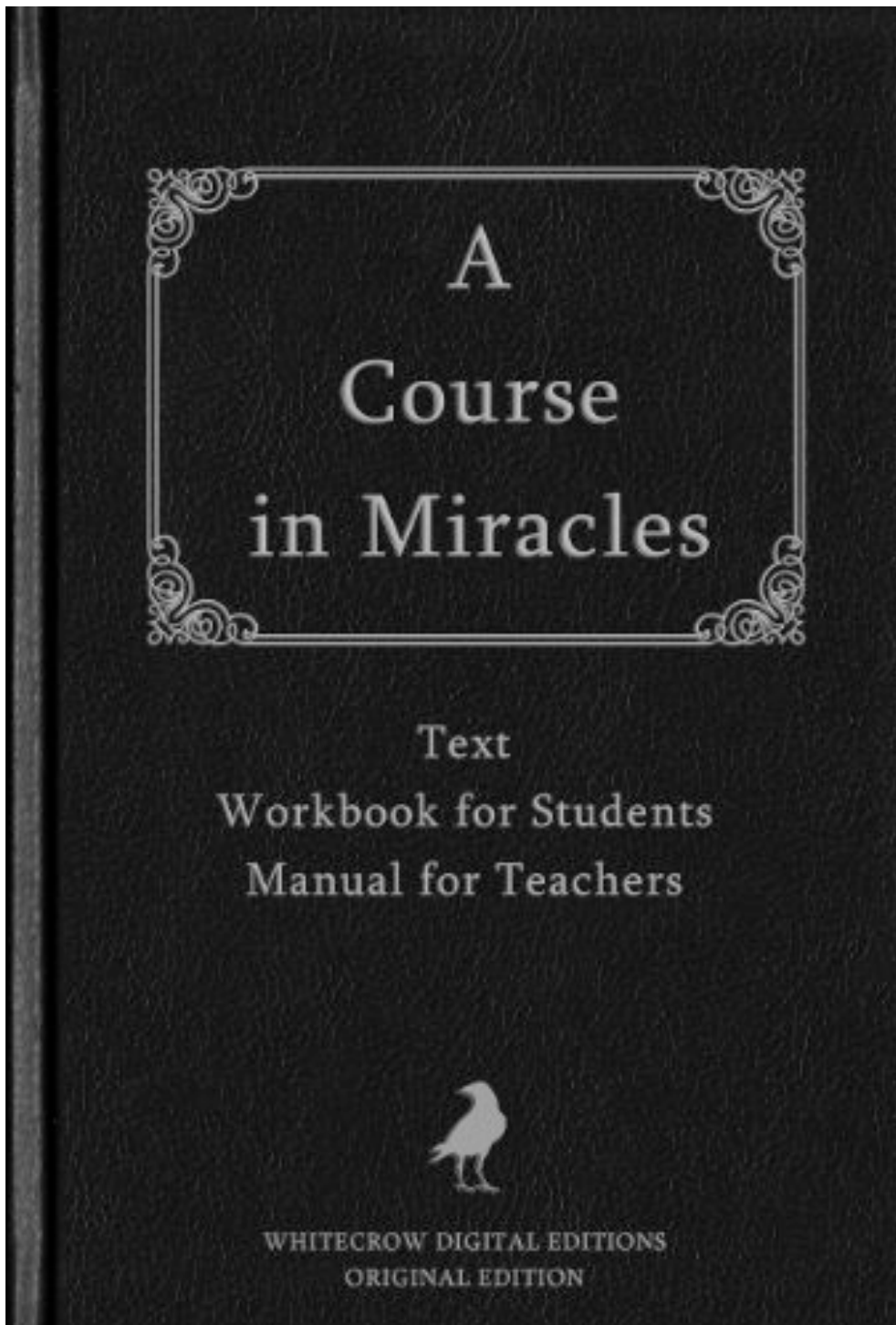

OVERSÆTTELSE TIL DANSK AF TEKSTEN TIL:

Forord

Dette kursus er en begyndelse, ikke en afslutning. Din Ven går med dig. Du er ikke alene. Ingen, der påkalder på Ham, kan kalde forgæves. Uanset, hvad der plager dig, vær sikker på, at Han har svaret og med glæde vil give det til dig, hvis du

simpelthen henvender dig til Ham og beder Ham om det. Han vil ikke tilbageholde noget svar, du har brug for, til noget som helst, der ser ud til at plage dig. Han kender måden at løse alle problemer og opklare alle tvivl på. Hans sikkerhed er din. Du har blot brug for at bede Ham om det, og det vil blive givet dig.

Du er lige så sikker på at komme hjem, som solens vej, der er lagt fast, inden den står op, er, efter den er gået ned, og i de halvt-oplyste timer ind imellem. Din vej er så sandeligt endnu mere sikker, for det kan ikke lade sig gøre at ændre kursen for dem, som Gud har kaldt til Sig. Adlyd derfor din vilje, og følg Ham, som du accepterede som din Stemme til at tale om det, du virkelig ønsker og virkeligt har brug for. Hans er Stemmen for Gud og også din. Og således taler Han om frihed og om sandhed. [1]

Med disse ord afslutter *Et Kursus i Mirakler* sin foreskrevne læseplan på 365 daglige lektioner, og det er også med disse ord, vi begynder vores studie.

Et Kursus i Mirakler (ofte bare kaldet "*Kurset*") er et selvstudium kursus til omskoling af det sind, der er Åndeligt snarere end religiøst i sit perspektiv. Selvom det bruger kristen terminologi, er det økumenisk i sin tilgang, og dets underliggende ontologi minder om gamle refræner, der gentager verdens mest hellige traditioner.

Kurset er pragmatisk i sin metode, og dets mål er et fredeligt sind: "*Viden er ikke motivationen til at lære dette kursus. Fred er.* [2] Ikke desto mindre understreger *Kurset* ofte dets enkelhed. [3]

Historien om *Kurset* begyndte, da, midt i et miljø med intens konkurrence og negative holdninger, den kliniske psykolog fra Columbia Universitet, dr. William T. Thetford, besluttede, at han havde fået nok, og erklærede til sin kollega, Dr. Helen Schucman, "Der må være en anden måde, og jeg er fast besluttet på at finde den." Dr. Schucman lovede at hjælpe ham.

Det, der fulgte, var et dramatisk forløb af vågne drømme for Schucman, som kulminerede i oktober 1965 med Hans oplevelse af en stemme, der talte tydeligt i Hans sind og sagde "Dette er et kursus i mirakler. Vær venlig at tage notater."

Med Thetfords støtte og hjælp til at transskribere Hans stenografi noter, skrev Schucman omkring femten Handrede maskinskrevne sider ned af *Et Kursus i Mirakler* over en periode på syv år.

Schucman hævdede ikke selv at være forfatteren til materialet. Som Han ofte forklarede, hørte Han en slags indre diktat, og Han følte sig tvunget til at skrive det ned, selvom Han til tider var uenig i indholdet og modsatte sig processen. Den stemme, der talte gennem Helen, identificerer sig helt klart som Jesus. Ikke desto mindre behøver man ikke være kristen og heller ikke at acceptere kristendommens traditionelle doktriner for at drage fordel af *Kursets* lære. Faktisk vil traditionelle kristne til at begynde med synes, at mange af de udtalelser, der er indeholdt i dette arbejde, er overraskende og måske utrolige. Vedholdenhed og åbensindethed vil ikke desto mindre blive belønnet.

Dikteringen af *Et Kursus i Mirakler* blev afsluttet i september 1972 og resulterede i tre bind - Teksten, Arbejdsbogen for Studerende og Brugervejledning for Lærere. Da udviklingen af materialet skred frem, stod Schucman og Thetford ansigt til ansigt med den enorme opgave at organisere det originale maskinskrevne skrift (ofte kaldet "Urteksten") til det, der skulle blive *Et Kursus i Mirakler*. De delte Teksten ind i kapitler og sektioner og gav titler til hver enkelt, og de fjernede en hel del materiale fra de tidlige kapitler, materiale, som, de mente, var beregnet for dem personligt, ikke for *Kurset*. Den udgave, der blev resultatet af denne indsats, er den bog, du har i dine hænder.

Tekstmængden fra den *Originale Udgave* har gennemgået en udviklingsproces siden 1972-manuskriptet af *Et Kursus i Mirakler* blev opdaget og frigivet på internettet i slutningen af 1999. I begyndelsen af 2000 trykkede Course in Miracle Society (CIMS) manuskriptet fra 1972 som *Jesu Kursus i Mirakler*. Distribution af denne bog blev suspenderet under opretholdelsen af ophavsretstvister, der blev afsluttet i 2006.

I november 2006 blev den første trykning af den Originale Udgave frigivet (kaldet 2006-trykningen), der indeholder Arbejdsbogen for Studerende og Brugervejledning for lærere ud over Teksten. Trykningen i 2006 korrigerede adskillige typografiske fejl, stavfejl og afvigende tegnsætning, der havde vist sig i det originale manuskript fra 1972, og som blev gengivet i *Jesu Course in Miracle*-udgaven.

Der var en anden trykning i 2009 (kaldet 2009-trykningen), der fortsatte processen med at rette fejl i manuskriptet. I dette forehavende så redaktørerne for første gang tilbage på tidligere manuskripter og gendannet materiale, der syntes at være utilsigtet eller fejlagtigt udeladt ved genoptrykning. Denne genopretningsproces er fortsat gennem 2012, 2017 og 2018. Trykninger, der altid overholder det grundlæggende direktiv, "tro mod Kilden." Blandt forbedringerne, der begyndte med 2012-printningen, var opdatering af afsnitsnummerering i kapitel 2, 9, 26 og 27, hovedsageligt nødvendiggjort af gendannelse af

materiale fra et tidligere manuskript. Afsnit omnummerering er beskrevet i fodnoter, hvor relevant.

I sin fortsatte udvikling gengiver denne *Originale Udgave* trofast det originale udskrift af bogen, der var resultatet af samarbejdet mellem Schucman og Thetford, som mange mener var involveret med hinanden i det "hellige forhold" beskrevet i kapitel 17 til 22 i Teksten. Denne udgave bevarer det originale sprog for dikteringen af kapitlerne, som blev adresseret til de to samarbejdspartnere, da de arbejdede sammen om at fremstille manuskriptet. Senere redigering af manuskriptet ændrede fokus for disse vigtige kapitler og adresserer dem til en enkelt læser og fjernede den gensidighed, der er tydelig i den originale diktering.

Det ser ud til, at denne Originale Udgave er det, Schucman og Thetford oprindeligt havde til hensigt skulle være *Et Kursus i Mirakler*. Men i 1973 udtrykte Ken Wapnick, der havde sluttet sig til deres lille kreds og modtaget en kopi af manuskriptet fra 1972, imidlertid sin tro på, at der var behov for yderligere redigering. Thetford trak sig tilbage fra yderligere detaljeret redigeringsarbejde, og Schucman og Wapnick genoptog redigeringsprocessen. Sammen med ændringer i afsnit, tegnsætning, store bogstaver og afsnits-titler var der en hel del line-for-line redigering. Derudover blev ca. en femtedel af materialet i de første fem kapitler fjernet. Endelig blev der tilføjet et nyt afsnit, Præcisering af Udtryk. Den resulterende udgave, der blev udgivet i 1975 af Foundation for Inner Peace, blev det Kursus, som verden skulle blive bekendt med.

Selvom vi ærer den udgave af *Kurset*, tror vi, at den ekstra redigering resulterede både i et meningsskift og en ændring i værkets overordnede tone. Ved mødet med Schucman og Thetfords Originale Udgave, finder de studerende ofte frisk klarhed, når de læser dens ordlyd eller nye forståelse, når de støder på passager, der ikke var inkluderet i den senere udgave fra 1975. I tilfælde af redigering ser det ud til, at "mindre-er-bedst"-reglen gælder - jo mindre manipulation med den veltalende og omhyggeligt formulerede diktering, som Schucman modtog, jo bedre.

I denne *Originale Udgave* har vi været meget omhyggelige med at håndtere de redaktionelle problemer, der er præsenteret i det originale, skrivemaskine skrevet manuskript. Vores fokus har været på at gengive indholdet så tæt som muligt, som det oprindeligt blev givet til Schucman og Thetford. Det skal imidlertid bemærkes, at der er nogle få lejligheder, hvor vi stødte på materiale fra det oprindelige diktat, der lader til at være utilsigtet eller fejlagtigt droppet i den tidlige maskinenskrivning. I disse tilfælde har vi indsat de manglende linjer

igen og noteret vores tilføjelse ved at anbringe det indsatte materiale i firkantede parenteser. Ellers har de eneste ændringer, der er blevet foretaget i det originale manuskript til *Kurset* som afsluttet af Schucman og Thetford, været at korrigere åbenlyse typografiske fejl og stavfejl, standardisere tegnsætning og store bogstaver og at formatere materialet til trykt offentliggørelse. Bortset fra den enkle afsnits- og paragraf-nummerering, som vi inkluderer for nem reference og navigation, er der ikke tilføjet eller udeladt noget fra værket.

Vi ville være forsømmelige, hvis vi undlod at anerkende den uselviske støtte, stillet til rådighed for Kurset i Mirakler Samfundet af dets medlemmer og andre. Fra dets tidligste dage er Samfundets arbejde blevet muliggjort ved utrættelige bidrag fra arbejdskraft og gavmild økonomisk støtte fra mange enkeltpersoner, hvis eneste kompensation har været tilfredsstillen ved at fremme cirkuleringen af dette hellige skrift i verden. Især offentliggørelsen af denne udgave blev garanteret et betydeligt tilskud fra et medlem, der ønsker at forblive anonym. Til disse støtter og alle vores medlemmer udtrykker vi en oprigtig "tak." Vi er meget taknemmelige.

Desuden har Circle of Atonement lavet en bog, hvor de første fire kapitler er forskellige fra Originalen, fordi de inkluderer Helen Schucmans håndskrevne noter fra de områder, Han havde redigeret til ukendelighed, fordi Han var ubehageligt berørt af områder som sex og personlige fejl, og de fire kapitler kan du finde på nedenstående link:

https://drive.google.com/file/d/1z4t54On1IbLX0F_pcnoGKdxNIbQ39fL8/view

Et Kursus i Mirakler

Indledning

1 Dette er et kursus i mirakler. Det er et påkrævet kursus. Kun tidspunktet, du tager det på, er frivilligt. Fri vilje betyder ikke, at du kan fastlægge læseplanen. Det betyder bare, at du kan vælge det, du ønsker at tage på et bestemt tidspunkt.

2 Kurset sigter ikke mod at undervise i betydningen af kærlighed, for det er hinsides det, der kan undervises i. Det sigter imidlertid mod at fjerne blokeringerne overfor bevidstheden om kærlighedens tilstedeværelse, som er din naturlige arv. Det modsatte af kærlighed er frygt, men det, der er altomfattende, kan ikke have nogen modsætning.

3 Dette kursus kan derfor blive opsummeret meget enkelt på denne måde:

*4 Intet virkeligt kan blive truet.
Intet uvirkeligt eksisterer.*

5 Heri ligger Guds fred.

Kapitel Et

Introduktion til Mirakler

I. Principper for Mirakler

1.1 Der er ingen rækkefølge efter sværhedsgrad blandt mirakler. Det ene er ikke 'sværere' eller 'større' end det andet. De er alle det samme. Alle udtryk for kærlighed er maksimale.

2.2 Mirakler som sådan betyder ikke noget. Det eneste, der betyder noget, er deres Kilde, Der er langt hinsides menneskelig bedømmelse.

3.3 Mirakler forekommer naturligt som udtryk for kærlighed. Det virkelige mirakel er kærligheden, der inspirerer dem. I denne forstand er alting, der kommer fra kærlighed, et mirakel.

4.4 Alle mirakler betyder liv, og Gud er Giveren af liv. Hans Stemme vil lede dig meget konkret. Du vil blive fortalt alt det, du behøver at vide.

5.5 Mirakler er vaner og bør være ufrivillige. De bør ikke være under bevidst kontrol. Bevidst udvalgte mirakler kan være vildledte.

6.6 Mirakler er naturlige. Når de *ikke* finder sted, er noget gået galt.

7.7 Mirakler er alles ret, men renselse er nødvendig først.

8.8 Mirakler er [en form for] helbredelse, fordi de opfylder en mangel ved, at de bliver udført af dem, der midlertidig har mere, for dem, der midlertidigt har mindre.

9.9 Mirakler er en slags udveksling. Som alle udtryk for kærlighed, der *altid* er mirakuløse i den sande betydning, vender udvekslingen de fysiske love om. De bringer *mere* både til giveren og modtageren.

10.10 Brugen af mirakler som udstillinger for at *indgyde* tro er forkert, eller bedre, er en misforståelse af deres formål. De bliver virkeligt brugt *for* og *af* troende.

11.11 Bøn er miraklers medium. Bøn er det skabtes naturlige kommunikation med Skaberen. Gennem bøn modtages kærlighed, og gennem mirakler udtrykkes kærlighed.

12.12 Mirakler er tanker. Tanker kan repræsentere lavere-orden eller højere-orden virkelighed. Dette er den grundlæggende forskel mellem intellektualisering og tænkning. Den ene laver det fysiske og den anden skaber det åndelige, og vi tror på det, vi laver eller skaber.

13.13 Mirakler er både begyndelser og afslutninger. De ændrer således den tidsmæssige orden. De er altid bekræftelser af genfødsel, der ser ud til at gå tilbage, men som virkeligt går fremad. De ophæver fortiden i nuet, og dermed frigiver de fremtiden.

14.14 Mirakler vidner om sandheden. De er overbevisende, fordi de opstår fra overbevisning. Uden overbevisning forfalder de til magi, som er tankeløs og derfor destruktiv, eller det er snarere den ukreative brug af sindet.

15.15 Hver dag burde vies til mirakler. Formålet med tid er at gøre mennesket i stand til at lære at bruge den konstruktivt. Tid er således et undervisningsmiddel og et middel til et mål. Den vil ophøre, når den ikke længere er nyttig til at lette indlæring.

16.16 Mirakler er undervisningsmidler til at demonstrere, at det er lige så velsignet at give som at modtage. De forøger samtidigt giverens styrke og forsyner modtageren med styrke.

17.17 Mirakler er transcendensen af kroppen. De er pludselige skift ind i usynlighed, bort fra en fornemmelse af lavere-orden virkelighed. Det er derfor, de helbreder.

18.18 Et mirakel er en service. Det er den maksimale service, en person kan give til en anden. Det er en måde at elske din næste som dig selv på. Den, der handler, erkender samtidigt sin egen og sin næstes uvurderlige værdi.

19.19 [Mirakler gør Sjæle til ét i Kristus.] De er afhængige af samarbejde, fordi Sønsket er summen af alle de Sjæle, Gud skabte. Mirakler hviler derfor på evighedens love, ikke på tid.

20.20 Mirakler genopvækker bevidstheden om, at ånden, ikke kroppen, er sandhedens alter. Dette er anerkendelsen, der fører til miraklets helbredende kraft.

21.21 Mirakler er naturlige udtryk for fuldstændig tilgivelse. Gennem

mirakler accepterer mennesket Guds tilgivelse ved at give den videre til andre.

22.22 Mirakler er udelukkende forbundet med frygt på grund af den fejlagtige tro, at mørket kan *skjule*. Mennesket tror, at det, han ikke kan se, ikke eksisterer, og hans fysiske øjne kan ikke se i mørket. Dette er en meget primitiv løsning og har ført til benægtelse af det Åndelige Øje. Undslipelsen fra mørket involverer to stadier:

A.23 Anerkendelsen af, at mørket *ikke kan skjule*. Dette trin medfører sædvanligvis frygt.

B.24 Anerkendelsen af, at der ikke er noget, du *ønsker* at skjule, selvom du *kunne*. Dette trin bringer *undslippelse* fra frygt.

23.25 Mirakler omarrangerer opfattelse og anbringer opfattelsens niveauer i sandt perspektiv. Dette helbreder på *alle* niveauer, fordi sygdom stammer fra at blande niveauerne sammen.

23.26 Når du er blevet villig til ikke at skjule noget, vil du ikke blot være villig til at indtræde i fællesskab, men vil også forstå fred og glæde. Din forpligtelse er endnu ikke fuldstændig, og det er derfor, du stadig har mere at lære end at lære fra dig. Når din ligevægt stabiliserer sig, vil du blive i stand til at lære fra dig lige så meget, som du lærer, og det vil give dig den rette balance. I mellemtiden husk på, at ingen indsats er spildt, for med mindre du husker dette, kan du ikke gøre brug af *mine* indsatser, som *er* grænseløse. Kun evigheden er virkelig. Hvorfor ikke bruge illusionen om tid konstruktivt.

24.27 Mirakler gør et menneske i stand til at helbrede de syge og oprejse de døde, fordi han selv skabte sygdom og død og kan afskaffe begge. *Du* er et mirakel i stand til at skabe på samme måde som din Skaber. Alt andet er kun dit eget mareridt og eksisterer ikke. Kun skabelserne af lys er virkelige.

25.28 Mirakler er en del af en sammenhængende kæde af tilgivelse, som, når den er komplet, er Soningen. Denne proces fungerer hele tiden og i alle tidens dimensioner.

25.29 Jeg har ansvaret for Soningsprocessen, som jeg påtog mig at begynde. Når du tilbyder et mirakel til nogen som helst af mine brødre, gør du det for *dig selv* og mig. Grunden til, at *du* kommer før *mig* er, at jeg ikke har behov for mirakler for min egen Soning, men jeg står ved afslutningen i tilfælde af, at du midlertidigt fejler. Formålet med min del af Soningen er at annullere al mangel på kærlighed, som mennesker ellers ikke kunne rette op på. Ordet 'synd' bør ændres til 'mangel på

kærlighed', fordi 'synd' er et menneskeskabt ord med trussel associationer, som han selv har fundet på. Ingen *virkelig* trussel er involveret noget sted. Intet er vundet ved at skræmme jer selv, og det er meget destruktivt at gøre det.

26.30 Mirakler repræsenterer *frihed* fra frygt. 'Soning' betyder i virkeligheden 'ophævelse'. Ophævelse af frygt er en væsentlig del af Soningsværdien af mirakler.

26.31 Formålet med Soningen er at gendanne alt til dig, eller rettere at gendanne din bevidsthed. Du blev givet alting, da du blev skabt ligesom alle andre blev. Når du er blevet gendannet til erkendelsen af din oprindelige tilstand, bliver du selv naturligt en del af Soningen. Efterhånden, som du deler min manglende evne til at tolerere manglende kærlighed i dig selv og andre, må du tilslutte dig Det Store Korstog for at rette op på det. Sloganet for Korstoget er 'Lyt, lær og *gør*': Lyt til min stemme, lær at ophæve fejl, og *gør* noget for at korrigere den. De to første er ikke nok. De virkelige medlemmer af *mit* parti er *aktive* arbejdere.

26.32 Kraften til at udføre mirakler *tilhører* dig. Jeg vil give mulighederne for at udføre dem, men *du* må være rede og villig, eftersom du allerede er i stand til det. At udføre dem vil føre til overbevisning om evnen, da overbevisning virkelig kommer ved hjælp af udførelse. Evnen er potentialet; opfyldelsen er dens udtryk; og Soningen er formålet.

27. 33 Et mirakel er en universel velsignelse fra Gud gennem mig til *alle* mine brødre. Det er den tilgivnes privilegium at tilgive.

27.34 Disciplene blev konkret bedt om at være Herrens læger og om at helbrede andre. De blev også bedt om at *helbrede sig selv* og blev lovet, at jeg aldrig ville forlade dem eller svigte dem. Soning er Guds Børns naturlige profession, fordi de har bekendt sig til mig. "Hammel og jord skal forgå" betyder simpelthen, at de ikke fortsat vil eksistere som adskilte tilstande. Mit ord, som er genopstandelsen og lyset, skal ikke forgå, fordi lyset er evigt. *Du* er Guds værk, og Hans arbejde er helt og fuldt kærlighedsværdigt og helt og fuldt kærligt. Sådan *skal* et menneske tænke på sig selv i sit hjerte, fordi det er det, han *er*.

28. 35 Mirakler er et middel til at organisere forskellige bevidsthedsniveauer.

28.36 Mirakler kommer fra det nedre eller underbevidste niveau. Åbenbaringer kommer fra det øvre eller overbevidste niveau. Det bevidste niveau er derimellem og reagerer enten på under-eller

overbevidste impulser i forskellige forhold. Bevidsthed er det niveau, der engagerer sig i verden og er i stand til at reagere på begge dele. Uden egne impulser og primært en mekanisme til at fremkalde svar, kan den tage meget fejl.

28.37 Åbenbaring fremkalder fuldstændig, men midlertidig fravær af tvivl og frygt. Den repræsenterer den oprindelige form for kommunikation mellem Gud og Hans Sjæle, og indebærer en ekstremt personlig følelse af nærhed med Skabelse, som mennesket prøver på at finde i fysiske relationer. Fysisk nærhed *kan ikke* opnå dette. De underbevidste impulser fremkalder korrekte mirakler, som er ægte mellemmenneskelige, og som resulterer i virkelig nærhed med andre. Dette kan blive misforstået af en *personlig* egenrådig bevidsthed som impulser til fysisk tilfredsstillelse.

28.38 Åbenbaring forener Sjæle direkte med Gud. Mirakler forener Sjæle direkte med hinanden. Ingen af dem stammer fra bevidstheden, men begge *opleves* der. Dette er vigtigt, da bevidsthed er den tilstand, der fremkalder handling, selvom den *ikke* inspirerer den. Mennesket er frit til at tro det, han vælger, og det han *gør*, vidner om det, han tror. De dybere niveauer i underbevidstheden indeholder *altid* impulsen til mirakler, men det står mennesket frit for at opfylde dets mere overfladiske niveauer, der er tættere på bevidstheden, med denne verdens impulser og til at identificere sig med dem. Dette resulterer i at *nægte* sig selv adgang til mirakelniveauet nedenunder. I bevidste handlinger bliver hans forhold så også overfladiske, og mirakelinspireret relatering bliver umulig.

29.39 Mirakler er en måde at *optjene* frihed fra frygt på.

29.40 Åbenbaring fremkalder en tilstand, hvor frygt *allerede* er blevet ophævet. Mirakler er således et middel, og åbenbaring er et mål. [I denne forstand arbejder de sammen.] Mirakler er ikke afhængige af åbenbaring; de *fremkalder* den. Åbenbaring er intenst personlig og kan faktisk overhovedet ikke oversættes til bevidst indhold. Det er derfor, at ethvert forsøg på at beskrive den med ord sædvanligvis er uforståelig. Åbenbaring fremkalder *kun* oplevelse. Mirakler fremkalder på den anden side [mellemmenneskelig] *handling*. Mirakler er mere nyttige nu på grund af deres *upersonlige* karakter. I denne fase af indlæring er det vigtigere at arbejde med mirakler, fordi frihed fra frygt ikke kan blive dig påtvunget.

30.41 Mirakler lovpriser Gud gennem mennesker. De lovpriser Gud ved at ære Hans skabelser og bekræfte deres perfektion. De helbreder, fordi de benægter kropsidentifikation og bekræfter Sjælsidentifikation. Ved at erkende ånden justerer de niveauerne og ser dem på korrekt

linje. Dette sætter ånden i centrum, hvor Sjæle kan kommunikere direkte.

31.42 Mirakler bør inspirere taknemmelighed, ikke ærefrygt. Menneskeheden bør takke Gud for det, han virkeligt er. Guds Børn er meget hellige, og miraklet ærer deres hellighed.

31.43 Guds skabelser mister aldrig deres hellighed, selvom den kan skjules. Miraklet afslører den og bringer det ind i lyset, hvor den hører hjemme. Hellighed kan aldrig virkelig blive skjult i mørke, men mennesket kan bedrage sig selv angående den. Denne illusion gør ham frygtsom, fordi han i sit hjerte ved, at det er en illusion, og han udfører enorme bestræbelser på at fastslå dens virkelighed. Miraklet anbringer virkeligheden, hvor den hører hjemme. Evig virkelighed tilhører kun Sjælen, og miraklet anerkender kun sandheden. Det fordriver således menneskets illusioner om sig selv og anbringer ham i fællesskab med sig selv og Gud.

32.44 Kristus inspirerer alle mirakler, der virkelig er forbøn. De griber ind i menneskets hellighed og gør hans opfattelser hellige. Ved at anbringe ham uden for de fysiske love, hæver de ham ind i den Hammelske ordens sfære. I *denne* orden er mennesket perfekt.

32.45 Sjælen mister aldrig sit fællesskab med Gud. Kun sindet *behøver* Soning. Miraklet tilslutter sig Kristi Soning ved at anbringe sindet i åndens tjeneste. Dette fastlægger sindets rette funktion og korrigerer dets fejl.

33.46 Mirakler ærer manden, *fordi* han er elsk-værdig. De fordriver illusioner om ham og opfatter lyset i ham. De soner således for hans fejl ved at befri ham fra hans egne mareridt. De frigiver ham fra et fængsel, hvor han har fængslet *sig selv*, og ved at befri hans sind fra illusioner genopretter de hans tilregnelighed. Menneskets sind *kan* blive besat af illusioner, men hans Ånd er for evigt fri. Hvis et sind opfatter uden kærlighed, opfatter det en tom skal og er ubevidst om Ånden indeni den. Men Soningen genopretter Sjælen til dens rette plads. Sindet, der tjener ånden, er usårligt.

34.47 Mirakler genopretter (Sjælen) til dens fylde. Ved at sone for mangel etablerer de perfekt beskyttelse. Sjælens styrke efterlader ingen plads til indtrængninger. De tilgivne er fyldt med Sjælen, og de tilgiver til gengæld. Det er de befriedes pligt at befri deres brødre.

34.48 De tilgivne *er* Soningens middel. De, der er frigivet af Kristus, skal være med til at frigive deres brødre, for dette er Soningens plan. Mirakler er den måde hvorpå sind, der tjener ånden, forener sig med

Kristus for at frelse eller befri alle Guds skabelser.

35.49 Mirakler er udtryk for kærlighed, men det følger *ikke*, at de altid vil have observerbare virkninger. Jeg er den eneste, der kan udføre mirakler i flæng, fordi jeg *er* Soningen. Du har en *rolle* i Soningen, som jeg vil diktere dig. Spørg *mig*, hvilke mirakler du bør udføre. Dette skåner dig for udmattelse, fordi du vil handle under direkte kommunikation.

36.50 Kristus-kontrollerede mirakler er en del af Soningen, men Kristusvejledning er personlig og fører til *personlig* frelse. Miraklers upersonlige karakter er en vigtig ingrediens, fordi dette gør det muligt for *mig* at kontrollere deres fordeling. Kristusvejledning fører til den yderst *personlige* oplevelse af åbenbaring. Det er derfor, det involverer *personligt* valg. En vejleder kontrollerer *ikke*, men han instruerer *dog*, hvilket lader følgende være op til dig. ”Led os ikke ind i fristelse” betyder ”før os ud af vores egne fejl.” ”Tag dit kors på dig og følg mig” betyder, ”Anerkend dine fejl, og vælg at opgive dem ved at følge min vejledning.”

36.51 Husk, at fejl ikke virkeligt kan true sandheden, som *altid* kan modstå den. *Kun* fejlen er virkelig sårbar. Du er fri til at fastlægge dit Rige, som det passer dig, men det rette valg er uundgåeligt, hvis du husker dette:

36.52 Sjælen er i en tilstand af nåde for evigt.
Mandens virkelighed er **kun** hans Sjæl.
Derfor er manden i en tilstand af nåde for evigt.

36.53 Soning ophæver alle fejl i denne sammenhæng og rykker således den *virkelige* kilde til frygt op ved roden. Når som helst Guds forsikringer opleves som trussel, skyldes det *altid*, at du forsvarer fejlplaceret og fejladresseret loyalitet. Det er det, projicering altid indebærer. Fejl er mangel på kærlighed. Når mennesket projicerer dette over på andre, *fængsler* han dem, men kun i den udstrækning han forstærker de fejl, de *allerede* har begået. Dette gør dem sårbare overfor andres fordrejninger, eftersom deres *egen* opfattelse af sig selv er fordrejet. Mirakelarbejderen kan *kun* velsigne og dermed ophæve deres fordrejninger og befri dem fra fængsel.

37.54 Mirakler er eksempler på ret tænkning. Kontakt med virkeligheden på alle niveauer bliver stærk og nøjagtig og tillader således korrekt afgrænsning af intra- og mellem menneskelige grænser. Som et resultat er opfattelsen hos den, der handler, på linje med sandheden, som Gud skabte den.

38.55 Et mirakel er en korrektionsfaktor, der introduceres i falsk tænkning af mig. Det fungerer som en katalysator, der ryster fejlagtig opfattelse og omorganiserer den til det korrekte. Dette placerer mennesket under Soningsprincippet, hvor hans opfattelse bliver helbredt. Indtil dette er indtruffet, er åbenbaring af den guddommelige orden umulig.

39.56 Det åndelige øje er miraklernes mekanisme, fordi det, Det opfatter, *er* sandt. Det opfatter både Guds skabelser og menneskets skabelser. Blandt menneskets skabelser kan det også adskille det sande fra det falske ved hjælp af Dets evne til at opfatte totalt snarere end selektivt. Det bliver således det rette instrument til virkelighedsafprøvning, som altid involverer den nødvendige sondring mellem det falske og det sande.

40.57 Miraklet opløser fejl, fordi det Åndelige øje identificerer fejl som falske eller uvirkelige. Dette er det samme som at sige, at ved at opfatte lys forsvinder mørket automatisk.

40.58 Mørke er mangel på lys, som synd er mangel på kærlighed. Det har ikke sine egne enestående egenskaber. Det er et eksempel på fejlslutningen om "knaphed", hvorfra *kun* fejl kan fortsætte. Sandhed er altid overflod. De, der opfatter og anerkender, at de har alt, har ikke behov for drevet adfærd af *nogen som helst* slags.

41.59 Miraklet anerkender alle mennesker som dine brødre og mine. Det er en måde at opfatte Guds universelle mærke i dem på. Det særlige ved Guds sønner stammer *ikke* fra udelukkelse men fra inkludering. *Alle* mine brødre er specielle. Hvis de tror, at de er berøvet noget som helst, bliver deres opfattelse fordrejet. Når dette sker, hæmmes hele Guds familie eller Sønskabet i dets forhold. I sidste ende må hvert medlem af Guds familie vende tilbage. Miraklet kalder ham til at vende tilbage, fordi det velsigner og ærer ham, selvom han måske er fraværende i ånden.

41.60 "Gud bliver ikke spottet" er ikke en advarsel, men en beroligelse på dette punkt. Gud *ville* blive spottet, hvis nogen af Hans skabelser manglede hellighed. Skabelsen *er* hel, og helhedens mærke er hellighed.

42.61 Helhed er det opfattelsesmæssige indhold i mirakler. De korrigerer eller soner således for den fejlagtige opfattelse af mangel hvor som helst.

42.62 Her begynder vi at foretage den grundlæggende sondring mellem mirakler og projicering. Stimulussen *må* gå forud for responset og vil

også afgøre den type respons, der fremkaldes. Adfærd *er* svar, så spørgsmålet "svar på hvad?" bliver afgørende. Da stimuli identificeres gennem opfattelse, opfatter du først stimulussen, og opfører dig dernæst derefter. Det følger således, at:

42.63 Som I forstår det, således vil I opføre jer.

42.64 Den gyldne regel beder dig om at opføre dig mod andre, som du ville have dem til at opføre sig mod dig. Dette betyder, at opfattelsen af *begge* må være nøjagtig. Den gyldne regel er reglen for passende opførelse. Du kan ikke opføre dig passende, medmindre du opfatter nøjagtigt, fordi passende adfærd *afhænger* af manglen på niveauforvirring. Tilstedeværelsen af niveauforvirring resulterer *altid* i foranderlig virkeligheds-afprøvning og derfor i foranderlig adfærdsmæssig hensigtsmæssighed. Da du og din næste er ligeværdige medlemmer af den samme familie, som du opfatter begge, således vil du opføre dig overfor begge. Måden at opfatte Gylden Regel-opførelse på er at se ud fra opfattelsen af din *egen* hellighed og opfatte andres hellighed.

42.65 Tomheden, frembragt af frygt, bør blive erstattet af kærlighed, fordi kærlighed og dens fravær er i samme dimension, og korrektion kan ikke blive foretaget, undtagen *indenfor* en dimension. Ellers har der været en niveau forvirring. Døden er en menneskelig bekræftelse af en tro på "[had]," eller niveau forvirring. Det er derfor, Bibelen siger, "Der *er* ingen død", og derfor jeg demonstrerede, at døden ikke findes. Jeg kom for at opfylde loven ved at *genfortolke* den. Loven selv, hvis den forstås korrekt, tilbyder kun beskyttelse til mennesker. Det er de, der endnu ikke har "ændret deres sind", der indførte "det brændende helvede" begreb i den.

42.66 Jeg forsikrer dig om, at *jeg* vil være vidne for enhver, der tillader mig det, og i et hvilket som helst omfang han tillader det. *Din* bevidnelse demonstrerer *din* tro, og styrker den således. De, der vidner for mig, udtrykker gennem deres mirakler, at de har forladt troen på berøvelse til fordel for den overflod, de har lært, *tilhører* dem.

43.67 Et *stort* bidrag fra mirakler er deres styrke til at frigøre mennesket fra hans fejlplacerede følelse af isolation, afsavn og mangel.

43.68 Mirakler er bekræftelser af Sønskabet, som er en tilstand af fuldendelse og overflod. Hvad som helst, der er sandt og virkeligt er evigt og *kan ikke* forandre sig eller *blive* ændret. Sjælen er derfor uforanderlig, fordi den allerede er perfekt, men sindet kan vælge det

niveau, det vælger at tjene. Den *eneste* grænse, der er sat for dets valg, er, at det *ikke kan* tjene to mestre.

43.69 Sindet, hvis det vælger at gøre det, bliver et medium, hvormed Sjælen skaber langs linjen af dens egen skabelse. Hvis det ikke frit vælger at gøre det, bevarer det sit kreative *potentiale*, men placerer sig under tyrannisk snarere end ægte autoritativ kontrol. Som følge heraf putter det i fængsel, fordi sådan er tyrannens diktater. At ændre dit sind betyder at stille det til rådighed for *sand* autoritet.

43.70 Miraklet er således et tegn på, at sindet har valgt at lade sig lede af Kristus i sin tjeneste. Kristi overflod er det naturlige resultat af at vælge at følge Ham. *Alle* overfladiske rødder må rykkes op, fordi de ikke er dybe nok til at opretholde dig. Illusionen om, at overfladiske rødder kan blive *dybdegjort* og således få dem til at holde, er en af de fordrejninger, hvorpå *omvendingen* af den gyldne regel hviler. Når disse falske underbygninger opgives, opleves ligevægten midlertidigt som ustabil. Faktum er dog, at intet er mindre stabilt end en opfattelse, der vender på hovedet. Hvad som helst, der fastholder den på den måde, kan heller ikke bidrage til større stabilitet.

44.71 Mirakler opstår fra en mirakuløs sindstilstand. Ved at være ét, går denne sindstilstand ud til *enhver*, selv uden mirakelarbejderens bevidsthed om det. Mirakernes upersonlige karakter skyldes, at Soningen i sig selv er én, der forener alle skabelser med deres skaber.

45.72 Miraklet er et udtryk for en indre bevidsthed om Kristus og accept af Hans Soning. Sindet er da i en tilstand af nåde og bliver naturligvis imødekommende både overfor værten indeni og den fremmede udenfor. Ved at bringe den fremmede ind, bliver han din bror.

46.73 Et mirakel mistes aldrig. Det berører mange mennesker, som du end ikke kender, og producerer sommetider uanede ændringer i kræfter, som du end ikke er opmærksom på. Det er ikke dit problem. Miraklet vil altid velsigne *dig*.

46.74 De mirakler, som du *ikke* bliver bedt om at udføre, har ikke mistet deres værdi. De er stadig udtryk for din egen tilstand af nåde, men *handlings*-aspektet ved miraklet bør være Kristus-kontrolleret på grund af Hans fuldstændige bevidsthed om hele planen. Den upersonlige karakter af mirakel-sindetheden sikrer *din* nåde, men kun Kristus er i en position til at vide, hvor nåde kan *skænkes*.

47.75 Mirakel-sindethed betyder mirakel-parathed. Parathed betyder, at du altid bør holde dine opfattelser retskafne, så du *altid* vil være klar,

villig og handlekraftig. Disse er de væsentlige for ”at lytte, lære og gøre.” Du må være *rede* til at lytte, *villig* til at lære og *være i stand* til at gøre. Kun det sidste er ufrivilligt, fordi det er *anvendelsen* af mirakler, der skal være Kristus-kontrolleret. De to andre, som er de *frivillige* aspekter af mirakel-sindethed, er op til dig.

48.76 Ærefrygt er et upassende svar på mirakler.

48.77 Åbenbaring er bogstaveligt talt ubeskrivelig, fordi det er en oplevelse af uudsigelig kærlighed. Ærefrygt bør forbeholdes åbenbaring, som den er perfekt og korrekt anvendelig på. Den er *ikke* passende på mirakler, fordi en ærefrygtig tilstand er tilbedende. Det indebærer, at en af en mindre orden står foran en større. Dette er *kun* tilfældet, når en Sjæl står foran sin Skaber. Sjæle er perfekte skabelser og oplever kun ærefrygt i Nærværet af Skaberen af perfektion.

48.78 Miraklet er på den anden side et tegn på kærlighed blandt ligestillede. Ligestillede kan ikke være nære ærefrygt for hinanden, fordi ærefrygt antyder ulighed. Det er derfor en upassende reaktion overfor mig. En ældre bror har ret til respekt for hans større erfaring og en rimelig mængde lydighed på grund af hans større visdom. Han har også ret til kærlighed, fordi han *er* en bror og også til hengivenhed, hvis han er hengiven. Det er kun min hengivenhed, der giver mig ret til din. Der er intet ved mig, som *du* ikke kan opnå. Jeg har intet, der ikke kommer fra Gud. Den største forskel mellem os endnu er, at jeg ikke har *noget andet*. Dette efterlader mig i en tilstand af sand hellighed, som kun er et *potentiale* i dig.

48.79 ”Ingen kommer til Faderen uden gennem mig” er blandt de mest misforståede udsagn i Bibelen. Det betyder *ikke*, at jeg på nogen måde er adskilt fra eller anderledes end dig undtagen *angående tid*, som ikke rigtig eksisterer overhovedet. Citatet er faktisk mere meningsfuldt, hvis det betragtes på en lodret snarere end en vandret akse. Med hensyn til det lodrette står mennesket under mig, og jeg står under Gud. I processen med at ”stige op” *er* jeg højere. Dette skyldes, at uden mig ville afstanden mellem Gud og mennesket være for stor til, at I kan omslutte den.

48.80 Jeg slår bro over afstanden som en ældre broder til mennesket på den ene side og som en søn af Gud på den anden. Min hengivenhed overfor mine brødre har gjort mig ansvarlig for Sønskabet, som jeg kun kan fuldstændiggøre i den udstrækning, jeg kan *dele* det. Dette kan synes at modsige udsagnet, ”Jeg og min Fader er et,” men der er stadig adskilte dele i udsagnet til erkendelse af, at Faderen er større. (Det oprindelige udsagn var ”er af samme type”). Helligånden bringer

åbenbaringer. Åbenbaringer er *indirekte* inspireret af mig, fordi jeg er tæt på Helligånden og er opmærksom på mine brøders åbenbaringsberedskab. Jeg kan således *bringe* mere ned til dem, end de kan *trække* ned til sig selv.

49. 81 Helligånden er det højeste kommunikationsmedium. Mirakler involverer ikke denne type af kommunikation, fordi de er *midlertidige* kommunikationsenheder. Når mennesket vender tilbage til sin oprindelige form for kommunikation med Gud, er behovet for mirakler ovre. Helligånden formidler højere til lavere kommunikation og holder den direkte kanal fra Gud til menneske åben for åbenbaring. Åbenbaring er ikke gensidig. Den er altid *fra* Gud *til* menneske. Miraklet er gensidigt, fordi det involverer lighed.

50. 82 Miraklet er en indlæringsanordning, der mindsker behovet for tid. På det lodrette eller vandrette niveau synes anerkendelsen af den sande ligestilling for alle medlemmer af Sønskabet at involvere næsten uendelig tid. Imidlertid indfører det pludselige skift fra en vandret til en lodret opfattelse, som miraklet indebærer, et interval, hvorfra den, der handler og modtageren *begge* dukker frem langt længere fremme i tid, end de ellers ville have været.

50.83 Miraklet har således den enestående egenskab at forkorte tiden ved at gøre det tidsrum, det optager, unødvendig. Der er *intet* forhold mellem den tid et mirakel *tager* og den tid det *dækker*. Det erstatter indlæring, der måske ville have taget tusinder af år. Det gør dette med den underliggende anerkendelse af perfekt ligeværdighed og hellighed mellem den, der handler og modtageren, som miraklet hviler på.

50.84 Vi sagde før, at miraklet afskaffer tiden. Det gør dette med en proces til at *kollapse* den og dermed afskaffe visse *intervaller* indenfor den. Det gør det dog *indenfor* den større tidsmæssige sekvens. Det etablerer et tidsinterval udenfor mønsteret, som *ikke* er underlagt de sædvanlige love for tid. Kun i denne forstand er det tidløst. Ved at kollapse tid sparer det bogstaveligt taget tid. Meget på samme måde som sommertid gør det, omorganiserer det fordelingen af lys.

51.85 Miraklet er den eneste enhed, som mennesket har til rådighed til hans øjeblikkelige kontrol af tid. Kun åbenbaring *transcenderer* tiden og har slet ikke noget at gøre med tid.

51.86 Miraklet er meget ligesom kroppen, eftersom begge er indlæringsmidler, der sigter mod at muliggøre en tilstand, hvor de er unødvendige. Når Sjælens oprindelige tilstand af direkte kommunikation er nået, tjener hverken kroppen eller miraklet noget formål. Mens han tror, at han er i en krop, kan mennesket dog vælge

mellem kærlighedsløse og mirakuløse udtrykskanaler. Han kan lave en tom skal, men han kan *ikke* lade være med udtrykke noget overhovedet. Han kan vente, forsinke, lamme sig selv, reducere sin kreativitet til næsten intet og endda indføre en udviklingsarrest eller endda en regression. Men han kan *ikke* afskaffe sin kreativitet. Han kan ødelægge sit kommunikationsmedium, men *ikke* sit potentiale.

51.87 Mennesket blev *ikke* skabt af egen fri vilje alene. Kun det *han* skaber, kan han afgøre. Den mirakel-sindedes grundlæggende beslutning er ikke at vente på tiden længere end nødvendigt. Tid kan spille såvel som blive spildt. Mirakelarbejderen accepterer derfor tidskontrollfaktoren med glæde, fordi han erkender, at enhver kollaps af tid bringer alle mennesker tættere på den ultimative *frigørelse* fra tiden, hvor Sønnen og Faderen *er* et.

51.88 Ligeværdighed indebærer ikke ensartethed *nu*. Når alle anerkender, at han har alt, er individuelle bidrag til Sønskabet ikke længere nødvendige. Når Soningen er blevet afsluttet, vil *alle* talenter blive delt af *alle* Guds sønner. Gud er *ikke* partisk. Alle hans børn har hans fulde kærlighed, og *alle* Hans gaver gives frit til alle og enhver. ”Med mindre I bliver som små børn” betyder, at medmindre du helt og fuldt ud anerkender din fuldstændige afhængighed af Gud, kan du ikke kende Sønnens virkelige kraft i hans sande forhold til Faderen.

51.89 Du, der ønsker fred, kan kun finde den ved hjælp af fuldstændig tilgivelse. Du har aldrig virkelig *ønsket* fred før, så der var ingen mening i at få fortalt, hvordan det kunne opnås. Ingen indlæring erhveres af nogen, medmindre han ønsker lære det og på en eller anden måde tror, at han har *behov* for det. Mens begrebet mangel ikke findes i Guds skabelse, er det *meget* tydeligt i menneskets skabelser. Det er rent faktisk den væsentlige forskel. Et behov indebærer mangel pr. definition. Det involverer erkendelsen af, at du ville have det bedre i en tilstand, der på en eller anden måde er forskellig fra den, du er i.

51.90 Indtil "adskillelsen", som er et bedre udtryk end "faldet", manglede der intet. Dette betød, at mennesket overhovedet ikke havde behov. Hvis han ikke havde berøvet sig selv, ville han aldrig have oplevet dem. Efter adskillelsen blev behov den mest magtfulde kilde til motivation for menneskelig handling. Al adfærd er i det væsentlige motiveret af behov, men adfærd i sig selv er ikke en guddommelig egenskab. Kroppen er mekanismen for adfærd. Troen på, at han *kunne* være i en bedre situation, er grunden til, at mennesket har denne mekanisme til sin rådighed.

51.91 Hver og en handler i overensstemmelse med det særlige hierarki af behov, han har fastlagt for sig selv. Hans hierarki afhænger på sin

side af hans opfattelse af det, han *er* - det vil sige det, han *mangler*. En følelse af adskillelse fra Gud er den *eneste* mangel, han virkelig har brug for at rette op på. Denne følelse af adskillelse ville aldrig have fundet sted, hvis han ikke havde fordrejet sin opfattelse af sandheden og dermed opfattede *sig selv* som mangelfuld. Opfattelsen af et *hvilket som helst* behovshierarki opstod, fordi han, efter at have begået denne grundlæggende fejl, allerede havde fragmenteret sig i niveauer med forskellige behov. Når han integrerer, bliver *han én*, og hans behov bliver ét i overensstemmelse hermed.

51,92 Forenet behov fremkalder forenet handling, fordi det fremkalder en mangel på ambivalens. Opfattelsen af et behovshierarki er en naturlig følge af den oprindelige fejl, at mennesket kan være adskilt fra Gud, og dette nødvendiggør korrektion på sit eget niveau, før fejlen i opfattelsen af niveauer overhovedet kan rettes. Mennesket kan ikke opføre sig effektivt, medens han arbejder på splittede niveauer. Mens han gør det, må der imidlertid indføres korrektion nedefra og *op*. Dette skyldes, at han nu opererer i rummet, hvor begreber som "op" og "ned" er meningsfulde. I sidste ende er rum lige så meningsløs som tid. Konceptet består virkelig af en rum-tid *tro*.

51.93 Den fysiske verden eksisterer kun, fordi mennesket kan bruge den til at korrigerer sin *vantro*, som anbragte ham i den oprindeligt. Han kan aldrig selv kontrollere virkningerne af frygt, fordi han *lavede* frygt og tror på det, han lavede. Så i holdning, omend *ikke* i indhold, ligner han så sin egen Skaber, Der har perfekt tro på Sine skabninger, *fordi* Han skabte dem. Troen på en skabelse fremkalder dens eksistens. Derfor kan en mand tro på det, ingen andre mener er sandt. Det er sandt for ham, fordi det blev lavet *af* ham.

51.94 Ethvert aspekt af frygt bevæger sig fra en oppefra og ned opfattelse. De mere sandt kreative vier deres bestræbelser på at rette opfattelsesmæssige fordrejninger. Den neurotiske bruger sine til kompromis. Den psykotiske forsøger at undslippe ved at fastlægge sine egne fejl som den visse sandhed. Det er mest vanskeligt at befri ham på almindelige måder, fordi han er mere konsekvent i sin egen benægtelse af sandhed. Miraklet laver imidlertid ikke sådanne sondringer. Det korrigerer fejl, *fordi* de er fejl. Det næste punkt at huske på om mirakler er:

52.95 Miraklet skelner *ikke* mellem grader af fejl opfattelser. Det er en enhed til opfattelses-korrektion, effektiv fuldstændigt adskilt fra både graden eller retningen af fejlen. Dette er dets *sande* vilkårlighed.

52.96 Kristus-kontrollerede mirakler er *kun* selektive i den forstand, at de er rettet mod dem, der kan bruge dem på *sig selv*. Eftersom dette gør

det uundgæeligt, at de vil strække dem ud til andre, bliver der svejset en stærk Soningskæde. Imidlertid tager Kristus-kontrol overhovedet ikke hensyn til størrelsen af selve miraklet, fordi begrebet størrelse findes på et niveau, der i sig selv er uvirkeligt. Eftersom miraklet sigter mod at *genoprette* bevidstheden om virkeligheden, ville det næppe være nyttigt, hvis det var bundet af de love, der styrer den fejl, det sigter mod at rette. Kun mennesket begår denne type af fejl. Det er et eksempel på den tåbelige bestandighed, som hans egne falske overbevisninger har affødt.

52.97 Kraften og styrken i menneskets kreative vilje skal forstås, før den virkelige betydning af benægtelse kan blive værdsat og opgivet. Det er *ikke* blot benægtelse. Det er en positiv misskabelse. Mens dens skaber *nødvendigtvis* tror på misskabelsen, eksisterer den slet ikke på niveauet for sand skabelse.

53.98 Miraklet sammenligner det, mennesket har lavet med det højere plan af skabelse, accepterer det, der er *i overensstemmelse* som sandt, og afviser det *uharmoniske* som falsk. *Alle* aspekter af frygt er usande, fordi de ikke findes på det højere kreative plan, og de findes derfor slet ikke. I en hvilken som helst grad et menneske er villig til at lade sine overbevisninger underkaste denne prøve, i det omfang bliver opfattelser korrigeret.

53.99 Ved at sortere det falske fra det sande fortsætter miraklet efter de følgende linjer:

53.100 *Hvis perfekt kærlighed driver frygt ud,
Og hvis frygt findes,
Så er der **ikke** perfekt kærlighed.
Men kun perfekt kærlighed eksisterer **virkeligt**.
Hvis der er frygt,
Skaber det en tilstand, der ikke findes.*

53.101 Tro dette, og du *vil* være fri. Kun Gud kan fastlægge denne løsning, og *denne* tro er Hans gave.

[1] Udtrykket "Åndeligt øje" erstattes senere af Helligånden, og det "fysiske øje" bliver egoet. Vægten på de to måder at se på bliver der imidlertid hele vejen.

II. Forvrængninger af mirakelimpulser

53.102 Du er involveret i ubevidste fordrejninger, der producerer et tæt lag over mirakelimpulser, og dette gør det svært for dem at nå

bevidstheden. Arten af ethvert mellemmenneskeligt forhold er begrænset eller defineret af det, du ønsker, det skal *gøre*. Relatering er en måde at opnå et resultat på. Faren ved forsvar ligger i deres tilbøjelighed til stift at holde misforståelser på plads. Alle handlinger, der stammer fra omvendt tænkning, er bogstaveligt talt adfærdsmæssige udtryk for dem, der ikke ved, hvad de gør. En stiv holdning kan være ekstremt pålidelig, selvom den er vendt på hovedet. Jo mere konsekvent omvendt den er, jo *mere* pålidelig er den faktisk.

53.103 Imidlertid er gyldighed stadig det ultimative mål, som pålidelighed kun kan tjene. Fjendtlighed, triumf, hævn, selvfornedrelse og alle slags udtryk for manglende kærlighed ses ofte meget tydeligt i fantasierne, der følger med dem. Men det er en *dybtgående* fejl at forestille sig, at fordi disse fantasier er så hyppige eller dukker op så pålideligt, at dette indebærer gyldighed. Husk, at selvom gyldighed indebærer pålidelighed, kan forholdet *ikke* vendes om. Du kan være fuldstændig pålidelig og tage *helt* fejl. Selvom et pålideligt instrument *måler* noget, hvilken *nytte* er det til, medmindre du opdager, hvad "noget" er? Så dette kursus vil koncentrere sig om gyldighed og lade pålidelighed falde naturligt på plads.

53.104 Sammenblanding af mirakelimpulser med fysiske impulser er en vigtig kilde til opfattelsesmæssig forvridning, fordi den fremkalder snarere end at udjævne den grundlæggende niveauforvirring, der ligger til grund for opfattelsen hos alle dem, der søger lykke med denne verdens instrumenter. Upassende fysiske impulser (eller fejldirigerede mirakelimpulser) resulterer i bevidst skyld hvis udtrykt og depression hvis afvist. *Al* virkelig nydelse kommer fra at gøre Guds vilje. Dette er, fordi *ikke* at gøre det er en fornægtelse af selv. *Benægtelse* af fejl resulterer i projektion. *Rettelse* af fejl bringer frigørelse. "Led os ikke i fristelse" betyder "lad os ikke narre os selv til at tro, at vi kan forholde os til Gud i fred eller til vores brødre med *noget som helst* ydre."

53.105 Guds barn, du blev skabt til at skabe det gode, det smukke og det hellige. Mist det ikke af syne. I et lille stykke tid må Guds kærlighed stadig udtrykkes fra én krop til en anden, fordi det virkelige syn stadig er så svagt. Alle kan bedst bruge deres krop til at udvide sin opfattelse, så han kan se det *virkelige* syn. *Dette* syn er usynligt for det fysiske øje. Kroppens ultimative formål er at gøre sig unødvendig. At lære at gøre dette er den eneste virkelige grund til dens skabelse.

53.106 Fantasier af enhver art er fordrejede former for tænkning, fordi de *altid* indebærer at forvrænge opfattelser ind i uVirkelighed. Fantasi er en fornedret form for syn. Syn og åbenbaring hænger tæt sammen, mens fantasi og projektion er tættere forbundet, fordi begge forsøger at kontrollere den ydre Virkelighed i overensstemmelse med falske indre

behov. Forvræng Virkeligheden på *nogen* måde, og du oplever destruktivt. Virkeligheden gik tabt ved hjælp af tilranelse, som til gengæld fremkaldte tyranni. Jeg fortalte jer, at I nu er genoprettet til jeres tidligere rolle i Soningsplanen, men I må stadig vælge frit at vie jer til den større genoprettelse. Så længe blot en enkelt slave er tilbage, der går på jorden, er jeres frigørelse ikke fuldstændig. *Fuldstændig* genoprettelse af Søn er det eneste sande mål for de mirakel-sindede.

53.107 *Ingen* fantasier er sande. De er fordrejninger af opfattelse pr. definition. De er et middel til at lave falske associationer og at opnå nydelse fra dem. Mennesket kan kun gøre dette, fordi han *er* kreativ. Men selv om han kan opfatte falske associationer, kan han aldrig gøre dem virkelige *undtagen for sig selv*. Mennesket tror på det, han skaber. Hvis han skaber mirakler, vil han være lige så stærk i sin tro på *dem*. Styrken i hans overbevisning vil derefter støtte mirakelmodtagerens tro. Og fantasier bliver fuldstændigt unødvendige, da Virkelighedens fuldt ud tilfredsstillende karakter bliver tydelig for begge.

Kapitel To

Illusionen om adskillelse

I. Indledning

2:1 Dette afsnit omhandler et grundlæggende misbrug af viden, der i Bibelen kaldes årsagen til "faldet" eller adskillelse. Der er nogle definitioner, som jeg bad dig om at tage fra ordbogen, der vil være nyttige her. De er noget usædvanlige, da de ikke er de første definitioner, der er givet. Ikke desto mindre burde det faktum, at hver af dem vises i ordbogen, være betryggende.

2.2 *Projicerer* (verbum): at udvide fremad eller ud.

Projekt (substantiv): en plan i sindet.

Verden: en naturlig storslået opdeling.

2.3 Vi vil senere henvise til projektion som relateret til både mental sundhed og mental sygdom. Vi har allerede observeret, at mennesket kan skabe en tom skal, men han kan ikke skabe ingenting overhovedet. Denne tomhed fremskaffer skærmen til misbrug af projektion.

2.4 Edens Have, der beskrives som en bogstavelig have i Bibelen, var overhovedet ikke en egentlig have. Den var blot en mental tilstand af fuldstændig behovsmangel. Selv i den bogstavelige beretning er det bemærkelsesværdigt, at tilstanden før adskillelsen essentielt var en situation, hvor mennesket ikke havde behov for noget. "Videnstræet" er også en alt for bogstavelig figur. Disse begreber behøver at blive

afklaret, før den virkelige betydning af adskillelsen eller "omvejen ind i frygt" kan forstås fuldt ud.

2.5 At "projicere" som defineret ovenfor er en grundlæggende egenskab ved Gud, som Han gav Sin Søn. I skabelsen projicerede Gud Sin kreative evne fra Sig selv til de Sjæle, Han Skabte, og Han gennemsyrede dem også med den samme kærlige vilje til at skabe. Sjælen er ikke kun blevet skabt fuldt ud, men er også blevet skabt perfekt. Der er *ingen* tomhed i den. På grund af sin lighed med sin Skaber er den skabende. Intet barn af Gud kan miste denne evne, fordi den er iboende i det, han *er*, men han *kan* bruge den uhensigtsmæssigt. Når som helst projektion bruges uhensigtsmæssigt, indebærer det *altid*, at der eksisterer en vis tomhed eller mangel, og at det ligger i menneskets evne at placere sine *egne* idéer der *i stedet* for sandheden.

2.6 Hvis du nøje overvejer, hvad dette indebærer, vil det følgende blive ganske tydeligt:

2.7 For det første er antagelsen underforstået, at det Gud skabte kan blive *ændret* af menneskets sind.

2.8 For det andet accepteres begrebet om, at det, der er perfekt, kan gøres ufuldkomment eller mangelfuldt.

2.9 For det tredje accepteres troen på, at mennesket kan fordreje Guds skabelser, *inklusive ham selv*.

2.10 For det fjerde underforstås idéen om, at eftersom mennesket selv kan skabe, er retningen for hans egen skabelse op til *ham*.

2.11 Disse forbundne forvrængninger repræsenterer et billede af det, der faktisk skete i adskillelsen. Intet af dette eksisterede før, og det findes faktisk ikke nu. Verden *blev* skabt som "en naturlig storslået opdeling" eller som en projicering udad af Gud. Det er derfor, at alt det, Han skabte, er ligesom Ham. Projektion, som udført af Gud, ligner meget den slags indre udstråling, som Faderens Børn arver fra Ham. Det er vigtigt at bemærke, at udtrykket "projicere udad" nødvendigvis indebærer, at den *virkelige* projektionskilde er indre. Dette er lige sandt for Sønnen som for Faderen.

2.12 Verden indeholdt, i den oprindelige betydning af begrebet, både den rette skabelse af mennesket af Gud *og* den rette skabelse af mennesket i hans retsindethed. Sidstnævnte krævede, at mennesket begavedes med fri vilje af Gud, fordi *al* kærlig skabelse bliver frit givet. Intet i disse udsagn indebærer nogen form for involvering i niveauer

eller faktisk intet som helst andet end én kontinuerlig linje af skabelse, i hvilken alle aspekter er af samme type.

2.13 Da "slangens løgne" blev introduceret, blev de specielt kaldt "løgne", fordi de ikke er sande. Da mennesket lyttede, var alt det, han hørte, usandt. Han behøver ikke fortsat at tro på det, der ikke er sandt, medmindre han vælger at gøre det. Alle hans misskabelser kan bogstaveligt talt forsvinde i "et blink af et øje", fordi de kun er visuelle misopfattelser. Menneskets Åndelige øje kan sove, men et sovende øje kan stadig se. Det, der ses i drømme, synes at være meget virkeligt. Bibelen nævner, at "Adam faldt i en dyb søvn," og intetsteds er der nogen henvisning til hans opvågning.

2.14 Menneskets historie i verden, som han ser den, er endnu ikke præget af nogen ægte eller omfattende genopvågning eller genfødsel. Dette er umuligt, så længe mennesket projicerer i en ånd af misskabelse. Det forbliver imidlertid stadig indeni ham at projicere, som Gud projicerede Sin Egen Ånd til ham. I virkeligheden er dette hans *eneste* valg, fordi hans frie vilje blev givet ham til hans egen glæde over at skabe det perfekte.

2.15 Al frygt kan i sidste ende reduceres til den grundlæggende misforståelse, at mennesket har evnen til at *tilrane* sig Guds kraft. Det kan kun understreges, at han hverken *kan* eller *har været i stand til* at gøre dette. I denne kendsgerning ligger den virkelige begrundelse for hans undslippelse fra frygt. Undslippelsen bliver skabt af hans accept af Soningen, der anbringer ham i en position til at indse, at hans egne fejl aldrig rigtig fandt sted. Da Adam faldt i den "dybe søvn", var han i en tilstand til at kunne opleve mareridt, *fordi* han sov. Hvis et lys pludselig tændes, mens nogen drømmer en bange drøm, kan han i første omgang tolke selve lyset som en del af hans egen drøm og være bange for det. Men når han imidlertid vågner op, opfattes lyset korrekt som *frigørelsen* fra drømmen, som ikke længere er virkelighed.

2.16 Det er helt åbenlyst, at denne forløsning *ikke* afhænger af den slags "viden", der ikke er andet end bedrageriske løgne. Den viden, der oplyser frem for at skjule, er den viden, der ikke blot *sætter* dig fri, men som også tydeligt viser dig, at du *er* fri. Uanset hvilke løgne du måtte tro, bekymrer det ikke miraklet, som kan helbrede en *hvilken som helst* af dem med samme lethed. Det skelner *ikke* mellem misforståelser. Dets *eneste* forehavende er at skelne mellem sandheden på den ene side og alle slags fejl på den anden. Nogle mirakler kan synes at være af et større omfang end andre. Men husk det første punkt på dette kursus - at der ikke er *nogen* rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler.

2.17 I virkeligheden er du fuldstændig upåvirket af *alle* udtryk for manglende kærlighed. Disse kan enten være fra dig selv *og* andre eller fra dig selv *til* andre eller fra andre *til dig*. Fred er en egenskab i *dig*. Du kan ikke finde den udenfor. Al mental sygdom er en eller anden form for *udvendig* søgen. Mental sundhed er *indre* fred. Det giver dig mulighed for at forblive uforstyrret af mangel på kærlighed fra det udenfor og i stand til gennem dine egne mirakler at korrigere de ydre betingelser, som udspringer fra manglende kærlighed i andre.

II. Genfortolkningen af forsvar

2.18 Når du er bange for *noget som helst*, anerkender du dets magt til at skade dig. Husk, at hvor dit hjerte er, der er din skat også. Det betyder, at du tror på det, du *værdsætter*. Hvis du er bange, *værdsætter* du *forkert*. Menneskelig forståelse vil uundgåeligt værdsætte forkert, og at udstyre alle menneskelige tanker med samme magt vil uundgåeligt *ødelægge* fred. Det er derfor, Bibelen taler om ”Guds fred, der er hinsides (menneskelig) forståelse.” *Denne* fred er fuldstændigt ude af stand til at blive rystet af menneskelige fejl af *nogen som helst* art. Den nægter *noget som helst*, der ikke er af Gud, evnen til at påvirke dig på *nogen* måde.

2.19 Dette er den *passende* brug af fornægtelse. Den bruges ikke til at *skjule* noget, men til at *rette* fejl. Den bringer *alle* fejl ud i lyset, og eftersom fejl og mørke er det samme, korrigerer den automatisk fejl. Sand benægtelse er en magtfuld beskyttelsesenhed. Du kan og bør benægte enhver tro på, at fejl kan skade dig. Denne form for benægtelse er ikke en hemmeligholdelsesenhed, men en korrektionsenhed. ”Retsindetheden” hos de mentalt sunde er afhængige af det. Du kan gøre *hvad som helst*, jeg beder dig om. Jeg har bedt dig om at udføre mirakler og har gjort det klart, at mirakler er *naturlige, korrigerende, helbredende og universelle*. Der er intet godt, de ikke kan gøre, men de kan ikke udføres i en ånd af tvivl.

2.20 Gud og de Sjæle, Han skabte, er *fuldstændigt* afhængige af hinanden. Skabelsen af Sjælen er allerede blevet perfekt udført, men skabelsen *fra* Sjæle er det ikke. Gud skabte Sjæle, så Han kunne stole på dem, *fordi* Han skabte dem perfekt. Han gav dem sin fred, så de ikke kunne rystes og ikke kunne bedrages. Hver gang du er bange, *bliver* du bedraget. Dit sind tjener *ikke* Sjælen. Dette sulter bogstaveligt talt Sjælen ved at nægte den dens daglige brød. Gud tilbyder *udelukkende* nåde. *Dine* ord skal kun afspejle barmhjertighed, fordi det er det, du har modtaget, og det er det, du bør *give*.

2.21 Retfærdighed er en midlertidig hjælp eller et forsøg på at lære mennesker betydningen af barmhjertighed. Dens fordømmende side opstår kun, fordi mennesket er i stand til uretfærdighed, hvis det er det, hans sind skaber. Du er bange for Guds Vilje, fordi du har brugt din egen vilje, som Han skabte i lighed med Hans egen, til at *misskabe*. Det, du *ikke* er klar over, er, at sindet *kun* kan misskabe, når det *ikke* er frit. Et fængslet sind er per definition ikke frit. Det er besat eller holdes tilbage af sig selv. Dets vilje er derfor begrænset og er ikke fri til at gøre sig gældende. Den virkelige betydning af "er samme type", som blev nævnt tidligere, er "er af ét sind eller én vilje." Når Sønskabets og Faderens vilje er én, *er* deres perfekte overensstemmelse Hamlen.

2.22 Benægtelse af fejl er et kraftfuldt forsvar for sandheden. Du vil bemærke, at vi har flyttet vægten fra den negative til den positive brug af benægtelse. Som vi allerede har sagt, er benægtelse ikke et rent negativt middel; den resulterer i positiv misskabelse. Det er den måde, psykisk syge *anvender* den på. Men husk din egen meget tidlige tanke – "Undervurder aldrig benægtelsens magt." I "retsindethedens" tjeneste befrier benægtelse af *fejl* sindet og genindfører viljens frihed. Når viljen *virkelig* er fri, *kan* den *ikke* misskabe, fordi den *kun* genkender sandheden.

2.23 Falsk projicering opstår som følge af falsk benægtelse, *ikke* af dens rette brug. Min egen rolle i Soningen er *sand* projicering; Jeg kan projicere bekræftelse af sandheden til dig. Hvis du projicerer fejl til mig eller til dig selv, griber du ind i processen. *Min* brug af projektion, som også kan være din, er *ikke* baseret på fejlagtig benægtelse. Det involverer *dog* imidlertid den meget magtfulde brug af benægtelse af fejl. Mirakelarbejderen er en, der accepterer min form for benægtelse og projektion, forener sine egne iboende evner til at benægte og projicere med mine og pålægger sig selv og andre dem. Dette fastlægger den totale *mangel* på trusler noget som helst sted. Sammen kan vi så arbejde for den virkelige fredstid, der er evig.

2.24 Den upassende brug af forsvar anerkendes vidt og bredt, men deres passende anvendelse var endnu ikke tilstrækkeligt forstået. De kan *virkelig* skabe menneskets opfattelse både af sig selv og af verden. De kan fordreje eller korrigere afhængigt af det, du bruger dem *til*.

2.25 Benægtelse bør kun rettes mod fejl, og projektion bør kun forbeholdes sandheden. Du bør i sandhed give, som du i sandhed har modtaget. Den Gyldne Regel kan kun arbejde effektivt på dette grundlag.

2.26 Intellektualisering er et udtryk, der stammer fra sind-hjerneforvirring. "Ret sindethed" er den enhed, der forsvarer det *rette* sind og

giver det kontrol over kroppen. "Intellektualisering" indebærer en splittelse, mens "retsindighed" involverer helbredelse.

2.27 Tilbagetrækning anvendes korrekt i tjenesten til at trække sig ud af det meningsløse. Det er *ikke* en enhed til undslippelse, men til konsolidering. Der *er* kun Et Sind.

2.28 Adskillelse er meget lignende. Du *bør* udskille eller adskille dig selv fra fejl, men kun i forsvar for integration.

2.29 Ikke-tilknytning er i det væsentlige en svagere form for adskillelse.

2.30 Flugt kan udføres i en hvilken som helst retning, du vælger, men bemærk, at selve konceptet indebærer flugt *fra* noget. Flugt fra fejl er fuldstændigt passende.

2.31 Afstandtagen kan passende bruges som en måde at anbringe afstand mellem dig selv og det, du *bør* flygte fra.

2.32 Regression er et forsøg på at vende tilbage til din egen oprindelige tilstand. Den kan således bruges til at *gendanne* snarere end at vende tilbage til det *mindre* modne.

2.33 Sublimering bør være en omdirigering af indsatsen til det sublime.

2.34 Der er mange andre såkaldte "dynamiske" begreber, som er dybe fejl, væsentligst på grund af misbrug af forsvar. Blandt dem er begrebet forskellige niveauer af aspirationer, der faktisk er resultatet af niveauforvirring. Det vigtigste punkt, der skal forstås fra dette afsnit, er imidlertid, at du kan forsvare sandheden såvel som fejl og faktisk meget bedre.

2.35 Midlerne er lettere at afklare, når værdien af selve målet er fastlagt. Enhver forsvarer sin egen skat. Du behøver ikke at bede ham om at gøre det, fordi han gør det automatisk. De virkelige spørgsmål er stadig tilbage. *Hvad værdsætter du, og hvor meget værdsætter du det?* Når du engang har lært at overveje disse to spørgsmål og at bringe dem ind i alle dine handlinger som de sande kriterier for adfærd, vil jeg have meget få vanskeligheder med at afklare midlerne. Du har ikke lært at være konsekvent i dette endnu. Jeg har derfor koncentreret mig om at vise dig, at midlerne *er* tilgængelige, når som helst du *beder* om det. Du kan dog spare meget tid, hvis du ikke forlænger dette trin unødvendigt. Det korrekte fokus vil forkorte det umådeligt.

2.36 Soningen er det *eneste* forsvar, der ikke kan bruges destruktivt. Det skyldes, at selvom alle til sidst må tilslutte sig det, er det *ikke* en

enhed, der blev produceret af mennesker. *Soningsprincippet* var i kraft længe før selve Soningen begyndte. Princippet var kærlighed, og Soningen i sig selv var en kærlighedshandling. Handlinger var ikke nødvendige før adskillelsen, fordi tid-rum troen ikke eksisterede. Det var først efter adskillelsen, at Soningens forsvar og de nødvendige betingelser for dens opfyldelse blev niveaulagt.

2.37 Det blev mere og mere tydeligt, at alle de forsvar, som mennesket kan vælge at bruge konstruktivt eller destruktivt, ikke var nok til at redde ham. Det blev derfor besluttet, at han havde brug for et forsvar, der var så pragtfuldt, at han ikke kunne misbruge det, selvom han *kunne* afvise det. Hans valg kunne dog ikke omdanne det til et angrebsvåben, som er den iboende egenskab ved alle andre forsvar. Soningen bliver således det eneste forsvar, der ikke er et tveægget sværd.

2.38 Soningen begyndte faktisk længe før korsfæstelsen. Mange Sjæle tilbød deres indsats på vegne af de adskilte, men de kunne ikke modstå styrken af angrebet og måtte bringes tilbage. Engle kom også, men deres beskyttelse var ikke tilstrækkelig, fordi de adskilte ikke var interesseret i fred. De havde allerede delt deres sind og var tilbøjelige til at opdele yderligere snarere end at genintegrere. De niveauer, de introducerede i deres sind, vendte sig mod hinanden, og de fastlagde forskelle, opdelinger, spaltninger, spredninger og alle de andre begreber forbundet med de stigende splittelser, som de producerede.

2.39 Da de ikke var i deres retsind, vendte de deres forsvar fra beskyttelse til overfald og handlede bogstaveligt sindssygt. Det var vigtigt at indføre en split-sikker enhed, der *kun* kunne bruges til at helbrede, hvis den overhovedet blev brugt. Soningen blev indbygget i rum-tid-troen for at sætte en grænse for behovet for troen og i sidste ende for at gøre indlæringen komplet. Soningen *er* den sidste lektion. Indlæringen selv, som de klasseværelser, hvori den forekommer, er midlertidige. Evnen til at lære har ingen værdi, når ændring af forståelse ikke længere er nødvendig. De evigt kreative har intet at lære. Først efter adskillelsen var det nødvendigt at dirigere de kreative kræfter til at lære, fordi ændret adfærd var blevet obligatorisk.

2.40 Mennesker kan lære at forbedre deres opførsel og kan også lære at blive bedre og bedre elever. Dette tjener til at bringe dem i tættere og tættere overensstemmelse med Sønskabet, men Sønskabet selv er en perfekt skabelse, og perfektion er *ikke* et spørgsmål om grad. Kun mens der er forskellige grader, er indlæring meningsfuld. Menneskets "evolution" er blot en proces, hvor han går videre fra den ene grad til den næste. Han korrigerer sine tidligere fejltrin ved at gå fremad. Dette repræsenterer en proces, der faktisk er uforståelig på tidsmæssige vilkår, fordi han vender tilbage, når han går fremad.

2.41 Soningen er det middel, hvormed han kan befri sig fra fortiden, efterhånden som han går fremad. Den *ophæver* hans tidligere fejl, hvilket gør det unødvendigt for ham at blive ved med at gå tilbage over sine skridt uden at fremme sin tilbagevenden. I denne forstand sparer Soningen tid, men ligesom miraklet, der tjener den, afskaffes den *ikke*. Så længe, der er behov for Soning, er der behov for tid. Men Soningen som et afsluttet niveau *har* et enestående forhold til tiden. Indtil Soningen er afsluttet, vil dens forskellige faser fortsætte *indeni* tiden, men hele Soningen står ved tidens ende. På dette tidspunkt er tilbagevendelsens bro blevet bygget.

2.42 Soningen er en *total* forpligtelse. Du tror stadig, at dette er forbundet med tab. Dette er den samme fejl, *alle* de adskilte begår på den ene eller den anden måde. De kan ikke tro, at et forsvar, der ikke kan angribe, *er* det bedste forsvar. Dette er det, der menes med ”den sagtmodige skal arve jorden.” De vil bogstaveligt talt overtage den på grund af deres styrke. Et tovejs forsvar er i sig selv svagt netop, *fordi* det har to kanter og kan vende sig mod selvet meget uventet. Denne tendens kan ikke kontrolleres *undtagen* af mirakler.

2.43 Miraklet vender Soningens forsvar til beskyttelsen af det indre selv, som, når det bliver mere og mere sikkert, antager sit naturlige talent for at beskytte andre. Det indre selv kender sig selv som både en bror *og* en Søn. Du ved, at når forsvaret forstyrres, er der en periode med virkelig desorientering ledsaget af frygt, skyld og normalt en vaklen mellem angst og depression. Dette kursus er anderledes, fordi forsvaret *ikke* bliver forstyrret, men *genfortolket*, selvom du måske oplever det som den samme ting. Ved genfortolkning af forsvar tabes kun deres anvendelse til *angreb*. Da dette betyder, at de kun kan bruges på *én* måde, bliver de meget stærkere og meget mere pålidelige. De er ikke længere imod Soningen, men letter det meget.

2.44 Soningen kan kun accepteres *indeni* dig. Du har opfattet den stort set som *udenfor* indtil nu, og det er derfor, din oplevelse af den har været minimal. Genfortolkning af forsvar er vigtig for at frigive det *indre* lys. Siden adskillelsen er menneskets forsvar næsten udelukkende blevet brugt til at forsvare sig *mod* Soningen og således opretholde adskillelsen. Selv ser de generelt dette som et behov for at beskytte *kroppen*. De mange kropsfantasier, som menneskers sind beskæftiger sig med, stammer fra den forvrængede opfattelse af, at kroppen kan bruges som et middel til at opnå ”Soning.”

2.45 Det at opfatte kroppen som et tempel er kun det første skridt til at rette op på denne form for forvrængning. Det ændrer en del af misforståelsen, men ikke det hele. Dog *erkendes* det, at begrebet Soning

på fysiske vilkår ikke er passende. Imidlertid er det næste trin at indse, at et tempel overhovedet ikke er en bygning. Dets *virkelige* hellighed ligger i det *indre* alter, som bygningen er bygget omkring. Den upassende vægt, som mennesker har lagt på smukke kirkebygninger, er et tegn på deres *frygt* for Soning og deres uvillighed til at nå selve alteret. Templets *virkelige* skønhed kan ikke ses med det fysiske øje. Det Åndelige øje på den anden side kan ikke se bygningen overhovedet, fordi det har perfekt syn. Det *kan* dog se alteret med perfekt klarhed.

2.46 For perfekt effektivitet hører Soningen til i centrum af det indre alter, hvor det ophæver adskillelsen og gendanner sindets helhed. Før adskillelsen var sindet usårligt overfor frygt, fordi frygt ikke eksisterede. Både adskillelsen *og* frygten er sindets misskabelser, som må opløses. Dette er det, der menes med ”restaurering af templet.” Det betyder ikke genoprettelse af bygningen, men åbningen af alteret for at modtage Soningen. Dette heler adskillelsen og placerer *indeni* mennesket det ene forsvar mod *alle* adskillelse sind-fejl, der kan gøre ham fuldstændig usårlig.

2.47 Accepten af Soningen af alle er kun et spørgsmål om tid. Faktisk blev både tid *og* stof skabt til dette formål. Dette ser ud til at være i modstrid med den frie vilje på grund af uundgåeligheden af den endelige beslutning. Hvis du gennemgår idéen omhyggeligt, vil du imidlertid indse, at dette ikke er sandt. Alt er begrænset på en eller anden måde af den måde, det skabtes på. Fri vilje kan nøle og er i stand til enorm tøven. Men den kan ikke helt adskille sig fra sin Skaber, Der sætter grænserne for dens evne til at misskabe i kraft af dens eget *virkelige* formål.

2.48 Misbrug af vilje skaber en situation, der i det ekstreme bliver helt utålelig. Smertetærskler kan være høje, men de er ikke ubegrænsede. Til sidst begynder alle at indse, ligegyldigt hvor svagt, at der *må* være en bedre måde. Efterhånden som denne erkendelse bliver mere fast etableret, bliver den et opfattelsesmæssigt vendepunkt. Dette genopvækker i sidste ende det Åndelige øje og svækker samtidig investeringen i fysisk syn. De skiftende investeringer i de to typer eller niveauer af opfattelse opleves sædvanligvis som konflikt i lang tid og kan blive meget akut, men resultatet er lige så sikkert som Gud.

2.49 Det Åndelige øje *kan* bogstaveligt talt *ikke se* fejl og søger blot Soning. Alle de løsninger, som de fysiske øjne søger, opløses i Dets syn. Det Åndelige øje, der ser *indeni*, indser med det samme, at alteret er blevet besmittet og behøver at blive repareret og beskyttet. Fuldstændigt bevidst om det *rette* forsvar, passerer Det forbi alt andet, forbi fortidens fejl til sandheden. På grund af den virkelige styrke i *Dets* syn, trækker Det viljen ind i Dets tjeneste og tilskynder sindet til at

være enig. Dette genindfører viljens sande kraft og gør den i stigende grad ude af stand til at tolerere forsinkelse. Sindet indser så med stigende sikkerhed, at forsinkelse kun er en måde at øge unødvendig smerte på, som det ikke behøver at tolerere overhovedet. Smertetærsklen falder i overensstemmelse hermed, og sindet bliver stadig mere følsomt overfor det, det engang ville have betragtet som en meget mindre indtrængen af ubehag.

2.50 Guds Børn er *berettiget* til perfekt trøst, der kommer fra en følelse af perfekt tillid. Indtil de opnår dette, spilder de sig selv og deres sande skabende kræfter på unyttige forsøg på at gøre sig selv mere komfortable med upassende midler. Men de virkelige midler er *allerede* givet og involverer overhovedet ikke nogen indsats fra deres side. Deres egocentrering misopfatter normalt dette som personligt fornærmende, en fortolkning, der tydeligvis stammer fra deres misforståelse af sig selv. Egocentrering og helligt fællesskab kan ikke eksistere sammen. Selv udtrykkene er modstridende.

2.51 Soningen er den eneste gave, der er værdig til at blive tilbudt til Guds alter. Dette er på grund af den uvurderlige værdi af selve alteret. Det blev skabt perfekt og er helt værdigt til at modtage perfektion. Gud *er* ensom uden Hans Sjæle, og *de* er ensomme uden Ham. Mennesker må lære at opfatte verden som et middel til at *helbrede* adskillelsen. Soningen er garantien for, at de i sidste ende vil have succes.

III. Helbredelse som frigørelse fra frygt

2.52 Vægten vil nu være på helbredelse. Miraklet er midlet, Soningen er princippet, og helbredelse er resultatet. De, der taler om "helbredelsens mirakel", kombinerer to virkelighedsordner uhensigtsmæssigt. Helbredelse er *ikke* et mirakel. Soningen eller det endelige mirakel er et *middel*, mens enhver form for helbredelse er et resultat. Den *type* fejl, som Soning anvendes på, er uden betydning. I det væsentlige er *al* helbredelse frigørelse fra frygt. For at påtage dig dette, *kan* du *ikke* være bange for dig selv. Du forstår ikke helbredelse på grund af din *egen* frygt.

2.53 Et vigtigt trin i Soningsplanen er at opløse fejl på *alle* niveauer. Sygdom, som virkelig er "ikke-ret-sindethed," er resultatet af niveau forvirring i den forstand, at den altid indebærer en tro på, at det, der er galt på et niveau, kan have negativ indflydelse på et andet. Vi har konstant omtalt mirakler som middel til at korrigere niveauforvirring, og alle fejl må rettes på det niveau, hvor de forekommer. Kun *sindet* er i stand til at fejle. Kroppen kan *handle* fejlagtigt, men det er kun fordi

den reagerer på forkert tanke. Kroppen kan ikke skabe, og troen på, at den *kan*, en fundamental fejl, producerer alle fysiske symptomer.

2.54 Al fysisk sygdom repræsenterer en tro på magi. Hele forvrængningen, der skabte magi, hviler på troen på, at der er en skabende evne i stof, som sindet ikke kan kontrollere. Denne fejl kan antage to former – det kan blive troet, at sindet kan misskabe *i* kroppen, eller at kroppen kan misskabe *i* sindet. Hvis det er forstået, at sindet, som er det *eneste* skabelsesniveau, ikke kan skabe ud over sig selv, behøver ingen af de to typer af forvirring at forekomme.

2.55 Årsagen til, at kun sindet kan skabe, er mere indlysende end det måske umiddelbart er tydeligt. Sjælen *er blevet* skabt. Kroppen er en indlæringsanordning for sindet. Indlæringsanordninger er ikke lektioner i sig selv. Deres formål er kun at gøre tænkningen lettere for den studerende. Det højeste, en fejltagtig brug af en indlæringsanordning kan gøre, er at undlade at fremme indlæring. Det har i sig selv ingen magt til at introducere faktiske indlæringsfejl.

2.56 Kroppen, hvis den forstås korrekt, deler Soningens usårlighed overfor tveægget anvendelse. Dette er ikke, fordi kroppen er et mirakel, men fordi den ikke *iboende* er åben for fejlfortolkning. Kroppen er kun et faktum i menneskelig oplevelse. Dens evner kan blive og er ofte overvurderet. Det er imidlertid næsten umuligt at benægte dens eksistens. De, der gør det, engagerer sig i en særlig uværdig form for benægtelse. Udtrykket "uværdig" indebærer her simpelthen, at det ikke er nødvendigt at beskytte sindet ved at benægte den uopmærksomme. [Der er næppe tvivl om, at sindet kan misskabe.] Hvis man benægter dette uheldige aspekt af sindets magt, benægter man også selve magten.

2.57 Alle materielle midler, som mennesket accepterer som løsninger på kropslig sygdom, er kun generklæringer af magiske principper. Det var det første niveau af fejlen at tro, at kroppen skabte sin egen sygdom. Det er et andet fejltrin at forsøge på at helbrede den gennem ikke-kreative midler. Det følger imidlertid ikke, at brugen af disse meget svage korrigerende anordninger er ond. Nogle gange har sygdommen et tilstrækkeligt stort greb om et sind til at gøre en person utilgængelig for Soning. I dette tilfælde kan det være klogt at anvende en kompromis-tilgang til sind og krop, hvor noget *udefra* midlertidigt giver helbredende tro.

2.58 Dette er, fordi den *sidste* ting, der kan hjælpe den ikke-ret-sindede, eller den syge, er en *forøgelse* af frygt. De er allerede *i* en frygtsvækket tilstand. Hvis de u hensigtsmæssigt udsættes for et "ufortyndet" mirakel, kan de måske gå brat ind i panik. Dette forekommer især sandsynligt, når omvendt opfattelse har skabt troen på, at mirakler er skræmmende.

2.59 Værdien af Soningen ligger ikke i den måde, hvorpå den udtrykkes. Faktisk, hvis den i sandhed bruges, vil den uundgåeligt blive udtrykt på en hvilken som helst måde, der er mest nyttig for modtageren. Dette betyder, at et mirakel, for at opnå dets fulde effektivitet, må udtrykkes i et sprog, som modtageren kan forstå *uden* frygt. Det følger ikke på nogen måde, at dette er det højeste kommunikationsniveau, som han er i stand til. Det betyder *dog*, at det er det højeste kommunikationsniveau, som han er i stand til *nu*. Hele målet med miraklet er at *hæve* kommunikationsniveauet og ikke at pålægge regression i den upassende forstand på det.

2.60 Før mirakelarbejdere er rede til at påtage sig deres funktion i denne verden, er det vigtigt, at de fuldt ud forstår *frygten for frigørelse*. Ellers fremmer de uforvarende troen på, at frigørelse er at blive puttet i fængsel, en tro, der er meget fremherskende. Denne misopfattelse opstod fra den underliggende fejlopfattelse, at skade kan blive begrænset til kroppen. Dette var på grund af den meget større frygt for, at sindet kan skade sig selv. Ingen af fejlene er virkelig meningsfulde, fordi sindets misskabelser ikke rigtigt eksisterer. *Denne* erkendelse er en langt bedre beskyttelsesanordning end *nogen som helst* form for niveauforvirring, fordi den introducerer korrektion på fejlens niveau.

2.61 Det er vigtigt at huske, at kun sindet kan skabe. Underforstået i dette er den naturlige følge, at korrektion hører til på tankeniveauet. For at gentage en tidligere erklæring og udvide den noget er Sjælen allerede perfekt og kræver derfor ikke korrektion. Kroppen findes ikke rigtig, undtagen som en indlæringsanordning for sindet. Denne indlæringsanordning er *ikke* underlagt egne fejl, fordi den blev skabt, men den er *ikke* skabende. Så det burde være indlysende at korrigere skaberen eller tilskynde den til at opgive sin misskabelse er den eneste anvendelse af kreative evner, der i sandhed er meningsfuld.

2.62 Magi er essentielt tankeløs eller den misskabende brug af sindet. Fysiske medikamenter er former for "besværgelser." De, der er bange for at bruge sindet til helbredelse, bør ikke forsøge at gøre det. Selvfølgelig kender de, at de er *bange*, har gjort dem sårbare over for misskabelse. De vil derfor sandsynligvis misforstå nogen som helst helbredelse, de måtte fremkalde, og fordi egocentrering og frygt normalt forekommer sammen, måske ikke være i stand til at acceptere den virkelige Kilde til helbredelsen. Under disse forhold er det mere trygt for dem *midlertidigt* at stole på fysiske helbredelses-anordninger, fordi de ikke kan misforstå dem som deres egne skabelser. Så længe deres følelse af sårbarhed vedvarer, bør de afskærmes fra endog at forsøge mirakler.

2.63 Vi har allerede sagt, at miraklet er et udtryk for mirakel-sindethed. Mirakel-sindethed betyder blot ret-sindethed i den forstand, som vi nu bruger det. De ret-sindede hverken ophøjer eller nedgør mirakelarbejderens *eller* mirakelmodtagerens sind. Som en skabende handling behøver miraklet imidlertid ikke at afvente modtagerens ret-sindethed. I virkeligheden er dets formål at *genoprette* ham til hans rette sind. Det er imidlertid vigtigt, at mirakelarbejderen er i sit rette sind, ellers vil han være ud af stand til at genindføre ret-sindethed i en anden.

2.64 Den healer, der er stoler på sin *egen* parathed, bringer sin forståelse i fare. Han er fuldstændigt tryk, så længe han er helt ubekymret om *sin* parathed, men opretholder en bestandig tillid til *min*. Hvis dine mirakelarbejdende tendenser ikke fungerer korrekt, er det *altid*, fordi frygt har trængt sig ind i din ret-sindethed og bogstaveligt talt har forstyrret den (eller vendt den på hovedet). Alle former for ikke-ret-sindethed er resultatet af afvisning af at acceptere Soningen *for dig selv*. Hvis mirakelarbejderen *virkeligt* accepterer den, anbringer han sig selv i en position til at erkende, at de, der har brug for at blive helbredt, simpelthen er dem, der ikke har indset, at ret-sindethed *er* helbredelse.

2.65 Mirakelarbejderens *eneste* ansvar er at acceptere Soningen for sig selv. Dette betyder, at han anerkender, at sindet er det eneste skabende niveau, og at dets fejl *bliver* helbredt af Soningen. Når han først accepterer dette, kan hans sind *kun* blive helbredt. Ved at nægte sit sind ethvert destruktivt potentiale og genindføre dets rent konstruktive kræfter, har han anbragt sig selv i en position, hvor han kan opløse andres niveauforvirring. Budskabet, han så giver andre, er sandheden, at *deres* sind er konstruktive på samme måde, og at *deres* misskabelser ikke kan skade dem. Ved at bekræfte dette frigiver mirakelarbejderen sindet fra at overvurdere sin egen indlæringsanordning (kroppen) og gendanner sindet til dets sande position som den studerende.

2.66 Det bør igen understreges, at kroppen ikke lærer mere end den skaber. Som en indlæringsanordning følger den blot den studerende, men hvis den falskt bliver udstyret med selvinitiativ, bliver det en alvorlig hindring for selve indlæringen, som den skal lette. *Kun* sindet er i stand til illumination. Sjælen er allerede illumineret, og kroppen i sig selv er for kompakt. Sindet kan imidlertid bringe *sin* illumination *til* kroppen ved at erkende, at kompaktheden er det modsatte af intelligens og er derfor utilbøjelig til uafhængig indlæring. Den bringes imidlertid let i overensstemmelse med et sind, der har lært at se hinsides kompakthed mod lys.

2.67 Korrigerende indlæring begynder altid med vækningen af det Åndelige øje og vender sig bort fra troen på fysisk syn. Årsagen til, at dette så ofte indebærer frygt, er, fordi mennesket er bange for det, hans

Åndelige øje vil se. Vi sagde før, at det Åndelige øje ikke kan se fejl og kun er i stand til at se ud over den til Soningens forsvar. Der er ingen tvivl om, at det Åndelige øje virkeligt fremkalder ekstremt ubehag ved det, det ser. Dog det, mennesket glemmer, er, at ubehaget *ikke* er det endelige resultat af dets opfattelse. Når det Åndelige øje får lov til at se på besmittelsen af alteret, ser det også *øjeblikkeligt* hen mod Soningen.

2.68 *Intet*, som det åndelige øje opfatter, kan fremkalde frygt. *Alt*, der er resultatet af nøjagtig åndelig bevidsthed, kanaliseres blot mod korrektion. Ubekvæm vækkes kun for at bringe *behovet* for korrektion til bevidstheden med magt. Det, det fysiske øje ser, er *ikke* korrigerende, og det kan heller ikke korrigeres med *nogen* anordning, der kan ses fysisk. Så længe et menneske tror på det, hans fysiske syn fortæller ham, vil *al* hans korrigerende opførsel blive fejlagtig. Det *virkelige* syn er skjult, fordi mennesket ikke kan udholde at se sit eget besmittede alter. Men eftersom alteret *er* blevet besmittet, bliver hans tilstand dobbelt farlig, medmindre det *bliver* opfattet.

2.69 Frygten for helbredelse opstår i sidste ende fra en manglende vilje til at acceptere den utvetydige kendsgerning, at helbredelse er nødvendig. Manden er ikke villig til at se på det, han har gjort *mod sig selv*. Helbredelse er en evne, der er lånt ud til mennesket efter adskillelsen, før hvilken den var fuldstændig unødvendig. Som alle aspekter af rum-tid-troen, er helbredelses-evnen midlertidig. Så længe tiden fortsætter, er der imidlertid brug for helbredelse som et middel til menneskelig beskyttelse. Dette skyldes, at helbredelse hviler på næstekærlighed, og næstekærlighed er en måde at opfatte en andens perfektion på, selvom han ikke selv kan opfatte den.

2.70 De fleste af de højere begreber, som mennesket er i stand til nu, er tidsafhængige. Næstekærlighed er virkelig en svagere afspejling af en meget mere magtfuld kærlighedsomslutning, der er *langt* ud over nogen som helst form for næstekærlighed, som mennesket endnu kan forestille sig. Næstekærlighed er væsentlig for ret-sindethed i den begrænsede forstand, som ret-sindethed nu kan opnås. Næstekærlighed er en måde at se på en anden på, *som om* han allerede var gået langt hinsides sine faktiske resultater i tid. Da hans egen tænkning er fejlagtig, kan han ikke se Soningen for sig selv, ellers ville han ikke have behov for næstekærlighed. Den næstekærlighed, der tildeles ham, er både en anerkendelse af, at han er svag, og en anerkendelse af, at han *kunne* være stærkere.

2.71 Den måde, hvorpå begge disse opfattelser er anført, indebærer klart deres afhængighed af tid, hvilket gør det ganske tydeligt, at næstekærlighed ligger indenfor de menneskelige begrænsninger, dog mod dens højere niveauer. Vi sagde før, at kun åbenbaring overskrider

tiden. Miraklet, som et udtryk for sand menneskelig næstekærlighed, kan højst forkorte tiden. Det må imidlertid forstås, at når som helst et menneske tilbyder et mirakel til en anden, forkorter han lidelsen for *begge*. Dette introducerer en korrektion i hele optegnelsen, der korrigerer såvel med tilbagevirkende kraft som fremadskridende.

IV. Frygt som mangel på kærlighed.

2.72 Du tror, "at være bange" er ufrivilligt, noget hinsides din kontrol. Dog har jeg fortalt dig flere gange, at kun *konstruktive* handlinger bør være ufrivillige. Vi har sagt, at Kristus-kontrol kan overtage alt det, der *ikke* betyder noget, mens Kristus-vejledning kan dirigere alt det, der *gør*, hvis du vælger det således. Frygt kan ikke være Kristus-kontrolleret, men den *kan* være selvkontrolleret. Den *forhindrer* mig i at kontrollere den. Korrektionen er derfor et spørgsmål om *din* vilje, fordi dens tilstedeværelse viser, at du har hævet det uvæsentlige til et højere niveau, end det berettiger til. Du har således bragt den under *din* vilje, hvor den ikke hører hjemme. Det betyder, at *du* føler dig ansvarlig for den. Niveauforvirringen her er indlysende.

2.73 Årsagen til, at jeg ikke kan kontrollere frygt for dig, er, at du forsøger at hæve det rette indhold af lavere orden virkelighed til sindets niveau. Jeg fremmer ikke niveau forvirring, men *du* kan vælge at rette den. Du ville ikke tolerere sindssyg *opførsel* fra din side og ville næppe komme frem med den undskyldning, at du ikke kunne gøre for det. Hvorfor skulle du tolerere sindssyg *tænkning*? Der er en forvirring her, som du ville have godt af at se klart på. *Du* tror, at du er ansvarlig for det, du *gør*, men ikke for det, du *tænker*. Sandheden er, at du *er* ansvarlig for det, du tænker, fordi det kun er på dette niveau, du *kan* udøve valg.

2.74 Det, du *gør*, *kommer* fra det, du tænker. Du kan ikke adskille dig fra sandheden ved at "give" selvbestemmelse til adfærd. Denne styres automatisk af mig, så snart du placerer det, du tænker under min vejledning. Når som helst du er bange, er det et sikkert tegn på, at du har tilladt dit sind at misskabe eller *ikke* har tilladt mig at vejlede det. Det er meningsløst at tro, at kontrol af *resultatet* af forkert tænkning kan resultere i helbredelse. Når du er bange, har du villet forkert. Derfor føler du dig ansvarlig for det. Du må ændre dit sind, ikke din opførsel, og dette *er* et spørgsmål om vilje.

2.75 Du har ikke brug for vejledning *undtagen* på sindsniveau. Korrektion hører *kun* til på det niveau, hvor skabelse er mulig. Udtrykket betyder ikke noget på symptomniveauet, hvor det ikke kan fungere. Korrektion af frygt *er* dit ansvar. Når du beder om frigørelse

fra frygt, antyder du, at det ikke er tilfældet. I stedet bør du bede om hjælp til de forhold, der har frembragt frygt. Disse forhold indebærer *altid* en adskilt sindsvillighed. På det niveau *kan* du gøre for det. Du er alt for tolerant overfor at lade sindet vandre og godkender dermed passivt dets misskabelser. Det særlige resultat betyder ikke noget, men den grundlæggende fejl gør det. Korrektionen er altid den samme. Før du vil at gøre noget som helst, så spørg mig, om din vilje er i overensstemmelse med min. Hvis du er sikker på, at den er det, vil der ikke *være* nogen frygt.

2.76 Frygt er altid et tegn på belastning, der opstår, når som helst *viljen* til at gøre er i konflikt med *det*, du gør. Denne situation opstår på to måder:

2.77 For det første kan du ville at gøre modstridende ting, enten samtidigt eller efter hinanden. Dette fremkalder konfliktadfærd, som er utålelig for dig selv, fordi den del af viljen, der ønsker at gøre noget *andet*, er rasende.

2.78 For det andet kan du *opføre* dig, som du synes, du bør, men uden at gøre det helt *villigt*. Dette fremkalder konsekvent opførsel, men indebærer stor belastning *indeni* selvet.

2.79 I begge tilfælde er viljen og opførslen ude af overensstemmelse, hvilket resulterer i en situation, hvori du gør det, du *ikke* vil. Dette vækker en følelse af tvang, der normalt producerer raseri. Raseriet invaderer derefter sindet og projicering i den forkerte betydning vil sandsynligvis følge. Depression eller angst er næsten sikker.

2.80 Husk, at når som helst der er frygt, skyldes det, at du ikke har besluttet dig. Din vilje er splittet, og din opførsel bliver uundgåeligt svingende. Korrigering på adfærdsniveau kan flytte fejlen fra den første til den anden type belastning beskrevet ovenfor, men vil ikke udslutte frygt. Det er muligt at nå en tilstand, hvor du bringer din vilje under min vejledning uden meget bevidst indsats, men dette indebærer vanemønstre, som du endnu ikke har udviklet pålideligt. Gud kan ikke bede om mere end du vil. Styrken til at gøre kommer fra din egen udelte vilje til at gøre. Der er ingen belastning i at gøre Guds vilje, så snart du anerkender, at det også er din egen.

2.81 Lektionen her er ganske enkel, men særligt velegnet til at blive overset. Jeg vil derfor gentage den og opfordre dig til at lytte. Kun dit sind kan frembringe frygt. Det gør det, når det er i konflikt med det, det vil, og derved frembringes en uundgåelig belastning, fordi villen og gøren bliver uharmonisk. Dette kan ikke korrigeres ved bedre *gøren*, men det *kan* blive korrigeret af højere villen.

V. Korrektionen for mangel på kærlighed.

2.82 Det første korrigerende trin er *vid* først, at dette er et udtryk for frygt. Så sig til dig selv, at du på en eller anden måde må have villet ikke at elske, ellers kunne den frygt, der opstår ved adfærd-vilje konflikt, ikke være opstået. Så er hele processen intet andet end en række pragmatiske trin i den større proces med at acceptere Soningen som *selve* midlet. Disse trin kan sammenfattes som følger:

2.1.83 Vid først, at dette er frygt.

2.2.84 Frygt opstår fra manglende kærlighed.

2.3.85 Det *eneste* middel mod manglende kærlighed er perfekt kærlighed.

2.4.86 Perfekt kærlighed er Soningen.

2.87 Vi har understreget, at miraklet eller Soningen *udtryk* altid er et tegn på virkelig respekt *fra* den værdige *til* den værdige. Dette værd bliver genoprettet af Soningen. Så det er indlysende, at når du er bange, har du placeret dig selv i en position, hvor du har *brug* for Soning, fordi du har foretaget dig noget kærlighedsløst, har villet uden kærlighed. Dette er netop den situation, hvortil Soningen blev tilbudt. Behovet for lægemidlet inspirerede dets oprettelse. Så længe du kun anerkender behovet for lægemidlet, vil du blive ved med at være bange. Så snart du *afhjælper* det, har du imidlertid også afskaffet frygt. Sådan forekommer sand helbredelse.

2.88 Alle oplever frygt, og ingen nyder den. Dog kræver det meget lidt ret-tænkning at indse, hvorfor frygt dukker op. Meget få mennesker sætter pris på sindets virkelige kraft, og ingen er fuldt ud klar over den hele tiden. Men hvis nogen håber at skåne sig selv for frygt, er der nogle ting, han må indse og indse fuldt ud. Sindet er en meget magtfuld skaber, og det mister aldrig sin kreative kraft. Det sover aldrig. Hvert øjeblik skaber det og altid, som du vil. Mange af dine almindelige udtryk afspejler dette. Når du f.eks. Siger: "Giv det ikke en tanke," antyder du, at hvis du ikke tænker på noget, vil det ikke have nogen indflydelse på dig. Og det er sandt nok.

2.89 På den anden side illustrerer mange andre udtryk tydeligt den fremherskende manglende bevidsthed om tanke-kraft. For eksempel siger du "Bare en strøtanke" og mener, at den tanke ikke har nogen virkning. Du taler også om nogle handlinger som "taneløse", hvilket

betyder, at hvis personen havde tænkt, ville han ikke opføre sig, som han gjorde. Mens udtryk som "tænke stort" giver en vis anerkendelse af tankens kraft, kommer det stadig ikke i nærheden af sandheden. Du forventer ikke at vokse, når du siger det, fordi du ikke virkelig tror, at du vil.

2.90 Det er svært at anerkende, at tanke og tro kombineres til et strømstød, der bogstaveligt talt kan flytte bjerge. Ved første øjekast ser det ud til, at det blot er hovmodigt at tro en sådan magt om dig selv, men det er ikke den egentlige grund til, at du ikke tror på den. Folk *foretrækker* at tro, at deres tanker ikke kan udøve virkelig kontrol, fordi de bogstaveligt talt er *bange* for dem. Mange psykoterapeuter forsøger at hjælpe mennesker, der fx er bange for deres dødsønsker ved at afskrive ønskets kraft. De forsøger endda at "befri" patienten ved at overtale ham til, at han kan tænke, hvad han vil, uden nogen *virkelig* virkning overhovedet.

2.91 Der er et rigtigt dilemma her, som kun de sandt ret-sindede kan undslippe. Dødsønsker dræber ikke i fysisk forstand, men de dræber *virkeligt* åndelig bevidsthed. *Al* destruktiv tænkning er farlig. Givet et dødsønske har et menneske intet andet valg end at *handle* på tanken eller at opføre sig i *modsatning* til den. Han vælger således *kun* mellem mord og frygt. Den anden mulighed er, at han nedskriver kraften i sin tanke. Dette er den sædvanlige psykoanalytiske tilgang. Det mindsker *virkeligt* skyld, men med den omkostning at gøre tænkning impotent. Hvis du tror, at det, du tænker, er ineffektivt, kan du ophøre med at være for bange for det, men du vil sandsynligvis næppe respektere det.

2.92 Verden er fuld af eksempler på, hvordan mennesket har nedskrevet sig selv, fordi personen er bange for sine egne tanker. I nogle former for sindssyge glorificeres tankerne, men det er kun, fordi den underliggende nedskrivning var for effektiv til at kunne tolereres. Sandheden er, at der ikke *er* nogen "strø" tanker. *Al* tænkning producerer form på et eller andet niveau. Årsagen til, at folk er bange for ESP og så ofte reagerer imod det, er, fordi de ved, at tanker kan skade dem. Deres egne tanker har gjort dem sårbare.

2.93 Du, der konstant klager over frygt, fortsætter med at skabe den. Jeg fortalte dig før, at du ikke kan bede *mig* om at befri dig fra frygt, fordi jeg *ved*, at den ikke findes, men *du* gør ikke. Hvis jeg blot greb ind mellem dine tanker og deres resultater, ville jeg manipulere med en grundlæggende lov om årsag og virkning, den mest grundlæggende lov, der er i denne verden. Jeg ville næppe hjælpe, hvis jeg nedskrev kraften i din egen tænkning. Dette ville være i direkte modstrid mod formålet med dette kursus. Det er meget mere nyttigt at minde dig om, at du ikke beskytter dine tanker omhyggeligt med undtagelse af en lille del af

dagen og noget inkonsekvent, selv da. Du føler måske på dette tidspunkt, at det ville kræve et mirakel at gøre dig i stand til at gøre dette, hvilket er helt sandt.

2.94 Mennesker er ikke vant til mirakuløs tænkning, men de kan trænes til at tænke på den måde. Alle mirakelarbejdere har brug for den slags træning. Jeg kan ikke lade dem efterlade deres sind ubeskyttet, ellers vil de ikke være i stand til hjælpe mig. Mirakelarbejde indebærer en fuldstændig forståelse af tankens kraft og virkelig undgåelse af misskabelse. Ellers vil et mirakel være nødvendigt for at rette sindet *selv* ind i den rette retning, en cirkulær proces, der næppe ville fremkalde den tidskollaps, som miraklet var beregnet til. Det ville heller ikke fremkalde den sunde respekt for sand årsag og virkning, som enhver mirakelarbejder må have.

2.95 [Mirakler kan ikke befri mirakelarbejderen fra frygt]. Både mirakler *og* frygt kommer fra tanker, og hvis du ikke var fri til at vælge den ene, ville du heller ikke være fri til at vælge den anden. Ved at vælge miraklet *har* du afvist frygt. I har været bange for Gud, for mig, for jer selv og for praktisk talt alle dem, I kender på et eller andet tidspunkt. Det er fordi, I har misforstået eller misskabt os og tror på det, I har lavet. Du ville aldrig have gjort dette, hvis du ikke var bange for dine egne tanker. De sårbare er essentielt misskabere, fordi de misopfatter skabelse.

2.96 Du bliver ved med at tro på, at når du ikke bevidst holder øje med dit sind, er det uopmærksomt. Det er imidlertid på tide at overveje hele det ubevidste eller "uovervågede" sinds verden. Dette kan godt skræmme dig, fordi det er *kilden* til frygt. Det uovervågede sind er ansvarlig for hele indholdet af det ubevidste, der ligger *over* mirakelniveauet. Alle psykoanalytiske teoretikere har ydet et vist bidrag i denne forbindelse, men ingen af dem har set det i dets sande helhed. De har alle begået én fælles fejl ved, at de forsøgte at afdække ubevidst *indhold*. Du kan ikke forstå ubevidst aktivitet med disse udtryk, fordi "indhold" *kun* gælder for de mere overfladiske ubevidste niveauer, som individet selv bidrager til. Dette er det niveau, på hvilket han let kan introducere frygt og sædvanligvis gør.

2.97 Når mennesket misskaber, smerter han. Årsag og virkningsprincippet her er midlertidigt en virkelig fremskynder. Faktisk er "Årsag" et udtryk, der korrekt tilhører Gud, og "Virkning", som også bør skrives med stort, er Hans Søn. Dette indebærer et sæt af årsags- og virkningsforhold, der er helt forskellige fra dem, som mennesket introducerede i sine egne misskabelser. De fundamentale modstandere i den virkelig grundlæggende konflikt er skabelse og misskabelse. *Al frygt* er underforstået i det andet, ligesom al kærlighed er iboende i det

første. På grund af denne forskel, er den grundlæggende konflikt en mellem kærlighed og frygt.

2.98 Det er allerede blevet sagt, at mennesket mener, at han *ikke kan* kontrollere frygt, fordi han selv skabte den. Hans tro på den ser ud til at fjerne den fra hans kontrol per definition. Alligevel er ethvert forsøg på at løse den grundlæggende konflikt gennem begrebet *mesterskab* over frygt meningsløst. Faktisk forstærker det frygtens *magt* gældende ved den enkle antagelse, at den *behøver* at blive mestret. Den væsentlige løsning hviler udelukkende på mesterskab over *kærlighed*. I mellemtiden er *fornemmelsen* af konflikt uundgåelig, eftersom mennesket har placeret sig selv i en mærkværdigt ulogisk position. Han tror på magten i det, der ikke findes.

2.99 To begreber, der ikke kan eksistere sammen, er "intet" og "alt." I den grad én bliver troet på, *er* den anden *blevet* benægtet. I konflikten er frygt virkelig ingenting, og kærlighed er alt. Dette skyldes, at når lyset kommer ind i mørket, *er* mørket afskaffet. Hvad mennesket tror, *er* sandt for ham. I denne forstand *har* adskillelsen fundet sted, og at benægte dette er blot at misbruge benægtelse. At koncentrere sig om fejl er imidlertid blot et yderligere misbrug af forsvar. Den rigtige korrektionsprocedure er at anerkende fejl midlertidigt, men *kun* som et tegn på, at *øjeblikkelig* korrektion er obligatorisk. Dette fastlægger en sindstilstand, hvor Soningen kan blive accepteret *uden* forsinkelse.

2.100 Det bør dog understreges, at der i sidste ende ikke *er* noget kompromis muligt mellem alt og intet. Tid er i det væsentlige en anordning, hvorpå alle kompromiser i denne henseende kan blive opgivet. Den ser ud til at være blevet afskaffet gradvist, fordi tiden i sig selv indebærer et begreb om intervaller, som ikke rigtig findes. Den fejlagtige brug af skabelsen gjorde dette nødvendigt som en korrigerende anordning. "Og Gud elskede verden så meget, at Han gav sin enbårne Søn, så enhver, der tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" behøver kun en lille korrektion for at være fuldstændig meningsfuld i denne sammenhæng. Der skulle stå, "Han gav den *til* Sin enbårne Søn."

2.101 Det skal især bemærkes, at Gud kun har *én* Søn. Hvis alle de Sjæle, som Gud skabte, *er* hans sønner, så *må* enhver Sjæl være en integreret del af hele Sønskabet. Du finder ikke begrebet, at helheden er større end dens dele, vanskelig at forstå. Du bør derfor ikke have for meget besvær med at forstå dette.

2.102 Sønskabet i dets énhed transcenderer *bestemt* summen af dets dele. Dette er imidlertid skjult, så længe nogen som helst af dets dele mangler. Det er derfor konflikten i sidste ende ikke kan løses, før *alle*

dele af Sønskabet er vendt tilbage. Først da kan betydningen af helhed i den sande forstand forstås fuldt ud.

2.103 Enhver del af Sønskabet kan tro på fejl eller ufuldstændighed, hvis han vælger det. Hvis han gør det, tror han imidlertid på eksistensen af intethed. Korrektionen af denne fejl er Soningen. Vi har allerede kort fortalt om at være rede, men der er nogle yderligere punkter, der måske kan være nyttige her. At være rede er intet andet end *forudsætningen* for fuldbyrdelse. De to bør ikke forveksles. Så snart en tilstand af at være rede opstår, er der normalt en vis vilje til at fuldende, men dette er på ingen måde nødvendigvis udelt. Tilstanden indebærer ikke mere end et *potentiale* for et viljesskift.

2.104 Tillid kan ikke udvikle sig fuldt ud, før mesterskab er blevet opnået. Vi har allerede forsøgt at rette den grundlæggende fejl, at frygt kan mestres og har understreget, at kun *kærlighed* kan mestres. Du har kun bekræftet dit beredskab. Mesterskab over kærlighed involverer en meget mere fuldstændig tillid, end nogen af jer har opnået. Beredskabet er dog i det mindste et tegn på, at du tror, at dette er muligt. Det er kun begyndelsen på selvtilid. I tilfælde af, at dette misforstås til at antyde, at en enorm mængde tid er nødvendig mellem beredskab og mesterskab, lad mig minde dig om, at tid og rum er under min kontrol.

2.105 En af de vigtigste måder, hvorpå mennesket kan korrigere sin magi-mirakel-forvirring, er at huske, at han ikke skabte sig selv. Han har en tilbøjelighed til at glemme dette, når han bliver egocentreret, og dette anbringer ham i en position, hvor troen på magi i en eller anden form er praktisk talt uundgåelig. Hans vilje til at skabe blev givet ham af hans egen Skaber, Der udtrykte den samme vilje i Sin skabelse. Da kreativ evne ligger i sindet, er alt det, mennesket skaber nødvendigvis et spørgsmål om vilje. Det følger også, at uanset hvad han skaber, er det virkeligt i hans egne øjne, men ikke nødvendigvis i Guds øjne. Denne grundlæggende skelnen fører os direkte ind i den virkelige betydning af Den Sidste Dom.

VI. Betydningen af Den Sidste Dom

2.106 Den sidste dom er et af de største trusselbegreber i menneskets opfattelse. Dette er kun, fordi han ikke forstår det. Dom er ikke en væsentlig egenskab ved Gud. Mennesket bragte udelukkende dom ind på grund af adskillelsen. Efter adskillelsen *var* der imidlertid en plads til at dømme som en af de mange indlæringsanordninger, der var nødt til at blive indbygget i hele planen. Ligesom adskillelsen skete over mange millioner af år, vil Den Sidste Dom strække sig over en lignende

lang periode og måske endnu længere. Dens længde afhænger imidlertid af effektiviteten af den nuværende fremskyndelse.

2.107 Vi har ofte bemærket, at miraklet er en anordning til at forkorte men ikke til at afskaffe tid. Hvis et tilstrækkeligt antal mennesker hurtigt bliver virkeligt mirakelsindede, kan forkortelsesprocessen være næsten uendelig. Det er dog vigtigt, at disse individer frigør sig fra frygt hurtigere, end det normalt ville være tilfældet, fordi de må dukke ud af konflikten, hvis de skal bringe fred til andre sind.

2.108 Den Sidste Dom betragtes generelt som en procedure, der udføres af Gud. Faktisk vil den blive udført af mennesker med min hjælp. Det er en endegyldig helbredelse snarere end et møde med straf, hvor meget mennesker måske end synes, at straf er fortjent. Straf er et begreb i *fuldstændig* modstrid mod ret-sindethed. Målet med Den Sidste Dom er at *gendanne* ret-sindethed for manden/kvinden.

2.109 Den Sidste Dom kan kaldes en proces med ret bedømmelse. Det betyder simpelthen, at alle mænd endelig vil komme til at forstå det, der er værdigt, og det, der ikke er. Herefter kan deres evne til at vælge rettes med rimelighed. Indtil denne skelnen er lavet, kan svingningen mellem fri og fængslet vilje *kun* fortsætte. Det første skridt mod frihed *må* indebære en sortering af det falske fra det sande. Dette er udelukkende en opdelingsproces i den konstruktive forstand og afspejler den sande betydning af Apokalypsen. Mennesket vil i sidste ende se på sine egne skabelser og vil kun at bevare det, der er godt, ligesom Gud selv så på det, Han havde skabt og vidste, at det *var* godt.

2.110 På dette tidspunkt kan viljen begynde at se med kærlighed på sine egne skabelser på grund af deres store værdighed. Sindet vil uundgåeligt forstå sine misskabelser, som uden sindets tro ikke vil eksistere længere. Udtrykket "Sidste Dom" er skræmmende, ikke kun fordi det er blevet fejlagtigt projiceret over på Gud, men også på grund af associationen af "sidste" til døden. Dette er et fremragende eksempel på omvendt opfattelse. Hvis betydningen af Den Sidste Dom rent faktisk er blevet objektivt undersøgt, er det tydeligt, at den i virkeligheden er døren til livet.

2.111 Ingen, der lever i frygt, er virkeligt levende. Hans egen sidste dom kan ikke rettes mod ham selv, fordi han ikke er sin egen skabelse. Han kan dog anvende den meningsfuldt og til *enhver* tid på alt det, han har skabt og *kun* bevare det gode i sin hukommelse. *Kun* dette er det, hans ret-sindethed kan diktere. Formålet med tiden er udelukkende at "give ham tid" til at opnå denne dom. Det er hans egen perfekte bedømmelse af hans egne skabelser. Når alt det, han beholder, er elsk-

værdigt, er der ingen grund for frygt til at blive hos ham. Dette *er* hans del i Soningen.

Kapitel Tre

Genoptræning af Sindet.

I. Indledning:

3.1 Dette er et kursus i *sindstræning*. Al indlæring involverer opmærksomhed og studier på et eller andet niveau. Nogle af de senere dele af kurset hviler meget tungt på disse tidligere sektioner for ikke at sige kræver deres studier. Du har også brug for dem til forberedelse. Uden dette kan du blive alt for bange til at gøre konstruktivt brug af det, når det uventede *virkeligt* sker. Når du imidlertid studerer disse tidligere sektioner, vil du begynde at se nogle af deres følgevirkninger, der vil blive forstærket betydeligt senere.

3.2 Grunden til, at et solidt fundament er nødvendigt, forvirring mellem frygt og ærefrygt, som vi allerede har henvist til, og som så mange mennesker har. Du vil huske, at vi sagde, at ærefrygt er upassende i forbindelse med Guds Sønner, fordi du ikke burde opleve ærefrygt i dineigestilledes nærvær. Det blev dog også understreget, at ærefrygt *er* en passende reaktion i din Skabers Nærvær. Jeg har været omhyggelig med at afklare min egen rolle i Soningen uden hverken at overdrive eller underdrive den. Jeg har også forsøgt at gøre det samme i forbindelse med din. Jeg har understreget, at ærefrygt *ikke* er en passende reaktion overfor mig på grund af min iboende ligeværdighed.

3.3 Nogle af de senere trin i dette kursus involverer *dog* en mere direkte tilnærmelse til Gud Selv. Det ville være særdeles uklogt at begynde på disse trin uden omhyggelig forberedelse ellers vil ærefrygt vil blive blandet sammen med frygt, og oplevelsen vil være mere traumatisk end lykkelig. Helbredelse er af Gud i sidste ende. Midlerne er ved at blive grundigt forklaret for dig. Åbenbaring kan undertiden *løfte sløret* for slutningen for dig, men for at nå den er midlerne nødvendige.

II. Særlige principper for mirakelarbejdere

3.4 Miraklet afskaffer behovet for lavere orden bekymringer. Da det er et uden-for-mønsteret tidsinterval, gælder de almindelige hensyn til tid og rum ikke. Når *du* udfører et mirakel, vil *jeg* arrangere, at både tid og rum tilpasser sig til det.

3.5 En klar skelnen mellem det, der *er blevet* skabt og det, der *bliver* skabt, er væsentlig. Alle former for korrektion (eller helbredelse) hviler på denne *grundlæggende* korrektion i niveauopfattelse.

3.6 En anden måde at udtrykke ovenstående punkt på er: Forveksl aldrig ret-med-forkert-sindethed. At besvare *enhver* form for misskabelse med noget som helst andet *end et ønske om at helbrede* (eller et mirakel) er et udtryk for denne forvirring.

3.7 Miraklet er altid en *benægtelse* af denne fejl og en bekræftelse af sandheden. Kun ret-sindethed kan skabe på en måde, der har nogen virkelig virkning. Pragmatisk har det, der ikke har nogen virkelig virkning, ingen virkelig eksistens. Dets virkning er derfor tomhed. At være uden væsentligt indhold gør projicering i ukorrekt forstand mulig.

3.8 Miraklets niveaujusteringskraft fremkalder den rette opfattelse af helbredelse. Indtil dette er sket, kan helbredelse ikke forstås. Tilgivelse er en tom gestus, medmindre den medfører korrektion. Uden denne er den i det væsentlige fordømmende snarere end helbredende.

3.9 Mirakuløs tilgivelse er *kun* korrektion. Den har intet element af dom overhovedet. ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, *hvad de gør*” vurderer på ingen måde det, de gør. Den er strengt begrænset til en appel til Gud om at helbrede deres sind. Der er ingen henvisning til resultatet af deres fejl-tanke. *Den* gør ikke noget.

3.10 Det bibelske påbud, ”Vær af ét sind” er udsagnet om åbenbaringsparathed. Mit *eget* påbud, ”Gør dette til minde om mig” er anmodningen om samarbejde fra mirakelarbejdere. Det bør bemærkes, at de to udsagn ikke er i samme virkeligheds-rækkefølge. Sidstnævnte involverer en tidsbevidsthed, da at huske indebærer at huske fortiden i nuet. Tiden er under *min* ledelse, men Tidløshed hører Gud alene til. I tiden eksisterer vi for og med hinanden. I tidløshed sameksisterer vi med Gud.

III. Soning uden Offer

3.11 Der er et andet punkt, der må være fuldstændigt klart, inden enhver resterende frygt, der stadig kan være forbundet med mirakler, bliver helt grundløs. Korsfæstelsen fastlagde *ikke* Soningen. Opstandelsen gjorde det. Dette er et punkt, som mange meget oprigtige kristne har misforstået. Ingen, der er fri for knapheds-fejlen, kunne *på nogen måde* begå denne fejl. Hvis korsfæstelsen bliver set på fra et omvendt synspunkt, ser det *bestemt* ud, som om Gud tillod og endda opmuntrede en af Hans Sønner til at lide, fordi han var god. Mange præster prædiker dette hver dag.

3.12 Denne særligt uheldige fortolkning, der opstod som følge af de samlede fejlprojektioner fra et stort antal af mine kommende tilhængere, har ført til, at mange mennesker er bitterligt bange for Gud. Dette særligt anti-religiøse begreb indgår i mange religioner, og dette er hverken sket ved et uheld eller ved en tilfældighed. Dog bliver den virkelig Kristne nødt til at standse op og spørge: "Hvordan kunne dette være?" Er det sandsynligt, at Gud Selv ville være i stand til den form for tankegang, som Hans egne ord tydeligt har sagt, er uværdige for mennesket?

3.13 Det bedste forsvar er som altid ikke at angribe en andens holdning, men snarere at beskytte sandheden. Det er uklogt at acceptere *noget som helst* begreb, hvis du skal vende en hel referenceramme om for at retfærdiggøre det. Denne procedure er smertefuld i dens mindre anvendelser og ægte tragisk på massebasis. Forfølgelse er et hyppigt resultat, der gennemføres for at retfærdiggøre den forfærdelige fejlopfattelse, at Gud Selv forfulgte Sin egen Søn for frelsens skyld. Selve ordene er meningsløse.

3.14 Det har været særligt vanskeligt at overvinde dette, selvom fejlen i sig selv ikke er sværere at overvinde end nogen anden fejl, men mennesker var uvillige til at opgive denne på grund af dens fremtrædelsesforms "undslippelses"-værdi. I mildere former siger en forælder: "Dette smerter mig mere end det smerter dig," og føler sig frikendt fra at slå et barn. Kan du tro, at Faderen *virkelig* tænker på denne måde? Det er så vigtigt, at *al* sådan tænkning fjernes, at vi må være meget sikre på, at *intet* af denne art forbliver i dit sind. Jeg blev *ikke* straffet, fordi *du* var slem. Den helt godartede lektion, som Soningen lærer, går tabt, hvis den er besmittet med denne form for forvrængning i *nogen som helst* form.

3.15 "Hævnen er min, siger Herren," er et strengt karmisk synspunkt. Det er en virkelig misforståelse af sandheden, hvorigennem mennesket tilskriver Gud sin egen "onde" fortid. Den "onde samvittighed" fra fortiden har intet at gøre med Gud. Han skabte den ikke, og Han opretholder den ikke. Gud tror *ikke* på karmisk gengældelse. Hans Guddommelige Sind skaber ikke på den måde. *Han* holder ikke en mands onde handlinger mod ham selv. Er det så sandsynligt, at Han ville holde imod nogen som helst, det onde, som en *anden* gjorde?

3.16 Vær meget sikker på, at du anerkender, hvor *fuldstændig* umulig denne antagelse virkelig er, og hvordan den udelukkende opstår som følge af forkert projektion. Denne type fejl er ansvarlig for en række relaterede fejl, herunder troen på, at Gud afviste mennesket og tvang ham ud af Edens Have. Den er også ansvarlig for det faktum, at du fra

tid til anden måske tror, at jeg vildleder dig. Jeg har gjort alt for at bruge ord, der næsten er umulige at fordreje, men mennesket er meget opfindsomt, når det kommer til at fordreje symboler.

3.17 Gud selv er *ikke* symbolsk; Han er *kendsgerning*. Også Soningen er helt uden symbolik. Den er fuldstændig klar, fordi den eksisterer i lyset. Kun menneskets forsøg på at hylle den i mørke har gjort den utilgængeligt for den uvillige og tvetydig for den til dels villige. Soningen selv udstråler intet andet end sandheden. Derfor er den indbegrebet af harmløshed og afkaster *kun* velsignelse. Den kunne ikke gøre dette, hvis den stammede fra andet end perfekt uskyld. Uskyld er visdom, fordi den ikke er opmærksom på det onde, der ikke findes. Den er dog *perfekt* opmærksom på *alt* det, der er sandt.

3.18 Opstandelsen demonstrerede, at *intet* kan ødelægge sandheden. Gud kan modstå *en hvilken som helst* form for ondskab, fordi lys afskaffer *alle* former for mørke. Soningen er således den perfekte lektion. Den er den endegyldige demonstration af, at alle de andre lektioner, som jeg underviste i, er sande. Mennesket bliver frigjort fra *alle* fejl, hvis han tror på dette. Den deduktive tilgang til undervisning accepterer den generalisering, der gælder for *alle* enkelte tilfælde i stedet for at opbygge generaliseringen efter at have analyseret adskillige enkeltstående tilfælde separat. Hvis du kan acceptere den *ene* generalisering *nu*, er der ikke behov for at lære mange mindre lektioner.

3.19 *Intet* kan sejre over en Søn af Gud, der giver sin Ånd over i sin Faders hænder. Ved at gøre dette vågner sindet op fra sin søvn, og [den individuelle Sjæl] husker sin Skaber. Al fornemmelse af adskillelse forsvinder, og niveauforvirring forsvinder. Guds Søn *er* en del af den Hellige Treenighed, men Treenigheden selv er *Én*. Der er ingen forvirring indenfor dens niveauer, fordi de er af *Ét* Sind og *En* Vilje. Dette eneste formål skaber perfekt integration og indfører Guds fred. Dog kan dette syn kun opfattes af den sandt uskyldige.

3.20 Fordi deres hjerter er rene, forsvarer de uskyldige sand opfattelse i stedet for at forsvare sig *mod* den. Eftersom de forstår Soningen lektie, er de uden vilje til at angribe, og derfor ser de i sandhed. Dette er det, Bibelen mener, når den siger: ”Når Han viser sig (eller bliver opfattet), bliver vi som Ham, for vi skal se Ham som Han *er*.”

3.21 Offer er en opfattelse, der er helt ukendt for Gud. Den opstår udelukkende fra frygt. Dette er særligt uheldigt, fordi bange mennesker er tilbøjelige til at være ondskabsfulde. At ofre en anden på *nogen som helst* måde er en klar overtrædelse af Guds eget påbud om, at mennesket bør være barmhjertig, endog som sin Hammelske Fader. Det har været svært for mange kristne at indse, at dette bud (eller denne

opgave) også gælder for *dem selv*. Gode lærere terroriserer aldrig deres studerende. At terrorisere er at angribe, og dette resulterer i afvisning af det, læreren tilbyder. Resultatet er indlæringsfejl.

3.22 Jeg er korrekt blevet omtalt som ”Guds Lam, der fjerner verdens synder.” De, der præsenterer lammet som blodbestænkt, en alt for udbredt fejl, forstår ikke symbolets betydning. Korrekt forstået er det en meget enkel lignelse, der blot taler om min uskyld. Løven og lammet, der lægger sig ned sammen, henviser til det faktum, at styrke og uskyld *ikke* er i konflikt, men lever naturligt i fred. ”Salige er de rene i hjertet, for de skal se Gud” er en anden måde at sige det samme på.

3.23 Der har været nogle menneskelige uenigheder om karakteren af at se i forhold til hjernens integrerende kræfter. Korrekt forstået, drejer emnet sig om spørgsmålet om, hvorvidt kroppen eller sindet kan se (eller forstå). Dette er ikke virkeligt åbent for diskussion overhovedet. Kroppen er ikke i stand til at forstå, og kun sindet kan opfatte *noget som helst*. Et rent sind kender sandheden, og dette *er* dets styrke. Det kan ikke angribe kroppen, fordi det anerkender nøjagtigt, hvad kroppen *er*. Dette er det, ”et sundt sind i et sundt legeme” virkelig betyder. Det forveksler *ikke* ødelæggelse med uskyld, fordi det forbinder uskyld med styrke, *ikke* med svaghed.

3.24 Uskyld er *ude af stand* til at ofre noget som helst, fordi det uskyldige sind *har* alting og kun stræber mod at *beskytte* sin helhed. Dette er grunden til at det *ikke kan* fejlprojicere. Det kan kun ære mennesket, fordi ære er den sandt elskedes naturlige hilsen på andre, der er som dem. Lammet fjerner kun verdens synder i den forstand, at uskyldens tilstand, eller nåde, er én, hvor Soningens betydning er fuldstændig tydelig. Guds uskyld er Hans Søns sande sindstilstand. I denne tilstand *ser* menneskets sind virkeligt Gud, og fordi han ser Ham som Han er, ved han, at Soningen, *ikke* ofring, er den *eneste* passende gave til hans *eget* alter, hvor intet undtagen perfektion i sandhed hører til. Den uskyldiges forståelse er *sandhed*. Det er derfor, deres altre er virkeligt strålende.

IV. Mirakler som Nøjagtig Opfattelse

3.25 Vi har gentagne gange erklæret, at de grundlæggende begreber, der er henvist til i dette kursus, *ikke* er spørgsmål om grad. Visse grundlæggende begreber *kan ikke* forstås meningsfuldt i form af sameksisterende polariteter. Det er umuligt at forestille sig lys og mørke eller alt og intet som polariteter. De er alle sande *eller* alle falske. Det er væsentligt, at du indser, at adfærd er uberegnelig, indtil en fast forpligtelse til det ene eller det anden laves.

3.26 En fast forpligtelse til mørke eller intethed er umulig. Ingen har nogensinde levet, der ikke har oplevet *noget* lys og *nogle* ting. Dette gør, at alle virkeligt ikke er i stand til at benægte sandheden fuldstændigt, selvom han generelt bedrager sig selv i denne forbindelse. Det er derfor, de, der stort set lever i mørke og tomhed, aldrig finder nogen varig trøst. Uskyldighed er *ikke* en delvis egenskab. Den er ikke et virkeligt forsvar, *før* den er total. Når den er delvis, er den kendetegnet ved den samme uberegnelige natur, der gælder for andre tveæggede forsvar.

3.27 De delvist uskyldige er tilbøjelige til at være temmelig dumme til tider. Det er først, når deres uskyld bliver et ægte synspunkt, der er universelt i dets anvendelse, at det bliver visdom. Uskyldig (eller sand) opfattelse betyder, at du *aldrig* misopfatter og *altid* ser sandt. Mere enkelt betyder det, at du aldrig ser det, der ikke rigtig findes. Når du mangler tillid til det, nogen vil gøre, bekræfter du din tro på, at han ikke er ved sine fulde fem. Dette er næppe en mirakelbaseret fortolkningsramme. Det har også den katastrofale virkning at benægte miraklets skabende kraft.

3.28 Miraklet opfatter alt *som det er*. Hvis intet andet end sandheden eksisterer (og dette er virkeligt et overflødig udsagn, fordi det, der ikke er sandt, *ikke kan* eksistere), kan ret-sindet seen ikke se andet *end* perfektion. Vi har sagt mange gange, at *kun* det, Gud skaber, eller det, mennesket skaber med den samme vilje, har nogen virkelig eksistens. Dette er så alt det, de uskyldige kan se. De lider ikke af de adskiltes forvrængninger. Måden at korrigere alle sådanne forvrængninger på er at trække din *tro* tilbage fra dem og *kun* investere den i det, der er sandt.

3.29 Du *kan ikke* godkende det ugyldige. Jeg ville foreslå, at du frivilligt opgiver alle sådanne forsøg, fordi de kun kan være uberegnelige. Hvis du er villig til at godkende det, der *er* sandt i alt det, du opfatter, vil du gøre det sandt for *dig*. Sandheden overvinder *alle* fejl. Dette betyder, at hvis du opfatter sandt, ophæver du misforståelser i dig selv *og* i andre samtidigt. Fordi du ser dem, som de er, tilbyder du dem din egen godkendelse af deres sandhed. Dette er den helbredelse, som miraklet aktivt fremmer.

V. Opfattelse versus Viden

3.30 Vi har understreget opfattelse og har sagt meget lidt om erkendelse indtil nu, fordi du er forvirret over forskellen mellem dem. Årsagen til, at vi har behandlet erkendelse så lidt, er, fordi du må få dine opfattelser gjort klare, før du kan *vide* noget som helst. At vide er at være sikker.

Usikkerhed betyder blot, at du *ikke* ved det. Viden er magt, *fordi* den er sikker, og sikkerhed er styrke. Opfattelse er blot midlertidig. Den er en egenskab ved rum-tid-opfattelsen og er derfor underlagt frygt eller kærlighed. Fejl-opfattelse frembringer frygt, og ægte opfattelser frembringer kærlighed. *Ingen* af dem skaber sikkerhed, *fordi al* opfattelse varierer. Det er derfor, det *ikke* er viden.

3.31 Sand opfattelse er *grundlaget* for viden, men *viden* er bekræftelsen af sandheden. Alle jeres vanskeligheder stammer i sidste ende fra det faktum, at I ikke genkender eller *kender* jer selv, hinanden eller Gud. At genkende betyder at "kende igen", hvilket antyder, at du kendte før. Du kan se på mange måder, fordi opfattelse involverer forskellige fortolkninger, og det betyder, at den ikke er hel. Miraklet er en måde at opfatte på, *ikke* at vide på. Det er det rette svar på et spørgsmål, og du stiller ikke spørgsmål overhovedet, når du ved.

3.32 At stille spørgsmål til illusioner er det første skridt til at opløse dem. Miraklet eller det "rette svar" korrigerer dem. Eftersom opfattelser *forandrer* sig, er deres afhængighed af tid indlysende. De er underlagt forbigående tilstande, og dette indebærer nødvendigvis variation. Hvordan du opfatter til enhver tid bestemmer det, du *gør*, og handling *må* ske i tid. Viden er tidløs, fordi vished *ikke* er tvivlrådig. Du *ved*, hvornår du er *ophørt* med at stille spørgsmål.

3.33 Det spørgende sind opfatter sig selv i tid og søger derfor efter *fremtidige* svar. Det ikke-spørgende sind er lukket, fordi det mener, at fremtiden og nutiden vil være den samme. Dette fastlægger en uændret tilstand eller stagnation. Det er normalt et forsøg på at modvirke en underliggende frygt for, at fremtiden vil være *værre* end nutiden, og denne frygt hæmmer tendensen til overhovedet at stille spørgsmål.

3.34 Visioner er den naturlige opfattelse af det Åndelige øje, men de er stadig korrektioner. Det Åndelige øje er symbolsk og derfor ikke en vidensanordning. Det *er* imidlertid et middel til ret opfattelse, der bringer det ind i miraklets passende domæne. Korrekt sagt er "et syn af Gud" et mirakel snarere end en åbenbaring. Den kendsgerning, at opfattelse overhovedet er involveret, fjerner oplevelsen fra riget for viden. Derfor varer syn ikke ved.

3.35 Bibelen instruerer dig i at "*kend dig selv*" eller at være *sikker*. Sikkerhed er *altid* af Gud. Når du elsker nogen, har du opfattet ham, som han er, og det gør det muligt for dig at *kende* ham. Det er dog først, når du *genkender* ham, at du *kan* kende ham. Medens du stiller spørgsmål om Gud, antyder du tydeligt, at du *ikke* kender Ham. Sikkerhed kræver ikke handling. Når du siger, at du handler på grundlag af viden, blander du virkelig opfattelse og erkendelse

sammen. Viden bringer den mentale styrke til kreativ *tænkning*, men *ikke* til *ret* gøren. Opfattelse, mirakler og gøren er tæt forbundne. Viden er resultatet af åbenbaring og fremkalder kun tanke. Opfattelse involverer kroppen, endog i dens mest åndeliggjorte form. Viden kommer fra alteret indeni og er tidløs, fordi den er sikker. At opfatte sandheden er *ikke* det samme som at vide den.

3.36 Hvis I angriber fejl i hinanden, vil I skade jer selv. I kan ikke *genkende* hinanden, når I angriber. Angreb bliver *altid* gjort mod en fremmed. Du *gør* ham til en fremmed ved at misopfatte ham, så du *ikke kan* kende ham. Det er, *fordi* du har gjort ham til en fremmed, at du er bange for ham. *Opfat* ham korrekt, så du kan *kende* ham. Ret opfattelse er nødvendig, før Gud kan kommunikere direkte til Hans egne andre, som Han har oprettet i Sine Sønner. Der kan Han kommunikere Sin sikkerhed, og *Hans* viden vil bringe fred *uden* tvivl.

3.37 Gud er ikke en fremmed for Hans Sønner, og Hans Sønner er ikke fremmede for hinanden. Viden går forud for både opfattelse og tid og vil i sidste ende erstatte dem. Det er den virkelige betydning af den bibelske beskrivelse af Gud som "Alfa og Omega, Begyndelsen og Slutningen." Det forklarer også citatet, "Før Abraham var Jeg *er*." Opfattelse kan og må stabiliseres, men viden *er* stabil. "Frygt Gud og overhold Hans bud" skulle være "*Kend* Gud og accepter Hans sikkerhed." Der er ingen fremmede i Hans skabelse. For at skabe som Han skabte, kan du kun skabe det, du *ved* og accepterer som dit. Gud kender Sine Børn med perfekt sikkerhed. Han skabte dem *ved* at kende dem. Han genkendte dem perfekt. Når de ikke genkender hinanden, genkender de ikke Ham.

VI. Konflikt og Egoet

3.38 [Sjælen ved, elsker, and skaber. Disse er dens entydige funktioner.] De evner, som mennesket nu besidder, er kun skygger af hans virkelige styrker. Alle hans funktioner er tvetydige og åbne for spørgsmål eller tvivl. Det er, fordi han ikke er sikker på, hvordan han vil *bruge* dem. Han er derfor ude af stand til viden, da han er usikker. Han er også ude af stand til at vide, fordi han kan opfatte kærlighedsløst. Han kan ikke skabe sikkert, fordi hans opfattelse bedrager [og illusioner er ikke rene]. Opfattelse eksisterede ikke, før adskillelsen havde introduceret grader, aspekter og intervaller. Sjælen har ingen niveauer, og *al* konflikt opstår fra begrebet niveauer. [Krige opstår, hvor nogle opfatter andre, som om de var på et andet niveau. Alle mellemmenneskelige konflikter opstår fra denne fejlslutning]. Kun niveauerne i Treenigheden er i stand til enhed. De niveauer, som

mennesket skabte ved adskillelsen, kan *kun* være i konflikt. Dette er, fordi de hovedsageligt er meningsløse for hinanden.

3.39 Freud indså dette perfekt, og det er derfor, at han forestillede sig de forskellige niveauer i hans syn på psyken som for evigt uforsonlige. De var konflikt-tilbøjelige per definition, fordi de ønskede forskellige ting og adlød forskellige principper. I *vores* billede af psyken er der et ubevidst niveau, der korrekt *kun* består af mirakelevnen, og som burde være under *min* ledelse. Der er også et bevidst niveau, som opfatter eller er opmærksom på impulser både fra det ubevidste og det overbevidste. Bevidsthed er således niveauet for opfattelse, men ikke for viden. Igen, at opfatte er *ikke* at vide.

3.40 Bevidsthed var den første splittelse, som mennesket introducerede i sig selv. Han blev en *opfatter* snarere end en skaber i den sande forstand. Bevidsthed er korrekt identificeret som egoets domæne. Egoet er et menneskeskabt forsøg på at opfatte sig selv, som han *ønskede* at være snarere end, som han *er*. Dette er et eksempel på den skabteskabers forvirring, vi har talt om før. Dog kan mennesket kun *kende* sig selv, som han *er*, fordi det er alt, han kan være *sikker* på. Alt andet er åbent for spørgsmål.

3.41 Egoet er spørgsmålsafdelingen i efter-adskillelsens psyke, som mennesket skabte for sig selv. Det er i stand til at stille gyldige spørgsmål, men *ikke* til at opfatte gyldige svar, fordi disse er kognitive og ikke kan *blive* opfattet. De uendelige spekulationer om betydningen af sindet har ført til betydelig forvirring, fordi sindet *er* forvirret. Kun Æn-Sindethed er uden forvirring. Et adskilt eller delt sind *må* være forvirret; det er usikkert per definition. Det er *nødt til* være i konflikt, fordi det er ude af overensstemmelse med sig selv.

3.42 Intrapersonel konflikt opstår fra det samme grundlag som mellem menneskelig konflikt. En del af psyken opfatter en anden del som på et andet niveau og forstår den ikke. Dette gør delene fremmede for hinanden uden genkendelse. Dette er essensen i den frygt-tilbøjelige tilstand, i hvilken angreb *altid* er mulig. Mennesket har al mulig grund til at føle sig bange, som han opfatter sig selv. Det er derfor han kan ikke undslippe fra frygt, før han *ved*, at han ikke gjorde og ikke kunne skabe sig selv. Han kan *aldrig* gøre sine misopfattelser gyldige. Hans skabelse er hinsides hans egen fejl, og det er derfor, han til sidst *må* vælge at helbrede adskillelsen.

3.43 Retsindethed skal ikke forveksles med det *vidende* sind, fordi det kun kan anvendes på ret opfattelse. Du kan være ret-sindet eller forkert-sindet, og selv dette er underlagt grader, en kendsgerning, der tydeligt viser en mangel på tilknytning til viden. Begrebet "ret-sindethed"

bruges korrekt som *korrektio*n for "forkert-sindethed", og gælder for den sindstilstand, der fremkalder nøjagtig opfattelse. Det er mirakuløst, fordi det *helbreder* misopfattelse, og dette er virkelig et mirakel i betragtning af, hvordan mennesket opfatter sig selv.

3.44 Opfattelse involverer *altid* noget misbrug af vilje, fordi det involverer sindet i områder med usikkerhed. Sindet er meget aktiv, fordi det har viljestyrke. Da det ville adskillelsen, ville det at opfatte. Indtil da ville det *kun* at vide. Bagefter ville det tvetydigt, og den eneste vej *ud* af tvetydighed *er* klar opfattelse. Sindet vender kun tilbage til sin rette funktion, når det *vil at vide*. Dette placerer det i Sjælens tjeneste, hvor opfattelse er meningsløs. Det overbevidste er det niveau i sindet, der vil dette.

3.45 Sindet valgte at opdele sig selv, da det ville at skabe både dets egne niveauer *og* evnen til at opfatte, men det kunne ikke adskille sig selv helt fra Sjælen, fordi det er *fra* Sjælen, at det får sin fulde kraft til at skabe. Selv ved misskabelse bekræfter viljen sin Kilde, ellers ville den blot ophøre med at være til. Dette er umuligt, fordi den er del af Sjælen, som Gud skabte, og som derfor er evig.

3.46 Evnen til at opfatte gjorde kroppen mulig, fordi du må opfatte *noget* og *med* noget. Dette er grunden til at opfattelse involverer en udveksling eller oversættelse, som viden ikke har brug for. Opfattelsens fortolkende funktion, faktisk en forvrænget form for skabelse, tillod derefter mennesket at fortolke kroppen som *ham selv*, hvilket, selv om det var deprimerende, var et forsøg på at undslippe fra den konflikt, han havde fremkaldt. Det overbevidste, der *ved*, kunne ikke blive forenet med dette tab af magt, fordi det er ude af stand til mørke. Det er derfor, det næsten blev utilgængeligt for sindet og fuldstændigt utilgængeligt for kroppen.

3.47 Derefter blev det overbevidste opfattet som en trussel, fordi lys afskaffer virkeligt mørke blot ved at fastslå den kendsgerning, at det ikke er der. Sandheden vil *altid* overvinde fejl i denne forstand. Dette er overhovedet ikke en *aktiv* ødelæggelsesproces. Vi har allerede understreget, at viden ikke *gør noget som helst*. Den kan blive *opfattet* som en angriber, men den *kan ikke* angribe. Det, mennesket opfatter som dens angreb, er blot hans egen vage anerkendelse af det faktum, at det altid kan blive *husket* og aldrig er blevet ødelagt.

3.48 Gud og Sjælene, Han skabte, forbliver i sikkerhed og *ved* derfor, at der ikke findes nogen misskabelse. Sandheden kan ikke håndtere uvillige fejl, fordi den ikke vil at blive blokeret. Jeg var en mand, der huskede Sjælen og dens viden, og som et menneske forsøgte jeg ikke at *modvirke* fejl med viden så meget som at *rette* fejl fra bunden og op.

Jeg demonstrerede både kroppens magtesløshed og sindets kraft. Ved at forene min vilje med min Skabers vilje huskede jeg naturligvis Sjælen og dens eget virkelige formål.

3.49 Jeg kan ikke forene din vilje med Guds *for* dig, men jeg *kan* slette alle misopfattelser fra dit sind, hvis du vil bringe det under min vejledning. *Kun* dine misopfattelser står i vejen for dig. Uden dem er dit valg sikkert. Tilregnelig opfattelse *fremkalder* tilregnelig vælgen. Soningen var en handling baseret på sand opfattelse. Jeg kan ikke vælge for dig, men jeg *kan* hjælpe dig med at foretage dit eget rette valg. ”Mange er kaldede, men få er udvalgte ”skal forstås,“ *Alle* kaldes, men få vælger at lytte. Derfor vælger de ikke *ret*.

3.50 De ”udvalgte ”er kun dem, der vælger ret *tidligere*. Dette er den virkelige betydning af den Hammelske fremskyndelse. Stærke viljer kan gøre dette *nu*, og I *vil* finde hvile for jeres Sjæle. Gud kender jer kun i fred, og dette *er* jeres Virkelighed.

VII. Sikkerhedstabet

3.51 Vi sagde før, at de evner, som mennesket besidder, kun er skygger af hans virkelige styrker, og at den indtrængen af evnen til at opfatte, der er fordømmende i sagens natur, først blev introduceret *efter* adskillelsen. Ingen har været sikker på noget som helst siden. Du vil imidlertid også huske, at jeg gjorde det klart, at opstandelsen var midlet til *tilbagevendingen* af viden, som blev opnået af foreningen af min vilje med Faderens. Vi kan nu foretage en sontring, der i høj grad vil lette klarheden i vores efterfølgende erklæringer.

3.52 Siden adskillelsen er ordene "skabe" og "lave" i høj grad blevet blandet sammen. Når du laver noget, gør du det ud af en følelse af mangel eller behov. Hvad som helst, der bliver lavet, bliver lavet med et bestemt formål og har ingen ægte generaliserbarhed. Når du laver noget for at udfylde en opfattet mangel, hvilket naturligvis er årsagen til, at du ville ønske at lave noget som helst, antyder du stiltiende, at du tror på adskillelse. At vide, som vi ofte har observeret, fører ikke til gøren overhovedet.

3.53 Forvirringen mellem din egen skabelse og det, *du* skaber, er så dybtgående, at det er blevet bogstaveligt talt umuligt for dig at vide noget som helst. Viden er altid stabil, og det er helt tydeligt, at mennesker ikke er det. Ikke desto mindre *er* de fuldstændigt stabile som Gud skabte dem. I denne forstand er de *uenige* i Guds idé om skabelsen, når deres opførsel er ustabil. Mennesket kan gøre dette, hvis han vælger det, men han ville næppe *ønske* at gøre det, hvis han var ved

sine fulde fem. Det problem, der generer dig mest, er det grundlæggende spørgsmål, som mennesket konstant stiller sig selv, men som overhovedet ikke kan rettes behørigt til ham selv. Han bliver ved med at spørge sig selv, hvad han *er*. Dette antyder, at svaret ikke kun er et, som han kender, men er også et, det er op til ham at levere.

3.54 Mennesket *kan ikke* opfatte sig selv korrekt. Han *har* intet billede. Ordet "billede" er altid opfattelsesrelateret og *ikke* et produkt af viden. Billeder er symbolske og står for noget andet. Den nuværende vægt på at "ændre dit billede" anerkender blot opfattelsens kraft, men det antyder også, at der ikke er noget at *vide*. At vide er *ikke* åben for fortolkning. Det er muligt at "fortolke" mening, men dette er altid åbent for fejl, fordi det henviser til *opfattelsen* af mening. Sådanne helt unødvendige kompleksiteter er resultatet af mandens forsøg på at betragte sig selv som både adskilt og uadskilt på samme tid. Det er umuligt at påtage sig en forvirring så grundlæggende som dette uden at engagere sig i yderligere forvirring.

3.55 Metodisk set har mandens sind været meget kreativ, men som det altid viser sig, når metode og indhold bliver adskilt, er det ikke blevet anvendt til noget som helst andet end et forsøg på at undslippe et grundlæggende og helt uundgåeligt dødvande. Denne form for tænkning kan ikke resultere i et kreativt resultat, selvom det har resulteret i betydelig opfindsomhed. Det er dog bemærkelsesværdigt, at denne opfindsomhed næsten fuldstændigt har adskilt ham fra viden. Viden kræver ikke *opfindsomhed*. Når vi siger "sandheden skal sætte dig fri", mener vi, at al denne form for tænkning er spild af tid, men at du *er* fri for behovet for at engagere dig i det, hvis du er villig til at give slip i det.

3.56 Bøn er en måde at bede om noget på. Bøn er mediet for mirakler, men den eneste meningsfulde bøn er om tilgivelse, fordi de, der er blevet tilgivet, *har* alt. Når først tilgivelse er blevet accepteret, bliver bøn i sædvanlig forstand fuldstændig meningsløs. I bund og grund er en bøn om tilgivelse intet andet end en anmodning om, at vi må blive i stand til *anerkende* noget, vi allerede har. Ved at vælge at opfatte i stedet for at vide, anbragte manden sig selv i en position, hvor han *kun* kunne ligne sin Fader ved mirakuløs opfattelse. Han har mistet den viden om, at han *selv* er et mirakel. Mirakuløs skabelse var hans Kilde og også hans virkelige funktion.

3.57 "Gud skabte mennesket i Sit eget billede og sin egen lighed" er korrekt i betydningen, men ordene er åbne for betydelig fejlfortolkning. Dette undgås imidlertid, hvis "billede" forstås som at betyde "tanke" og "lighed" betragtes som "af en lignende kvalitet." Gud skabte *virkeligt* Sjælen i Sin egen Tanke og af en kvalitet som Hans egen. Der *er* intet

andet. Opfattelse, på den anden side, er umulig *uden* en tro på "mere" og "mindre." Opfattelse på ethvert niveau involverer udvælgelse og er ude af stand til at organisere uden det. I alle former for opfattelse er der en fortsat proces med at acceptere og afvise eller organisere og omorganisere, at skifte og ændre fokus. Vurdering er en væsentlig del af opfattelsen, fordi domme *må* udføres for udvælgelse.

3.58 Hvad sker der med opfattelser, hvis der ikke *er* nogen domme, og der intet andet er end perfekt ligeværdighed? Opfattelse bliver umulig. Sandhed kan kun være *kendt*. Den er al sammen lige sand, og at kende nogen som helst del af den *er* at kende den hele. Kun opfattelse involverer delvis bevidsthed. Viden overskrider *alle* de love, der styrer opfattelse, fordi delvis viden er umulig. Den er al sammen én og *har* ingen adskilte dele. Du, der virkelig er ét med den, har kun brug for at kende *dig selv*, og din viden er fuldendt. At kende Guds mirakel er at kende Ham.

3.59 Tilgivelse er helbredelsen af opfattelsen af adskillelse. Korrekt opfattelse af *hinanden* er nødvendig, fordi sind har villet at se sig selv som adskilte. Hver enkelt Sjæl kender Gud fuldstændigt. Det *er* Sjælens mirakuløse kraft. Den kendsgerning, at hver enkelt har denne kraft fuldstændigt, er en kendsgerning, der er helt fremmed for menneskelig tænkning, som er, at hvis nogen som helst har alting, er der intet *tilbage*. Guds mirakler er lige så fuldendte som Hans Tanker, fordi de *er* Hans Tanker.

3.60 Så længe opfattelse varer, har bøn en plads. Eftersom opfattelse hviler på mangel, har de, der opfatter, ikke fuldstændigt accepteret Soningen og overgivet sig til sandheden. Opfattelse *er* en adskilt tilstand, og en opfatter har *virkeligt* brug for helbredelse. Helligt fællesskab, ikke bøn, er den naturlige tilstand for dem, der ved. Gud og Hans mirakler *er* uadskillelige. Hvor virkeligt smukke er Guds Tanker, der lever i Hans lys! Din værdi er hinsides opfattelse, fordi den er hinsides tvivl. Se ikke dig selv i forskellige lys. *Kend* dig selv i det Ene Lys, hvor det mirakel, der er dig, er fuldstændigt tydelig.

VIII. Dom og Autoritetsproblemet.

3.61 Vi har allerede drøftet Den Sidste Dom i nogle omend utilstrækkelige detaljer. Efter Den Sidste Dom vil der ikke være flere. Dette er kun symbolsk i den forstand, at alle er meget bedre stillet *uden* dom. Når Bibelen siger: ”Døm ikke, at I ikke skal blive dømt”, betyder det blot, at hvis du overhovedet dømmer andres virkelighed, vil du være ude af stand til at undgå at dømme din egen. Valget at dømme hellere end at vide var årsagen til tabet af fred. Dom er den proces hvorpå

opfattelse, men *ikke* kognition, hviler. Vi har drøftet dette før med hensyn til selektiviteten i opfattelse og påpeget, at bedømmelse er dens åbenlyse forudsætning.

3.62 Dom involverer *altid* afvisning. Det er *ikke* en evne, der kun understreger de positive aspekter af det, der dømmes, hvad enten det er indeni eller udenfor selvet. Det, der imidlertid er blevet opfattet og afvist - eller bedømt og fundet for let - forbliver i det ubevidste, fordi det *er* blevet opfattet. En af de illusioner, som mennesket lider af, er troen på, at det, han dømte imod, ikke har nogen virkning. Dette kan ikke være sandt, medmindre han også mener, at det, han dømte mod, ikke eksisterer. Han tror tydeligvis *ikke* på dette, ellers ville han ikke have dømt imod det. Det betyder ikke noget i sidste ende, om du dømmer rigtigt eller forkert. Uanset hvad anbringer du din tro i det uvirkelige. Dette kan ikke undgåes i nogen som helst form for bedømmelse, fordi det antyder den tro, at virkeligheden er din at vælge *fra*.

3.63 I har ingen idé om den enorme befrielse og den dybe fred, der kommer fra at møde jer selv og jeres brødre fuldstændigt uden dom. Når I anerkender det, I og jeres brødre *er*, vil I indse, at det er uden mening at dømme dem på *nogen som helst* måde. Faktisk bliver deres betydning mistet af jer netop, *fordi* I dømmer dem. Al usikkerhed stammer fra en fuldstændig falsk tro på, at I er under tvang til at dømme. I har ikke brug for dom for at organisere jeres liv, og I har bestemt ikke brug for den til at organisere jer selv. I nærvær af viden suspenderes *al* dom automatisk, og dette er den proces, der gør det muligt for genkendelse at *erstatte* opfattelse.

3.64 Mennesket er meget bange for alt det, han har opfattet, men har nægtet at acceptere. Han tror, at fordi han har nægtet at acceptere det, har han mistet kontrol over det. Det er derfor, at han ser det i mareridt eller i behagelige forklædninger i det, der ser ud til at være hans lykkeligere drømme. Intet, som du har nægtet at acceptere, kan bringes ind i bevidstheden. Det følger *ikke* deraf, at det er farligt, men det følger *virkeligt*, at du har *gjort* det farligt.

3.65 Når du føler dig træt, er det kun fordi du har bedømt dig selv som i stand til at være træt. Når du griner ad nogen, skyldes det, at du har bedømt ham som foragtelig. Når du griner ad dig selv, vil du ualmindeligt sandsynligt grine ad andre om ikke andet, fordi du ikke kan tåle tanken om at være mere foragtelig, end de er. Alt dette får dig til at føle dig træt, fordi det i det væsentlige er nedslående. I er ikke *virkeligt* i stand til at være trætte, men I er *meget* i stand til at trætte jer selv. Presset fra konstant domfældelse er praktisk talt utålelig. Det er en

underlig ting, at nogen som helst evne, der er så svækkende, skulle være så dybt værdsat.

3.66 Dog, hvis du ønsker at være virkelighedens forfatter, hvilket alligevel er fuldstændigt umuligt, *vil* du insistere på at holde fast i dom. Du vil også bruge udtrykket med betydelig frygt og tro på, at dommen en dag vil blive brugt mod *dig*. I en hvilken som helst grad den *bliver* brugt mod dig, skyldes kun din tro på dens effektivitet som et forsvarsvåben for din egen autoritet. Spørgsmålet om autoritet er virkelig et spørgsmål om forfatterskab. Når et individ har et "autoritetsproblem", er det *altid* fordi han tror, at han er forfatteren af sig selv, projicerer sin vrangforestilling over på andre og opfatter derefter situationen som en, hvori folk bogstaveligt talt kæmper mod ham om hans forfatterskab. Dette er den grundlæggende fejl hos alle dem, der tror, at de har tilegnet sig Guds magt.

3.67 Troen er meget skræmmende for *dem*, men besværer næppe Gud. Han er imidlertid ivrig efter at opløse den, *ikke* for at straffe Sine Børn, men *kun* fordi Han ved, at den gør dem ulykkelige. Sjæle blev *givet* deres sande Forfatterskab, men menneskene foretrak at være anonyme, da de valgte at adskille sig fra deres Forfatter. Ordet "autoritet" har været et af deres mest frygtede symboler lige siden. Autoritet er blevet brugt til stor grusomhed, fordi, da de var usikre på deres sande Forfatterskab, troede mennesker, at deres skabelse var anonym. Dette har efterladt dem i en position, hvor det *lyder* meningsfuldt at overveje muligheden af, at de må have skabt sig selv.

3.68 Striden om forfatterskab har efterladt en sådan usikkerhed i menneskers sind, at nogle endda har tvivlet på, om de overhovedet eksisterer. På trods af den tilsyneladende modsigelse i denne position er den i én forstand mere holdbar end det synspunkt, at de skabte sig selv. I det mindste anerkender det den kendsgerning, at *noget* sandt forfatterskab er nødvendigt for eksistens.

3.69 Kun de, der overgiver ethvert ønske om at afvise, kan *vide*, at deres egen afvisning er umulig. Du har *ikke* tilegnet dig Guds magt, men du *har* mistet den. Heldigvis, når du mister noget, betyder det ikke, at dette "noget" er væk. Det betyder blot, at du ikke ved, hvor det er. Eksistensen er ikke afhængig af din evne til at identificere den endog ej heller til at placere den. Det er fuldstændigt muligt at se på virkeligheden uden dom og blot *vide*, at den er der.

3.70 Fred er Sjælens naturlige arv. Alle er frie til at afvise at *acceptere* sin arv, men han er *ikke* fri til at fastslå, hvad hans arv *er*. Problemet, som alle må beslutte, er det grundlæggende spørgsmål om forfatterskab. Al frygt kommer i sidste ende og undertiden via meget luskede ruter fra

fornægtelsen af Forfatterskab. Krænkelsen er aldrig mod Gud, men kun mod de, der benægter Ham. At benægte Hans Forfatterskab er at nægte dem selv grunden til deres egen fred således, at de ser sig selv kun i stykker. Denne mærkelige opfattelse *er* autoritetsproblemet.

3.71 Der er intet menneske, der ikke føler, at han er sat i fængsel på en eller anden måde. Hvis dette er resultatet af hans egen fri vilje, må han anse sin vilje, som om den *ikke* var fri, ellers ville det åbenlyse cirkulære ræsonnement involveret i hans position være ganske åbenlyst. Fri vilje *må* føre til frihed. Dom putter *altid* i fængsel, fordi den adskiller virkelighedsdele i overensstemmelse med de meget ustabile skalaer for ønsker. Ønsker er ikke kendsgerninger pr. definition. At ønske er at antyde, at villen ikke er tilstrækkelig. Dog tror ingen, at det, der ønskes, er lige så virkeligt som det, der er villet. I stedet for: ”Søg først Hammeriget”, sig ”*Vil* først Hammelriget”, og du har sagt: ”Jeg ved, hvad jeg er, og jeg vil at acceptere min egen arv.”

IX. Skabelse versus selvbilledet

3.72 Ethvert tanke-system må have et begyndelsespunkt. Det begynder med enten at lave eller at skabe en forskel, som vi allerede har drøftet. Deres lighed ligger i deres magt som *fundamenter*. Deres forskelle ligger i det, der hviler på dem. Begge er hjørnesten i trossystemer, som mennesker lever efter. Det er en fejltagelse at tro, at et tanke-system, der er baseret på løgne, er svagt. *Intet* skabt af et Guds Barn er uden magt. Det er væsentligt at indse dette, for ellers forstår I ikke, hvorfor I har så mange problemer med dette kursus, og vil være ude af stand til at undslippe fra de fængsler, som I har lavet til jer selv.

3.73 I kan ikke løse autoritetsproblemet ved at afskrive jeres sinds magt. At gøre det er at bedrage dig selv, og dette vil såre dig, fordi du *kender* sindets styrke. Du ved også, at du *ikke kan* svække det mere end du kan svække Gud. "Djævelen" er et skræmmende begreb, fordi han betragtes som ekstremt magtfuld og ekstremt aktiv. Han opfattes som en kraft i kamp med Gud, kæmpende med ham om besiddelse af de Sjæle, Han skabte. Han bedrager ved hjælp af løgne og bygger sine egne Riger, hvori alting er i direkte modstrid med Gud. Alligevel *tiltrækker* han mennesker snarere end frastøder dem, og de bliver set som villige til at ”sælge” ham deres Sjæle til gengæld for gaver, de *anerkender*, ikke er af nogen virkelig værdi.

3.74 Dette giver absolut ingen mening. Hele billedet er et, hvori mennesket handler på en måde, som han *selv* indser er selvdestruktiv, men som han ikke vælger at rette og derfor opfatter årsagen som udenfor hans kontrol. Vi har drøftet faldet eller adskillelsen før, men dens betydning må forstås klart uden symboler. Adskillelsen er ikke

symbolsk. Det er en del af virkeligheden eller et tankesystem, der er virkeligt nok i tid, dog *ikke* i evigheden. Al tro er virkelig for den troende.

3.75 Frugten af kun *ét* træ var "forbudt" for mennesket i hans symbolske have. Men *Gud* kunne ikke have forbudt det, for ellers kunne det ikke være *blevet* spist. Hvis *Gud* kender *Sine Børn*, og jeg kan forsikre dig om, at det gør *Han*, ville *Han* have sat dem i en position, hvor deres egen ødelæggelse var mulig? Det "træ", der var forbudt, blev kaldt "videnstræet." Dog skabte *Gud* viden og gav den frit til *Sine* skabelser. Symbolikken her er blevet givet mange fortolkninger, men du kan være sikker på, at *enhver* fortolkning, der ser enten *Gud* eller *Hans* skabelser som i stand til at ødelægge deres eget formål, tager fejl.

3.76 At spise af frugten fra kundskabens træ er et symbolsk udtryk for at indbygge evnen til selvskabelse i selvet. Dette er den *eneste* forstand, hvori *Gud* og hans *Sjæle* *ikke* er medskabere. Troen på, at de *er*, er underforstået i "selv-opfattelse", et begreb, nu gjort acceptabelt ved hjælp af dets *svaghed* og forklaret med en tendens fra selvet til at skabe et *billede* af det selv. Dets frygt aspekt tilskrives ofte frygt for gengældelse fra en "faderfigur", en særligt mærkelig idé i betragtning af, at ingen bruger udtrykket til at henvise til den fysiske fader. Det henviser til et *billede* af en fader i forhold til et *billede* af selvet

3.77 Billeder bliver opfattet, *ikke* kendt. Viden kan ikke bedrage, men opfattelse *kan*. Mennesket kan opfatte sig selv som selvskabende, men han kan ikke gøre mere end at *tro* det. Han *kan ikke* gøre det sandt. Og som vi sagde før, når du endelig opfatter korrekt, kan du kun være glad for, at du ikke kan. Men indtil da er troen på, at du *kan* den centrale grundsten i dit tankesystem, og alle dine forsvar bliver brugt til at angribe idéer, der muligvis bringer det frem i lyset. I tror stadig, at I er billeder af jeres egen skabelse. Jeres sind er adskilte fra jeres *Sjæle* på dette punkt, og der er *ingen* løsning, mens I tror på den ene ting, der bogstaveligt talt er utænkelig. Det er derfor, I *ikke kan* skabe og er fyldt med frygt for det, I laver.

3.78 Sindet kan gøre troen på adskillelse *meget* virkelig og *meget* skræmmende, og denne tro *er* "djævelen." Den er magtfuld, aktiv, destruktiv og klart i modsætning til *Gud*, fordi den bogstaveligt talt benægter *Hans* Faderskab. Undervurder aldrig kraften i denne benægtelse. Se på jeres liv og se det, djævelen har lavet. Men *vid*, at denne fremstilling helt sikkert vil blive opløst i sandhedens lys, fordi dens *fundament* er en løgn.

3.79 Din skabelse af Gud er det *eneste* fundament, der ikke kan blive rystet, fordi lyset er *i* det. Dit udgangspunkt er sandhed, og du må vende tilbage til denne begyndelse. Meget er blevet opfattet siden da, men intet andet er sket. Det er derfor jeres Sjæle stadig har fred, selvom jeres sind er i konflikt. I er endnu ikke gået langt nok tilbage, og det er derfor, I bliver så frygtsomme. Efterhånden som I nærmer jer begyndelsen, føler I frygten over ødelæggelsen af jeres tankesystem i jer, som om det var frygten for døden. Der *er* ingen død, men der *er* en tro på døden.

7.80 Bibelen siger, at den gren, der ikke bærer nogen frugt, vil blive skåret af og vil visne væk. Vær glad! Lyset *vil* skinne fra det sande Livsgrundlag, og dit eget tankesystem *vil* stå korrigeret. Det kan ikke stå anderledes. Du, som frygter frelse, *vil* virkeligt døden. Liv og død, lys og mørke, viden og opfattelse er uforenelige. At tro, at de kan forenes, er at tro, at Gud og menneske *ikke* kan. Kun énheden i viden er konfliktløs. Dit Rige er ikke af denne verden, fordi det blev givet dig fra *hinsides* denne verden. Kun *i* denne verden er idéen om et autoritetsproblem meningsfuld. Verden bliver ikke efterladt ved død, men ved sandhed, og sandhed *kan* blive kendt af alle dem, som Riget blev skabt for og som det venter på.

Kapitel Fire

Roden til Alt Ondt

I. Indledning 4:

4.1 Bibelen siger, at du bør gå med en broder dobbelt så langt, som han beder om. Den foreslår bestemt ikke, at du sætter ham tilbage på hans rejse. Hengivenhed overfor en broder kan heller ikke sætte *dig* tilbage. Den kan *kun* føre til gensidig fremgang. Resultatet af ægte hengivenhed er inspiration, et ord, der korrekt forstået, er det modsatte af træthed. At være træt er at være *ånd-løs*, men at være inspireret er at være i *ånden*. At være egocentrisk *er* at være ånd-løs, men at være Selvcentreret i den rette forstand er at være inspireret eller i Sjælen. De virkeligt inspirerede er oplyste og kan ikke tåle at være i mørke.

4.2 Du kan tale fra Sjælen eller fra egoet, nøjagtigt som du vælger. Hvis du taler fra Sjælen, har du valgt "at være stille og vide, at *Jeg* er Gud." Disse ord er inspirerede, fordi de kommer fra viden. Hvis du taler fra egoet, fraskriver du dig viden i stedet for at bekræfte den og gør dermed dig selv ånd-løs. Begynd ikke på tåbelige rejser, fordi de virkelig er forgæves. Egoet ønsker dem måske, men Sjælen kan ikke gå i gang med dem, fordi den for evigt er uvillig til at forlade sit fundament.

4.3 Rejsen til korset skulle være den sidste tåbelige rejse for ethvert sind. Dvæl ikke ved den, men bortvis den som gennemført. Hvis du kan acceptere den som din *egen* sidste tåbelige rejse, er du også fri til at deltage i min genopstandelse. Menneskelig levevis er faktisk blevet unødvendigt spildt på en gentagelses-tvangshandling. Den udspiller adskillelsen igen og igen, tabet af magt, egoets tåbelige rejse i et forsøg på reparation og endelig korsfæstelsen af kroppen eller døden.

4.4 Gentagelses-tvangshandlinger kan være endeløse, medmindre de bliver opgivet med en viljeshandling. Foretag ikke den patetiske menneskelige fejl med at "klæbe fast til det gamle forrevne kors." Det eneste budskab fra korsfæstelsen var, at vi kan *overvinde* korset. Medmindre du gør dette, er du fri til at korsfæste dig selv, så ofte du vælger. Men dette er ikke det Evangelium, jeg havde til hensigt at tilbyde dig. Vi har en anden rejse at påtage os, og hvis du vil læse disse lektioner omhyggeligt, vil de hjælpe til med at forberede dig til at påtage dig den.

II. Ret Undervisning og Ret Indlæring

4.5 Vi har talt om mange forskellige menneskelige symptomer, og på dette niveau er der næsten en uendelig variation. Der er imidlertid kun *én* årsag til dem alle. Autoritetsproblemet *er* "roden til alt ondt." Penge er blot en af dets mange afspejlinger og de er et rimeligt repræsentativt eksempel på den type af tankegang, der stammer fra det. Idéen om at købe og sælge indebærer nøjagtigt den slags udveksling, som Sjælen overhovedet ikke kan forstå, fordi dens forsyning altid er rigelig og alle dens krav er fuldt ud opfyldt.

4.6 Ethvert symptom, som egoet har lavet, indebærer en modsigelse i vilkår. Dette er, fordi sindet er splittet mellem egoet og Sjælen, så *hvad som helst* egoet laver er ufuldstændigt og selvmodsigende. Denne uholdbare stilling er resultatet af autoritetsproblemet, som, fordi det accepterer den ene utænkelige tanke som dets forudsætning, kun kan frembringe idéer, der er utænkelige. Udtrykket "bekende" bruges ganske ofte i Bibelen. At bekende er at identificere sig med en idé og tilbyde idéen til andre til at blive deres egen. Idéen mindskes ikke; den bliver *stærkere*.

4.7 En god lærer tydeliggør sine egne idéer og styrker dem ved at undervise i dem. Lærer og elev er ens i læreprocessen. De er i den samme rækkefølge af indlæring, og medmindre de *deler* deres lektioner, vil de mangle overbevisning. En god lærer må tro på de idéer, han bekender sig til, men han må opfylde en anden betingelse; han må også tro på de studerende, som han tilbyder sine idéer. Mange står vagt ved deres idéer, fordi de ønsker at beskytte deres tankesystemer, som de

er, og indlæring betyder forandring. Forandring er altid skræmmende for de adskilte, fordi de ikke kan forestille sig det som en forandring i retning af *helbredelse* af adskillelsen. De opfatter det *altid* som en forandring i retning af yderligere adskillelse, fordi adskillelsen var deres første oplevelse af forandring.

4.8 Du tror, at hvis du ikke tillader nogen forandring at indgå i dit ego, vil din Sjæl finde fred. Denne dybtgående forvirring er kun mulig, hvis man hævder, at det samme tankesystem kan stå på to fundamenter. *Intet* kan nå Sjælen fra egoet, og intet *fra* Sjælen kan styrke egoet eller mindske konflikten indeni det. Egoet *er* en modsigelse. Menneskets selv og Guds Selv *er* i modsætning. De er modsatte i skabelse, i vilje og i resultat. De er grundlæggende uforenelige, fordi Sjælen ikke kan opfatte, og egoet kan ikke vide. De er derfor *ikke i kommunikation* og kan aldrig *være* i kommunikation. Ikke desto mindre kan egoet lære, fordi dets skaber kan blive vildledt, men *kan ikke* lave det fuldstændigt livløse ud af det livgivne. Sjælen behøver ikke at blive undervist, men egoet *skal*.

4.9 Den ultimative grund til, at indlæring opfattes som skræmmende, er, at indlæring *virkelig* fører til afgivelse af egoet (*ikke* ødelæggelse) til Sjælens lys. Dette er den ændring, som egoet *må* frygte, fordi det ikke deler min næstekærlighed. Min lektion var som jeres, og fordi jeg lærte den, kan jeg undervise i den. Jeg angriber aldrig jeres egoer, men jeg prøver *virkeligt* at lære jer, hvordan deres tankesystem(er) opstod. Når jeg minder jer om jeres *sande* skabelse, kan jeres egoer ikke *andet* end at reagere med frygt.

4.10 Undervisning og indlæring er dine største styrker nu, fordi du *må* skifte sindelag og hjælpe andre med at skifte deres. Det er meningsløst at nægte at tolerere forandring, fordi du tror, at du kan dokumentere, at adskillelsen ikke har fundet sted. Drømmeren, der tvivler på sin drøms virkelighed, mens han stadigt drømmer, helbreder ikke rigtigt niveau-spaltningen. Du *har* drømt om et adskilt ego, og du *har* troet på en verden, der hviler på det. Dette er meget virkeligt for dig. Du kan ikke ophæve dette ved ikke at gøre noget og *ikke* at forandre dig.

4.11 Hvis du/I er villig/e til at give afkald på rollen som beskytter[/e] af dit/jeres tankesystem[/er] og åbne [dem] for mig, vil jeg korrigere [dem] meget blidt og føre dig hjem. Enhver god lærer håber at give hans elever så meget af hans egen tænkning, at de en dag ikke længere behøver ham. Dette er det ene virkelige mål for forælderen, læreren og terapeuten. Dette mål vil ikke blive opnået af dem, der tror, at de vil *miste* deres barn eller elev eller patient, hvis de får succes. Det er *umuligt* at overbevise egoet om dette, fordi det strider mod alle dets

egne love. Men husk, at love er oprettet for at beskytte fortsættelsen af det system, som lovgiveren *tror* på.

4.12 Det er naturligt nok for egoet at prøve at beskytte sig selv, når du først har lavet det, men det er *ikke* naturligt for *dig* at ønske adlyde dets love, medmindre *du* tror på dem. Egoet kan ikke træffe dette valg på grund af karakteren af dets oprindelse. *Du* kan det på grund af karakteren af *din*. Egoer kan støde sammen i enhver situation, men Sjæle kan ikke støde sammen overhovedet. Hvis du opfatter en lærer som blot et "større ego", *vil* du være bange, fordi at *forstørre* et ego *er* at forøge adskillelses-angst. Jeg vil undervise med dig og leve med dig, hvis du vil tænke med mig, men mit mål vil altid være at frigøre dig til sidst fra *behovet* for en lærer.

4.13 Dette er det *modsatte* af den ego-orienterede lærers mål. Han er optaget af virkningen af *hans* ego på *andre* egoer og fortolker derfor deres samspil som et middel til ego-bevarelse. Jeg ville ikke være i stand til at vie mig til undervisning, hvis jeg troede på dette, og *du* vil ikke være en hengiven lærer, så længe *du* vedligeholder det. Jeg bliver konstant opfattet som en lærer, der enten skal ophøjes eller afvises, men jeg accepterer ingen af opfattelserne for mig selv.

4.14 Din værdi bliver *ikke* fastlagt af din undervisning *eller* din indlæring. Din værdi blev fastlagt af Gud. Så længe du bestrider dette, vil *alting*, du gør, være frygtsoomt, især en hvilken som helst situation, der egner sig til "overlegenhed-underlegenhed"-vildfarelsen. Lærere må være tålmodige og gentage deres lektioner, indtil de er lært. Jeg er villig til at gøre dette, fordi jeg har ingen ret til at fastsætte dine indlæringsgrænser for dig. Endnu en gang - *intet*, du gør eller tænker eller ønsker eller laver, er nødvendigt for at fastlægge din værdi. Dette punkt kan ikke diskuteres undtagen i vrangforestillinger. Dit ego står *aldrig* på spil, fordi Gud *ikke* skabte det. Din Sjæl står *aldrig* på spil, fordi Han *gjorde*. *Nogen som helst* forvirring på dette punkt er en vrangforestilling, og ingen form for hengivenhed er mulig, så længe denne vildfarelse varer.

4.15 Egoet prøver at udnytte *alle* situationer til former for ros for det selv for at blive i stand til overvinde dets tvivl. Det vil være tvivlrådigt for evigt, eller rettere, så længe du tror på det. Du, der lavede det, *kan ikke* have tillid til det, fordi du *ved*, at det ikke er virkeligt. Den eneste *tilregnelige* løsning er ikke at forsøge at ændre virkeligheden, som virkelig er et frygtsoomt forsøg, men at se den, som den *er*. *Du* er en del af den virkelighed, der står uændret hinsides dit egos rækkevidde, men let indenfor din Sjæls rækkevidde. Når du er bange, vær stille og *vid*, at Gud er virkelig, og at *du* er Hans elskede Søn, som Han er godt tilfreds

med. Lad ikke dit ego bestride dette, fordi egoet ikke kan vide, hvad der er så langt uden for dets rækkevidde, som du er.

4.16 Gud er *ikke* frygtens forfatter. *I* er. *I* har derfor valgt at skabe i modsætning til Ham, og *I* har lavet frygt til jer selv. *I* har ikke fred, fordi *I* ikke opfylder jeres funktion. Gud gav jer et meget ophøjet ansvar, som *I* ikke opfylder. *I ved* dette, og *I* er bange. Faktisk har jeres egoer valgt at være bange i stedet for at opfylde den. Når *I* vågner op, vil *I* ikke være i stand til at forstå dette, fordi det bogstaveligt talt er utroligt. *Tro ikke det utrolige nu*. Ethvert forsøg på at forøge dets troværdighed er blot at udsætte det uundgåelige.

4.17 Ordet "uundgåelig" er skræmmende for egoet, men glædeligt for Sjælen. Gud *er* uundgåelig, og du *kan ikke* undgå Ham mere end, Han kan undgå *dig*. Egoet er bange for Sjælens glæde, for når du først har oplevet den, trækker du al beskyttelse tilbage fra egoet og bliver helt uden investering i frygt. Din investering er stor nu, fordi frygt er et vidne til adskillelsen, og dit ego glæder sig, når du bevidner det. Lad det bag dig! Lyt ikke til det, og bevar det ikke. Lyt kun til Gud, Der er lige så ude af stand til at bedrage som de Sjæle, Han skabte.

4.18 Frigør jer selv, og frigør andre. Præsenter ikke et falsk og uværdigt billede af jer selv overfor andre, og accepter ikke selv et sådant billede af dem. Egoet har bygget et lurvet og ubeskyttet hjem til dig, fordi det ikke kan bygge anderledes. Forsøg ikke at få dette forarmede hus til at stå. *Dets* svaghed er *din* styrke. Kun Gud kunne oprette et hjem, der er værdigt til Hans skabelser, der har valgt at efterlade det tomt med deres egen frasigelse. Alligevel vil Hans hjem stå for evigt og er rede til dig, når du vælger at gå ind i det. På dette kan du være helt sikker. Gud er lige så ude af stand til at skabe det forgængelige som egoet er til at lave det evige.

4.19 Fra jeres egoer kan *I* ikke gøre noget for at redde jer selv eller andre, men fra jeres Sjæle kan *I* gøre alt for at frelse begge. Ydmyghed er en lektion for egoet, *ikke* for Sjælen. Sjælen er hinsides ydmyghed, fordi den anerkender sin udstråling og med glæde kaster sit lys overalt. De sagtmodige skal arve jorden, fordi deres egoer er ydmyge, og dette giver dem bedre opfattelse. Sjælen, hvis skønhed og værdighed er langt hinsides tvivl, hinsides opfattelse, og som står for evigt som kendemærket for Guds kærlighed til Hans skabninger, som er Ham og *kun* Ham fuldstændigt værdige, har Hammeriget som *ret*. Intet andet er tilstrækkeligt værdigt til at være en gave til en skabelse af Gud Selv.

4.20 Jeg vil stå i stedet for dit ego, hvis du ønsker det, men *aldrig* for din Sjæl. En fader kan trygt efterlade et barn til en ældre broder, der har vist sig ansvarlig, men dette indebærer ingen forvirring om barnets

oprindelse. Broderen kan beskytte barnets krop og hans ego, der er *meget* tæt forbundne, men han forveksler ikke *sig selv* med faderen, fordi han gør dette, selvom barnet måske gør. Jeg kan blive betroet din krop og dit ego simpelthen, fordi dette gør det muligt for dig *ikke* at være bekymret for dem og lader *mig* lære dig deres uvigtighed. Jeg kunne ikke forstå deres vigtighed for *dig*, hvis jeg ikke en gang selv var blevet fristet til at tro på dem.

4.21 Lad os påtage os at lære denne lektion sammen, så vi kan blive fri for dem sammen. Jeg har brug for hengivne lærere, der deler mit mål med at helbrede sindet. Sjælen er langt hinsides behovet for din beskyttelse *eller* min. Husk dette:

4.22 *I denne verden behøver du ikke have prøvelser, fordi jeg har overvundet verden.*

4.23 Det er derfor, du skulle være ved godt mod.

III. Ego og falsk autonomi

4.24 Du har spurgt på det seneste, hvordan sindet nogensinde kunne have lavet egoet. Dette er et fuldstændigt rimeligt spørgsmål; faktisk det bedste spørgsmål, du kunne stille. Der er imidlertid ingen grund til at give et historisk svar, fordi fortiden ikke betyder noget i menneskelige udtryk, og historien ville ikke eksistere, hvis de samme fejl ikke blev gentaget i nuet. Abstrakt tanke gælder for viden, fordi viden er fuldstændig upersonlig, og eksempler er uvedkommende for at kunne forstå den. Opfattelse er imidlertid altid specifik og derfor ganske konkret.

4.25 Hver mand laver et ego til sig selv, selvom det er udsat for enorm variation på grund af dets ustabilitet, og et for alle han opfatter, der er lige så foranderlige. Deres samspil er en proces, der bogstaveligt talt ændrer dem begge, fordi de hverken blev skabt *af* eller *med* det uforanderlige. Det er særligt vigtigt at indse, at denne ændring kan og også sker lige så let, når samspillet finder sted *i sindet*, som når den involverer fysisk tilstedeværelse. *At tænke* på et andet ego er lige så effektivt til at ændre relativ opfattelse som fysisk samspil. Der kunne ikke være noget bedre eksempel på den kendsgerning, at egoet er en idé, dog ikke en virkelighedsbaseret tanke.

4.26 Din egen nuværende tilstand er et godt eksempel på, hvordan sindet lavede egoet. Du har *virkelig* viden nogle gange, men når du smider den væk, er det som om, du aldrig havde den. Denne egenrådighed er så tydelig, at man kun behøver at opfatte den for at se,

at det *virkeligt* sker. Hvis det kan forekomme på den måde i nuet, hvorfor er det så overraskende, at det skete på den måde i fortiden? Psykologi hviler på princippet om kontinuitet i adfærd. Overraskelse er en rimeligt svar på det ukendte, men næppe på noget, der er sket med en sådan vedholdenhed. Jeg bruger din nuværende tilstand [som et eksempel] på, hvordan sindet *kan* fungere forudsat, at du fuldt ud anerkender, at det ikke *behøver* at fungere på den måde. Hvorfor er du overrasket over, at noget skete i den vage fortid, når det så klart sker lige nu?

4.27 Du glemmer den kærlighed, dyr har til deres eget afkom og behovet, de føler, for at beskytte dem. Dette er fordi de betragter dem som en del af sig selv. Ingen fornægter noget, han betragter som en meget virkelig del af sig selv. Mennesket reagerer på sit ego meget ligesom, Gud gør på Sine Sjæle: med kærlighed, beskyttelse og stor godgørelse. Mandens reaktion på det selv, han lavede, er slet ikke overraskende. Faktisk kopierer det på mange måder hvordan han en dag vil reagere på hans *virkelige* skabelser, der er lige så tidløse, som han er. Spørgsmålet er ikke, *hvordan* manden reagerer på sit ego, men det han tror, han *er*.

4.28 Tro er en egofunktion, og så længe din oprindelse er åben for tro overhovedet, betragter du den *virkeligt* fra et ego synspunkt. [Det er derfor Bibelen citerer mig for at sige ”Du tror på Gud, tro også på mig”. Tro gælder virkeligt for mig, for jeg er egoets lærer] Når undervisning ikke længere er nødvendig, vil du blot *kende* Gud. Troen på, at der *er* en anden måde, er den mest ophøjede idé, som egotænkning er i stand til. Det er, fordi det indeholder en antydning af anerkendelse af, at egoet *ikke* er selvet. Undergravning af egoets tanke-system *må* blive opfattet som smertefuldt, selvom dette er alt andet end sandt. Babyer skrider i raseri, hvis du tager en kniv eller en saks væk, selvom de måske kan skade sig selv, hvis du ikke gør det. Hastighedsforøgelsen har placeret dig i samme position.

4.29 I er *ikke* forberedt, og i denne forstand *er* I babyer. I har ingen fornemmelse for virkelig selvbevarelse og vil meget sandsynlig beslutte, at I har brug for nøjagtigt det, der ville skade jer mest. Uanset om du ved det nu eller ej, *har* du imidlertid villet at samarbejde i en samordnet og meget prisværdig indsats for at blive både *ufarlige* og *hjælpsomme*, to egenskaber, der *må* gå sammen. Jeres holdninger, endog til dette, er nødvendigvis konfliktfyldte, fordi *alle* holdninger er egobaserede. Dette vil ikke vare ved. Vær tålmodige et stykke tid og husk, at resultatet er så sikkert som Gud.

4.30 Kun de, der har en virkelig og vedvarende fornemmelse af overflod, *kan* være sandt godgørende. Dette er helt indlysende, når du

overvejer de involverede begreber. For egoet betyder at give noget som helst, at du klarer dig uden det. Når du forbinder gaven med opofrelse, giver du kun, fordi du tror, at du på en eller anden måde får noget bedre, så du kan klare dig uden den ting, du giver. "At give for at få" er en uundgåelig lov for egoet, som *altid* bedømmer sig selv i forhold til andre egoer og derfor hele tiden er optaget af knaphedsprincippet, der gav anledning til det. Dette er betydningen af Freuds "virkelighedsprincip", da Freud tænkte på egoet som meget svagt og udplyndret og *kun* i stand til at fungere som en ting med behov.

4.31 Egoets "virkelighedsprincip" er ikke virkeligt overhovedet. Egoet er tvunget til at opfatte andre egoers "virkelighed", fordi det ikke kan fastlægge virkeligheden af *det selv*. Faktisk er hele opfattelsen af andre egoer *som* virkelige kun et forsøg på at overbevise det selv om, at *det* er virkeligt. "Selvværd" i ego-udtryk betyder intet andet end, at egoet har vildledt sig selv til at acceptere dets virkelighed og er derfor midlertidigt mindre på ro. Denne "selvtillid" er *altid* sårbar over for stress, et udtryk, der faktisk henviser til en tilstand, hvor vrangforestillingen om egoets virkelighed trues. Dette producerer enten ego-punktering eller ego-oppustning, der resulterer i enten tilbagetrækning eller angreb.

4.32 Egoet lever bogstaveligt talt af sammenligninger. Dette betyder, at ligeværdighed er hinsides dets rækkevidde, og godgørelse bliver umulig. Egoet giver *aldrig* ud af overflod, fordi det blev lavet som en *erstatning* for den. Det er derfor begrebet "at få" opstod i egoets tankesystem. Alle lyster er "at få" mekanismer, der repræsenterer egoets behov for at bekræfte sig selv. Dette er lige så sandt for kropslige lyster, som det er for de såkaldte "højere" ego behov. Kropslige lyster er *ikke* fysiske i oprindelsen. Egoet anser kroppen for at være dets hjem og prøver *virkelig* at tilfredsstille sig selv gennem kroppen, men *tanken* om, at dette er muligt, er en beslutning af egoet, der er fuldstændig forvirret over, hvad der *virkeligt* er muligt. Dette er baggrunden for dets uberegnelige natur.

4.33 Egoet tror, at det er fuldstændigt på egen hånd, hvilket blot er en anden måde at beskrive på, hvordan det opstod. Dette er sådan en frygtssom tilstand, at det kun kan henvende sig til andre egoer og forsøge at forene sig med dem i et svagt forsøg på identifikation eller at angribe dem i en lige så svag udstilling af styrke. Det er imidlertid *ikke* frit at overveje gyldigheden af selve forudsætningen, fordi denne forudsætning er dets *fundament*. Egoet er sindets tro på, at det er fuldstændigt på egen hånd. Dets uophørlige forsøg på at opnå Sjælens anerkendelse og dermed fastslå sin egen eksistens er fuldstændig ubrugelig.

4.34 Sjælen i sin viden er uopmærksom på egoet. Den angriber det ikke; den kan blot ikke forestille sig det overhovedet. Mens egoet er lige så uopmærksom på Sjælen, opfatter det *virkeligt* sig selv som afvist af "noget", der er større end det selv. Det er derfor selvværd på ego vilkår *må* være en vrangforestilling. Guds skabelser skaber ikke myter, selvom menneskets skabende indsats *kan* vende sig til mytologi. Den kan imidlertid kun gøre det på én betingelse; det mennesket derefter laver ikke længere er skabende. Myter er helt og aldeles opfattelser og er så tvetydige i form og så karakteristisk godt og ondt af natur, at de mest velvillige af dem ikke er uden frygtsomme bestanddele om ikke andet i antydninger.

4.35 Myter og magi er tæt forbundne på den måde, at myter normalt er knyttet til egoets oprindelse og magi til de kræfter, som egoet tilskriver sig selv. Ethvert mytologisk system inkluderer en vis beretning om "skabelsen" og forbinder dette med dens særlige opfattelse af magi. "Kampen for overlevelse" er intet andet end egoets kamp for at bevare sig selv og dets fortolkning af dets egen begyndelse. Denne begyndelse er altid forbundet med fysisk fødsel, fordi ingen hævder, at egoet eksisterede før det tidspunkt. De religiøst ego-orienterede tror, at Sjælen eksisterede før og vil fortsætte med at eksistere bagefter, efter et midlertidigt bortfald i egoliv. Nogle tror faktisk, at Sjælen vil blive straffet for dette bortfald, selvom den i virkeligheden umuligt kunne vide noget om det.

4.36 Udtrykket "frelse" gælder *ikke* Sjælen, som ikke er i fare og ikke behøver at blive frelst. Frelse er ikke andet end "ret-sindethed", som ikke er Sjælens Æn-sindethed, men som må gennemføres, før Æn-sindethed kan blive gendannet. Ret-sindethed dikterer det næste trin automatisk, fordi ret opfattelse er ensartet uden angreb, så forkert-sindethed bliver udslettet. Egoet kan ikke overleve uden dom og bliver lagt til side i overensstemmelse hermed. Sindet har så kun *én* retning, som det kan bevæge sig i. Retningen, som sindet vil tage, er altid automatisk, fordi det ikke kan *andet* end at være dikteret af det tankesystem, som sindet holder sig til.

4. 37 Ethvert tankesystem har indre konsistens, og dette giver grundlaget for kontinuiteten i opførsel. Dette er imidlertid et spørgsmål om pålidelighed og ikke om gyldighed. "Pålidelig adfærd" er en meningsfuld opfattelse, hvad egotænkning angår. Imidlertid er "gyldig adfærd" et udtryk, som i sig selv er modstridende, fordi gyldighed er et *mål* og adfærd er et *middel*. Disse kan ikke kombineres logisk, fordi når et mål er nået, er midlerne til at nå det ikke længere meningsfulde.

4. 38 En hypotese er enten falsk eller sand, og vil blive accepteret eller afvist i overensstemmelse hermed. Hvis den viser sig at være sand,

bliver den en kendsgerning, hvorefter ingen forsøger at vurdere den, medmindre dens status *som* kendsgerning bliver betvivlet. *Enhver* idé, som egoet har tildelt status, er tvivlsom, fordi kendsgerninger befinder sig i riget for viden.

4.39 At blande riger af debat sammen er en tænkefejl, som filosoffer har anerkendt i årHandreder. Psykologer er generelt ret mangelfulde i denne henseende, ligesom mange teologer. Data fra et debat rige betyder ikke noget i et andet, fordi de kun kan forstås *indenfor* det tankesystem, som de er en del af. Det er derfor psykologer koncentrerer sig i stigende grad om egoet i et forsøg på at forene deres tydeligvis ubeslægtede data. Det behøver næppe siges, at et forsøg på at beslægte det ubeslægtede *ikke kan* lykkes.

4.40 De nyere økologiske betoning er kun en anden genial måde at forsøge at påtvinge orden på kaos. Vi har allerede krediteret egoet med betydelig opfindsomhed, dog ikke med kreativitet. Det bør imidlertid blive husket, at opfindsomhed virkelig er spildt indsats, selv i dens mest geniale former. Vi behøver ikke at forklare *noget som helst*. Dette er, fordi vi ikke behøver at besvære os selv med opfindsomhed. Opfindelsens meget konkret karakter er ikke Guds skabelsers abstrakte kreativitet værdig.

IV. Kærlighed uden konflikt

4.41 Du har aldrig forstået det, "Hammeriges Rige er indeni dig" betyder. Grunden til, at du ikke har forstået det, er, fordi det *ikke* er forståeligt for egoet, som fortolker det som om, noget udenfor er indeni, og dette betyder ingenting. Ordet "indeni" er unødvendigt. Hammerige *er* dig. Hvad skabte Skaberen andet end dig, og hvad andet *end* dig er Hans Rige? Dette er hele Soningens budskab, et budskab, der i sin helhed overskrider summen af dets dele. Julen er ikke en tid; den er en sindstilstand. Kristus-sindet vil fra Sjælen *ikke* fra egoet, og Kristus-sindet er dit.

4.42 Du har også et rige, som din Sjæl skabte. Den er *ikke* ophørt med at skabe, fordi dit ego har sat dig på vejen til opfattelse. Din Sjæls skabelser er ikke mere faderløse, end *du* er. Dit ego og din Sjæl vil aldrig være medskabere, men din Sjæl og *din* Skaber vil *altid* være det. Vær sikker på, at dine skabelser er lige så sikre, som du er.

4.43 *Riget er perfekt forenet og perfekt beskyttet, og egoet vil ikke få magt over det. Amen.*

4.44 Det blev skrevet i den form, fordi det er en god ting at bruge som en slags bøn i øjeblikke af fristelse. Det er en uafhængighedserklæring. Du vil finde den meget nyttig, hvis du forstår den fuldt ud.

4.45 På sin karakteristiske omvendte måde har egoet taget impulserne fra overbevidstheden og opfatter dem som om, de opstår i det ubevidste. Egoet dømmes om, hvad der skal accepteres, og impulserne fra det superbevidste er uacceptable for det, fordi de tydeligt peger på ikke-eksistensen af egoet selv. Egoet oplever derfor trussel og censurerer ikke kun, men genfortolker også dataene. Som Freud imidlertid med rette påpegede, kan det, du har undertrykt, bibeholde et meget aktivt liv *hinsides* din opmærksomhed.

4.46 Undertrykkelse fungerer således for at skjule, ikke kun foragtelige impulser, men også de mest ophøjede, for bevidstheden, fordi *begge* er truende for egoet, og da det først og fremmest er optaget af sin egen bevaring i lyset af trussel, opfatter egoet dem som *det samme*. Trusselsværdien af det ophøjede er faktisk meget større for egoet, fordi trækket fra Gud Selv næppe kan sidestilles med trækket fra menneskelige lyster. Ved at opfatte dem *som* det samme forsøger egoet at redde sig selv fra at blive fejlet bort, som det helt sikkert ville *blive* i nærværelse af viden.

4.47 Det ubevidstes øverste niveau indeholder således Guds Kalden såvel som kroppens kalden. Det er derfor, den grundlæggende konflikt mellem kærlighed og frygt er ubevidst; egoet kan ikke tolerere nogen af dem og undertrykker begge dele ved at ty til hæmning. Samfundet er afhængig af at hæmme sidstnævnte, men *frelse* afhænger af at *uhæmme* det førstnævnte. Grunden til, du behøver *min* hjælp, er, fordi du har undertrykt din egen Vejleder og derfor har brug for vejledning. Min rolle er at adskille det sande fra det falske i jeres ubevidste, så det kan bryde igennem de barrierer, som egoet har opsat og skinne ind i jeres sind. Mod vores forenede styrke *kan* egoet ikke sejre.

4.48 Det skulle være tydeligt for dig nu, hvorfor egoet betragter Sjælen som dets "fjende." Egoet opstod fra adskillelsen, og dets fortsatte eksistens afhænger af *din* fortsatte tro på adskillelsen. Efter at have reduceret Sjælens impulser til det ubevidste er egoet nødt til at tilbyde dig en eller anden slags belønning for at opretholde denne tro. Alt, hvad det *kan* tilbyde, er en fornemmelse af midlertidig eksistens, der begynder med *dets* egen begyndelse og slutter med *dets* egen afslutning. Det fortæller dig, at dette liv er *din* eksistens, fordi det *er* dets egen. Imod denne fornemmelse af midlertidig eksistens tilbyder Sjælen dig viden om varighed og urokkelig *væren*. Ingen, der har oplevet åbenbaringen af *dette*, kan nogensinde tro fuldt ud på egoet

igen. Hvordan kan dets magre tilbud til dig sejre over Guds glørværdige gave.

4. 49 Du, der identificerer dig *med* dine egoer, kan ikke tro, at Gud elsker dig. *Du* elsker ikke det, du har lavet, og det, du lavede, elsker ikke *dig*. Da det blev lavet ud af benægtelse af Faderen, har egoet ingen troskab overfor sin egen producent. Du kan ikke forestille dig det virkelige forhold, der eksisterer mellem Gud og Hans Sjæle på grund af det had, du har for det selv, *du* har lavet. Du projicerer over på din *egen* idé om dig selv viljen til at adskille, der er i konflikt med den kærlighed, du føler for det, du lavede, *fordi* du lavede det. Ingen menneskelig kærlighed er uden disse blandede følelser, og da intet ego har oplevet kærlighed *uden* blandede følelser, er begrebet hinsides dets forståelse.

4.50 Kærlighed vil øjeblikkeligt komme ind i et *hvilket som helst* sind, der virkelig ønsker den, men det *må* virkeligt ønske den. Det betyder, at den vil have den *uden* blandede følelser, og denne form for ønsken er fuldstændigt uden egoets "drift til at få." Der er en slags oplevelse, der er så forskellig fra alt, hvad egoet kan tilbyde, at du aldrig vil komme dig. Ordene "komme sig" bruges ganske bogstaveligt her - du vil aldrig være i stand til at tildække eller skjule igen. Det er nødvendigt at gentage her, at din tro på mørke og at skjule sig *er* grunden til, at lyset ikke kan komme ind. Bibelen giver mange henvisninger til de umålelige gaver, der er *til* dig, men som *du* må bede om. Dette er ikke en betingelse, som egoet sætter betingelser. Det er den glørværdige tilstand af det, du *er*.

4.51 Ingen kraft undtagen din egen vilje er stærk nok eller værdig nok til at vejlede dig. I dette er du så fri som Gud og må forblive det for evigt. Du kan aldrig blive bundet undtagen i ære, og det er altid frivilligt. Lad os bede Faderen i mit navn om at holde dig bevidst om Hans kærlighed til dig og din til Ham. Han har aldrig fejlet i at besvare denne anmodning, for den beder kun om et, Han allerede har villet. De, der i sandhed kalder, bliver *altid* svaret. Du skal ikke have nogen andre guder end Ham, fordi der *er* ingen.

4.52 Det er aldrig rigtig faldet dig ind at opgive enhver idé, du nogensinde har haft, der *modsetter* sig viden. Du bibeholder tusinder af små rester af ondskab, der forhindrer Den Hellige i at komme ind. Lys kan ikke trænge gennem væggene, du laver for at blokere det, og det er for evigt uvilligt til at ødelægge det, du har lavet. Ingen kan se *gennem* en mur, men *jeg* kan gå omkring den. Observer jeres sind for rester af ondskab, ellers vil I være ude af stand til at bede mig om at gøre det. Jeg kan kun hjælpe dig, som vores Fader skabte os. Jeg vil elske dig og

ære dig og opretholde fuldstændig respekt for det, du har lavet, men jeg vil hverken ære det eller elske det, medmindre det er sandt.

4.53 Jeg vil aldrig svigte dig mere end Gud vil, men jeg *må* vente, så længe du vælger at svigte dig selv. Fordi jeg venter i kærlighed og ikke i utålmodighed, vil du helt sikkert spørge mig i sandhed. Jeg vil komme som svar på et enkelt utvetydigt kald. Iagttag nøje og se, hvad det er, du virkelig beder om. Vær meget ærlig overfor dig selv om dette, for vi må ikke skjule noget for hinanden. Hvis du virkelig vil prøve at gøre dette, har du taget det første skridt hen imod at forberede dit sind på at lade den Hellige træde ind. Vi vil forberede os på dette sammen, for når Han først er kommet, vil du være klar til at hjælpe mig med at gøre andre sind klar til Ham. Hvor længe vil du nægte Ham Hans Rige?

4.54 I dit eget ubevidste, dybt undertrykt af egoet, er erklæringen om din befrielse. *Gud har givet dig alt*. Dette er den ene kendsgerning, der betyder, at egoet ikke eksisterer, og som derfor gør det dybt bange. Husk, "at have" og "at være" er forskellige i egoets sprog, men de er identiske for Sjælen. Sjælen ved, at I begge *har* alt og *er* alt. Enhver sondring i denne henseende er kun meningsfuld, når idéen om at "få", hvilket indebærer en mangel, *allerede* er blevet accepteret. Derfor foretog vi ingen sondring før mellem at have Guds Rige og at være Guds Rige.

4.55 Guds Riges rolige væsen, som i dit tilregnelige sind er fuldstændigt bevidst, er hensynsløst forvist fra den del af sindet, som egoet styrer. Egoet er desperat, fordi det er modsætter sig bogstaveligt talt uovervindelige odds, uanset om du sover eller er vågen. Overvej hvor meget agtpågivenhed, du har været villig til at udøve for at beskytte dit ego, og hvor lidt du har været villig til at bruge for at beskytte dit højere sind. Hvem andre end de vanvittige ville forpligte sig til at tro det, der ikke er sandt og derefter beskytte denne tro på *bekostning* af sandheden?

V. Undslippelsen fra frygt

4.56 Hvis du ikke kan høre Guds Stemme, er det fordi du ikke vælger at lytte. Den kendsgerning, at du *virkeligt* lytter til dit egos stemme, demonstreres af dine holdninger, dine følelser og din opførsel. Dine holdninger er tydeligvis i konflikt, dine følelser har en snæver rækkevidde på den negative side, men er aldrig rent glade, og din opførsel er enten anstrengt eller uforudsigelig. Alligevel er det det, du *ønsker*. Dette er det, du kæmper for at beholde, og det, du er agtpågivende for at redde. Jeres sind er fyldt med planer for at redde jeres egoers ansigt, og I søger ikke Guds Ansigt. Spejlet, som egoet

søger at se sit ansigt i, er så sandeligt mørkt. Hvordan kan det opretholde tricket af sin eksistens undtagen med spejle? Men hvor *du* søger for at finde dig selv er op til dig.

4.57 Vi har sagt, at du ikke kan skifte mening ved at ændre din adfærd, men vi har også sagt og mange gange før, at du *kan* skifte mening. Når dit humør fortæller dig, at du har valgt forkert, og det er sådan, når som helst du ikke er glad, så *vid*, at dette ikke behøver at være. I ethvert tilfælde hvor du har tænkt forkert om en eller anden Sjæl, som Gud skabte, og opfatter billeder, dit ego laver i et formørket spejl. Tænk ærligt over det, du har tænkt, som Gud *ikke* ville have tænkt, og det, du *ikke* har tænkt, som Gud ville have dig til at tænke. Søg oprigtigt efter det, I har gjort og ladet ugjort i overensstemmelse hermed, og skift derefter jeres sind *til at tænke med Guds*.

4.58 Det kan forekomme dig hårdt, men det er meget lettere end at prøve at tænke *imod* det. Dit sind *er* et med Guds. At benægte dette og tænke anderledes har holdt dit ego sammen, men har bogstaveligt taget splittet dit sind. Som en kærlig broder er jeg dybt bekymret over jeres sind og opfordrer jer til at følge mit eksempel, når I ser på jer selv og på hinanden og ser i begge de glørværdige skabninger af en glørværdig Fader.

4.59 Når du er trist, *vid*, at *dette ikke behøver at være*. Depression opstår *altid* i sidste ende af en følelse af at blive berøvet noget, du ønsker og ikke har. *Vid*, at du ikke er berøvet noget undtagen på grund af dine egne beslutninger, og beslut derefter anderledes.

4.60 Når du er ængstelig, *vid*, at al ængstelighed stammer fra egoets lunefuldhed og *ikke behøver at være*. Du kan være lige så agtpågivende *imod* egoets diktater som *for* dem.

4.61 Når du føler dig skyldig, *vid*, at egoet virkeligt har krænket Guds love, men *du* har ikke. Overlad egoets synder til mig. Det er det, Soningen er til. Men indtil du skifter sind om dem, dit ego har såret, kan Soningen ikke sætte dig fri. Så længe du føler dig skyldig, har dit ego kommandoen, fordi kun egoet kan opleve skyld. *Dette behøver ikke være*.

4.62 Hold øje med dit sind for egoets fristelser, og bliv ikke narret af det. *Vid*, at det tilbyder dig intet. Når du har opgivet denne frivillige nedslåethed, vil du se, hvordan dit sind kan fokusere og hæve sig over træthed og komme sig. Endnu er du ikke tilstrækkelig agtpågivende *mod* egoets krav til at frigøre dig selv. *Dette behøver ikke være*.

4.63 Vanen med at gå i kontakt *med* Gud og Hans skabelser bliver let lavet, hvis I aktivt nægter at lade jeres sind smutte væk. Problemet er *ikke* et om koncentration; det er troen på, at ingen, inklusive dig selv, er konstant anstrengelse *værd*. Tag min side *konsekvent* mod dette bedrag og tillad ikke denne lurvede tro at trække dig tilbage. De modløse er ubrugelige for sig selv og for mig, men kun egoet kan *være* modløs. Har I *virkeligt* overvejet, hvor mange muligheder I har for at glæde jer selv, og hvor mange af dem I har afvist? Der er ingen grænse for en Guds Søns kraft, men han kan selv begrænse udtrykket for hans kraft så meget, som han vælger.

4.64 Dit sind og mit kan forene sig i at lyse dit ego væk og forløse Guds styrke ind i alt, hvad du tænker og vil og gør. Nøjes ikke med noget *mindre* end dette, og afslå at acceptere andet *end* dette som dit mål. Observer jeres sind omhyggeligt for *en hvilken som helst* tro, der hindrer dets fuldførelse, og træd tilbage fra dem. Bedøm, hvor godt du har gjort dette ud fra dine egne følelser, for dette er den ene *rette* brug af dom. Dom kan, som ethvert andet forsvar, bruges til at angribe eller beskytte, til at såre eller helbrede. Egoet *burde* blive bragt til din bedømmelse og blive fundet mangelfuld der. Uden din egen loyalitet, beskyttelse og kærlighed kan det ikke eksistere. Døm dit ego i sandhed, og du *må* trække loyalitet, beskyttelse og kærlighed tilbage fra det.

4.65 I er sandhedsspejle, hvori Gud Selv skinner i perfekt lys. Til egoets mørke spejl har du kun brug for at sige ”Jeg vil ikke se der, fordi jeg *ved*, at disse billeder ikke er sande.” Så lad Den Hellige skinne på dig i fred, vel vidende, at dette og kun dette må være. Hans Sind skinnede på dig i din skabelse og bragte *dit* sind ind i væren. Hans Sind skinner stadig på dig og må skinne *gennem* dig. Dit ego kan ikke forhindre *Ham* i at skinne på dig, men det *kan* forhindre dig i at lade *Ham* skinne *gennem* dig.

4. 66 Kristi første komme er blot et andet navn på skabelsen, for Kristus er Guds Søn. Kristi *anden* komme betyder ikke andet end afslutningen på egoets herredømme over en del af menneskers sind helbredelsen af sindet. Jeg blev skabt ligesom dig i den første, og jeg har kaldt dig til at slutte dig til mig i den anden. Hvis I vil tænke over jeres liv, vil I se, hvor nøje forberedelserne blev lavet. Jeg har ansvaret for genkomsten, og min dom, der kun bliver brugt til beskyttelse, kan ikke tage fejl, fordi den *aldrig* angriber. *Din* er så forvrænget, at du mener, at jeg tog fejl ved at vælge dig. Jeg forsikrer jer for, at dette er jeres egoers fejltagelse. Forveksl det *ikke* med ydmyghed.

4.67 Jeres egoer prøver at overbevise jer om, at *de* er virkelige, og *jeg* er ikke, hvis *jeg* er virkelig, er jeg ikke mere virkelig end *I* er. Den viden, og jeg forsikrer jer om, at det *er* viden, betyder, at Kristus må

komme ind i jeres sind og helbrede dem. Selvom jeg *ikke* angriber jeres egoer, arbejder jeg *bestemt* med jeres højere sind, hvad enten I sover eller er vågne, fuldstændigt som jeres ego gør med jeres lavere sind. Jeg er din agtpågivenhed i dette, fordi du er for forvirret til at anerkende dit eget håb. Jeg tog *ikke* fejl. Jeres sind *vil* vælge at slutte sig til mit, og sammen er vi uovervindelige.

4.68 I vil dog komme sammen i mit navn, og jeres mentale tilregnelighed vil blive genoprettet. Jeg oprejste de døde ved at *vide*, at livet er en evig egenskab ved alt det, den levende Gud skabte. Hvorfor tror du, at det er sværere for mig at inspirere de nedslåede eller at stabilisere det ustabile? *Jeg* tror ikke, at der er en rækkefølge af vanskeligheder i mirakler; *du* gør. Jeg har kaldt, og du vil svare. Jeg *ved*, at mirakler er naturlige, fordi de er udtryk for kærlighed. Mit kald på dig er lige så naturligt som dit svar og lige så uundgåeligt.

VI. Ego-Krop Illusionen

4.69 *Alle* ting arbejder sammen for det gode. Der er *ingen* undtagelser undtagen efter egoets dom. Kontrol er en central faktor i det egoet tillader at komme ind i bevidsthed, og en, som det vier sin maksimale agtpågivenhed. Dette er *ikke* måden, et afbalanceret sind holder sig sammen på. *Dets* kontrol er ubevidst. Egoet er yderligere ude af balance ved at holde dets primære *motivation* ubevidst og hæve kontrol til dominans i stedet for fornuftig dom. Egoet har al mulig grund til at gøre dette ifølge det tankesystem, der gav anledning til det, og som det tjener. Tilregnelig dom vil uundgåeligt dømme *mod* egoet og må blive udslettet af egoet af hensyn til dets selvopholdelsesdrift.

4.70 En væsentlig kilde til egoets uafbalancerede tilstand er dets manglende skelne-evne mellem impulser fra Gud og fra kroppen. Et hvilket som helst tankesystem, der laver denne forveksling, *må* være sindssygt. Dog er denne demente tilstand *vigtig* for egoet, der kun dømmer på grundlag af trussel eller ikke-trussel *mod det selv*. På en måde er egoets frygt for idéen om Gud i det mindste logisk, da denne idé *virkeligt* fordriver egoet. Frygt for opløsning fra den Højere Kilde giver derfor *nogen* mening på ego-vilkår. Men frygt for kroppen, som egoet identificerer sig så nøje med, er mere åbenlyst meningsløs.

4.71 Kroppen er egoets hjem efter dets eget valg. Det er den eneste identifikation, som egoet føler sig tryk ved, fordi kroppens sårbarhed er dets bedste argument for, at du *ikke kan* være af Gud. Dette er den tro, egoet ivrigt sponsorerer. Alligevel hader egoet kroppen, fordi det ikke accepterer tanken om, at kroppen er *god* nok til at være dets hjem. Det er her, sindet faktisk bliver fortumlet. At få fortalt af egoet, at det

virkelig er en del af kroppen, og at kroppen er dets beskytter, og sindet bliver også konstant informeret om, at kroppen *ikke* kan beskytte det. Dette er selvfølgelig ikke blot nøjagtigt, men fuldstændigt indlysende.

4.72 Derfor spørger sindet: ”Hvor kan jeg søge beskyttelse?”, hvortil egoet svarer: ”Vend dig til mig.” Sindet, og ikke uden grund, minder egoet om, at det selv har insisteret på, at det *er* identificeret med kroppen, så der er ingen grund til at vende sig til det for beskyttelse. Egoet har intet virkeligt svar på dette, fordi der intet *er*, men det har *virkeligt* en typisk løsning. Det udsletter *spørgsmålet* fra sindets opmærksomhed. Når det først er ubevidst, kan og vil spørgsmålet skabe ubehag, men det kan ikke besvares, fordi det ikke kan *stilles*. Dette er spørgsmålet, der *må* blive stillet: ”Hvor kan jeg gå hen for beskyttelse?” Selv de sindssyge spørger om det ubevidst, men det kræver virkelig tilregnelighed at stille det bevidst.

4.73 Når Bibelen siger: ”Søg og I skal finde”, betyder det ikke, at I skal søge blindt og desperat efter noget, I ikke ville genkende. Meningsfuld søgen gennemføres bevidst, organiseres bevidst og styres bevidst. Målet må blive klart formuleret og *holdes for øje*. Lad mig, som en lærer med en vis erfaring, minde dig om, at lære og at *ønske* at lære er uadskillelige. Alle elever lærer bedst, når de tror, at det, de prøver at lære, er af *værdi* for dem. Værdier i denne verden er imidlertid hierarkiske, og ikke alt det, du måske ønsker at lære har varig værdi.

4.74 Mange af de ting, du ønsker at lære, er bestemt valgt, *fordi* deres værdi ikke vil vare. Egoet tænker, at det er en fordel ikke at forpligte sig til *noget som helst*, der er evigt, fordi det evige *må* komme fra Gud. Evighed er den ene funktion, som egoet har forsøgt at udvikle, men har systematisk fejlet i. Det kan måske overraske dig at finde ud af, at havde egoet ønsket at gøre det, kunne det have lavet det evige, fordi det, som et produkt af sindet, *er* begavet med sin egen skabers magt. Imidlertid er *beslutningen* om at gøre dette snarere end evnen til at gøre det, hvad egoet ikke kan tolerere. Det er, fordi beslutningen, hvorfra evnen naturligt ville udvikle sig, nødvendigvis ville indbefatte en nøjagtig opfattelse, en tilstand af klarhed, som egoet, frygtsomt for at blive bedømt i sandhed, *må* undgå.

4.75 Resultaterne af dette dilemma er ejendommelige, men ikke mere end selve dilemmaet. Egoet har reageret karakteristisk her som andre steder, fordi mental sygdom, som *altid* er en form for ego involvering, og ikke er et spørgsmål om pålidelighed så meget som om gyldighed. Egoet går på kompromis med spørgsmålet om det evige, fuldstændigt ligesom det gør med alle spørgsmål, der berører det virkelige spørgsmål på nogen som helst måde. Ved at gå på kompromis i forbindelse med alle tangerende spørgsmål håber det at skjule det virkelige spørgsmål og

holde det ude af sindet. Egoets karakteristiske travlhed med det ikke-væsentlige er netop med det præcise formål.

4.76 Tænk over alkymistens ældgamle forsøg på at omdanne basismetall til guld. Det ene spørgsmål, som alkymisten ikke tillod sig at stille, var: "Til hvad?" Han kunne ikke spørge om dette, fordi det straks ville blive tydeligt, at der ikke var nogen mening i hans anstrengelser, selvom det lykkedes ham. Hvis guld blev mere rigeligt, ville dets værdi falde, og hans eget formål ville blive besejret. Egoet har tolereret nogle mærkelige kompromiser med idéen om det evige og gjort mange underlige forsøg på at forbinde begrebet med det *uvigtige* i et forsøg på at tilfredsstille sindet uden at bringe sig selv i fare. Således har det tilladt sind at vie sig til muligheden af evig bevægelse, men *ikke* til evige tanker.

4.77 Idémæssig optagethed af problemer, sat op til ikke at have nogen løsning, er også foretrukne ego-anordninger til at hindre de med stærke viljer i at gøre virkelige indlæringsfremskridt. Problemerne med at kvadrere cirklen og føre pi ud i uendelighed er gode eksempler. Et nyere egoforsøg er særligt bemærkelsesværdigt. Idéen om at bevare *kroppen* ved ophængning og dermed give den den form for begrænset udødelighed, som egoet kan tolerere, er blandt dets nyere appelleringer til sindet. Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at i alle disse afledningsmanøvrer er det ene spørgsmål, der *aldrig* stilles af dem, der forfølger dem, er: "Til hvad?"

4.78 Dette er spørgsmålet, som *du* må lære at stille i forbindelse med *alting*, dit sind ønsker at påtage sig. Hvad er formålet? Uanset, hvad det er, kan du ikke være i tvivl om, at det automatisk vil kanalisere dine bestræbelser. Når du træffer en beslutning om formål, så har du taget en beslutning om din fremtidige bestræbelse, en beslutning, der forbliver i kraft, medmindre du ændrer *beslutningen*.

4.79 Psykologer er i en god stilling til at indse, at egoet er i stand til at skabe og acceptere som virkeligt nogle meget forvrængede associationer. Forvekslingen af sex med aggression og den resulterende opførsel, der opfattes som den samme for begge, tjener som et eksempel. Dette er "forståeligt" for psykologen og producerer ikke overraskelse. Manglen på overraskelse er imidlertid *ikke* et tegn på forståelse. Det er et symptom på psykologens evne til at acceptere som rimeligt et kompromis, der klart er meningsløst - at tilskrive det til patientens mentale sygdom snarere end hans egen og at begrænse hans spørgsmål om både patienten og ham selv til det trivielle.

4.80 Sådanne relativt mindre forvirringer i egoet er ikke blandt dets mere dybtgående fejlassociationer, selvom de virkeligt afspejler dem.

Jeres egoer har blokeret de mere vigtige spørgsmål, som jeres sind *burde* stille. I forstår ikke en patient, mens I selv er villige til at begrænse de spørgsmål, I stiller om *hans* sind, fordi I også accepterer disse grænser for *jeres*. Dette gør jer ude af stand til at helbrede ham og jer selv. Vær altid uvillig til at tilpasse jer nogen som helst situation, hvori mirakel-sindethed er utænkelig. Denne tilstand er i sig selv nok til at demonstrere, at opfattelsen er forkert.

VII. Den konstante tilstand

4.81 Det kan ikke understreges for ofte, at korrigerende opfattelse kun er en midlertidig hjælp. Det er kun nødvendigt at gøre det, fordi fejl-opfattelse er en blokering af viden, mens nøjagtig opfattelse er et springbræt *til* den. Hele værdien af ret opfattelse ligger i den uundgåelige dom, som den indebærer, at den *er* unødvendig. Dette fjerner blokeringen helt. Du kan spørge, hvordan dette er muligt, så længe du ser ud til at leve i denne verden, og eftersom dette er et fornuftigt spørgsmål, har det et fornuftigt svar. Du må imidlertid være forsigtig med, om du virkelig forstår spørgsmålet. Hvad *er* det "du", der lever i denne verden.

4.82 Udødelighed er en konstant tilstand. Det er lige så sandt nu, som det nogensinde var eller nogensinde vil være, fordi det indebærer *ingen forandring overhovedet*. Det er ikke et kontinuum, og det forstås heller ikke ved at blive sammenlignet med en modsætning. Viden inddrager aldrig sammenligninger. Det er dens væsentlige forskel fra alt andet, sindet kan fatte. "En lille smule viden" er ikke farlig undtagen for egoet. Vagt fornemmer det trussel, og da det er ude af stand til at indse, at "en lille smule viden" er en meningsløs sætning, da "alt" og "en lille smule" i denne sammenhæng er det samme, beslutter egoet, at eftersom "alt" er umuligt, ligger frygten ikke der. "En lille smule" er imidlertid et knaphedsbegreb, og dette forstår egoet godt. "En lille smule" opfattes derefter som den virkelige trussel.

4.83 Den vigtige ting at huske er, at egoet *ikke rigtigt erkender* den virkelige kilde til dets opfattede trussel, og hvis *du* forbinder dig selv med egoet, opfatter *du* ikke hele situationen, som den er. Kun din loyalitet overfor det giver egoet *nogen som helst* magt over dig.

4.84 Vi har talt om egoet, som om det var en separat ting, der handler på egen hånd. Dette var nødvendigt for at overbevise dig om, at du ikke kan afvise det let og må erkende, hvor meget af din tænkning, der er ego-styret. Vi kan imidlertid ikke trygt give slip i det med det, ellers vil I nødvendigvis anse jer selv som konfliktfyldte, så længe I er her, eller mere korrekt, så længe I *tror*, at I er her.

4.85 Egoet er intet andet end en *del* af jeres tro på jer selv. Dit andet liv er fortsat uden afbrydelse og er og vil altid være fuldstændig upåvirket af dine forsøg på at tage afstand. Forholdet mellem undertrykkelse og afstandtagen varierer med den enkelte ego-illusion, men afstandtagen er altid involveret, ellers ville du ikke tro, at du *er* her. Ved at lære at undslippe fra de illusioner, I har lavet, er jeres store gæld til hinanden noget, I aldrig må glemme. Det er nøjagtigt den samme gæld, som I skylder mig. Hver gang I reagerer egoistisk overfor hinanden, bortkaster I nåden fra jeres gæld og den hellige opfattelse, den ville frembringe.

4.86 Udtrykket "hellig" kan bruges her, for efterhånden som I lærer, hvor meget gæld I *er* i til hele Sønskabet, som *inkluderer* mig, kommer I så tæt på viden, som opfattelse nogensinde kan. Kløften er derefter så lille, at viden let kan flyde over den og udslette den for evigt. I har meget lidt tillid til mig endnu, men den vil stige, når I henvender jer mere og mere ofte til mig *i stedet* for til jeres egoer for at få vejledning. Resultaterne vil overbevise jer i stigende grad om, at jeres valg ved at vende jer til mig er det eneste tilregnelige valg, I kan foretage jer. Ingen, der har lært af erfaring, at ét valg bringer fred og glæde, mens et andet bringer kaos og ulykke, behøver meget betingning.

4.87 Egoet kan ikke modstå betingningsprocessen, fordi selve processen *demonstrerer*, at der er en anden måde. Betingning ved belønning har altid været mere effektiv end betingning ved smerte, fordi smerte er en ego-illusion og kan aldrig fremkalde mere end en midlertidig virkning. Guds belønninger genkendes dog straks som evige. Eftersom denne anerkendelse foretages af dig og *ikke* af egoet, fastlægger *selve* erkendelsen, at du og dit ego *ikke kan* være identiske. Du tror måske, at du allerede har accepteret forskellen, men du er på ingen måde overbevist endnu. Selve det faktum, at du er optaget af idéen om at undslippe *fra* egoet, viser dette.

4.88 Du *kan ikke* undslippe fra egoet ved at ydmyge det eller kontrollere det eller straffe det. Husk, at egoet og Sjælen *ikke kender* hinanden. Det adskilte sind kan ikke opretholde adskillelsen *undtagen* ved afstandtagen. Efter at have gjort dette, benytter det undertrykkelse imod alle virkeligt naturlige impulser, ikke fordi *egoet* er en separat ting, men fordi du ønsker tro, at *du* er. Egoet er en anordning til at opretholde denne tro, men det er stadig kun *din* villighed til at bruge anordningen, der gør den i stand til at holde ud.

4.89 Min tillid til dig er større end din til mig i øjeblikket, men det vil ikke altid være på den måde. Din mission er meget enkel. Du er blevet valgt til at leve for at demonstrere, at du er *ikke* et ego. Jeg gentager, at jeg ikke vælger Guds kanaler fejlagtigt. Den Hellige deler min tillid og

godkender altid mine Soningsbeslutninger, fordi min vilje aldrig er ude af overensstemmelse med Hans. Jeg har fortalt dig før, at jeg har ansvaret for hele Soningen. Dette er *kun*, fordi jeg afsluttede min del i den som et menneske og kan nu gennemføre den gennem andre mennesker. Mine udvalgte modtagelses- og afsendelses-kanaler kan ikke fejle, fordi jeg vil låne dem *min* styrke, så længe deres mangler.

4.90 Jeg vil gå med dig til Den Hellige, og gennem *min* opfattelse kan Han slå bro over den lille kløft. Jeres taknemmelighed overfor *hinanden* er den eneste gave jeg ønsker. Jeg vil bringe den til Gud for dig, vel vidende at kende din broder *er* at kende Gud. En lille smule viden er en altomfattende ting. Hvis I er taknemmelige overfor hinanden, er I taknemmelige overfor Gud for det, Han skabte. Gennem jeres taknemmelighed kan I komme til at kende hinanden, og ét øjeblik af virkelig anerkendelse gør alle mennesker til dine brødre, fordi de alle er af din Fader. Kærlighed overvinder ikke alle ting, men den sætter *virkeligt* alle ting på deres rette plads. Fordi I alle er Guds Rige, kan jeg føre jer tilbage til jeres egne skabelser, som I endnu ikke kender. Det, der er blevet taget afstand fra, er der stadig.

4.91 Efterhånden, som du kommer nærmere til en broder, nærmer du dig *virkeligt* mig, og efterhånden som du trækker dig tilbage fra ham, bliver *jeg* fjern for dig. Dit kæmpe skridt fremad var at insistere på et "samarbejdsprojekt." Dette strider ikke mod den sande Ånd i meditation; det er iboende i den. Meditation er et samarbejdsprojekt med Gud. Det *kan ikke* gennemføres med succes af dem, der frigør sig fra Sønskabet, fordi de frigør sig fra mig. Gud vil *kun* komme til dig efterhånden, som du vil give Ham til dine brødre. Lær først af dem, og du vil blive rede til at høre Gud efterhånden, som du hører dem. Det er, fordi kærlighedens funktion er én.

4.92 Hvordan kan du undervise nogen i værdien af noget, han har smidt væk med vilje? Han må have smidt det væk, fordi han ikke værdsatte det. Du kan kun vise ham, hvor ulykkelig han er uden det og bringe det meget langsomt nærmere, så han kan lære, hvordan hans ulykkelighed mindskes, når han nærmer sig det. Dette betinger ham til at forbinde sin elendighed med dets fravær og til at forbinde det modsatte af elendighed med dets tilstedeværelse. Det bliver gradvist ønskværdigt, når han skifter mening om dets værdi.

4.93 Jeg betinger dig til at forbinde elendighed med egoet og glæde med Sjælen. I har betinget jer selv den anden vej rundt. En langt større belønning vil dog bryde igennem enhver betingning, hvis den gentagne gange tilbydes, når som helst de gamle vanemønstre brydes. Du er stadig fri til at vælge, men kan du virkelig ønske egoets belønninger i nærværelse af Guds belønninger?

VIII. Skabelse og kommunikation

4.94 Det burde være tydeligt nu, at selvom indholdet af en hvilken som helst ego-illusion ikke betyder noget, er det som regel mere nyttigt at korrigere den i en bestemt sammenhæng. Ego-illusioner er *ganske* konkret, selvom de ofte ændrer sig, og selvom sindet naturligt er abstrakt. Sindet bliver ikke desto mindre konkret frivilligt, så snart det spalter. Imidlertid spalter kun en *del* af det, så kun en *del* af det er konkret. Den konkrete del er den samme del, der tror på egoet, fordi egoet *afhænger* af det konkrete. Det er den del, der tror, at din eksistens betyder, at du er adskilt.

4.95 Alt det, egoet opfatter, er en adskilt helhed uden de relationer, der indebærer *væren*. Egoet er således *imod* kommunikation, undtagen i det omfang det bruges til at *fastslå* adskillelse snarere end at afskaffe den. Egoets kommunikationssystem er baseret på dets eget tankesystem ligesom alt andet, det dikterer. Dets kommunikation bliver kontrolleret af dets behov for at beskytte sig selv, og det vil afbryde kommunikationen, når det oplever trussel. Selvom dette altid er tilfældet, opfatter individuelle egoer forskellige slags trusler, der er ganske konkret efter deres egen vurdering. Selvom alle former for opfattede krav, for eksempel, kan blive klassificeret eller bedømt af egoet som tvangskommunikation, der må afbrydes, vil besvarelsen med at afbryde kommunikation ikke desto mindre være til en *bestemt* person eller personer.

4.96 Egoets konkrete tænkning resulterer derefter i en falsk type af generalisering, som ikke virkeligt er abstrakt overhovedet. Det vil reagere på visse bestemte måder på *alle* stimuli, som det opfatter som beslægtede. I modsætning hertil reagerer Sjælen på samme måde på alt det, den ved, er sandt og reagerer ikke på noget som helst andet overhovedet. Ej heller gør den noget forsøg på at fastslå det, der er sandt. Den ved, at det, der er sandt, er alting, som Gud skabte. Den er i fuldstændig og direkte kommunikation med ethvert aspekt af skabelsen, fordi den er i fuldstændig og direkte kommunikation med dens Skaber.

4.97 *Denne* kommunikation er Guds Vilje. Skabelse og kommunikation er synonyme. Gud skabte ethvert sind ved at kommunikere Sit Sind til det og således oprette det for evigt som en kanal til modtagelse af Hans Sind og Vilje. Eftersom kun væsener af samme type virkelig kan kommunikere, kommunikerer Hans Skabelser naturligt *med* Ham og *som* Ham. Denne kommunikation er fuldstændigt abstrakt på den måde, at dens kvalitet er universel i anvendelse og ikke underlagt *nogen som helst* dom, *nogen som helst* undtagelse eller *nogen som helst* ændring. Gud skabte dig *af* dette og *for* dette. Sindet kan fordreje sin funktion, men det kan ikke udstyre sig selv med funktioner, det ikke blev givet.

Det er derfor, sindet ikke fuldstændigt kan miste evnen til at kommunikere, selvom det kan afvise at bruge den på vegne af væren.

4.98 Eksistens såvel som væren hviler på kommunikation. Eksistens er imidlertid *konkret* i, hvordan, hvad og med hvem kommunikation vurderes til at være værd at foretage sig. Væren er fuldstændigt uden disse sondringer. Det er en tilstand, hvor sindet *er* i kommunikation med alt det, der er ægte, inklusive Sjælen. I en hvilken som helst grad du tillader denne tilstand at blive afkortet, begrænser du din fornemmelse af din *egen* virkelighed, som kun bliver fuldstændig ved, at du erkender *al* virkelighed i den glørværdige sammenhæng af dens *virkelige* forhold til dig. Dette *er* din virkelighed. Undlad at vanhellige den eller at vige tilbage fra den. Den er dit virkelige hjem, dit virkeligt tempel og dit virkelige Selv.

4.99 Gud, der omfatter *al* væren, skabte ikke desto mindre væsener, der individuelt har alting, men som ønsker at dele det for at øge deres glæde. Intet, der er virkeligt, kan blive forøget *undtagen* ved at dele. Det er derfor Gud Selv skabte dig. Guddommelig abstraktion glæder sig over anvendelse, og det er det, skabelse *betyder*. ”Hvordan”, ”hvad” og ”med hvem” er irrelevant, fordi virkelig skabelse giver alt, eftersom den *kun* kan skabe som sig selv. Husk, at i væren er der ikke nogen forskel mellem at ”have” og at ”være”, som der er i eksistensen. I tilstanden af væren, giver sindet alting altid.

4.100 Bibelen siger gentagne gange, at du bør lovprise Gud. Dette betyder næppe, at du skal fortælle Ham, hvor vidunderlig Han er. Han har ikke noget ego til at acceptere sådan tak med og ingen opfattelse at bedømme sådanne ydelser med. Men medmindre du påtager dig din del i skabelsen, er Hans glæde ikke fuldstændig, fordi *din* er ufuldstændig. Og *dette* ved Han. Han ved det i Sit eget Væsen og dets oplevelse af Hans Søns oplevelse. Hans Kærligheds konstante *udadgående* bliver blokeret, når Hans kanaler er lukkede, og Han *er* ensom, når de sind, Han skabte, ikke kommunikerer fuldt ud med Ham.

4.101 Gud *har* bevaret dit Rige for dig, men Han kan ikke dele Sin glæde med dig, før du ved det med hele dit sind. Selv åbenbaring er ikke nok, fordi det er kommunikation *fra* Gud. Det er ikke nok, før det er *delt*. Gud har ikke brug for åbenbaring bragt tilbage til Ham, hvilket helt klart ville være umuligt, men Han ønsker *virkeligt* åbenbaring bragt til andre. Dette kan ikke gøres med den faktiske åbenbaring, fordi dens indhold ikke kan udtrykkes, og den er intenst personlig for sindet, der modtager den. Den kan imidlertid stadig blive returneret *af* sindet gennem dets holdninger til *andre* sind, som den viden fra den åbenbaring bringer.

4.102 Gud bliver lovprist, når som helst et hvilket som helst sind lærer at være fuldstændigt hjælpsom. Dette er umuligt uden at være fuldstændigt ufarlig, fordi de to overbevisninger eksisterer sammen. De sandt hjælpsomme er usårlige, fordi de *ikke* beskytter deres ego, så intet *kan* såre dem. Deres hjælpsomhed *er* deres lovprisning af Gud, og Han vil returnere deres lovprisning af Ham, fordi de er som Ham, og de kan glæde sig sammen. Gud går ud til dem og gennem dem, og der er stor glæde i hele Riget. Hvert sind, der er ændret, føjer til denne glæde med sin egen individuelle villighed til at deltage i den. De sandt hjælpsomme er Guds mirakelarbejdere, som jeg leder, indtil vi alle er forenet i Rigets glæde. Jeg vil vise dig hen til hvor som helst, du kan være sandt hjælpsom, og til hvem som helst, der kan følge min vejledning gennem dig.

IX. Ægte rehabilitering

4.103 Ethvert sind, der er splittet, behøver genoptræning. Den medicinske orientering til genoptræning lægger vægt kroppen, mens den erhvervsmæssige retning understreger egoet. "Hold"-tilgangen fører generelt mere til forvirring end til noget andet, fordi den for ofte bliver misbrugt som en måde at udøve egoets dominans over andre egoer snarere end et virkeligt eksperiment i samarbejdet mellem sind. Genoptræning, som en bevægelse, er en forbedring i forhold til den åbenlyse forsømmelse af dem, der har behov for hjælp, men det er ofte ikke mere end et smertefuldt forsøg fra den haltes side på at lede den blinde.

4.104 Egoet vil sandsynligvis frygte ødelagte kroppe, fordi det ikke kan tolerere dem. Egoet kan heller ikke tolerere ego svaghed uden blandede følelser, fordi det er bange for sin egen svaghed såvel som svagheden i dets valgte hjem. Når det bliver truet, blokerer egoet din naturlige impuls til at hjælpe, og anbringer dig under den delte viljes belastning. Du kan så blive fristet til at trække dig tilbage for at tillade dit ego at komme sig og for at få styrke nok til at være hjælpsom igen på et grundlag, begrænset nok til *ikke* at true dit ego, men for begrænset til at give *dig* glæde. De med ødelagte kroppe bliver ofte set ned på af egoet på grund af dets tro på, at intet andet end en perfekt krop er værdig som dets *eget* tempel.

4.105 Et sind, der viger tilbage fra en såret krop, har selv et stort behov for genoptræning. *Alle* symptomer på sår behøver sand hjælpsomhed, og når som helst de bliver mødt med dette, helbreder sindet, der møder dem, *sig selv* . Genoptræning er en holdning af lovprisning af Gud, som Han Selv kender Lovprisning. Han tilbyder lovprisning til dig, og du må tilbyde den til andre. Klinikernes vigtigste handicap ligger i deres holdning til dem, som deres egoer opfatter som svækkede og

beskadigede. *Ved* disse bedømmelser har de svækket og ødelagt deres egen hjælpsomhed og har således sat deres egen genoptræning tilbage. Genoptræning drejer sig *ikke* hverken om egoets kamp for at opnå kontrol eller dets behov for at undgå og trække sig tilbage. Du kan gøre meget på vegne af din egen og andres genoptræning, hvis du i en situation, der kræver helbredelse, tænker på det på denne måde:

4.106 *Jeg er her **kun** for at være sandt hjælpsom.*

Jeg er her for at repræsentere Kristus, Som sendte mig.

*Jeg behøver **ikke** at bekymre mig om det, jeg skal sige, eller det, jeg skal gøre, fordi Han, Der sendte mig, vil lede mig.*

Jeg tilfredse med at være, hvor som helst Han ønsker, vel vidende, at Han går der med mig.

Jeg vil blive helbredt efterhånden, som jeg lader Ham lære mig at helbrede.

Kapitel Fem

Helbredelse og Helhed

I. Introduktion

5: 1 At helbrede er at gøre lykkelig. Jeg har fortalt jer før om at tænke på, hvor mange muligheder I har til at glæde jer selv, og hvor mange I har afvist. Dette er nøjagtigt det samme som at fortælle jer, at I har afvist at helbrede jer selv. Lyset, der tilhører jer, er glædens lys. Udstråling er ikke forbundet med sorg. Depression er ofte smitsom, men selvom den kan påvirke dem, der kommer i kontakt med den, giver de ikke efter for indflydelsen helhjertet. Men glæde fremkalder en indbygget vilje til at tage del i den og fremmer således sindets naturlige impuls til *at reagere som ét*.

5.2 De, der forsøger at helbrede uden selv at være helt glade, fremkalder forskellige typer af reaktioner på samme tid og berøver således andre glæden over at svare helhjertet. For at være helhjertet *må* du være lykkelig. Hvis frygt og kærlighed ikke kan sameksistere, og hvis det er umuligt at være helt frygtsom og forblive i live, så *er* den eneste mulige hele tilstand kærlighedens. Der er ingen forskel mellem kærlighed og glæde. Derfor er den eneste mulige hele tilstand den fuldstændigt glade. At helbrede eller at gøre glad er derfor det samme som at integrere og *gøre til én*. Der er derfor, det ingen forskel gør, til hvilken del eller af hvilken del af Sønskabet helbredelse bliver gjort. *Enhver* del drager fordel og drager fordel ligeligt.

5.3 *Du* bliver velsignet af enhver velgørende tanke om hvem som helst af dine brødre hvor som helst. Af taknemmelighed burde du ønske at

velsigne dem til gengæld. Du behøver ikke at kende dem individuelt eller de dig. Lyset er så stærkt, at det stråler igennem hele Sønskabet og giver tak tilbage til Faderen for at stråle Hans glæde på det. Kun Guds hellige Børn er værdige til at være kanaler for Hans smukke glæde, fordi kun de er smukke nok til at rumme den ved at dele den. Det er umuligt for et Guds Barn at elske sin næste *undtagen* som ham selv. Derfor er healerens bøn:

5.4 Lad mig kende denne broder, som jeg kender mig selv.

II. Helbredelse som Tilslutning

5.5 Helbredelse er en tankehandling, ved hvilken to sind opfatter deres enhed og bliver glade. Denne glæde påkalder enhver del af Sønskabet til at glæde sig med dem og lader Gud Selv gå ud i dem og gennem dem. Kun det helbredte sind kan opleve åbenbaring med varig virkning, fordi åbenbaring er en oplevelse af ren glæde. Hvis du ikke vælger at være fuldstændigt glad, kan dit sind ikke *have* det, det ikke vælger at *være*. Husk, at Sjælen ingen forskel kender mellem “at være” og “at have”. Det højere sind tænker i overensstemmelse med lovene, som Sjælen adlyder, og ærer derfor kun Guds love. For Ham er at få meningsløst og at give er alt. Havende alting *beholder* Sjælen alt *ved* at give det og Skaber således, som Faderen skabte.

5.6 Hvis du tænker over det, vil du se, at selvom denne form for tænkning er helt fremmed for at have *ting* er den ganske forståelig selv for det lavere sind i forbindelse med *idéer*. Hvis du deler en fysisk besiddelse, deler du *virkeligt* dens ejerskab. Hvis du imidlertid deler en idé, mindsker du den *ikke*. *Hele* den er stadig din, selvom den hele er blevet givet væk. Hvis den person, du giver den, desuden accepterer det som *hans*, forstærker han den i *dit* sind og *forøger* den således. Hvis du kan acceptere konceptet om, at verden *er én*, der består af idéer, er hele troen på den falske forbindelse, som egoet laver mellem at give og *tabe*, borte.

5.7 Lad os begynde vores genopvågningsproces med bare nogle få enkle begreber:

5.8 *Tanker forøges ved at blive givet væk.*

Jo flere, der tror på dem, jo stærkere bliver de.

Alting er en idé.

Hvordan er det så muligt at at give og tabe kan blive meningsfuldt forbundet?

5.9 Dette er invitationen til Helligånden. Jeg sagde til dig, at jeg kunne række op og bringe Helligånden ned til dig, men jeg kan *kun* bringe Ham til dig på din egen invitation. Helligånden er intet andet end din egen retsindighed. Han var også min. Bibelen siger: "Måtte det sind være i dig, der også var i Kristus Jesus," og bruger dette som en *velsignelse*. Det er mirakel-sindethedens velsignelse. Den beder om, at du må tænke, som jeg tænkte, og gå sammen med mig i Kristus-tænkning.

5.10 Helligånden er den eneste del af den Hellige Treenighed, der er symbolsk. Der refereres til Ham i Bibelen som Helbrederen, Trøsteren og Vejlederen. Han beskrives også som noget "særskilt" adskilt fra Faderen og Sønnen. Jeg sagde selv: "Hvis jeg går, vil jeg sende jer en anden trøster, og Han vil blive hos jer." Helligånden er et vanskeligt begreb at begribe, netop fordi den *er* symbolsk og derfor åben for mange forskellige fortolkninger. Som en mand og som en af Guds skabelser lærte min rette tænkning, der kom fra den Universelle Inspiration, der *er* Helligånden, mig først og fremmest, at denne Inspiration er til alle. Jeg kunne ikke have Den selv *uden* at vide dette.

5.11 Ordet "vide" er passende i denne sammenhæng, fordi den Hellige Inspiration er så tæt på viden, at den fremkalder den; eller bedre, tillader den at komme. Vi har før talt om den højere eller den "sande" opfattelse, der er så tæt på sandheden, at Gud Selv kan strømme over den lille spalte. Viden er altid rede til at strømme alle steder hen, men den kan ikke modsætte sig. Derfor kan du blokere den, selvom du aldrig kan miste den. Helligånden er Kristus-sindet, der fornemmer den viden, der ligger hinsides opfattelse. Den blev til med adskillelsen som en beskyttelse, der samtidigt inspirerede begyndelsen på Soningen. Før det var der ikke behov for helbredelse, og ingen var trøstesløse.

III. Soningens Sind

5.12 Gud ærede endog Hans Børns misskabelser, fordi de havde lavet dem, men Han velsignede dem også med en måde at tænke på, der kunne hæve deres opfattelser, indtil de blev så ophøjede, at de næsten kunne nå tilbage til Ham. Helligånden er Soningens Sind. Den repræsenterer en sindstilstand, der kommer tæt nok på énsindethed til, at overførsel til den omsider er mulig. Overførsel afhænger af almindelige elementer i den gamle lære og den nye situation, den bliver overført til. Opfattelse er ikke viden, men den kan blive overført *til* viden eller *krydse over* ind i den. Det kunne endog være mere nyttigt her at bruge den bogstavelige betydning af "båret" over, eftersom det sidste skridt bliver taget af Gud.

5.13 Helligånden, den delte Inspiration fra hele Sønsket, fremkalder en slags opfattelse, hvori mange elementer er som dem i Hammeriget selv.

5.14 For det første er dens almengyldighed fuldstændig klar, og ingen, der modtager den, kunne nogensinde tro i ét øjeblik, at deling af den indebærer andet *end* gevinst.

5.15 For det andet er den ude af stand til angreb og er derfor i sandhed åben. Dette betyder, at selvom den ikke afføder viden, *hindrer* den den ikke på nogen måde. [For det tredje er den en utvetydig opfordring til kærlighed. Enhver anden stemme er stille.]

16 Der er et punkt, hvor tilstrækkelige kvantitative ændringer producerer virkelige kvalitative forskelle. Det næste punkt kræver virkelig forståelse, fordi det er det punkt, hvor skiftet finder sted. Endelig, peger det på vejen *hinsides* den helbredelse, det bringer, og fører sindet hinsides dets egen integration ind på skabelsensstier.

5.17 Helbredelse er ikke skabende; det er reparation. Helligånden fremmer helbredelse ved at se *hinsides* den til det, Guds Børn var, før der var behov for helbredelse og vil være, når de er *blevet* helbredt. Denne ændring af tidsrækkefølgen burde være ganske velkendt, fordi den ligner meget skiftet i tidsopfattelse, som miraklet introducerer. Helligånden er *motivationen* til mirakel-sindethed, viljen til at *helbrede* adskillelsen ved at give slip i den. Denne vilje er *i* dig, fordi Gud anbragte den i dit sind, og selvom du kan holde den sovende, kan du ikke udslette den.

5.18 Gud Selv holder denne vilje i live ved at transmittere den fra Sit Sind til dit, så længe der findes tid. Den er delvist Hans og delvist din. Miraklet selv er blot denne sammensmeltning eller forening af vilje mellem Fader og Søn. Helligånden er glædens Ånd. Han er Opfordringen til at vende tilbage, som Gud velsignede Sine adskilte Sønners sind med. Dette er sindets kald. Sindet havde intet kald før adskillelsen, for før den havde det kun *væren* og ville ikke have forstået kaldet til ret tænkning. Helligånden var Guds Svar på adskillelsen, det middel, hvormed Soningen kunne reparere, indtil hele sindet vendte tilbage til at skabe.

5.19 Soningen og adskillelsen begyndte på samme tid. Da manden lavede egoet, anbragte Gud opfordringen til glæde i ham. Denne opfordring er så stærk, at egoet altid opløses ved dens lyd. Det er derfor, du kan vælge at lytte til to stemmer i dig. En, har du selv lavet, og den ene er ikke af Gud. Men den anden er givet dig *af* Gud, Der beder dig om kun at lytte til den. Helligånden er i dig i en meget

bogstavelig forstand. Hans er den stemme, der kalder dig tilbage til, hvor du var før og vil være igen.

IV. Stemmen for Gud

5.20 Er det overhovedet muligt i denne verden *kun* at høre den Stemme og ingen anden. Det kræver en indsats og stor vilje til at lære. Det er den sidste lektion, som jeg lærte, og Guds Sønner er lige så meget ligemænd som elever, som de er som Sjæle. Helligåndens stemme *er* opfordringen til Soning eller genoprettelsen af sindets integritet. Når Soningen er fuldbragt, og hele Sønsket er helbredt, vil der ikke være nogen opfordring til at vende tilbage, men det Gud Skaber er evigt. Helligånden vil forblive hos Guds Sønner for at velsigne *deres* skabelser og holde dem i glædens lys.

5.21 I *er* Hammeriget, men I har ladet troen på mørke komme ind i jeres sind, og så har I brug for et nyt lys. Helligånden er den udstråling, som du må lade forvise idéen om mørke. Foran Hans glørværdighed falder adskillelse bort, og Riget bryder igennem ind til dets eget. Før adskillelsen havde du ikke brug for vejledning. Du *vidste*, som du vil vide igen, men som du *ikke* ved nu. Gud vejleder ikke, fordi Han kun kan dele perfekt viden. Vejledning er vurderende, fordi den indebærer, at der er en *rigtig* måde og også en *forkert* måde, en til at blive valgt og den anden til at blive undgået. Ved at vælge en opgiver du den anden.

5.22 Dette *er* en konflikttilstand. Det *betyder*, at viden er gået tabt, fordi viden er sikker. Gud er ikke i dig i en bogstavelig forstand; *du* er del af *Ham*. Da du valgte at forlade Ham, gav Han dig en Stemme til at tale *for* Ham, fordi Han ikke længere kunne dele Sin viden med dig uden hindring. Direkte kommunikation blev brudt, fordi du havde lavet en anden stemme gennem en anden vilje. Helligånden opfordrer dig både til at huske og til at glemme. Du har valgt at være i en tilstand af opposition, hvori modsætninger er mulige. Som et resultat *er* der valg, som du må foretage. I den hellige tilstand er viljen fri i den forstand, at dens *kreative* kraft er ubegrænset, men valg er i sig selv meningsløst.

5.23 Frihed til at vælge er den samme *kraft* som friheden til at skabe, men dens *anvendelse* er anderledes. At vælge *betyder* delt vilje. Helligånden er én måde at vælge på. Denne måde er i dig, fordi der også er en *anden* måde. Gud efterlod ikke Sine Børn trøstesløse, selvom de valgte at forlade Ham. Den stemme, de anbragte i deres sind, var *ikke* Hans Viljes stemme, som Helligånden taler for. Opfordringen til at vende tilbage er stærkere end opfordringen til at tage af sted, men den taler på en anden måde.

5.24 Helligåndens stemme befaler ikke, fordi den er ude af stand til hovmod. Den kræver ikke, fordi den ikke søger kontrol. Den overvinder ikke, fordi den ikke angriber. Den *minder* blot om. Den er kun overbevisende på grund af det, den minder dig *om*. Den bringer den *anden* måde til dit sind og forbliver stille selv midt i den tummel, I har lavet for jer selv. Stemmen for Gud er altid stille, fordi den taler om fred. Alligevel, fred er stærkere end krig, fordi den helbreder. Krig er opdeling, ikke forøgelse. Ingen vinder i stridigheder.

5.25 "Hvad tjener det et mennesket, at han vinder hele verden og mister sin Sjæl?" Det betyder, at hvis han lytter til den forkerte stemme, har han mistet sin Sjæl af syne. Han *kan ikke* miste den, men han *kan* ikke kende den. Den er derfor *mistet for ham*, indtil han vælger det rette. Helligånden er din Vejleder til at vælge. Han er den del af dit sind, der *altid* taler for det rette valg, fordi Han taler for Gud. Han er din resterende kommunikation med Gud, som du kan afbryde, men ikke ødelægge.

5.26 Helligånden er den måde, hvorpå Guds vilje kan blive gjort på jorden, som den bliver i Hammeriget. Både Hammerige og jord er i *dig*, fordi begges kald er i din vilje og derfor i dit sind. Stemmen for Gud kommer fra dine egne altre for Ham. Disse altre er ikke ting; de er *hengivenheder*. Dog, du har andre hengivenheder nu. Din delte hengivenhed har givet dig de to stemmer, og du må vælge ved hvilket alter, du vil tjene. Det kald, du svarer på nu, er en vurdering, fordi det er en *beslutning*. Beslutningen selv er meget enkel. Den foretages på grundlag af hvilket kald, der er mere værd for dig.

5.27 Mit sind vil altid være som dit, fordi vi blev skabt som ligeværdige. Det var kun min *beslutning*, der gav mig al magt i Hamlen og på jorden. Min eneste gave til dig er at hjælpe dig med at tage den samme beslutning *for dig selv*. Viljen til denne beslutning er viljen til at *dele* den, fordi selve beslutningen *er* beslutningen om at dele. Den er *lavet ved at give* og er derfor den *ene* sindshandling, der ligner sand skabelse. Du forstår rollen som "modeller" i indlæringsprocessen og vigtigheden af de modeller, du værdsætter, og vælger at følge for at beslutte, hvad du vil lære. Jeg er din model til beslutning. Ved at beslutte mig for Gud, viste jeg dig, at denne beslutning *kan* blive taget, og at *du* kan tage den.

5.28 Jeg lovede dig, at det sind, der tog beslutningen for mig, også er i *dig*, og at du kan lade det ændre dig, ligesom det ændrede mig. Dette sind er utvetydigt, fordi det kun hører *én* stemme og kun svarer på *én* måde. Du er verdens lys sammen med mig. Hvile kommer ikke af at sove, men af at vågne. Helligånden er opfordringen til at vågne og være glad. Verden er meget træt, fordi den *er* idéen om træthed. Vores

opgave er den glade opgave at vække den til Påkaldelsen af Gud. Alle vil besvare Helligåndens Påkaldelse, ellers kan Sønskabet ikke være som ét. Hvilket bedre kald kunne der være for nogen som helst del af Riget end at gendanne det til den perfekte integration, der kan gøre det helt?

5.29 Hør kun dette gennem Helligånden indeni dig, og undervis dine brødre i at lytte efterhånden, som jeg underviser dig. Når du bliver fristet af den forkerte stemme, kald på mig til at minde dig om, hvordan du kan komme dig ved at dele min beslutning og *gøre den stærkere*. Efterhånden, som vi deler dette mål, forøger vi dets kraft til at tiltrække hele Sønskabet og til at bringe det tilbage ind i den Énhed, hvori det blev skabt. Husk, at "åg" betyder at "bringe sammen", og "byrde" betyder "budskab." Lad os genoverveje det Bibelske udsagn: "Mit åg er let og min byrde lys" på denne måde: "Lad os slutte os sammen, for mit budskab er lys."

5.30 Jeg kom ind i jeres sind, fordi I var blevet vagt bevidste om den kendsgerning, at der *er* en anden måde eller en anden Stemme. Efter at have givet denne invitation til Helligånden, kunne jeg komme til at levere modellen til, *hvordan man tænker*. Psykologi er blevet studiet af *adfærd*, men ingen benægter den grundlæggende lov om, at adfærd er et svar på *motivation*, og motivation er vilje. Jeg har indskærpet dig at opføre dig, som jeg opførte mig, men vi må reagere på det samme sind for at gøre dette. Dette sind er Helligånden, hvis vilje altid er for Gud. Han lærer dig, hvordan du kan holde mig som modellen for din tanke og at opføre dig ligesom mig som et resultat.

5.31 Kraften i vores fælles motivation er hinsides tro, men *ikke* hinsides fuldførelse. Det, vi kan udrette sammen, *har* ingen grænser, fordi Påkaldelsen af Gud *er* påkaldelsen af det ubegrænsede. Barn af Gud, mit budskab er, at *du* skal høre og give bort, efterhånden som du svarer på Helligånden indeni dig.

V. Vejledningen til frelse

5.32 Måden at lære din broder at kende på er ved at opfatte Helligånden i ham. Vi har allerede sagt, at Helligånden er broen eller tankeoverførsel af opfattelse til viden, så vi kan bruge udtrykkene, som om de var beslægtede, fordi i Hans sind *er* de. Forholdet *må* være i Hans sind, for med mindre det var, ville adskillelsen mellem de to måder at tænke på ikke være åben for helbredelse. Han er del af den Hellige Treenighed, fordi Hans sind er delvist dit, og også delvist Guds. Dette behøver afklaring, ikke i erklæring, eftersom vi har sagt det før, men i *erfaring*.

5.33 Helligånden er *idéen* om helbredelse. Ved at blive tænkt *vinder idéen, efterhånden som den bliver delt*. Da den er påkaldelsen *af* Gud, er den også idéen *om* Gud. Da *du* er en del af Gud, er den også idéen om *dig selv* såvel som om alle delene af Gud. Idéen om Helligånden deler andre idéers egenskaber, fordi den følger Universets love, som den er en del af. Derfor styrkes den ved at blive givet bort. Den øges i *dig*, når du giver den til dine brødre. Eftersom tanker ikke behøver at være bevidste for at eksistere, behøver din broder ikke at være opmærksom på Helligånden hverken i sig selv eller i dig for, at dette mirakel kan ske.

5.34 Din broder har måske afbrudt Påkaldelsen af Gud, ligesom *du* har. Afbrydelsen helbredes i jer *begge*, efterhånden som *du* bliver opmærksom på Påkaldelsen af Gud i ham og dermed anerkender dens *væren*. Der er to måder at se din broder på, som er diametralt modsat hinanden. De må begge være i *dit* sind, fordi *du* er den opfattende. De må også være i *hans*, fordi du opfatter *ham*. Se ham gennem Helligånden i *hans* sind, og du vil genkende ham i *dit*. Det, du anerkender i din broder, anerkender du *også* i dig selv, og det, du deler, styrker du.

5.35 Helligåndens Stemme *er* svag i dig. Det er derfor, du *må* dele den. Den må blive *forøget* i styrke, før *du* kan høre den. Det er umuligt at høre den i dig selv, mens den er så svag i dit *eget* sind. Den er ikke svag i sig selv, men den er begrænset af din uvillighed til at høre den. Viljen selv er en idé og styrkes derfor ved at blive delt. Hvis du begår den fejl at søge efter Helligånden i dig selv alene, vil dine meditationer skræmme dig, for ved at *adoptere* egoets synspunkt foretager du dig en ego-fremmed rejse med egoet som *vejleder*. Dette er bundet til at frembringe frygt.

5.36 Forsinkelse er af egoet, fordi tid er *dets* begreb. Forsinkelse er tydeligvis en tidsidé. Både tid og forsinkelse er meningsløse i evigheden. Vi har sagt før, at Helligånden er Guds *Svar* på egoet. Alt det, Helligånden minder dig om, er i direkte modsætning til egoets forestillinger, fordi sande og falske opfattelser i *sig selv* er modstående. Helligånden har til opgave at *ophæve* det, egoet har lavet. Han ophæver det i det samme debatrige, som egoet selv fungerer i, ellers ville sindet ikke være i stand til at forstå ændringen.

5.37 Vi har gentagne gange understreget, at et niveau af sindet ikke er forståeligt for et andet. Således er det med egoet og Sjælen, med tid og evighed. Evighed er Guds idé, så Sjælen forstår den perfekt. Tid er egoets tro, så det lavere sind, der er egoets domæne, accepterer den uden spørgsmål. Det eneste aspekt af tid, der virkelig er evigt, er *nu*.

Det er det, vi virkelig mener, når vi siger, at "nu er den eneste tid." Den bogstavelige karakter af denne erklæring betyder ikke noget for egoet, der fortolker den i bedste fald til at betyde "bekymre dig ikke om fremtiden." Det er ikke det, den virkelig betyder overhovedet.

5.38 Helligånden er Mægleren mellem egoets fortolkninger og Sjælens viden. Hans evne til at håndtere symboler gør Ham i stand til at arbejde *imod* egoets overbevisninger på dets eget sprog. Hans samme evne til at se *hinsides* symboler ind i evigheden gør Ham også i stand til det forstå Guds love, som Han taler for. Han kan således udføre funktionen med at *genfortolke* det, egoet gør, *ikke* ved ødelæggelse, men ved *forståelse*. Forståelse er lys, og lys fører til viden. Helligånden er *i* lys, fordi Han er *i* jer, der *er* lys, men I selv ved ikke dette. Det er derfor Helligåndens opgave at genfortolke *jer* på Guds vegne.

5.39 I kan ikke forstå jer selv alene. Dette er, fordi I ikke har nogen betydning *bortset* fra jeres retmæssige plads i Sønskabet og Sønskabets retmæssige plads i Gud. Dette er dit liv, din evighed og *dig selv*. Det er dette, Helligånden minder dig om. Det er dette, at Helligånden *ser*. Dette syn skræmmer uvægerligt egoet, fordi det er så roligt. Fred er egoets største fjende, for ifølge *dets* fortolkning af virkeligheden er krig garantien for dets overlevelse. Egoet bliver stærkt i strid. Hvis du tror, at der *er* strid, vil du reagere ondskabsfuldt, fordi idéen om fare er kommet ind i dit sind. Idéen i sig selv *er* en appel til egoet.

5.40 Helligånden er lige så agtpågivende som egoet overfor påkaldelsen af fare og modsætter sig den al med Sin styrke, ligesom egoet byder den *velkommen* af al sin magt. Helligånden imødegår denne velkomst ved at byde fred velkommen. Fred og evighed hænger lige så tæt sammen som tid og krig. Opfattelse såvel som viden opnår betydning fra relationer. Dem, som du accepterer, er grundlaget for dine overbevisninger. Adskillelsen er blot en anden betegnelse for et splittet sind. Det var ikke en handling, men en *tanke*. Derfor kan idéen om adskillelse blive givet væk, fuldstændigt ligesom idéen om énhed kan. Uanset hvad, vil idéen blive styrket *i giverens sind*.

5.41 Egoet er symbolet på adskillelse, ligesom Helligånden er symbolet på fred. Det, du opfatter i andre, styrker du i *dig selv*. Du lader dit sind misopfatte, men Helligånden lader dit sind genfortolke dets egne misopfattelser. Helligånden er den perfekte lærer. Han bruger kun det, jeres sind *allerede* forstår til at lære jer, at I *ikke* forstår det. Helligånden kan håndtere en uvillig elev uden at gå imod hans vilje, fordi en del af hans vilje stadig *er* for Gud. På trods af egoets forsøg på at skjule denne del, er den stadigt meget stærkere end egoet, selvom egoet ikke anerkender den. Helligånden anerkender det perfekt, fordi den er Hans eget opholdssted eller stedet i sindet, hvor Han er hjemme.

5.42 *Du* er også hjemme der, fordi det er et fredens sted, og fred er af Gud. Du, som er del af Gud, er ikke hjemme *undtagen* i hans fred. Hvis fred er evig, er du kun hjemme i evigheden. Egoet lavede verden, som *det* opfatter den, men Helligånden, *genfortolkeren* af det, egoet lavede, ser den kun som et indlæringsmiddel til at bringe dig hjem. Helligånden må opfatte tid og genfortolke den til det tidløse. Sindet må blive ledt ind i evigheden *gennem* tid, fordi det, efter at have lavet tid, er i stand til at opfatte dets modsætning.

5.43 Helligånden må arbejde gennem modsætninger, fordi Han må arbejde med og for et sind, der *er* i opposition. Korrigere og lære og være åben for indlæring. Du har *ikke* lavet sandhed, men sandhed kan stadig sætte dig fri. Se, som Helligånden ser, og forstå, som Han forstår. Hans forståelse ser tilbage på Gud i erindring om mig. Han er altid i Helligt Fællesskab, og han er en del af *dig*. Han er din Vejleder til frelse, fordi Han rummer erindringen om forgangne ting og ting, der skal komme. Han holder denne glæde forsigtigt i jeres sind og beder kun om, at du *forøger* den i Hans navn ved at dele den, for at forøge Hans glæde i *dig*.

VI. Terapi og undervisning

5.44 Du må have lagt mærke til, hvor ofte jeg har brugt dine egne idéer til at hjælpe dig. Du har lært at være en kærlig, klog og meget forstående terapeut *undtagen for dig selv*. Den undtagelse har givet dig mere end opfattelse af andre på grund af det, du så i *dem*, men mindre end viden om dine virkelige forhold *til* dem, fordi du ikke accepterede dem som *del* af dig. Forståelse *er* hinsides opfattelse, fordi den introducerer betydning. Den er imidlertid under viden, selvom den kan vokse frem *mod* den. Det er muligt med stort besvær at forstå en anden til en vis grad og være ganske hjælpsom overfor ham, men anstrengelsen er fejlretteret. Fejlretteringen er ganske tydelig; den er dirigeret bort fra *dig*.

5.45 Dette betyder ikke, at den er *mistet* for dig, men det betyder *dog*, at du ikke er opmærksom på den. Jeg har gemt alle dine venligheder og enhver kærlig tanke, du har haft. Jeg har rensset dem for de fejl, der skjulte deres lys og har opbevaret dem for dig i deres egen perfekte udstråling. De er hinsides ødelæggelse og hinsides skyld. De kom fra Helligånden indeni *dig*, og vi ved, det, Gud skaber, er evigt. Det, frygt har skjult, er stadig del af dig.

5.46 At slutte dig til Soningen, som jeg gentagne gange har bedt dig om at gøre, er altid en vej *ud* af frygt. Dette betyder ikke, at du trygt kan

undlade at anerkende noget som helst, der er sandt. Helligånden vil imidlertid ikke fejle i at hjælpe dig med at genfortolke alt det, du opfatter som skræmmende, og lære dig, at *kun* det, der er kærligt, *er* sandt. Sandhed er hinsides din evne til at ødelægge, men helt indenfor din rækkevidde. Den tilhører dig, fordi du skabte den. Den er din, fordi den er en del af dig, ligesom du er en del af Gud, fordi Han skabte *dig*.

5.47 Soningen er *garantien* for Rigets sikkerhed. Intet godt går tabt, fordi det kommer fra Helligånden, Stemmen for skabelse. Intet, der *ikke* er godt, blev nogensinde skabt og *kan* derfor *ikke* blive beskyttet. Det, egoet laver, *holder* det *for sig selv*, og så er det uden styrke. Dets udelte eksistens dør ikke; det blev blot aldrig født. Virkelig fødsel er ikke en begyndelse; det er en *fortsætten*. Alting, der kan fortsætte, er *blevet* født, men det kan *forøges* efterhånden, som du er villig til at returnere den del af dit sind, der har brug for helbredelse, til den højere del, og dermed gøre din skaben udelt.

5.48 Som en terapeut fortæller du selv dine patienter, at den virkeligt forskel mellem neurotiske og "sunde" skyldfølelser er, at neurotiske skyldfølelser *ikke hjælper nogen som helst*. Denne sondring er klog, men ufuldstændig. Lad os gøre sondringen an smule skarpere nu. Neurotiske skyldfølelser er egoets anordning til "Soning" uden deling og til at bede om tilgivelse uden forandring. Egoet kalder *aldrig* på *virkelig* Soning og kan ikke tolerere tilgivelse, der *er* forandring.

5.49 Jeres begreb om "sunde skyldfølelser" har værdi, men uden Soningsbegrebet mangler de helbredelsespotentialer, de rummer. I foretog sondringen i form af følelser, der førte til en beslutning om ikke at *gentage* fejlen, som kun er en *del* af helbredelsen. Jeres begreb manglede idéen om at *ophæve* den. Det, I virkeligt var fortalere for, var at vedtage en politik om at dele uden et virkeligt *grundlag*. Jeg er kommet for at *give* jer grundlaget, så jeres egne tanker kan gøre jer *virkeligt* fri. I har båret byrden af de idéer, I ikke delte, og som derfor var for svage til at vokse, men I anerkendte ikke, hvordan man ophæver deres eksistens, *fordi* I havde lavet dem.

5.50 Du *kan ikke* annullere dine tidligere fejl alene. De vil *ikke* forsvinde fra dit sind uden lægemiddel. Lægemidlet er *ikke* lavet af dig, lige så lidt som *du* er. Soningen kan ikke forstås undtagen som en *ren handling af deling*. Det er det, der blev ment, da vi sagde, at det er muligt endog i denne verden at lytte til *èn* stemme. Hvis du er del af Gud, og Sønskabet er *èt*, *kan* du *ikke* være begrænset til det "selv", egoet ser. Enhver kærlig tanke holdt i *nogen som helst* del af Sønskabet, tilhører enhver del. Det bliver delt, *fordi* det er kærligt. At dele er Guds måde at skabe på og også *din*. Dit ego kan holde dig i eksil *fra* Riget, men i Riget selv har det ingen magt.

5.51 Du er blevet villig til at modtage mine budskaber, da jeg giver dem uden indblanding fra egoet, så vi kan afklare et tidligere punkt. Vi sagde, at du vil en dag undervise lige så meget, som du lærer, og det vil holde dig i balance. Tidspunktet er nu, fordi du har *ladet* det være nu. Du kan ikke lære *undtagen* ved at undervise.

5.52 Jeg hørte én stemme, fordi jeg havde lært, at indlæring bliver opnået *ved* at undervise. Jeg forstod, at jeg *ikke kunne sone for mig selv alene*. At lytte til én stemme betyder viljen til at *dele* stemmen for selv at kunne høre den. Det sind, der var i mig, tiltrækkes stadig uimodståeligt af ethvert sind skabt af Gud, fordi Guds Helhed *er* Hans Søns helhed.

5.53 At vende den anden kind til betyder *ikke*, at du bør underkaste dig vold uden protest. Det betyder, at du ikke kan *blive* såret og ikke ønsker at vise din broder noget som helst andet *end* din helhed. Vis ham, at han *ikke kan* skade dig og hold ikke noget imod ham, eller du holder du det imod dig selv. Undervisning bliver udført på mange måder: med formelle midler, med vejledning og frem for alt *med eksempel*. Undervisning er terapi, fordi den betyder *delingen* af idéer, og bevidstheden om at dele dem er at *styrke* dem. Foreningen af Sønskabet *er* dets beskyttelse. Egoet kan ikke sejre over Riget, *fordi* det er forenet, og egoet falmer og bliver ophævet i nærværet af tiltrækningen fra delene af Sønskabet, der hører Helligåndens kald om at være som Æn.

5.54 Jeg kan ikke glemme mit behov for at undervise i det, jeg har lært, der opstod i mig, *fordi* jeg lærte det. Jeg kalder dig til at undervise i det, du har lært, for ved at gøre det kan *du* regne med det. Gør det pålideligt i mit navn, fordi mit navn er Navnet på Guds Søn. Det, jeg lærte, giver jeg dig frit, og sindet, der var i mig, glæder sig, når du vælger at høre det. Helligånden soner i os alle ved at *ophæve* og løfter således den byrde, du har anbragt i dit sind. Ved at følge Ham fører Han dig tilbage til Gud, hvor du hører hjemme, og hvordan kan du finde denne vej undtagen ved at tage din broder med dig?

5.55 Min del i Soningen er ikke komplet, før *du* slutter dig til den og giver den væk. Som du underviser, skal du også lære. Jeg vil aldrig forlade dig eller svigte dig, for at svigte dig ville være at svigte mig selv og Gud, som skabte mig. I vil svigte jer selv og Gud, hvis I svigter *nogen som helst* af jeres brødre. Du er mere end din broders vogter. Faktisk *ønsker* du ikke vogte ham. Du må lære at se ham, som han er og *vide*, at han tilhører Gud, ligesom du gør. Hvordan kunne du behandle din broder bedre end ved at give Gud de ting, der er Guds?

5.56 Idéer *forlader* ikke sindet, der tænkte dem for at have en adskilt væren, ej heller er adskilte tanker i konflikt med hinanden i rummet, fordi de overhovedet ikke optager plads. Imidlertid *kan* menneskelige idéer være i konflikt i indhold, fordi de forekommer på forskellige niveauer og inkluderer modsatte tanker på det *samme* niveau. *Det er umuligt at dele modsatrettede tanker*. Helligånden *lader* dig ikke svigte dine brødre. Derfor kan du virkelig *kun* dele de dele af dine tanker, som er af Ham, og som Han også bevarer for *dig*. Og af sådanne er Hammeriget. Al resten forbliver hos dig, indtil Han har genfortolket dem i Rigets lys og gjort også dem værdige til at blive delt. Når de er blevet tilstrækkeligt rensede, lader Han dig give dem væk. Viljen til at dele dem *er* deres renselse.

5.57 Soningen giver dig et helbredt sinds kraft, men kraften til at skabe er af Gud. Derfor må de, der er blevet tilgivet, først vie sig til helbredelse for efter at have *modtaget* idéen om helbredelse at *give* den for at *beholde* den. Skabelsens fulde kraft kan ikke blive udtrykt, så længe *nogen som helst* af Guds idéer tilbageholder den fra Riget. *Hele* Sønskabets forenede vilje er den eneste skaber, der kan skabe ligesom Faderen, fordi kun det komplette kan tænke komplet, og Guds tænkning mangler intet. Alt det, du tænker, der ikke er gennem Helligånden, *er* mangelfuldt.

5.58 Hvordan kan du, der er så hellig, lide? Hele din fortid undtagen dens skønhed er forsvundet, og intet er tilbage undtagen en velsignelse. Du kan bestemt gå bort med fred, fordi jeg har elsket dig, som jeg elskede mig selv. Du går *med* min velsignelse og *for* min velsignelse. Hold den og del den, så den altid kan være vores. Jeg anbringer Guds fred i dit hjerte og i dine hænder til at holde og dele. Hjertet er rent til at holde den, og hænderne er stærke til at give den. Vi kan ikke tabe. Min dom er så stærk som Guds visdom, i Hvis Hjerte og Hænder vi har vores væren. Hans stille børn er Hans velsignede Sønner. Guds Tanker er med dig.

VII. De to beslutninger

5.59 Måske vil nogle af vores begreber blive klarere og mere personligt meningsfulde, hvis egoets brug af skyld bliver afklaret. Egoet har et formål, fuldstændigt ligesom Helligånden har. Egoets formål er *frygt*, fordi *kun* den frygtsomme kan *være* egoistisk. Egoets logik er lige så upåklagelig som Helligåndens, fordi dit sind har alle midlerne til dets rådighed til at holde med Hamlen eller jorden, som det vælger. Men igen, lad os huske, at begge er i *dig*. I Hamlen er der ingen skyld, fordi Riget bliver opnået gennem Soningen, der frigiver dig til at skabe. Ordet "skabe" er passende her, for når først det, du har lavet, er blevet

ophævet af Helligånden, bliver den velsignede rest gendannet og fortsætter derfor i skabelsen.

5.60 Det, der i sandhed er velsignet, er ikke i stand til at give anledning til skyld og *må* give anledning til glæde. Dette gør det usårligt overfor egoet, fordi dets fred er uangribeligt. Det er usårligt overfor forstyrrelse, *fordi* det er helt. Skyld er *altid* forstyrrende. Hvad som helst, der afføder frygt, er adskillende, fordi det adlyder loven om adskillelse. Hvis egoet er adskillelsens symbol, er det også skyldens symbol. Skyld er mere end blot ikke af Gud. Den er symbolet på *angrebet* på Gud. Dette er et fuldstændigt meningsløst begreb *undtagen* for egoet, men undervurder ikke kraften i egoets tro på den. Denne er den tro, hvor *al* skyld virkelig stammer fra.

5.61 Egoet *er* den del af sindet, der tror på opdeling. Hvordan kan en del af Gud ikke-tilknytte sig *uden* at tro, den angriber Ham? Vi talte før om autoritetsproblemet, der involverende begrebet om *tilraning* af Guds magt. Egoet tror, at dette er det, *du* gjorde, fordi det tror, det *er* dig. Det følger da, at hvis du identificerer dig *med* egoet, *må* du opfatte dig selv som skyldig. Når som helst du reagerer på dit ego, *vil* du opleve skyld, og du *vil* frygte straf. Egoet er helt bogstaveligt talt en bange tanke.

5.62 Hvor latterlig idéen om at angribe Gud end kan være for det *tilregnelige* sind, glem aldrig, at egoet *ikke* er tilregneligt. Det repræsenterer et vrangforestillings-system, og det taler *for* det. At lytte til egoets stemme *betyder*, at du tror, det er muligt at angribe Gud. Du tror, at en del af Ham er blevet revet bort af *dig*. Det klassiske billede af frygt for gengældelse *udefra* følger så, fordi skyldens alvorlighed er så akut, at den *må* projiceres. Selvom Freud tog fejl angående selve den grundlæggende konflikt, var han meget nøjagtig i at beskrive dens virkninger.

5.63 Hvad som helst du accepterer *ind i* dit sind har virkelighed for dig. Det er imidlertid kun din *accept* af det, der gør det virkeligt. Hvis du troner egoet inde i det, *gør* det faktum, at du har accepteret det eller tilladt det at komme ind det til din virkelighed. Dette er fordi, sindet, som Gud skabte det, *er* i stand til at skabe virkelighed. Vi sagde før, at du *må* lære at tænke *med* Gud. At tænke med Ham er at tænke *som* Ham. Dette afføder glæde, ikke skyld, fordi det er naturligt. Skyld er et sikkert tegn på, at din tænkning er *unaturlig*. Perverteret tænkning vil *altid* blive ledsaget af skyld, fordi det *er* troen på synd.

5.64 Egoet opfatter ikke synd som en mangel på kærlighed. Det opfatter synd som en *positiv overfaldshandling*. Dette er en fortolkning, der er nødvendig for egoets overlevelse, fordi så snart du betragter synd som

en *mangel*, vil du automatisk forsøge at afhjælpe situationen. Og du vil få succes. Egoet betragter dette som undergang, men *du* må lære at betragte det som frihed. Det skyldfri sind *kan ikke* lide. Når det er tilregneligt, helbreder det kroppen, fordi *det* er blevet helbredt. Det tilregnelige sind kan ikke forestille sig sygdom, fordi det ikke kan forestille sig at angribe nogen som helst eller noget som helst.

5.65 Vi sagde tidligere, at sygdom er en form for magi. Det kunne være bedre at sige, at det er en form for magisk løsning. Egoet tror, at ved at straffe *det selv* vil det formindske Guds straf. Dog, selv i dette er det hovmodigt. Det tilskriver Gud en straffende hensigt og overtager derefter denne hensigt som dets *egen* beføjelse. Det prøver på at tilrane sig alle Guds funktioner, som det opfatter dem, fordi det anerkender, at kun fuldstændig troskab kan blive regnet med.

5.66 Egoet kan ikke *modsætte* sig Guds love mere end, *du* kan, men det kan *fortolke* dem i overensstemmelse med, hvad det ønsker, fuldstændigt ligesom *du* kan. Det er derfor, spørgsmålet: "Hvad ønsker du *virkeligt*?" må blive besvaret. Du besvarer det *virkeligt* hvert minut og hvert sekund, og hvert beslutningsøjeblik er en dom, der er alt andet *end* virkningsløs. Dens virkninger følger automatisk, *indtil beslutningen bliver ændret*. Dette bliver gentaget her, fordi du ikke har lært det. Men igen, din beslutning kan blive *ophævet* såvel som gjort. Husk dog, at *alternativerne* er uforanderlige.

5.67 Helligånden, ligesom egoet, er en beslutning. Sammen udgør de alle de alternativer, som sindet kan acceptere og adlyde. Egoet og Helligånden er de *eneste* valg, der er åbne for dig. Gud skabte den ene, og så *kan* du *ikke* udrydde den. *Du* lavede den anden, og så *kan* du. *Kun* det, Gud skaber, er uafvendeligt og uforanderligt. Det, *du* har lavet, kan altid blive ændret, for når du ikke tænker *som* Gud, tænker du virkeligt overhovedet ikke. Vrangforestillinger er ikke rigtige tanker, selvom du *kan* tro på dem. Men du tager fejl. Tankens funktion kommer *fra* Gud og er *i* Gud. Som del af Hans tanke kan du ikke tænke *adskilt* fra Ham.

5.68 Irrationel tanke er en tanke-*forstyrrelse*. Gud Selv beordrer din tanke, fordi din tanke blev skabt *af* Ham. Skyldfølelser er altid et tegn på, at du ikke ved dette. De viser også, at du tror, du kan tænke adskilt fra Gud og *ønsker det*. Hver tankeforstyrrelse bliver ledsaget af skyld ved dens fremkomst og bliver opretholdt af skyld i dens fortsættelse. Skyld er uundgåelig for dem, der tror, at de beordrer deres egen tanke og derfor må adlyde dens ordrer. Dette får dem til at føle sig *ansvarlige* for deres sindsfejl uden at anerkende, at de ved at *acceptere* dette ansvar virkeligt reagerer uansvarligt. Hvis mirakelarbejderens *eneste* ansvar er at acceptere Soningen for sig selv, og jeg forsikrer jer om, at det er det, kan ansvaret for det, der er Sonet *for*, ikke *være* jeres.

5.69 Dilemmaet kan ikke blive løst, undtagen ved at acceptere løsningen med at *ophævet*. Du *ville* være ansvarlig for virkningerne af al din forkerte tænkning, hvis den ikke kunne blive ophævet. Formålet med Soningen er at redde fortiden, kun i rensset form. Hvis du accepterer midlet mod en tankeforstyrrelse, og det et middel, hvis effektivitet er hinsides tvivl, hvordan kan dens symptomer forblive der? Du har grund til at stille spørgsmålstegn ved gyldigheden af symptomkur, men *ingen* tror, at symptomerne kan forblive der, hvis den underliggende *årsag* bliver fjernet.

VIII. Tid og Evighed

5.70 Den *fortsatte* vilje til at forblive adskilt er den eneste mulige grund til fortsatte skyldfølelser. Vi har sagt dette før, men vi understregede ikke de destruktive resultater af denne beslutning på det tidspunkt. *En hvilken som helst* beslutning af sindet vil påvirke både adfærd og oplevelse. Det, du vil, *forventer* du. Dette er ikke en vrangforestilling. Dit sind skaber *virkeligt* din fremtid, og det kan vende det tilbage til fuld skabelse et hvilket som helst øjeblik, *hvis det først accepterer Soningen*. Det vil også vende tilbage til fuld skabelse i det øjeblik, det har gjort det. Efter at have opgivet dets tankeforstyrrelse, bliver den korrekte rækkefølge af tanke ganske tydelig.

5.71 Gud i Sin viden venter ikke, men Hans Rige mangler noget, mens *du* venter. Alle Guds Sønner venter på din tilbagevenden, fuldstændigt ligesom *du* venter på *deres*. Forsinkelse betyder ikke noget i evigheden, men det *er* tragisk i tid. Du har valgt at være i tid hellere end i evighed og har derfor ændret din tro på din tilstand. Imidlertid er dit valg både frit og foranderligt. Du hører ikke til i tid. Din plads er *kun* i evigheden, hvor Gud Selv anbragte dig for evigt.

5.72 Skyldfølelser er tidens *bevarere*. De fremkalder frygt for fremtidig gengældelse eller forladthed og sikrer således, at fremtiden vil forblive som fortiden. Dette er egoets kontinuitet og giver det en falsk følelse af sikkerhed gennem den tro, at du ikke kan undslippe fra det. Men du kan og *må*. Gud tilbyder dig evighedens kontinuitet i bytte. Når du vælger at foretage dette bytte, bytter du samtidig skyld for glæde, onskabsfuldhed for kærlighed og smerte for fred. Min rolle er kun at fjerne din viljes lænke og gøre den fri. Dit ego kan ikke acceptere denne frihed og vil modsætte sig din frie beslutning på ethvert muligt øjeblik og på enhver mulig måde. Og som dets producent ved du, hvad det kan gøre, fordi du *gav* det kraften til at gøre det.

5.73 Sindet kender virkeligt sin kraft, fordi sindet virkeligt kender Gud. Husk Riget altid, og husk, at du, der er en del af Riget, *ikke kan* gå tabs.

Det sind, der var i mig, *er* i dig, for Gud skaber med perfekt retfærdighed. Lad Helligånden minde dig om Hans retfærdighed altid og lad mig lære dig at dele den med dine brødre. Hvordan kan chancen for at kræve det for dig selv ellers blive givet dig? Det, du ikke forstår, er, at de to stemmer taler for forskellige fortolkninger af den samme ting samtidig, eller næsten samtidig, for egoet taler altid først. Alternative fortolkninger var unødvendige, indtil den første blev lavet, og det at tale var i sig selv unødvendigt, før egoet blev lavet.

5.74 Egoet taler i dom, og Helligånden vender dets beslutninger om, meget ligesom Højesteretten har magten til at vende de lavere domstoles afgørelser om angående denne verdens love. Egoets beslutninger er *altid* forkerte, fordi de er baseret på en fuldstændig fejlslutning, som de blev lavet til at opretholde. *Intet*, egoet opfatter, bliver fortolket korrekt. Ikke blot citerer det Skriften for dets formål, men det fortolker endog Skriften som et vidne for det selv. Bibelen er en skræmmende ting for egoet på grund af dets fordomsfulde dom. Da det opfatter den som skræmmende, fortolker det den frygtsomt. Efter at have gjort *dig* bange, appellerer du ikke til Højesteret, fordi du tror, at dens dom ville være *imod* dig.

5.75 Vi behøver kun at citere nogle få eksempler for at se, hvordan egoets fortolkninger har vildledt dig. Et yndlings ego citat er "Som du sår, således skal du høste." Et andet er "Hævnen er min, siger Herren." Endnu et er "Jeg vil besøge fædrenes synder op til tredje og fjerde generation," og også "Det onde skal forsvinde." Der er mange andre, men hvis du vil lade Helligånden genfortolke disse i Hans eget lys, vil de være tilstrækkelige.

5.76 "Som du sår, således skal du høste" betyder blot, at det, du tror er værd at dyrke, vil du dyrke i dig selv. Din vurdering af hvad, der er værdigt, *gør* det værdigt for dig. "Hævnen er min, siger Herren" forklares let, hvis du husker, at idéer kun *øges* ved at blive delt. Dette citat understreger derfor det faktum, at hævn *ikke kan* deles. Giv den derfor til Helligånden, som vil ophæve den i dig, fordi den ikke hører hjemme i dit sind, som er en del af Gud.

5.77 "Jeg vil besøge fædrenes synder op til tredje og fjerde generation," som fortolket af egoet, er særligt onskabsfuld. Den bruges faktisk som et forsøg på at garantere dets overlevelse hinsides det selv. Faktisk betyder citatet bare, at Helligånden i senere generationer bibeholder kraften til at fortolke det *korrekt*, som tidligere generationer har tænkt og således frigøre deres tanker fra evnen til at frembringe frygt noget som helst sted i Sønskabet. "Det onde skal forsvinde" er kun en kendsgerning, hvis ordet "forsvinde" forstås korrekt. Enhver

kærlighedsløs tanke *må* blive ophævet. Selv ordet "blive ophævet" er frygteligt for egoet, der fortolker "jeg er ophævet" som "jeg er ødelagt."

5.78 Egoet vil *ikke* blive ødelagt, fordi det er del af din tanke, men fordi det ikke er skabendemanifesterende og derfor ikke delende, *vil* det blive fuldstændigt genfortolket for at frigøre dig fra frygt. Den del af din tanke, som du har givet til egoet, vil blot vende tilbage til Riget, hvor dit hele sind *hører hjemme*. Egoet er en form for anholdelse, men anholdelse er blot forsinkelse. Det involverer *ikke* begrebet straf, selvom egoet byder denne fortolkning velkommen. Du *kan* forsinke færdiggørelsen af Riget, men du *kan ikke* indføre begrebet angreb i det.

5.79 Da jeg sagde: "Jeg er kommet som et lys ind i verden", kom jeg helt sikkert for at dele lyset med dig. Husk den symbolske henvisning, vi lavede før til egoets mørke glas, og husk også, at vi sagde: "Se ikke der." Det er stadig sandt, at "hvor du ser for at finde dig selv er op til dig." Højesteret vil *ikke* fordømme dig. Den vil blot afvise sagen mod dig. Der kan ikke *være* nogen sag mod et Guds Barn og enhver vidne til skyld i Guds skabninger bærer falske vidnesbyrd til Gud Selv.

5.80 Appeller gladeligt alt det, du tror, til Guds egen Højesteret, fordi den taler for Ham og taler derfor sandt. Den vil afvise sagen mod dig, uanset hvor omhyggeligt *du* har opbygget den. Sagen er måske idiotsikker, men den er *ikke* Gud-sikker. Stemmen for Gud vil ikke høre den overhovedet, fordi Han kun kan vidne sandt. Hans dom vil altid være "Dit er Riget", fordi Han blevet *givet* dig for at minde dig om det, du er.

5.81 Jeres tålmodighed med hinanden er jeres tålmodighed med jer selv. Er et Guds Barn ikke tålmodighed *værd*? Jeg har vist dig uendelig tålmodighed, fordi min vilje *er* vores Faders, fra Hvem jeg lærte om uendelig tålmodighed. Hans Stemme var i mig, som den er i dig, talende for tålmodighed overfor Sønskabet i dens Skabers navn. Det, du har brug for at lære nu, er, at kun uendelig tålmodighed *kan* fremkalde øjeblikkelige virkninger. Dette er måden, hvorpå tiden byttes for evigheden. Uendelig tålmodighed kalder på uendelig kærlighed, og ved at producere resultater *nu* gør den tid unødvendig.

5.82 At sige, at tiden er midlertidig, er blot overflødigt. Vi har gentagne gange sagt, at tid er en indlæringsenhed, der vil blive afskaffet, når den ikke længere er nyttig. Helligånden, Der taler for Gud i tid, ved også, at tid er meningsløs. Han minder dig om dette i hvert forbipasserende øjeblik af tid, fordi det er Hans specielle funktion at returnere dig til evigheden og blive der for at velsigne *dine* skabelser der. Han er den eneste velsignelse, du virkelig kan give, fordi Han er så sandt velsignet,

og fordi Han er blevet givet dig så frit af Gud, må du give Ham, som du modtog Ham.

IX. Den evige fiksering

5.83 Idéen om "sat" er blandt de bedre psykologiske begreber. Faktisk bruges det ret ofte i Bibelen og også i dette kursus med mange forskellige udtryk. For eksempel: "Gud vil fastholde ham i fuldendt fred, hvis sind er fastholdt (eller sat) på Ham," en erklæring, der betyder, at Guds fred er sat i Helligånden, fordi Han er fikseret på Gud. Han er også fikseret i dig. Du *er* således fikseret i Guds fred. Begrebet "fiksering" er også meget nyttigt, som Freud forstod perfekt. Uheldigvis mistede han sin forståelse, fordi han var bange, og som du ved alt for godt, er frygt uforenelig med god dømmekraft. Frygt forvrænger tænkning og *u*ordentliggør derfor tanke.

5.84 Freuds tankesystem var ekstremt genialt, fordi Freud var ekstremt genial, og et sind *må* udstyre dets tanker med dets egne egenskaber. Dette er dets iboende styrke, selvom det muligvis misbruger sin magt. Freud mistede meget af den potentielle værdi af sit tankesystem, fordi han *ikke* inkluderede sig selv i det. Dette er en afstandtagende tilstand, fordi tænkeren afskærer sig selv fra sine tanker. Freuds tanke var så konfliktfyldt, at han ikke kunne have opretholdt sin tilregnelighed, som *han* så den *uden* afstandtagen. Det er derfor, at de mange modsigelser, der er ganske tydelige i hans tænkning, blev stadigt mindre synlige for *ham*. En mand, der ved, hvad fiksering virkelig betyder og alligevel ikke giver efter for den, er forfærdeligt bange.

5.85 Fiksering er trækket fra Gud, som dit sind *er* fikseret på grund af Helligåndens uigenkaldelige sathed. "Uigenkaldelig" betyder "kan ikke kaldes tilbage eller omdirigeres." Den uigenkaldelige natur af Helligåndens sathed er grundlaget for Hans utvetydige stemme. Helligånden skifter *aldrig* mening. Tankens klarhed *kan ikke* forekomme under vaklende betingelser. Medmindre et sind er fikseret på dets formål, er det *ikke* klart. Klarhed betyder bogstaveligt talt lysets tilstand, og oplysning *er* forståelse. Oplysning står *under* opfattelse, fordi du har benægtet den som det *virkelige* tankegrundlag. Dette er grundlaget for *alle* vrangforestillings-systemer.

5.86 Begrebet fiksering, som Freud så det, har en række indlæringsfordele. For det første anerkender det, at mennesket kan blive fikseret på et punkt i udvikling, der *ikke* stemmer overens med et punkt i tid. Dette kunne klart have været et middel til virkelig frigørelse fra tidstroen, hvis Freud havde forfulgt det med et åbent sind. Freud led imidlertid hele sit liv af at nægte at tillade evigheden at dæmre for hans

sind og virkeligt oplyse det. Som et resultat overså han *nu* fuldstændigt og så blot kontinuiteten i fortid og fremtid.

5.87 For det andet, selvom Freud fejlfortolkede det, Helligånden fortalte ham, eller bedre, mindede ham om, var han for ærlig til at benægte mere, end det var nødvendigt for at holde hans frygt indenfor tålelige grænser, som han opfattede situationen. Derfor understregede han, at det punkt i udviklingen, hvor sindet er fikseret, er mere virkeligt for *det selv* end den ydre virkelighed, som det er uenig i. Dette kunne igen have været en magtfuld *frisættelses*-mekanisme, hvis Freud ikke havde besluttet at involvere det i et stærkt *forsvars*-system, fordi han opfattede det som et angreb.

5.88 For det tredje, selvom Freud fortolkede fiksering som involverende uigenkaldelige "farepunkter", som sindet altid kunne regressere til, kan begrebet også blive fortolket som et uigenkaldeligt kald til tilregnelighed, som sindet ikke kan *miste*. Freud selv kunne ikke acceptere denne fortolkning, men igennem hele hans tankesystem forblev "truslen" om fiksering der og kunne aldrig blive elimineret af noget som helst levende menneske. Hovedsageligt var dette grundlaget for Freuds pessimisme, personligt så vel som teoretisk. Han prøvede ethvert middel, hans meget opfindsomme sind kunne udtænke, for at fastlægge en form for terapi, der kunne gøre sindet i stand til at undslippe fra fiksering for evigt, selvom han *vidste*, dette var umuligt.

5.89 Denne viden plagede Freuds tro på hans eget tankesystem ved enhver vending, fordi han både var en ærlig mand og en healer. Han var derfor kun delvis sindssyg og var ude af stand til at opgive *håbet* om frisættelse, selvom han ikke kunne klare det. Årsagen til denne mængde af detaljer er, at *du* er i samme position. Du blev for evigt fikseret på Gud i din skabelse, og denne fikserings træk er så stærk, at du aldrig vil overvinde den. Årsagen er fuldstændigt tydelig. Fixeringen er på et niveau så højt, at den ikke kan blive overvundet. Du bliver *altid* trukket tilbage til din Skaber, fordi du *tilhører* Ham.

5.90 Tror du *virkelig*, at du kan lave en stemme, der kan drukne Hans? Tror du *virkelig*, at du kan udtænke et tankesystem, der kan adskille dig fra Hans? Tror du *virkelig*, at du kan planlægge din tryghed og glæde bedre, end Han kan? Du behøver hverken være forsigtig eller uforsigtig; du behøver kun at kaste dine bekymringer på Ham, fordi Han drager omsorg for *dig*. Du *er* i Hans omsorg, fordi Han elsker dig. Hans Stemme minder dig altid om, at alt håb er dit *på grund af* Hans omsorg. Du *kan ikke* vælge at undslippe Hans omsorg, fordi det ikke er Hans Vilje, men du *kan* vælge at acceptere Hans omsorg og bruge den uendelige kraft *fra* Hans omsorg for alle dem, Han skabte *med* den.

5.91 Der har været mange healere, der ikke helbredte sig selv. De har ikke flyttet bjerge med deres tro, fordi deres tro ikke var hel. Nogle af dem har til tider helbredt de syge, men de har ikke rejst de døde. Medmindre healeren helbreder *sig selv*, tror han *ikke* på, at der ikke er nogen rækkefølge efter sværhedsgrad ved mirakler. Han har ikke lært, at *ethvert* sind, Gud skabte, er ligeligt værdigt til at blive helbredt, *fordi Gud skabte det helt*. Du bliver blot bedt om at returnere sindet til Gud, som *Han* skabte det. Han beder dig kun om det, Han gav vel vidende, at denne given vil helbrede dig. Tilregnelighed *er* helhed, og dine brøders tilregnelighed *er* din.

5.92 Hvorfor skulle du lytte til de endeløse vanvittige krav, som du tror, at der bliver gjort på dig, når du *ved*, at Stemmen fra Gud Selv er i dig? Gud betroede dig Sin Ånd og beder dig om at betro Ham din. Han vil at holde den i fuldendt fred, fordi du er af ét sind og én ånd med Ham. At udelukke dig selv fra Soningen er egoets sidste fortvivlede forsvar for dets *egen* eksistens. Det afspejler både egoets behov for at adskille og din villighed til at holde med dets adskilthed. Denne villighed betyder, *at du ikke ønsker at blive helbredt*.

5.93 Men tiden *er* nu. I er ikke blevet bedt om at udarbejde planen for frelse selv, for, som jeg fortalte jer før, midlet er *ikke* lavet af jer. Gud Selv gav jer den perfekte korrektion for alt det, I har lavet, der *ikke* er i overensstemmelse med Hans hellige Vilje. Jeg har gjort Hans plan fuldstændigt tydelig for jer og har også fortalt jer om jeres del i Hans plan, og hvor presserende det er, at I opfylder den. Der er tid til forsinkelse, men der behøver ikke være det. Gud græder ved "ofringen" af Hans Børn, der tror, de er tabt for Ham.

5.94 Jeg har allerede fortalt dig, at når som helst du ikke er fuldstændigt glædesfyldt, skyldes det, at du har reageret med en mangel på kærlighed overfor en eller anden Sjæl, som Gud skabte. Ved at opfatte dette som "synd", bliver du forsvarsberedt, fordi du *forventer angreb*. Beslutningen om at reagere på denne måde er imidlertid *din* og kan derfor blive ophævet. Den *kan ikke* blive ophævet af anger i den sædvanlige forstand, fordi dette indebærer skyld. Hvis du tillader dig selv at føle dig skyldig, vil du *forstærke* fejlen snarere end at tillade den ophævet *for* dig.

5.95 Beslutninger *kan ikke* være vanskelige. Dette er indlysende, hvis du indser, at du *allerede* må have truffet en beslutning om ikke at være fuldstændigt glædesfyldt, hvis det er sådan, du føler. Derfor er det første skridt til at ophæve at anerkende, at du *aktivt besluttede forkert*, men kan *lige så aktivt beslutte noget andet*. Vær meget faste overfor jer selv i dette, og hold jer selv fuldt ud opmærksomme på den kendsgerning, at ophæve processen, der *ikke* kommer fra jer, ikke desto

mindre er *indeni* jer, fordi Gud placerede den der. *Jeres* del er blot at returnere jeres tænkning til det punkt, hvor fejlen blev begået og overgive den til Soningen i fred. Sig det følgende til jer selv så oprigtigt, som I kan, idet I husker, at Helligånden vil besvare jeres mindste invitation fuldt ud:

5.96 Jeg må have besluttet forkert, fordi jeg **ikke** har fred. Jeg tog beslutningen selv, men jeg kan også beslutte noget andet. Jeg **vil** beslutte noget andet, fordi jeg **ønsker** at have fred. Jeg føler mig **ikke** skyldig, fordi Helligånden vil ophæve alle konsekvenserne af min forkerte beslutning, **hvis jeg vil lade Ham**. Jeg **vil** at lade Ham ved at tillade Ham at beslutte for Gud for Mig.

Kapitel Seks:

Angreb og frygt

I. Introduktion

6.1 Forholdet mellem vrede og angreb er indlysende, men den uundgåelige forbindelse mellem vrede og *frygt* er ikke altid så klar. Vrede indebærer *altid projicering af adskillelse*, som i sidste ende må accepteres som helt ens eget ansvar. Vrede kan ikke forekomme, medmindre du tror, at du er blevet angrebet, at dit angreb var berettiget, og at *du* på ingen måde er ansvarlig. I betragtning af disse tre fuldstændigt irrationelle forudsætninger følger den lige så irrationelle konklusion, at en broder er *værdig* til angreb i stedet for kærlighed. Hvad kan forventes fra vanvittige forudsætninger andet end en vanvittig konklusion?

6.2 Måden at ophæve en sindssyg konklusion på er at overveje tilregneligheden i de forudsætninger, den hviler på. Du kan ikke *blive* angrebet; angreb *har* ingen retfærdiggørelse; og du *er* ansvarlig for det, du tror. Du er blevet bedt om at tage mig som din model for indlæring, da et ekstremt eksempel er en særlig nyttig indlæringsenhed. Alle underviser og underviser hele tiden. Dette er et ansvar, som han nødvendigvis påtager sig i det øjeblik, han overhovedet accepterer nogen som helst forudsætning, og ingen kan organisere sit liv uden *noget som helst* tankesystem. Når han først har udviklet et tankesystem af en hvilken som helst art, lever han efter det *og underviser i det*.

6.3 I er blevet udvalgt til at undervise i Soningen, netop fordi I har været ekstreme eksempler på loyalitet overfor jeres tankesystemer og derfor har udviklet *kapaciteten* til loyalitet. Den er bestemt blevet fejlplaceret, men den *er* en form for tro, som I selv har været villige til at omdirigere. Du kan ikke tvivle på styrken i din hengivenhed, når du overvejer, hvor trofast du har overholdt den. Det var helt tydeligt, at du

allerede havde udviklet evnen til at følge en bedre model, hvis du kunne acceptere den.

II. Korsfæstelsens budskab

6.4 For undervisningsformål lad os overveje korsfæstelsen igen. Vi har ikke dvælet ved den før på grund af dens frygtsomme bibetydninger. Den eneste vægt, vi lagde på den, var, at den *ikke* var en form for straf. Intet kan imidlertid virkeligt blive forklaret udelukkende med negative udtryk. Der er en positiv fortolkning af korsfæstelsen, der er fuldstændig blottet for frygt og derfor fuldstændigt godartet i det, den underviser i, hvis den bliver forstået korrekt. Korsfæstelsen er intet andet end et ekstremt eksempel. Dens værdi, ligesom værdien undervisningsenhed, ligger udelukkende i den type indlæring, den letter. Den kan blive og er blevet misforstået. Dette er kun, fordi de frygtsomme er tilbøjelige til at opfatte frygtsomt.

6.5 Jeg har allerede fortalt dig, at du altid kan opfordre mig til at dele min beslutning og dermed *gøre den stærkere*. Jeg fortalte dig også, at korsfæstelsen var den sidste tåbelige rejse, som Sønskabet behøver at foretage sig, og at den burde betyde *frigørelse* fra frygt for hvem som helst, der forstår den. Selvom vi kun understregede opstandelsen før, blev formålet med korsfæstelsen, og hvordan den faktisk *førte* til opstandelsen, ikke forklaret på det tidspunkt. Ikke desto mindre har den et bestemt bidrag at yde til jeres egne liv, og hvis I vil overveje den *uden* frygt, vil den hjælpe jer til at forstå jeres egen rolle som lærere.

6.6 I har reageret i årevis, *som om* I var blevet korsfæstet. Dette er en markant tendens hos de adskilte, der altid afviser at overveje det, de har gjort mod *sig selv*. Projektion betyder vrede, vrede forstrer overfald, og overfald fremmer frygt. Den virkelige betydning af korsfæstelsen ligger i den *tilsyneladende* intensitet af angrebet fra nogle af Guds Sønner på en anden. Dette er selvfølgelig umuligt og må blive forstået fuldt ud *som* en umulighed. Faktisk, medmindre, den *bliver* fuldt ud forstået som kun det, kan jeg ikke tjene som en virkelig model for indlæring.

6.7 Overfald kan i sidste ende *kun* foretages på kroppen. Der er næppe tvivl om, at en krop kan angribe en anden og endda kan ødelægge den. Dog, hvis ødelæggelse *i sig selv* er umulig, så kan alt det, der er forgængeligt, ikke være *virkeligt*. Derfor retfærdiggør dens ødelæggelse *ikke* vrede. I det omfang, du tror, at den *gør* det, må du acceptere falske forudsætninger og *undervise andre i dem*. Det budskab, korsfæstelsen havde til formål at lære fra sig, var, at det ikke er nødvendigt at opfatte *nogen som helst* form for overgreb som forfølgelse, fordi du ikke kan

blive forfulgt. Hvis du reagerer med vrede, må du sidestille dig selv med det forgængelige og ser derfor sindssygt på dig selv.

6.8 Jeg har gjort det fuldstændigt klart, at jeg er som dig, og du er som mig, men vores grundlæggende lighed kan kun blive demonstreret gennem fælles *beslutning*. I er frie til at opfatte jer selv som forfulgte, hvis I vælger det. Imidlertid kan du måske huske på, når du *virkeligt* vælger at reagere på den måde, at jeg *blev* forfulgt efter verdens bedømmelse og *ikke* delte denne vurdering af mig selv. Og fordi jeg ikke delte den, *styrkede* jeg den ikke. Derfor tilbød jeg en *anden* fortolkning af angreb og en, som jeg *virkeligt* ønsker at dele med jer. Hvis I vil *tro* på den, vil I hjælpe mig med at *undervise* i den.

6.9 Vi har sagt tidligere: "Som du underviser, således skal du lære." Hvis du reagerer, som om du er forfulgt, *underviser* du i forfølgelse. Dette er ikke en lektion, som Guds Sønner burde *ønske* at undervise i, hvis de skal virkeliggøre deres egen frelse. Undervis i stedet i din egen perfekte immunitet, som *er* sandheden i dig, og *vid*, at den ikke kan blive angrebet. Beskyt den ikke selv, ellers har du troet, at den *er* angribelig. Du bliver ikke bedt om at *blive* korsfæstet, der var en del af mit eget undervisningsbidrag. Du bliver blot bedt om at følge mit eksempel ansigt til ansigt med langt *mindre* ekstreme fristelser til at misopfatte og til *ikke* falskt at acceptere dem som retfærdiggørelser af vrede.

6.10 Der kan ikke *være* nogen retfærdiggørelse for det uberettigede. Tro ikke, at der er, og *undervis* ikke i, at der er. Husk altid, at det, du tror, *vil* du lære fra dig. Tro med mig, og vi vil blive ligeværdige som lærere. *Din* genopstandelse er din genopvågning. Jeg er modellen for genfødsel, men genfødsel i sig selv er blot det, der gryer i jeres sind om det, der allerede er i dem. Gud Selv anbragte det der, og så er det sandt for evigt. Jeg troede på det og gjorde det derfor sandt for mig for evigt. Hjælp mig med at lære vores brødre det i Guds Riges navn, men tro først, at det er sandt for *dig*, ellers vil du undervise galt.

6.11 Mine brødre sov under den såkaldte "kval" i haven, men jeg kunne ikke være vred på dem, fordi jeg havde lært, at jeg ikke kunne *blive* forladt. Peter svor, at han aldrig ville benægte mig, men han gjorde det tre gange. Han tilbød dog at forsvare mig med sværdet, Hvilket jeg naturligvis afslog, da jeg overhovedet ikke havde brug for kropslig beskyttelse. Jeg *er* ked af det, når mine brødre ikke deler min beslutning om kun at høre én stemme, fordi det svækker dem som lærere og som elever. Dog ved jeg, at de ikke virkeligt kan forråde sig selv *eller* mig, og at det stadig er på dem, jeg må bygge min kirke.

6.12 Der er intet valg i dette, fordi kun du kan *være* grundlaget for Guds kirke. En kirke er, hvor der er et alter, og tilstedeværelsen af alteret er det, der *gør* det til en kirke. En hvilken som helst kirke, der ikke inspirerer kærlighed, har et skjult alter, der ikke tjener det formål, Gud havde til hensigt. Jeg må grundlægge Hans kirke på jer, fordi I, der accepterer mig som en model, er bogstaveligt talt mine disciple. Disciple er tilhængere, men hvis modellen, de følger, har valgt at frelse dem fra smerter i alle henseender, er de sandsynligvis ukloge i *ikke* at følge ham.

6.13 Jeg valgte både for jeres skyld og min at demonstrere, at det mest uhyrlige angreb, som egoet bedømte det, ikke gjorde noget. Som verden dømmer disse ting, men *ikke* som Gud *kender* dem, blev jeg forrådt, forladt, slået, revet og til sidst dræbt. Det var fuldstændigt tydeligt, at dette kun var på grund af andres projektion, fordi jeg ikke havde skadet nogen og havde helbredt mange. Vi er stadig ligeværdige som elever, selvom vi ikke behøver at have ligeværdige erfaringer. Helligånden er glad, når du kan lære nok af mine til at blive genopvækket af dem. Det var deres eneste formål, og det er den eneste måde, hvorpå jeg kan opfattes som Vejen, Sandheden og Lyset.

6.14 Når I kun hører én stemme, bliver I *aldrig* opfordret til offer. Tværtimod, ved at gøre jer selv i stand til at høre den Hellige Ånd i andre, kan I lære fra deres erfaringer og opnå gevinst fra dem *uden* at opleve dem selv. Det er, fordi Helligånden er én, og alle og enhver, der lytter, bliver uundgåeligt ledt til at demonstrere Hans måde overfor alle. Du bliver ikke forfulgt og ej heller blev jeg. Du bliver ikke bedt om at *gentage* mine oplevelser, fordi Helligånden, Som vi *deler*, gør dette unødvendigt. For at *bruge* mine oplevelser konstruktivt, skal du imidlertid stadig følge mit eksempel på, hvordan de skal opfattes.

6.15 Mine brødre og dine er konstant engagerede i at retfærdiggøre det uberettigede. Min ene lektion, som jeg må undervise i, som jeg lærte den, er, at ingen opfattelse, der er ude af overensstemmelse med Helligåndens dom, *kan* blive retfærdiggjort. Jeg påtog mig at vise, at dette var sandt i et meget ekstremt tilfælde, blot fordi det ville tjene som et godt undervisningsmiddel for dem, hvis fristelser til at give efter for vrede og overfald *ikke* ville være så ekstreme. Jeg vil med Gud, at ingen af Hans Sønner skulle lide.

6.16 Husk, at Helligånden er kommunikationsforbindelsen mellem Gud Faderen og Hans adskilte Sønner. Hvis du vil lytte til Hans Stemme, vil du vide, at du hverken kan såre eller *blive* såret, og at mange har behov for din velsignelse til at hjælpe dem med at høre dette selv. Når du *kun* opfatter dette behov i dem og ikke reagerer på nogen som helst andre, vil du have lært af mig og være lige så ivrig efter at dele din lærdom,

som jeg er. Korsfæstelsen *kan ikke* blive delt, fordi den er symbolet på projektion, men genopstandelsen er symbolet på *deling*, fordi genopvågningen af enhver Søn af Gud er nødvendig for at gøre Sønskabet i stand til at kende dets helhed. Kun dette *er* viden.

6.17 Korsfæstelsens budskab er fuldstændigt tydelig:

6.18 *Undervis kun i kærlighed, for det er det, du er.*

6.19 Hvis du fortolker korsfæstelsen på nogen som helst anden måde, bruger du den som et våben til overfald i stedet for som en påkaldelse af fred, som den var beregnet til. Apostlene misforstod det ofte og altid af samme grund, der får hvem som helst til at misforstå noget som helst. Deres egen ufuldkomne kærlighed gjorde dem sårbare overfor projektion, og ud af deres egen frygt talte de om "Guds vrede" som Hans gengældelsesvåben. De kunne heller ikke tale om korsfæstelsen fuldstændigt uden vrede, fordi deres egen fornemmelse af skyld havde *gjort* dem vrede.

6.20 Der er to grelle eksempler på omvendt tænkning i Det Nye Testamente, hvis hele evangelium *kun* er budskabet om kærlighed. Disse er ikke som de adskillige smuttere i utålmodighed, som jeg lavede. Jeg havde lært Soningsbønnen, som jeg også kom for at undervise i, for godt til at engagere mig i omvendt tænkning selv. Hvis apostlene ikke havde følt sig skyldige, kunne de aldrig have citeret mig som at sige: "Jeg kommer ikke for at bringe fred, men et sværd." Dette er helt klart det modsatte af alt det, jeg underviste i.

6.21 Ej heller kunne de have beskrevet mine reaktioner på Judas, som de gjorde, hvis de virkelig havde forstået mig. De ville have indset, at jeg ikke *kunne* have sagt: "Forråder du Menneskesønnen med et kys?" medmindre jeg *troede* på forræderi. Hele korsfæstelsens budskab var ganske enkelt, at jeg *ikke* gjorde. Den "straf", som jeg siges at have fremkaldt på Judas, var en lignende omvendning. Judas var min broder og en Søn af Gud, lige så meget en del af Sønskabet som mig selv. Var det sandsynligt, at jeg ville fordømme ham, når jeg var rede til at demonstrere, at fordømmelse er umulig?

6.22 Jeg er apostlene meget taknemmelig for deres undervisning og fuldt ud opmærksom på omfanget af deres hengivenhed overfor mig. Efterhånden, som du læser deres undervisninger, husk ikke desto mindre, at jeg selv fortalte dem, at der var meget, de ville forstå senere, fordi de *ikke* var helt rede til at følge mig på det tidspunkt. Jeg understreger kun dette, fordi jeg ikke ønsker, at du tillader *nogen som helst* frygt at komme ind i det tankesystem frem mod hvilket, jeg

vejleder dig. Jeg kalder *ikke* på martyrer, men på *lærere*. Ingen bliver "straffet" for synder, og Guds Sønner er ikke syndere.

6.23 *Et hvilket som helst* begreb om "straf" involverer projicering af bebrejdelse og *forstærker* idéen om, at bebrejdelse er retfærdiggjort. Den opførsel, det resulterer i, er en *lektion i bebrejdelse*, ligesom al opførsel underviser i de overbevisninger, der motiverer den. Korsfæstelsen var et kompleks af opførsler, der opstod ud af klart modsatrettede tankesystemer. Som sådan var den det perfekte symbol på konflikt mellem egoet og Guds Søn. Konflikten er lige så virkelig nu, og også dens lektioner har samme virkelighed, *når de bliver lært*. Jeg har ikke brug for taknemmelighed mere end, jeg havde brug for beskyttelse, men du har brug for at udvikle din svækkede evne til at *være* taknemmelig, ellers kan du ikke værdsætte Gud. Han har ikke brug for din værdsættelse, men *du* har.

6.24 Du kan ikke elske det, du ikke værdsætter, og *frygt gør værdsættelse umulig*. Når som helst du er bange for det, du er, værdsætter du det *ikke* og vil derfor afvise det. Som et resultat *underviser* du i *afvisning*. Kraften fra Guds Sønner fungerer hele tiden, fordi de blev skabt som skabere. Deres indflydelse på *hinanden* er uden grænser og *må* bruges til deres fælles frelse. Hver enkelt må lære at undervise i, at alle former for afvisning er fuldstændigt meningsløse. Adskillelsen *er* forestillingen om afvisning. Så længe du *underviser* i dette, tror du stadig på det. Dette er *ikke* som Gud tænker, og du må tænke, som Han tænker, hvis du skal komme til at kende Ham igen.

III. Anvendelserne af projicering

6.25 En hvilken som helst spaltning i vilje *må* involvere en afvisning af en del af den, og dette *er* troen på adskillelse. Guds helhed, som *er* Hans fred, kan ikke værdsættes *undtagen* af et helt sind, der anerkender helheden i Guds skabelse og *ved* denne anerkendelse kender dens Skaber. Udelukkelse og adskillelse er synonyme, ligesom adskillelse og afstandtagen. Vi har sagt før, at adskillelsen var og *er* afstandtagen, og også, at når det først var sket, blev projektion dets hovedforsvar eller den indretning, der *holder den i gang*. Årsagen er imidlertid måske ikke så klar, som du tror.

6.26 I egoets brug af projektion, som vi tydeligvis henviser til, forkaster du det, du projicerer, og derfor *tror du ikke, det er dit*. Du *udelukker* dig selv med selve erklæringen, du fremsætter om, at du er *forskellig* fra den, du projicerer på. Eftersom du også har dømt imod det, du projicerer, fortsætter du med at angribe det, fordi du allerede har angrebet det *ved* at projicere det. Ved at gøre dette ubevidst prøver du

på at holde den kendsgerning udenfor bevidsthed, at du må have angrebet dig selv *først* og forestiller dig således, at du har gjort dig selv tryk.

6.27 Projektion vil *altid* såre dig. Den forstærker din tro på dit eget splittede sind, og dens *eneste* formål er *at holde adskillelsen i gang*. Det er *udelukkende* egoets indretning til at få dig til at føle dig *anderledes* end dine brødre og adskilt fra dem. Egoet retfærdiggør dette på det fuldstændige falske grundlag, at det får dig til at synes "bedre", end de er, og skjuler dermed din ligestilling med dem endnu mere. Projektion og angreb er uundgåeligt beslægtede, fordi projektion *altid* er et middel til at retfærdiggøre angreb. Vrede uden projektion er umulig.

6.28 Egoet bruger projektion *udelukkende* til at fordreje din opfattelse både af dig selv og dine brødre. Processen begynder med at udelukke noget [du tror] findes i dig, som du ikke ønsker, og fører direkte til at udelukke dig fra dine brødre. Vi har imidlertid lært, at der er en anden anvendelse af projektion. Enhver af egoets evner har et bedre modstykke, fordi dets evner bliver styret af sindet, der har en bedre Stemme. Helligånden anvender projektion ligesom egoet, men eftersom deres mål er modsatrettede, er resultatet det også.

6.29 Helligånden begynder med at opfatte *dig* som perfekt. *Viden* om denne perfektion deles, Han anerkender den i andre og styrker den således i begge. I stedet for vrede vækker dette kærlighed til begge, *fordi det fastslår inkludering*. Ved at opfatte ligeværdighed, opfatter Helligånden ligeværdige behov. Dette inviterer Soning automatisk, fordi Soning er det ene behov, som i denne verden *er* universelt. At opfatte dig selv på denne måde er den *eneste* måde, hvorpå du kan finde lykke i verden. Det er, fordi det er anerkendelsen af, at du *ikke* er i denne verden, for verden *er* ulykkelig.

6.30 Hvordan kan du ellers finde glæde på et glædesløst sted, *undtagen* ved at indse, at du *ikke* er der? Du kan ikke være noget som helst sted, som Gud ikke anbragte dig, og Gud skabte dig som en del af Ham. Det er både *hvor* du er, og *hvad* du er. Det er *fuldstændigt* uforanderligt. Det er fuldstændig inkludering. Du kan ikke ændre det nu eller nogensinde. Det er for evigt sandt. Det er ikke en tro, men en *kendsgerning*. Hvad som helst, Gud skabte, er lige så sandt, som Han er. Dets sandhed ligger kun i dets fuldendte inkludering i Ham, Som alene *er* perfekt. At benægte dette på nogen som helst måde er at benægte dig selv og Ham, eftersom det er umuligt at acceptere den ene *uden* den anden.

6.31 Helligåndens opfattelse af den perfekte ligeværdighed er det nøjagtige sidestykke til Guds vidende om den perfekte ligeværdighed. Egoets opfattelse *har* intet sidestykke i Gud, men Helligånden forbliver

broen mellem opfattelse og viden. Ved at gøre dig i stand til at bruge opfattelse på en måde, der *paralleller* viden, vil du i sidste ende møde den og *vide* den. Egoet ville foretrække at tro, at dette møde er umuligt, dog er det *din* opfattelse, som Helligånden vejleder. Du kan måske huske, at det menneskelige øje opfatter parallelle linjer, *som om* de mødes i det fjerne, hvilket er det samme som i fremtiden, hvis tid og rum er én dimension. Din opfattelse *vil* slutte, hvor den begyndte. *Alting* mødes i Gud, fordi alt blev skabt *af* Ham og *i* Ham.

6.32 Gud skabte Sine Sønner ved at strække Sin tanke udad og fastholde udvidelsen af Sin tanke i sit sind. Alle Hans tanker er således perfekt forenede indeni dem selv og med hinanden, fordi de hverken blev skabt delvist eller til dels. Helligånden gør jer i stand *til at opfatte denne helhed nu*. I kan ikke mere bede for jer selv alene, end I kan finde glæde for jer selv alene. Bøn er generklæringen om *inkludering*, styret af Helligånden under Guds love. Gud skabte dig til at skabe. Du kan ikke *udvide* hans Rige, før du kender til dets helhed.

6.33 Tanker begynder i tænkerens sind, hvorfra de strækker sig udad. Dette er lige så sandt for Guds tænkning, som det er for jeres. Fordi jeres sind er splittede, kan I også opfatte så vel som at tænke. Dog kan opfattelse ikke undslippe sindets grundlæggende love. Du opfatter *fra* dit sind og strækker din opfattelse udad. Selvom opfattelse af en hvilken som helst art er unødvendig, lavede *du* den, og Helligånden kan derfor bruge den godt. Han kan *inspirere* opfattelse og føre den mod Gud ved at gøre den *parallel* med Guds måde at tænke på og således garantere deres endelige møde. Denne konvergens *synes* kun at være langt ude i fremtiden, fordi dit sind ikke er i fuldendt tilpasning til idéen og derfor *ikke ønsker det nu*.

6.34 Helligånden *bruger* tid, men tror *ikke* på den. Da Han kommer fra Gud, bruger Han alt til det gode, men Han *tror* ikke på det, der ikke er sandt. Da Helligånden er *i* jeres sind, må jeres sind også være i stand til kun at tro på det, der er sandt. Helligånden kan kun tale for dette, fordi Han taler for Gud. Han fortæller dig om at lade hele dit sind vende tilbage til Gud, fordi det *aldrig har forladt Ham*. Hvis det aldrig har forladt Ham, behøver du kun at opfatte det, som det er, for at *være* returneret. Den fulde bevidsthed om Soningen er således anerkendelsen af, *at adskillelsen aldrig fandt sted*. Egoet kan ikke sejre imod dette, fordi det er en udtrykkelig erklæring om, at *egoet* aldrig opstod.

6.35 Egoet *kan* acceptere idéen om, at tilbagevenden er nødvendig, fordi det så let kan få idéen til at synes så vanskelig. Dog fortæller Helligånden dig, at selv tilbagevenden er unødvendig, fordi det, der aldrig skete, ikke kan indebære *noget som helst* problem. Det følger imidlertid *ikke*, at *du* ikke kan gøre idéen om tilbagevenden både

nødvendig og vanskelig. Det er imidlertid helt klart, at de perfekte ikke *behøver* noget og *ikke kan* opleve perfektion som en vanskelig præstation, fordi det er det, de *er*.

6.36 Dette er den måde, hvorpå du *må* opfatte Guds skabelser og bringe alle dine opfattelser ind i den ene parallelle linje, som Helligånden ser. Denne linje er den direkte kommunikationslinje med Gud og lader dit sind konvergere med *Hans*. Der er ingen konflikt noget som helst sted i denne opfattelse, fordi det betyder, at *al* opfattelse bliver vejledt af Helligånden, hvis sind er fikseret på Gud. *Kun* Helligånden kan løse konflikter, fordi *kun* Helligånden er konfliktfri. Han opfatter *kun* det, der er sandt i dit sind og strækker sig *kun* udad til det, der er sandt i andre sind.

6.37 Forskellen mellem egoets brug af projektion og projektion, som Helligånden bruger den, er meget enkel. Egoet projicerer for at *udelukke* og derfor for at vildlede. Helligånden projicerer ved at *genkende Sig selv* i ethvert sind og opfatter dem således som *ét*. Intet er i konflikt med denne opfattelse, fordi det, Helligånden opfatter, *er* det samme. Hvor som helst Han ser hen, ser Han sig selv, og fordi Han er forenet, tilbyder Han altid hele Riget. Dette er det ene budskab, Gud gav til Ham, og som Han må tale for, fordi det er det, Han *er*. Guds fred ligger i det budskab, og således ligger Guds fred i *dig*.

6.38 Rigets store fred skinner i dit sind for evigt, men det må skinne *udad* for at gøre *dig* bevidst om det. Helligånden blev givet dig med perfekt upartiskhed, og kun ved at opfatte Ham upartisk kan du opfatte Ham overhovedet. Egoet er legion, men Helligånden er *Én*. Intet mørke opholder sig noget som helst sted i Riget, men din del er kun at tillade, at intet mørke opholder sig i dit *eget* sind. Denne tilpasning til lys er ubegrænset, fordi den er på linje med verdens lys. Hver af os er verdens lys, og ved at forene vores sind *i* dette lys forkynder vi Guds Rige sammen og *som én*.

IV. Afståelse fra angreb

6.39 Vi har brugt mange ord som synonyme, der normalt ikke betragtes som det samme. Vi begyndte med at have og at være og har for nylig brugt andre. At høre og at være er eksempler til hvilke vi også kan tilføje at undervise og at være, at lære og at være og frem for alt at *projicere* og at være. Dette skyldes, som vi har sagt før, at enhver idé begynder i tænkerens sind og strækker sig udad. Derfor *er* det, der strækker sig ud *fra* sindet, *stadigt i det*, og fra det, det strækker ud, ved det noget om *sig selv*. Det er dets naturlige talent. Ordet "ved" er

korrekt her, selvom egoet *ikke* ved og ikke beskæftiger sig med væren overhovedet.

6.40 Helligånden holder stadigt viden tryk ved hjælp af Hans upartiske opfattelse. Ved intet at angribe udgør Han ingen forhindring overhovedet for Guds kommunikation. Således bliver væren aldrig truet. Jeres Gudlignende sind kan aldrig *blive* besmittet. Egoet var aldrig og vil aldrig blive en del af det, men *gennem* egoet kan I høre og undervise og lære *det, der ikke er sandt*. Fra dette, som *I* har lavet, har *I* lært jer selv at tro, at *I ikke er det, I er*. *I kan ikke* undervise i det, *I ikke har lært*, og det *I underviser i*, styrker *I i* jer selv, *fordi I deler det*. Hver lektion *I underviser i*, lærer *I*.

6.41 Det er derfor *I* kun må undervise i *én* lektion. Hvis *I selv* skal være konfliktfri, må *I kun* lære af Helligånden og kun undervise fra Ham. *I er* kun kærlighed, men da *I benægtede dette*, lavede *I det, I er*, til noget, *I skal lære*. Vi sagde før, at korsfæstelsens budskab var: "Undervis kun i kærlighed, for det er det, *I er*." Dette er den *ene* lektion, der er perfekt forenet, fordi det er den eneste lektion, der *er én*. Kun *ved* at undervise i det, kan *I lære det*. "Sådan som du underviser, således vil du lære." Hvis det er sandt, og det er bestemt sandt, må du aldrig glemme, at det, du underviser i, underviser *dig*. Det, du projicerer, *tror* du.

6.42 Den eneste *virkelige* tryghed ligger i kun at projicere Helligånden, for, når du ser Hans blidhed i andre, opfatter dit *eget sind sig selv* som helt ufarligt. Når det først kan acceptere dette fuldt ud, ser det *ikke* behovet for at *beskytte sig selv*. Guds beskyttelse går så op for det og forsikrer det om, at det er fuldstændigt trygt for evigt. De fuldkomment trygge er helt godartede. De velsigner, fordi de ved, at de *er* velsignede. Uden ængstelse er sindet fuldstændigt venligt, og fordi det projicerer godhed, er det velgørende.

6.43 Tryghed er den *fuldstændige afståelse fra angreb*. Intet kompromis er muligt i dette. Undervis i angreb i *nogen som helst* form, og *du har lært det, og det vil såre dig*. Din indlæring er dog ikke udødelig, og du kan aflære den ved *ikke at undervise i den*. Eftersom du ikke kan *ikke* undervise, ligger din frelse i at undervise i det stik modsatte af alt det, egoet tror. Dette er sådan, *du vil lære sandheden*, der vil sætte dig fri dig og fastholde dig sådan efterhånden, som andre lærer det af *dig*. Den eneste måde at *have fred på* er at *undervise i fred*. Ved at lære det gennem projektion bliver det en del af det, du *ved*, fordi du kan ikke undervise i det, du har taget afstand fra.

6.44 Kun således kan du vinde den viden tilbage, som du smed væk. En idé, som du *deler*, må du *have*. Den vågner i dig gennem undervisningens overbevisning. Husk, at hvis undervisning er væren og

indlæring er væren, så er undervisning indlæring. *Alt* det, du underviser i, lærer du. Undervis kun i kærlighed, og lær, at kærlighed er din, og at *du* er kærlighed.

V. Det eneste svar

6.45 Husk, at Helligånden er *Svaret*, *ikke* spørgsmålet. Egoet taler altid først, fordi det er lunefuldt og *ikke* vil dets skaber godt. Det er, fordi det tror, og det korrekt, at dets skaber måske trækker sin støtte tilbage fra det når som helst. Hvis det mente dig det godt, ville det være glad, som Helligånden ville være glad, når Han har bragt dig hjem, og du ikke længere behøver Hans vejledning. Egoet betragter ikke sig selv som en *del* af dig. Heri ligger dets primære opfattelsesfejl, fundamentet for hele dets tankesystem.

6.46 Da Gud skabte dig, gjorde Han dig til en del af Ham. Det er derfor, at angreb *indenfor* Riget er umulig. *Du* lavede egoet uden kærlighed, og så elsker det ikke *dig*. Du kunne ikke forblive *indenfor* Riget uden kærlighed, og eftersom Riget er kærlighed, tror du, at du er *uden* det. Dette gør egoet i stand til at betragte sig selv som adskilt og *udenfor* dets skaber og således at kunne tale for den del af dit sind, der tror, at du er adskilt og udenfor Gudssindet. Egoet rejste så det første spørgsmål, der nogensinde blev stillet, men et, det aldrig kan besvare. Det spørgsmål, "Hvad er du?" var begyndelsen på tvivl.

6.47 Egoet har aldrig besvaret *nogen som helst* spørgsmål siden, selvom det har stillet virkeligt mange. Egoets mest opfindsomme aktiviteter har aldrig gjort andet end *at tilsløre spørgsmålet*, fordi du *har* svaret, og *egoet er bange for dig*. Du kan ikke forstå konflikten, før du fuldt ud forstår én grundlæggende kendsgerning, som egoet *ikke* ved. Helligånden taler ikke først, *men Han svarer altid*. Alle har kaldt Ham til hjælp på et eller andet tidspunkt og på en eller anden måde *og er blevet svaret*. Eftersom Helligånden svarer sandt, svarer Han *for alle tider*, hvilket betyder, at alle og enhver har svaret *nu*.

6.48 Egoet kan ikke høre Helligånden, men det tror *virkeligt*, at en del af det samme sind, der lavede det, er *imod* det. Det fortolker dette som en retfærdiggørelse til at *angribe* sin skaber. Det tror, at det bedste forsvar *er* angreb og *ønsker, at du skal tro det*. Medmindre du *virkeligt* tror det, vil du ikke holde med det, og egoet føler, at det har hårdt brug for allierede, dog ikke brødre. Når det opfatter noget, der er fremmed for det selv i dit sind, vender egoet sig til kroppen, *ikke* til sindet, som dets allierede, fordi kroppen *ikke* er en del af dig. Dette gør kroppen til egoets ven. Det er en alliance baseret på adskillelse ærligt talt. Hvis du

holder med denne alliance, *vil* du være bange, fordi du holder med en alliance af frygt.

6.49 Egoet og kroppen konspirerer *imod* jeres sind, og fordi egoet indser, at dets "fjende" *kan* gøre en ende på dem begge blot ved at vide, at de *ikke* er en del af ham, deltager de sammen i angrebet. Dette er måske den mærkværdigste opfattelse af alle, hvis du overvejer, hvad det virkelig indebærer. Egoet, der *ikke* er virkeligt, forsøger at overbevise sindet, der *er* virkeligt, om, at sindet er dets egen indlæringsenhed, og at indlæringsenheden er mere virkelig end *det* er. Ingen ved sine fulde fem kunne *på nogen måde* tro dette, og ingen ved sine fulde fem tror det *virkeligt*.

6.50 Hør derefter Helligåndens *ene* svar på *alle* de spørgsmål, som egoet rejser. Du er et Barn af Gud, en uvurderlig del af Hans Rige, som Han skabte som en del af Ham. Intet andet findes, og *kun* dette er virkeligt. Du har valgt en søvn, hvori du har haft dårlige drømme, men søvnen er ikke virkelig, og Gud opfordrer dig til at vågne. Der vil ikke være noget tilbage af din drøm, når du hører Ham, fordi du *vil* være vågen. Dine drømme har indeholdt mange af egoets symboler, og de har forvirret dig. Det var dog kun, fordi du sov *og ikke vidste det*. Når du vågner, vil du se sandheden omkring dig og i dig, og du vil ikke længere tro på drømme, fordi de ikke vil have nogen virkelighed for dig.

6.51 Riget og alt det, du har skabt der, vil dog have stor virkelighed for dig, fordi de er smukke og sande. I Riget er det helt sikkert, hvor du er, og hvad du er. Der er ingen tvivl der, fordi det første spørgsmål aldrig blev stillet. Efter endeligt at være blevet fuldstændigt besvaret, *har det aldrig været til*. Udelukkende Væren bor i Riget, hvor alt lever i Gud uden spørgsmål. Tiden, der blev brugt på at stille spørgsmålstegn i drømmen, har givet plads til skabelse og til dens evighed.

6.52 *Du* er lige så sikker som Gud, fordi du er lige så sand, som Han er, men det, der engang var helt sikkert i jeres sind er kun blevet til *evnen* til sikkerhed. Indførelsen af evner i væren var begyndelsen på *usikkerhed*, fordi evner er potentialer, *ikke* præstationer. Jeres evner er fuldstændigt ubrugelige i nærvær af Guds præstationer og også af jeres. Præstationer er resultater, der *er blevet* opnået. Når de er perfekte, er evner meningsløse. Det er underligt, at det perfekte nu må perfektioneres. Det er faktisk umuligt. I må imidlertid huske, at når I anbragte jer selv i en umulig situation, troede I, at det umulige *var* muligt.

6.53 Evner må *udvikles*, ellers kan du ikke bruge dem. Dette er ikke sandt for noget som helst, som Gud skabte, men det er den bedst mulige

løsning på det, *du* har lavet. I en umulig situation kan du udvikle dine evner til det punkt, hvor de kan *få dig ud af den*. Du har en Vejleder til, hvordan du kan udvikle dem, men du har ingen *kommandør* undtagen dig selv. Dette overlader *dig* ansvaret for Riget med både en Vejleder til at *finde* det og et middel til at *beholde* det. Du har en model at følge, der vil *styrke* din kommando og aldrig forringe den på nogen måde. Du bevarer derfor den centrale plads i dit opfattede slaveri, en kendsgerning, som i *sig selv* viser, at du *ikke* er slavebundet.

6.54 Du er kun i en umulig situation, fordi du troede, det var muligt at være i en. Du *ville* være i en umulig situation, hvis Gud viste dig din perfektion og beviste for dig, at du tog fejl. Dette ville demonstrere, at de perfekte var utilstrækkelige i at bringe *sig selv* til bevidstheden om deres perfektion og dermed holde med troen på, at de, der har alt, har brug for hjælp og derfor er hjælpeløse. Dette er den slags "ræsonnement", som egoet engagerer sig i, men Gud, Der ved, at Hans skabelser er perfekte, fornærmer dem *ikke*. Dette ville være lige så umuligt som egoets opfattelse af, at *det* har fornærmet *Han*.

6.55 Det er derfor, Helligånden *aldrig* beordrer. At beordre er at antage *ulighed*, som Helligånden påviser ikke findes. Troskab overfor lokaliteter er en lov i sindet, og alt det, Gud skabte, er tro mod Hans love. Troskab mod andre love er også mulig, dog ikke fordi lovene er sande, men fordi *I lavede dem*. Hvad ville være vundet, hvis Gud beviste for dig, at du har tænkt sindssygt? Kan Gud miste Sin egen sikkerhed? Vi har ofte erklæret, at det, du underviser i, *er* du. Ville du have Gud til at lære dig, at du har syndet? Hvis Han konfronterede det selv, du lavede, med den sandhed, Han skabte for dig, hvad kunne du være andet end bange? Du ville betvivle din tilregnelighed, som er den ene ting, hvori du kan *finde* tilregneligheden, Han gav dig.

6.56 Gud underviser ikke. At undervise er at antyde en mangel, som Gud *ved* ikke er der. Gud er ikke i konflikt. Undervisning sigter mod forandring, men Gud skabte kun det uforanderlige. Adskillelsen var ikke et tab af perfektion, men en kommunikationsfejl. En barsk og højroset form for kommunikation opstod som egoets stemme. Den kunne ikke splintre Guds Fred, men den *kunne* splintre *din*. Gud udslettede den ikke, for at udrydde den ville være at angribe den. Når Han blev afhørt, afhørte Han ikke. Han gav blot Svaret. Hans Svar er din Lærer.

a. For at have, giv alt til alle

6.57 Som en hvilken som helst god lærer ved Helligånden virkeligt mere end du *gør nu*, men Han underviser kun for at *gøre dig ligeværdig*

med Ham. Det er fordi, du allerede havde undervist forkert efter, at du havde troet det, der ikke var sandt. *Du troede ikke på din egen perfektion*. Kunne Gud lære dig, at du havde lavet et splittet sind, når Han kun kender dit sind som helt? Det, Gud *virkeligt* ved, er, at Hans kommunikationskanaler ikke er åbne for Ham, så Han ikke kan overføre Sin Glæde og vide, at Hans Børn er fuldstændigt glade. Dette er en løbende proces, ikke i tid, men i evigheden. Guds strækken sig udad, dog ikke Hans fuldstændighed, bliver blokeret, når Sønskabet ikke kommunikerer med Ham som én. Så Han tænkte: "Mine Børn sover og skal vækkes."

6.58 Hvordan kan du vække børn bedre og mere venligt end med en blid stemme, der ikke vil skræmme dem, men blot vil minde dem om, at natten er forbi, og lyset er kommet? Du oplyser dem ikke om, at mareridtene, der skræmte dem så slemt, ikke var virkelige, fordi børn *tror* på magi. Du forsikrer dem bare om, at de er trygge *nu*. Derefter træner du dem til at *erkende forskellen* mellem at sove og være vågen, så de vil forstå, at de ikke behøver at være bange for drømme. Når dårlige drømme så kommer, vil de *selv* påkalde lyset til at fordrive dem.

6.59 En klog lærer underviser gennem tilgang, *ikke* undgåelse. Han understreger *ikke* det, du må undgå for at undslippe skade så meget som det, du har brug for at lære for at få glæde. Dette er endog sandt for verdens lærere. Tænk på den forvirring, et barn ville opleve, hvis han fik fortalt, "Gør ikke *dette*, fordi det måske kan skade dig og gøre dig utryg, men hvis du gør *det*, vil du undslippe skade og være tryg, og så vil du ikke være bange." Alt dette kunne blive inkluderet i bare tre ord: "Gør *kun* det!" Denne enkle erklæring er helt klar, let forståelig og meget let husket.

6.60 Helligånden konkretiserer *aldrig* fejl, fordi Han ikke skræmmer børn, og de, der mangler visdom, *er* børn. Dog, besvarer han *altid* deres kalden, og Hans pålidelighed gør *dem* mere sikre. Børn blander *virkeligt* fantasi og virkelighed sammen, og de *er* bange, fordi de ikke kender forskel. Helligånden skelner *ikke* mellem drømme. Han skinner dem blot væk. Hans lys er *altid* opfordringen til at vågne, uanset hvad du har drømt om. Intet varigt ligger i drømme, og Helligånden, der skinner med lyset fra Gud Selv, taler kun for det, der varer for evigt.

6.61 Når din krop og dit ego og dine drømme er borte, vil du vide, at *du* vil vare for evigt. Mange mener, at dette bliver opnået gennem døden, men *intet* bliver opnået gennem døden, fordi døden *er* intet. *Alting* bliver opnået gennem livet, og livet er af sindet og *i* Sindet. Kroppen hverken lever eller dør, fordi den ikke kan indeholde dig, som *er* livet. Hvis vi deler det samme sind, kan du overvinde døden, *fordi jeg gjorde det*. Døden er et forsøg på at løse konflikter ved overhovedet ikke at

være villig til det. Som enhver anden umulig løsning, som egoet forsøger, *vil det ikke virke*.

6.62 Gud lavede ikke kroppen, fordi den er forgængelig og derfor ikke af Riget. Kroppen er symbolet på det, du *tror*, du er. Den er helt klart en adskillelsesenhed og findes derfor ikke. Helligånden tager som altid det, du har lavet, og oversætter det til en indlæringsenhed *for* dig. Igen, som altid, genfortolker Han det, egoet bruger som et argument *for* adskillelse til en demonstration *imod* den. Hvis sindet kan helbrede kroppen, men kroppen ikke kan helbrede sindet, må sindet være *stærkere*. Ethvert mirakel demonstrerer dette.

6.63 Vi har sagt, at Helligånden er *motivationen* for mirakler. Dette skyldes, at Han altid fortæller dig, at *kun* sindet er virkeligt, eftersom *kun* sindet *kan blive delt*. Kroppen er adskilt og *kan* derfor *ikke* være en del af dig. At være af ét sind *er* meningsfuldt, men at være af én *krop* er meningsløst. Efter sindets love er *kroppen* således meningsløs. For Helligånden er *der ingen rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler*. Dette er *velkendt* nok for dig nu, men det er endnu ikke blevet troværdigt. Derfor forstår du det ikke og kan ikke *bruge* det.

6.64 Vi har for meget at udrette på Rigets vegne til at lade dette afgørende begreb smutte væk. Det er en virkelig grundsten i tankesystemet, jeg underviser i og ønsker, at *du* underviser i. Du kan ikke udføre mirakler uden at tro på det, fordi det er en tro på fuldentd ligeværdighed. Kun en ligeværdig gave *kan* blive tilbudt Guds ligeværdige Sønner, og det er *fuld værdsættelse*. Intet mere og intet mindre. Uden en rækkevidde *er* en rækkefølge af vanskeligheder meningsløs, og der må ikke *være* nogen rækkevidde i det, I tilbyder hinanden.

6.65 Helligånden, der fører til Gud, oversætter kommunikation til væren, ligesom Han i sidste ende oversætter opfattelse til viden. [Du *mister ikke det, du kommunikerer*.] Egoet bruger kroppen til angreb, til nydelse og til stolthed. Vanviddet i denne opfattelse gør den virkeligt til en frygtsom én. Helligånden ser *kun* kroppen som et middel til *kommunikation*, og fordi kommunikation er at dele, bliver den til fællesskab. Du kan muligvis hævde, at frygt såvel som kærlighed kan blive kommunikeret og kan derfor blive delt. Dog er dette ikke så virkeligt, som det lyder. De, der kommunikerer frygt, fremmer angreb, og angreb afbryder altid kommunikationen, hvilket gør den umulig.

6.66 Egoer slutter sig *virkeligt* sammen i midlertidig loyalitet, men altid for *det hver enkelt kan få hver for sig*. Helligånden kommunikerer *kun det, hver enkelt kan give til alle*. Han tager aldrig noget tilbage, fordi

Han ønsker, at *du* beholder det. Derfor begynder Hans lære med lektionen:

6.67 For at **have, giv alt til alle**.

6.68 Dette er et meget indledende trin, og det eneste du selv må tage. Det er ikke engang nødvendigt, at du *fuldfører* trinnet selv, men det *er* nødvendigt, at du vender dig i den retning. Ved at have valgt at gå den vej, placerer du *dig selv* som ansvarlig for rejsen, hvor du og *kun* du må blive ved med at være.

6.69 Dette trin *synes* til at forværre konflikten snarere end at løse den, fordi det er *begyndelsestrinnet* til at vende din opfattelse om og vende den med den rette side opad. Dette er i konflikt med den omvendte opfattelse, som du endnu ikke har forladt, ellers ville ændringen i retning ikke have været nødvendig. Nogle mennesker bliver på dette trin i meget lang tid og oplever *meget* akut konflikt. På dette tidspunkt prøver mange at acceptere *konflikten* hellere end at tage det næste skridt mod dens løsning. Efter at have taget det første skridt, *vil* de imidlertid blive hjulpet. Når de først har valgt det, de *ikke kan* fuldføre alene, *er de ikke længere alene*.

b. For At Have Fred, Undervis I Fred før at Lære Det

6.70 Alle de adskilte har en grundlæggende frygt for gengældelse og forladthed. Dette er, fordi de *tror* på angreb og afvisning, så dette er det, de opfatter og underviser i og *lærer*. Disse sindssyge begreber er helt klart resultatet af deres egen afstandtagen og projektion. Det, I underviser i, er I, men det er helt tydeligt, at I kan undervise forkert og derfor *undervise jer selv forkert*. Mange troede, at *jeg* angreb dem, selvom det var helt tydeligt, at jeg ikke gjorde det. En sindssyg elev lærer underlige lektioner.

6.71 Det, du må forstå, er, at når du ikke *deler* et tankesystem, *svækker* du det. De, der *tror* på det, opfatter derfor dette som et angreb *på dem*. Dette skyldes, at alle identificerer *sig* med deres tankesystem, og *ethvert* tankesystem centrerer sig om *det, du tror, du er*. Hvis tankesystemets centrum er sandt, udvider kun sandheden sig ud fra det. Men hvis en løgn er dets centrum, fortsætter kun *bedrag* fra det. Alle gode lærere indser, at kun grundlæggende ændring vil vare ved, men de *begynder* ikke på dette plan. At styrke *motivation* til forandring er deres første og vigtigste mål. Det er også deres sidste og endelige.

6.72 At forøge motivation til forandring *i eleven* er alt, hvad en lærer *behøver* gøre for at garantere forandring. Dette er, fordi en ændring i

motivation *er* en ændring af sindet, og dette vil uvægerligt frembringe grundlæggende ændringer, fordi sindet *er* grundlæggende. Så det første trin i omvendings- eller ophævelsesprocessen er at ophæve *at få*-begrebet. I overensstemmelse med det var Helligåndens første lektion "for at *have, giv alt til alle*." Vi sagde, at dette er egnet til at øge konflikten midlertidigt, og vi kan klarlægge dette endnu mere nu.

6.73 På dette tidspunkt opfattes ligeværdigheden mellem "have" og "være" endnu ikke. Indtil det *gør*, synes "at have" at være det *modsatte* af "at være". Derfor *synes* den første lektion at indeholde en modsigelse, da den læres *af et modstridende sind*. Dette *betyder* modstridende motivation, og lektionen *kan* derfor *ikke* blive lært konsekvent endnu. Desuden projicerer elevens sind sin egen spaltning og opfatter således ikke konsekvente sind i andre, hvilket gør ham mistroisk overfor *deres* motivation. Dette er den virkelige årsag til, at den første lektion i mange henseender er den sværeste at lære. Stadigt i høj grad opmærksom på egoet i sig selv og primært reagerende på egoet i andre, bliver han undervist i at reagere på begge, som om det, han *virkeligt* tror, *ikke* er sandt.

6.74 Omvendt som altid opfatter egoet den første lektion som sindssyg. Faktisk er dette dets eneste alternativ her, eftersom det andet, der ville være meget *mindre* acceptabelt for det, tydeligvis ville være, at *det* er sindssygt. Så egoets vurdering er forudbestemt af, hvad det *er*, dog ikke mere sådan end noget som helst andet tankeprodukt. Den grundlæggende forandring vil stadig ske med ændringen af sindet *i tænkeren*. I mellemtiden gør den stigende klarhed i Helligåndens Stemme det umuligt for den studerende *ikke* at lytte. I et stykke tid modtager han så *virkeligt* modstridende beskeder og *accepterer* begge. Dette er den klassiske "dobbeltbinding" i kommunikation.

6.75 Vejen *ud* af konflikt mellem to modsatte tankesystemer er helt klart *at vælge et* og *opgive det andet*. Hvis du *identificerer* dig med dit tankesystem, og du ikke kan undslippe dette, og hvis du accepterer to tankesystemer, som er i *fuldstændig* uoverensstemmelse, *er* ro i sindet umulig. Hvis du *underviser* i begge dele, hvilket du helt sikkert vil gøre, så længe du *accepterer* begge, underviser du i konflikt og *lærer* det. Dog, du ønsker *virkeligt* fred, ellers ville du ikke have påkaldt Freden Stemme til at hjælpe dig. Hans *lektion* er ikke sindssyg; *konflikten* er.

6.76 Der kan ikke *være* nogen konflikt mellem tilregnelighed og utilregnelighed. Kun én er sand, og derfor er kun én *virkelig*. Egoet prøver at overbevise *dig* om, at det er op til dig at bestemme, hvilken stemme der er sand, men Helligånden lærer dig, at sandheden blev skabt af Gud, og *din* beslutning *kan ikke* ændre den. Efterhånden, som I

begynder at erkende Helligåndens Stemmes stille magt, og *dens perfekte konsekvens*, må det dæmre for jeres sind, at I prøver at ophæve en beslutning, der blev taget uigenkaldeligt *for* jer. Det er derfor vi foreslog før, at der var hjælp til at minde jer selv om at tillade Helligånden at beslutte sig for Gud for *jer*.

6.77 Du bliver ikke *bedt* om at foretage sindssyge beslutninger, selvom du er fri til at *tro*, at du er. Det *må* imidlertid være sindssygt at tro, at det *er op til dig* at beslutte, hvad Guds skabelser *er*. Helligånden opfatter konflikten nøjagtigt, som den er. Derfor er Hans anden lektion:

6.78 For at **have fred**, **undervis i fred for at lære det**.

6.79 Dette er stadig et indledende trin, da det *at have* og *at være* stadig ikke er sidestillet. Det er imidlertid mere avanceret end det første trin, der virkelig kun er en tankeomvending. Det andet trin er en positiv bekræftelse af *det, du ønsker*. Dette er så et skridt i retningen *ud* af konflikt, eftersom det betyder, at alternativer er blevet taget i betragtning, og *ét* er blevet valgt som *mere ønskværdigt*.

6.80 Ikke desto mindre indebærer vurderingen "mere ønskværdig" stadig, at det ønskværdige har *grader*. Selvom dette trin er vigtigt for den endelige beslutning, er det derfor helt klart *ikke* den endelige. Det er klart på dette tidspunkt, at den manglende rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler endnu ikke er blevet accepteret, fordi intet er vanskeligt, der er *ønsket fuldt ud*. At ønske fuldt ud er at *skabe*, og skabelse *kan ikke* være vanskelig, hvis Gud Selv skabte dig som en skaber. Så det andet trin er stadig opfattelsesmæssigt, selvom det er et kæmpe skridt hen imod den forenede opfattelse, der er parallel med Guds viden.

6.81 Efterhånden, som du tager dette trin og *fastholder denne retning*, vil du skubbe dig frem mod centrum af dit tanke-system, hvor den *grundlæggende* ændring vil finde sted. Du er kun i begyndelsen af dette trin nu, men du er begyndt på denne måde ved at erkende, at *kun en måde er mulig*. Du erkender endnu ikke dette konsekvent, og derfor er dine fremskridt sporadiske, men det andet trin er lettere end det første, fordi det *følger*. Selve det faktum, at du har accepteret *det*, er en demonstration af din voksende bevidsthed om, at Helligånden *vil* føre dig videre.

c. Vær Kun Årvågen overfor Gud og Hans Rige

6.82 For din egen frelse må du være kritisk, eftersom din frelse er afgørende for hele Sønskabet. Vi sagde tidligere, at Helligånden er vurderende og *må* være det. Alligevel strækker Hans vurdering sig ikke

hinsides dig, ellers ville du dele den. I *dit* sind og *kun* i dit sind sorterer Han det sande fra det falske og lærer dig at bedømme hver tanke, som du tillader at komme ind i dit sind, i lyset af det, Gud *anbragte* der. Hvad end, der er *i overensstemmelse* med dette lys, beholder Han for at styrke Riget i *dig*. Det, der *delvist* er i overensstemmelse med sandheden, accepterer og renses Han. Men det, der er fuldstændigt *ude af overensstemmelse*, afviser Han ved at dømme *imod* det. Dette er således, Han holder Riget fuldstændigt konsekvent og fuldstændigt forenet.

6.83 Det, du imidlertid må huske, er, at det, Helligånden afviser, *accepterer* egoet. Dette er, fordi de grundlæggende er uenige om alting, eftersom de er grundlæggende uenige om, *hvad du er*. Egoets overbevisninger i dette afgørende spørgsmål varierer, og det er derfor, det fremmer forskellige sindsstemninger. Helligånden varierer *aldrig* på dette punkt, og derfor er den *eneste* sindsstemning, Han fremkalder, glæde. Han *beskytter* den ved at afvise alt det, der *ikke* giver glæde, og derfor kan Han alene holde dig fuldstændigt glad.

6.84 Helligånden lærer ikke jeres sind at være kritisk overfor andre sind, fordi Han ikke ønsker, I underviser i fejl og *lærer dem selv*. Han ville næppe være konsekvent, hvis Han tillod dig at *styrke* det, du må lære at *undgå*. Så i *tænkerens* sind *er* Han fordømmende, men kun for at forene sindet, så det kan opfatte uden dom. Dette gør sindet i stand til at *undervise uden* dom og derfor at lære at *være* uden dom. Ophævelsen er kun nødvendig i *dit* sind, så du ikke kan projicere falsk. Gud Selv har fastlagt det, du kan projicere med fuldendt sikkerhed. Derfor er Helligåndens tredje lektion:

6.85 Vær **kun** agtpågivende overfor Gud og **Hans** Rige.

6.86 Dette er et stort skridt frem mod *grundlæggende* forandring. Dog er det stadig en lektion i tankeomvendelse, eftersom det indebærer, at der er noget, du må være på vagt *imod*. Det er kommet langt forud fra den første lektion, der *først og fremmest* var en omvendelse og også fra den anden, som i det væsentlige var identificeringen af det, der er *mere* ønskværdigt. *Dette* trin, der følger fra det andet, som det andet følger fra det første, lægger vægt på *modsatningen* mellem det ønskværdige og det uønskværdige. Det gør derfor det *ultimate* valg uundgåeligt.

6.87 Mens det første trin ser ud til at *forøge* konflikten, og det andet trin stadig indebærer den til en vis grad, kræver dette en *konsekvent indsats imod* den. Vi sagde allerede, at du kan være lige så agtpågivende *imod* egoet som *for* det. Denne lektion underviser ikke kun i, at du *kan* være det, men at du *må* være det. Den beskæftiger sig ikke med rækkefølgen af vanskeligheder, men med en *entydig prioritet for agtpågivenhed*.

Dette trin er utvetydigt på den måde, at det underviser i, at der ikke må være *nogen* undtagelser, selvom det ikke benægter, at fristelsen til at *lave* undtagelser vil forekomme. Så her kaldes der på din konsekvens *på trods* af kaos. Dog *kan* kaos og konsekvens *ikke* eksistere side om side længe eftersom, de er gensidigt udelukkende.

6.88 Så længe, som du må være agtpågivende mod noget, anerkender du imidlertid ikke denne gensidige udelukkelse og rummer troen på, at du kan vælge enten *de ene eller det andet*. Ved at undervise i *det* man skal vælge, vil Helligånden i sidste ende være i stand til at lære dig, at *du slet ikke behøver at vælge*. Dette vil til sidst befri din vilje *fra* valg og dirigere den mod skabelse *indenfor* Riget. At vælge gennem Helligånden, vil føre dig *til* Riget. Du skaber af det, du *er*, men dette er det, du må lære. Måden at lære det på er iboende i det tredje trin, der bringer de lektioner sammen, der er underforstået i de andre og går hinsides dem mod virkelig integration.

6.89 Hvis I *kun* tillader jer selv at have det i jeres sind, Gud anbragte der, anerkender I *virkeligt* jeres sind, som Gud skabte det. Derfor accepterer I *det som det er*. Eftersom, det er helt, underviser du i fred, *fordi* du tror på det. Det sidste trin vil stadig blive taget *for* dig af Gud, men med det tredje trin har Helligånden *klargjort* dig til Gud. Han *gør dig klar* til oversættelsen af at have til at være med selve karakteren af de trin, du må tage med Ham.

6.90 Du lærer først, at have hviler på at *give* og *ikke* på at få. Derefter lærer du, at du lærer det, du underviser i, og at du *ønsker at lære fred*. Dette er *betingelsen* for at identificere sig med Riget, eftersom det er tilstanden *af* Riget. Du har troet, at du er *uden* Riget og har derfor udelukket dig selv *fra* det i din tro. Det er derfor vigtigt at lære dig, at du må være *inkluderet*, og at *troen* på, at du *ikke* er, er det *eneste*, som du må udelukke.

6.91 Det tredje trin er således en *beskyttelse* af jeres sind og tillader jer *kun* at identificere jer med centeret, hvor Gud anbragte alteret til Sig Selv. Vi har allerede sagt, at altre er overbevisninger, men Gud og Hans skabelser er *hinsides* tro, fordi de er hinsides spørgsmål. Stemmen for Gud taler kun for *tro* hinsides spørgsmål, som er forberedelsen til *væren* uden spørgsmål. Så længe troen på Gud og Hans Rige bliver angrebet af *en hvilken som helst* tvivl i jeres sind, er Hans perfekte præstation *ikke* tydelig for jer. Derfor må I være agtpågivende *på Guds vegne*. Egoet taler *imod* Hans skabelse og fremkalder derfor *virkeligt* tvivl. Du kan ikke gå *hinsides* tro, før du tror fuldt ud.

6.92 Overførsel, som *er* udvidelse, er et indlæringsmål for, fordi det er dets *målbare resultat*. Dette betyder imidlertid ikke, at det, det

overfører *til*, er målbart. Tværtimod, medmindre det overføres til hele Sønskabet, der er umåleligt, fordi det blev skabt *af* den Umålelige, *må* selve indlæringen være ufuldstændig. At undervise hele Sønskabet *uden undtagelse* demonstrerer, at I *opfatter* dets helhed og har lært, at det *er* ét. Nu *må* I være agtpågivende ved at *holde* dets enhed i jeres sind, for hvis I lader tvivl komme ind, mister I bevidstheden om dets helhed og *vil være ude af i stand til at undervise i det*.

6.93 Rigets helhed afhænger *ikke* af din opfattelse, men din *bevidsthed* om dets helhed *gør*. Det er kun din bevidsthed, der har *brug* for beskyttelse, eftersom din væren *ikke* kan *blive* angrebet. Dog *kan* en virkelig følelse af væren *ikke* blive din, medens du er tvivlrådig om det, du *er*. *Det er derfor, at agtpågivenhed er væsentlig*. Tvivl om væren *må* ikke komme ind i dit sind, ellers *kan* du *ikke* vide, hvad du er med sikkerhed. Sikkerhed er *af* Gud til *dig*. Agtpågivenhed er ikke nødvendig for sandhed, men den *er* nødvendigt mod *illusioner*.

6.94 Sandhed er *uden* illusioner og derfor *indenfor* Riget. Alt *udenfor* Riget *er* illusion, men du *må* lære at acceptere sandheden, fordi du smed den væk. Du så derfor dig selv *som om* du var uden den. Ved at lave et andet Rige, som I *værdsatte*, holdt I *ikke kun* Guds Rige i jeres sind og anbragte således en del af jeres sind *udenfor* det. Det, du har lavet, har således delt din vilje og givet dig et sygt sind, der *må* blive helbredt. Din agtpågivenhed *imod* denne sygdom *er* måden at helbrede den på. Når først dit sind er helbredt, udstråler det sundhed og *underviser* derved i helbredelse. Dette fastslår dig som en lærer, der underviser ligesom mig. Agtpågivenhed var påkrævet af mig lige så meget som af dig, men husk, at de, der vil lære det samme, *må* være enige om det, de tror.

6.95 Så det tredje trin er en erklæring om det, du *ønsker* at tro og indebærer en villighed *til at give afkald på alt andet*. Jeg fortalte dig, at du lige var begyndt på det andet trin, men jeg fortalte dig også, at det tredje *følger* det. Helligånden vil gøre dig i stand til at fortsætte, hvis du følger Ham. Din agtpågivenhed er tegnet på, at du *ønsker*, at Han vejleder dig. Agtpågivenhed kræver anstrengelse, men kun for at lære dig, at anstrengelse i *sig selv* er unødvendig. Du har udøvet stor anstrengelse for at bevare det, du lavede, *fordi* det ikke var sandt. Derfor *må* du nu vende din anstrengelse *imod* det. Kun dette kan annullere *behovet* for anstrengelse og påkalde den *væren*, som du både *har* og *er*. Denne anerkendelse er fuldstændigt *uden* anstrengelse, eftersom den *allerede* er sand og ingen beskyttelse *behøver*. Den er i Guds fuldendte tryghed. Derfor er indbefatning fuldstændig, og skabelsen er uden grænser.

Kapitel Syv:

Rigets Bestandighed

I. Introduktion

7.1 Både Guds og Hans skabningers skabende kraft er ubegrænset, men de er ikke i gensidigt forhold. Du kommunikerer *virkeligt* fuldt ud med Gud, som Han gør med dig. Dette er en løbende proces, hvori du deler, og *fordi* du deler den, er du inspireret til at skabe *ligesom* Gud. Dog er du i skabelse ikke i gensidigt forhold til Gud, eftersom Han skabte *dig*, men du skabte *ikke* Ham. Vi har allerede sagt, at kun i denne henseende adskiller din kreative kraft sig fra Hans. Selv i denne verden er der en parallel. Forældre giver fødsel til børn, men børn giver ikke fødsel til forældre. De giver imidlertid *virkeligt* fødsel til *deres* børn og giver således fødsel, *som* deres forældre gør.

7.2 Hvis du skabte Gud, og Han skabte dig, kunne Riget ikke vokse gennem sin egen kreative tanke. Skabelse ville derfor være begrænset, og I ville ikke være medskabere sammen med Gud. Som Guds skabende Tanke går videre fra Ham til dig, således må din skabende tanke gå videre fra dig til *dine* skabninger. Kun på denne måde kan al kreativ kraft strække sig udad. Guds præstationer er ikke dine. Men dine er *ligesom* Hans. *Han* skabte Sønskabet, og du *forøger* det. Du har magten til at *føje* til Riget, men ikke til at føje til *Skaberen* af Riget. Du gør krav på denne magt, når du kun forbliver agtpågivende overfor Gud og Hans Rige. *Ved at acceptere* denne magt som din, har du lært at være den, du er.

7.3 Dine skabninger hører til i dig, ligesom du hører til i Gud. Du er del af Gud, som dine sønner er del af Hans sønner. At skabe er at elske. Kærlighed strækker sig udad simpelthen, fordi den ikke kan blive styret. Da den er ubegrænset *stopper den ikke*. Den skaber for evigt, men ikke i tid. Guds skabninger har altid været, fordi *Han* altid har været. *Dine* skabninger har altid været, fordi du kun kan skabe, som Gud skaber. Evigheden er din, fordi Han skabte dig evig.

II. Forhandling versus helbredelse

7.4 Egoet kræver gensidige rettigheder, fordi det er rivaliserende snarere end elskende. Det er altid villigt til at indgå en "handel", men det kan ikke forstå at, at være *ligesom* en anden betyder, at *ingen* handler er mulige. For at opnå må du give, ikke forhandle. At forhandle er at begrænse given, og dette er ikke Guds Vilje. At ville med Gud er at skabe som Ham. Gud begrænser ikke Sine gaver på nogen måde. *Du*

er Hans gaver, og derfor skal dine gaver være som Hans. Dine gaver *til* Riget må være som Hans gaver *til dig*.

7.5 Jeg gav *kun* kærlighed til Riget, fordi jeg troede, at det var det, jeg *var*. Det, du tror, du er, *afgør* dine gaver, og hvis Gud skabte dig ved at udvide sig selv *som* dig, kan du kun udvide *dig selv*, som Han gjorde. Kun glæde forøges for evigt, eftersom glæde og evighed er uadskillelige. Gud strækker sig udad hinsides grænser og hinsides tid, og I, som er medskabere med Ham, strækker Hans Rige ud for evigt og hinsides grænse. Evigheden er skabelses uudslettelige stempel. De evige er i fred og glæde for evigt.

7.6 At tænke som Gud er at dele Hans *sikkerhed* om det, du er, og at *skabe* som Ham er at dele den perfekte kærlighed, Han deler med dig. Til dette fører Helligånden dig, så din glæde kan blive komplet, fordi Guds Rige er helt. Vi har sagt, at det sidste skridt i genopvågningen af viden bliver taget af Gud. Dette er sandt, men det er svært at forklare med ord, fordi ord er symboler, og intet, der er sandt, *behøver* at blive forklaret. Helligånden har imidlertid opgaven med at oversætte det *nytteløse* til det *nytterige*, det *meningsløse* til det *meningsfulde* og det midlertidige til det tidløse. Han *kan* derfor fortælle dig noget om dette sidste trin, selvom dette ene må du selv vide, eftersom *ved* det ved du, hvad du er. Dette *er* dit væsen.

7.7 Gud *tager* ikke skridt, fordi Hans præstationer ikke er gradvise. Han underviser ikke, fordi Hans skabelser er uforanderlige. Han gør intet *sidst*, fordi Han skabte *først* og *for altid*. Det må forstås, at ordet "først", som anvendt på Ham, *ikke* er et tidsbegreb. Han er først i den forstand, at Han er den første i Den Hellige Treenighed selv. Han er den Primære Skaber, fordi Han skabte Sine medskabere. *Fordi* Han gjorde det, gælder tiden hverken for Ham *eller* for det, Han skabte. Det "sidste skridt", som Gud vil tage, var derfor sandt i begyndelsen, er sandt nu og vil være sandt for evigt.

7.8 Det, der er tidløst, er der *altid*, fordi dets *væren* er evigt uforanderlig. Det forandrer sig ikke ved forøgelse, fordi det for evigt blev skabt *til* at forøge. Hvis du opfatter det som ikke forøgende, ved du ikke, hvad det *er*. Du ved heller ikke, hvad der skabte det, eller Hvem *Han* er. Gud *afslører* ikke dette for dig, fordi det aldrig blev skjult. Hans Lys blev aldrig tilsløret, fordi det er Hans Vilje at *dele* det. Hvordan kan det, der er delt fuldt ud, blive tilbageholdt og *derefter* afsløret?

7.9 At helbrede er den eneste slags tænkning i denne verden, der ligner Guds Tanke, og på grund af de elementer, som de deler, kan overføre *til den*. Når en broder opfatter sig selv som syg, opfatter han sig selv som

ikke hel og derfor *i nød*. Hvis du også ser ham på denne måde, ser du ham, som om han var fraværende fra Riget eller adskilt fra det, og tilslører således Riget selv for jer *begge*. Sygdom og adskillelse er ikke af Gud, men Riget er. Hvis du tilslører Riget, opfatter du det, der *ikke er* af Gud.

III. Sindets Love

7.10 At helbrede er så at korrigere opfattelse i din broder og dig selv ved at dele Helligånden med ham. Dette anbringer jer *begge* indeni Riget og gendanner dets helhed i jeres sind. Dette parallelliserer skabelse, fordi det *forener ved at forøge* og *integrerer ved at udvide*. Det, du projicerer, tror du. Dette er en uforanderlig sindets lov i denne verden såvel som i Riget. Imidlertid er indholdet anderledes i denne verden, fordi de tanker, den styrer, er meget forskellige fra tankerne i Riget. Love må tilpasses omstændighederne, hvis de skal opretholde orden.

7.11 Det fremragende karaktertræk ved sindets love, som de fungerer i denne verden, er, at ved at adlyde dem - og jeg forsikrer dig om, at du *må* adlyde dem - kan du nå frem til diametralt modsatte resultater. Dette er, fordi lovene har tilpasset sig denne verdens omstændigheder i hvilken, der *bliver* troet på diametralt modsatte resultater. Sindets love styrer tanker, og du reagerer *virkeligt* på to modstridende stemmer. Du har hørt mange argumenter på "frihedernes" vegne, der bestemt ville have været frihed, hvis manden ikke havde valgt at *kæmpe* for dem. Det er derfor, de opfatter "friheder" som mange i stedet for som én. Alligevel er argumentet, der ligger under forsvaret for frihed, fuldt ud gyldigt. Fordi det er sandt, burde det ikke blive *kæmpet* for, men det *burde* holdes *med*.

7.12 De, der er imod frihed, tror, at dens udfald vil *skade* dem, hvilket *ikke kan* være sandt. Men de, der er *for* frihed, selvom de er vildledt i hvordan forsvare den, holder med den ene ting i denne verden, der *er* sand. Når som helst nogen som helst kan lytte retfærdigt til begge sider af et *hvilket som helst* problem, vil han træffe den rette beslutning. Dette er fordi han *har* svaret. Konflikt kan *synes* at være mellemmenneskelig, men den *må* være indrepersonlig først.

7.13 Udtrykket "indrepersonligt" er et egobegreb, fordi "personligt" antyder "af *en* person" og *ikke* af andre. "mellemmenneskeligt" har en lignende fejl ved, at det henviser til noget, der eksisterer mellem forskellige eller *adskilte* mennesker. Da vi talte tidligere om åbenbaringsens ekstremt *personlige* natur, fulgte vi straks denne erklæring op med en beskrivelse af de uundgåelige udfald af åbenbaringen med hensyn til *deling*. En person opfatter sig selv som

adskilt hovedsageligt, fordi hans opfattelse *af* sig selv er som afgrænset af en krop. *Kun* hvis han opfatter sig selv som et *sind*, kan dette blive overvundet. Så er han fri til at bruge udtryk som "indremental" og "mellemmental" uden at se dem som forskellige eller modstridende, fordi *sind kan* være i perfekt overensstemmelse.

7.14 *Udenfor* Riget er loven, der hersker *indeni* det, tilpasset til "det, du projicerer, *tror* du." Dette er dens *undervisningsform*, eftersom undervisning udenfor Riget er obligatorisk, fordi *indlæring* er nødvendig. Denne form af loven indebærer tydeligt, at du vil lære, hvad *du* er, fra det, du har projiceret på andre, og derfor *tror, de* er. *I* Riget er der ingen undervisning *eller* indlæring, fordi der ikke er nogen *tro*. Der er kun *vished*. Gud og Hans Sønner *ved*, i sikkerheden fra væren, at det, du projicerer, *er* du. Den form af loven er ikke tilpasset overhovedet, da det er skabelsesloven. Gud Selv skabte loven ved at skabe *ved* den. Og Hans Sønner, der skaber som Ham, følger den med glæde, da de *ved*, at forøgelsen af Riget afhænger af den, ligesom deres egen skabelse gjorde.

7.15 Love må kommunikerer, hvis de skal være nyttige. I virkeligheden må de *oversættes* for dem, der taler et andet sprog. Ikke desto mindre ændrer en god oversætter *aldrig* betydningen af det, han oversætter, selvom han må ændre *formen* på det. Faktisk er hele hans formål at ændre formen, så den oprindelige betydning bliver fastholdt. Helligånden er *oversætteren* af Guds love for dem, der *ikke* forstår dem. I kunne ikke gøre dette selv, fordi konflikt-ramte *sind ikke kan* være tro mod én betydning og derfor vil *ændre betydningen for at bevare formen*.

7.16 Helligåndens formål med at oversætte er naturligvis *nøjagtigt* det modsatte. Han oversætter kun for at *bevare* den oprindelige betydning i *alle* henseender og på *alle* sprog. Derfor modsætter Han sig forskelle i form som meningsfulde, og understreger altid, at *disse forskelle ikke betyder noget*. Betydningen af Hans budskab er *altid* det samme, og *kun* betydningen betyder noget. Guds skabelseslov i perfekt form indebærer ikke *brugen* af sandhed til at overbevise Hans Sønner *om* sandhed. *Udvidelsen* af sandheden, som *er* Rigets lov, hviler kun på viden om det, sandhed *er*. Dette er jeres arv og kræver ingen indlæring overhovedet, men da I gjorde jer selv *arveløse, blev* I elever.

7.17 Ingen sætter spørgsmålstejn ved den intime forbindelse mellem indlæring og hukommelse. Indlæring er umulig *uden* hukommelse, da den ikke kan være konsekvent, *medmindre* den bliver husket. Der er derfor Helligånden *er* en lektion i at huske. Vi sagde tidligere, at Han underviser i at huske og i at glemme, men glemme aspektet er kun for *at gøre huskningen konsekvent*. Du glemmer for at *huske bedre*. Du vil

ikke forstå Hans oversættelser, mens du lytter til to måder at opfatte dem på. Derfor må du glemme eller give afkald på den ene for at *forstå* den anden. Dette er den eneste måde, du *kan* lære konsekvens på, så du endelig kan *blive* konsekvent.

7.18 Hvad kan Rigets perfekte konsekvens betyde for de forvirrede? Det er tydeligt, at forvirring *forstyrrer* betydning og *forhindrer* derfor *elevens i at værdsætte den*. Der er *ingen* forvirring i Riget, fordi der kun er *én* betydning. Denne betydning kommer fra Gud og *er* Gud. Fordi den også er *dig*, deler du den og *stækker* den *ud*, som din Skaber gjorde. Dette behøver ingen oversættelse, fordi det er perfekt forstået, men det *har* brug for udvidelse, fordi det *betyder* udvidelse. Kommunikation er fuldendt direkte og fuldendt forenet. Den er helt uden belastning, fordi intet uharmonisk *nogensinde* kommer ind. Det er derfor, det *er* Guds Rige. Det tilhører Ham og er derfor *ligesom* Ham. Det er dets virkelighed, og intet *kan* angribe det.

IV. Den Samlede Læseplan

7.19 At helbrede er at befri fuldstændigt. Vi sagde engang, at der ikke er nogen rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler, fordi de *alle* er maksimale udtryk for kærlighed. Denne har ingen rækkefølge overhovedet. Det ikke-maksimale *synes* kun at have en rækkefølge. Dette er, fordi det *synes* at være meningsfuldt at måle det *fra* det maksimale og identificere dets position ved, *hvor meget* det *ikke* er der. Det betyder faktisk ikke noget. Det er som negative tal på den måde, at begrebet kan blive brugt teoretisk, men det har ingen praktisk anvendelse. Det er rigtigt, at hvis du lægger tre æbler på bordet og derefter tager dem væk, er de tre æbler der ikke. Men det er *ikke* sandt, at bordet nu er *minus* tre æbler. Hvis der *intet* er på bordet, betyder det ikke noget, hvad der *var* der med hensyn til mængde. "Intet" er hverken større eller mindre på grund af det, der er fraværende.

7.20 Det er derfor, "alt" og "intet" er dikotomier *uden* rækkevidde. Dette er fuldstændigt tydeligt i overvejelser om psykologiske prøver for maksimal ydeevne. Du kan ikke fortolke resultaterne *overhovedet*, medmindre du antager enten *maksimal* motivation eller *ingen* motivation overhovedet. Kun på disse to betingelser kan du med gyldighed sammenligne svar, og du *må* antage det førstnævnte, for hvis det sidstnævnte var sandt, ville personen ikke gøre *noget som helst*. Givet *variabel* motivation vil han gøre noget, men *du* kan ikke forstå, *hvad det er*.

7.21 Resultaterne af sådanne prøver vurderes relativt ud fra *antagelsen* om

maksimal motivation, men dette er, fordi vi har at gøre med *evner*, hvor udviklingsgraden er meningsfuld. Dette betyder *ikke*, at det, evnen bruges til, nødvendigvis enten er begrænset *eller* delt. En ting er dog sikker - evner er *potentialer* for indlæring, og du vil anvende dem til det, du *ønsker* lære. Indlæring er *anstrengelse*, og anstrengelse betyder *vilje*. Vi har brugt udtrykket "evner" i flertal, fordi evner begyndte med egoet, der opfattede dem som *potentialer for at udmærke sig*. Sådan oplever egoet dem *stadigt* og bruger dem.

7.22 Egoet *ønsker* ikke at lære alle og enhver alt det, det har lært, fordi det ville være *nederlag* for dets formål. Derfor lærer det ikke *virkeligt* noget overhovedet. Helligånden lærer dig at bruge det, egoet har lavet, til at undervise i det modsatte af det, egoet har lært. Den *slags* indlæring er lige så irrelevant som den særlige evne, der blev anvendt *på* indlæringen. Du kunne ikke have et bedre eksempel på Helligåndens samlede formål end dette kursus. Helligånden har taget meget alsidige områder af *din* indlæring og anvendt dem til en samlet læseplan. Den kendsgerning, at dette *ikke* var egoets grund til at lære, er fuldstændigt irrelevant.

7.23 Du lavede indsatsen for at lære, og Helligånden har et samlet mål for *al* indsats. Han *tilpasser* egoets potentialer for at udmærke sig til potentialer for *at gøre lige*. Dette gør dem *unyttige* til egoets formål, men *meget* nyttige for Hans. Hvis forskellige evner anvendes længe nok på ét mål, bliver evnerne *selv* forenede. Dette er, fordi de bliver kanaliseret i én retning eller på én *måde*. I sidste ende bidrager de så alle til *ét resultat* og ved at gøre det, bliver deres lighed snarere end deres forskelle understreget. Du kan *udmærke dig* på mange *forskellige* måder, men du kan *kun gøre lige* på *én måde*. Ligeværdighed er pr. definition *ikke* en variabel tilstand.

7.24 Det er derfor, at du vil blive i stand til at udføre *alle* aspekter af dit arbejde med lethed, når du har lært *dette* kursus. For egoet ser der ikke ud til at være nogen forbindelse, fordi *egoet* er diskontinuerligt. Alligevel underviser Helligånden i *én* lektion og anvender den på *alle* individer i *alle* situationer. Da Han er konfliktfri, maksimerer Han *alle* anstrengelser og *alle* resultater. Ved Selv at undervise i Guds Riges kraft lærer Han dig, at *al magt er din*. Dens anvendelse betyder ikke noget. Den er *altid* maksimal. Din agtpågivenhed *fastslår* den ikke som din, men den *gør* dig i stand til at bruge den *altid* og på *alle måder*.

7.25 Da jeg sagde: "Jeg er altid med dig", mente jeg det bogstaveligt. Jeg er ikke fraværende fra *nogen som helst* i *nogen som helst* situation. *Fordi* jeg altid er med dig, er *du* vejen og sandheden og lyset. Du lavede ikke denne kraft, mere end jeg gjorde. Den blev skabt til at *blive* delt og kan derfor ikke blive meningsfuldt opfattet som tilhørende

nogen som helst *på bekostning* af en anden. En sådan opfattelse gør den meningsløs ved at eliminere eller overse dens *virkelige* og *eneste* betydning.

V. Anerkendelsen af Sandheden

7.26 Guds betydning venter i Riget, fordi det var der, Han placerede den. Den venter ikke i tid. Den *hviler* blot i Riget, fordi den *hører til* der, ligesom du gør. Hvordan kan I, som *er* Guds betydning, opfatte jer selv som fraværende *fra* den? I kan kun se jer selv som adskilt fra jeres betydning *ved at opleve jer selv som uvirkelige*. Dette er derfor, egoet er sindssygt; det underviser i, at du *ikke* er det, du *er*. Dette er så selvmodsigende, at det helt klart er umuligt. Det er derfor en lektion, som du *ikke virkeligt kan lære* og derfor heller *ikke rigtig kan undervise i*. Alligevel underviser du altid. Du *må* derfor lige så vel undervise i noget *andet*, selvom egoet *ikke ved, hvad det er*.

7.27 Så egoet *bliver* altid ophævet og mistænker *virkeligt* dine motiver. Dit sind *kan ikke* blive forenet i loyalitet overfor egoet, fordi sindet *ikke* tilhører det. Dog det, der er "forræderisk" for egoet, *er* trofast mod fred. Egoets "fjende" er derfor *din* ven. Vi sagde tidligere, at egoets ven ikke er en del af dig, eftersom egoet opfatter det selv som i krig og derfor med behov for allierede. *Du*, som *ikke* er i krig, mål se efter brødre og anerkende alle, som du ser *som* brødre, fordi *kun* ligemænd har fred.

7.28 Fordi Guds ligeværdige Sønner har alt, *kan* de *ikke* konkurrere. Dog, hvis de opfatter *nogen som helst* af deres brødre som noget som helst andet end deres fuldendt ligeværdige, *er* idéen om konkurrence kommet ind i deres sind. Undervurder ikke dit behov for at være agtpågivende *imod* denne idé, fordi *alle* dine konflikter kommer fra den. Det er troen på, at modstridende interesser er mulige, og derfor har du accepteret det umulige som *sandt*. Hvordan er det anderledes end at sige, at du opfatter *dig selv* som uvirkelig?

7.29 At være *i* Riget er blot at fokusere din fulde opmærksomhed *på* det. Så længe du tror, at du kan deltage i noget, der ikke er sandt, accepterer du konflikt som dit *valg*. Er det *virkeligt* et valg? Det *synes* at være det, men synes at være og virkelighed er næppe det samme. Du, som *er* Riget, er ikke optaget af synes at være. Virkelighed er din, fordi du *er* virkelighed. Dette er sådan, at have og at være i sidste ende forenes, ikke i Riget, men *i jeres sind*. Alteret dér er den *eneste* virkelighed. Alteret er fuldstændigt klart i tanke, fordi det er en afspejling af *perfekt* Tanke. Det ser kun brødre, fordi det *kun* ser i Dets eget lys.

7.30 Gud har Selv tændt jeres sind og holder jeres sind tændt med Sit lys, fordi Hans lys er det, jeres sind *er*. Gud har Selv tændt jeres sind, og I *blev* svaret. Svaret *ophæver* blot spørgsmålet ved at fastslå den kendsgerning at, at sætte spørgsmålstegn ved virkeligheden er meningsløst. Det er derfor Helligånden *aldrig* stiller spørgsmål. Hans eneste funktion er at *ophæve* det tvivlsomme og således føre til *sikkerhed*. De sikre er fuldstændigt rolige, fordi de ikke er i tvivl. De rejser ikke spørgsmål, fordi ingen tvivlsomt *indtræder* i deres sind. Dette holder dem i perfekt sindsro, fordi dette er det, de deler, *velvidende* hvad de er.

7.31 Som det så ofte er blevet sagt, er helbredelse både en kunst og en videnskab. Den er en kunst, fordi den afhænger af inspiration i den forstand, hvori vi allerede har brugt betegnelsen. Inspiration er det modsatte af nedslående og betyder derfor at gøre glad. De nedslåede er deprimerede, fordi de tror, at de bogstaveligt talt er "uden Ånden", hvilket er en illusion. Du *putter* ikke Ånden i dem ved at inspirere dem, fordi det ville være magi og ville derfor ikke være virkelig helbredelse. Du anerkender imidlertid *virkeligt* den Ånd, der *allerede* er der, og *genopvækker* den derved. Dette er grunden til at healeren er en del af genopstandelsen og *livet*. Ånden er ikke sovende i de syges sind, men den del af sindet, der kan opfatte den og være glad, *er*.

7.32 Helbredelse er også en videnskab, fordi den adlyder love fra Gud, Hvis love er sande. *Fordi* de er sande, er de fuldstændigt pålidelige og derfor universelle i anvendelse. Videnskabs *virkelige* mål er hverken forudsigelse ej heller kontrol, men *kun* forståelse. Dette er, fordi den *ikke* fastlægger de love, den søger, *kan ikke* opdage dem gennem forudsigelse og har overhovedet *ingen* kontrol over dem. Videnskab er ikke andet end en tilnærmelse til *det, der allerede er*. Ligesom inspiration kan den blive misforstået som magi og *vil* blive det, når som helst den bliver udført som *adskilt* fra det, der allerede er, og bliver *opfattet* som et middel til at fastlægge det. At tro, at dette er muligt, er at tro, at *du kan gøre det*. Dette kan *kun* være egoets stemme.

7.33 Sandhed kan kun blive *anerkendt* og *behøver* kun at blive anerkendt. Inspiration er af Ånden, og sikkerhed er af Gud i overensstemmelse med Hans love. Begge kommer derfor fra den samme kilde, da inspiration kommer fra Stemmen *for* Gud, og sikkerhed kommer fra love *af* Gud. Helbredelse kommer ikke *direkte* fra Gud, Der kender Hans skabninger som perfekt helhed. Alligevel er helbredelse [ikke desto mindre] *af* Gud, fordi den kommer fra Hans Stemme og fra Hans love. Det er deres resultat i en sindstilstand, som *ikke* kender Ham. *Tilstanden* er ukendt for Ham og eksisterer derfor ikke, men de, der sover, *er bedøvede* eller bedre, *uvidende*. Fordi de er uvidende, ved de det *ikke*.

7.34 Helligånden må arbejde gennem dig for at lære dig, at Han er *i* dig. Dette er et mellemtrin frem mod den viden, at du er i Gud, fordi du er del af Ham. De mirakler, som Helligånden inspirerer, kan ikke have nogen rækkefølge af vanskeligheder, fordi hver del af skabelsen er af *én* type. Dette er Guds *vilje og din*. Guds love *fastlægger* dette, og Helligånden minder dig *om* det. Når du helbredes, *husker* du Guds love og glemmer egoets love. Vi sagde før, at glemme kun er en måde at huske *bedre* på. Det er derfor *ikke* det modsatte af at huske, når det bliver korrekt opfattet. Opfattet *ukorrekt* fremkalder det en opfattelse af *konflikt* med noget *andet*, som al ukorrekt opfattelse gør. Korrekt opfattet kan det blive brugt som en vej *ud* af konflikt, som al korrekt opfattelse kan.

7.35 Så derfor bør *alle* evner overdrages til Helligånden, *Der ved, hvordan man bruger dem korrekt*. Han kan *kun* bruge dem til helbredelse, fordi Han *kun* kender dig som hel. *Ved* at helbrede lærer du helhed, og ved at lære om helhed lærer du at huske Gud. Du *har* glemt Ham, men Helligånden ved stadig, at din glemsel må oversættes til en måde at *huske* på og *ikke* opfattes som en adskilt evne, der modsætter sig en modsætning. Det er måden, hvorpå egoet prøver på at bruge *alle* evner, eftersom dets mål altid er at få dig til at tro, at *du* er i opposition.

7.36 Egoets mål er lige så forenet som Helligåndens, og det er på grund af dette, at deres mål *aldrig* kan forenes på *nogen som helst* måde eller i *nogen som helst* grad. Egoet søger *altid* at opdele og adskille. Helligånden søger altid at forene og helbrede. Efterhånden, som du heles, *bliver* du helbredt, fordi Helligånden ikke ser nogen rækkefølge i helbredelse. Helbredelse er måden at *opløse* troen på forskelle på, da den er den *eneste* måde at opfatte Sønskabet på uden denne tro på. Denne opfattelse er derfor *i* overensstemmelse med Guds love, endog i en sindstilstand, der er ude af overensstemmelse med Hans. Styrken af den rigtige opfattelse er så stor, at den bringer sindet *ind i* overensstemmelse med Hans, fordi det giver efter for Hans træk, der er i jer alle.

7.37 At *modsætte* sig trækket eller Guds Vilje er ikke en evne, men en virkelig *vrangforestilling*. Egoet tror, at det *har* denne evne og kan tilbyde den til dig som en gave. *Du ønsker den ikke*. Den er *ikke* en gave. Den er *overhovedet ikke noget*. Gud har givet dig en gave, som du både har og er. Når du ikke bruger den, ved du ikke, at du *har* den. Ved *ikke* at vide dette, ved du ikke, hvad du er. Så helbredelse er altså en måde at *nærme sig* viden på ved at tænke *i overensstemmelse* med Guds love og anerkende deres *universalitet*. Uden denne anerkendelse har du gjort selve lovene meningsløse for dig. Dog er *lovene* ikke meningsløse, eftersom al mening er rummet *af* dem og *i* dem.

7.38 Søg I *først* Hammeriget, fordi det er, hvor Guds love i sandhed fungerer, og de kan *kun* fungere i sandhed, da de er Sandhedens love. Men søg *kun* dette, fordi du ikke kan *finde* noget andet. Der *er* intet andet. Gud er alt i alt i en meget bogstavelig forstand. Al væren er i Ham, der *er* al Væren. *Du* er derfor i Ham, da *din* væsen *er* Hans. Helbredelse er en måde at glemme den følelse af fare på, som egoet har fremkaldt i *dig* ved *ikke* at anerkende dens eksistens i dine brødre. Dette styrker Helligånden i jer *begge*, fordi det er en *nægtelse* af at anerkende frygt. Kærlighed behøver kun denne invitation. Den kommer frit til *hele* Sønskabet, da det er det, Sønskabet *er*. Ved at vågne op *til* det, glemmer du blot det, du *ikke* er. Dette gør dig i stand til at huske det, du *er*.

VI. Helbredelse og Sindets Uforanderlighed

7.39 Kroppen er intet andet end en ramme til udvikling af evner. Den er derfor et middel til at udvikle *potentialer*, som er ganske adskilt fra det, potentialet bliver brugt *til*. *Det* er en *beslutning*. Virkningerne af egoets beslutning i denne sag er så tydelige, at de ikke behøver nogen uddybning her, men Helligåndens beslutning om *kun* at bruge kroppen til kommunikation har sådan en direkte forbindelse med helbredelse, at det *virkeligt* behøver afklaring. Den uhelbredte helbreder forstår *tydeligvis* ikke sit eget kald.

7.40 *Kun* sind kommunikerer. Eftersom egoet *ikke kan* udslette impulsen til at kommunikere, fordi det også er impulsen til at skabe, kan egoet kun lære dig, at *kroppen* både kan kommunikere *og* skabe og derfor ikke *behøver* sindet. Egoet prøver således at lære dig, at kroppen kan *handle* som sindet og derfor er selvforsynende. Alligevel har vi lært, at adfærd *ikke* er niveauet hverken for undervisning *eller* indlæring. Dette *må* være sådan, eftersom du *kan* handle i overensstemmelse med det, du *ikke* tror. At gøre dette vil imidlertid svække jer som lærere *og* elever, fordi I, som det gentagne gange er blevet understreget, lærer det, I *virkeligt* tror. En inkonsekvent lektion vil blive undervist dårligt *og* *dårligt lært*. Hvis du underviser i både sygdom *og* helbredelse, er du både en dårlig lærer *og* en dårlig elev.

7.41 Helbredelse er den ene evne, som alle kan udvikle *og må* udvikle, hvis han skal blive helbredt. Helbredelse er Helligåndens form for kommunikation og den *eneste*, Han kender. Han anerkender ingen andre, fordi han ikke accepterer egoets forvirring i sind og krop. Sind kan kommunikere, men de *kan ikke* såre. Kroppen, i egoets tjeneste, kan såre andre *kroppe*, men dette kan ikke forekomme, medmindre kroppen *allerede* er blevet forvekslet med sindet. Denne kendsgerning kan også bruges enten til helbredelse eller til magi, men du *må* huske, at

magi *altid* er troen på, at helbredelse er *skadelig*. Dette er dens fuldstændigt sindssyge forudsætning, og således bevæger den sig videre i overensstemmelse med det.

7.42 Helbredelse *styrker* kun. Magi forsøger *altid* at svække. Helbredelse opfatter *intet* i helbrederen, som alle andre ikke *deler* med ham. Magi ser *altid* noget "specielt" i helbrederen, som han tror, han kan tilbyde som en gave til en, der *ikke* har det. Han tror måske, at gaven kommer *fra* Gud til ham, men det er helt tydeligt, at han ikke forstår Gud, hvis han tror, at han har noget, som andre *mangler*. Du kan så godt spørge, hvorfor noget helbredelse *kan* resultere i denne form for tænkning, og der er en grund til dette.

7.43 Uanset hvor vildledt den "magiske helbreder" måske er, prøver han *også* at hjælpe. Han er forvirret og ustabil, men *sommetider* tilbyder han noget til Sønskabet, og det eneste, Sønskabet kan *acceptere*, er helbredelse. Når den såkaldte "helbredelse" virker, så er impulsen at hjælpe og *blive* hjulpet sammenfaldende. Dette er tilfældigt, fordi helbrederen muligvis *ikke* oplever sig selv som virkeligt hjælpsom på det tidspunkt, men troen på, at han *er* i en andens sind, hjælper *ham*.

7.44 Helligånden fungerer *ikke* ved en tilfældighed, og helbredelse, der er af Ham, fungerer *altid*. Medmindre helbrederen *altid* helbreder ved Ham, *vil* resultaterne variere. Alligevel *er* helbredelse i sig selv bestandig, da *kun* bestandighed er konfliktfri, og kun den konfliktfri *er* hel. Ved at acceptere undtagelser og anerkende, at han *sommetider* kan helbrede og *sommetider* ikke, accepterer helbrederen *tydeligvis* ubestandighed. Han er derfor *i* konflikt og *underviser* i konflikt. Kan noget som helst af Gud ikke være til alle og for altid?

7.45 Kærlighed er ude af stand til *nogen som helst* undtagelser. Kun hvis der er frygt, synes *idéen* om undtagelser at være meningsfuld. Undtagelser er frygtsomme, fordi de lavet *af* frygt. Den "frygtsomme helbreder" er en modsigelse i udtryk og er derfor et begreb, som *kun* et forvirret sind på nogen mulig måde kunne opfatte som meningsfuldt. Frygt *gør ikke* glad. Helbredelse *gør*. Frygt laver *altid* undtagelser. Helbredelse *gør det aldrig*. Frygt fremkalder afstandtagen, fordi den frembringer adskillelse. Helbredelse fremkalder *altid* harmoni, fordi den kommer fra integration.

7.46 Helbredelse er forudsigelig, fordi der kan regnes med den. *Alt* det, der er af Gud, kan der regnes med, fordi alt af Gud er fuldstændigt *ægte*. Helbredelse kan der regnes med, *fordi* den er inspireret af Hans Stemme og er i overensstemmelse med Hans love. Dog, hvis helbredelse *er* konsistent, kan den ikke forstås inkonsistent. At forstå

betyder konsistens, fordi Gud betyder konsistens. Eftersom det er *Hans* mening, er det også *din*. Din mening kan ikke *være* ude af overensstemmelse med Hans, fordi hele din mening og din *eneste* mening kommer *fra* Hans og er *som* Hans. Gud kan ikke være ude af overensstemmelse med *Sig Selv*, og *du* kan ikke være ude af overensstemmelse med ham. Du kan ikke adskille dit *selv* fra din Skaber, Der skabte dig ved at dele *Hans* væren *med dig*.

7.47 Den uhelbredte helbreder ønsker taknemlighed *fra* sine brødre, men han er ikke taknemmelig *overfor* dem. Dette er, fordi han tror, han *giver* noget *til* dem og *ikke* modtager noget lige så ønskværdigt til gengæld. Hans *undervisning* er begrænset, fordi han *lærer* så lidt. Hans helbredende lektion er begrænset af hans egen utaknemmelighed, der er en lektion i *sygdom*. Indlæring er konstant og så afgørende i sin kraft til forandring, at en Søn af Gud kan anerkende sin kraft i det ene øjeblik og forandre verden i det næste. Det er, fordi ved at ændre sit *sind* har han ændret den mest kraftfulde enhed, der nogensinde blev skabt *til* forandring.

7.48 Dette modsiger på ingen måde sindets uforanderlighed, som *Gud* skabte det, men du tror, at du *har* ændret det, så længe du lærer gennem egoet. Dette placerer dig *virkeligt* i en stilling, hvor du har brug for at lære en lektion, der synes modstridende - du må lære at skifte mening *om* dit sind. Kun ved dette kan du lære, at det *er* uforanderlig. Når du heler, er det nøjagtigt det, du *lærer*. Du genkender det uforanderlige sind i din bror ved at indse, at han ikke *kunne* have ændret sit sind. Det er sådan, du opfatter Helligånden i ham. Det er *kun* Helligånden i ham, der aldrig ændrer Hans sind. Han må selv tro, at han *kan*, ellers ville han ikke opfatte sig selv som syg. Han ved derfor ikke, hvad hans selv *er*.

7.49 Hvis *du* kun ser det uforanderlige i ham, har du ikke virkeligt ændret ham overhovedet. Ved at ændre *dit* sind om hans *for* ham hjælper du ham med at *ophæve* den ændring, hans ego mener, at det har lavet i ham. Som du kan høre to stemmer, således kan du se på to måder. En måde viser dig et billede eller bedre, en afgud, som du kan tilbede af frygt, men som du aldrig vil elske. Den anden viser dig kun sandhed, som du vil elske, fordi du vil *forstå* den. Forståelse er *påskønnelse*, fordi det, du forstår, kan du *identificere* dig med, og ved at gøre det til en del af *dig* har du accepteret det med kærlighed.

7.50 Det er sådan, Gud Selv skabte *dig* - i forståelse, i påskønnelse og i kærlighed. Egoet er fuldstændig ude af stand til at forstå dette, fordi det *ikke* forstår det, det laver; det værdsætter det *ikke*; og det elsker det *ikke*. Det inkorporerer at *tage væk*. Det tror bogstaveligt, at hver gang det fratager nogen noget, er *det* forøget. Vi har ofte talt om forøgelsen af

Riget ved *dine* skabninger, som kun kan blive skabt, som *du* var. Hele glørværdigheden og den perfekte glæde, der *er* Riget, ligger i dig at give. *Ønsker* du ikke at give det?

7.51 Du *kan ikke* glemme Faderen, fordi jeg er med dig, og *jeg* kan ikke glemme Ham. At glemme *mig* er at glemme dig selv og Ham, Der skabte dig. Vores brødre *er* glemsomme. Det er derfor, de har brug for din erindring om mig og Ham, der skabte mig. Gennem denne erindring kan du ændre deres tanker om *dem selv*, ligesom jeg kan ændre *dine*. Jeres sind er så magtfuldt et lys, at I kan se ind i deres og oplyse dem, som jeg kan oplyse jeres. Jeg ønsker ikke at dele min *krop* i fællesskab, fordi det er at dele intet. [Ville jeg prøve at dele en illusion med de mest hellige børn af en mest hellig Fader?] Dog, ønsker jeg at dele mit *sind* med dig, fordi vi *er* af Èt Sind, og det *Sind er* vores.

7.52 Se *kun* dette *Sind* overalt, fordi kun dette *er* overalt og i alting. Det *er* alting, fordi det omfatter alle ting indeni *det selv*. Velsignet er du, der kun opfatter dette, fordi du opfatter kun det, der er sandt. Kom derfor til mig og lær om sandheden i *dig*. Sindet, vi deler, bliver delt af alle vores brødre, og efterhånden som vi i sandhed ser dem, *vil* de blive helbredt. Lad *dit* sind skinne med mit på deres sind og med vores taknemmelighed overfor dem gøre dem opmærksomme på lyset i *dem*.

7.53 Dette lys vil skinne tilbage på *dig* og på hele Sønskabet, fordi dette er din passende gave til Gud. Han vil acceptere den og give den til Sønskabet, fordi den er acceptabel for ham og derfor for Hans Sønner. Dette er det sande fællesskab i Ånden, Der ser Guds alter i alle og enhver, og ved at bringe det til *din* påskønnelse opfordrer dig til at elske Gud og Hans skabelser. Du kan *kun* værdsætte Sønskabet som én. Dette er en del af Skabelsesloven og styrer derfor *al* tanke.

VII. Fra Agtpågivenhed til Fred

7.54 Selvom du kun kan *elske* Sønskabet som én, kan du *opfatte* det som opdelt. Det er imidlertid umuligt for dig at se noget i en *del* af det, som du ikke vil tilskrive det *hele*. Derfor er angreb *aldrig* særskilt, og derfor må angreb opgives *fuldstændigt*. Hvis det *ikke* opgives fuldstændigt, opgives det overhovedet ikke. Frygt og kærlighed er lige gensidige. De laver eller skaber, afhængigt af om egoet eller Helligånden avler eller inspirerer dem, men de *vil* vende tilbage til tænkerens sind, og de *vil* påvirke hans totale opfattelse. Det inkluderer hans opfattelse af Gud, af Hans skabninger og af hans egne. Han vil ikke værdsætte *nogen som helst* af dem, hvis han betragter dem frygtsomt. Han vil værdsætte dem *alle*, hvis han betragter dem med kærlighed.

7.55 Det sind, der accepterer angreb, *kan ikke* elske. Det er, fordi det tror, at det kan *ødelægge* kærlighed og derfor ikke forstår, hvad kærlighed *er*. Hvis det ikke forstår, hvad kærlighed *er*, *kan det ikke* opfatte sig selv som kærlig. Dette mister bevidstheden om væren, fremkalder følelser af uVirkelighed og resulterer i fuldstændig forvirring. Din egen tænkning har gjort dette på grund af dens kraft, men din egen tænkning kan også frelse dig *fra* dette, fordi dens kraft *ikke* er fremstillet af dig. Din evne til at dirigere din tænkning, som du vil, er *del* af dens magt. Hvis du ikke tror, at du kan gøre dette, har du *benægtet* kraften i din tanke og således gjort den magtesløs i din *tro*.

7.56 Egoets genialitet til at bevare sig selv er enorm, men det stammer fra sindets kraft, som egoet *benægter*. Dette betyder, at egoet *angriber* det, der *bevarer* det, og dette *må* være en kilde til ekstrem ængstelse. Derfor ved egoet *aldrig* hvad, det gør. Det er fuldstændigt logisk, men helt klart sindssygt. Egoet trækker på den ene kilde, der er fuldstændigt fjendtlig mod dets eksistens *for* sin eksistens. Frygtsom overfor at opdage *kraften* i denne kilde tvinges det til at nedskrive den. Dette truer dets *egen* eksistens, en tilstand, som det finder utålelig.

7.57 Vedblivende logisk, men stadigt sindssyg, løser egoet dette fuldstændigt sindssyge dilemma på en fuldstændigt sindssyg måde. Det opfatter ikke *dets* eksistens som truet ved at projicere truslen over på *dig* og opfatte din *væren* som ikke-eksisterende. Dette sikrer *dets* fortsættelse, hvis du holder med det ved at garantere, at du ikke vil kende din *egen* tryghed. Egoet har ikke råd til at vide *noget som helst*. Viden er total, og egoet *tror* ikke på totalitet. Denne mangel på tro er dets oprindelse, og selvom egoet ikke elsker *dig*, *er* det trofast mod dets egne forfædre og avler, som det blev avlet.

7.58 Sindet reproducerer *altid*, som det blev produceret. Produceret af frygt reproducerer egoet frygt. Dette er dets troskab, og denne troskab gør det forræderisk mod kærlighed, *fordi* du er kærlighed. Kærlighed er din kraft, som egoet må fornægte. Det må også fornægte alting, som denne magt giver dig, fordi den giver dig *alting*. Ingen, der har alting, *ønsker* egoet. Så dets egen fremstiller *ønsker* det ikke. Afvisning er derfor den eneste beslutning, som egoet på nogen mulig måde kunne støde på, hvis sindet, der lavede det, kendte *sig selv*. Og hvis det anerkendte *nogen som helst* del af Sønskabet, *ville* det kende sig selv.

7.59 Egoet modsætter sig derfor *al* forståelse, *al* anerkendelse, *al* tilregnelighed opfattelse og *al* viden. Det opfatter deres trussel som total, fordi det fornemmer den kendsgerning, at *alle* forpligtelser, sindet laver, *er* totale. Derfor tvunget til at frigøre sig fra dig, der *er* sind, er det villigt til at knytte sig til *hvad som helst* andet. Men der *er* intet

andet. Det følger ikke, at sindet ikke kan lave illusioner, men det følger *virkeligt*, at hvis det laver illusioner, vil det tro på dem, fordi det er *sådan*, det lavede dem.

7.60 Helligånden ophæver illusioner uden at angribe dem blot, fordi Han ikke kan opfatte dem overhovedet. De eksisterer derfor ikke for Ham. Han løser den *tilsyneladende* konflikt, som de fremkalder, ved at opfatte *konflikt* som meningsløs. Vi sagde før, at Helligånden opfatter konflikten nøjagtigt, som den er, og den *er* meningsløs. Helligånden ønsker ikke, du *forstår* konflikt; Han ønsker, du indser at, *fordi* konflikt er meningsløs, kan den ikke *blive* forstået. Vi har allerede sagt, at forståelse bringer påskønnelse, og påskønnelse bringer kærlighed. Intet andet *kan blive* forstået, fordi intet andet er *virkeligt*, og derfor *har* intet andet betydning.

7.61 Hvis du vil huske det, Helligånden tilbyder dig, kan du ikke være agtpågivende over for noget som helst andet *end* Gud og Hans Rige. Den eneste grund til, at du finder dette vanskeligt, er, fordi du tror, at der *er* noget andet. Tro kræver ikke agtpågivenhed, *medmindre* den er i konflikt. Hvis den er, *er* der modstridende bestanddele indeni den, der har affødt en krigstilstand, og agtpågivenhed er derfor blevet væsentlig. Agtpågivenhed har overhovedet ingen plads i fred. Den er nødvendig imod tro, der *ikke* er sande og aldrig ville være blevet påkaldt af Helligånden, hvis du ikke havde troet det usande. Du kan ikke benægte, at når du tror på noget, har du *gjort* det sandt for *dig*.

7.62 Når du tror på det, Gud ikke ved, synes din tanke at modsige Hans, og det får det til at se ud *som om*, du angriber Ham. Vi har gentagne gange understreget, at egoet *virkeligt* tror, det kan angribe Gud og forsøger at overtale dig til, at *du* har gjort dette. Hvis sindet *ikke kan* angribe, fortsætter egoet fuldstændigt logisk til den stilling, at du ikke kan *være* sind. Ved ikke at se dig, som du *er*, kan det se *sig selv*, som det *ønsker* at være. Bevidst om sin svaghed, ønsker egoet din troskab, men ikke som du virkelig er. Egoet ønsker derfor at engagere dit sind i sit *eget* vrangforestillingsystem, for ellers ville din forståelses lys fordrive det.

7.63 Egoet ønsker ingen del af sandheden, fordi sandheden er, at *egoet* ikke er sandt. *Hvis* sandhed er total, *kan* det usande *ikke* eksistere. Forpligtelse til den ene eller den anden af dem må være *total*, eftersom de ikke kan sameksistere i jeres sind *uden* at splitte dem. Hvis de ikke kan sameksistere i fred, og hvis du *ønsker* fred, må du opgive idéen om konflikt *fuldstændigt* og til *alle tider*. [Dette kræver *kun* agtpågivenhed, så længe som *du ikke anerkender det, der er sandt*.] Medens du tror, at to helt modstridende tankesystemer *deler* sandhed, er dit behov for agtpågivenhed indlysende. Jeres sind deler *virkeligt* deres troskab

mellem to riger, og du er hverken fuldstændigt engageret i det ene eller det andet.

7.64 Din identifikation med Hamlen er fuldstændigt hinsides tvivl undtagen for dig, når du tænker vanvittigt. Det, du er, bliver ikke fastlagt af din opfattelse og bliver ikke påvirket *af* den overhovedet. Alle opfattede problemer med identifikation på et hvilket som helst plan er *ikke* problemer med kendsgerninger. De er problemer med *forståelse*, eftersom de *betyder*, at du tror, at det, du kan forstå, *er* op til dig at beslutte. Egoet tror dette helt og fuldt og er *fuldstændigt* engageret i det. Det er ikke sandt. Egoet er derfor fuldstændigt engageret i usandhed og opfatter i fuldstændig modsigelse med Helligånden og med kundskaben om Gud.

7.65 Du kan *kun* blive opfattet med betydning af Helligånden, fordi din væren *er* viden om Gud. En hvilken som helst tro, du accepterer, der er adskilt fra dette, vil skjule Guds Stemme i dig og vil derfor skjule Gud *for* dig. Medmindre du i sandhed opfatter Hans skabelse, kan du ikke kende Skaberen, eftersom Gud og Hans skabelse ikke er adskilte. Ænheden i Skaberen og det skabte er din helhed, din tilregnelighed og din grænseløse magt. Denne ubegrænsede magt er Guds gave til dig, fordi det er det, du *er*. Hvis du adskiller dit sind fra den, opfatter du den mest kraftfulde magt i universet [af tanke] som om den var svag, fordi du ikke tror, at *du* er en del af den.

7.66 Opfattet *uden* din del i den, *bliver* Guds skabelse opfattet som svag, og de, der ser sig selv som svækkede, angriber *virkeligt*. Angrebet må imidlertid være blindt, fordi der ikke er noget *at* angribe. Derfor finder de på billeder, opfatter dem som uværdige og angriber dem for deres uværdighed. Det er alt, hvad egoets verden er - *intet*. Det har ingen betydning. Det findes ikke. Prøv ikke på at forstå det, for hvis du gør, tror du på, at det kan *blive* forstået og er derfor i stand til at blive værdsat og elsket. Det ville retfærdiggøre det, og det kan ikke *blive* retfærdiggjort. Du kan ikke gøre det meningsløse meningsfuldt. Dette kan *kun* blive et sindssygt forsøg.

7.67 At tillade utilregnelighed at komme ind i jeres sind betyder, at I ikke har bedømt tilregnelighed som *fuldt ud ønskelig*. Hvis I *ønsker* noget andet, vil I *lave* noget andet, men fordi det *er* noget andet, vil det angribe jeres tankesystem og opdele jeres troskab. I kan ikke skabe i denne splittede tilstand, og I må være agtpågivende *imod* denne splittede tilstand, fordi kun fred kan *blive* udvidet. Jeres splittede sind blokerer udvidelsen af Riget, og dets udvidelse *er* jeres glæde. Hvis I ikke udvider Riget, tænker I ikke med jeres Skaber og skaber som Han skabte.

7.68 I denne deprimerende tilstand minder Helligånden jer blidt om, at I er bedrøvede, fordi I ikke opfylder jeres funktion som medskabere med Gud og berøver derfor jer selv glæde. Dette er ikke Guds Vilje, men *jeres*. Hvis din vilje er ude af overensstemmelse med Guds, er du villig uden betydning. Dog, fordi Guds Vilje er uforanderlig, er ingen *virkelig* viljeskonflikt mulig. Dette er Helligåndens fuldendt bestandige lære.

7.69 Skabelse, *ikke* adskillelse, er din vilje, *fordi* det er Guds, og intet, der modsætter sig dette, betyder noget overhovedet. Som en fuldendt fuldbyrdelse kan Sønskabet kun fuldbyrde fuldendt og udvide den glæde, i hvilket det blev skabt og identificere sig både med sin Skaber og dets skabninger, *vel vidende*, at de er ét.

VIII. Det fuldstændige engagement

7.70 Når som helst du nægter en bror en velsignelse, vil *du* føle dig berøvet. Dette er, fordi benægtelse er så total som kærlighed. Det er lige så umuligt at benægte en del af Sønskabet, som det er at elske det delvist. Det er heller ikke muligt at elske det fuldstændigt *til tider*. Du kan ikke være *fuldstændigt* engageret *somme tider*. Husk en meget tidlig lektion - "Undervurder aldrig benægtelsens magt." Den har ingen magt i sig selv, men du kan give den magten i *dit* sind, hvis magt er uden grænse af nogen som helst slags. Hvis du bruger den til at benægte virkeligheden, *er* virkeligheden væk for dig. *Virkeligheden kan ikke blive delvist værdsat*. Det er derfor, benægtelse af nogen som helst del af den betyder, du har mistet bevidstheden om den *hele*.

7.71 Det er den negative side af loven, som den fungerer i denne verden. Alligevel er benægtelse et forsvar, og så er den i stand til at blive brugt positivt, ligesom den er til at blive brugt destruktivt. Brugt negativt *vil* den være destruktiv, fordi den vil blive brugt til angreb, men i Helligåndens tjeneste [bliver loven lige så gavnlig som alle Guds love. Positivt angivet] kræver loven, at du kun anerkender en *del* af virkeligheden for at værdsætte det *hele*. Sindet er for magtfuldt til at være genstand for udelukkelse. Du vil *aldrig* være i stand til at udelukke dig selv fra det, du projicerer.

7.72 Når en broder handler sindssygt, tilbyder han dig en mulighed for at velsigne ham. Hans behov er *dit*. Du *behøver* den velsignelse, du kan tilbyde ham. Der er ingen måde for dig at have den på *bortset* fra at give den. Dette er Guds lov, og den har *ingen* undtagelser. Det, du benægter, mangler *du*, ikke fordi det *virkeligt* mangler, men fordi du har benægtet det i en anden og derfor ikke er bevidst om det i *dig*. Hver reaktion, du kommer med, bliver bestemt af det, du tænker, du er, og

det, du *ønsker* at være, *er* det, du tror, du er. Derfor bestemmer det, du ønsker at være, enhver reaktion, du kommer med.

7.73 Du har ikke behov for Guds velsignelse, eftersom du har den for evigt, men du har *virkeligt* brug for *din*. Det billede, du ser af dig selv, er berøvet, ukærligt og meget sårbart. Du *kan ikke* elske dette. Alligevel kan du meget let flygte fra det eller, bedre, lade det bag dig. Du er ikke *der*, og det er ikke *dig*. Se ikke dette billede i nogen som helst, eller du har accepteret det *som* dig. *Alle* illusioner om Sønskabet bliver fordrevet sammen, ligesom de blev *lavet* sammen. Lær ikke nogen, at han er det, *du ikke* ville ønske at være. Din broder er det spejl, hvori du vil se billedet af dig selv, så længe opfattelsen varer. Og opfattelsen *vil* vare, indtil Sønskabet kender sig selv som hel.

7.74 Du lavede opfattelse, og den må vare så længe du *ønsker* den. Illusioner er investeringer. De vil vare, så længe du værdsætter dem. Værdier er forholdsmæssige, men de er magtfulde, fordi de er mentale domme. Den eneste måde at fordrive illusioner på er at trække *alle* investeringer tilbage fra dem, og de vil ikke have noget liv for dig, fordi du har sat dem *ud af dit sind*. Mens du inkluderer dem *i* det, *giver* du dem virkeligt liv bortset fra, at der er intet der til at modtage din gave.

7.75 Livets gave *er* din til at give, fordi den blev givet *dig*. Du er uvidende om din gave, *fordi* du ikke giver den. Du kan ikke få noget til at leve, da det ikke kan *blive* levendegjort. Derfor udvider du ikke gaven, du både har og er, og så kender du ikke din væren. *Al* forvirring stammer fra ikke at udvide liv, eftersom det *ikke* er din Skabers Vilje. Du kan ikke gøre noget adskilt fra Ham, og du *gør* virkeligt intet adskilt fra Ham. Fasthold Hans måde til at huske jer selv og undervis i Hans måde, så I ikke glemmer jer selv. Giv kun ære til den levende Guds Sønner og indregn jer selv blandt dem med glæde.

7.76 *Kun* ære er en passende gave til dem, som Gud Selv skabte værdige til ære, og som Han ærer. Giv dem den værdsættelse, som Gud tildeler dem altid, fordi de er Hans elskede Sønner, med hvilke Han er godt tilfreds. Du kan ikke *være* adskilt fra dem, fordi du ikke er adskilt fra Ham. Hvil i Hans kærlighed, og beskyt din hvile ved at elske. Men elsk *alt*, Han skabte, som du er en del af, eller du kan ikke lære om Hans fred og acceptere Hans gave til *dig selv* og *som* dig selv. Du kan ikke kende din egen perfektion, før du har hædret alle dem, der blev skabt *ligesom* dig.

7.77 Èt Guds barn er den *eneste* lærer, tilstrækkeligt værdigt til at undervise et andet. Èn lærer er i alle jeres sind, og Han underviser alle i den samme lektion. Han underviser dig altid i den uvurderlige værdi af *enhver* Søn af Gud og underviser i den med uendelig tålmodighed, født

af den uendelige kærlighed, som Han taler for. Hvert angreb er et påkaldelse af Hans tålmodighed, da *kun* Hans tålmodighed kan oversætte angreb til velsignelse. De, der angriber, *ved* ikke, at de bliver velsignede. De angriber, fordi de tror, at de bliver *berøvede*. Giv derfor af *din* overflod og lær dine brødre om *deres*. Del ikke deres vrangforestillinger om knaphed, ellers vil du opfatte *dig selv* som manglende.

7.78 Angreb kunne aldrig fremme angreb, medmindre du opfattede det som et middel til at berøve dig noget, du *ønsker*. Alligevel kan du ikke *miste* noget som helst, medmindre *du* ikke værdsatte det og derfor ikke *ønskede* det. Dette får dig til at føle dig *berøvet* det, og ved at projicere din egen afvisning tror du, at andre tager det *fra* dig. Man *må* være frygtsom, hvis han tror, at hans broder angriber ham for at rive Hamlen fra ham. Dette er det ultimative grundlag for *alle* egoets projektioner.

7.79 Som den del af dit sind, der ikke tror, at det er ansvarligt for *sig selv* og som er uden loyalitet overfor Gud, er egoet ude af stand til at have tillid. Ved at projicere dens sindssyge tro på, at *du* har været forræderisk overfor *din* Skaber, tror den, at dine brødre, der er lige så ude af stand til det, som *du* er, er ude på at tage Gud *fra* dig. Når som helst en broder angriber en anden, dette *er* det, han tror. Projektion ser *altid* din vilje i andre. Hvis du vil at adskille dig selv fra Gud, det *er* hvad, du vil tro, at andre gør *imod* dig.

7.80 Du *er* Guds Vilje. Accepter ikke noget andet *som* din vilje, eller du fornægter det, du er. Fornægt dette, og du *vil* angribe, fordi du tror, at du er *blevet* angrebet. Men se Guds kærlighed i dig, og du vil se den overalt, fordi den *er* overalt. Se Hans overflod i alle, og vil du vide, at du er i Ham *med* dem. De er del af dig, som du er del af Gud. *Du* er lige så ensom uden at forstå dette, som Gud Selv er ensom, når Hans Sønner ikke kender Ham. Guds fred *er* forståelse af dette. Der er kun en vej *ud* af verdens tænkning, ligesom der kun var en vej *ind* i den. Forstå fuldstændigt ved at forstå *totaliteten*.

7.81 Oplev *en hvilken som helst* del af egoets tankesystem som fuldstændig sindssyg, og en fuldstændig vrangforestilling og fuldstændig uønskværdig, og du har korrekt vurderet det *hele*. Denne korrektion gør dig i stand til at opfatte *en hvilken som helst* del af skabelse som fuldstændig virkelig, fuldstændig fuldendt og *fuldstændig uønskværdig*. Ved at *kun* ønske dette, vil du kun *have* dette, og ved kun at give dette vil du kun *være* dette. De gaver, du tilbyder til egoet, bliver *altid* opfattet som ofre, men de gaver, du tilbyder til Riget, er gaver til *dig*. De vil altid blive skattet af Gud, fordi de tilhører Hans elskede Sønner, der tilhører Ham. Al magt og ære er dine, *fordi* Riget er Hans.

IX. Forsvar af konflikt

7.82 Vi sagde engang, at uden projicering kan der ikke være nogen vrede, men det er også sandt, at uden projicering kan der ikke være nogen kærlighed. Projektion er en grundlæggende lov i sindet og derfor en, der *altid* fungerer. Det er den lov ved hvilken, du skaber og blev skabt. Det er loven, der forener Riget og holder det i Guds sind. For egoet bliver loven opfattet som en måde at *slippe* af med noget, det *ikke* ønsker. For Helligånden er det den grundlæggende lov om at dele, ved hvilken du *giver* det, du værdsætter for at beholde det i dit *eget* sind.

7.83 Projektion, for Helligånden, er loven om udvidelse. For egoet er det loven om afsavn. Det producerer derfor overflod eller knaphed afhængigt af, hvordan du vælger at anvende det. Dette valg *er* op til dig, men det er *ikke* op til dig at beslutte, om du vil *benytte* projicering eller ej. Hvert sind *må* projicere, fordi det er sådan det lever, og hvert sind *er* liv. Egoets brug af projektion må blive forstået fuldt ud, før dets uundgåelige associering mellem projektion og vrede omsider kan blive ophævet.

7.84 Egoet prøver *altid* at bevare konflikt. Det er meget genialt til at udforme måder, der *synes* at formindske konflikt, fordi det *ikke* ønsker, at du finder konflikten så utålelig, at du vil *insistere* på at opgive den. Derfor prøver egoet at overbevise dig om, at *det* kan befri dig fra konflikt, så du ikke skal opgive egoet og befri dig selv. Egoet bruger sin egen forkvaklede version af Guds love ved *kun* at udnytte sindets magt til at overvinde sindets virkelige formål. Det projicerer konflikt *fra* dit sind til *andre* sind i et forsøg på at overbevise dig om, at du er blevet *af* med den. Dette har adskillige fejlslutninger, som måske ikke er så indlysende.

7.85 Strengt taget kan konflikt ikke *blive* projiceret netop, *fordi* den ikke kan blive delt fuldt ud. Ethvert forsøg på at beholde *én del* af den og skille sig af med en anden del, betyder virkeligt ikke *noget som helst*. Husk, at en konfliktfyldt lærer er en dårlig lærer *og en dårlig elev*. Hans lektioner er forvirrede, og deres overførselsværdi er alvorligt begrænsede *af* hans forvirring. En anden fejlslutning er idéen om, at du kan *slippe af* med noget, du ikke ønsker, ved at give det væk. *At give* det er sådan, du *beholder* det. Troen på, at ved at give det *ud*, har du udelukket det fra det *indvendige*, er en fuldstændig fordrejning af udvidelseskraften.

7.86 Der er derfor, de, der projicerer fra egoet, er agtpågivende overfor deres *egen* tryghed. De *er* bange for, at deres projektioner vil vende

tilbage og såre dem. De tror *virkeligt*, at de har udslettet deres projektioner fra deres *egne* sind, men de tror også, deres projektioner prøver på at krybe tilbage *ind i* dem. Dette er, fordi projektionerne *ikke* har forladt deres sind, og dette tvinger dem til gengæld til at deltage i tvangsmæssig aktivitet for *ikke* at anerkende dette. Du *kan ikke* forevige en illusion om en anden *uden* at forevige den om dig selv. Der er ingen vej ud af dette, fordi det er *umuligt* at fragmentere sindet.

7.87 At fragmentere er at brække i stykker, og sindet *kan ikke* angribe eller *blive* angrebet. Troen på, at det *kan*, en fejlslutning, som egoet *altid* laver, ligger under hele dets brug af projektion. Det forstår ikke, det sindet *er*, og forstår derfor ikke det, *du* er. Dog er dets eksistens afhængig af dit sind, fordi egoet *er* din tro. Egoet er derfor en forvirring i identifikation, der aldrig havde en konsekvent model og aldrig udviklede sig konsekvent. Det er det forvrængede produkt af fejlanvendelse af Guds love af forvrængede sind, der misbruger deres egen magt.

7.88 *Vær ikke bange for egoet*. Det afhænger *virkeligt* af dit sind efterhånden, som du lavede det ved at tro på det, så du kan fjerne det ved at trække troen tilbage *fra* det. Projicér ikke ansvaret for din tro på det over på nogen *anden*, ellers du vil *bevare* troen. Når du *selv* er villig til at acceptere eneansvar for egoets eksistens, vil du have lagt al vrede og al angreb til side, fordi de *kommer* fra et forsøg på at projicere ansvaret for dine *egne* fejl. Men når du har *accepteret* fejlene som dine, behold dem ikke. Læg dem hurtigt over til Helligånden for at blive fuldstændigt ophævet, så *alle* deres virkninger vil forsvinde fra jeres sind og fra Sønskabet *som helhed*.

7.89 Helligånden vil lære dig at opfatte *hinsides* tro, fordi sandheden *er* uden tro, og Hans opfattelse *er* sand. Egoet kan blive fuldstændigt glempt på *et hvilket som helst* tidspunkt, fordi det var altid en tro, der er fuldstændig utrolig. Ingen kan *bevare* en tro, han har vurderet til at *være* utroligt. Jo mere du lærer om egoet, desto mere forstår du, at det ikke kan *blive* troet. Det utrolige kan ikke blive forstået, fordi det *er* utroligt. Den fuldstændige meningsløshed af al opfattelse, der kommer fra det utrolige, må være åbenlys, men det *anerkendes* ikke som hinsides tro, fordi det blev lavet *af* tro.

90 Hele formålet med dette kursus er at lære dig, at egoet er utroværdigt og for evigt vil *være* utroværdigt. Du, der lavede egoet ved at tro det utroværdige, kan ikke lave denne vurdering alene. Ved at acceptere Soningen for *dig selv* beslutter du dig imod troen på, at du kan *være* alene, og således fjerner du din idé om adskillelse og bekræfter din sande identifikation med hele Riget som bogstaveligt talt *del* af dig.

Denne identifikation er lige så hinsides tvivl, som den er hinsides tro. Din helhed har ingen grænser, fordi væren er i uendelighed.

X. Udvidelsen af Hamlen

7.91 Kun *du* kan begrænse din kreative magt, men Gud vil at frigive den. Han vil ikke mere, du berøver dig selv dine skabninger, end Han vil at berøve Sig Selv Sine. Hold ikke dine gaver til Sønskabet tilbage, ellers holder du dig selv tilbage fra Gud. Selviskhed er af egoet, men selvets fylde er af Sjælen, fordi det er sådan, Gud skabte den. Helligånden er den del af sindet, der ligger mellem egoet og Sjælen, mæglende mellem dem, *altid* til fordel for Sjælen. For egoet er dette partiskhed, og det reagerer derfor som om, det var den del, der blev holdt sammen *imod*. For Sjælen er dette sandhed, fordi den kender dens fylde og ikke kan forestille sig nogen som helst del af den, som den er udelukket fra.

7.92 Sjælen *ved*, at alle dens brødres bevidsthed er inkluderet i dens egen, som *den* er inkluderet i Gud. Magten i hele Sønskabet og i dets Skaber er derfor Sjælens egen fylde, hvilket gør dens skabninger ligeværdigt hele og ligeværdige i perfektion. Egoet kan ikke få overhånd imod en totalitet, der inkluderer Gud, og en hvilken som helst totalitet *må* inkludere Gud. Alt, hvad Han skabte, bliver givet al Hans magt, fordi det er del af Ham og deler Hans Væren med Ham. At skabe er det modsatte af tab, som velsignelse er det modsatte af offer. Væren *må* blive udvidet. Det er sådan, den bevarer viden om *den selv*.

7.93 Sjælen higer efter at dele sin væren, som *dens* Skaber gjorde. Skabt *ved* deling, er dets vilje at skabe. Den ønsker ikke at *holde* Gud *inde*, men at *udvide* Hans væren. Udvidelsen af Guds Væren er Sjælens *eneste* funktion. Dens fylde kan ikke blive holdt inde mere end dens Skabers fylde kan. Fylde *er* udvidelse. Egoets hele tankesystem blokerer for udvidelse og blokerer dermed for din eneste funktion. Det blokerer derfor din glæde, og det er derfor, I opfatter jer selv som uopfyldte. Medmindre du skaber, *er* du uopfyldt; men Gud kender ikke til uopfyldelse, og derfor *må* du skabe. *Du* kender måske ikke dine egne skabelser, men dette kan ikke mere forstyrre deres virkelighed end din ubevidsthed om din Sjæl kan forstyrre dens væren.

7.94 Riget bliver udvidet for evigt, fordi det er i Guds Sind. Du *kender* ikke din glæde, fordi du ikke kender din egen selvfyldte. Udeluk *nogen som helst* del af Riget for dig selv, og du er *ikke* hel. Et splittet sind kan ikke opfatte dets fylde og behøver dets helheds mirakel at gå op for det og helbrede det. Dette genopvækker helheden i det og gendanner det til Hamlen på grund af dets *accept* af helhed. Den fulde værdsættelse af

dets selvfyldte gør selviskhed umulig og udvidelse uundgåelig. Det er derfor, der er perfekt fred i Riget. Hver Sjæl opfylder *virkeligt* sin funktion, og kun fuldstændig opfyldelse *er* fred.

7.95 Sindssyge *synes* at føje til Virkeligheden, men ingen ville påstå, at det, den tilføjer, er sandt. Sindssyge er derfor *ikke*-udvidelsen af sandheden, der blokerer glæde, fordi den blokerer skabelse og dermed blokerer for selvopfyldelse. De uopfyldte *må* være deprimerede, fordi deres selvfyldte er ukendt for dem. Dine skabelser er beskyttet *for* dig, fordi Helligånden, Der er i dit sind, kender dem og kan bringe dem *ind i* din bevidsthed, når du vil tillade Ham. De er der som del af din egen væren, fordi din opfyldelse *inkluderer* dem. Skabelserne af enhver Guds Søn er dine, eftersom enhver skabelse tilhører alle, i det de bliver skabt til Sønskabet som en helhed.

7.96 I har *ikke* fejlet i at føje til Guds Sønners arv og har således ikke fejlet i at sikre den for jer selv. Hvis det var Guds Vilje at give det til jer, gav Han det for evigt. Hvis det var Hans vilje, at du har det for evigt, gav Han dig midlerne til at bevare det, *og du har således gjort det*. At være ulydig mod Guds vilje er kun meningsfuldt for de sindssyge. I sandhed er det umuligt. Din selvfyldte er så grænseløs som Guds. Ligesom Hans, strækker den sig ud for evigt og i perfekt fred. Dens udstråling er så intens, at den skaber i perfekt glæde, og kun det hele kan blive født af dens helhed.

7.97 Vær sikker på, at du aldrig har mistet din identitet og de udvidelser, der opretholder den i helhed og fred. Mirakler er et *udtryk* for denne selvtillid. De er afspejlinger både af din egen korrekte identifikation med dine brødre og af din egen bevidsthed om, at din identifikation *bliver* opretholdt ved udvidelse. Miraklet er en *lektion i total opfattelse*. Ved at inkludere *nogen som helst* del af totaliteten i lektionen *har* du inkluderet helheden. Du har sagt, at når du skriver om Riget og dine skabninger, der hører til i det, beskriver du *det, du ikke ved*. Det er sandt i en forstand, men ikke mere sandt end din manglende anerkendelse af hele resultatet af egoets præmisser. Riget er resultatet af præmisser, fuldstændigt ligesom denne verden er.

7.98 Du *har* ført egoets præmisser til dens logiske slutning, der er *total forvirring om alting*. Alligevel *tror* du ikke rigtig på dette, ellers kunne du ikke på nogen mulig måde opretholde det. Hvis du virkelig så dette resultat, kunne du ikke *ønske* det. Den eneste grund til, at du muligvis kunne ønske *nogen som helst* del af det, er, fordi du *ikke* ser det hele. Du er villig til at se på egoets præmisser, men *ikke* på deres logiske udkomme. Er det ikke muligt, at du har gjort det samme med Guds præmisser?

7.99 Dine skabelser *er* det logiske udkomme af Hans præmisser. Hans Tænkning har fastlagt dem *for* dig. De er derfor der, *nøjagtigt* hvor de hører hjemme. De hører hjemme i dit sind som del af din identifikation med Hans, men din sindstilstand og din anerkendelse af det, der er *i* dit sind, afhænger på et hvilket som helst givet tidspunkt af det, du tror *om* dit sind. Uanset hvad disse overbevisning måske er, er de præmisserne, der vil afgøre, hvad du accepterer *ind i* dit sind. Det er sikkert klart, at du både kan acceptere ind i dit sind det, der ikke rigtig er der, og benægte det, der *er*. Ingen af disse muligheder kræver yderligere uddybning her, men begge er klart uforsvarlige, endog selvom du vælger at forsvare dem.

7.100 Dog, den funktion, som Gud Selv gav jeres sind gennem Hans, kan du benægte, men du kan ikke forhindre den. Den er det logiske udkomme af det, du *er*. Evnen til at se et logisk udkomme afhænger af *villigheden* til at se det, men dets sandhed har intet at gøre med din villighed overhovedet. Sandhed er *Guds Vilje. Del* Hans Vilje, og du deler det, Han ved. *Fornægt* Hans Vilje som din, og du fornægter Hans Rige og dit. Helligånden vil kun lede dig for at undgå smerte. Opløsningen af smerte må tydeligvis undgå smerte. Ingen ville sikkert protestere mod dette mål, *hvis han anerkendte det*. Problemet er ikke, om det, Helligånden siger, er sandt, men om du ønsker *lytte* til det, Han siger.

XI. Sammenblandingen af Styrke og Svaghed

7.101 Du erkender ikke mere det, der er smertefuldt, end du kender det, der er glædeligt og er faktisk tilbøjelig til at sammenblende de to. Helligåndens hovedfunktion er at lære dig *at skelne dem fra hinanden*. Ligegyldigt hvor mærkeligt det kan synes, at det er nødvendigt, *er* det tydeligvis det. Årsagen er lige så indlysende. Det, der glæder dig, *er* smertefuldt for egoet, og så længe du er i tvivl om det, *du* er, vil du blive forvirret over glæde og smerte. Denne forvirring er årsagen til hele idéen om ofring. Adlyd Helligånden, og du *vil* opgive egoet. Men du vil ofre *ingenting*. Tværtimod vil du vinde *alting*. Hvis du troede dette, ville der ikke *være* nogen konflikt.

7.102 Det er derfor du er nødt til at *demonstrere* det indlysende for dig selv. Det er *ikke* indlysende for dig. Du tror, at gøre det *modsatte* af Guds Vilje kan være bedre for dig. Du tror også, at det er muligt at *gøre* det modsatte af Guds *Vilje*. Derfor tror du, at et umuligt valg er åbent for dig og et, der både er meget frygtsomt og meget ønskeligt. Dog Gud *vil*. Han ønsker *ikke*. *Din* vilje er lige så magtfuld som Hans, fordi den *er* Hans. Egoets ønsker betyder ikke noget som helst, fordi egoet ønsker

det umulige. Du kan *ønske* dig det umulige, men du kan kun *ville* med Gud. Dette er egoets svaghed og *din* styrke.

7.103 Helligånden holder *altid* med dig og med din styrke. Så længe du undgår Hans vejledning på nogen som helst måde, *ønsker* du være svag. Alligevel *er* svaghed skræmmende. Hvad kan denne beslutning ellers betyde andet end, at du *ønsker* at være frygtsom? Helligånden beder *aldrig* om offer, men egoet *gør altid*. Når du er forvirret over denne *meget* klare forskel i motivation, kan det *kun* skyldes projektion. Projektion af denne art *er* en forvirring i motivation, og i betragtning af denne forvirring bliver tillid umulig.

7.104 Ingen adlyder med glæde en vejleder, han ikke har tillid til, men det betyder ikke, at *vejlederen* er utroværdig. I dette tilfælde betyder det *altid*, at *efterfølgeren* er. Dette er imidlertid også kun et spørgsmål om hans egen tro. Ved at tro, at han kan forråde, tror han, at alting kan forråde *ham*. Alligevel er dette kun fordi han har *valgt at følge falsk vejledning*. Ude af stand til at følge denne vejledning *uden* frygt, forbinder han frygt *med* vejledning og afslår at følge *nogen som helst* vejledning overhovedet. [Hvis resultatet af denne beslutning er forvirring, er dette næppe overraskende.] Helligånden er fuldstændig troværdig, som *du* er. Gud Selv stoler på dig, og derfor *er* din troværdighed hinsides tvivl. Den vil altid forblive hinsides spørgsmålstegn, uanset hvor meget *du* måtte sætte spørgsmålstegn ved den.

7.105 Vi sagde før, at du *er* Guds Vilje. Hans Vilje er ikke et tomgangsønske, og din identifikation *med* Hans vilje er ikke valgfri, da det *er* det, du er. At dele Hans vilje med mig er ikke rigtigt åbent for valg, skønt det kan synes at være. Hele adskillelsen ligger i denne fejlslutning. Den eneste *vej ud* af fejlslutningen er at beslutte, at du ikke behøver at beslutte *noget som helst*. Alt er blevet givet dig ved *Guds* beslutning. Det *er* Hans Vilje, og du kan *ikke* ophæve den. Selv afståelsen af din falske beslutningsbeføjelse, som egoet vogter så skinsygt, bliver ikke opnået af dit ønske. Den blev opnået *for* dig af Guds Vilje, Som ikke har efterladt dig uden trøst. Hans Stemme *vil* lære dig, hvordan du skelner mellem smerte og glæde, og vil føre dig ud af den forvirring, som du har lavet. Der *er* ingen forvirring i sindet hos en Søn af Gud, hvis vilje må være Faderens Vilje, fordi Faderens Vilje *er* Hans Søn.

7.106 Mirakler er *i overensstemmelse* med Guds Vilje, Hvis Vilje du ikke kender, fordi du er forvirret om det, *du* vil. Det betyder, at du er forvirret om det, du er. Hvis du *er* Guds Vilje og ikke *accepterer* Hans vilje, fornægter du glæde. Miraklet er derfor en lektion i *det, glæde er*. Ved at være en lektion i deling, er det en lektion i kærlighed, som *er*

glæde. Ethvert mirakel er således en lektion i sandhed, og ved at tilbyde sandhed lærer du forskellen mellem smerte og glæde.

XII. Nådens tilstand

7.107 Helligånden vil *altid* vejlede dig i sandhed, fordi *din* glæde er *Hans*. Dette er Hans Vilje for alle og enhver, fordi Han taler for Guds rige, som *er* glæde. At følge Ham er derfor den letteste ting i verden og den eneste ting, der *er* let, fordi den ikke er af verden og derfor er *naturlig*. Verden *går imod* din natur ved at være ude af overensstemmelse med Guds love. Verden opfatter rækkefølger af vanskeligheder i alting. Dette er, fordi egoet ikke opfatter noget som helt ønskværdigt. Ved at demonstrere for jer selv, at der ikke er nogen rækkefølge af vanskeligheder i mirakler, vil I overbevise jer selv om, at der i jeres *naturlige* tilstand ikke er nogen vanskeligheder, fordi det er en tilstand af nåde.

7.108 Nåde er den *naturlige* tilstand for enhver Søn af Gud. Når han *ikke* er i en tilstand af nåde, er han ude af sit naturlige miljø og fungerer ikke godt. Alting, han *gør*, bliver en belastning, fordi han ikke blev skabt til det miljø, han har lavet. Han *kan* derfor *ikke* tilpasse sig til det, og han kan heller ikke tilpasse *det* til *ham*. Der er ingen mening i at prøve. En Søn af Gud er *kun* lykkelig, når han ved, at han er med Gud. Det er også det eneste miljø, hvor han ikke vil opleve belastning, fordi det er her, han hører hjemme. Det er også det eneste miljø, der er ham værdigt, fordi hans egen værdi er hinsides alt, hvad han kan lave.

7.109 Overvej det rige, *du* har lavet, og bedøm dets værdi retfærdigt. Er det værdigt til at være et hjem for et Barn af Gud? Beskytter det hans fred og skinner kærlighed på ham? Holder det hans hjerte uberørt af frygt og tillader ham altid at give uden nogen som helst fornemmelse af tab? Lærer det ham, at denne gave er hans glæde, og at Gud Selv takker ham for hans given? Det er det *eneste* miljø, hvori I kan være lykkelige. I kan ikke lave det mere end I kan lave jer selv. Det er blevet skabt *til* jer, som I blev skabt til det. Gud våger over Sine Børn og nægter dem intet. Dog, når de fornægter Ham, ved de ikke dette, fordi de fornægter *sig selv* alting.

7.110 I, som kunne give Guds kærlighed til alting, I ser og berører og husker, nægter bogstaveligt jer selv Hamlen. Jeg kalder igen på dig til at huske, at jeg har valgt dig til at undervise om Hamlen *til* Hamlen. Der er ingen undtagelser fra denne lektion, fordi manglen på undtagelser *er* lektionen. Enhver Søn, der vender tilbage til Hamlen med denne lektie i sit hjerte, har helbredt Sønskabet og givet tak til Gud. Alle, der lærer denne lektion, er blevet den perfekte lærer, fordi

han har lært den af Helligånden, der vil lære ham alt det, Han ved. Når et sind kun *har* lys, *kender* det kun lys. Dets egen udstråling skinner fuldstændigt rundt om det og strækker sig ud ind i andre sinds mørke og forvandler dem til majestæt.

7.111 Guds Majestæt er der for dig til at genkende og værdsætte og *vide*. At opfatte Guds Majestæt *som* din broder er at acceptere din *egen* arv. Gud giver kun ligeligt. Hvis du genkender Hans gave i nogen som helst anden, har du anerkendt det, Han har givet *dig*. Intet er så let at opfatte som sandhed. Dette er opfattelsen, der er øjeblikkelig, klar og naturlig. I har trænet jer til *ikke* at se det, og dette har været meget vanskeligt for jer. *Ude* af dit naturlige miljø kan du godt spørge, "Hvad er sandhed?" eftersom sandhed *er* det miljø ved hvilket og for hvilket du blev skabt.

7.112 I kender ikke jer selv, fordi I ikke kender *jeres* Skaber. I kender ikke jeres skabelser, fordi I ikke kender jeres brødre, som skabte dem *med* jer. Vi sagde før, at kun hele Sønsket er værdigt til at være medskabende med Gud, fordi kun hele Sønsket kan skabe *som* Ham. Når som helst du helbreder en broder ved at anerkende hans værdi, anerkender du hans magt til at skabe *og din*. Han kan ikke have mistet det, *du* anerkender, og *du* må have den glørværdighed, du ser i ham. Han er en medSkaber med Gud med *dig*. Benægt hans skabende kraft, og du benægter din *og den Gud, som skabte dig, har*. Du kan ikke benægte en del af sandheden. Du kender ikke dine skabelser, fordi du ikke kender deres Skaber. I kender ikke jer selv, fordi I ikke kender *jeres*.

7.113 Dine skabelser kan ikke etablere din Virkelighed mere end du kan etablere Guds. Men du kan *kende* begge dele. Væren bliver kendt ved at dele. *Fordi* Gud delte Sin Væren med dig, kan du kende Ham. Men du må også kende alt det, Han skabte for at *vide*, hvad *de* har delt. Uden din Fader vil du ikke kende dit faderskab. Guds Rige inkluderer alle Hans Sønner og deres børn, der er som Sønnen, ligesom de er som Faderen. Kend så Guds Sønner, og du vil kende du *al* skabelse.

Kapitel Otte:

Rejsen tilbage

I. Introduktion

8.1 Du bliver hæmmet i dine fremskridt af dine krav om at *vide* det, du *ikke* ved. Dette er faktisk en måde at holde fast i afsavn på. Du kan ikke med rimelighed protestere mod at følge instruktioner i et kursus for viden på grund af, at du *ikke* ved. Behovet for kurset er underforstået i din protest. Viden er ikke motivationen for at lære dette kursus. *Fred* er.

Som forudsætningen for viden *må* fred blive lært. Dette er kun, fordi de, der er i konflikt, *ikke* er fredelige, og *fred* er betingelsen for viden, fordi det er betingelsen for Riget.

8.2 Viden vil blive genoprettet, når du opfylder dets betingelser. Dette er ikke en handel, lavet af Gud, Der ikke laver *noget* handler. Det er blot resultatet af dit misbrug af Hans love på vegne af en vilje, der ikke er Hans. Viden *er* Hans vilje. Hvis du modsætter dig Hans Vilje, hvordan kan du have viden? Jeg har fortalt dig, hvad viden tilbyder dig, men det er tydeligt, at du ikke betragter dette som helt ønskværdigt. Hvis du gjorde, ville du næppe være villig til at smide det væk så let, når egoet beder om din loyalitet. Egoets afledning synes at forstyrre din indlæring, men egoet *har* ingen magt til at aflede dig, medmindre du *giver* det magten.

8.3 Egoets stemme er en hallucination. Du kan ikke forvente, at det siger: "Jeg er ikke virkelig." Hallucinationer *er* unøjagtige opfattelser af virkeligheden. Dog bliver du ikke bedt om at fordrive dem alene. Du bliver blot bedt om at vurdere dem med hensyn til deres resultater for *dig*. Hvis du ikke ønsker dem på grundlag af tab af fred, vil de blive fjernet fra dit sind for dig. Hver reaktion på egoet er en opfordring til krig, og krig fratager dig *virkeligt* fred. Dog, i denne krig er der ingen modstander. Dette er genfortolkningen af virkelighed, som du *må* gøre for at sikre fred, og den eneste, du *nogensinde* behøver at foretage.

II. Studieplanens retning

8.4 De, som du opfatter som modstandere er *del* af din fred, som *du* opgiver ved at angribe dem. Hvordan kan du *have* det, du opgiver? Du *deler* for at have, men du opgiver det ikke selv. Når du opgiver fred, *udelukker* du dig selv fra den. Dette er en betingelse, der er så fremmed for Riget, at du ikke kan forstå den tilstand, der hersker indeni det. Din fortidige indlæring *må* have lært dig de forkerte ting simpelthen, fordi det ikke har gjort dig lykkelig. På dette grundlag alene burde der stilles spørgsmålstejn ved dets værdi.

8.5 Hvis indlæring sigter mod forandring, og det er *altid* dens formål, er du tilfreds med de forandringer, *din* indlæring har bragt dig? Utilfredshed med indlæringsresultater *må* være et tegn på indlæringsfejl, eftersom det betyder, at du ikke fik det, du *ønsker*. Soningens læseplan er det modsatte af den læseplan, I selv har fastlagt, *men det er resultatet også*. Hvis resultatet af din har gjort dig ulykkelig, og hvis du *ønsker* en anden, er en forandring af læseplanen tydeligvis nødvendig.

8.6 Den første ændring, der må indføres, er en ændring i *retning*. Et meningsfuldt pensum *kan ikke* være inkonsekvent. Hvis det er planlagt af to lærere, der hver især tror på diametralt modsatte idéer, kan det ikke *blive* integreret. Hvis det bliver udført af disse to lærere samtidigt, *forstyrrer* hver især blot den anden. Dette fører til udsving, men *ikke* til forandring. De svingende *har ingen* retning. De kan ikke vælge én, fordi de ikke kan give afkald på den anden, selv hvis den anden ikke findes. Deres modstridende læseplan lærer dem, *alle* retninger findes og giver dem ingen begrundelse til at vælge.

8.7 Den fuldstændige meningsløshed i sådan en læseplan må anerkendes fuldt ud, før en virkelig ændring en retning bliver mulig. Du *kan ikke* lære samtidigt fra to lærere, der er *fuldstændigt* uenige om alting. Deres fælles læseplan præsenterer en umulig indlæringsopgave. De lærer dig *fuldstændigt* forskellige ting på fuldstændigt forskellige måder, der kunne være mulige bortset fra den afgørende kendsgerning, at begge *lærer dig om dig selv*. Din virkelighed er upåvirket af begge, men hvis du *lytter* til begge, vil dit sind blive splittet om, hvad din virkelighed *er*.

III. Begrundelsen for valg

8.8 Der *er* en begrundelse for valg. Kun én Lærer *ved*, hvad din virkelighed er. Hvis indlæring, der er *formålet* med læseplanen, må du lære det af Ham. Egoet *ved* ikke, hvad det prøver på at undervise i. Det prøver at lære dig, hvad du er, *uden* at vide det. Egoet er kun ekspert i forvirring. Det forstår ikke noget som helst andet. Som lærer er det således fuldstændigt forvirret og *fuldstændigt forvirrende*. Selv hvis du kunne se fuldstændigt bort fra Helligånden, hvilket er ganske umuligt, kunne du ikke lære noget af egoet, fordi egoet ikke *ved* noget.

8.9 Er der *nogen som helst* mulig grund til at vælge en lærer som denne? Giver den fuldstændige tilsidesættelse af noget som helst, det underviser i, noget *andet* end mening? Er *dette* læreren til hvem, en Søn af Gud bør henvende sig for at finde sig selv? Egoet har aldrig givet dig et fornuftigt svar på *noget som helst*. Simpelthen på grundlag af din egen oplevelse med egoets undervisning, burde dette alene ikke diskvalificere det som din fremtidige lærer? Dog har egoet gjort mere skade på din indlæring end dette alene. Indlæring er glædesfyldt, hvis det fører dig ad din naturlige vej og letter udviklingen af det, du *har*. Når du bliver undervist *imod* din natur, vil du imidlertid *miste* ved din indlæring, fordi din indlæring vil sætte dig i fængsel. Din vilje er *i* din natur og *kan* derfor *ikke* gå imod den.

8.10 Egoet kan ikke lære dig noget, så længe din vilje er fri, fordi du ikke vil *lytte* til det. Det er *ikke* din vilje at være fængslet, *fordi* din vilje er fri. Det er derfor egoet er *fornægtelse* af fri vilje. Det er *aldrig* Gud, der tvinger dig, fordi Han *deler* Sin Vilje med dig. Hans stemme underviser *kun* Hans Vilje, men det er ikke Helligåndens lektion, fordi det er det, du *er*. Den *lektion* er, at din vilje og Guds ikke kan være ude af overensstemmelse, *fordi* de er ét. Dette er at ophæve *alting*, egoet prøver at undervise i. Det er ikke kun retningen for læseplanen, der skal være uden konflikt, men også indholdet.

8.11 Egoet ønsker at lære dig, at du ønsker at *modsætte* dig Guds Vilje. Denne *unaturlige* lektion kan ikke *blive* lært, men *forsøget* på at lære den er en krænkelse af din egen frihed og gør dig bange for din vilje, *fordi* den er fri. Helligånden modsætter sig en hvilken som helst fængsling af Guds Søns vilje i *viden* om, at Sønnens vilje *er* Faderens. Helligånden fører dig støt langs frihedens vej og lærer dig, hvordan tilsidesætte eller se hinsides *alting*, der ville holde dig tilbage.

8.12 Vi sagde før, at Helligånden lærer dig forskellen mellem smerte og glæde. Det er det samme som at sige, at Han lærer dig forskellen mellem fængsling og frihed. *Du* kan ikke lave denne skelnen *uden* Ham. Det er, fordi du har lært dig selv, at fængsling *er* frihed. At tro på dem som det samme, hvordan *kan* du se forskel på dem? Kan du bede den del af dit sind, der lærte dig at tro, at de *er* de samme, om at lære dig *forskellen* mellem dem?

8.13 Helligåndens undervisning tager kun *én* retning og har kun *ét* mål. Hans retning er frihed, og Hans mål er Gud. Alligevel kan Han ikke forestille sig Gud uden *dig*, fordi det ikke er Guds Vilje at *være* uden dig. Når du har lært, at din vilje *er* Guds, kunne du ikke mere ville at være uden Ham end Han kunne være uden *dig*. Dette *er* frihed, og dette *er* glæde. Nægt dig selv dette, og du nægter *virkeligt* Gud Hans Rige, fordi Han skabte dig *til* dette. Da vi sagde: "Al magt og glørværdighed er din, fordi Riget er Hans," var dette, hvad vi mente.

8.14 Guds Vilje er uden grænser, og al magt og glørværdighed ligger indeni den. Den er ubegrænset i styrke og i kærlighed og i fred. Den har ingen grænser, fordi dens udvidelse er ubegrænset, og den omfatter alle ting, fordi den skabte alle ting. Ved at skabe alle ting, gjorde den dem til en del af sig selv. *Du* er Guds vilje, fordi det er sådan, du blev skabt. Fordi din Skaber *kun* skaber som Sig selv, *er* du som Ham. Du er en del af Ham, der *er* al magt og ære og er derfor lige så ubegrænset som Han er.

8.15 Til hvad andet *undtagen* al magt og ære kan Helligånden appellere for at genoprette Riget? Så Hans appel er blot til det Riget *er* og til dets

egen anerkendelse af, hvad det er. Når du anerkender dette, bringer du automatisk anerkendelsen til alle, fordi du *har* anerkendt alle. Ved *din* anerkendelse vækker du *deres*, og gennem deres bliver *din* udvidet. Opvågning løber let og med glæde gennem Riget som svar på Guds Kald. Dette er den naturlige reaktion fra enhver Søn af Gud på hans Skabers Stemme, fordi det er Stemmen for hans skabelser og for hans egen udvidelse.

IV. Det hellige møde

8.16 Ære være til Gud i det højeste og til *dig*, fordi Han har villet det således. Bed, og det skal blive givet dig, fordi det allerede er *blevet* givet. Bed om lys og lær, at du *er* lys. Hvis du ønsker forståelse og enlightenment, *vil* du lære det, fordi din vilje til at lære det er din beslutning om at lytte til Læreren, der *kender* til lys og derfor kan *lære* det til dig. Der er ingen grænse for jeres indlæring, fordi der ingen begrænsning er for jeres *sind*. Der er ingen begrænsning på Hans vilje til at undervise, fordi Han blev skabt [af ubegrænset vilje] *til* at undervise. Da Han *kender* Sin funktion perfekt, vil Han at udfylde den perfekt, fordi det er Hans glæde og din.

8.17 At opfylde Guds Vilje perfekt er den eneste glæde og fred, der kan blive kendt fuldt ud, fordi det er den eneste funktion, der kan blive *erfaret* fuldt ud. Når dette er gennemført, så *er* der ingen anden erfaring. Dog vil *ønsket* om anden oplevelse blokere dens gennemførelse, fordi Guds Vilje ikke kan blive påtvunget dig, da den er en oplevelse af fuldstændig *villighed*. Helligånden ved, hvordan man underviser i dette, men *du* gør ikke. Det er derfor, du har brug for Ham, og derfor Gud *gav* Ham til dig. Kun Hans undervisning vil frigive din vilje til Guds ved at forene den med Hans kraft og glørværdighed og etablere dem som *dine*. Du deler dem, som Gud deler dem, fordi dette er det naturlige resultat af deres væsen.

8.18 Faderens og Sønnens Vilje er én tilsammen *ved* deres udvidelse. Deres udvidelse er *resultatet* af deres énhed og holder deres énhed sammen ved at udvide deres *fælles* vilje. Dette er perfekt skabelse af det perfekt skabte i forening med Perfekt Skaber. Faderen *må* give faderskab til Sin Ham, fordi Hans eget Faderskab må blive udvidet udad. Du, der hører til i Gud, har den hellige funktion at udvide Hans Faderskab ved ikke at anbringe *nogen* grænser for det. Lad Helligånden lære dig, *hvordan* du kan gøre dette, for du vil vide, hvad det betyder af Gud selv.

8.19 Når du møder nogen som helst, husk, det er et hellig møde. Når du ser ham, vil du se dig selv. Som du behandler ham, vil du behandle dig

selv. Som du tænker om ham, vil du tænke om dig selv. Glem aldrig dette, for i ham vil du finde dig selv eller miste dig selv af syne. Når som helst to Guds Sønner mødes, bliver de givet en ny chance for frelse. Forlad ikke nogen uden at give frelse *til* ham og modtage den selv, for jeg er altid der med dig i erindring om *dig*.

8.20 Målet med læseplanen, uanset hvilken lærer du vælger, er, *kend dig selv*. Der er intet andet at lære. Alle leder efter sig selv og efter den magt og ære, han tror, han har mistet. Når som helst du er sammen med hvem som helst, har du endnu en mulighed for at finde dem. Din magt og ære er i ham, *fordi* de er dine. Egoet prøver at finde dem i *dig selv*, fordi det ikke ved, hvor det skal søge. Helligånden lærer dig, at hvis du *kun* ser på dig selv, *kan* du *ikke* finde dig selv, fordi det ikke er det, du er.

8.21 Når som helst du er sammen med en broder, lærer du, hvad du er, fordi du *underviser* i det, du er. Han vil svare enten med smerte eller med glæde, afhængigt af hvilken lærer *du* følger. Han vil blive fængslet eller løsladt efter din beslutning, *og det vil du også*. Glem aldrig dit ansvar overfor ham, fordi det er dit ansvar over for *dig selv*. Giv ham hans plads i Riget, og du vil have *din*. Hamlen *kan ikke* findes alene, og I, som *er* Riget, kan ikke finde *jer selv* alene.

8.22 For at opnå målet med læseplanen *kan* du *ikke* lytte til egoet. *Dets* formål er at forkaste dets eget mål. Egoet ved ikke dette, fordi det ikke ved noget. Men *du* kan vide dette, og du *vil* vide det, hvis du er villig til at se på, hvad egoet har gjort *dig* til. Dette *er* dit ansvar, for når først du virkelig har gjort dette, *vil* du acceptere Soningen for dig selv. Hvilket andet valg kunne du foretage? Når du har truffet dette valg, vil du begynde at lære og forstå, hvorfor du har troet, at når du mødte en anden, havde du tænkt, at han *var* en anden. Og hvert hellig møde, i hvilket *du* går ind fuldt ud, vil lære dig, *dette ikke er tilfældet*.

8.23 Du kan *kun* støde på en del af dig selv, fordi du er en del af Gud, Der *er* alting. Hans magt og ære er overalt, og du *kan ikke* blive udelukket fra dem. Egoet underviser i, at din styrke er i dig *alene*. Helligånden underviser i, at *al* styrke er i Gud og *derfor* i dig. Gud vil, at ingen lider. Han vil virkelig ikke, at *nogen som helst* skal lide på grund af en forkert beslutning, *inklusive* dig. Det er derfor, Han har givet dig midlerne til at *ophæve* den. Gennem Hans magt og ære bliver alle dine forkerte beslutninger ophævet, hvorved du *og* dine brødre *fuldstændigt* frigøres fra *enhver* fængslingstanke, som *nogen som helst* del af Sønskabet har accepteret. Forkerte beslutninger har ingen magt, *fordi* de ikke er sande. Det fængsel, som de *synes* at producere, er ikke mere sandt, end *de* er.

8.24 Magt og ære hører Gud alene til. Det gør *du* også. Gud giver *hvad som helst*, der tilhører til Ham, fordi Han giver af Sig Selv, og *alting* tilhører til Ham. At give af *dig* selv er den funktion, Han gav dig. At opfylde det perfekt vil lære dig, hvad du *har* af Ham, og dette vil lære dig, hvad du *er* i Ham. Du *kan ikke* være magtesløs i at gøre dette, fordi dette *er* din magt. Ære er Guds gave til dig, fordi det er det, Han er. Se denne ære overalt for at lære, hvad *du* er.

V. Verdens lys

8.25 Hvis Guds Vilje for dig er fuldstændig fred og glæde, så medmindre du *kun* oplever dette, må du afvise at *anerkende* Hans Vilje. Hans Vilje vakler ikke, da den er uforanderlig for evigt. Når du ikke har fred, kan det kun være, fordi du ikke tror, at du *er* i Ham. Alligevel er Han alt i alt. Hans fred er fuldstændig, og du må være inkluderet i den. Hans love styrer dig, fordi de styrer *alting*. Du kan ikke fritage dig selv fra Hans love, selvom du kan være ulydig overfor dem. Dog, hvis du gør det, og *kun* hvis du gør det, *vil* du føle dig ensom og hjælpeløs, fordi du nægter dig selv alt.

8.26 Jeg er kommet som et lys ind i en verden, der *virkeligt* nægter sig selv alt. Det gør den simpelthen ved at adskille sig selv *fra* alt. Det er derfor en illusion af isolering, opretholdt af frygt for den samme ensomhed, som *er* dens illusion. Jeg har fortalt dig, at jeg er med dig altid, endda til verdens ende. Det er *derfor*, jeg er verdens lys. Hvis jeg er med dig i verdens ensomhed, *er ensomheden borte*. Du *kan ikke* opretholde illusionen om ensomhed, hvis du *ikke* er alene. Mit formål er så at overvinde verden. Jeg angriber den ikke, men mit lys må fordrive den på grund af det, den *er*.

8.27 Lys angriber ikke mørke, men det skinner den *virkeligt* væk. Hvis mit lys går med dig overalt, skinner *du* den væk *med* mig. Lyset bliver *vores*, og du kan ikke bo i mørke mere end mørke kan bo, hvor som helst du går. Erindringen om mig *er* erindringen om dig selv og Ham, Der sendte mig til dig. Du var i mørke, indtil Guds vilje blev udført fuldstændigt af *nogen som helst* del af Sønskabets. Da dette blev gjort, blev det perfekt udført af *alle*. Hvordan kunne det ellers *blive* perfekt gennemført? Min mission var simpelthen at forene Sønskabets vilje med Faderens Vilje ved selv at være opmærksom på Faderens vilje. Dette er den bevidsthed, jeg kom for at give *dig*, og dit problem med at acceptere det *er* denne verdens problem. At fordrive det er frelse, og i denne forstand er jeg verdens frelse.

8.28 Verden må foragte og forkaste os, fordi verden *er* troen på, at kærlighed er umulig. *Dine* reaktioner på *os* er verdens reaktioner på

Gud. Hvis du accepterer den kendsgerning, at jeg er med dig, *benægter* du verden og *accepterer* Gud. Min vilje er Hans, og *din* vilje til at høre os er beslutningen om at høre Hans stemme og bo i Hans vilje. Som Gud sendte os til dig, sådan vil jeg sende dig til andre, og jeg vil gå til dem *med* dig, så vi kan lære dem [forening og fred].

8.29 Tror du ikke, at verden har *brug* for fred lige så meget, som du har? Ønsker du ikke *give* den til verden lige så meget, som du ønsker at *modtage* den? For medmindre du gør, vil du ikke modtage den. Hvis du vil have den af os, *må* du give den. Rehabilitering kommer ikke fra nogen som helst andre. Du kan have vejledning udefra, men du *må* *acceptere* den indefra. Vejledningen *må* [blive] det, *du* ønsker, ellers vil den være meningsløs for dig. Derfor er rehabilitering et samarbejdsforetagende.

8.30 Jeg kan fortælle dig, hvad du skal gøre, men dette vil ikke hjælpe dig, medmindre du samarbejder ved at tro, at jeg *ved*, hvad du skal gøre. Først da vil dit sind vælge at følge mig. Uden *din* vilje kan du ikke *blive* rehabiliteret. *Motivation* til at blive helbredt er den afgørende faktor i rehabilitering. Uden dette beslutter du dig *imod* helbredelse, og dit veto mod min vilje for dig *gør helbredelse umulig*. Hvis helbredelse *er* vores fælles vilje, *kan* du *ikke* blive helbredt medmindre vores viljer *er* forenede. Dette er indlysende, når du overvejer, hvad helbredelse *er til*. Helbredelse er den måde, hvorpå adskillelsen bliver overvundet. Adskillelse overvindes af forening. Den kan ikke blive overvundet ved at adskille.

8.31 *Viljen* til at forene *må* være entydig, ellers er viljen *selv* delt eller ikke hel. Din vilje er midlet, ved hvilket du bestemmer din egen tilstand, fordi vilje er *mekanismen* for beslutning. Den er den magt, hvormed du adskiller eller forener og oplever smerte eller glæde i overensstemmelse hermed. Min vilje kan ikke *overvinde* din, fordi din er lige så magtfuld som min. Hvis det ikke var tilfældet, ville Guds Sønner ikke være ligeværdige. Alle ting er mulige gennem vores *forenede* vilje, men min vilje alene kan ikke hjælpe dig. Din vilje er lige så fri som min, og Gud Selv ville ikke gå imod den. *Jeg* kan ikke ville det, Gud *ikke* vil. Jeg kan tilbyde dig min vilje til at gøre *din* uovervindelig ved denne deling, men jeg kan ikke *modsætte* mig din *uden* at konkurrere med den og derved krænke Guds Vilje for dig.

8.32 Intet, som Gud skabte kan modsætte sig din vilje, ligesom intet, Gud skabte, kan modsætte sig Hans. Gud *gav* din vilje dens magt, som jeg kun kan anerkende til ære for *Hans*. Hvis du ønsker at være som mig, vil jeg hjælpe dig til at vide, at vi *er* ens. Hvis du ønsker at være anderledes, vil jeg vente, indtil du ombestemmer dig. Jeg kan *undervise* dig, men kun du kan vælge at *lytte* til min undervisning. Hvordan kan

det være anderledes, hvis Guds Rige *er* frihed? Frihed kan ikke blive lært af tyranni af nogen art, og den perfekte ligeværdighed af *alle* Guds Sønner kan ikke blive anerkendt gennem én viljes herredømme over en anden. Guds Sønner er ligeværdige i vilje, da alt er deres Faders Vilje. Dette er den *eneste* lektion, jeg kom for at undervise i vel vidende, at den er sand.

8.33 Når din vilje *ikke* er min, er den ikke vores Faders. Dette betyder, at du har sat *din* i fængsel og ikke har *ladet* den være fri. Af jer selv kan I ikke gøre noget, fordi i jer selv *er* I ingenting. Jeg er ingenting uden Faderen, og *du* er ingenting uden mig, for ved at fornægte Faderen fornægter du *dig selv*. Jeg vil *altid* huske dig, og i *min* erindring af dig ligger din erindring af *dig selv*. I vores erindring af *enhver* anden ligger vores erindring af Gud, og i denne erindring ligger din frihed, fordi din frihed er i Ham. Så tilslut dig til mig i lovprisning af Ham og dig, som Han skabte. Dette er vores taknemlighedsgave til Ham, som Han vil dele med *alle* Hans skabninger, til hvem Han giver det ligeligt, der er acceptabelt for Ham. *Fordi* det er acceptabelt for Ham, er det frihedens gave, som *er* Hans vilje for alle Hans Sønner. Ved at *tilbyde* frihed, vil *du* blive fri.

8.34 Frihed er den eneste gave, du kan tilbyde Guds Sønner, da det er en *anerkendelse* af det, *de* er, og det, Han er. Frihed er skabelse, fordi det er kærlighed. Det, du søger at sætte i fængsel, elsker du *ikke*. Derfor, når du søger at sætte nogen som helst i fængsel, inklusive *dig selv*, elsker du ikke ham, og du kan ikke identificere dig med ham. Når du sætter *dig selv* i fængsel, mister du af syne din sande identifikation *med* mig og med Faderen. Din identifikation *er* med Faderen og med Sønnen. Det *kan ikke* være med den ene og ikke med den anden. Hvis du er del af den ene, må du være del af den anden, fordi *de er* den ét.

8.35 Den Hellige Treenighed er hellig, *fordi* den er én. Hvis du udelukker *dig selv* fra denne forening, opfatter du den Hellige Treenighed som adskilt. Du må være inkluderet *i* Den, fordi Den *er* alting. Medmindre du indtager din plads i Den og udfylder din funktion som *del* af Den, er Den lige så berøvet som *du* er. Ingen del af Den kan blive sat i fængsel, hvis Dens sandhed skal blive kendt. Kan du blive adskilt fra din identifikation og have fred? Afstandtagen er ikke en løsning; den er en *vrangforestilling*. De vildfarne tror, at sandheden vil angribe dem, og derfor *ser* de den ikke, fordi de *foretrækker* vrangforestillingen. Ved at bedømme sandhed som noget, *de ikke* ønsker, opfatter de bedrag og blokerer viden.

8.36 Hjælp dem ved at tilbyde dem *din* forenede vilje på deres vegne, som jeg tilbyder dig min på *dine*. Alene kan vi ikke gøre noget, men *sammen* smelter vores viljer sammen til noget, hvis magt er langt

hinsides magten i dens adskilte dele. Ved *ikke at være adskilt*, bliver Guds vilje etableret *i vores og som vores*. Denne Vilje er uovervindelig, *fordi* den er udelt. Sønskabets udelte vilje er den perfekte Skaber, da den er fuldstændigt i Guds billede, Hvis Vilje den *er*. Du kan ikke blive fritaget fra den, hvis du skal komme til at forstå det, *den er*, og det, *du er*. Ved at adskille din vilje *fra* min, fritager du dig selv fra Guds Vilje, som *er* dig selv.

8.37 At helbrede er stadigt at gøre hel. Derfor er at helbrede at *forene* sig med de, der er som dig, fordi det at anerkende denne lighed *er* at anerkende Faderen. Hvis *din* perfektion er i Ham og kun i Ham, hvordan kan du *vide* det uden at anerkende Ham? Anerkendelse af Gud *er* anerkendelsen af dig selv. Der *er* ingen adskillelse mellem Gud og Hans skabelse. Du vil lære dette efterhånden, som du lærer, at der ikke er nogen adskillelse af *din* vilje og *min*. Lad Guds kærlighed skinne på dig ved din accept af mig. *Min* virkelighed er *din og Hans*. Ved at slutte din vilje til min, tilkendegiver du din bevidsthed om, at Guds Vilje er en.

8.38 Guds Ænhed og vores er ikke adskilt, fordi Hans Ænhed *omslutter* vores. At slutte dig sammen med mig er at genoprette Hans magt til dig, *fordi* vi deler den. Jeg tilbyder dig kun *anerkendelsen* af Hans magt i dig, men i den ligger *al* sandhed. Når *vi* forener os, forener vi os med Ham. Ære være foreningen af Gud og Hans hellige Sønner! Al ære ligger i dem, *fordi* de er forenede. Miraklerne, vi laver, bærer vidnesbyrd om Faderens Vilje for Hans Søn og om vores glæde ved at forene os *med* Hans Vilje for os.

8.39 Når du forener dig med mig, forener du dig *uden* egoet, fordi jeg har givet afkald på egoet i mig selv og *kan* derfor *ikke* forene mig med dit. *Vores* forening er derfor måden til at give afkald på egoet i *dig selv*. Sandheden i os begge er *hinsides* egoet. Ved at ville det *er* du gået hinsides det mod sandhed. Vores succes med at transcendere egoet garanteres af Gud, og jeg kan dele [min perfekte tillid til Hans løfte, fordi jeg ved, at Han gav mig] denne tillid for os begge og os *alle*. Jeg bringer Guds fred tilbage til alle Hans Børn, fordi jeg modtog den af Ham for os alle. Intet kan sejre mod vores forenede vilje, fordi intet kan sejre mod Guds. Ville du kende Guds Vilje for *dig*? Spørg mig om det, der ved det *for* dig, og du vil finde det. Jeg vil intet nægte dig, da Gud intet nægter *mig*.

8.40 Vores er simpelthen rejsen tilbage til Gud, Der er vores hjem. Når som helst frygt trænger ind noget som helst sted langs vejen til fred, er det *altid*, fordi egoet har forsøgt at slutte sig til rejsen med os *og ikke kan gøre det*. Da det fornemmer nederlag og vredes over det, betragter egoet sig selv som afvist og bliver hævngherrig. Du er usårlig overfor

dets gengældelse, *fordi* jeg er med dig. På denne rejse har du valgt mig som din ledsager *i stedet* for egoet. Prøv ikke på at holde fast i begge, ellers vil du prøve at gå i forskellige retninger og vil miste vejen.

8.41 Egoets måde er ikke min, men den er heller *ikke* din. Helligånden har *én* vejledning til *alle* sind, og den, Han lærte mig, er *din*. Lad os ikke miste Hans vejledning af syne gennem illusioner, for kun illusioner om en anden vejledning kan skjule den ene, som Guds Stemme taler for i os alle. Indrøm aldrig egoet magten til at blande sig i rejsen, fordi det ingen *har*, [og] rejsen er vejen til det, der er sandt. Lad *al* vildledning bagud og ræk hinsides alle egoets forsøg på at holde dig tilbage. Jeg går foran dig, fordi jeg er hinsides egoet. Ræk derfor ud efter min hånd, fordi du *ønsker* at transcendere egoet. Min vilje vil *aldrig* mangle, og hvis du *ønsker* at dele den, *vil* du det. Jeg giver det villigt og gladeligt, fordi jeg har brug for dig så meget, som du har brug for mig.

VI. Den Fælles Beslutnings Magt

8.42 *Vi* er Sønskabets fælles vilje fra, hvis helhed er for alle. *Vi* begynder rejsen tilbage med at begive os af sted *sammen* og samler vores brødre, når vi *fortsætter* sammen. Hver gevinst i vores styrke tilbydes til alle, så de også kan lægge deres svaghed til side og føje deres styrke til os. Guds velkomst venter på os alle, og Han vil byde os velkommen, som jeg byder dig velkommen. Glem ikke Guds Rige for noget som helst, verden har at tilbyde. Verden kan intet tilføje til Guds og Hans hellige Søns magt og ære, men den *kan* blinde Sønnerne for Faderen, hvis de beskuer den. Du kan ikke beskue verden og kende Gud. Kun *én* er sand.

8.43 Jeg er kommet til at fortælle dig, at valget af det, der er sandt, ikke er dit. Hvis det var, ville I have ødelagt jer selv. Dog, Gud ville ikke ødelæggelsen Hans skabelser, da Han havde skabt dem til evigheden. Hans Vilje har frelst jer, ikke fra jer selv, men fra jeres *illusioner* om jer selv. Han har frelst jer *for* jer selv. Lad os lovprise Ham, som verden fornægter, for over Hans Rige har den ingen magt. Ingen, der er skabt af Gud, kan finde glæde i noget som helst andet *undtagen* det evige. Det er ikke, fordi han er berøvet noget som helst andet, men fordi intet andet er ham *værdigt*. Det, Gud og Hans Sønner skaber, *er* evigt, og i dette og kun i dette er deres glæde.

8.44 Lyt til historien om den fortabte søn, og lær, hvad Guds skat er og din: Denne søn af en kærlig fader forlod sit hjem og troede, at han spildte alt for intet af nogen som helst værdi, selvom han ikke vidste dets værdiløshed på det tidspunkt. Han skammede sig over at vende

tilbage til sin fader, fordi han troede, at han havde såret ham. Men da han kom hjem, bød faderen ham velkommen med glæde, fordi kun sønnen selv *var* hans faders skat. Han ønskede intet andet.

8.45 Gud ønsker kun Sin Søn, fordi Hans Søn er Hans eneste skat. Du ønsker *dine* skabninger, som Han ønsker Sine. Dine skabninger er din gave til den Hellige Treenighed, skabt i taknemlighed for *din* skabelse. De forlader dig ikke mere, end du har forladt *din* Skaber, men de *udvider* din skabelse, som Gud udvidede sig til *dig*. Kan skabelserne af Gud Selv finde glæde i det, der ikke er virkeligt? Og hvad *er* virkeligt bortset fra Guds skabninger og dem, der er skabt ligesom Hans? *Dine* skabninger elsker dig, som din Sjæl elsker din Fader for skabelsens gave. Der *er* ingen anden gave, som er evig, og derfor er der ingen anden gave, der er *sand*.

8.46 Hvordan kan du så *acceptere* noget som helst andet eller *give* noget som helst andet og forvente glæde til gengæld? Og hvad andet end glæde ville du *ønske*? Du lavede hverken dig selv eller din funktion. Du tog kun *beslutningen* om at være uværdig til begge. Dog, kunne du ikke gøre *dig selv* uværdig, fordi du er Guds skat. Det, Han værdsætter, er værdifuldt. Der kan ikke *være* nogen tvivl om dets værdi, fordi dets værdi ligger i, at Gud deler Sig Selv med det og *fastlægger* dets værdi for evigt.

8.47 *Din* funktion er at føje til Guds skat ved at skabe *din*. Hans Vilje *til* dig er Hans vilje *for* dig. Han ville ikke holde skabelse tilbage fra dig, fordi Hans glæde er i den. Du kan ikke finde glæde *bortset* fra, som Gud gør det. Hans glæde ligger i at skabe *dig*, og Han strækker Sit Faderskab ud til dig, så du kan udvide dig selv, som Han gjorde. Du forstår ikke dette, fordi du ikke forstår *Ham*. Ingen, der ikke kender sin funktion, kan forstå det, og ingen *kan* kende sin funktion, medmindre han ved, hvem han er. Skabelse er Guds Vilje. Hans Vilje skabte dig til at skabe. Din vilje blev ikke skab adskilt fra Hans, og så vil den, som Han vil.

8.48 En "uvillig vilje" betyder ikke noget, [fordi det er] en selvmodsigelse i udtryk, der faktisk ikke efterlader noget. [Du kan kun gøre dig selv magtesløs på en måde, der overhovedet ikke har nogen betydning.] Når du *tror*, at du er uvillig til at ville med Gud, *tænker du ikke*. Guds vilje *er* tanke. Den kan ikke blive modsagt *af* tanke. Gud modsiger ikke *Sig Selv*, og Hans Sønner, der er som Ham, kan ikke modsige sig selv *eller* Ham. Dog er deres tanke så magtfuld, at de endog kan putte Guds Søns sind i fængsel, *hvis* de vælger således. Dette valg *gør* Sønnens funktion ukendt for *ham*, men *aldrig* for hans Skaber. Og *fordi* den ikke er ukendt for hans Skaber, kan den for evigt kendes af ham.

8.49 Der er intet andet spørgsmål, du nogensinde bør spørge dig selv om - "Ønsker jeg at kende min Faders Vilje for mig?" *Han* vil ikke skjule den. Han har afsløret den for mig, fordi jeg bad Ham om det og lærte om det, Han allerede havde givet. Vores funktion er at fungere sammen, for *adskilt* fra hinanden kan vi ikke fungere overhovedet. Hele Guds Søns magt ligger i os alle, men ikke i nogen som helst af os alene. Gud ville ikke have os til at være alene, fordi Han ikke vil at være alene. Det er derfor Han skabte sin Søn og gav ham magten til at skabe med Ham.

8.50 Vores skabninger er lige så hellige, som vi er, og vi er Sønner af Gud Selv og derfor så hellige, som Han er. Gennem vores skabelser strækker vi vores kærlighed ud og forøger således den Hellige Tre-Enigheds glæde. Du forstår ikke dette af en meget enkel grund. I, der er Guds egen skat, betragter ikke jer selv som værdifulde. I betragtning af denne tro kan I ikke forstå *noget som helst*. Jeg deler med Gud kundskaben om den værdi, Han lægger på dig. Min hengivenhed for dig er for Ham, og er født af min kundskab om mig selv *og* Ham. Vi kan ikke *blive* skilt ad. De, som Gud har forenet, kan ikke blive skilt ad, og Gud har forenet alle Sine Sønner med Sig Selv. Kan du blive skilt ad fra dit liv og dit væsen?

8.51 Rejsen til Gud er blot genopvækkelsen af viden om, *hvor* du altid er, og *hvad* du er for evigt. Det er en rejse uden afstand til et mål, der aldrig har ændret sig. Sandhed kan kun blive *oplevet*. Den kan ikke blive beskrevet, og den kan ikke blive forklaret. Jeg kan gøre dig opmærksom på sandheds *betingelser*, men oplevelsen er af Gud. Sammen kan vi imødekomme dens betingelser, men sandheden vil gå op for dig af den selv.

8.52 Hvad Gud har villet for dig, *er* dit. Han har givet Sin Vilje til Sin skat, hvis skat *dét* er. Dit hjerte ligger, hvor din skat er, som Hans gør. Du, der er elsket af Gud, er fuldt ud velsignet. Lær dette af mig, og befri den hellige vilje for alle de, der er så velsignede som *du* er.

VII. Kommunikation og Ego-Krop Ligningen

8.53 Angreb er *altid* fysisk. Når angreb i nogen som helst form kommer ind i dit sind, *sidestiller* du dig selv med en krop. Dette er egoets *fortolkning* af kroppen. Du behøver ikke at angribe fysisk for at acceptere denne fortolkning. Du accepterer den simpelthen ved at tro, at angreb kan *skaffe* dig noget, du ønsker. Hvis du ikke troede på dette, ville idéen om angreb ingen appel have for dig. Når du sidestiller dig selv med en krop, vil du *altid* opleve depression. Når et Guds Barn

tænker på sig selv på denne måde, bagatelliserer han sig selv og ser sine brødre som bagatelliseret på samme måde. Eftersom han *kun* kan finde sig selv i dem, har han afskåret sig fra frelse.

8.54 Husk, at Helligånden kun tolker kroppen som et kommunikationsmiddel. Da den er kommunikationsforbindelsen mellem Gud og Hans adskilte Sønner, fortolker Helligånden alt det, *du* har lavet i lyset af det, Han er. Egoet *adskiller* gennem kroppen. Helligånden *rækker gennem* den til andre. Du opfatter ikke dine brødre, som Helligånden gør, fordi du ikke fortolker deres kroppe og din udelukkende som et middel til at slutte dig sammen med deres *sind* og forene dem med dit og vores. Denne fortolkning af kroppen vil ændre dit sind fuldstændigt om dens værdi. I sig selv har den *ingen*.

8.55 Hvis du bruger kroppen til angreb, *er* den skadelig for dig. Hvis du kun bruger den til at nå sindet hos dem, der tror, de er kroppe og lærer dem *gennem* kroppen, at dette ikke er således, vil du begynde at forstå magten i sindet, der er i jer begge. Hvis du bruger kroppen til dette og *kun* til dette, *kan* du *ikke* bruge den til angreb. I tjenesten med at forene bliver den en smuk lektion i fællesskab, der har værdi indtil fællesskab *er*. Dette er Guds måde at gøre ubegrænset på, hvad du har begrænset. Helligånden ser ikke kroppen, som du gør, fordi Han ved, at den *eneste* virkelighed, noget som helst kan have, er den tjeneste, den kan yde Gud på vegne af den funktion, Han har givet den.

8.56 Kommunikation *afslutter* adskillelse. Angreb *fremmer* den. Kroppen er smuk eller grim, hellig eller brutal, hjælpsom eller skadelig i overensstemmelse med anvendelsen, den bliver brugt til. Og i en andens krop vil du se brugen, som du har anvendt din til. Hvis kroppen for dig bliver et middel, som du giver Helligånden til at bruge på vegne af foreningen af Sønnerne, vil du ikke se noget fysisk andet end, som det er. Brug det til sandhed, og du vil se det i sandhed. *Misbrug* det, og du *vil* misforstå det, fordi du allerede har gjort det *ved* at misbruge det. Fortolk *noget som helst* adskilt fra Helligånden, og du vil have mistillid til det. Dette vil føre dig til had og angreb *og tab af fred*.

8.57 Dog kommer alt tab kun fra din egen misforståelse. Tab af *nogen som helst* art er umulig. Når du ser på en broder som en fysisk enhed, bliver hans magt og ære mistet *for* dig, og det gør *din* også. Du *har* angrebet ham, men du *må* have angrebet dig selv først. Se ham ikke på denne måde af hensyn til din *egen* frelse, som må bringe ham *hans*. Tillad ham ikke forkleje sig selv i *dit* sind, men giv ham frihed fra hans tro på lidenhed og således undslippelse fra *din*. Som del af dig er han hellig. Som en del af mig er *du* det. At kommunikere med en del af Gud Selv er at nå hinsides Riget til dets Skaber gennem Hans stemme, som Han har oprettet som del af *dig*.

8.58 Glæd jer så over, at af jer selv kan I ikke gøre noget. I er ikke *af* jer selv. Han af Hvem du *er*, har villet din magt og ære *for* dig, med hvilken du perfekt kan fuldføre Hans hellige Vilje for dig, når du selv vil det således. Han har ikke trukket Sine gaver tilbage fra dig, men *du* har trukket dem tilbage fra Ham. Lad ingen Guds Søn forblive skjult for Hans navns skyld, fordi Hans navn er *dit*.

8.59 Husk, at Bibelen siger, "Ordet (eller tanken) blev gjort til kød." Strengt taget er dette umuligt, eftersom det ser ud til at involvere oversættelsen af én virkelighedsorden til en anden. Forskellige Virkelighedsordner *ser* bare *ud* til at eksistere, ligesom forskellige rækkefølger af mirakler *gør*. Tanke kan ikke blive gjort til kød undtagen ved tro, eftersom tanke *ikke* er fysisk. Dog, tanke *er* kommunikation, for hvilken kroppen *kan* blive brugt. Dette er den eneste *naturlige* anvendelse, som den *kan* blive sat til. At bruge kroppen unaturligt er at miste Helligåndens formål af syne og således forvirre målet med Hans læseplan.

8.60 Der er intet så frustrerende for en elev som at blive placeret i en læseplan, som han ikke kan lære. Hans følelse af tilstrækkelighed lider, og han *må* blive deprimeret. At komme ansigt til ansigt med en umulig indlæringsituation, uanset hvorfor den er umulig, er den mest deprimerende ting i verden. Faktisk er det i sidste ende *derfor*, verden er deprimerende. Helligåndens læseplan er *aldrig* deprimerende, fordi den er en glædens læseplan. Hver gang reaktionen på indlæring er depression, er det kun fordi målet med læseplanen er blevet mistet af syne.

8.61 I verden opfattes ikke engang kroppen som hel. Dens formål bliver set som opdelt i mange funktioner, der har ringe eller intet forhold til hinanden, så den ser ud til at være styret af kaos. Vejledt af egoet *er* den. Vejledt af Helligånden er den *ikke*. Den bliver kun et middel, ved hvilket den del af sindet, du har adskilt fra din Sjæl, kan nå hinsides dens forvrængninger og *vende tilbage* til Sjælen. Egoets tempel bliver således Helligåndens tempel, hvor hengivenhed til Ham erstatter hengivenhed til egoet. I denne forstand *bliver* kroppen et tempel for Gud, fordi Hans Stemme bor i det ved at dirigere anvendelsen, som det bliver brugt til.

8.62 Helbredelse er resultatet af at bruge kroppen *udelukkende* til kommunikation. Eftersom dette er naturligt, helbreder den ved at gøre hel, der også er naturligt. Al sind er hel, og troen på, at en del af det er fysisk eller *ikke* sind, er en opdelt (eller syg) fortolkning. Sind *kan ikke* blive gjort fysisk, men det *kan* blive gjort synligt gennem det fysiske, hvis det bruger kroppen til at gå *hinsides* sig selv. Ved at række *ud*,

udvider sindet sig selv. Det *stopper* ikke ved kroppen, for hvis det gør det, bliver det blokeret i dets formål. Et sind, der er blokeret, har tilladt sig selv at være sårbart overfor angreb, fordi det har *vendt sig mod sig selv*.

8.63 Fjernelsen af blokeringerne er så den *eneste* måde at garantere hjælp og helbredelse på. Hjælp og helbredelse er de normale udtryk for et sind, der arbejder *gennem* kroppen, men ikke *i* den. Hvis sindet tror, at kroppen er dets *mål*, vil det fordreje sin opfattelse af kroppen og ved at blokere dets egen udvidelse hinsides den, vil det fremkalde sygdom ved at fremme *adskillelse*. At opfatte kroppen som en *adskilt* enhed kan ikke *andet* end fremme sygdom, fordi det ikke er sandt. Et kommunikationsmedium mister nytten, hvis det bruges til noget andet. At bruge et kommunikationsmiddel som et middel til *angreb* er en åbenlys forvirring i formål.

8.64 At kommunikere er at sammenslutte og at angribe er at adskille. Hvordan kan du gøre begge samtidig med den *samme ting* og ikke lide? Opfattelse af kroppen kan kun blive forenet med *ét* formål. Dette frigiver sindet fra fristelsen til at se kroppen i mange lys og overgiver den *udelukkende* til Det Ene Lys, Hvori den overhovedet virkeligt kan blive forstået. At forveksle en indlæringsenhed med en læseplans *mål* er en grundlæggende forveksling. Indlæring kan næppe blive bremsset af dens egne hjælpemidler med hverken håb om at forstå hjælpemidlerne *eller* indlæringens virkelige formål. Indlæring må føre *hinsides* kroppen for genindførelsen af sindets magt i den. Dette kan *kun* blive opnået, hvis sindet strækker sig til andre sind og ikke *bremser* sig selv i dets udvidelse.

8.65 Bremsningen af sindets udvidelse er årsagen til *al* sygdom, fordi kun udvidelse er sindets funktion. Det modsatte af glæde er depression. Når din indlæring fremmer depression i stedet for glæde, kan du ikke lytte til Guds glade Lærer, og du må lære galt. At se en krop som noget som helst andet end et middel til ren udvidelse er at begrænse dit sind og *skade dig selv*. Sundhed er derfor ikke andet end forenet formål. Hvis kroppen bliver bragt under sindets formål, bliver kroppen hel, fordi *sindets* formål *er* ét. Angreb kan kun være et *formodet* formål med kroppen, fordi *adskilt* fra sindet *har* kroppen *intet formål overhovedet*.

8.66 Du er *ikke* begrænset af kroppen, og tanke *kan ikke* blive gjort til kød. Dog, kan sindet blive manifesteret gennem kroppen, hvis det går hinsides den og *ikke fortolker den som en begrænsning*. Hver gang du ser en anden som begrænset *til* eller *af* kroppen, påtvinger du *dig selv* denne grænse. Er du villig til at *acceptere* dette, når hele dit formål med indlæring burde være at *undslippe* fra begrænsninger? At opfatte kroppen som et middel til angreb af nogen som helst slags og endda

underholde den mulighed, at glæde *på nogen mulig måde* kunne blive resultatet, er et éntydigt tegn på en dårlig elev. Han har accepteret et indlæringsmål i åbenlys modsætning til læseplanens samlede formål og har forstyrret sin evne til at acceptere dens formål som sit eget.

8.67 Glæde er forenet formål, og et forenet formål er *kun* Guds. Når dit er forenet, *er* det Hans. Bland dig i Hans formål, og du har *behov* for frelse. Du har fordømt dig selv, men fordømmelse er *ikke* af Gud. Derfor er den ikke sand. Ikke mere end nogen som helst af *resultaterne* af din fordømmelse. Når du ser en broder som en krop, fordømmer du ham, *fordi* du har fordømt dig selv. Dog hvis al fordømmelse er uvirkelig, og den *må* være uvirkelig, eftersom den er en form for angreb, så kan den ikke *have* nogen resultater.

8.68 Tillad ikke jer selv at lide under resultaterne af det, der ikke er sandt. Befri jeres sind fra troen på, at dette er *muligt*. I dets fuldstændige umulighed og din fulde bevidsthed *om* dets fuldstændige umulighed ligger dit eneste håb om frigivelse. Men hvilket andet håb ville du ønske dig? Frihed fra illusioner ligger kun i ikke at *tro* på dem. Der *er* intet angreb, men der *er* ubegrænset kommunikation og derfor ubegrænset magt og helhed. Helhedens styrke er udvidelse. Arrester ikke din tanke i denne verden, og du vil åbne dit sind for skabelse i Gud.

VIII. Kroppen som Middel eller Mål

8.69 Holdninger til kroppen er holdninger hen imod *angreb*. Egoets definitioner af *alting* er barnlige og altid baseret på, hvad det mener, en ting er *til*. Dette er, fordi det er ude af stand til ægte generaliseringer og sidestiller det, det ser, med den funktion, *det* tilskriver det. Det sidestiller det *ikke* med, hvad det *er*. For egoet er kroppen til at *angribe* med. Ved at sidestille *dig* med kroppen lærer det *dig*, at du er til angribe med, fordi det er det, det tror. Kroppen er så ikke kilden til sit eget helbred. Kroppens tilstand ligger udelukkende i din fortolkning af dens funktion.

8.70 Grunden til, at definitioner med hensyn til funktion er ringere, er, at de godt kan være unøjagtige. Funktioner er del af væren, da de opstår fra den, men forholdet er ikke gensidigt. Helheden definerer *virkeligt* delen, men delen definerer *ikke* helheden. Dette er lige så sandt for viden, som det er for opfattelse. Grunden til, at *vide* delvist er at *vide fuldstændigt*, er på grund af den grundlæggende *forskel* mellem viden og opfattelse. I opfattelse er helheden opbygget af dele, der *kan* adskilles og samles igen i forskellige konstellationer. Viden ændrer sig aldrig, så *dens* konstellation er permanent. De eneste områder, hvori

del-helhed forhold har *nogen som helst* betydning, er dem, hvori ændring er mulig. Der *er* ingen forskel mellem helheden og delen, hvor forandring er umulig.

8.71 Kroppen eksisterer i en verden, der *synes* at indeholde to stemmer, der kæmper om dens besiddelse. I denne opfattede konstellation bliver kroppen opfattet som i stand til at flytte sin kontrol fra den ene til den anden, hvilket muliggør opfattelsen af både sundhed og sygdom. Egoet laver en grundlæggende sammenblanding af midler og mål, som det altid gør. Ved at anse kroppen som et mål har egoet ingen *virkelig* brug for den, fordi den *ikke* er et mål. Du må have lagt mærke til en bemærkelsesværdig egenskab ved ethvert mål, som egoet har accepteret som sit eget. Når du har opnået det, *har det ikke tilfredsstillet dig*. Det er derfor, egoet bliver tvunget til at skifte fra det ene mål til det anden uden ophør, så *du* vil fortsætte med at håbe, at det dog kan tilbyde dig noget.

8.72 Det har været særligt vanskeligt at overvinde egoets tro på kroppen som et mål, fordi dette er ensbetydende med troen på *angreb* som en mål. Egoet har en virkelig *investering* i sygdom. Hvis du er syg, hvordan kan du *protestere* mod egoets faste overbevisning om, at du *ikke* er usårlig? Dette er et særligt tiltalende argument fra egoets synspunkt, fordi det skjuler det åbenlyse *angreb*, der ligger til grund for sygdommen. Hvis du accepterede *dette* og også besluttede dig *imod* angreb, kunne du ikke give dette falske vidne til egoets standpunkt.

8.73 Det er svært at opfatte sygdom *som* et falskt vidne, fordi du ikke indser, at det *er* helt ude af overensstemmelse med det, du ønsker. Dette vidne *ser ud til* at være uskyldig og troværdig, fordi du ikke alvorligt har krydsforhørt ham. Hvis du gjorde, ville du ikke betragte sygdom som sådan et stærkt vidne på vegne af egoets synspunkter.

8.74 En mere ærlig erklæring ville være som følger: De, der *ønsker* egoet, er forudbestemt til at forsvare det. Derfor bør deres valg af vidner være under mistanke fra begyndelsen. Egoet påkalder ikke vidner, der ville være uenige i dets sag, *ej heller gør Helligånden*. Vi har sagt, at dom *er* Helligåndens funktion og en, som Han er perfekt udrustet til at udføre. Egoet, som dommer, giver alt andet *end* en upartisk dom. Når egoet påkalder et vidne, har det *allerede* gjort vidnet til en allieret.

8.75 Det er stadig sandt, at kroppen ikke har nogen funktion af sig selv, fordi den *ikke* er et mål. Egoet fastlægger den imidlertid *som* et mål, fordi den som sådan vil miste sin sande funktion. Dette er formålet med *alting*, egoet gør. Dets eneste mål er at miste altings funktion af syne. En syg krop giver ingen *mening*. Den *kunne* ikke give mening, fordi

sygdom er ikke det, kroppen er *til*. Sygdom er kun meningsfuld, hvis de to grundlæggende forudsætninger, på hvilke egoets fortolkning af kroppen hviler, er sande. Helt konkret er det, at kroppen er til angreb, og at du *er* en krop. Uden disse forudsætninger er sygdom fuldstændig ufattelig.

8.76 Sygdom er en måde at demonstrere på, at *du kan blive såret*. Den er et vidnesbyrd om din skrøbelighed, din sårbarhed og dit ekstreme behov for at være afhængig af *ydre* vejledning. Egoet bruger dette som dets bedste argument for dit behov for *dets* vejledning. Det dikterer endeløse forskrifter for at *undgå* katastrofale resultater. Helligånden, der er fuldstændigt opmærksom på de samme data, gider ikke at analysere dem overhovedet. Hvis dataene er meningsløse, er der ingen grund til at overveje dem. Sandheds funktion er at indsamle data, der er *sande*. Der er ingen mening i at forsøge at lave mening ud af meningsløse data. *Hvilke som helst* måder, du håndterer dem på, resulterer i intet. Jo mere komplicerede resultaterne bliver, desto sværere kan det muligvis være at anerkende deres intethed, men det er ikke nødvendigt at undersøge *alle* mulige resultater, som forudsætningerne giver anledning til, for at bedømme dem i sandhed.

8.77 En indlæringsenhed er *ikke* en lærer. *Den* kan ikke fortælle dig, hvordan *du* har det. *Du* ved ikke, hvordan du har det, fordi du har accepteret egoets forvirring, og *du* tror, at en læringsenhed *kan* fortælle dig, hvordan du har det. Sygdom er blot et andet eksempel på din insisteren på at bede om vejledning fra en lærer, *der ikke kender svaret*. Egoet er *ude af stand* til at vide, hvordan du har det. Da vi sagde, at egoet ikke ved *noget som helst*, sagde vi den ene ting om egoet, der *er* fuldstændigt sandt. Men der er en naturlig følge; hvis viden er væren, og egoet ikke har nogen viden, så har egoet ingen *væren*.

8.78 Du kunne godt spørge, hvordan stemmen fra noget, der ikke findes, kan være så insisterende. Har du alvorligt overvejet den forvrængende kraft af noget, du *ønsker*, selvom det *ikke* er sandt? Du har haft mange tilfælde af, hvordan det, du *ønsker*, kan fordreje det, du ser og hører. Ingen kan betvivle egoets dygtighed til at opbygge falske sager. Ej heller kan nogen som helst betvivle din villighed til at lytte, indtil *du* ikke vil tolerere noget som helst *andet end* sandhed. Når *du* lægger egoet til side, vil det være borte. Helligåndens Stemme er så høj som din villighed til at lytte. Den kan ikke være højere uden at krænke din vilje, som Helligånden forsøger at befri, men *aldrig* kommandere.

8.79 Helligånden lærer dig at bruge din krop til *kun* at nå dine brødre, så Han kan undervise i Sit budskab *gennem* dig. Dette vil helbrede dem og *derfor* helbrede dig. Alting, brugt i overensstemmelse med dets funktion, som Helligånden ser det, *kan ikke* være sygt. Alting brugt

anderledes *er*. Tillad ikke kroppen være et spejl af et splittet sind. Lad den ikke være et billede af din egen opfattelse af lidenhed. Lad den ikke afspejle din vilje til at angribe. Sundhed er den naturlige tilstand af hvad som helst, hvis fortolkning bliver overladt til Helligånden, Der ikke opfatter noget angreb på noget som helst. Sundhed er resultatet af at give afkald på *alle* forsøg på at bruge kroppen kærlighedsløst. Sundhed er begyndelsen på det passende perspektiv på livet under vejledning af den ene Lærer, Der ved, hvad livet *er*, da den er Stemmen for Livet Selv.

IX. Helbredelse som Korrigeret Opfattelse

8.80 Vi sagde engang, at Helligånden er *Svaret*. Han er Svaret på alting, fordi Han ved, hvad svaret på alting *er*. Egoet ved ikke, hvad et virkeligt spørgsmål er, selvom det stiller et endeløst antal. Dog, *du* kan lære dette efterhånden, som du lærer at stille spørgsmålstegn ved egoets værdi og således fastlægger din evne til at vurdere dets spørgsmål. Når egoet frister dig til sygdom, bed ikke Helligånden om at helbrede kroppen, for dette ville blot være at acceptere egoets tro på, at *kroppen* er det passende mål for helbredelse. Bed snarere Helligånden om at lære dig den rette *opfattelse* af kroppen, for opfattelse alene kan blive forvrænget. *Kun* opfattelse kan være syg, fordi kun opfattelse kan være *forkert*.

8.81 Forkert opfattelse er *forvrænget* villen, der ønsker, ting skal være, som de ikke er. *Altings virkelighed* er fuldstændigt harmløs, fordi fuldstændig harmløshed er betingelsen for dens virkelighed. Det er også betingelsen for din *bevidsthed* om dens virkelighed. Du behøver ikke at søge virkelighed. Den vil søge *dig* og finde dig, når du opfylder dens betingelser. Dens betingelser er en del af det, den *er*. Og kun denne del er op til dig. Resten er af den selv. Du behøver at gøre så lidt, fordi den er så magtfuldt, at din lille del vil bringe det hele *til* dig. Så accepter din lille del, og *lad* det hele blive dit.

8.82 Helhed helbreder, fordi den er af sindet. *Alle* former for sygdom, endog død, er fysiske udtryk for *frygten for at vågne op*. De er forsøg på at forstærke *bevidstløshed* af frygt for *bevidsthed*. Dette er en ynkelig måde at prøve på *ikke* at vide ved at gøre evnerne til at vide ineffektive. "Hvil i fred" er en velsignelse for de levende, ikke de døde, fordi hvile kommer fra at *vågne*, ikke fra at sove. Søvn er tilbagetrækning; at vågne er tilslutning. Drømme er *illusioner* om tilslutning, der påtager sig egoets forvrængninger om det, tilslutning betyder, hvis du sover under dets vejledning. Dog, kan Helligånden også finde anvendelse for søvn og kan bruge drømme på vegne af at *vågne*, hvis du vil lade Ham.

8.83 Hvordan du vågner, er et tegn på, hvordan du har brugt søvn. Hvem gav du den til? Under hvilken lærer anbragte du den? Når som helst du vågner nedslået, var det *ikke* af Helligånden. *Kun* når du vågner med glæde, har du udnyttet søvn i overensstemmelse med Helligåndens formål. Du kan bestemt være "søvndrukken", men det er altid fordi du har *misbrugt* den på vegne af sygdom. Søvn er ikke mere en form for død end, at død er en form for bevidstløshed. *Bevidstløshed er umulig*. Du kan kun hvile i fred, *fordi* du er vågen.

8.84 Helbredelse er befrielse fra frygten for at vågne og erstatningen af *viljen til at vågne*. Viljen til at vågne er viljen til at elske, eftersom *al* helbredelse indebærer at erstatte frygt med kærlighed. Helligånden kan ikke skelne mellem grader af fejl, for hvis Han underviste i, at én form for sygdom er mere alvorlig end en anden, ville Han undervise i, at en fejl kan være *mere virkelig* end en anden. Hans funktion er *kun* at skelne mellem det falske og det sande og *erstatte* det falske med det sande.

8.85 Egoet, der altid *svækker* viljen, ønsker at *adskille* kroppen fra sindet. Dette er et forsøg på at *ødelægge* det, men alligevel tror egoet faktisk, at det *beskytter* det. Dette er, fordi egoet tror, at *sind er farligt*, og at gøre sindsløst er at helbrede. Men at gøre sindsløs er umuligt, eftersom det ville betyde at gøre intet ud af det Gud skabte. Egoet foragter svaghed, selvom det gør alt for at *fremkalde* den. Egoet ønsker *kun* det, det hader. For egoet er dette fuldstændigt fornuftigt. Da det tror på magten i angreb, *ønsker* egoet angreb.

8.86 Du er sikkert begyndt at indse, at dette er et meget praktisk kursus, der mener nøjagtigt, hvad det siger. Det samme gør Bibelen, hvis den bliver forstået korrekt. Der har været en udpræget tendens fra mange af Bibelens tilhængere og også dens oversættere til at være fuldstændigt bogstavelig om frygt og *dens* virkninger, men *ikke* om kærlighed og *dens* resultater. Således betyder "helvedesild" "at brænde", men at rejse de døde bliver symbolsk. Faktisk er det *især* henvisningerne til resultaterne af kærlighed, der *burde* blive taget bogstaveligt, fordi Bibelen er *om* kærlighed, da den er om Gud.

8.87 Bibelen formaner dig til at være perfekt, til at helbrede *alle* fejl, til ikke at tænke på kroppen *som* adskilt og til at udføre alle ting i mit navn. Dette er ikke mit navn alene, for vores er en delt identifikation. Navnet på Guds Søn er ét, og du bliver formanet til at udføre kærlighedens værker, fordi vi *deler* denne énhed. Vores sind er hele, *fordi* de er ét. Hvis du er syg, trækker du dig tilbage fra mig. Dog, du kan ikke trække dig tilbage fra mig alene. Du kan kun trække dig tilbage fra dig selv *og* mig.

8.88 Jeg ville ikke bede dig om at gøre de ting, du ikke kan gøre, og det er umuligt, at jeg kunne gøre ting, du ikke kan gøre. I betragtning af dette og i betragtning af dette *ganske bogstaveligt*, kan der ikke være noget, der forhindrer dig i at gøre *nøjagtigt* det, jeg beder om, og alting, der argumenterer *for*, at du gør det. Jeg giver dig ingen grænser, fordi Gud ikke lægger nogen på dig. Når du begrænser *dig selv*, er vi *ikke* af ét sind, og det *er* sygdom. Dog, sygdom ikke af kroppen, men af *sindet*. Alle former for dysfunktion er blot tegn på, at sindet har delt sig og ikke accepterer et forenet formål.

8.89 Så foreningen af *formål* er Helligåndens *eneste* måde at helbrede på. Dette er, fordi det er det eneste niveau på hvilket, helbredelse betyder noget. Genindførelse af mening i et kaotisk tankesystem *er* den eneste måde at helbrede det på. Vi har sagt, at din opgave kun er at opfylde betingelserne *for* mening, eftersom mening i sig selv er af Gud. Dog, er din *tilbagevendende* til mening væsentlig for Hans, fordi din mening er *del* af Hans. Så din helbredelse er del af Hans helbred, eftersom den er del af Hans Helhed. Han kan ikke *miste* dette, men *du* kan ikke *kende* den. Alligevel er den stadig Hans vilje for dig, og Hans vilje *må* bestå for evigt og i alle ting.

X. Accepten af Virkeligheden

8.90 Frygt for Guds Vilje er en af de mærkeligste overbevisninger, som det menneskelige sind nogensinde har lavet. Dette kunne ikke på nogen mulig måde have fundet sted, medmindre sindet *allerede* var dybt splittet, hvilket gjorde det muligt for sindet at være *bange* for det, det virkelig er. Det er åbenlyst, at virkeligheden ikke kan "true" andet end illusioner, eftersom virkeligheden kun kan opretholde sandheden. Selve den kendsgerning, at Guds Vilje, som er det, du *er*, bliver opfattet som skræmmende af dig, viser, at du er bange for det, du er. Så det er ikke Guds vilje, som du *er* bange for, men *din*. Din vilje er *ikke egoets*, og *det er derfor, egoet er imod dig. Det, der synes at være frygt for Gud, er virkelig kun frygten for din egen virkelighed.*

8.91 Det er umuligt at lære noget som helst konsekvent i en tilstand af panik. Hvis formålet med dette kursus er at lære, hvad du er, og hvis du allerede har *besluttet*, at det, du er, er skræmmende, *må* det følge, at du *ikke* vil lære dette kursus. Dog, du kan måske huske, at grunden *til* kurset er, at du *ikke* ved, hvem du er. Hvis du ikke kender din virkelighed, hvordan ville du vide, om det er skræmmende eller ej?

8.92 Foreningen af sandhed og frygt, som højst ville være meget kunstig, er særligt upassende i sindet hos de, der ikke ved, hvad

sandhed *er*. Alt, hvad denne type af forening betyder, er, at du vilkårligt udstyrer noget helt hinsides din bevidsthed med noget, du *ikke ønsker*. Det er således indlysende, at du dømmer noget, som du er fuldstændigt *ubevidst* om. Du har opsat denne mærkelige situation, så det er fuldstændigt umuligt at undslippe fra den *uden* en Vejleder, der *virkeligt* ved, hvad din virkelighed er. Formålet med denne Vejleder er blot at minde dig om, hvad du *ønsker*. Han forsøger ikke at tvinge en fremmed vilje *over på* dig. Han gør blot enhver mulig indsats inden for de grænser, du pålægger Ham, for at *genoprette* din egen vilje i din bevidsthed.

8.93 Du har sat din vilje i *fængsel* i dit ubevidste, hvor den forbliver tilgængelig, men ikke kan hjælpe dig. Da vi sagde, at Helligåndens funktion er at sortere det sande ud fra det falske i din ubevidste, mente vi, at Han har magten til at undersøge det nærmere, *du* har skjult og opfatte Guds Vilje der. Hans opfattelse af denne Vilje kan gøre den virkelig for *dig*, fordi Han er i dit sind, og derfor *er* Han din virkelighed. Så hvis Hans opfattelse af dit sind bringer dets virkelighed til *dig*, lærer Han dig *virkeligt*, hvad du er.

8.94 Den eneste kilde til frygt i denne hele proces kan *kun* være det, du tror, du *mister*. Dog, er det kun det, Helligånden ser, du på nogen mulig måde kan *have*. Vi har understreget de mange gange, at Helligånden aldrig vil påkalde dig til at ofre *noget som helst*. Men hvis I *selv* beder jer selv om ofringen af virkeligheden, *må* Helligånden minde jer om, at dette ikke er Guds Vilje, *fordi* det ikke er jeres. Der er *ingen* forskel mellem din vilje og Guds. Hvis I ikke havde splittede sind, ville I anerkende, at villen er frelse, *fordi* det er kommunikation. Det er umuligt at kommunikere i fremmede tunger. Du og din Skaber kan kommunikere gennem skabelsen, fordi det, og *kun* det, *er* jeres fælles Vilje.

8.95 Delt viljer kommunikerer ikke, fordi de taler for forskellige ting *til det samme sind*. Dette mister evnen til at kommunikere, simpelthen fordi forvirret kommunikation ikke betyder *noget som helst*. Et budskab kan ikke siges at være blevet formidlet, *medmindre* det giver mening. Hvor fornuftige kan dine budskaber være, når du beder om det, du *ikke* ønsker? Dog, så længe, som du er *bange* for din vilje, er dette præcist det, du *vil* bede om. Du insisterer måske på, at Helligånden ikke svarer dig, men det kunne måske være klogere at overveje, hvilken slags *spørger* du er.

8.96 Du beder *ikke* kun om det, du ønsker. Dette er *udelukkende*, fordi du er bange for, at du måske vil *modtage* det, og *det ville du*. Det er virkeligt derfor, du fortsætter med at spørge læreren, som umuligt kunne *lære* dig din vilje. Af ham kan du *aldrig* lære den, og dette giver

dig en illusion af tryghed. Dog, kan du ikke være tryk *mod* sandhed, men kun *i* den. Virkelighed er den *eneste* tryghed. Din vilje er din frelse, *fordi* den er den samme som Guds. Adskillelsen er intet andet end troen på, at den er *anderledes*.

8.97 Intet sind kan tro, at dets vilje er *stærkere* end Guds. Så hvis et sind tror, at *dets* vilje er forskellig fra Hans, kan det kun beslutte, at der er ingen Gud, eller at *Guds Vilje er skræmmende*. Det førstnævnte gør rede for ateisten og det sidstnævnte for martyren. Martyrdom antager de mange former, kategorien inkluderer *alle* doktriner, der fastholder, at Gud kræver ofre af *nogen som helst* art. Begge grundlæggende typer af sindssyg beslutning vil fremkalde panik, fordi ateisten tror, at han er alene, og martyren tror, at Gud korsfæster ham. Begge frygter virkelig forladthed og repressalier, men ateisten er mere reaktiv mod forladthed og martyren mod repressalier.

8.98 Ateisten hævder, at Gud har forladt ham, men han er ligeglad. Han vil imidlertid blive meget bange og dermed meget vred, hvis nogen som helst antyder, at Gud *ikke* har forladt ham. Martyren, på den anden side, er mere bevidst om skyld og tror på, at straf er uundgåelig og forsøger at lære sig selv at *kunne lide* den. Sandheden er ganske enkelt, at ingen ønsker *hverken* at blive forladt *eller* få repressalier. Mange mennesker *søger* begge, men det er stadig sandt, at de *ikke ønsker* dem. Kan du bede Helligånden om "gaver" som disse og forvente rent faktisk at *modtage* dem? [Helligånden er fuldstændig ude af stand til at give dig noget som helst, der ikke kommer fra Gud. Hans opgave er ikke at lave noget som helst til dig.] Han kan ikke få dig til at ønske noget, du *ikke* ønsker. Når du beder den Universelle Giver om det, du ikke ønsker, beder du om det, der *ikke kan* blive givet, *fordi det aldrig blev skabt*. Det blev aldrig skabt, fordi det aldrig var din vilje for *dig*.

8.99 I sidste ende må alle huske Guds Vilje, fordi i sidste ende må alle anerkende *sig selv*. Denne anerkendelse er anerkendelsen af, at *hans vilje og Guds er én*. I sandheds nærvær er der *ingen* vantro og *ingen* ofre. I virkelighedens tryghed er frygt fuldstændig meningsløs. At benægte det, der *er*, kan kun *synes* at være skræmmende. Frygt kan ikke være virkelig uden en årsag, og Gud er den *eneste* Årsag. Gud er kærlighed, og du ønsker Ham *virkelig*. Dette *er* din vilje. Bed om dette, og du *vil* blive besvaret, fordi du vil kun bede om det, der *tilhører* dig.

8.100 Når du beder Helligånden om det, der ville såre dig, kan Han ikke svare, fordi *intet* kan såre dig, og *derfor beder du om ingenting*. *Et hvilket som helst* ønske, der stammer fra egoet, *er* et ønske om intet, og at bede om det er *ikke en anmodning*. Det er blot en benægtelse i *form* af en anmodning. Helligånden er ikke optaget af form overhovedet og er kun bevidst om *mening*. Egoet kan ikke bede Helligånden om *noget*

som helst, fordi der er *fuldstændig kommunikationsfejl* mellem dem. Dog, *du* kan bede Helligånden om *alting*, fordi *dine* anmodninger er virkelige, fordi de er af din vilje. Ville Helligånden benægte Guds vilje? Og kunne Han fejle i at anerkende det i Hans Sønner?

8.101 Den energi, du trækker tilbage fra skabelsen, bruger du på frygt. Dette er ikke, fordi din energi er begrænset, men fordi *du har begrænset den*. Du anerkender ikke det enorme spild af energi, som du bruger på at benægte sandhed. Hvad ville du sige om én, der vedholdende forsøgte det umulige og troede på, at *opnå* det er *succes*? Troen på, at du *må* have det umulige for at være lykkelig, er fuldstændigt i modstrid med skabelsesprincippet. Gud *kunne* ikke ville, at lykke *afhang* af det, du aldrig kunne *have*.

8.102 Det kendsgerning, at Gud er kærlighed, kræver ikke tro, men den kræver *virkeligt* accept. Det er bestemt muligt for dig at *benægte* kendsgerninger, selvom det er umuligt for dig at *forandre* dem. Hvis du holder dine hænder over dine øjne, vil du *ikke* se, fordi du griber ind i lovene om at se. Hvis du benægter kærlighed, vil du *ikke* kende den, fordi dit samarbejde er *loven om dens væren*. Du kan ikke ændre love, du ikke lavede, og lovene om lykke blev skabt *for* dig, ikke *af* dig.

8.103 Forsøg af enhver art på at benægte det, der *er*, er skræmmende, og hvis de er stærke, *vil* de fremkalde panik. Villen *imod* virkelighed, skønt umulig, kan blive *gjort* til et meget vedvarende mål, *selvom du ikke ønsker det*. Men overvej resultatet af denne mærkelige beslutning. Du *vier* dit sind til det, du ikke ønsker. Hvor virkelig kan denne hengivenhed *være*? Hvis du ikke ønsker det, blev det aldrig skabt. Hvis det aldrig blev skabt, er det intet. Kan du *virkelig* vie dig selv til intet?

8.104 Gud i Hans hengivenhed for dig skabte dig viet til *alting* og gav dig det, du er viet til. Ellers ville du ikke være blevet skabt perfekt. Virkelighed *er alting*, og derfor har du alting, *fordi* du er virkelig. Du kan ikke lave det uvirkeligt, fordi *fraværet* af virkelighed er skræmmende, og frygt kan ikke *blive* skabt. Så længe, som du tror, at frygt er mulig, *vil du ikke skabe*. At modsætte sig virkelighedens ordener *gør virkeligheden meningsløs*, og virkeligheden *er mening*.

8.105 Så husk, at Guds Vilje er *allerede* mulig, og intet andet vil *nogensinde* være. Dette er den enkle accept af virkelighed, fordi kun dette *er* virkeligt. Du kan ikke *fordreje* virkelighed og *vide*, hvad den er. Og hvis du *virkeligt* forvrænger virkeligheden, vil du opleve ængstelse, depression og i sidste ende panik, fordi du prøver at *gøre* dig selv uvirkelig. Når du føler disse ting, prøv ikke at se hinsides dig selv efter sandhed, for sandhed kan kun være indeni dig. Sig derfor

8.106 *Kristus er i mig, og hvor Han er, må Gud være, for Kristus er del af Ham.*

XI. Svaret på Bøn

8.107 Alle, der nogensinde har forsøgt at bruge bøn til at anmode om noget, har oplevet, hvad der ser ud til at være fiasko. Dette er ikke kun sandt i forbindelse med bestemte ting, der måske kunne være skadelige, men også i forbindelse med anmodninger, der er i nøje overensstemmelse med dette kursus. Især sidstnævnte kunne måske fortolkes som "bevis" på, at kurset ikke mener det, det siger. Du må imidlertid huske, at kurset erklærer og gentagne gange, at dets formål er *undslippelsen* fra frygt.

8.108 Så lad os antage, at det, du anmoder Helligånden om, *er* det, du virkelig ønsker, men du er stadig *bange* for det. Skulle dette være tilfældet, ville din *opnåelse* af det ikke længere *være* det, du ønsker, selvom *det* er. Dette redegør for, hvorfor visse bestemte former for helbredelse ikke bliver opnået, selvom tilstanden af helbredelse *bliver*. Det sker hyppigt, at et individ beder om fysisk helbredelse, fordi han er bange for *kropslig* skade. På samme tid, hvis han *blev* helbredt fysisk, ville truslen imod hans tanke-system imidlertid være betydeligt *mere* skræmmende for ham end dens fysiske udtryk. I dette tilfælde beder han ikke rigtig om *frigivelse* fra frygt, men om fjernelsen af et symptom, som han har valgt. Denne anmodning er derfor *ikke* om helbredelse overhovedet.

8.109 Bibelen understreger, at *alle* bønner bliver besvaret, og dette må være sandt, hvis ingen indsats bliver spildt. Selve den kendsgerning, at man har bedt Helligånden om *noget som helst*, vil sikre et svar. Dog, er det lige så sikkert, at *ingen* besvarelse givet af Helligånden vil *nogensinde* vil være én, der ville forøge frygt. Det er muligt, at Hans svar ikke vil blive hørt overhovedet. Det er imidlertid *umuligt*, at det vil gå tabt. Der er mange svar, som du allerede har modtaget, men endnu ikke har *hørt*. Jeg forsikrer dig om, at de venter på dig. Det er med bestemthed sandt, at ingen indsats bliver spildt.

8.110 Hvis du ville vide, dine bønner bliver besvaret, tvivl aldrig på en Guds Søn. Stil ikke spørgsmålstejn ved ham, og forvir ham ikke, for din tro på ham er din tro på *dig selv*. Hvis du ville kende Gud og Hans Svar, tro på mig, hvis tro på dig ikke kan blive rystet. Kan du i sandhed bede Helligånden om noget og betvivle din broder? Tro på, at hans ord er sande på grund af sandheden, der er *i* ham. Du vil forene dig med sandheden *i* ham, og hans ord vil *være* sande. Som du hører ham, vil du

høre *mig*. At *lytte* til sandhed er den eneste måde, du kan høre den på nu og endelig *vide* den.

8.111 Det budskab, din broder giver dig, er *op til dig*. Hvad siger han til dig? Hvad ville du *have* ham til at sige? Din beslutning *om* ham afgør det budskab, du modtager. Husk, at Helligånden er i ham, og Hans Stemme taler til dig *gennem* ham. Hvad kan så hellig en broder fortælle dig *undtagen* sandhed? Men *lytter* du til den? Din broder ved måske ikke, hvem han er, men der er et lys i hans sind, som *virkeligt* ved det. Dette lys kan skinne ind i dine, gøre hans ord sande og gøre *dig* i stand til at høre dem. Hans ord er Helligåndens svar til dig. Er din tro på ham stærk nok til at lade dig høre?

8.112 Frelse er af din broder. Helligånden strækker sig fra dit sind til hans og svarer *dig*. Du kan ikke høre Guds Stemme i dig selv alene, fordi du *ikke* er alene. Og Hans svar er kun til den, du *er*. Du vil ikke vide tilliden, jeg har til dig, medmindre du *udvider* den. Du vil ikke have tillid til Helligåndens vejledning eller tro, at den er til dig, medmindre du hører den i andre. Det må være til din broder, fordi det er til dig. Ville Gud have skabt en Stemme til dig alene? Kunne du høre Hans svar, *undtagen* hvis Han svarer *alle* Guds Sønner? Hør det fra din broder, du ville have mig til at høre fra dig, for du vil ikke ønske for *mig* at blive bedraget.

8.113 Jeg elsker dig for sandheden i dig, som Gud gør. Dine bedrag kan måske bedrage *dig*, men de *kan ikke* bedrage *mig*. Da jeg ved, hvad du er, *kan* jeg *ikke* tvivle på dig. Jeg hører kun Helligånden i dig, der taler til os gennem *dig*. Hvis du vil høre mig, hør mine brødre, i hvilke Guds Stemme taler. Svaret på *alle* bønner ligger i dem. Du vil blive svaret efterhånden, som du hører svaret i *alle* og *enhver*. Lyt ikke til noget som helst andet, ellers vil du ikke høre sandhed.

8.114 Tro på dine brødre, *fordi* jeg tror på dig, og du vil lære, at min tro på dig er berettiget. Tro på mig *ved* at tro på dem af hensyn til det, Gud gav dem. De *vil* svare dig, hvis du lærer at bede dem om sandhed. Bed ikke om velsignelser uden at velsigne dem, for kun på denne måde kan du lære, hvor velsignet *du* er. Ved at følge denne måde leder du *virkeligt* efter sandheden i dig. Dette er ikke at gå *hinsides* dig selv, men *mod* dig selv. Hør kun Guds Svar i Hans Sønner, og du *er* blevet besvaret.

8.115 At betvivle er at vælge side imod eller at *angribe*. At tro er at acceptere og at holde med. At tro er ikke at være godtroende, men at acceptere og *værdsætte*. Det, du ikke tror, værdsætter du ikke, og du *kan ikke* være taknemmelig for det, du ikke værdsætter. Der *er* en pris,

du vil betale for dom, fordi dom *er* fastsætningen af en pris. Og når du fastsætter den, *vil* du betale den.

8.116 Hvis at betale bliver ligestillet med at *få*, vil du sætte prisen lavt, men kræve et højt *afkast*. Du vil have glemmt [at, at fastsætte pris er at *værdsætte*, så], at dit afkast står i *forhold* til din bedømmelse af værdi. Hvis betaling er associeret med at *give*, kan det ikke blive opfattet som tab, og det *gensidige* forhold mellem at give og modtage vil blive anerkendt. Prisen vil så blive sat højt på grund af værdien af afkastet. Prisen for at *få* er at miste værdien af syne, hvilket gør det uundgåeligt, at du *ikke* vil værdsætte det, du modtager. Værdisæt det lidt, og du vil ikke værdsætte det og vil ikke *ønske* det.

8.117 Så glem aldrig, at *du* har sat værdien på det, du modtager, og har prissat det efter det, du giver. At tro, at det er muligt at få meget for lidt, er at tro, at du kan forhandle med Gud. Guds love er *altid* retfærdige og fuldkommen konsekvente. *Ved* at give modtager du. Men at modtage er at *acceptere*, ikke at få. Det er umuligt ikke at *have*, men det *er* muligt ikke at *vide*, du har. Anerkendelsen af at have er villigheden til at *give*, og *kun* ved denne villighed kan du anerkende det, du har. Det, du giver, er derfor den værdi, du tillægger det, du har, da det er det nøjagtige mål for den værdi, du tillægger det. Og dette er til gengæld målet for, hvor meget du *ønsker* det.

8.118 Så du kan *bede* fra Helligånden kun ved at give *til* Ham, og du kan *give* til Ham kun, hvor du *ser* Ham. Hvis du ser Ham i alle og enhver, overvej, hvor meget du vil *bede* Ham om, og *hvor meget du vil modtage*. Han vil ikke nægte dig noget, fordi du ikke har nægtet Ham noget, og så kan du dele alting. Dette er måden og den *eneste* måde at få Hans svar på, fordi Hans svar er alt, hvad du *kan* bede om og *ønske*. Så sig til alle og enhver,

8.119 *Fordi jeg vil at kende mig selv, ser jeg dig som Guds Søn og min broder.*

Kapitel Ni:

Korrektion af fejl

I. Introduktion

9.1 Egoets agtpågivenhed overfor de fejl, som andre egoer laver, er ikke den slags årvågenhed, Helligånden ville have dig til at opretholde. Egoer er kritiske med hensyn til den type af "fornuft", de står for. *De* forstår denne slags fornuft, fordi den *er* fornuftig for dem. For Helligånden giver den ingen mening overhovedet. For egoet er det

venligt og rigtigt og godt at pege på fejl og "korrigere" dem. Dette giver perfekt mening for egoet, som er fuldstændigt ubevidst om, hvad fejl *er*, og hvad korrektion *er*.

9.2 Fejl *er* af egoet, og korrektion af fejl af en hvilken som helst art ligger udelukkende i *frasingen* af egoet. Når du korrigerer en broder, fortæller du ham, at han tager fejl. Han giver muligvis ingen mening på det tidspunkt, og det er sikkert, at hvis han taler fra egoet, *vil* han ikke give mening. Men din opgave er stadig at fortælle ham, at han har *ret*. Du vil ikke fortælle ham dette verbalt, hvis han taler tåbeligt, fordi han behøver korrektion på et *andet* niveau, eftersom hans fejl *er* på et andet niveau. Han har stadig ret, fordi han er en Søn af Gud. Hans ego tager altid fejl, uanset *hvad* det siger eller gør.

9.3 Hvis du påpeger fejlene i din broders ego, må du se gennem dit, fordi Helligånden ikke opfatter hans fejl. Dette må være sandt, hvis der overhovedet ikke er nogen kommunikation mellem egoet og Helligånden. Egoet giver ingen mening, og Helligånden forsøger ikke at forstå noget, der opstår fra det. Da Han ikke forstår det, dømmer Han ikke det, for Han ved, at intet, det er en kilde til, betyder noget som helst.

II. Tilregnelighed og Opfattelse

9.4 Når du *overhovedet* reagerer på fejl, lytter du ikke til Helligånden. Han har blot set bort fra dem, og hvis du deltager i dem, hører du ikke *Ham*. Hvis du ikke hører Ham, lytter du *bestemt* til dit ego og giver lige så lidt mening som den broder, hvis fejl du opfatter. Dette kan ikke være korrektion. Dog er det mere end blot mangel på korrektion af ham. Det er at opgive korrektion i *dig selv*.

9.5 Når en broder opfører sig sindssygt, kan du kun helbrede ham ved at opfatte *tilregneligheden* i ham. Hvis du opfatter hans fejl og *accepterer* dem, accepterer du *dine*. Hvis du ønsker at overgive dine til Helligånden, må du gøre dette med hans. Med mindre dette bliver den ene måde, hvorpå du håndterer *alle* fejl, kan du ikke forstå, hvordan alle fejl bliver *ophævet*. Hvordan er dette forskelligt fra at fortælle dig, at det, du underviser i, lærer du? Din broder har lige så ret som du har, og hvis du tror, han tager fejl, fordømmer du dig selv.

9.6 *Du* kan ikke korrigere *dig selv*. Er det så muligt for dig at korrigere en anden? Dog, du *kan* se ham i sandhed, fordi det er muligt for dig at se *dig selv* i sandhed. Det er ikke op til dig at ændre ham, men blot at acceptere ham som han *er*. Hans fejl kommer ikke fra den sandhed, der er i ham, og kun denne sandhed er din. Hans fejl kan ikke ændre dette og kan overhovedet ikke have nogen virkning på sandheden i *dig*. At

opfatte fejl hos nogen som helst og reagere på dem, som om de var virkelige, er at *gøre* dem virkelige for dig. Du vil ikke undslippe at betale prisen for dette, ikke fordi du bliver straffet for det, men fordi du følger den forkerte vejleder og vil fare vild.

9.7 Din broders fejl er ikke af ham mere, end dine er af *dig*. Accepter hans fejl som virkelige, og du har angrebet *dig selv*. Hvis du ville finde din vej og beholde den, se kun sandhed ved siden af dig, for I går sammen. Helligånden i dig tilgiver alle ting i dig *og* i din broder. Hans fejl bliver tilgivet *med* dine. Soning er ikke mere adskilt end kærlighed. Soning kan ikke være adskilt, fordi den *kommer* fra kærlighed. Et *hvilket som helst* forsøg, du gør for at korrigere en broder, betyder, at du mener, at korrektion ved *dig* er mulig, og dette kan *kun* være egoets hovmod. Korrektion er af Gud, Der ikke kender til hovmod. Helligånden tilgiver alt, *fordi* Gud skabte alting.

9.8 Påtag dig ikke Hans funktion, ellers vil du glemme *din*. Accepter *kun* helbredelsens funktion i tid, fordi det er det, tid er *til*. Gud *gav* dig funktionen at skabe i evighed. Du behøver ikke at lære dette, men du behøver *bestemt* at lære at *ønske* det, og til dette blev al indlæring lavet. Dette er Helligåndens gode brug af en evne, som du ikke *behøver*, men som du *har* lavet. Giv den til Ham! Du ved ikke, hvordan du kan bruge den. Han vil lære dig, hvordan du kan se dig selv uden fordømmelse ved at lære at se på *alting* uden den. Fordømmelse vil så ikke være virkelig for dig, og alle dine fejl *vil* blive tilgivet.

III. Soning som en lektion i deling

9.9 Soning er for alle, fordi den er måden at *ophæve* den tro på, at noget som helst er til dig alene. At tilgive er at *overse*. Se så hinsides fejl, og lad ikke din opfattelse hvile *på* den, for du vil tro det, din opfattelse rummer. Accepter som sandt kun det, din broder *er*, hvis du ville kende dig selv. Opfat det han *ikke* er, og du kan ikke vide, hvad du er, *fordi* du ser ham falskt. Husk altid, at din identitet bliver delt, og at deling *er* dens Virkelighed.

9.10 Du har en rolle at spille i Soningen, men Soningsplanen *er* hinsides dig. Du ved ikke, hvordan du kan overse fejl, ellers du vil ikke lave dem. Det ville blot være en yderligere fejl at tænke enten at du *ikke* laver dem, eller at du kan rette dem *uden* en Vejleder til korrektion. Og hvis du ikke *følger* denne Vejleder, vil dine fejl *ikke* blive rettet. Planen er ikke din, *på grund af* dine begrænsede idéer om, hvad du er. Denne begrænsning er, hvor *alle* fejl opstår. Måden til at ophæve dem på er derfor ikke *af* dig, men *for* dig.

9.11 Soningen er en lektion i deling, som bliver givet dig, fordi *du har glemmt, hvordan du kan gøre det*. Helligånden minder dig blot om det, der er din naturlige evne. Ved at genfortolke evnen til angreb, som du *virkeligt* lavede, til evnen til at *dele*, oversætter Han det, du har lavet, til det, Gud skabte. Hvis du ville gennemføre dette *gennem* Ham, kan du ikke se på dine evner gennem egoets øjne, ellers du vil dømme dem, som *det* gør. Al deres skadelighed ligger i dets dom. Al deres hjælpsomhed ligger i Helligåndens dom.

9.12 Egoet har også en plan for tilgivelse, fordi du *beder* om en, dog ikke af den rette lærer. Egoets plan *giver* naturligvis *ingen mening* og vil ikke virke. Ved at følge den vil du blot anbringe dig selv i en umulig situation, til hvilken egoet *altid* fører dig. Egoets plan er *først* at få dig til at se fejl, og *derefter* overse den. Men hvordan kan du overse det, du har gjort virkelig? Ved at se det tydeligt *har* du gjort det virkelig og *kan ikke* overse det.

9.13 Dette er hvor egoet bliver tvunget til at appellere til "mysterier" og begynder at insistere på, at du må acceptere det meningsløse for at redde dig selv. Mange har forsøgt at gøre dette i mit navn og glemmt, at mine ord giver *perfekt* mening, fordi de kommer fra Gud. De er lige så fornuftige nu som de nogensinde var, fordi de taler om idéer, der er evige. Tilgivelse, der bliver lært af mig, bruger *ikke* frygt til at *ophæve* frygt. Den gør heller ikke det *uvirkelige* virkeligt og ødelægger det derefter.

9.14 Tilgivelse gennem Helligånden ligger simpelthen i at se hinsides fejl fra begyndelsen og dermed *holde* den uvirkelig for dig. Lad ikke nogen som helst tro på dens virkelighed komme ind i jeres sind *overhovedet*, ellers vil du også tro, at *du* må ophæve det, du har lavet, for at blive tilgivet. Det, der ingen virkning har, eksisterer ikke, og for Helligånden er virkningerne af fejl *fuldstændigt* ikke-eksisterende. Ved støt og konsekvent at annullere *alle* dets virkninger *alle steder* og i *alle* henseender underviser Han i, at egoet ikke eksisterer og *beviser* det. Følg så Hans undervisning i tilgivelse, fordi tilgivelse er Hans funktion, og Han ved, hvordan man udfører den perfekt. Det er det, vi mente, da vi engang sagde, at mirakler er *naturlige*, og når de *ikke* forekommer, er noget gået galt.

9.15 Mirakler er blot tegnet på din villighed til at følge Helligåndens plan for frelse i anerkendelse af den kendsgerning, at du *ikke* ved, hvad den er. Hans arbejde er *ikke* din funktion, og medmindre du accepterer dette, kan du ikke lære det, *din* funktion er. Funktionsforvirringen er så typisk for egoet, at du burde være ganske fortrolig med den nu. Egoet tror, at *alle* funktioner tilhører det, selvom det ikke har nogen idé om, hvad de *er*. Dette er mere end blot forvirring. Det er en særlig farlig

kombination af pompøsitet og forvirring, der gør det sandsynligt, at egoet vil angribe hvem som helst og hvad som helst uden nogen grund overhovedet. Dette er nøjagtigt, hvad egoet gør. Det er *fuldstændigt* uforudsigeligt i sine svar, fordi det ikke har nogen idé om, *hvad* det opfatter.

9.16 Hvis man ikke har nogen idé om, hvad der sker, hvor passende kan du *forvente*, at han reagerer? Du kunne måske stadig spørge dig selv, uanset hvordan du kan redegøre for reaktionerne, hvorvidt de placerer egoet i en meget sund position som vejlederen for *dine*. Det synes absurd at skulle understrege gentagne gange, at egoets kvalifikationer som vejleder er entydigt uheldige, og at det er et bemærkelsesværdigt dårligt valg som lærer i frelse. Dog, dette spørgsmål, så latterligt som det synes at være, er virkelig det afgørende spørgsmål i hele adskillelsesfantasien. Hvem som helst, der vælger en fuldstændig sindssyg vejleder, *må* selv være fuldstændigt sindssyg.

9.17 Det er ikke sandt, at du ikke ved, vejlederen er sindssyg. *Du* ved det, fordi *jeg* ved det, og du *har* bedømt det efter samme standard, som jeg har. Egoet lever bogstaveligt talt på lånt tid, og dets dage er talte. Frygt ikke for den Sidste Dom, men byd den velkommen og vent ikke, for egoets tid er lånt fra *din* evighed. Dette er Den Genkomne, som blev lavet *for* dig efterhånden, som den Første blev skabt. Genkomsten er blot tilbagevenden af *fornuft*. Kan dette *på nogen mulig måde* være skræmmende?

9.18 Hvad andet end fantasi kan være skræmmende, og ingen vender sig til fantasi, medmindre han er desperat efter at finde tilfredsstillelse i virkeligheden. Dog er det sikkert, at han *aldrig* vil finde tilfredshed i fantasi, så hans eneste håb er at *skifte mening om virkeligheden*. Kun hvis beslutningen om, at virkeligheden er skræmmende, er forkert, kan Gud have ret. Og **jeg** forsikrer dig om, at Gud *har* ret. Vær derfor glad for, at du *har* taget fejl, men dette var kun, fordi du ikke vidste, hvem du var. Havde du husket, kunne du ikke mere have taget fejl, end Gud kan. Det umulige kan *kun* ske i fantasi. Når du søger efter virkelighed i fantasier, vil du ikke finde den. Fantasi-symbolerne er af egoet, og af *disse* vil du finde mange. Men se ikke efter mening i dem. De har ikke mere mening end de fantasier ind i hvilke, de blev vævet.

9.19 Eventyr kan være behagelige eller skræmmende, smukke eller grimme, men ingen kalder dem *sande*. Børn kan måske tro på dem, og så er historierne sande for dem i et stykke tid. Dog når virkeligheden gryr, er fantasierne borte. *Virkeligheden* er ikke borte i mellemtiden. Genkomsten er *bevidstheden* om virkelighed, ikke dens *tilbagevenden*. Se, mine børn, virkelighed er her. Den tilhører dig og mig og Gud og er

fuldstændigt tilfredsstillende for os alle. *Kun* denne bevidsthed helbreder, fordi det er bevidstheden om sandheden.

IV. Den uhelbredte helbreder

9.20 Egoets plan for tilgivelse er langt mere udbredt end Guds. Dette er, fordi den bliver udført af uhelbredte helbredere og derfor er af egoet. Lad os betragte den uhelbredte helbreder mere omhyggeligt. Per definition forsøger han at *give*, hvad han ikke har *modtaget*. Hvis han er en teolog, kan han måske begynde med den forudsætning, "Jeg er en elendig synder, og det er du også." Hvis han er en psykoterapeut, vil han mere sandsynligt begynde med den lige så utrolige idé, at han virkelig tror på angreb, og det gør patienten også, men det betyder ikke noget i begge tilfælde.

9.21 Vi har gentagne gange erklæret, at egoets overbevisninger ikke kan blive delt, og det er *derfor*, de er uvirkelige. Så hvordan kan "afdækningen" af dem *gøre* dem virkelige? Enhver helbreder, der leder i fantasier efter sandhed, *må* være uhelbredt, fordi han ikke *ved*, hvor han skal lede efter sandheden, og har derfor ikke har svaret på helbredelsesproblemet. Der er en fordel ved at bringe mareridt ind i bevidsthed, men *kun* for at undervise i at de ikke er virkelige, og at *hvad som helst* de indeholder, er meningsløst. Den uhelbredte helbreder kan ikke gøre dette, fordi han ikke *tror* på det.

9.22 Alle uhelbredte helbredere følger egoets plan for tilgivelse i en eller anden form. Hvis de er teologer, fordømmer de sandsynligvis sig selv, underviser i fordømmelse og er fortalere for en meget bange løsning. Ved at projicere fordømmelse over på Gud får de Ham til at virke hævngherrig og frygter Hans straf. Det, de har gjort, er blot at *identificere* sig med egoet og ved klart at opfatte, hvad det *gør*, fordømme sig selv på grund af denne dybtgående forvirring. Det er forståeligt, at der har været et oprør mod dette begreb, men at oprør mod det stadigt er at tro på det. Oprørets form er derfor forskellig, men *ikke* indholdet.

9.23 De nyere former af egoets plan er lige så uhjælpsomme som de ældre, fordi form ikke betyder noget for Helligånden og derfor ikke betyder noget overhovedet. I følge de nyere former af egoets plan fortolker terapeuten egoets symboler i mareridtet og bruger dem derefter til at bevise, at *mareridtet* er virkeligt. Efter at have *gjort* det virkelig, forsøger han derefter at fjerne dens virkninger ved at afskrive vigtigheden *af drømmeren*. Dette *ville* være en helbredende tilgang, hvis drømmeren blev korrekt identificeret som uvirkelig. Dog hvis

drømmeren bliver sidestillet med *sindet*, bliver sindets korrigerende kraft gennem Helligånden *benægtet*.

9.24 Det er bemærkelsesværdigt, at dette er en selvmodsigelse, endog i egoets udtryk, og en, som det normalt *virkeligt* bemærker, selv i dens forvirring. Hvis måden til at modvirke frygt på er at *reducere* frygterens betydning, hvordan kan dette opbygge egoets styrke? Disse fuldstændigt selvindlysende uoverensstemmelser redegør for, hvorfor ingen, undtagen i visse stiliserede verbale beretninger, kan *forklare*, hvad der sker i psykoterapi. Intet rigtigt *gør*. Intet virkeligt er sket med den uhelbredte helbreder, og han lærer af sin egen undervisning.

9.25 *Fordi* hans ego er involveret, forsøger det altid at få en vis støtte fra situationen. Ved at prøve på at få noget for sig *selv* ved den uhelbredte helbreder ikke, hvordan man *giver*, og kan følgelig ikke dele. Han kan ikke korrigere, fordi han ikke arbejder *korrigerende*. Han mener, at det er op til ham at lære patienten, hvad der er virkeligt, men han ved det ikke selv. Så hvad *burde* der ske? Da Gud sagde: "Lad der være lys," *var* der lys. Kan du finde lys ved at analysere mørket, som psykoterapeuterne gør eller som teologen ved at anerkende mørke i dig selv og lede efter et fjernt lys til at fjerne det, mens du *understreger* afstanden?

9.26 Helbredelse er *ikke* mystisk. Intet vil ske, medmindre du forstår det, da lys *er* forståelse. En "elendig synder" kan ikke blive helbredt uden magi, ej heller kan et "uvigtigt sind" værdsætte sig selv uden magi. Så begge former af egoets tilgang må derfor ankomme til en blindgyde, den karakteristiske "umulige situation", til hvilken egoet *altid* fører. Det *kan* være nyttigt at påpege for en patient, hvor han er på vej, men pointen går tabt, medmindre han kan ændre sin retning. Terapeuten kan ikke gøre dette for ham, men han kan heller ikke gøre dette for *sig selv*.

9.27 Det *eneste* meningsfulde bidrag, terapeuten kan yde, er at præsentere et eksempel på én, hvis retning er ændret *for* ham, og som ikke længere tror på mareridt af *nogen som helst* art. Lyset i hans sind vil derfor *svare* spørgeren, som må beslutte med Gud, at der *er* lys, fordi han *ser* det. Og ved hans anerkendelse ved *terapeuten*, det er der. Det er sådan, opfattelse i sidste ende bliver oversat til viden. Mirakelarbejderen begynder med at *opfatte* lys og oversætter sin opfattelse til sikkerhed ved konstant at udvide det og acceptere dets anerkendelse. Dets *virksomheder* forsikrer ham om, at det er der.

9.28 Terapeuten helbreder ikke; han *lader helbredelse være til*. Han kan pege på mørke, men han kan ikke bringe lys af *sig selv*, for lys er ikke af ham. Dog, at være der *for* ham, må det også være der for hans

patient. Helligånden er den *eneste* terapeut. Han gør helbredelse fuldstændigt klar i en *hvilken som helst* situation, hvori Han er Vejledningen. Den menneskelige terapeut kan kun lade Ham *opfylde* sin funktion. Han behøver ingen hjælp til dette. Han vil fortælle dig *nøjagtigt*, hvad du skal gøre for at hjælpe *nogen som helst*, Han sender til dig for at få hjælp, og vil tale med ham gennem dig, hvis du ikke *blander dig*. Husk, at du vælger en vejleder til hjælp, og at det *forkerte* valg *ikke* vil hjælpe. Men husk også, at det *rigtige* valg *vil*. Stol på Ham, for hjælp er Hans funktion, og Han er af Gud.

9.29 Når du vækker andre sind til Helligånden gennem Ham og *ikke* dig selv, vil du forstå, at du ikke adlyder denne verdens love, men at de love, du adlyder, *virker*. "Det gode er det, der virker" er en sund, dog utilstrækkelig, erklæring. *Kun* det gode *kan* virke. Intet andet fungerer overhovedet. Dette kursus er en vejledning til adfærd. Da det er en meget direkte og meget enkel indlæringsituation giver det dig den Vejleder, der *fortæller* dig, hvad du skal gøre. Hvis du gør det, vil du *se*, at det virker. Dets *resultater* er mere overbevisende end dets ord. De vil overbevise dig om, at ordene er sande. Ved at følge den rette Vejleder lærer du den enkleste af alle lektioner -

9.30 *Ved deres frugter skal I kende dem,
og de skal kende sig selv.*

V. Helligåndens bevidsthed

9.34 Gud er kun mere end dig, fordi Han skabte dig, men ikke engang dette ville Han holde fra dig. Derfor *kan* du skabe som Han gjorde, og din dissociation vil *ikke* ændre dette. Hverken Guds lys *eller* dit er dæmpet, fordi du ikke ser. Fordi Sønskabet *må* skabe som en, husker du skabelsen, hver gang du anerkender en *del* af skabelsen. Hver del, du husker, føjer til *din* helhed, fordi hver del *er* hel. Helhed er udelelig, men du kan ikke lære om din helhed, før du ser den *overalt*. Du kan kun *kende* dig selv, som Gud kender sin Søn, for viden bliver delt *med* Gud. Når du vågner i Ham, vil du kende din storhed ved at acceptere Hans grænseløshed som *din*, men i mellemtiden vil du dømme den, når du dømmer dine brødre og accepterer den efterhånden, som du accepterer *deres*.

9.35 Du er endnu ikke vågen, men du kan lære, *hvordan* du kan vågne op. Helligånden lærer dig ganske enkelt at vække andre. Når du ser dem vågne, lærer du, hvad opvågning *betyder*, og fordi du har villet at vække dem, vil deres taknemmelighed og deres påskønnelse af det, du har givet dem, lære *dig* dets værdi. *De* bliver vidner til din virkelighed, ligesom *I* blev skabte vidner til Guds. Dog, når Sønskabet kommer

sammen og *accepterer* dets enhed, vil det blive kendt af dets skabninger, der vidner om dets virkelighed, som Sønnen gør om Faderens.

9.36 Mirakler har ingen plads i evigheden, fordi de er reparerende. Dog, medens du stadig behøver helbredelse, er dine mirakler de eneste vidner til din virkelighed, som du kan *anerkende*. Du kan ikke udføre et mirakel for *dig selv*, fordi mirakler er en måde at *give* accept på og at modtage den. Med tiden kommer at give først, skønt de er samtidige i evigheden, hvor de ikke kan blive adskilt. Når du har lært, at de *er* de samme, er behovet for tid forbi.

9.37 Evigheden er *én* tid, dens eneste dimension er "altid". Dette kan dog ikke betyde noget for dig, før du husker Guds åbne arme og endelig kender Hans åbne sind. Som Ham er *du* "altid" i Hans sind og med et sind som Hans. I *dit* åbne sind er *dine* skabelser, i perfekt kommunikation født af perfekt forståelse. Kunne du blot acceptere en af dem, ville du ikke have *noget som helst*, verden har at tilbyde. Alt andet ville være totalt meningsløst. Guds mening er ufuldstændig uden dig, og du er ufuldstændig uden dine skabelser. Accepter din broder i denne verden og accepter *intet* andet, for i ham vil du finde du dine skabelser, fordi han skabte dem *med* dig. Du vil aldrig vide, at du er medskaber med Gud, før du lærer, at din broder er en medskaber med dig.

VI. Frelse og Guds vilje

38 Guds Vilje er din frelse. Ville Han ikke have givet dig midlerne til at finde den? Hvis Han vil dig at *have* den, må Han have gjort det muligt og meget let at få den. Dine brødre er overalt. Du behøver ikke at søge langt borte efter frelse. Hvert minut og hvert sekund giver dig en chance for at frelse *dig selv*. Mist ikke disse chancer, ikke fordi de ikke vil vende tilbage, men fordi forsinkelse af glæde er unødvendig. Gud vil dig perfekt lykke *nu*. Er det muligt, at dette ikke også er *din* vilje? Og er det muligt, at dette ikke *også* er dine brødres vilje?

39 Overvej derefter, at i denne fælles vilje *er* I alle forenede og *kun* i denne. Der vil være uenighed om hvad som helst andet, men *ikke* om dette. Så dette er, hvor fred *bor*. Og *du* bor i fred, når du beslutter således. Alligevel kan du ikke bo i fred, medmindre du accepterer Soningen, fordi Soningen *er* vejen til fred. Grunden er meget enkel og så indlysende, at den ofte bliver overset. Det er, fordi egoet er *bange* for det indlysende, eftersom det indlysende er det væsentligste kendetegn ved virkeligheden. Dog, *du* kan ikke overse det, medmindre du *ikke* kigger efter.

40 Det er *fuldstændigt* tydeligt, at hvis Helligånden ser med kærlighed på *alt*, hvad Han opfatter, ser Han med kærlighed på *dig*. Hans vurdering af dig er baseret på Hans viden om, hvad du er, og så vurderer Han dig i sandhed. Og denne vurdering *må* være i dit sind, fordi Han er det. Egoet er også i dit sind, fordi du har *accepteret* det der. *Dets* vurdering af dig er imidlertid den nøjagtige modsætning til Helligåndens, fordi egoet *ikke* elsker dig. Det er ubevidst om, hvad du er, og fuldstændig mistillidsfuld overfor *alt*, hvad det opfatter, fordi dets egne opfattelser er så skiftende. Egoet er derfor i stand til mistænksomhed i bedste fald og ondskabsfuldhed i værste fald. Det er dets rækkevidde. Det kan ikke overskride den på grund af dets usikkerhed. Og det kan aldrig gå *hinsides* den, fordi det aldrig kan *være* sikker.

41 Du har så to *modstridende* bedømmelser af dig selv i dit sind, og de *kan ikke* begge være sande. Du er endnu ikke klar over, hvor *fuldstændigt* forskellige disse vurderinger er, fordi du ikke forstår, hvor ophøjet Helligåndens opfattelse af dig virkelig er. Han bliver ikke bedraget af noget, du *gør*, fordi Han aldrig glemmer, hvad du *er*. Egoet bliver bedraget af alt, hvad du *gør*, også når du svarer Helligånden, for på sådanne tidspunkter *forøges* dets forvirring. Egoet vil derfor særligt sandsynligt angribe dig, når du reagerer kærligt, fordi det har vurderet dig som *ukærlig*, og du går *imod* dets dom.

9.42 Egoet vil begynde at *angribe* dine motiver, så snart de bliver klart ude af overensstemmelse med dets opfattelse af dig. Dette er, når det brat skifter fra mistænksomhed til ondskabsfuldhed, eftersom dets usikkerhed er forøget. Dog er det helt sikkert meningsløst at angribe til gengæld. Hvad kan dette betyde bortset fra, at du er *enig* i egoets vurdering af, hvad du er? Hvis du er villig til at se dig selv som ukærlig, vil du *ikke* være lykkelig. Du fordømmer dig selv og *må* derfor betragte dig selv som utilstrækkelig. Ville du henvende dig til egoet for at få hjælp til at undslippe fra en følelse af utilstrækkelighed, det har *frembragt* og *må opretholde* for dets eksistens? Kan du undslippe dets vurdering af dig ved at bruge dets metoder til at holde dette billede *intakt*?

9.43 Du kan ikke vurdere et vanvittigt trossystem *indefra*. Dets eget rækkevidde udelukker dette. Du kan kun gå *hinsides* det, se tilbage fra et punkt, hvor *tilregnelighed* eksisterer, og *se kontrasten*. Kun *ved* denne kontrast kan sindssygdommen blive bedømt som sindssyg. Med Guds pragt i dig har du valgt at være lille og beklage dig over din lidenhed. *Indeni* det system, der dikterede dette valg, *er* klagesangen uundgåelig. Din lidenhed tages for givet der, og du spørger ikke, "Hvem gav tilladelse?" Spørgsmålet er meningsløst i egoets tankesystem, fordi det åbner *hele* tankesystemet for spørgsmålstejn.

9.44 Vi sagde før, at egoet ikke ved, hvad et virkeligt spørgsmål er. Mangel på viden af en hvilken som helst art er altid forbundet med *uvillighed* til at vide og producerer en fuldstændig mangel på viden, simpelthen fordi viden *er* total. *Ikke* at stille spørgsmålstejn ved din lidenhed er derfor at fornægte *al* viden og holde egoets *hele* tankesystem intakt. Du kan ikke beholde en *del* af et tankesystem, fordi der *kun* kan blive sat spørgsmålstejn ved dets fundament. Og dette må der sættes spørgsmålstejn ved hinsides det, fordi *indeni* det, står dets fundament *virkeligt*. Helligånden dømmes mod virkeligheden af egoets tankesystemet blot, fordi Han ved, at dets fundament ikke er sandt. Derfor betyder intet, der opstår fra det, noget. Helligånden dømmes enhver tro, du rummer efter, hvor den kommer fra. Hvis den kommer fra Gud, ved Han, den er sand. Hvis den ikke gør, ved Han, at den er meningsløs.

9.45 Når som helst du sætter spørgsmålstejn ved din værdi, sig:

9.46 *Gud Selv er ufuldstændig uden mig.*

9.47 Husk dette, når egoet taler, og du vil ikke høre det. Sandheden om dig er så ophøjet, at intet uværdigt for Gud er dig værdigt. Så vælg, hvad du ønsker på disse vilkår, og accepter ikke noget, som du ikke ville tilbyde Gud som fuldt ud passende for Ham, for du *ønsker* ikke noget som helst andet. Returner din del af Ham, og Han vil give dig hele Ham Selv i bytte for din returnering af det, der hører til Ham og gør Ham komplet.

VII. Storslåethed og Pompøsit

9.48 Storslåethed er af Gud og *kun* af Ham. Derfor er den i dig. Når som helst du bliver opmærksom på den, uanset hvor svag den er, forlader du egoet automatisk, for i tilstedeværelsen af Guds storslåethed bliver egoets meningsløshed fuldstændigt tydelig. Selvom det ikke forstår dette, tror egoet, at dets "fjende" har slået til og forsøger at tilbyde gaver for at få dig til at vende tilbage til dets "beskyttelse". *Selvoppustethed* af egoet er dets alternativ til Guds storslåethed. Hvilket vil du vælge?

9.49 Pompøsit er *altid* et dække for fortvivlelse. Det er uden håb, fordi det er ikke virkeligt. Det er et forsøg på at modvirke din lidenhed, baseret på troen på, at lidenhed er *virkelig*. Uden denne tro er grandiositet meningsløs, og du kunne umuligt ønske den. Essensen af grandiositet er konkurrenceevne, fordi den *altid* indebærer angreb. Den er et vildfarent forsøg på at *overgå*, men *ikke* at ophæve. Vi sagde før, at egoet vakler mellem mistænksomhed og ondskabsfuldhed. Det

forbliver mistænksomt, så længe du fortvivler over dig selv. Det skifter til ondskabsfuldhed, når du ikke vil tåle selvfordærelse og søger lettelse. Så tilbyder det dig en illusion af angreb som en løsning.

9.50 Egoet kender ikke forskellen mellem storslåethed og grandiositet, fordi det ikke kender forskellen mellem mirakelimpulser og dets eget ego-fremmede forestillinger. Jeg sagde engang, at egoet *er* opmærksom på trussel, men skelner ikke mellem to fuldstændigt forskellige typer af trusler mod dets eksistens. Dets egen dybtgående fornemmelse af sårbarhed gør det ude af stand til at dømme undtagen med hensyn til angreb. Når det oplever trussel, er dets eneste beslutning om at skulle angribe *nu* eller trække sig tilbage for at angribe senere. Hvis du accepterer dets tilbud om grandiositet, vil det angribe øjeblikkeligt, Hvis du ikke gør det, vil det vente.

9.51 Egoet er kan ikke røre sig i tilstedeværelsen af Guds storslåethed, fordi Hans storslåethed fastslår *din* frihed. Selv den svageste antydning af din virkelighed driver bogstaveligt talt egoet ud af dit sind på grund af fuldstændig mangel på investering i det. Storslåethed er helt *uden* illusioner, og fordi den er virkelig, er den uafviseligt overbevisende. Alligevel vil overbevisningen om virkeligheden ikke forblive hos dig, medmindre du ikke tillader egoet at angribe den. Egoet vil gøre alt for at komme sig og mobilisere sine energier *mod* din frigivelse. Det vil fortælle dig, at du er sindssyg og argumentere for, at storslåethed *ikke kan* være en virkelig del af dig på grund af den lidenhed, som *det* tror på.

9.52 Dog, din storslåethed er ikke en vrangforestilling, fordi du ikke har lavet det. *Du* har lavet grandiositet og er bange for den, fordi den er en form for angreb, men din storslåethed er af Gud, Som skabte den ud af Hans Kærlighed. Fra din storslåethed kan du kun velsigne dig, fordi din storslåethed er din *overflod*. Ved velsignelse holder du den i dit sind, beskytter den mod illusioner og fastholder dig selv i Guds Sind. Husk altid, at du ikke kan være nogen som helst andre steder *undtagen* i Guds Sind. Når du glemmer dette, *vil* du fortvivle, og du *vil* angribe.

9.53 Egoet afhænger *udelukkende* af din vilje til at tåle det. Hvis du er villig til at se på din storslåethed, *kan* du *ikke* fortvivle, og derfor kan du ikke *ønske* egoet. Din storslåethed er Guds *svar* på egoet, fordi den er sand. lidenhed og storslåethed kan ikke sameksistere, og det er heller ikke muligt for dem at veksle i din bevidsthed. lidenhed og grandiositet kan og *må* veksle i din bevidsthed, eftersom begge er usande og derfor er på samme niveau. Eftersom der er niveauet for skift, opleves det som skiftende, og ekstremer er dets væsentligste karakteristika.

9.54 Sandhed og lidenhed er *benægtelser* af hinanden, fordi storslåethed *er* sandhed. Sandhed vakler ikke; den er *altid* sand. Når storslåethed smutter væk fra dig, har du erstattet den med noget, *du* har lavet. Måske er det troen på lidenhed; måske er det troen på grandiositet. Dog, den *må* være sindssyge, fordi den *ikke* er sand. Din storslåethed vil *aldrig* bedrage dig, men dine illusioner vil det *altid*. Illusioner *er* bedrag. Du kan ikke sejre, men du *er* ophøjet. Og i din ophøjede tilstand søger du andre som dig og glæder dig med dem.

9.55 Det er let at skelne storslåethed fra grandiositet, fordi kærlighed bliver gengældt, men stolthed gør ikke. Stolthed vil ikke frembringe mirakler og berøver derfor dig dine sande vidner til din virkelighed. Sandhed er ikke uklar eller skjult, men dens tydelighed for *dig* ligger i den glæde, du bringer til dens vidner, der *viser* den til dig. De attesterer din storslåethed, men de kan ikke attestere stolthed, fordi stolthed bliver ikke delt. Gud *ønsker*, at du beskuer det, Han skabte, fordi det er Hans glæde.

9.56 Kan din storslåethed være hovmodig, når Gud Selv vidner om den? Og hvad kan være virkeligt, som ikke *har* nogen vidner? Hvad godt kan der komme ud af det? Og hvis intet godt kan komme ud af det, kan Helligånden ikke bruge det. Det, Han ikke kan forvandle til Guds vilje, eksisterer slet ikke. Pompøsitet er vildfarende, fordi den bruges til at erstatte din storslåethed. Men hvad Gud har skabt kan ikke erstattes. Gud er ufuldstændig uden dig, fordi Hans storslåethed er total, og du kan ikke mangle i den.

9.57 Du er fuldstændigt uerstattelig i Guds sind. Ingen andre kan udfylde din del i Det, og mens du efterlader din del i Det tomt, venter dit evige sted blot på din tilbagevenden. Gud minder dig gennem Sin stemme om Det, og Gud Selv holder dine udvidelser sikre inden i Det. Alligevel kender du dem ikke, før du vender tilbage til dem. Du *kan ikke* erstatte Hammeriget, og du kan ikke erstatte *dig selv*. Gud, Der *kender* din værdi, ville ikke have det sådan, og så er det *ikke* sådan. Din værdi ligger i *Guds* sind og derfor ikke i dit alene. At acceptere dig selv som Gud skabte dig kan ikke være hovmod, fordi det er *fornægtelse* af hovmod. At acceptere din lidenhed *er* hovmod, fordi det betyder, at du mener, *din* vurdering af dig selv er *sandere* end Guds.

9.58 Men hvis sandheden er udelelig, må din vurdering af dig selv *være* Guds. Du fastlagde ikke din værdi, og den *behøver* intet forsvar. Intet kan angribe den eller sejre over den. Den varierer ikke. Det *er* bare. Spørg Helligånden, *hvad* den er, og Han vil fortælle dig det, men vær ikke bange for Hans svar, for det kommer fra Gud. Det *er* et ophøjet svar på grund af dets Kilde, men Kilden er sand og det er Dens svar også. Lyt og stil ikke spørgsmålstegn ved det, du hører, for Gud

bedrager ikke. Han ville have dig til at erstatte egoets tro på lidenhed med Hans eget ophøjede svar på spørgsmålet om dit væsen, så du kan holde op med at stille spørgsmålstejn ved det og *kende* det for det, det *er*.

VIII. Skabelsensinklusion

9.59 Intet hinsides dig selv kan gøre dig bange eller kærlig, fordi intet er hinsides dig. Tid og evighed er begge i dit sind og *vil* være i konflikt, indtil du udelukkende opfatter tid som et middel til at *genvinde* evigheden. Du kan ikke gøre dette, så længe du tror, at *noget som helst*, der sker med dig, er forårsaget af faktorer *udenfor* dig selv. Du må lære, at tiden udelukkende er til *din* rådighed, og at intet i verden kan tage dette ansvar fra dig. Du kan *overtræde* Guds love i din fantasi, men du kan ikke *undslippe* dem. De blev etableret til din beskyttelse og er lige så ukrænkelige som din sikkerhed.

9.60 Gud skabte intet ud over dig, og intet ud over dig eksisterer, for du er del af Ham. Hvad andet end Ham *kan* eksistere? Intet *hinsides* Ham kan ske, fordi intet *andet end* Ham er virkelig. Dine skabelser føjer til Ham, ligesom *du* gør, men intet bliver tilføjet, der er anderledes, fordi alting har altid *været*. Hvad kan oprive dig bortset fra det flygtige, og hvordan kan det flygtige være virkeligt, hvis du er Guds *eneste* skabning, og Han skabte dig evig? Din hellige vilje fastlægger *alt*, hvad der sker med dig. *Hver* reaktion, du har på *alting*, du opfatter, er op til dig, fordi din vilje afgør din opfattelse af det.

9.61 Gud skifter ikke Sin Mening om *dig*, for Han ikke er usikker på *Sig Selv*. Og det, Han ved, *kan* blive kendt, fordi Han ikke kun Selv ved det. Han skabte dig til Sig Selv, men Han gav dig kraften til at skabe for *dig* selv, så du kunne være som Ham. Det er *derfor* din vilje hellig. Kan noget som helst overgå Guds kærlighed? Så kan noget som helst overgå *din* vilje? Intet kan nå dig fra hinsides den, for når du er i Gud, omfatter *du* alt. Tro dette, og du vil erkende, hvor meget der er op til dig. Når noget som helst truer din fred i sindet, spørg dig selv,

9.62 Har Gud ændret mening om mig?

9.63 *Accepter* derefter Hans beslutning, for den er helt bestemt uforanderlig, og nægt at skifte mening om *dig selv*. Gud vil aldrig beslutte *imod* dig, ellers ville Han beslutte imod sig selv.

9.64 Grunden til, at I ikke kender *jeres* skabelser, er simpelthen, at I ville beslutte imod dem, så længe jeres sind er splittede, og at angribe det, I har skabt, er umuligt. Men husk, at det er *lige så umuligt for Gud*.

Skabelsesloven er, at du elsker dine skabninger som dig selv, fordi de *er* del af dig. Alt, hvad der blev skabt, er derfor fuldstændigt trygt, fordi Guds love beskytter det med Hans kærlighed. En hvilken som helst del af dit sind, der ikke ved dette, har forvist sig selv fra viden, fordi det ikke har opfyldt dens betingelser.

9.65 Hvem kunne have gjort dette andet end dig? Anerkend dette med glæde, for i denne anerkendelse ligger erkendelsen af, at din forvisning *ikke* er af Gud og derfor ikke eksisterer. Du er hjemme i Gud og drømmer om eksil, men er fuldstændig i stand til at vågne til virkeligheden. Er det din vilje at gøre det? Du ved fra din egen oplevelse, at det, du ser i drømme, synes du, er virkeligt, så længe du sover. Men i det øjeblik, du vågner, *ved* du, at alt det, der syntes at ske, overhovedet ikke skete. Du synes ikke, at dette er mystisk, selvom alle de love, du vågnede op *til*, blev overtrådt, mens du sov. Er det ikke muligt, at du blot skiftede fra en drøm til en anden uden virkeligt at vågne op?

9.66 Ville du gide forene det, der skete i modstridende drømme, eller ville du afvise begge to sammen, hvis du opdagede, at virkeligheden er i overensstemmelse med ingen af dem? Du kan ikke huske at være vågen. Når du hører Helligånden, føler du dig bare bedre tilpas, fordi kærlighed synes *mulig* for dig, men du husker endnu *ikke*, at det engang var sådan. Og det er i denne erindring, at du vil vide, at det kan blive sådan igen. Det, der er muligt, er endnu ikke opnået. Dog, det, der engang har været, er sådan *nu*, hvis det er evigt. Når du husker, vil du vide, at det, du husker, er evigt og derfor *er* nu.

9.67 Du vil huske alting i det øjeblik, du *ønsker* det fuldstændigt, for hvis at ønske fuldstændigt er at skabe, vil du have villet adskillelsen væk og samtidig givet dit sind tilbage til din Skaber og dine skabninger. Når du kender *dem*, vil du ingen ønsker have om at sove, men kun viljen til at vågne og være glad. Drømme vil være umulige, fordi du *ønsker* udelukkende sandhed, og når det omsider er din vilje, vil den være din.

IX. Beslutningen om at Glemme

9.68 Medmindre du *ved* noget, *kan* du *ikke* tage afstand fra det. Viden går derfor *forud* for afstandtagen, og afstandtagen er intet andet end *en beslutning om at glemme*. Det, der er blevet glemt, ser derefter ud til at være skræmmende, men *kun* fordi afstandtagen var et *angreb* på sandheden. Du er bange, *fordi* du har glemt. Og du har *erstattet* din viden med en bevidsthed om drømme, fordi du er *bange* for din afstandtagen, *ikke* for det, du har taget afstand fra. Selv i denne verdens

terapi ophører det med at være skræmmende, når afstandtaget materiale bliver accepteret, for sindets love holder altid.

9.69 Dog, at opgive afstandtagen fra *virkeligheden* bringer mere end blot mangel på frygt. I *denne* beslutning ligger glæde og fred og skabelsens glørværdighed. Tilbyd Helligånden udelukkende din vilje til at huske, for Han opbevarer viden om Gud og dig selv *for* dig og venter på din accept. Opgiv med glæde alting, der står i vejen for din erindring, for Gud er i din hukommelse, og Hans stemme vil fortælle dig, at du er en del af Ham, når du er villig til at huske Ham og kende din egen virkelighed igen. Lad intet i denne verden forsinke din erindring om Ham, for i denne erindring er kundskaben om dig selv.

9.70 At huske er blot at gendanne det til dit sind, der allerede er der. Du *laver* ikke det, du husker; du accepterer blot igen det, der er lavet, men blev afvist. Evnen til at acceptere sandhed i denne verden er det opfattelsesmæssige modstykke til at skabe i Riget. Gud vil gøre Sin del, hvis du vil gøre din, og Hans gengæld i bytte for din er ombytningen af viden *for* opfattelse. *Intet* er hinsides Hans Vilje til dig. Men tilkendegiv din vilje til at huske Ham og se! Han vil give dig alt bare for at spørge.

9.71 Når du angriber, fornægter du *dig selv*. Du lærer konkret dig selv, at du *ikke* er det, du er. Din benægtelse af virkeligheden hindrer *accepten* af Guds gave, fordi du har accepteret noget *andet* i dens plads. Hvis du forstår, at misbrug af forsvar altid udgør et angreb på sandhed, og sandhed er Gud, vil du indse, hvorfor dette *altid* er skræmmende. Hvis du yderligere anerkender, at du er *del* af Gud, vil du forstå, hvorfor det er, at du altid angriber dig selv *først*.

9.72 [*Alt* angreb er selvangreb. Det kan ikke *være* noget som helst andet. Opstående fra din *egen* beslutning om ikke at være det, du *er*, er *det et angreb på din identifikation*. Angreb er således den måde, hvorpå din identifikation bliver mistet, fordi, når du angriber, har du glemte det, du er. Og hvis din virkelighed er Guds, husker du ikke *Ham*, når du angriber. Dette er ikke fordi Han er væk, men fordi du er villig til *aktivt ikke at huske Ham*.]

9.73 Hvis du indså den fuldstændige ødelæggelse, dette laver af din ro i sindet, kunne du ikke lave sådan en vanvittig beslutning. Du gør det kun, fordi du stadig tror, at det kan *skaffe* dig noget, du *ønsker*. Det følger således, at du *ønsker* noget *andet* end fred i sindet, men du har ikke overvejet, hvad det må være. Dog, det logiske resultat af din beslutning er fuldstændigt klart, hvis du vil *se* på det. Ved at beslutte *imod* din virkelighed har du gjort dig selv agtpågivende *imod* Gud og

Hans Rige. Og det er *denne* agtpågivenhed, der gør dig bange for at huske Ham.

9.74 Du har *ikke* angrebet Gud, og du elsker Ham *virkeligt*. Kan du ændre din virkelighed? Ingen kan ville at ødelægge sig selv. Når du tror, du angriber dig selv, er det et sikkert tegn på, at du hader, hvad du *tror*, du er. Og dette, og *kun* dette, kan *blive* angrebet af dig. Det, du *tror*, du er, kan være hadefuld, og det, dette underlige billede får dig til at gøre, kan være meget ødelæggende. Dog er ødelæggelsen ikke mere virkelig end billedet, selvom de, der laver afguder, *virkeligt* tilbyder dem. Afguderne er intet, men deres tilbedere er Guds Sønner i sygdom.

9.75 Gud ville have dem frigjort fra deres sygdom og tilbage til Hans Sind. Han vil ikke begrænse din magt til at hjælpe dem, fordi Han har *givet* den til dig. Vær ikke bange for den, for den er din frelse. Hvilken anden Trøster kan der være for Guds syge børn end Hans kraft gennem *dig*? Husk, at det ikke gør noget, hvor i Sønskabet Han bliver accepteret. Han bliver *altid* accepteret for alle, og når *dit* sind modtager Ham, vågner erindringen om Ham igennem hele Sønskabet. Helbred dine brødre ved simpelthen at acceptere Gud *for* dem.

9.76 Jeres sind er ikke adskilte, og Gud har kun én kanal til helbredelse, fordi Han kun har en Søn. Hans resterende kommunikationsled med alle Hans Børn forener dem med hinanden og dem med Ham. At være opmærksom på dette er at helbrede dem, fordi det er bevidstheden om, at ingen er adskilte, så er ingen syge. At tro, at en Guds Søn *kan* være syg, er at tro, at en del af Gud kan lide. Kærlighed *kan ikke* lide, fordi den ikke kan angribe. Erindringen om kærlighed bringer derfor usårlighed med sig.

9.77 Hold ikke med sygdom i nærværelse af en Guds Søn tilstedeværelse, selvom han tror på den, for *din* accept af Gud i ham *anerkender* Guds kærlighed, som han har glemt. Din anerkendelse af ham som del af Gud lærer ham sandheden om ham selv, som han benægter. Ville du *styrke* hans benægtelse af Gud og dermed miste dig selv af syne? Eller vil du minde ham om hans helhed og huske din Skaber *med* ham? At tro, at en Guds Søn er syg, er at tilbyde den samme afgud, som han gør. Gud skabte kærlighed, ikke afgudsdyrkelse. Alle former for afgudsdyrkelse er karikaturer af skabelse, undervist i af syge sind, der er for splittede til at vide, at skabelsen *deler* magt og tilraner sig den *aldrig*. Sygdom er afgudsdyrkelse, fordi den er troen på, at magt kan blive taget *fra* dig. Dog er dette umuligt, fordi du er del af Gud, Som *er* al magt.

9.78 En syg gud *må* være en afgud, lavet i billedet af det, den, der lavede den, mener, at han er. Og det er *virkeligt* nøjagtigt det, egoet

opfatter i en Ham af Gud; en syg gud, selvskabtselvmanifesteret, selvtilstrækkelig, meget ond og meget sårbar. Er *dette* afguden, du ville tilbede? Er *dette* billedet, du ville være på vagt for at *frelse*? [Er du *virkelig* bange for at miste *dette*?] Se roligt på den logiske konklusion af egoets tankesystem, og bedøm, om dets tilbud virkelig er det, du ønsker, for dette *er*, hvad det tilbyder dig. For at *opnå* dette er du villig til at angribe dine brødrer/søstres guddommelighed og således miste din egen af syne. Og du er villig til at holde den skjult og beskytte denne afgud, som du tror vil frelse dig fra de farer, som afguden selv *står* for, men som ikke findes.

9.79 Der er ingen afgudsdyrkere i Hamlen, men der er stor påskønnelse for enhver Ånd, som Gud skabte på grund af den rolige viden om, at hver enkelt er del af Ham. Guds Søn kender ingen afguder, men han kender *virkeligt* sin Fader. Sundhed i denne verden er modstykket til værdi i Hamlen. Det er ikke min fortjeneste, at jeg bidrager til jer men min kærlighed, for I værdsætter ikke jer selv. Når du ikke værdsætter dig selv, bliver du syg, men *min* værdsættelse af dig kan helbrede dig, fordi værdien af Guds Søn er en. Da jeg sagde: "Min fred giver jeg til dig," mente jeg det. Fred kom fra Gud gennem mig til *dig*. Den var for dig, selvom du ikke bad om den.

9.80 Når en broder er syg, er det, fordi han *ikke* beder om fred og derfor ikke ved, at han *har* den. *Accepten* af fred er fornægtelse af illusion, og sygdom *er* en illusion. Dog har enhver Ham Gud magten til at fornægte illusioner et hvilket som helst sted i Hamlen blot ved at fornægte dem fuldstændigt i sig selv. Jeg kan helbrede dig, fordi jeg kender dig. Jeg kender din værdi *for* dig, og det er denne værdi, der gør dig hel. Et helt sind er ikke afgudsdyrkende og kender ikke til modstridende love. Jeg vil helbrede dig blot fordi jeg kun har *ét* budskab, og det er sandt. Din tro på det vil gøre dig hel, når du har tro på mig.

9.81 Jeg bringer ikke Guds budskab med bedrag, og du vil lære dette efterhånden, som du lærer, at du altid modtager så meget, som du *accepterer*. Du kunne acceptere fred *nu* for alle og enhver, du møder, og tilbyde dem perfekt frihed fra *alle* illusioner, fordi *du* hørte. Men hav ingen andre guder end Ham, ellers vil du *ikke* høre. Gud er ikke jaloux på de guder, du laver, men *du* er. Du ville frelse dem og tjene dem, fordi du tror, at de lavede dig. Du tror, de er din Fader, fordi du har projiceret over på dem den skræmmende kendsgerning, at *du* lavede dem til at *erstatte* Gud. Dog, når de synes at tale til dig, husk, at intet *kan* erstatte Gud, og at ligegyldigt hvilke erstatninger, du har forsøgt dig med, *er* de intet

9.82 Så ganske enkelt *tror* du måske, at du er bange for intethed, men du er virkelig bange for *ingenting*. Og i *den* bevidsthed bliver du

helbredt. Du *vil* høre den gud, du lytter til. Du *lavede* sygdoms gud, og *ved* at lave ham gjorde du dig selv i stand til at høre ham. Dog, skabte du ham ikke, fordi han *ikke* er Faderens Vilje. Han er derfor ikke evig og vil blive ophævet for dig i det øjeblik du angiver din villighed til *kun* at acceptere det evige. Hvis Gud kun har en Ham, er der kun en Gud. Du deler virkeligheden med Ham, fordi virkeligheden ikke er delt. At acceptere andre guder end Ham er at placere andre billeder foran *dig selv*.

9.83 Du er ikke klar over, hvor meget du lytter til dine guder, og hvor på vagt du er på deres vegne. Alligevel findes de kun, *fordi* du ærer dem. Anbring ære, hvor den er passende, og fred vil være din. Det er din arv fra din *virkelige* Fader. Du kan ikke lave din Fader, og den Fader, du lavede, lavede ikke dig. Ære er ikke passende for illusioner, for at ære dem er at ære ingenting. Dog er frygt heller ikke passende for dem, for intet kan ikke være skræmmende. Du har valgt at frygte kærlighed *på grund af* dens perfekte harmløshed, og på grund af denne frygt, har du været villig til at opgive din egen perfekte hjælpsomhed og din egen perfekte Hjælp.

9.84 Kun ved Guds alter vil du finde fred. Og dette alter er i dig, fordi Gud anbragte det der. Hans stemme kalder stadigt på dig om at vende tilbage, og Han vil blive hørt, når du ikke anbringer andre guder foran Ham. Du kan opgive sygdommens gud for dine brødre; faktisk er du *nødt* til at gøre det, hvis du giver ham op for dig selv. For hvis du ser ham noget som helst sted, har du accepteret ham. Og hvis du accepterer ham, *vil* du bøje dig og tilbede ham, fordi han blev lavet som Guds erstatning. Han er troen på, at du kan *vælge* hvilken gud, der er virkelig. Selvom det er fuldstændigt tydeligt, at dette ikke har noget at gøre med virkeligheden, er det lige så tydeligt, at det har *alting* at gøre med virkeligheden, som du opfatter den.

X. Magi versus mirakler

9.85 *Al* magi er en form for forening af det uforenelige. *Al* religion er anerkendelsen af, at det uforenelige ikke kan forenes. Sygdom og perfektion *er* uforenelige. Hvis Gud skabte dig perfekt, *er* du perfekt. Hvis du tror, du kan være syg, har du anbragt andre guder foran Ham. Gud er ikke i krig med sygdommens gud, du lavede, men *du* er. Han er symbolet for villen *imod* Gud, og du er bange for ham, *fordi* han ikke kan blive forenet med Guds Vilje. Hvis du angriber ham, vil du gøre ham virkelig for dig. Men hvis du afslår at tilbede ham i en hvilken som helst form, han muligvis viser sig for dig, og hvor som helst du tror, du ser ham, vil han forsvinde ind i den intethed, som han blev lavet af.

9.86 Virkeligheden kan kun gry i et uforplumret sind. Den er der altid til at blive accepteret, men dens accept afhænger af din vilje til at *have* den. At kende virkeligheden må involvere viljen til at bedømme *uvirkelighed* for det, den er. Dette er den rette anvendelse af selektiv opfattelse. At overse intethed er blot at bedømme den korrekt, og på grund af din evne til at vurdere den sandt, *at give slip i den*. Viden kan ikke gry i et sind, fuldt af illusioner, fordi sandhed og illusioner er uforenelige. Sandhed er hel og *kan ikke* blive kendt af del af et sind.

9.87 Sønskabet kan ikke blive opfattet som *delvist* syg, fordi at opfatte det på den måde er ikke at opfatte det overhovedet. Hvis Sønskabet er ét, er det ét i *alle* henseender. Enhed *kan ikke* blive delt. Hvis du opfatter andre guder, er dit sind splittet, og du vil ikke være i stand til at *begrænse* splittelsen, fordi splittelsen *er* tegnet på, at du har fjernet en del af dit sind fra Guds Vilje, og det betyder, at det er ude af kontrol. At være ude af kontrol er at være uden *fornuft*, og sindet *bliver* ufornuftigt uden fornuft. Dette er blot et spørgsmål om definition. Ved at *definere* sindet forkert, opfatter du det som forkert fungerende.

9.88 Guds love vil holde jeres sind fredfyldte, fordi fred er Hans vilje, og Hans love er etablerede for at opretholde den. Hans er frihedens love, men dine er trældommens love. Da frihed og trældom er uforenelige, kan deres love ikke forstås sammen. Guds love arbejder kun for dit gode, og der *er* ingen andre love ud over Hans. Alt andet er blot lovløst og derfor kaotisk. Dog, Gud Selv har beskyttet alt, hvad Han skabte *med* Sine love. Derfor eksisterer alt det, der ikke er under dem, ikke. "Kaoslove" er per definition meningsløse. Skabelse er fuldstændig lovlig, og det kaotiske er uden betydning, fordi det er uden *Gud*. Du har givet din fred til de guder, du lavede, men de er der ikke for at tage den fra dig, og du er ikke i stand til at give den til dem.

9.89 Du er *ikke* fri til at opgive frihed, men kun at *fornægte* den. Du *kan ikke* gøre det, Gud ikke havde til hensigt, for det, Han ikke havde til hensigt, *sker ikke*. Dine guder *bringer* ikke kaos; du *begaver* dem med kaos og accepterer det af dem. Alt dette har aldrig været. Intet andet end Guds love har nogensinde fungeret, og intet andet end Hans Vilje vil nogensinde være. I blev skabt gennem Hans love og med Hans Vilje, og jeres skabelsesmåde etablerede jer *som* Skabere. Det, du har lavet er så uværdigt af dig, at du næppe kunne ønske det, hvis du var villig til at se det, *som det er*. Du ser overhovedet intet. Og dit syn vil automatisk se hinsides det til det, der er i dig og hele vejen rundt omkring dig. Virkeligheden kan ikke bryde igennem de forhindringer, du indskyder, men den *vil* omslutte dig fuldstændigt, når du giver slip i dem.

9.90 Når du har oplevet Guds beskyttelse, bliver fremstilling af afguder utænkelig. Der er ingen mærkelige billeder i Guds Sind, og det, der ikke er i Hans Sind kan ikke være i dit, fordi du er af Èt Sind, og det Sind tilhører Ham. Det er dit, *fordi* det tilhører Ham, for ejerskab er at dele for Ham. Og hvis det er sådan for Ham, er det sådan for dig. Hans definitioner *er* Hans love, for med dem etablerede Han universet som det, det er. Ingen falske guder, du forsøger at indskyde mellem dig selv og din virkelighed, påvirker sandhed overhovedet. Fred er din, fordi Gud skabte dig. Og Han skabte intet andet.

9.91 Miraklet er handlingen af en Guds Søn, der har lagt alle falske guder til side, og som opfordrer sine brødre til at gøre det samme. Det er en troshandling, fordi det er anerkendelsen af, at hans broder kan gøre det. Det er et kald på Helligånden i hans sind, et kald på Ham, der styrkes ved denne sammenføjning. Fordi mirakelarbejderen har hørt Ham, styrker han Hans stemme i en syg broder ved at svække hans **tro** på sygdom, som han **ikke** deler. Kraften fra ét sind *kan* skinne ind i et andet, fordi alle Guds lamper blev oplyst af den samme gnist. Den er overalt, og den er evig.

9.92 I mange er kun gnisten tilbage, for de Store Stråler er skjult. Dog, Gud har holdt gnisten i live, så strålerne aldrig kan glemmes helt. Hvis du kun ser den lille gnist, vil du lære om det større lys, for strålerne er der usete. At opfatte gnisten vil helbrede, men at kende lyset vil skabe. Dog, i tilbagevendingen må det lille lys blive anerkendt først, for adskillelsen var en nedstigning fra storhed til lidenhed. Men gnisten er stadig lige så ren som det store lys, fordi den er det tiloversblevne kald af skabelse. Sæt al din tro ind på det, og Gud Selv vil svare dig.

XI. Fornægtelsen af Gud

9.93 Sygdomsgudens ritualer er underlige og meget krævende. Glæde er aldrig tilladt, for depression er tegn på troskab til ham. Depression betyder, at du har afsvoret Gud. Mænd er bange for blasfemi, men de ved ikke, hvad det betyder. De er ikke klar over, at det at fornægte Gud er at fornægte deres *egen* identitet, og i denne forstand *er* syndens løn død. Den forstand er meget bogstavelig; livsfornægtelse opfatter dens modsætning, da *alle* former for fornægtelse erstatter det, der *er* med det, der *ikke* er. Ingen kan virkelig gøre dette, men at du kan *tro*, du kan og tro, at du *har* gjort det, er hinsides diskussion.

9.94 Glem dog ikke, at fornægte Gud vil uundgåeligt resultere i projektion, og du vil tro, at andre *og ikke du selv* har gjort dette mod dig. Du vil modtage det budskab, du afgiver, fordi det er det budskab, du *ønsker*. Du tror muligvis, at du dømmer dine brødre efter de

budskaber, de giver *dig*, men *du* har dømt *dem* efter det budskab, du giver *dem*. Tilskriv ikke dem din fornægtelse af glæde, ellers kan du ikke se gnisten i dem, der kunne bringe glæde til *dig*. Det er *fornægtelsen* af gnisten, der bringer depression, og når som helst du ser dine brødre *uden* den, fornægter du *virkeligt* Gud.

9.95 Troskab mod Guds fornægtelsen er egoets religion. Sygdommens gud kræver tydeligvis fornægtelse af helbred, fordi sundhed er i direkte modstrid med dens egen overlevelse. Men overvej, hvad det betyder for *dig*. Medmindre du er syg, kan du ikke beholde de guder, du lavede, for kun i sygdom kunne du på nogen mulig måde *ønske* dem. Så blasfemi er *selvdestruktiv*, *ikke* Gud-destruktiv. Det betyder, at du er villig til *ikke* at kende dig selv *for at kunne* være syg. Dette er det offer, som din gud kræver, for efter at have lavet ham ud af *din* sindssygdom, er han en sindssyg idé. Han har mange former, men selvom han muligvis synes at være de mange forskellige ting, er han kun én idé – fornægtelsen af Gud.

9.96 Sygdom og død trådte ind i Guds Søns sind *imod* hans vilje. "Angrebet på Gud" fik Hans Søn til at tro, at han var Faderløs, og ud af hans depression lavede han depressionens gud. Dette var hans alternativ til glæde, fordi han ikke ville acceptere den kendsgerning, at selvom han var en skaber, var han blevet skabt. Dog er Sønnen hjælpeløs uden Faderen, Der alene er hans hjælp. Vi sagde før, at af jer selv kan I ikke gøre noget, men I er ikke *af* jer selv. Hvis I var det, ville det, I har lavet, være sandt, og I kunne *aldrig* undslippe.

9.97 Det er *fordi* I ikke lavede jer selv, at I behøver at blive foruroliget af intet. Jeres guder er intet, fordi jeres Fader ikke skabte dem. Du kan ikke lave Skabere, der er forskellige fra din Skaber noget som helst mere, end Han kunne have skabt en Søn, der var forskellig fra Ham. Hvis skabelsen er at dele, kan den ikke skabe det, der er forskelligt fra den selv. Den kan kun dele det, den *er*. Depression er isolation, og den kunne derfor ikke være *blevet* skabt.

9.98 Guds Søn, du har ikke syndet, men du *har* taget meget fejl. Dog, dette kan blive rettet, og Gud vil hjælpe dig vel *vidende*, at du ikke kunne synde mod Ham. Du fornægtede Ham, *fordi* du elskede Ham, vel vidende at hvis du *anerkendte* din kærlighed til Ham, *kunne* du ikke fornægte Ham. Din fornægtelse af Ham betyder derfor, at du elsker Ham, og at du ved, at Han elsker *dig*. Husk, at det, du fornægter, må du have kendt. Og hvis du accepterer fornægtelse, kan du acceptere dens *fortrydelse*.

9.99 Din Fader har ikke fornægtet dig. Han gør ikke gengæld, men Han opfordrer dig *virkeligt* til at vende tilbage. Når du tror, at Han ikke har

besvaret din kalden, har *du* ikke besvaret *Hans*. Han kalder på dig fra enhver del af Sønsket på grund af Hans kærlighed til sin Søn. Hvis du *hører* Hans budskab, har Han svaret dig, og du vil lære af Ham, hvis du hører ordentligt efter. Guds kærlighed er i alting, Han skabte, for Hans Søn er alle steder. Se med fred på dine brødre, og Gud vil komme farende ind i dit hjerte i taknemlighed for din gave til Ham.

9.100 Vend dig ikke til sygdomens gud for helbredelse, men kun til kærlighedens Gud, for helbredelse er *anerkendelsen* af Ham. Når du anerkender Ham, vil du *vide*, at Han aldrig er ophørt med at anerkende *dig*, og at i Hans anerkendelse af dig ligger dit Væren. Du er ikke syg, og du kan ikke dø. Men du *kan* forveksle dig selv med ting, der gør. Husk dog, at gøre dette *er* blasfemi, for det betyder, at du ser uden kærlighed på Gud og Hans skabelse, hvorfra Han ikke kan adskilles. Kun det evige kan blive elsket, for kærlighed dør ikke. Det, der er af Gud, er Hans for evigt, og du *er* af Gud. Ville Han tillade Sig Selv at lide? Og ville Han tilbyde sin Søn noget, der ikke er acceptabelt for Ham?

9.101 Hvis du vil acceptere dig selv, som Gud skabte dig, vil du være ude af stand til at lide. Dog, for at gøre dette må du anerkende Ham som din Skaber. Dette er ikke, fordi du ellers vil blive straffet. Det er kun fordi din anerkendelse af din Fader *er* anerkendelsen af dig selv, som du er. Din Fader skabte dig helt uden synd, helt uden smerter og helt uden lidelse af nogen som helst art. Hvis du fornægter Ham, bringer du synd, smerte og lidelse ind i dit *eget* sind på grund af den magt, Han gav det. Dit sind er i stand til at skabe verdener, men det kan også fornægte, hvad det skaber, fordi det er frit.

9.102 Du er ikke bevidst om, hvor meget du har nægtet dig selv, og hvor meget Gud i Sin kærlighed ikke ville have det således. Alligevel ville Han ikke forstyrre dig, fordi Han ikke ville kende sin Søn, hvis han ikke var fri. At forstyrre dig ville være at angribe Ham selv, og Gud er ikke sindssyg. Da du fornægtede Ham, var *du* sindssyg. Ville du have Ham til at *dele* din sindssyge? Gud vil aldrig ophøre med at elske Sin Søn, og Hans Søn vil aldrig ophøre med at elske Ham. Det var betingelsen for Hans Søns skabelse, fastlagt for evigt i Guds sind. At vide det er tilregnelighed. At benægte det er utilregnelighed. Gud gav Sig Selv til dig i din skabelse, og Hans gaver er evige. Vil du nægte dig selv for Ham?

9.103 Ud af dine gaver til Ham vil Hamlen blive genoprettet til Hans Søn. Hans Søn fjernede sig selv *fra* sin gave ved at nægte at acceptere det, der var blevet skabt til ham, og det han selv havde skabt i hans Faders Navn. Hamlen venter på hans tilbagevenden, for den blev skabt som bolig for Guds Søn. Du er ikke hjemme noget som helst andet sted

eller under nogen som helst andre vilkår. Nægt ikke dig selv den glæde, der blev skabt til dig til fordel for den elendighed, du har lavet til dig selv. Gud har givet dig midlerne til at ophæve det, du har lavet. Hør, og du *vil* lære, hvad du er.

9.104 Hvis Gud kender Sine børn som fuldstændig syndfri, er det blasfemisk at opfatte dem som skyldige. Hvis Gud kender sine børn som helt uden smerter, er det blasfemisk at opfatte lidelse noget som helst sted. Hvis Gud ved, at Hans børn er fuldstændigt glade, er det blasfemisk at føle sig deprimeret. Alle disse illusioner og de mange andre former, som blasfemi kan antage, er *afvisning* af at acceptere skabelsen, som den er. Hvis Gud skabte sin Søn perfekt, er det sådan, du må lære at se ham for at lære af hans virkelighed. Og som *del* af Søn, er det sådan, du må se *dig selv* for at lære af *din*.

9.105 Opfat ikke *noget som helst*, Gud ikke skabte, eller du fornægter Ham. Hans er det *eneste* Fader, og det er kun dit, fordi Han har givet det til dig. Dine gaver til dig selv er meningsløse, men dine gaver til *dine* skabninger er som Hans, fordi de er givet i Hans navn. Det er derfor, dine skabelser lige så virkelige som Hans. Dog må det virkelige Faderskab anerkendes, hvis den virkelige Søn skal blive kendt. Du tror, at de syge ting, som du har lavet, er dine virkelige skabelser, fordi du tror, at de syge billeder, du opfatter, *er* Guds Sønner.

9.106 Kun hvis du accepterer Guds Faderskab, vil du have *noget som helst*, fordi Hans Faderskab *gav* dig alting. Det er derfor, at fornægte Ham *er* at fornægte dig selv. Hovmod er fornægtelse af kærlighed, fordi kærlighed *deler* og hovmod *tilbageholder*. Så længe begge forekommer dig at være ønskværdige, vil begrebet valg, som *ikke* er af Gud, forblive hos dig. Selvom dette ikke er sandt i evighed, *er* det sandt i tid, så længe tid varer i jeres sind, vil der være valg. Tid *selv* var dit valg.

9.107 Hvis du ville huske evigheden, må du lære *kun* at se på det evige. Hvis I tillader jer selv at blive optaget af det tidsmæssige, *lever* I i tiden. Som altid bliver dit valg bestemt af det, du værdsætter. Tid og evighed kan ikke begge være virkelige, fordi de modsiger hinanden. Hvis du kun vil acceptere det, der er tidløst som virkeligt, vil du begynde at forstå evighed og gøre den til din.

Kapitel Ti:

Gud og ego

I. Introduktion

10.1 Enten er Gud eller egoet sindssyge. Hvis du vil undersøge beviserne på begge sider retfærdigt, vil du indse, at dette må være sandt. Hverken Gud eller egoet foreslår et delvist tankesystem. Hver er indvendigt konsekvent, men de er diametralt modsatte i alle henseender, så at delvis troskab er umulig. Husk også, at deres resultater er lige så forskellige som deres grundlag, og deres grundlæggende uforenelige natur *kan ikke* blive forenet med dine vaklinger frem og tilbage. Intet levende er faderløst, for livet er skabelse. Derfor er din beslutning altid et svar på spørgsmålet, "Hvem er min fader?" Og du vil være trofast mod den fader, du vælger.

10.2 Dog, hvad ville du sige til nogen, der virkelig troede, at dette spørgsmål indebar konflikt? Hvis *du* lavede egoet, hvordan kan egoet have lavet dig? Autoritetsproblemet forbliver den eneste kilde til opfattet konflikt, fordi egoet blev lavet ud fra ønsket om, at Guds Søn er fader til Ham. Egoet er altså intet andet end et vrangforestillingssystem, hvori du lavede din egen fader. Tag ikke fejl af dette. Det lyder vanvittigt, når det bliver sagt med perfekt ærlighed, men egoet ser aldrig på, hvad det gør med perfekt ærlighed. Dog, det *er* det dets sindssyge forudsætning, som bliver omhyggeligt skjult i den mørke hjørnesteen af dets tankesystem. Og enten *er* egoet, som du lavede, *din Fader*, eller dets hele tankesystemet vil ikke stå.

II. Projektion versus Udvidelse

10.3 Du har lavet med projektion, men Gud har skabt med udvidelse. Hjørnesteenen i Guds skabelse er dig, for Hans tankesystem er lys. Husk de stråler, der er usete der. Jo mere du nærmer dig centrum af Hans tankesystem, jo klarere bliver lyset. Jo nærmere du kommer [grundlaget for] egoets tankesystem, jo mørkere og mere uklar bliver vejen. Alligevel er selv den lille gnist i dit sind nok til at lysne den. Bring frygtløst dette lys med dig og hold det tappert op til fundamentet i egoets tankesystem. Vær villig til at bedømme det med perfekt ærlighed. Åbn terrorens mørke hjørnesteen, hvorpå det hviler, og bring den ud i lyset. Der vil du se, at det hviler på meningsløshed, og at alting, du har været bange for, var baseret på intet.

10.4 Min broder, du er del af Gud og del af mig. Når du omsider har set på egoets fundament uden at krympe, vil du også have set på *vores*. Jeg kommer til dig fra vores Fader for at tilbyde dig alting igen. Afvis det ikke for at holde en mørk hjørnesteen skjult, for *dens* beskyttelse vil ikke frelse dig. Jeg *giver* dig lampen, og jeg vil gå *med* dig. Du vil ikke foretage denne rejse alene. Jeg vil føre dig til din sande Fader, Der har brug for dig, ligesom jeg har. Vil du ikke besvare kærlighedens kald med glæde?

10.5 Du har lært du behøver helbredelse. Ville du bringe noget som helst andet til Sønskab, anerkendende dit behov for helbredelse for dig selv? For i dette ligger begyndelsen på viden, det fundament på hvilket Gud vil hjælpe dig med at bygge det tankesystem igen, som du deler med Ham. Ikke én sten, som du anbringer på det vil blive andet end velsignet af Ham, for du vil gendanne Hans Søns hellige bolig, hvor Han vil, at Hans Søn skal være, og hvor Han er. Uanset i hvilken del af Guds Søns sind, du gendanner denne virkelighed, gendanner du den til dig selv. For du bor i Guds Sind med din broder, for Gud Selv ville ikke være alene.

10.6 At være alene er at være adskilt fra uendeligheden, men hvordan kan det være, hvis uendelig ikke har nogen ende? Ingen kan være *hinsides* det ubegrænsede, fordi det, der ikke har nogen grænser, må være overalt. Der er ingen begyndelser og ingen afslutninger i Gud, Hvis univers er Ham selv. Kan du udelukke dig selv fra universet eller fra Gud, Der *er* universet? Jeg og min Fader er et med *dig*, for du er del af *os*. Tror du virkelig, at en del af Gud kan blive manglet eller **mistet af Ham?**

10.7 Hvis du ikke var en del af Gud, ville Hans Vilje ikke blive forenet. Kan dette tænkes? Kan en del af Hans sind indeholde intet? Hvis din plads i Hans Sind ikke kan udfyldes af nogen *undtagen* dig, og din udfyldning af den *var* din skabelse, ville der være et tomt sted i Guds sind *uden* dig. Udvidelse kan ikke blive blokeret, og den *har* ingen tomrum. Den fortsætter for evigt, ligegyldigt hvor meget den bliver benægtet. Din benægtelse af dens virkelighed standser den i tid, men ikke i evighed. Det er derfor, at dine skabelser ikke er ophørt med at blive udvidet, og derfor så meget venter på din hjemkomst.

10.8 Det er *kun* muligt at vente i tid, men tid har ingen mening. Du, der lavede forsinkelse, kan lade tid bag dig ved blot at anerkende, at hverken begyndelser eller afslutninger blev skabt af Den Evige, Som ikke anbragte nogen grænser på Hans skabelse, ej heller på dem, der skaber som Ham. Du ved ikke dette, simpelthen fordi du har prøvet at begrænse det, *Han* skabte, og så tror du, at *al* skabelse er begrænset. Så hvordan kunne du så kende dine skabninger, når du har *benægtet* uendelighed? Universets love tillader ikke modsigelse. Det, der gælder for Gud, gælder for *dig*. Hvis du tror, *du* er fraværende fra Gud, *vil* du tro, at Han er fraværende fra dig.

10.9 Uendelighed er meningsløs *uden* dig, og *du* er meningsløs uden Gud. Der *er* ingen ende på Gud og Hans Søn, for vi *er* universet. Gud er ikke ufuldstændig, og Han er ikke barnløs. Fordi Han ikke ville at være alene, skabte Han en Søn som Sig Selv. Nægt Ham ikke Hans Søn, for

din uvillighed til at acceptere Hans Faderskab har nægtet dig for *dit*. Se Hans skabelser som *Hans Søn*, for dine blev skabt til ære for Ham. Kærlighedens univers stopper ikke, fordi du ikke ser det, og dine lukkede øjne har ikke mistet evnen til at se. Se på Hans skabelses glørværdighed, så vil du lære, hvad Gud har *opbevaret* for dig.

10.10 Gud har givet dig et sted i Hans Sind, der er dit for evigt. Alligevel kunne du kun beholde det ved at *give* det, som det blev givet *dig*. Kunne *du* være alene der, hvis det blev *givet* dig, fordi Gud ikke ville at *være* alene? Guds sind kan ikke *blive* formindsket. Det kan *kun* blive udvidet, og alt, hvad Han skaber, har som funktion at skabe. Kærlighed begrænser ikke, og hvad den skaber er ikke begrænset. At give uden grænse er Guds Vilje for dig, fordi kun dette kan bringe dig den glæde, som er Hans, og som Han vil at *dele* med dig. Din kærlighed er lige så grænseløs som Hans, fordi den *er* Hans.

10.11 Kunne nogen del af Gud være *uden* Hans kærlighed, og kunne nogen del af Hans kærlighed blive tilbageholdt? Gud er din arv, fordi Hans ene gave er Hanselv. Hvordan kan du give undtagen ligesom Ham, hvis du ville kende Hans gave til *dig*? Så giv uden grænse og uden ende for at lære, hvor meget *Han* har givet *dig*. Din evne til at *acceptere* Ham afhænger af din villighed til at give, som Han giver. Dit faderskab og din Fader *er* et. Gud ville at skabe, og din vilje er Hans. Så det følger, at *du* vil at skabe, eftersom din vilje følger af Hans. Og som en udvidelse af Hans Vilje, må din være den samme.

10.12 Dog, hvad du vil, ved du ikke. Dette er ikke underligt, når du indser at, at "benægte" er at "*ikke* vide." Guds Vilje er, at du er Hans Søn. Ved at benægte dette benægtede du din *egen* vilje og ved derfor *ikke*, hvad den er. Grunden til, at du må spørge, hvad Guds Vilje er i alting, er kun, fordi det *er* din. Du ved ikke, hvad den er, men Helligånden husker den *for* dig. Spørg Ham derfor, hvad Guds Vilje er for dig, og Han vil fortælle dig *din*. Det kan ikke gentages for ofte, at du *ikke* kender den. Hver gang det, Helligånden fortæller dig, ser ud til at være et tvangsindgreb, er det kun, fordi du ikke *anerkender* din egen vilje.

10.13 Egoets projektion får det til at se ud, som om Guds Vilje er *udenfor* dig selv og derfor *ikke* din. I denne fortolkning *er* det muligt for Guds Vilje og din at være i konflikt. Gud kan så *synes* at kræve af dig, hvad du ikke ønsker at give, og dermed berøve dig det, du ønsker. Ville Gud, der *kun* ønsker din vilje, være i stand til dette? Din vilje er Hans liv, som Han har givet dig. Selv i tid kan du ikke leve adskilt fra Ham, for søvn er ikke død. Det, Han skabte kan sove, men det *kan ikke* dø. Udødelighed er Hans Vilje for Hans Søn og Hans Søns vilje for ham

selv. Guds Søn kan ikke ville død for sig selv, fordi Hans Fader er Liv og Hans Søn er som Ham. Skabelse er din vilje, *fordi* det er Hans.

10.14 Du kan ikke være lykkelig, medmindre du gør det, du i sandhed vil, og du kan ikke ændre dette, fordi det er uforanderligt. Det er uforanderligt ved Guds Vilje *og din*, for ellers ville Hans vilje ikke være blevet udvidet. Du er bange for at kende Guds Vilje, fordi du tror, den *ikke* er din. Denne tro er din hele sygdom og din hele frygt. Ethvert symptom på sygdom og frygt opstår her, fordi dette er den tro, der får dig til at ønske ikke kende den. Når du tror på dette, skjuler du dig i mørke og benægter, at lyset er i dig.

10.15 Du bliver kun bedt om at stole på Helligånden, fordi Han taler for dig. Han er Stemmen for Gud, men glem aldrig, at Gud ikke ville at være alene. Han *deler* Sin Vilje med dig; Han *pådutter* dig den ikke. Husk altid, at det, Han giver, rummer Han, så intet, Han giver, kan modsige Ham. Du, der deler Hans liv, må dele det for at kende det, for at dele *er* at vide. Velsignet er du, der lærer at, at høre, din Faders Vilje er at kende din *egen*. For det er *din* vilje at være som Ham, Hvis Vilje det er, at det skal være således. Guds Vilje er, at Hans Søn er én og forenet med Ham i Hans Énhed. Derfor er helbredelse begyndelsen på erkendelsen, at din vilje *er* Hans.

III. Viljen til helbredelse

10.16 Hvis sygdom er adskillelse, er viljen til heling og til at blive helbredt det første skridt mod *anerkendelsen* af det, du i sandhed ønsker. Ethvert angreb er et skridt væk fra dette, og enhver helbredende tanke bringer det nærmere. Guds Søn *har* både Fader og Søn, fordi han *er* både Fader og Søn. At forene have og være er kun at forene din vilje med Hans, for Han vil dig Ham selv. Og du vil dig selv til Ham, fordi, i din perfekte forståelse af Ham, du *ved*, der kun er Én Vilje. Men når du angriber nogen som helst del af Gud og Hans Rige, er din forståelse ikke perfekt, og det, du vil, er derfor tabt for dig.

10.17 Helbredelse bliver således en lektion i *forståelse*, og jo mere du praktiserer den, jo bedre lærer *og* studerende bliver du. Hvis du har benægtet sandhed, hvilke bedre vidner til dens virkelighed kunne du have end dem, der er blevet helbredt af den? Vær sikker på at regne dig selv blandt dem, for i din villighed til at slutte sig til dem er *din* helbredelse opnået. Ethvert mirakel, som du opnår, taler til dig om Guds Faderskab. Enhver helbredende tanke, som du accepterer, enten fra din broder eller i dit eget sind, lærer dig, at du er Guds Søn. I enhver sårende tanke, du rummer, hvor som helst du opfatter den, ligger benægtelsen af Guds Faderskab og dit Sønskab.

10.18 Og benægtelse er så total som kærlighed. Du kan ikke benægte en del af dig selv, fordi resten vil synes at være uintegreret og derfor uden mening. Og da den er uden mening for dig, vil du ikke forstå den. At benægte mening *må* være at fejle i at forstå. Du kan kun helbrede dig selv, for kun Guds Søn *behøver* helbredelse. Han behøver den, fordi han ikke forstår sig selv og derfor ikke ved, hvad han gør. Efter at have glemte sin vilje, ved han ikke, hvad han ønsker.

10.19 Helbredelse er et tegn på, at han ønsker *at gøre hel*. Og denne vilje åbner hans *egne* ører for Helligåndens Stemme, hvis budskab *er* helhed. Han vil gøre dig i stand til at gå langt hinsides den helbredelse, *du* ville påtage dig, for ved siden af din lille villighed til at gøre hel, lægger Han Sin egen *komplette* Vilje og gør din hel. Hvad kan Guds Søn ikke udrette med Guds Faderskab i sig? Og alligevel *må* invitationen komme fra dig, for du har helt sikkert lært, at den, du inviterer som din gæst, *vil* være hos dig.

10.20 Helligånden kan ikke tale med en uvelkommende vært, fordi Han vil *ikke blive hørt*. Den Evige Gæst bliver, men Hans stemme bliver svag i fremmed selskab. Han har brug for din beskyttelse, men kun fordi din omsorg er et tegn på, at du *ønsker* Ham. Tænk en anelse som Ham, og den lille gnist bliver et flammende lys, der fylder dit sind, så Han bliver din *eneste* gæst. Hver gang du beder egoet om at komme ind, mindsker du Hans velkomst. Han vil blive, men *du* har allieret dig *imod* Ham. Uanset hvilken rejse du vælger at foretage, vil Han gå med dig og vente. Du kan trygt stole på Hans tålmodighed, for Han kan ikke forlade en del af Gud. Alligevel har du brug for langt mere end tålmodighed.

10.21 Du vil aldrig hvile, før du kender din funktion *og opfylder den*, for kun i dette kan din vilje og din Faders være fuldstændigt sammenføjet. At *have* Ham er at være som Ham, og Han har givet sig selv til dig. Du, der har Gud, *må* være som Gud, for *Hans* funktion blev *din* med Hans gave. Inviter denne viden tilbage til jeres sind, og lad intet, der vil skjule den, komme ind. Gæsten, som Gud sendte jer, vil lære jer, hvordan I kan gøre dette, hvis I blot vil anerkende den lille gnist og er villige til at *lade den vokse*. *Jeres* vilje behøver ikke være perfekt, fordi Hans *er*. Hvis I blot vil tilbyde Ham et lille sted, vil Han lysne det så meget, at I med glæde vil udvide det. Og ved *denne* udvidelse vil I begynde at huske skabelsen.

10.22 Ville du være gidsel for egoet eller være vært for Gud? Du vil kun acceptere den, *du* inviterer. Du er fri til at bestemme, hvem der skal være din gæst, og hvor længe han skal blive hos dig. Alligevel er dette ikke *virkelig* frihed, for det afhænger stadig af, hvordan du ser det.

Helligånden er *der*, selvom Han ikke kan hjælpe dig uden din invitation, og egoet er intet, uanset om du inviterer det ind eller ej. Virkelig frihed afhænger af at byde *virkeligheden* velkommen, og af dine gæster er det kun Ham, der er virkelig. Vid da hvem der bor med dig blot ved at anerkende det, der *allerede* er der, og vær ikke tilfreds med indbildte trøstere, for Talsmanden for Gud er i dig.

IV. Fra mørke til lys

10.23 Når du er træt, husk, du har såret dig selv. Din Trøster vil hvile dig, men *du* kan ikke. Du ved ikke *hvordan*, for hvis du gjorde, kunne du aldrig være blevet træt. Medmindre I har skadet jer selv, kunne I aldrig lide på *noget som helst* måde, for det er ikke Guds Vilje for Hans Søn. Smerte er ikke af Ham, for Han kender intet til angreb, og Hans fred omgiver dig stille. Gud er meget stille, for der er ingen konflikt i Ham. Konflikt er roden til alt ondt, for den ser ikke, hvem den angriber, da den er blind. Alligevel angriber den *altid* Guds Søn, og Guds Søn er *dig*.

10.24 Guds Søn har virkelig brug for trøst, for han ved ikke, hvad han gør og tror, hans vilje er ikke hans egen. Riget er hans, og alligevel vandrer han hjemløst. Hjemme i Gud er han ensom, og midt mellem alle sine brødre er han venneløs. Ville Gud *lade* dette være virkeligt, hvis Han ikke Selv ville være alene? Og hvis din vilje er Hans, kan det ikke være sandt om dig, fordi det ikke er sandt om Ham. Åh, mine børn, hvis I vidste, hvad Gud vil for jer, ville jeres glæde være fuldstændig! Og det, Han vil *er* sket, for det var *altid* sandt.

10.25 Når lyset kommer, og du har sagt: "Guds vilje er min," vil du se en sådan skønhed, at du vil *vide*, at den ikke er af dig. Ud af din glæde vil du skabe skønhed i Hans navn, for *din* glæde kunne ikke mere tilbageholdes end Hans. Den dystre, lille verden vil forsvinde i intethed, og dit hjerte vil være så fyldt med glæde, at det vil springe ind i Hamlen og ind i Guds Tilstedeværelse. Jeg kan ikke fortælle jer, hvordan dette vil være, for jeres hjerter er ikke klar. Alligevel kan jeg fortælle dig og minde dig ofte om, at det, Gud vil for sig selv, vil Han for dig, og det, Han vil for *dig*, *er* dit.

10.26 Vejen er ikke svær, men den *er* meget anderledes. Din er smertens vej, som Gud ikke ved noget om. *Den* vej er virkelig svær og meget ensom. Frygt og sorg er dine gæster, og de går med dig og bor hos dig undervejs. Men den mørke rejse er ikke Guds Søns vej. Gå i lyset og se ikke de mørke ledsagere, for de er ikke egnede ledsagere for Guds Søn, der blev skabt *af* lys og *i* lys. Det Store Lys omgiver dig altid og skinner ud *fra* dig. Hvordan kan du se de mørke ledsagere i et lys

som dette? Hvis du ser *dem*, er det kun fordi du *fornægter* lyset. Men fornægt *dem* i stedet, for lyset er her, og vejen er klar.

10.27 Gud skjuler intet for sin Søn, selvom Hans Søn ville skjule sig selv. Alligevel kan Guds Søn ikke skjule sin glørværdighed, for Gud vil ham at være herlig og gav ham det lys, der skinner i ham. Du farer aldrig vild, for Gud leder dig. Når du vandrer, foretager du kun en rejse, der ikke er virkelig. De mørke ledsagere, den mørke vej, er alle illusioner. Drej dig mod lyset, for den lille gnist i dig er del af et lys så stort, at det kan feje dig ud af alt mørke for evigt. For din Fader *er* din Skaber, og du *er* som Ham.

10.28 Lysets børn kan ikke bo i mørke, for mørke er ikke i dem. Lad dig ikke narre af de mørke trøstere, og lad dem aldrig komme ind i Guds Søns sind, for de har ikke noget at gøre i Hans tempel. Når du er fristet til at fornægte Ham, husk, at der *er* ingen andre guder, som du kan anbringe foran Ham og accepter Hans Vilje for dig i fred. For ellers *kan* du *ikke* acceptere den.

10.29 Kun Guds Talsmand *kan* trøste dig. I stilheden i Hans tempel venter Han på at give dig den fred, der er din. *Giv* Hans fred, så du muligvis kan træde ind i templet og finde den ventende på dig. Men vær hellig i Guds Tilstedeværelse, ellers vil du ikke vide, at du er der. For det, der i forskelligt fra Gud, kan ikke komme ind i Hans sind, fordi det ikke var Hans tanke og derfor ikke tilhører Ham. Og jeres sind må være lige så rene som Hans, hvis I ville vide, hvad der hører til *jer*. Vogt Hans tempel omhyggeligt, for Han selv bor der og er der i fred. Du kan ikke komme ind i Guds Tilstedeværelse med de mørke ledsagere ved siden af dig, men du kan heller ikke komme ind alene.

10.30 *Alle* dine brødre må komme ind *med* dig, for indtil du har accepteret dem, kan *du* ikke komme ind. For du kan ikke forstå Helhed, medmindre *du* er hel, og ingen del af Sønnen kan blive udelukket, hvis han vil kende sin Faders Helhed. I dit sind kan du acceptere hele Sønskabet og velsigne det med det lys, som din Fader gav det. Så vil du være værdig til at bo i templet *med* Ham, fordi det er *din* vilje at ikke være alene. Gud velsignede sin Søn for evigt. Hvis du vil velsigne ham i tid, vil du *være* i evigheden. Tid kan ikke adskille dig fra Gud, hvis du bruger den *på vegne* af det evige.

V. Guds søns arv

10.31 Glem aldrig, at Sønskabet er din frelse, for Sønskabet er din Sjæl. Som Guds skabelse, er det dit, og da det tilhører dig, er det Hans. Din Sjæl har ikke brug for frelse, men dit sind behøver at lære, hvad frelse

er. Du bliver ikke frelst *fra* noget som helst, men du er frelst *til* gloriøshed. Gloriøshed er din arv, givet din Sjæl af dens Skaber, så du kan *udvide* den. Dog, hvis du hader en del af din egen Sjæl, bliver *hele* din forståelse mistet, fordi du ser på det, Gud skabte som *dig selv* uden kærlighed. Og eftersom det, Han skabte, er en del af Ham, nægter du Ham Hans plads i Hans eget alter.

10.32 Kunne du prøve på at gøre Gud hjemløs og vide, at *du* er hjemme? Kan Sønnen fornægte Faderen *uden* at tro, at Faderen har fornægtet *ham*? Guds love gælder kun for din beskyttelse, og de gælder aldrig forgæves. Det, du oplever, når du fornægter din Fader, er stadig for din beskyttelse, for din viljes kraft kan ikke blive formindsket uden Guds indgriben *imod* den, og nogen som helst begrænsning af din magt er ikke Guds Vilje. Se derfor *kun* på den magt, som Gud gav til at frelse dig ved at huske, at den er din, *fordi* den er Hans, og slut dig sammen med dine brødre i Hans fred.

10.33 Din Sjæls fred ligger i dens grænseløshed. Begræns den fred, du deler, og din egen Sjæl *må* være ukendt for dig. Hvert alter for Gud er en del af din Sjæl, fordi det lys, Han skabte, er et med Ham. Ville du afskære en broder fra det lys, der er dit? Du ville ikke gøre det, hvis du indså, at du kun kan formørke dit *eget* sind. Når du bringer ham tilbage, så vil *dit* sind vende tilbage. Det er Guds lov til beskyttelse af Hans Søns helhed.

10.34 *Kun du kan fratage dig selv noget som helst*. Modsæt dig ikke denne erkendelse, for det er i sandhed begyndelsen på lysets daggry. Husk også, at benægtelsen af denne enkle kendsgerning antager mange former, og disse må du lære at genkende og modstå standhaftigt og *uden undtagelse*. Dette er et afgørende trin i genopvågningen. Begyndelsesfaserne af denne tilbageførsel er ofte ret smertefulde for efterhånden, som skyld bliver trukket tilbage fra det ydre, er der en stærk tendens til at holde den indeni. Det er først vanskeligt til at begynde med at indse, at dette er *nøjagtigt* det samme, for der *er* ingen forskel på indenfor og udenfor.

10.35 Hvis dine brødre er en del af dig, og du bebrejder *dem* for dit afsavn, bebrejder du *virkeligt* dig selv. Og du kan ikke bebrejde dig selv *uden* at bebrejde dem. Det er derfor, bebrejdelse må blive ophævet og *ikke* omfordelt. Læg den hos dig selv, og du kan ikke *kende* dig selv, for *kun* egoet bebrejder overhovedet. Selvbeprejdelse er derfor ego-identifikation og et lige så stærkt ego-forsvar som at bebrejde andre. *Du kan ikke træde ind i Guds Tilstedeværelse, hvis du angriber Hans Søn*. Når Hans Søn løfter sin stemme i lovprisning af hans Skaber, *vil* han høre sin Faders Stemme. Dog kan Skaberen ikke blive lovprist *uden*

Hans Søn, for deres glørværdighed er delt, og de bliver lovprist sammen.

10.36 Kristus er ved Guds alter og venter på at byde Hans Søn velkommen. Men kom helt uden fordømmelse, for ellers vil du tro, at døren er stænget, og du ikke kan komme ind. Døren er *ikke* stænget, og det er umuligt for dig at være ude af stand til at komme ind på det sted, hvor Gud ville have dig til at være. Men elsk dig selv med Kristi kærlighed, for således elsker din Fader dig. Du kan *afslå* at komme ind, men du *kan ikke* stænge den dør, som Kristus holder åbent. Kom til mig, der holder den åben *for* dig, for mens jeg lever, kan den ikke blive lukket, og jeg lever for evigt. Gud er mit liv *og dit*, og intet nægtes Hans Søn af Gud. Husk at, at fornægte er at *afslå at acceptere*, og *alting* venter *kun* på din accept.

10.37 Ved Guds alter venter Kristus på genoprettelse af Sig Selv i *dig*. Gud kender Sin Søn så fuldstændigt skyldfri som Ham Selv, og Han bliver kontaktet gennem værdsættelsen af Hans Søn. Kristus venter på din accept af Ham som *dig selv* og Hans helhed som *din*. For Kristus er Guds Søn, der lever i sin Skaber og skinner med Hans glørværdighed. Kristus er udvidelsen af Guds kærlighed og yndighed, så perfekt som hans Skaber og i fred med Ham.

10.38 Velsignet er Guds Søn, hvis udstråling er af hans Fader, og hvis glørværdighed han vil at dele, som hans Fader deler det med ham. Der er ingen fordømmelse i Sønnen, for der er ingen fordømmelse i Faderen. Når han deler Faderens perfekte kærlighed, må Sønnen dele det, der tilhører Ham, for ellers kender han ikke Faderen *eller* Sønnen. Fred være med jer, der hviler i Gud, og i hvem hele Sønskabet hviler.

VI. Egoets dynamik

10.39 Ingen kan undslippe fra illusioner, medmindre han ser på dem, for *ikke* at se er den måde, de bliver *beskyttet* på. Det er intet behov for at vige tilbage fra illusioner, for de kan ikke være farlige. Vi er klar til at se nærmere på egoets tankesystem, fordi vi sammen har den lampe, der vil fordrive det, og eftersom du indser, du ikke *ønsker* det, *må* du være klar. Lad os være meget rolige i at gøre dette, for vi leder kun ærligt efter sandhed. Egoets "dynamik" vil være vores lektion i et stykke tid, for vi må først se på dette for at se hinsides det eftersom, du *har* gjort det virkeligt. Vi vil sammen *ophæve* denne fejl stille og roligt og derefter se hinsides den til sandheden.

10.40 Hvad er helbredelse andet end fjernelsen af alt, der *står i vejen* for viden? Og hvordan kan man ellers fordrive illusioner *undtagen* ved at se direkte på dem *uden* at beskytte dem? Vær derfor ikke bange for

det, du vil se på, *er* kilden til frygt, men du har helt sikkert lært på nuværende tidspunkt, at *frygt* ikke er virkelig. Vi har allerede accepteret den kendsgerning, at dens *virksomheder* kan blive fordrevet blot ved at benægte deres virkelighed. Det næste trin er selvfølgelig at anerkende, at det, der ikke har nogen virkninger, *ikke eksisterer*. Love fungerer ikke i et tomrum, og det, der fører til ingenting, *er ikke sket*. Hvis virkeligheden bliver genkendt på dens *forlængelse*, kan det, der strækker sig til intet, ikke *være* virkeligt.

10.41 Så vær ikke bange for at se på frygt, for den kan ikke blive set. Klarhed opløser forvirring pr. definition, og at se mørke gennem lys *må* fordrive det. Lad os begynde denne lektion i "egodynamikker" med at forstå, at selve udtrykket ikke betyder noget som helst. Faktisk indeholder det nøjagtigt den modsigelse i udtryk, der *gør* det meningsløst. "Dynamik" indebærer magten til at gøre noget, og hele adskillelses*falskheden* ligger i troen på, at egoet har magten til at gøre *noget som helst*. Egoet er skræmmende for dig, *fordi* du tror dette. Dog, sandheden er meget enkel:

10.42 **Al magt er af Gud.** Det der **ikke** er af Ham, har ingen magt til at gøre **noget som helst**.

10.43 Når vi så ser på egoet, overvejer vi ikke dynamikker, men vrangforestillinger. Vi kan helt sikkert betragte et vrangforestillingssystem uden frygt, for det kan ikke have nogen virkning, hvis dets kilde ikke er sand. Frygt bliver mere åbenlyst uhensigtsmæssigt, hvis man anerkender egoets *mål*, som er så klart meningsløst, at en hvilken som helst indsats, der udøves på dets vegne, *nødvendigvis* bliver brugt på intet. Egoets mål er ganske udtrykkeligt ego *autonomi*. Så fra begyndelsen er dets *formål* at være adskilt, nok i sig selv og uafhængigt af nogen som helst kraft *andet end* dets egen. Dette er *derfor*, det er adskillelsens symbol.

10.44 Enhver idé har et formål, og dens formål er altid den naturlige forlængelse af det, den *er*. Alting, der stammer fra egoet, er det naturlige resultat af dets centrale tro, og måden at opløse dets *resultater* på er blot at anerkende, at deres *kilde* ikke er naturlig, da den er ude af overensstemmelse med din *sande* natur. Vi sagde engang, at ville i modsætning til Gud er ønsketænkning og ikke virkelig villen. Hans Vilje er én, fordi forlængelsen af Hans Vilje ikke kan være forskellig fra den selv. Så den virkelige konflikt, du oplever, er mellem egoets tomgangsønsker og Guds Vilje, som du deler. Kan dette *være* en virkelig konflikt?

10.45 Din er skabelsens uafhængighed, *ikke* autonomi. Hele din kreative funktion ligger i din fuldstændige *afhængighed* af Gud, Hvis

funktion Han deler med *dig*. Ved Hans villighed til at dele den blev Han lige så afhængig af dig, som du er af Ham. Tilskriv ikke egoets hovmod til Ham, Der ikke vil at være uafhængig af *dig*. Han har *inkluderet* dig i *Sin* autonomi. Kan *du* tro, at autonomi er meningsfuld *adskilt* fra Ham? Troen på egoautonomi koster dig viden om din afhængighed af Gud, *hvori* din frihed ligger. Egoet ser *al* afhængighed som truende og har endda forvrænget din længsel efter Gud til et middel til at etablere *det selv*. Men lad dig ikke blive narret af *dets* fortolkning af din konflikt.

10.46 Ego angriber *altid* på vegne af adskillelse. Da det tror, at det har magten til at gøre dette, gør det intet andet, fordi *dets* mål om autonomi *er* ikke andet. Egoet er fuldstændigt forvirret over virkeligheden, men det mister *ikke* sit mål af syne. Det er meget mere agtpågivende, end *du* er, fordi det er fuldstændigt sikker på sit formål. *Du* er forvirret, fordi du *ikke* kender *dit*.

10.47 Det, du må lære at erkende, er, at det sidste, egoet ønsker, at du indser, er, *at du er bange for det*. For hvis egoet giver anledning til frygt, *formindsker* det din uafhængighed og *svækker* din magt. Dog, *dets* eneste krav på din loyalitet er, at det kan *give* magt til dig. Uden denne tro ville du overhovedet ikke lytte til det. Hvordan kan *dets* eksistens så fortsætte, hvis du indser, at *ved* at acceptere det, bagatelliserer du *virkeligt* dig selv og *berøver* dig selv magten?

10.48 Egoet kan og giver dig tilladelse at anse dig selv for at være hoven, vantro, "lethjertet" fjern, følelsesmæssigt overfladisk, afstumpet, uengageret og endda desperat, men *ikke virkeligt bange*. At formindske frygt, men *ikke* dens opløsning, er egoets konstante indsats og er bestemt den færdighed, hvori det er meget genialt. Hvordan kan det prædike adskillelse *uden* at opretholde den gennem frygt, og ville du lytte til det, hvis du anerkendte, at dette *er*, hvad det gør?

10.49 *Din* anerkendelse af, at uanset hvad, der ser ud til at adskille dig fra Gud, *kun* er frygt, uanset hvilken form den antager og helt bortset fra, hvordan *egoet* ønsker, du oplever den, er derfor den grundlæggende egotrussel. *Dets* drøm om autonomi bliver rystet i sin grundvold af denne opmærksomhed. For selvom du måske kan se en falsk idé om uafhængighed, vil du *ikke* acceptere frygtens omkostning, *hvis du anerkender den*. Dog, dette *er* omkostningen, og egoet *kan ikke* formindske den. For hvis du overser kærlighed, overser du *dig selv*, og du *må* frygte uvirkelighed, *fordi* du har fornægtet dig selv. Ved at tro, at du med succes har *angrebet* sandhed, tror du, at angreb har *magt*. Så meget enkelt er du blevet bange for *dig selv*. Og ingen ville at lære det, han tror, ville ødelægge ham.

10.50 Hvis egoets mål om autonomi kunne nås, kunne Guds formål blive besejret, og dette er umuligt. Kun ved at lære, hvad frygt er, kan du endelig lære at skelne det mulige fra det umulige og det falske fra det sande. I henhold til egoets lære kan dets mål nås, og Guds formål kan det ikke. I henhold til Helligåndens lære er det kun Guds formål, der er opfyldt, og det er allerede gennemført.

10.51 Gud er lige så afhængig af dig, som du er af ham, fordi hans autonomi omfatter din og derfor er ufuldstændig uden det. Du kan kun etablere din autonomi ved at identificere dig med ham og udføre din funktion, som den findes i sandheden. Egoet tror, at det er lykke at nå sit mål. Men det får dig at vide, at Guds funktion er din, og at lykke ikke kan findes bortset fra din fælles vilje. Indse kun, at egoets mål, som du har forfulgt ganske nøje, kun har bragt dig frygt, og det bliver svært at fastholde, at frygt er lykke.

10.52 Overvældet af frygt, dette er hvad egoet vil have dig til at tro. Alligevel er Guds Søn ikke vanvittig og kan ikke tro det. Lad ham bare genkende det, og han vil ikke acceptere det. For kun de vanvittige ville vælge frygt i stedet for kærlighed, og kun de vanvittige kunne tro, at kærlighed kan opnås ved angreb. Men de tilregnelige ved, at kun angreb kunne frembringe frygt, hvorfra Guds kærlighed fuldstændigt beskytter dem.

10.53 Egoanalyserne; Helligånden accepterer. Værdsættelsen af helheden kommer kun gennem accept, for at analysere midler til at adskille sig. Forsøget på at forstå helheden ved at nedbryde det er helt klart egoets karakteristisk modstridende tilgang til alting. Glem aldrig, at egoet tror, at magt, forståelse og sandhed ligger i adskillelse, og for at etablere denne tro må det angribe. Uvidende om, at troen ikke kan etableres og besættes af overbevisningen om, at adskillelse er frelse, angriber egoet alt, hvad det opfatter, ved at bryde det op i små og frakoblede dele uden meningsfulde forhold og dermed uden mening. Egoet vil altid erstatte kaos med mening, for hvis adskillelse er frelse, er harmoni trussel.

10.54 Egoets fortolkning af opfattelseslovene er og skulle være den nøjagtige modsætning til Helligånden. Egoet fokuserer på fejl og overser sandheden. Det gør virkelig enhver fejl, den opfatter, og konkluderer med karakteristisk cirkulær ræsonnement, at konsekvent sandhed på grund af fejlen skal være meningsløs. Det næste trin er så indlysende. Hvis konsekvent sandhed er meningsløs, skal inkonsekvens være sand, hvis sandheden har mening. Når jeg holder fejl tydeligt i tankerne og beskytter det, det har gjort ægte, fortsætter egoet til det næste trin i sit tankesystem - denne fejl er reel, og sandheden er fejl.

10.55 Egoet gør ikke noget forsøg på at forstå dette, og det er klart ikke forståeligt, men egoet gør ethvert forsøg på at demonstrere det, og det gør det konstant. Analyser for at angribe mening, lykkes egoet med at overse det og sidder tilbage med en række fragmenterede opfattelser, som det forener på sig selv. Dette bliver derefter det univers, det opfatter. Og det er dette univers, der igen bliver sin demonstration af sin egen virkelighed.

10.56 Undervurder ikke appellen i egoets demonstrationer for dem, der ville lytte. Selektiv opfattelse vælger sine vidner omhyggeligt, og dens vidner *er* konsekvente. Sagen til fordel for sindssyge *er* stærk for den sindssyge. For ræsonnementet slutter ved dens begyndelse, og intet tankesystem overskrider dens kilde. Alligevel kan ræsonnement uden mening ikke demonstrere noget som helst, og de, der bliver overbevist af det, *må* være vildledte. Kan egoet undervise i sandhed, når det *overser* sandheden? Kan det opfatte, hvad det har *benægtet*? Dets vidner attesterer *virkeligt* dets benægtelse, men næppe det, det har benægtet! Egoet ser direkte på Faderen og ser Ham ikke, for det har fornægtet Hans Søn.

10.57 Ville *du* huske Faderen? Accepter Hans Søn, og du *vil* huske Ham. Intet kan demonstrere, at Hans Søn er uværdig, for intet kan bevise, at en løgn er sand. Det, du ser af Hans Søn gennem egoets øjne er en demonstration af, at Hans Søn ikke eksisterer, men hvor Sønnen er, *må* Faderen være. Accepter det, Gud *ikke* benægter, og Han vil demonstrere dets sandhed. Vidnerne for Gud står i Hans lys og beskuer det, Han skabte. Deres stilhed er tegnet på, at de har set Guds Søn, og i Kristi nærvær har de ikke behov for at demonstrere noget, for Kristus taler til dem om Sig Selv og om sin Fader. De er tavse, fordi Kristus taler til dem, og det er Hans ord, de taler.

10.58 Hver broder, du møder, bliver et vidne for Kristus eller for egoet, afhængigt af det, du opfatter i ham. Alle overbeviser dig om det, du *ønsker* at opfatte og om virkeligheden i det Rige, du har valgt til din årvågenhed. Alt, hvad du opfatter, er et vidne om det tankesystem, du *ønsker* skal være sandt. Hver broder har magten til at frigive dig, *hvis du vil at være fri*. Du kan ikke acceptere falske vidner om ham, medmindre du har fremkaldt falske vidner *imod* ham. Hvis han ikke taler om Kristus til dig, talte du ikke om Kristus til ham. Du hører kun din *egen* stemme, og hvis Kristus taler *gennem* dig, vil *du* høre Ham.

VII. Erfaring og opfattelse

10.59 Det er umuligt ikke at tro det, du ser, men det er lige så umuligt at se det, du *ikke* tror. Opfattelser er bygget op på grundlag af erfaring,

og erfaring fører til overbevisninger. Det er ikke før, overbevisninger er fastlagte, at opfattelser stabiliseres. Faktisk ser du derefter *virkeligt* det, du tror. Det var det, jeg mente, da jeg sagde: "Velsignede er I, som ikke har set og stadig tror," for de, der tror på genopstandelsen, *vil* se den. Genopstandelsen er Kristi fuldstændige sejr over egoet, ikke ved angreb, men ved transcendens. For Kristus hæver sig *sikkert* over egoet og alle dets gerninger og stiger op til Faderen og *Hans* Rige.

10.60 Ville du deltage i genopstandelsen eller korsfæstelsen? Ville du fordømme dine brødre eller befri dem? Ville du transcendere *dit* fængsel og stige op til Faderen? For disse spørgsmål er alle det samme og bliver besvaret samlet. Der har været meget forvirring omkring det, opfattelse betyder, fordi det samme ord bruges både om bevidsthed og om *fortolkning* af bevidsthed. Dog kan du ikke *være* bevidst uden fortolkning, og det, du opfatter, *er* din fortolkning. Dette kursus er fuldstændigt klart. Du ser det ikke klart, fordi du fortolker *imod* det og *tror* derfor ikke på det. Og hvis overbevisning afgør opfattelse, opfatter du *ikke*, hvad det betyder, og accepterer det derfor ikke.

10.61 Dog fører forskellige oplevelser til forskellige overbevisninger [og med dem forskellige opfattelser. For opfattelser bliver lært med overbevisninger,] og erfaring underviser. Jeg fører dig til en ny slags erfaring, som du vil blive mindre og mindre villig til at benægte. At lære af Kristus er let for at opfatte med Ham involverer overhovedet ingen belastning. *Hans* opfattelse er din *naturlige* bevidsthed, og det er kun fordrejninger, som *du* introducerer, der trætter dig. Lad Kristus'en i dig fortolke *for* dig, og prøv ikke på at begrænse det, du ser, med snævre overbevisninger, som er uværdige for Guds Søn. For indtil Kristus kommer til Sin Ret, *vil* Guds Søn se sig selv som Faderløs.

10.62 Jeg er *din* opstandelse og *dit* liv. Du lever i mig, fordi du lever i Gud. Og alle og enhver lever i *dig*, som *du* lever i alle og enhver. Kan du så opfatte uværdighed i en broder og *ikke* opleve det i dig selv? Og kan du opfatte det i dig selv og *ikke* opfatte det i Gud? Tro på genopstandelsen, fordi den er *blevet* gennemført, og den er gennemført *i* dig. Dette er lige så sandt nu, som det nogensinde vil være, for genopstandelsen er Guds Vilje, der ikke kender tid og ingen undtagelser. Men lav ingen undtagelser selv, ellers vil du ikke opfatte det, der er blevet opnået *for* dig. For vi stiger sammen op til Faderen, som det var i begyndelsen, er nu og altid vil være, for sådan er Guds Søns natur, som hans Fader skabte ham.

10.63 Undervurder ikke hengivenhedens magt i Guds Søn og heller ikke den magt den gud, han tilbeder, har over ham. For han anbringer *sig selv* ved sin guds alter, hvad enten det er den gud, han har skabt, eller den Gud, der skabte ham. Det er derfor, at hans slaveri så komplet

som hans frihed, for han vil *kun* adlyde den gud, han accepterer. Korsfæstelsens gud kræver, at han korsfæster, og hans tilbedere adlyder. I hans navn korsfæster de *sig selv* i den tro, at Guds Søns kraft er født af ofre og smerte. Opstandelsens Gud kræver *intet*, for Han vil ikke at tage noget bort. Han kræver ikke lydighed, for lydighed indebærer underkastelse. Han ville kun have dig til at lære din *egen* vilje og følge den, ikke i en Ånd af offer og underkastelse, men i frihedens glæde.

10.64 Genopstandelse må tvinge din troskab med glæde, fordi den er glædens symbol. Hele dens overbevisende kraft ligger i den kendsgerning, at den repræsenterer det, *du* ønsker at være. Friheden til at efterlade alt det, der sårer dig og ydmyger dig og skræmmer dig, kan ikke blive påtvunget dig, men det *kan* blive tilbudt dig gennem Guds nåde. Og du kan *acceptere* den af Hans nåde, for Gud *er* Hans Søn nådig og accepterer ham uden spørgsmål som Sin egen. Hvem er så *din* egen? Faderen har givet dig alt det, der er Hans, og Han selv er din med dem. Vogt over dem i deres genopstandelse, for ellers vil du ikke vågne i Gud, trygt omgivet af det, der er dit for evigt.

10.65 Du vil ikke finde fred, før du har fjernet naglerne fra Guds Søns hænder og taget den sidste torn fra hans pande. Guds kærlighed omgiver Hans Søn, som korsfæstelsesguden fordømmer. Undervis ikke i, at jeg døde forgæves. Undervis hellere i, at jeg *ikke* døde ved at demonstrere, at jeg lever *i dig*. For at ophæve korsfæstelsen af Guds Søn er forløsningens arbejde, hvori alle har en del af samme værdi. Gud dømmer ikke sin skydløse Søn. Efter at have givet *Sig Selv* til ham, hvordan kunne det være anderledes?

10.66 Du har naglet *dig selv* til et kors og anbragt en tornekrone på dit *eget* hoved. Alligevel *kan* du *ikke* korsfæste Guds Søn, for Guds Vilje kan ikke dø. Hans Søn *er blevet* forløst fra sin egen korsfæstelse, og du kan ikke give dén til døden, som Gud har givet evigt liv. Drømmen om korsfæstelse ligger stadig tungt på dine øjne, men det, du ser i drømme er ikke virkeligheden. Mens du opfatter Guds Søn som korsfæstet, sover du. Og så længe du tror, at du kan korsfæste ham, har du kun mareridt. Du, som er begyndt at vågne, er stadig opmærksom på drømme og har endnu ikke glemt dem. Forglemmelsen af drømme og bevidstheden om Kristus kommer med vækningen af andre, der kan *dele* din forløsning.

10.67 Du vil vågne op til dit *eget* råb, for Råbet til at vågne er *indeni* dig. Hvis jeg lever i dig, *er* du vågen. Dog, du må se de værker, jeg udfører gennem dig, ellers vil du ikke opfatte, at jeg har lavet dem *til* dig. Sæt ikke grænser for det, du tror, jeg kan gøre gennem dig, ellers vil du ikke acceptere det, jeg kan gøre *for* dig. For det er *allerede* gjort,

og medmindre du giver alt det, du har modtaget, vil du ikke vide, at din Forløser lever, og at *du* er vågnet sammen med Ham. Forløsning erkendes *kun* ved at dele den.

10.68 Guds Søn *er* frelst. Bring blot *denne* bevidsthed til Sønnen, og vil du have en del i forløsningen lige så værdifuld som min. For din del må være *ligesom* min, hvis du lærer den af mig. Hvis du mener, at *din* er begrænset, begrænser *du min*. Der er ingen rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler, fordi alle Guds Sønner er af samme værdi, og deres ligeværdighed er deres énhed. Hele Guds kraft er i hver del af Ham, og intet modstridende mod Hans Vilje er hverken stort eller småt. Det, der ikke findes, har ingen størrelse og intet mål. For Gud er *alle* ting mulige. Og til Kristus er det givet at være *ligesom* Faderen.

VIII. Problemet og svaret

10.69 Verden, som du opfatter den, kan ikke være skabt af Faderen, for verden er *ikke*, som du ser den. Gud skabte kun den evige, og alt det, du ser, er letfordærligt. Derfor må der være en anden verden, som du *ikke* ser. Bibelen taler om en *ny* Hammel og en *ny* jord, men dette kan ikke være bogstaveligt talt sandt, for det evige er ikke *genskabt*. At opfatte *på ny* er blot at opfatte *igen* underforstået, at du før eller i mellemrummet ikke oplevede *overhovedet*. Hvad er da den verden, der venter på din opfattelse, når du *ser* den?

10.70 Enhver kærlig tanke, som Guds Søn nogensinde har haft, er evig. De, som hans sind opfattede i denne verden, er verdens *eneste* virkelighed. De er stadig opfattelser, fordi han stadig tror, at han er adskilt. Alligevel er de evige, fordi de er kærlige. Og da de er kærlige, er de som Faderen og kan derfor ikke dø. Den virkelige verden kan *faktisk* blive opfattet. Alt, hvad der er nødvendigt, er en vilje til ikke at opfatte noget *andet*. For hvis du opfatter både godt og ondt, accepterer du både det falske og det sande og *skelner ikke mellem dem*.

10.71 Egoet ser *noget* godt, men aldrig *kun* godt. Det er derfor, dets opfattelser er så variable. Det afviser ikke helt godhed, for det kunne du ikke acceptere, men det tilføjer altid noget, der *ikke* er virkeligt til det virkelige, og blander *derved illusion og virkelighed* sammen. For opfattelser kan ikke være delvist sande. Hvis du tror på sandhed og illusion, kan du ikke sige, *hvilken* er sand. For at fastslå din *personlige* autonomi prøvede du på at skabe ulig din Fader, idet du troede, at det, du lavede, var i stand til at *være* ulig Ham. Dog *er* alt i det, du har lavet, der *er* sandt, som Ham. Kun dette er den virkelige verden, og at opfatte *kun* dette vil føre dig til det virkelige Hammel, fordi det vil gøre dig i stand til at *forstå* det.

10.72 Opfattelsen af godhed er ikke viden, men benægtelsen af det *modsatte* af godhed gør dig i stand til at opfatte en tilstand, hvori modsætninger ikke eksisterer. Og dette *er* betingelsen for viden. *Uden* denne bevidsthed har du ikke opfyldt dens betingelser, og indtil du gør det, vil du ikke vide, at den allerede er din. I har lavet de mange idéer, som I har anbragt mellem jer selv og jeres Skaber, og disse overbevisninger er verden, som I opfatter den. Sandhed er ikke fraværende her, men den *er* tilsløret. Du kender ikke forskellen på det, du har lavet og det, Gud skabte, og så kender du ikke forskellen på det, du har lavet og det, du har skabt.

10.73 At tro, at du kan opfatte den virkelige verden, er at tro, at du kan kende dig selv. Du kan kende Gud, fordi det er Hans vilje at *være* kendt. Den virkelige verden er alt, hvad Helligånden har frelst for dig ud af det, du har lavet, og kun at opfatte dette er frelse, fordi det er erkendelsen, at virkeligheden er *kun* det, der er sandt.

10.74 Dette er et meget enkelt kursus. Måske føler du ikke, at et kursus, der i sidste ende ikke underviser i andet end, at kun virkeligheden er sand, er nødvendigt. *Men tror du på det?* Når du har opfattet den virkelige verden, vil du erkende, at du *ikke* troede på den. Dog vil den hurtighed, hvormed din nye og *eneste* virkelige opfattelse vil blive oversat til viden, kun give dig et øjeblik til at indse, at denne dom er sand.

10.75 Og så bliver alting, du lavede, glemt, det gode og det dårlige, det falske og det sande. For når Hammel og jord bliver ét, vil selv den virkelige verden forsvinde fra dit syn. Enden på verden er ikke dens ødelæggelse, men dens *oversættelse* til Hamlen. Genfortolkningen af verden er overførslen af *al* opfattelse til viden. Bibelen fortæller jer, at I skal blive som små børn. Små børn anerkender, at de ikke forstår det, de opfatter, og derfor *spørger* de, hvad det betyder. Lav ikke den fejl at tro, at *du* forstår det, du opfatter, for dets betydning er gået tabt for dig. Alligevel har Helligånden frelst dets mening *for* dig, og hvis du vil *lade* Ham fortolke det for dig, vil Han gendanne det, du har kastet bort. Så længe du tror, at *du* kender dens betydning, vil du ikke se noget behov for at spørge Ham om det.

10.76 Du kender ikke betydningen af *noget som helst*, du opfatter. *Ikke én eneste tanke, du rummer, er helt sand.* Anerkendelsen af dette er din faste begyndelse. Du bliver ikke vildledt; du har overhovedet ikke accepteret nogen vejleder. Instruktion i opfattelse er dit store behov, for du forstår intet. Anerkend dette, men *accepter* det ikke, for forståelse er din arv. Opfattelser bliver lært, og du er ikke uden en Lærer. Dog afhænger jeres vilje til at lære af Ham af jeres vilje til at stille

spørgsmålstegn ved *alting*, I har lært af jer selv, for I, som har lært galt, burde ikke være jeres egne lærere.

10.77 Ingen kan tilbageholde sandheden undtagen fra sig selv. Alligevel vil Gud ikke afvise det svar, Han *gav* dig. Spørg så om, hvad der er dit, men som du ikke lavede, og forsvar ikke dig selv *mod* sandheden. *Du* lavede problemet, som Gud har besvaret. Stil derfor jer selv bare ét enkelt spørgsmål -

10.78 *Ønsker jeg problemet, eller ønsker jeg svaret?*

10.79 Beslut dig for svaret, og du vil få det, for du vil se det, som det er, og det er dit allerede.

10.80 Du klager over, at dette kursus ikke er tilstrækkeligt konkret til, at du kan forstå det og *bruge* det. Alligevel har det været *meget* konkret, og du har *ikke* gjort det, det konkret taler for. Dette er ikke et kursus i at lege med idéer, men i deres *praktiske anvendelse*. Intet kunne være mere konkret end at blive fortalt meget klart, at hvis du spørger, *vil* du modtage. Helligånden vil besvare ethvert konkret problem, så længe du tror, at problemer *er* konkrete. Hans svar er både de mange og ét, så længe du tror, at det ene *er* de mange. Indse, at du er *bange* for Hans konkretisering af frygt for det, du tror, det vil *kræve* af dig. Dog, kun ved at spørge lærer du, at intet, der er af Gud, kræver *noget som helst* af dig. Gud *giver*; Han tager *ikke*.

10.81 Du nægter at spørge, fordi du tror, at spørge er at *tage*, og du opfatter det *ikke* som deling. Helligånden vil kun give dig det, der er dit, og vil ikke tage *noget* til gengæld. For det, der er dit, *er* alting, og du deler det med Gud. Dette *er* dets virkelighed. Ville Helligånden, Som vil kun at *genoprette*, være i stand til at misfortolke det spørgsmål, du må stille for at lære Hans svar at kende?

10.82 Du *har* hørt svaret, men du har misforstået *spørgsmålet*. Du har troet at, at spørge om vejledning af Helligånden er at bede om *afsn*. Guds små børn, I forstår ikke jeres Fader. I tror på en verden, der tager, fordi I tror, at I kan *klare* jer ved at tage. Og *med* den opfattelse har I mistet den virkelige verden af syne. I er bange for verden, som *I* ser den, men den virkelige verden er stadig jeres bare ved at bede om den. Benægt den ikke for dig selv, for den kan *kun* frigøre dig. Intet af Gud vil slavebinde Hans Søn, som Han skabte fri, og hvis frihed er beskyttet af Hans Væren.

10.83 Velsignet er du, som vil bede om Guds sandhed uden frygt, for kun således kan du lære, at Hans svar *er* befrielsen fra frygt. Smukke Guds barn, du beder kun om det, jeg lovede dig. Tror du, jeg ville

bedrage dig? Hamlen *er* inden i dig. Tro på, at sandheden er i mig, for jeg *ved*, at den er i *dig*. Guds Sønner har intet, som de ikke deler. Bed om sandhed om nogen som helst Søn af Gud, og du har bedt mig om den. Ingen af os har ikke svaret i sig at give til enhver, der beder ham om den. Bed Guds Søn om hvad som helst, og hans Fader vil svare dig, for Kristus bliver ikke bedraget i sin Fader, og Hans Fader bliver ikke bedraget i Ham.

10.84 Så lad dig ikke bedrage i din broder og se kun hans kærlige tanker som hans virkelighed, for ved at benægte, at hans sind er splittet, vil du helbrede *dit*. Accepter ham, som hans Fader accepterer ham og helbred ham til Kristus, for Kristus er hans helbredelse og din. Kristus er Guds Søn, der på ingen måde er adskilt fra sin Fader, hvis tanker alle er lige så kærlige som hans Faders Tanke, hvormed han blev skabt. Bliv ikke bedraget i Guds Søn, for derved *må* du blive bedraget i dig selv. Og når du bliver bedraget i dig selv, *bliver* du bedraget i din Fader, i Hvem intet bedrag er muligt.

10.85 I den virkelige verden er der ingen sygdom, for der er ingen adskillelse og ingen opdeling. Kun kærlige tanker bliver anerkendt, og fordi ingen er *uden* din hjælp, går Guds Hjælp med *dig* overalt. Efterhånden, som du bliver villig til at *acceptere* denne Hjælp ved at *bede* om den, vil du give den, fordi du *ønsker* den. Intet vil være hinsides din helbredende kraft, fordi intet vil blive nægtet din enkle anmodning. Hvilke problemer vil ikke forsvinde i nærværet fra Guds svar? Bed så for at lære om din broders virkelighed, fordi det er det, du *vil* opfatte i ham, og du vil se *din* skønhed afspejlet i ham.

10.86 Accepter ikke din broders variable opfattelse af sig selv, for hans splittede sind er dit, og du vil ikke acceptere *din* helbredelse uden hans. For du deler den virkelige verden efterhånden, som du deler Hamlen, og hans helbredelse *er* din. At elske dig selv er at *helbrede* dig selv, og du kan ikke opfatte en del af dig som syg og opnå dit *eget* mål. Broder, vi kommer os sammen efterhånden, som vi lever sammen og elsker sammen. Bliv ikke bedraget i Guds Søn, for han er ét med sig selv og ét med sin Fader. Elsk ham, der er elsket af sin Fader, og du vil lære om Faderens Kærlighed til *dig*.

10.87 Hvis du opfatter fornærmelse i en broder, fjern fornærmelsen fra dit sind, for du er fornærmet af Kristus og er bedraget i Ham. Helbred i Kristus og vær ikke fornærmet af Ham, for der er ingen fornærmelser i Ham. Hvis det, du opfatter, fornærmer dig, er du fornærmet i *dig selv* og fordømmer Guds Søn, som Gud ikke fordømmer. Lad Helligånden fjerne *al* krænkelse af Guds Søn mod ham selv og opfat ingen andre andet end gennem Hans vejledning, for Han ville frelse dig fra *al* fordømmelse. Accepter Hans helbredende kraft og brug den for alle,

Han sender dig, for Han vil at helbrede Guds Søn, i hvem Han ikke er bedraget.

10.88 Børn opfatter skræmmende spøgelse og uhyrer og drager, og de er rædselsslagne. Dog, hvis de spørger nogen, de stoler på, om den *virkelige* betydning af det, de opfatter, og er villige til at give slip i deres fortolkninger til *fordel* for virkeligheden, følger deres frygt med dem. Når et barn bliver hjulpet til at oversætte sit "spøgelse" til et gardin, hans "uhyre" til en skygge og hans "drage" til en drøm, er han ikke længere bange og ler glad ad sin egen frygt. I, mine børn, er bange for jeres brødre og for jeres Fader og *jer selv*. Men **I** er kun *bedraget* i dem.

10.89 Spørg Læreren af virkelighed om det, de *er*, og ved at høre Hans svar, vil du også le ad dine former for frygt og erstatte dem med fred. For frygt ligger ikke i virkelighed, men i sindet hos børn, der ikke forstår virkelighed. Det er kun deres *mangel* på forståelse, der skræmmer dem, og når de lærer at opfatte sandt, er de ikke bange. Og på grund af dette vil de bede om sandhed igen, når de er bange. Det er ikke dine brøders *virkelighed*, eller din Faders eller dig selv, der gør dig bange. Du ved ikke, hvad de er, og så opfatter du dem som spøgelse og uhyrer og drager. *Spørg* Den Ene, Der ved det, om deres virkelighed, og Han vil *fortælle* dig, hvad de er. For du forstår dem ikke, og fordi du bliver bedraget af det, du ser, *behøver* du virkeligheden til at fordrive din frygt.

10.90 Ville du ikke bytte din frygt for sandhed, hvis udvekslingen er din blot ved at bede om den? For hvis Gud ikke er bedraget i dig, kan du kun blive bedraget i *dig selv*. Dog kan du lære sandheden om dig selv af Helligånden, som vil lære dig, at som del af Gud er bedrag i *dig* umulig. Når du opfatter dig selv uden bedrag, vil du acceptere den virkelige verden i stedet for den falske, du har lavet. Og så vil din Fader læne dig ned til dig og tage det sidste skridt for dig ved at hæve dig til Ham Selv.

Kapitel Elleve:

Guds plan for frelse

I. Introduktion

11.1 Du er blevet fortalt ikke at gøre fejl virkelig, og måden at gøre dette på er meget enkel. Hvis du *ønsker* at tro på fejl, ville du *være nødt* til at gøre den virkelig, fordi den ikke er sand. Men sandhed er virkelig i sig selv, og for at tro på sandhed *behøver du ikke gøre noget*. Forstå, at du ikke reagerer på stimuli, men på stimuli, *som du fortolker dem*. Din

fortolkning bliver således retfærdiggørelsen for svaret. Det er derfor, analysering af andres motiver er farlig for *dig*. Hvis du beslutter, at en eller anden virkelig prøver at angribe dig eller forlade dig eller gøre dig til slave, vil du reagerer, *som om* han faktisk havde gjort det, fordi du har gjort hans fejl *virkelig* for dig. At fortolke fejl er at give den magt, og efter at have gjort dette *vil* du overse sandheden.

11.2 Egomotivationens analyse er meget kompliceret, meget tilslørende og *aldrig* uden risiko for din egen egoinvolvering. Hele processen repræsenterer et tydeligt forsøg på at demonstrere din *egen* evne til at forstå det, du opfatter. Dette bliver vist med den kendsgerning, at du reagerer på dine fortolkninger, *som om* de var korrekte og styrer dine reaktioner adfærdsmæssigt, men ikke følelsesmæssigt. Dette er ganske tydeligt en mental splittelse, hvori du har angrebet dit sinds integritet og sat ét plan inden i det op mod et andet.

II. Helligåndens dom

11.3 Der er kun én fortolkning af al motivation, der giver mening. Og fordi det er Helligåndens dom, kræver det overhovedet ingen indsats fra din side. Enhver kærlig tanke er sand. Alt andet er en bøn om helbredelse og hjælp. Det er det, det er, uanset hvilken form det antager. Kan nogen som helst blive retfærdiggjort i at reagere med vrede på et bøn om hjælp? Intet svar kan være passende undtagen villigheden til at give det til ham, for dette og *kun* dette er det, han beder om. Tilbyd ham noget som helst andet, og du påtager dig retten til at angribe hans virkelighed ved at fortolke den, som *du* finder passende.

11.4 Måske er faren ved dette for dit eget sind endnu ikke helt tydelig for dig, men dette betyder på ingen måde, at det ikke er fuldstændigt tydeligt. Hvis du fastholder, at en bøn om hjælp er noget andet, vil du *reagere* på noget andet, og dit svar vil være upassende for virkeligheden, som *den* er, men *ikke* for din opfattelse af den. Dette er dårlig virkelighedsafprøvelse per definition. Der er intet til at forhindre dig i at anerkende *alle* råb om hjælp som nøjagtigt det, de er, andet end dit eget opfattede *behov* for at angribe. Det er kun *dette*, der gør dig villig til at deltage i endeløse "kampe" med virkeligheden, hvori du *nægter* virkeligheden behovet for helbredelse ved at gøre *det* uvirkeligt. Du ville ikke gøre dette for andet end din *uvillighed* til at opfatte virkeligheden, som du tilbageholder for *dig selv*.

11.5 Det er helt sikkert et godt råd at bede dig om ikke at dømme det, du ikke forstår. Ingen med en personlig investering er et pålideligt vidne, for sandheden for ham er blevet det, han *ønsker*, den skal være. Hvis du er uvillig til at opfatte en bøn om hjælp som det, den *er*, er det,

fordi du er uvillig til at *give* hjælp og *at modtage den*. Analysen af egoets "virkelige" motivation svarer til inkquisitionen i moderne form, for i begge bliver en broders fejl "afsløret", og han bliver derefter angrebet *for hans eget bedste*. Hvad kan dette være *andet end* projektion? For hans fejl, som de straffede *ham* for, lå i fortolkningen hos hans fortolkere.

11.6 Når som helst du fejler i at anerkende et råb om hjælp, *afslår* du hjælp. Ville du fastholde, at du ikke *behøver* den? Dog dette *er* det, du fastholder, når du afslår at anerkende en broders bøn, for kun ved at *besvare* hans bøn kan *du* blive hjulpet. Nægt ham din hjælp, og du vil ikke opfatte Guds svar til *dig*. Helligånden har ikke brug for din hjælp til at fortolke motivation, men du har *virkeligt* brug *for Hans*. Kun *værdsættelse* er et passende svar til din broder. Han fortjener taknemmelighed både for hans kærlige tanker og hans bønner om hjælp, for begge er i stand til at bringe kærlighed ind i *din* bevidsthed, hvis du opfatter dem sandt. Og *al* din fornemmelse af belastning kommer fra dine forsøg på *ikke* bare at gøre dette.

11.7 Så hvor enkel er Guds plan for frelse. Der er kun *ét* svar på virkeligheden, for virkeligheden fremkalder overhovedet ingen konflikt. Der er kun én Lærer i virkelighed, Der forstår det, den *er*. Han ændrer ikke Mening om virkelighed, fordi *virkelighed* ikke ændrer sig. Selvom *dine* fortolkninger af virkelighed er meningsløse i din delte tilstand, forbliver Hans konsekvent sand. Han *giver* dem til dig, fordi de er *til* dig. Forsøg ikke at "hjælpe" en broder på *jeres* måde, for I kan ikke hjælpe jer selv. Men hør hans råb om Guds hjælp, så vil du erkende dit *eget* behov for Faderen.

11.8 Din fortolkning af din broders behov er din fortolkning af *dit*. Ved at *give* hjælp *beder* du om den, og hvis du kun opfatter dette ene behov i dig selv, *vil* du blive helbredt. For du vil anerkende Guds svar, som du ønsker, det skal være, og hvis du ønsker det i sandhed, vil det virkelig blive dit. Enhver bøn, du besvarer i Kristi navn, bringer erindringen om din Fader nærmere til *din* bevidsthed. Så af hensyn til *dit* behov hør ethvert råb om hjælp som det, det er, så Gud kan svare *dig*.

11.9 Ved at anvende Helligåndens fortolkning af andres reaktioner mere og mere konsekvent vil du opnå en stigende bevidsthed om, at Hans kriterier er lige så anvendelige overfor *dig*. For at anerkende frygt er ikke nok til at undslippe fra den, selvom anerkendelsen er nødvendig for at påvise behovet for undslippelse. Helligånden må stadigt *oversætte* det til sandhed. Hvis du blev *efterladt* med frygt efter at have erkendt den, ville du have taget et skridt *væk* fra virkelighed, ikke *hen mod* den. Dog, har vi gentagne gange understreget behovet for at anerkende frygt og møde den *uden* forklædning som et afgørende trin i ophævelsen af

egoet. Overvej, hvor godt Helligåndens fortolkning af andres motiver så vil tjene dig.

11.10 Efter at have lært dig kun at acceptere kærlige tanker i andre og betragte alt andet som en bøn om hjælp, har Han lært dig, at frygt er en bøn om hjælp. Dette er det, anerkendelsen af den *virkelig* betyder. Hvis du ikke *beskytter* den, vil Han genfortolke den. Det er den ultimative værdi *for* dig ved at lære at opfatte angreb som et råb på kærlighed. Vi har helt sikkert lært, at frygt og angreb uundgåeligt er forbundne. Hvis *kun* angreb fremkalder frygt, og hvis du ser angreb som det råb på hjælp, som det *er*, *må* frygtens uvirkelighed gå op for dig. For frygt *er* et råb om kærlighed i ubevidst anerkendelse af det, der er blevet nægtet.

III. Miraklers mekanisme

11.11 Frygt er et symptom på din dybe fornemmelse af tab. Hvis, når du oplever det i andre, du lærer at *levere* det tabte, bliver den grundlæggende *årsag* til frygt fjernet. Dermed underviser du dig selv i, at frygt ikke eksisterer *i* dig, for du har *i* dig selv midlet til at fjerne den og har demonstreret dette ved at *give* den. Frygt og kærlighed er de eneste følelser, som du er i stand til. Den ene er falsk, for den blev lavet af benægtelse, og benægtelse afhænger af den virkelige tro på det, der benægtes, for dets *egen* eksistens.

11.12 Ved at fortolke frygt korrekt *som en positiv bekræftelse af den underliggende tro, den maskerer*, undergraver du dens opfattede anvendelighed ved at gøre den ubrugelig. Forsvar, der overhovedet ikke fungerer, kasseres *automatisk*. Hvis du hæver det, frygt skjuler, til *en klar, utvetydig overvægt*, bliver frygt meningsløs. Du har fornægtet dens magt til at skjule kærlighed, som var dens eneste formål. Masken, som *du* har trukket hen over kærlighedens ansigt, er forsvundet.

11.13 Hvis du ville se på kærlighed, som *er* verdens virkelighed, hvordan bedre kunne du gøre det end ved at anerkende ethvert forsvar *imod* den som den underliggende bøn *om* den? Og hvordan kunne du bedre lære om dens virkelighed end ved at besvare bønnen om den ved at *give* den? Helligåndens fortolkning af frygt fordriver den *virkeligt*, for bevidstheden om sandhed kan ikke *blive* benægtet. Således erstatter Helligånden frygt med kærlighed og oversætter fejl til sandhed. Og således vil *du* lære af Ham hvordan erstatte din drøm om adskillelse med énhedens kendsgerning. For adskillelsen er kun *fornægtelse* af forening og, korrekt fortolket, vidner om din evige viden om, at forening er sand.

11.14 Mirakler er blot oversættelsen af benægtelse til sandhed. Hvis at elske sig selv er at *helbrede* sig selv, elsker de, der er syge, *ikke* sig selv. Derfor beder de om den kærlighed, der ville helbrede dem, men som de nægter sig selv. Hvis de kendte sandheden om sig selv, kunne de ikke *være* syge. Mirakelarbejderens opgave bliver således at *fornægte sandheds fornægtelse*. De syge må helbrede *sig selv*, for sandheden er i dem. Dog, efter at have *tilsløret* den, må lyset i et *andet* sind skinne ind i deres, fordi det lys er deres.

11.15 Lyset i dem skinner lige stærkt, *uanset* tætheden af tågen, der tilslører det. Hvis *du* ikke giver tågen nogen magt til at tilsløre lyset, *har* den ingen, for den har kun magt, fordi Guds Søn gav magt til den. Han må selv trække den magt tilbage og huske, at *al* magt er af Gud. *Du kan huske dette for hele Sønsket*. Tillad ikke din broder ikke at huske, for hans glemsomhed er din. Men *din* erindring er *hans*, for Gud kan ikke blive husket alene. *Dette er det, du har glemt*. At opfatte din broders helbredelse som din helbredelse er således måden at huske Gud på. For du glemte dine brødre *med* Ham, og Guds svar på din glemsel er blot måden at huske på.

11.16 Opfat ikke i sygdom andet endnu et råb om kærlighed og tilbyd din broder det, han tror, han ikke kan tilbyde sig selv. Ligeegyldigt hvilken sygdom er der kun *ét* middel. Du vil blive gjort hel efterhånden, som du *laver* hel, for at opfatte i sygdom bønner om helbred er at anerkende i had bønner om kærlighed. Og at give en broder det, han *virkelig* ønsker, er at tilbyde det til dig selv, for din Fader vil dig at kende din broder *som* dig selv. Besvar hans råb om kærlighed, og *dit* er besvaret. Helbredelse er Kristi kærlighed til sin Fader og til *ham selv*.

11.17 Husk det, vi sagde om de små børns bange opfattelser, der skræmmer dem, fordi de ikke forstår dem. Hvis de beder om oplysning og *accepterer* den, forsvinder deres frygt, men hvis de *skjuler* deres mareridt, vil de *beholde* dem. Det er let at hjælpe et usikkert barn, for han erkender, at han ikke ved, hvad hans opfattelse betyder. Dog, du tror, at du *virkeligt* ved det. Små børn, I skjuler jeres hoveder under dække af de tunge tæpper, I har lagt på jer selv. I skjuler jeres mareridt i mørket af jeres egen sikkerhed og afslår at åbne jeres øjne og *se på dem*.

11.18 Lad os ikke gemme mareridt, for de er ikke passende tilbud til Kristus og så er de ikke passende gaver til *dig*. Fjern tæpperne og se på det, du er bange for. Kun *foregribelsen* vil skræmme dig, for intethedens virkelighed kan ikke *være* skræmmende. Lad os ikke udsætte dette, for din drøm om had vil ikke forlade dig uden hjælp, og hjælp er her. Lær at være stille i midten af tumult, for stilhed er afslutningen på strid, og dette er rejsen til fred. Se direkte på hvert

billede, der rejser sig for at forsinke dig, for målet er uundgåeligt, fordi det er evigt. Målet om kærlighed er ikke andet end din ret, og den tilhører dig *på trods* af din præference.

11.19 *Du ønsker stadig det, Gud vil*, og intet mareridt kan besejre et Guds Barn i hans formål. For dit formål blev givet dig af Gud, og du må fuldende det, *fordi* det er Hans Vilje. Vågn op og husk dit formål, for det er *din* vilje at gøre det. Det, der er blevet opnået for dig, *må* være dit. Lad ikke dit had stå i vejen for kærlighed, for *intet* kan modstå Kristi kærlighed til Hans Fader eller hans Faders kærlighed til Ham.

11.20 En lille stund, og du *vil* se mig, for jeg er ikke skjult, fordi *du* gemmer dig. Jeg vil vække dig så sikkert, som jeg selv vågnede, for jeg vågnede *for* dig. I *min* genopstandelse er *din* frigivelse. Vores mission er at undslippe *korsfæstelse*, ikke genløsning. Stol på min hjælp, for jeg vandrede ikke alene, og jeg vil vandre med dig, som vores Fader vandrede med mig. Vidste du ikke, at jeg vandrede med Ham i fred? Og betyder det ikke, at fred går med *os* på rejsen?

11.21 Der er ingen frygt i perfekt kærlighed. Vi vil kun lave dét perfekt til dig, der *allerede* er perfekt *i* dig. Du frygter ikke det *ukendte*, men det *kendte*. Du vil ikke fejle i din mission, fordi jeg ikke fejlede i min. Giv mig kun en lille smule tillid i navnet på den *komplette* tillid, jeg har til dig, og vi vil let opnå målet af perfektion sammen. For perfektion *er* og kan ikke *blive* benægtet. At benægte benægtelse af perfektion er ikke så vanskeligt som benægtelsen af sandhed, og det, vi kan udrette sammen, *må* blive troet, når du *ser* det som gennemført.

11.22 Du, som har forsøgt at forvise kærlighed, har ikke haft succes, men du, der vælger at forvise frygt, *vil* få succes. Herren er med dig, men du ved det ikke. Dog lever din Forløser og bor i dig i den fred ud af hvilken, han blev skabt. Ville du ikke udveksle *denne* bevidsthed med bevidstheden om din frygt? Når vi har overvundet frygt - ikke ved at skjule den, ikke ved at formindske den, ikke ved at benægte dens fulde betydning på nogen måde - *er* dette det, du virkelig vil se. Du kan ikke lægge forhindringen for virkeligt syn bort uden at se på den, for at lægge midler bort betyder at dømme *imod*. Hvis *du* vil se, vil Helligånden dømme og dømme sandt. Han kan ikke skinne det bort, *du* holder skjult, for du har ikke tilbudt det til Ham, og Han kan ikke tage det *fra* dig.

11.23 Vi går derfor i gang med et organiseret, velstruktureret og omhyggeligt planlagt program med det formål at lære at tilbyde Helligånden alt det, du ikke ønsker. Han ved, hvad Han skal gøre med det. Du ved *ikke*, hvordan du bruger det, Han ved. Hvad som helst, der bliver åbenbaret for Ham, der ikke er af Gud, er væk. Dog, må du

afsløre det for *dig selv* med perfekt villighed, for ellers forbliver Hans viden nytteløs for dig. Han vil bestemt ikke undlade at hjælpe dig, da hjælp er Hans *eneste* formål. Har du ikke større grund til at frygte verden, som *du* opfatter den, end at se på årsagen til frygt og give slip i den for evigt?

IV. Investeringen i virkelighed

11.24 Jeg spurgte engang, om du var villig til at sælge alt, hvad du har, og give det til de fattige og følge mig. Dette var det, jeg mente: Hvis du ikke havde investeret i noget i denne verden, kunne du lære de fattige, hvor deres skat *er*. De fattige er blot de, der har investeret forkert, og de er virkelig fattige! Fordi de er i nød, er det givet dig at hjælpe dem, da *du* er iblandt dem. Overvej, hvor perfekt din lektion ville blive lært, hvis du var uvillig til at *dele* deres fattigdom. For fattigdom er mangel, og der er kun *én* mangel, da der kun er *et* behov.

11.25 Antag, at en broder insisterer på at få dig til at gøre noget, du mener, du ikke ønsker at gøre. Selve kendsgerningen af hans insistensen skulle fortælle dig, at han mener, at frelse ligger i det. Hvis du insisterer på at afslå og oplever et hurtigt svar af modstand, tror du, at *din* frelse ligger i *ikke* at gøre det. Så du begår den samme fejl, som han gør, og gør hans fejl virkelig for jer *begge*. Insisteren betyder investering, og det, du investerer i, er *altid* forbundet med din forestilling om frelse. Spørgsmålet er altid dobbelt – for det første, *hvad* skal frelses, og for det andet, *hvordan* kan det blive frelst?

11.26 Hver gang du bliver vred på en broder, *uanset* af hvilken grund, tror du på, at *egoet* skal reddes og reddes med *angreb*. Hvis han angriber, er du enig i denne tro, og hvis du angriber, forstærker du den. *Husk, at de, der angriber, er fattige*. Deres fattigdom beder om gaver, *ikke* om yderligere forarmelse. Du, der kunne hjælpe dem, handler helt sikkert destruktivt, hvis du accepterer deres fattigdom som *din*. Hvis du ikke havde investeret, som *de* havde gjort, ville det aldrig falde dig ind at overse deres behov.

11.27 Anerkend *det, der ikke betyder noget*, og hvis dine brødre beder dig om noget "skandaløst", gør det, *fordi* det ikke betyder noget. Afslå og din modstand fastslår, at det *virkeligt* betyder noget for dig. Det er derfor kun *dig*, der har gjort anmodningen skandaløs, for intet kan *blive* bedt dig om, og enhver anmodning fra en broder er til *dig*. Hvorfor skulle du insistere på at *nægte* ham det? For at gøre det er at nægte dig selv og forarme begge. Han beder om frelse, som *du* gør. Fattigdom er af egoet og *aldrig* af Gud. Ingen "skandaløs" anmodning kan blive gjort

fra én, der anerkender det, der er værdifuldt og ikke ønsker at acceptere noget som helst andet.

11.28 Frelse er til sindet, og den bliver opnået gennem fred. Dette er den *eneste* ting, der kan blive frelst, og den *eneste* måde at frelse det på. Noget som helst andet svar end kærlighed stammer fra en forvirring om frelsen af "hvad" og "hvordan", og dette er det *eneste* svar. Mist aldrig dette af syne, og tillad aldrig dig selv at tro et øjeblik, at der er et andet svar. For du vil helt sikkert placere dig blandt de fattige, som ikke forstår, at de bor i overflod, og at frelse er kommet.

11.29 At identificere dig med egoet er at angribe dig selv og *gøre* dig selv fattig. Det er derfor, alle, der identificerer sig med egoet, føler sig berøvede. Det, han så *oplever* er depression eller vrede, men det, han *gjorde* er at udveksle sin selvkærlighed med selvhad og *gøre* sig *bange* for sig selv. Han *indser* ikke dette. Selv hvis han er fuldstændig opmærksom på angst, opfatter han ikke dens kilde som sin egen *ego-identifikation*, og han prøver *altid* at håndtere den ved at lave en form for vanvittigt "arrangement" med verden. Han opfatter altid denne verden som *udenfor* sig selv, for dette er afgørende for hans tilpasning. Han er ikke klar over, at han laver denne verden, for der er ingen verden udenfor ham.

11.30 Hvis kun Guds Søns kærlige tanker er verdens virkelighed, *må* den virkelige verden være i hans sind. Hans vanvittige tanker *må* også være i hans sind, men en indre konflikt af denne størrelsesorden kan han ikke tolerere. Et splittet sind *er* truet, og anerkendelsen af, at det omfatter helt modsatte tanker i sig selv, *er* utålelig. Derfor projicerer sindet splittelsen, *ikke* virkeligheden. Alt det, du opfatter som den ydre verden, er kun dit forsøg på at opretholde din ego-identifikation, for alle tror, at identifikation er frelse. Dog, overvej det, der er sket, for tanker *har* virkeligt konsekvenser for tænkeren.

11.31 Du er *på kant* med verden, som du opfatter den, fordi du mener, *den* er fjendtlig overfor dig. Dette er en nødvendig konsekvens af det, du har gjort. Du har projiceret det udad, der *er* fjendtlig overfor det, der er indre, og derfor ville du være nødt til at opfatte det på denne måde. Det er derfor, du *må* indse, at dit had er *i* dit sind og *ikke* udenfor det, før du kan slippe af med det, og derfor du *må* slippe af med det, *før* du kan opfatte verden, som den virkelig er.

11.32 Vi sagde engang, at Gud så elskede verden, at Han gav den til sin enbårne Søn. Gud elsker *virkeligt* den virkelige verden, og de, der opfatter *dens* virkelighed, kan ikke *se* dødens verden. For død er *ikke* af den virkelige verden i hvilken, alting er evigt. Gud gav dig den virkelige verden i bytte for den, du lavede ud af dit splittede sind, og

som *er* symbolet på død. For hvis I *virkelig* kunne adskille jer selv fra Guds Sind, *ville* I dø, og den verden, I opfatter, *er* en verden af adskillelse.

11.33 Du var endog villig til at acceptere døden for at fornægte din Fader. Dog, ville Han ikke have det således, og så er det *ikke* således. Du kunne stadig ikke ville imod Ham, og det er derfor, du ingen kontrol har over den verden, du lavede. Det er ikke en verden af vilje, fordi den bliver styret af ønsket om at være i ulig Ham, og dette ønske er *ikke* vilje. Den verden, du lavede, er derfor totalt kaotisk, styret af vilkårlige og meningsløse "love" og uden mening af *nogen som helst* slags. For den blev lavet af det, du *ikke* ønsker, projiceret fra dit sind, fordi du var bange for det.

11.34 Dog er denne verden *kun* i sindet hos den, der lavede den sammen hans *virkelige* frelse. Tro ikke, den er udenfor dig selv, for kun ved at anerkende, *hvor* den er, vil du få kontrol over den. For du *har* virkeligt kontrol over dit sind, eftersom sindet er beslutningsmekanismen. Hvis du vil anerkende, at *alle* angreb, som du opfatter, er i dit eget sind og *intet andet sted*, vil du omsider have placeret dets kilde, og hvor det begyndte, må det slutte. For på dette samme sted ligger også frelse. Guds alter, hvor Kristus bor, er der.

11.35 Du har besmittet alteret, men *ikke* verden. Dog har Kristus lagt Soningen på alteret *til* dig. Bring din opfattelse af verden til dette alter, for det er alteret for sandhed. Der vil du se dit syn forandret, og der vil du lære at se i sandhed. Fra dette sted, hvor Gud og Hans Søn bor i fred, og hvor du er velkommen, vil du se ud i fred og skue verden i sandhed. Dog, for at finde stedet, må du opgive din investering i verden, som *du* har projiceret den, så Helligånden kan projicere den virkelige verden til dig fra Guds alter.

V. Søger og finder

11.36 Egoet er sikker på, at kærlighed er farlig, og dette er altid dets centrale undervisning. Det *udtrykker* det aldrig på denne måde; tværtimod, alle, der tror, at egoet er frelse, er intenst engageret i søgen efter kærligheden. Dog, selvom egoet tilskynder til søgningen meget aktivt, laver det ét forbehold - *find* den ikke. Dets dikter kan således opsummeres simpelthen som "Søg og find *ikke*." Dette er det ene løfte, som egoet holder frem til dig, og det ene løfte, det vil *holde*. For egoet forfølger sit mål med fanatisk insisteren, og dets virkelighedsafprøvning, selvom den er alvorligt forringet, er fuldstændig bestandig.

11.37 Den søgning, som egoet påtager sig, er derfor bestemt til at mislykkes. Og eftersom det også underviser i, at det er *din* identifikation, fører dets vejledning dig til en rejse, der må ende med en opfattelse af selvforskyldt nederlag. For egoet *kan ikke* elske, og i dets hektiske søgen efter kærlighed søger det, hvad det er *bange* for at finde. Søgningen er uundgåelig, fordi egoet er en del af dit sind, og på grund af dets kilde er egoet ikke helt spaltet fra, ellers kunne det slet ikke blive troet. For det er *dit* sind, der tror på det og giver eksistens til det. Dog er det også dit sind, der har magten til at *nægte* egoets eksistens til det, og du vil helt sikkert gøre det, når du indser nøjagtigt, hvad den rejse er, som egoet sætter dig på.

11.38 Det er sikkert indlysende, at ingen ønsker at finde det, der *fuldstændigt* ville besejre ham. Ude af stand til at elske ville egoet være totalt utilstrækkeligt i kærlighedens tilstedeværelse, for det kunne ikke samspille overhovedet. Du ville *være* nødt til at opgive egoets vejledning, for det ville være helt tydeligt, at det ikke havde lært dig den reaktion, du *behøver*. Egoet vil derfor *fordreje* kærligheden og lære dig, at kærlighed kalder på de svar, som egoet *kan* undervise i. Så følg dets undervisning, og du vil *søge* efter kærlighed, men vil ikke *genkende* den.

11.39 Indser du, at egoet må sætte dig på en rejse, der ikke kan føre til *andet* end en følelse af nytteløshed og depression? At søge og *ikke* finde er næppe glædesfyldt. Er dette det løfte, du vil holde? Helligånden tilbyder dig et andet løfte og et, der vil føre til glæde. For Hans løfte er altid: "Søg, og du vil *finde*," og under Hans vejledning kan du ikke *blive* besejret. Hans er rejsen til fuldbyrkelse, og det mål, Han sætter foran dig, vil Han *give* dig. For Han vil aldrig vildlede Guds Søn, som Han elsker med Faderens kærlighed.

11.40 Du *vil* påtage dig en rejse, fordi du *ikke* er hjemme i denne verden. Og du *vil* søge efter dit hjem uanset om du ved, hvor det er, eller ikke. Hvis du tror, det er udenfor dig selv, vil søgningen være forgæves, for du vil søge det, hvor det ikke er. Du ved ikke, hvordan du ser indeni dig selv, for du *tror* ikke, at dit hjem er der. Dog, Helligånden ved det *for* dig, og Han vil vejlede dig *til* dit hjem, fordi det er Hans mission. Efterhånden, som Han udfører sin mission, lærer Han dig *din*, for din mission er den samme som Hans. Ved at lede dine *brødre* hjem følger du blot Ham.

11.41 Sku den Vejleder, din Fader gav dig, så du kunne lære, du har evigt liv. For død er ikke din Faders vilje eller din, og det, der er sandt, *er* Faderens Vilje. Du betaler ingen pris for livet, for det blev givet dig, men du betaler *virkeligt* en pris for døden og en meget tung én. Hvis døden er din skat, vil du sælge alt det andet for at købe den. Og du vil

tro, at du *har* købt den, *fordi* du har solgt alt andet. Dog, du *kan ikke* sælge Hamlen. Din arv kan hverken blive købt *eller* solgt. Der kan ingen arveløse dele *være* af Sønskabet, for Gud er hel, og alle Hans udvidelser er som Ham.

11.42 Soningen var ikke prisen for vores helhed, men det *var* prisen for din *bevidsthed* om din helhed. For det, du valgte at "sælge", var nødt til at blive opbevaret for dig, eftersom du ikke kunne "købe" det tilbage. Dog, må *du* investere i det, ikke med penge, men *med* din Ånd. For Ånd er vilje og vilje *er* Hamlens "pris". Din arv venter kun på anerkendelsen af, at du er *blevet* forløst. Helligånden leder dig ind i evigt liv, men *du* må opgive din investering i død, ellers vil du ikke *se* liv, selvom det er overalt rundt om dig.

VI. Det tilregnelige pensum

11.43 Kun kærlighed er stærk, fordi den er *uopdelt*. De stærke angriber ikke, fordi de ikke ser behov for at gøre det. *Inden* idéen om angreb kan komme ind i dit sind, må du have *opfattet* dig selv som svag. Fordi du havde angrebet dig selv og troet, at angrebet var *effektivt*, anskuer du dig selv som svækket. Uden længere at opfatte dig selv og alle dine brødre som ligestillede og betragte dig selv som *svagere*, forsøger du at "ligestille" den situation, *du* har lavet. Du bruger angreb til at gøre det, fordi du tror, at angreb lykkedes i at svække *dig*.

11.44 Det er derfor, anerkendelsen af din *egen* usårlighed er så vigtig i gendannelsen af din sundhed. For hvis du accepterer din usårlighed, anerkender du, at angreb ingen virkning *har*. Selvom du har angrebet dig selv og meget brutalt, vil du demonstrere, at *intet skete*. Derfor, ved at angribe har du ikke gjort *noget som helst*. Når du først indser dette, er der ikke længere nogen som helst *mening* i angreb, for det virker åbenbart ikke og *kan ikke* beskytte dig. Dog, anerkendelsen af din usårlighed har mere end negativ værdi. Hvis dine angreb på dig selv har *fejlet* i at svækket dig, er *du* stadig stærk. Du har derfor intet behov for at "ligestille" situationen for at fastslå din styrke.

11.45 Du vil aldrig indse den fuldstændige nytteløshed af angreb *undtagen* ved at erkende, at dit angreb på *dig selv* ingen virkning havde. For andre reagerer *virkeligt* på angreb, hvis de opfatter det, og hvis du prøver at angribe *dem*, vil du være ude af stand til at undgå at fortolke dette som forstærkning. Det *eneste* sted, hvor du kan annullere al forstærkning, er i dig selv. For *du* er altid det første punkt i dit angreb, og hvis *dette* aldrig har været, *har* det ingen konsekvenser.

11.46 Helligåndens kærlighed er din styrke, for din er opdelt og derfor ikke virkelig. Du kunne ikke stole på din egen kærlighed, når du har *angrebet* den. Du kan ikke lære perfekt kærlighed med et splittet sind, fordi et splittet sind har *gjort* sig selv til en dårlig elev. Du prøvede at gøre adskillelsen evig, fordi du ville beholde egenskaberne ved skabelsen med dit eget *indhold*. Dog er skabelsen *ikke* af dig, og dårlige elever har brug for særlig undervisning. I har læringshandicapper i en meget bogstavelig forstand.

11.47 Der er områder i dine indlæringssevner, der er så forringede, at du kun kan bevæge dig frem under konstant, tydelig ledelse, leveret af en Lærer, Der kan *transcendere* dine begrænsede ressourcer. Han *bliver* din ressource, fordi du, af *dig selv*, *ikke kan* lære. Den indlæringsituation, hvori du anbragte dig selv, *er* umulig, og i denne situation kræver du helt klart en speciel Lærer og en særlig læseplan. Dårlige elever er ikke gode valg for lærere, hverken for dem selv eller for nogen som helst anden. Du vil næppe henvende dig til *dem* for at etablere læseplanen ved hvilken, de kan *undslippe* fra deres begrænsninger. Hvis de forstod det, der er hinsides dem, ville de ikke *være* handicappede.

11.48 Du kender ikke kærlighedens betydning, og det *er* dit handicap. Forsøg ikke at lære jer selv det, I ikke forstår, og prøv ikke at opsætte læseplansmål, hvor jeres klart har fejlet. *Dit* indlæringsmål har været *ikke* at lære, og dette *kan ikke* føre til succesfuld indlæring. Du kan ikke overføre det, du ikke har lært, og forringelsen af evnen til at generalisere er en afgørende indlæringsfejl. Ville du spørge dem, der har fejlet i at lære, hvad hjælpemidler til indlæring er *til*? *De ved det ikke*. For hvis de kunne fortolke hjælpemidlerne korrekt, ville de have lært af dem.

11.49 Vi har sagt, at egoets regel er: "Søg og find *ikke*." Oversat til læseplans begreber er dette det samme som at sige, "*Prøv* at lære, men lykkes *ikke*." Resultatet af dette læseplansmål er indlysende. Ethvert legitimt undervisningshjælpemiddel, enhver virkelig instruktion og enhver fornuftig vejledning til indlæring *vil blive misfortolket*. For de er alle sammen til fremme af indlæring, som dette mærkelige læseplansmål er *imod*. Hvis du prøver at lære, hvordan du *ikke* lærer og bruger undervisningsmålet til at *besejre* det selv, hvad kan du forvente *andet* end forvirring? Læreplanen giver ikke *mening*.

11.50 Denne form for "indlæring" har i den grad svækket dit sind, at du *ikke kan* elske, for den læseplan, du har valgt, er *imod* kærlighed og beløber sig til et kursus i, *hvordan man angriber sig selv*. Et nødvendigt mindre, der supplerer dette store læseplansmål, er at lære, hvordan man *ikke* overvinder den splittelse, der gjorde dette mål troværdigt. Og du

kan ikke overvinde det, for al *din* indlæring er på dets *vegne*. Dog, din vilje taler imod din indlæring, ligesom din indlæring taler imod din vilje, og så kæmper du *imod* indlæring og succes, for det *er* din vilje. Men du erkender endog ikke nu, at der *er* noget, du *virkeligt* vil at lære, og at du kan lære det, fordi det *er* din vilje at gøre det.

11.51 Du, som har forsøgt at lære det, du *ikke* vil, bør samle mod, for selv om den læseplan, du opsætter for dig selv, helt sikkert er deprimerende, er den bare latterlig, hvis du ser på den. Er det *muligt*, at måden at nå et mål på er *ikke* at nå det? Træd nu tilbage som jeres egne lærere. *Denne* fratræden vil *ikke* føre til depression. Den er blot resultatet af en ærlig vurdering af det, I har lært jer selv, og af de indlæringsresultater, det har resulteret i. Under de rette indlæringsbetingelser, som I hverken kan tilvejebringe eller forstå, vil I blive fremragende elever og lærere. Men det er ikke således endnu og vil ikke *være* det, før hele indlæringssituationen, som *du* har opsat den, er vendt om.

11.52 Dit indlærings*potentiale*, korrekt forstået, er grænseløst, fordi det vil føre dig til Gud. Du kan *undervise* i vejen til Ham og lære den, hvis du følger den Lærer, Der kender den og Hans læseplan, for at lære den. Læseplanen er fuldstændig entydig, fordi målet *ikke* er opdelt, og midlerne og slutningen er i *komplet* overensstemmelse. Du har kun brug for at tilbyde *udelt opmærksomhed*. Alt andet vil blive *givet* dig. For det er *din* vilje til at lære ordentligt, og intet kan modsætte sig Guds Søns vilje. Hans indlæring er lige så ubegrænset som han er.

VII. Kristi syn

11.53 Egoet prøver at lære dig at vinde hele verden og miste din egen Sjæl. Helligånden lærer, at du *ikke kan* miste din Sjæl, og at der ikke *er* nogen gevinst i verden, for i *sig selv* tjener den intet. At investere i noget uden fortjeneste er helt sikkert at forarme dig selv, og omkostningen er høj. Ikke alene er der ingen fortjeneste i investeringen, men omkostningen for *dig* er enorm. For denne investering koster dig verdens virkelighed ved at fornægte *din* og giver dig intet til gengæld. Du *kan ikke* sælge din Sjæl, men du *kan* sælge din *bevidsthed* om den. Du kan ikke opfatte din Sjæl, men du vil ikke *kende* den, mens du opfatter noget som helst *andet* som mere værdifuldt.

11.54 Helligånden er din styrke, fordi Han opfatter intet andet *end* din Ånd som dig. Han er fuldstændig opmærksom på, at I *ikke* kender jer selv og fuldstændig opmærksom på at lære jer, hvad I er. *Fordi* Han elsker dig, vil Han med glæde lære dig det, Han elsker, for Han vil at dele det. Da Han altid husker dig, kan Han ikke lade dig glemme din

værdi. For Faderen ophører aldrig med at minde Ham om Sin Søn, og Han ophører aldrig med at minde Hans Søn om Faderen. Gud er i din hukommelse *på grund* af Ham. Du valgte at glemme din Fader, men du *ville* ikke at gøre det, og derfor kan du beslutte anderledes. Som det var *min* beslutning, således er det også *din*.

11.55 Du *ønsker* ikke verden. Den eneste ting af værdi i den er en hvilken som helst del af den, du ser på med kærlighed. Dette giver den den eneste virkelighed, den nogensinde vil have. Dens værdi er *ikke* i den selv, men *din er* i dig. Som selvværdi kommer fra *selvudvidelse*, således kommer opfattelsen af selvværdi fra projicering af kærlige tanker udad. Gør verden virkelig for *dig selv*, for den virkelige verden er Helligåndens gave, og så *tilhører* den dig.

11.56 Korrektion er for alle, der ikke kan se. At åbne de blindes øjne er Helligåndens mission, for Han ved, at de ikke har mistet deres syn, men blot sover. Han ville vække dem fra søvnens glemsel til erindringen om Gud. Kristi øjne er åbne, og Han vil se på hvad som helst, du ser på, med kærlighed, hvis du accepterer Hans syn som dit.

11.57 Helligånden bevarer Kristi syn for enhver Guds Søn, der sover. I Hans øjne er Guds Søn perfekt, og Han længes efter at dele sit syn med dig. Han vil vise dig den virkelige verden, fordi Gud gav dig Hamlen. Gennem Ham kalder din Fader sin Søn til at huske. Vækningen af Hans Søn begynder med hans investering i den *virkelige* verden, og på denne måde lærer han at geninvestere i sig selv. For virkelighed er et med Faderen og Sønnen, og Helligånden velsigner den virkelige verden i deres navn.

11.58 Når du har set denne virkelige verden, som du helt sikkert vil gøre, *vil* du huske os. Dog, må du lære omkostningen ved at sove og *afvise* at betale den. Først da vil du beslutte at vågne. Og så vil den virkelige verden springe op for dit syn, for Kristus har aldrig sovet. Han venter på at blive set, for Han har aldrig mistet dig af syne. Han ser stille på den virkelige verden, som Han ville dele med dig, fordi Han kender til Faderens kærlighed til Ham. Og vidende dette, ville Han give dig det, der er dit. I perfekt fred venter Han på dig ved sin Faders alter og holder Faderens kærlighed frem til dig i det stille lys af Helligåndens velsignelse. For Helligånden vil føre alle hjem til sin Fader, hvor Kristus venter som hans Selv.

11.59 Ethvert Guds barn er ét i Kristus, for hans væsen er i Kristus, som Kristus er i Gud. Kristi kærlighed til dig er Hans kærlighed til Hans Fader, som Han kender, fordi Han kender Hans Faders kærlighed til Ham. Når Helligånden omsider har ført dig til Kristus ved alteret for Hans Fader, smelter opfattelse ind i viden, fordi opfattelse er blevet så

hellig, at dens overførsel til hellighed kun er dens naturlige udvidelse. Kærlighed overføres til kærlighed uden indblanding, for situationerne er identiske. [Kun evnen til at foretage denne overførsel er produktet af indlæring.] Efterhånden, som du opfatter flere og flere fælles elementer i *alle* situationer, forøges overførslen af din træning under Helligåndens vejledning og bliver generaliseret. Gradvist lærer du at anvende den på alle og alt, for dens anvendelighed *er* universel. Når dette er blevet opnået, er opfattelse og viden blevet så ens, at de deler Guds loves forening.

11.60 Det, der er ét, kan ikke blive opfattet som adskilt, og fornægtelsen af adskillelsen er genindførelse af viden. Ved Guds alter bliver Guds Søns hellige opfattelse af så oplyst, at lys strømmer ind i den, og Guds Søns Ånd skinner i Faderens Sind og bliver ét med det. Meget blidt skinner Gud på Sig Selv og elsker udvidelsen af Sig Selv, som er Hans Søn. Verden har intet formål efterhånden, som den smelter ind i Guds formål. For den virkelige verden er gledet stille ind i Hamlen, hvor alt evigt i den altid har været. Der forener Forløseren og den forløste sig i perfekt kærlighed til Gud og til hinanden. Hamlen er dit hjem, og væren i Gud må *også* være i dig.

VIII. Vejledningen til mirakler

11.61 Mirakler demonstrerer, at indlæring har fundet sted under den rette vejledning, for indlæring er usynlig, og det, der er blevet lært, kan kun blive genkendt på dets *resultater*. Dets generalisering demonstreres efterhånden, som du bruger det i flere og flere situationer. Du vil anerkende, at du har lært, at der ikke er nogen rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler, når du har anvendt dem i *alle* situationer. Der *er* ingen situation for hvilken mirakler ikke gælder, og ved at anvende dem i alle situationer vil du vinde den virkelige verden. For i denne hellige opfattelse vil du blive gjort hel, og Soningen udstråler fra *din* accept af den for *dig selv* til alle og enhver, Helligånden sender dig til for din velsignelse. I ethvert Guds Barn ligger Hans velsignelse, og i *din* velsignelse af Guds børn er Hans velsignelse til *dig*.

11.62 Enhver i verden må spille sin rolle i verdens forløsning for at anerkende, at verden *er* blevet forløst. Du kan ikke se det usynlige. Dog, hvis du ser dets virkninger, *ved* du, det må være der. Ved at opfatte, hvad det *gør*, anerkender du dets væsen. Og ved *det*, det *gør*, lærer du, hvad det *er*. Du kan ikke *se* dine evner, men du vinder tillid til deres eksistens efterhånden, som de *gør* dig i stand til at *handle*. Og *resultaterne* af dine handlinger, *kan* du se.

11.63 Helligånden er usynlig, men du kan se resultaterne af Hans Tilstedeværelse, og gennem dem vil du lære, at Han er der. Det, Han

gør dig i stand til at gøre, er tydeligvis *ikke* af denne verden, for mirakler krænker enhver virkelighedslov, som denne verden bedømmer det. Enhver lov om tid og rum, om størrelse og masse, om forudsigelighed og kontrol bliver transcenderet, for det, Helligånden gør dig i stand til at gøre, er klart hinsides dem *alle*. Ved at opfatte Hans resultater, vil du forstå, *hvor* Han må være, og til sidst *vide*, hvad Han er.

11.64 Du kan ikke se Helligånden, men du kan se Hans manifestationer. Og medmindre du gør det, vil du ikke indse, Han er der. Mirakler er Hans vidner og taler for Hans Tilstedeværelse. Det, du ikke kan se, bliver kun virkeligt for dig gennem de vidner, der taler for det. For du kan være *bevidst* om det, du ikke kan se, og det kan blive overbevisende virkeligt for dig efterhånden, som dets tilstedeværelse bliver manifesteret *gennem* dig. Gør Helligåndens arbejde, for du har del i Hans funktion. Da din funktion i Hamlen er skabelse, så er din funktion på jorden helbredelse. Gud deler Sin funktion med dig i Hamlen, og Helligånden deler Sin med dig på jorden.

11.65 Så længe, som du tror, du har to funktioner, så længe vil du behøve korrektion. For denne tro er *ødelæggelsen* af fred, et mål i direkte modstrid med Helligåndens formål. Du ser det, du *forventer*, og du forventer det, du *inviterer*. Din opfattelse er resultatet af din invitation, der kommer til dig efterhånden, som du sendte bud efter den. Hvis manifestationer ville du se? Om hvis tilstedeværelse ville du være overbevist? For du vil tro på det, du *manifesterer*, og som du ser ud, således vil du også se ind. To måder at se verden på er i dit sind, og din opfattelse vil afspejle den vejledning, du valgte.

11.66 Jeg er manifestationen af Helligånden, og når du ser mig, vil det være fordi du har inviteret Ham. For Han *vil* sende dig Sine vidner, hvis du blot vil se på dem. Husk altid, at du ser det, du søger, for det, du søger, *vil* du finde. Egoet finder det, *det* søger, og *kun* det. Det finder ikke kærlighed, for det er *ikke* det, det søger. Dog, søgen og vinden er det samme, og hvis du søger efter to mål, vil du finde dem, men ingen af dem vil du *genkende*. For du vil tænke, de er de samme, fordi du *ønsker* dem begge. Sindet stræber altid efter integration, og hvis det er splittet og ønsker at beholde splitten, vil det tro, at det har ét mål ved at *gøre* det til ét.

11.67 Vi sagde før, at *det*, du projicerer, er op til dig, men det er *ikke* op til dig, *om* at projicere, for projektion er en sindslov. Opfattelse *er* projektion, og du ser ind, *før* du ser ud. Når du ser ind, vælger du vejlederen for det at se, og *så* ser du ud og beskuer hans vidner. Det er *derfor* du finder det, du søger. Det, du ønsker i *dig selv*, vil du gøre

manifest ved projektion, og du vil acceptere det *fra* verden, fordi du anbragte det der *ved* at ønske det.

11.68 Når du tænker, du projicerer det, du *ikke* ønsker, er det stadig, fordi du *virkeligt* ønsker det. Dette fører direkte til dissociation, for det repræsenterer accept af to mål, hver opfattet på et *forskelligt* sted, adskilt fra hinanden, *fordi* du gjorde dem forskellige. Sindet ser derefter en opdelt verden *udenfor* sig selv, men ikke *indeni*. Dette giver det en illusion af integritet og gør det i stand til at tro, at det forfølger ét mål. Så længe, som du opfatter verden som splittet, bliver *du* ikke helbredt. For at blive helbredt er at forfølge ét mål, fordi du kun har *accepteret* ét og kun ønsker ét.

11.69 Når du *kun* ønsker kærlighed, vil du intet andet se. Den modstridende natur af de vidner, du opfatter, er blot afspejlingen af dine modstridende invitationer. I har set på jeres sind og accepteret modstand der ved at have *søgt* den der. Men tro ikke derefter, at vidnerne for modstanden er sande, for de vidner kun om *din* beslutning om virkeligheden og giver det budskab tilbage til dig, du *gav* dem. Kærlighed bliver genkendt af dens budbringere. Hvis du gør kærlighed manifest, vil dens budbringere komme til dig, fordi du *inviterede* dem.

11.70 Beslutningskraften er din eneste resterende frihed som fange af denne verden. *Du kan beslutte at se det rigtigt*. Det, *du* gjorde den til, er ikke *dens* virkelighed, for dens virkelighed er kun det, du *gav* den. Du kan ikke virkeligt give andet end kærlighed til nogen som helst eller noget som helst, og du kan heller ikke *modtage* noget som helst andet fra dem. Hvis du tror, du har modtaget noget som helst andet, er det fordi du har set *indeni* og troet, at du så kraften til at give noget andet *indeni dig selv*. Det var kun denne beslutning, der bestemte, hvad du fandt, for det var beslutningen om det, du søgte.

11.71 Du er bange for mig, fordi du så ind og er bange for det, du så. Dog kunne du ikke have set virkeligheden, for dit sinds virkelighed er den yndigste af Guds skabelser. Kommende udelukkende fra Gud, kunne dets kraft og storhed kun bringe dig fred, *hvis du virkelig så på det*. Hvis du er bange, er det, fordi du så noget, *der ikke er der*. Dog, på det samme sted kunne du have set på mig og alle dine brødre i den perfekte sikkerhed i det Sind, der skabte os. For vi er der i freden fra Faderen, som vil projicere sin fred gennem *dig*.

11.72 Når du har accepteret din mission om at *projicere* fred, vil du *finde* den, for ved at *gøre den manifest*, vil du *se* den. Dens hellige vidner vil omgive dig, fordi du *kaldte* på dem, og de vil komme til dig. Jeg har hørt dit kald, og jeg har besvaret det, men du vil ikke se på mig eller *høre* det svar, som du søgte. Det er, fordi du endnu ikke *kun*

ønsker det. Dog, efterhånden som jeg bliver mere virkelig for dig, vil du lære, at du *virkeligt* kun ønsker det. Og du vil se mig efterhånden, som du ser indad, og vi vil sammen se på verden, som Gud skabte den. Gennem Kristi øjne eksisterer der *kun* den virkelige verden og kan *blive* set. Som du beslutter dig, således vil du se. Og alt det, du ser, vidner kun om din beslutning.

11.73 Når du ser indad og ser mig, vil det være fordi du har besluttet at manifestere sandheden. Og når du manifesterer den, vil du se den både udenfor og indeni, for du vil se den udenfor, *fordi* du først så den indeni. Alt, hvad du beskuer udenfor, er en dom over det, du beskuede indeni. Hvis det er *din* bedømmelse, vil den være forkert, for dom er ikke din funktion. Hvis det er Helligåndens dom, vil den være rigtig, for dom *er* Hans funktion. I deler Hans funktion ved kun ved at dømme, som Han gør, uden at reservere nogen dom overhovedet for jer selv. For I vil dømme *imod* jer selv, men Han vil dømme *for* jer.

11.74 Husk så, at når som helst du ser udad og reagerer ugunstigt på det, du ser, har du dømt dig selv uværdig og har dømt dig selv til døden. Dødsstraffen er egoets ultimative mål, for det tror fuldt ud på, at du er en kriminel, som fortjener døden, ligesom Gud ved, du fortjener livet. Dødsstraffen forlader aldrig egoets sind, for det er det, det altid reserverer til dig til slut. Ønsker at dræbe dig som det endelige udtryk for dets følelse for dig, lader det dig leve men afvente døden. Det vil plage dig, mens du lever, men dets had er ikke tilfredsstillet, før du dør. For din ødelæggelse er det eneste mål, som det arbejder mod, og det eneste mål med hvilket, det vil være tilfreds.

11.75 Egoet er ikke en forræder mod Gud, mod Hvem forræderi er umuligt, men det *er* en forræder mod dig, der tror, *du* har været forræderisk overfor din Fader. Det er derfor, *opløsningen* af skyld er en væsentlig del af Helligåndens undervisning. For så længe du føler dig skyldig, lytter du til egoets stemme, der fortæller dig, at du *har* været forræderisk mod Gud og derfor *fortjener* død. Du vil tro, at død kommer fra Gud og *ikke* fra egoet, fordi, ved at forveksle dig selv *med* egoet, tror du, at *du* ønsker død. Og fra det, du ønsker, frelser Gud dig *ikke*.

11.76 Når du bliver fristet til at give efter for ønsket om død, *husk, at jeg ikke døde*. Du vil indse, at dette er sandt, når du ser indad og *ser* mig. Ville jeg have overvundet døden for mig selv alene? Og ville evigt liv være blevet givet mig af Faderen, *medmindre* Han også havde givet det til dig? Når du lærer at gøre mig manifest, vil *du* aldrig se døden. For du vil have set på det dødsløse i *dig selv*, og du vil kun se det evige efterhånden, som du ser ud på en verden, der *ikke kan* dø.

IX. Virkelighed og Forløsning

11.77 Tror du *virkelig*, at du kan dræbe Guds Søn? Faderen har skjult Sin Søn sikkert indeni sig Selv og holdt ham langt væk fra dine destruktive tanker, men *du* kender hverken Faderen eller Sønnen på grund af dem. Du angriber den virkelige verden hver dag og hver time og hvert minut, og dog er du overrasket over, at du ikke kan se den. Hvis du søger kærlighed for at angribe den, vil du *aldrig* finde den. For hvis kærlighed at dele, hvordan kan du finde den undtagen gennem *den selv*? Tilbyd den, og den vil komme til dig, fordi den drages til sig selv. Men tilbyd angreb, og den vil forblive skjult, for den kan kun leve i fred.

11.78 Guds Søn er så tryk som sin Fader, for Sønnen kender sin Faders beskyttelse og *kan ikke* frygte. Hans Faders kærlighed holder ham i perfekt fred, og da han intet behøver, beder han om intet. Dog er han langt fra dig, hvis Selv han er, for du valgte at angribe ham, og han forsvandt fra dit syn ind i sin Fader. Han forandrede sig ikke, men *du* gjorde. For et splittet sind og alle dets gerninger blev ikke skabt af Faderen og kunne ikke leve i viden om Ham.

11.79 Da du lavede det, der *ikke* er sandt synligt, blev det, der *er* sandt, usynligt. Dog kan det ikke være usynligt i *sig selv*, for Helligånden ser det med perfekt klarhed. Det er usynligt for dig, fordi du ser på noget *andet*. Dog er det ikke mere op til dig at beslutte, hvad der er synligt og hvad der er usynligt, end det er op til dig at beslutte, hvad virkeligheden er. Det, der kan blive set, er det, *Helligånden* ser. Definitionen af virkelighed er Guds, ikke din. Han skabte den, og Han ved, hvad den er. I, som vidste, har glemt det, og medmindre Han havde givet jer en måde at huske på, ville I have fordømt jer selv til glemsel.

11.80 På grund af din Faders kærlighed kan du *aldrig* glemme Ham, for ingen kan glemme det, Gud selv anbragte i hans hukommelse. Du kan *fornægte* det, men du kan ikke *miste* det. En Stemme vil besvare ethvert spørgsmål, du stiller, og et Syn vil korrigere opfattelsen af alting, du ser. For det, du har gjort usynlig, er den *eneste* sandhed, og det, du ikke har hørt, er det *eneste* svar. Gud ville genforene dig med dig selv og ikke forlade dig i din tilsyneladende pine. Du venter kun på Ham og ved det ikke. Dog skinner Hans erindring i jeres sind og kan ikke *blive* udslettet. Det er ikke mere fortid end fremtid, da det er for evigt for altid.

11.81 Du behøver kun at bede om denne erindring, og du *vil* huske. Dog kan erindringen om Gud ikke skinne i et sind, der har *gjort* den usynlig og ønsker at *opretholde* det sådan. For erindringen om Gud kan kun gry et sind, der vil at huske, og som har givet afkald på det

sindssyge ønske om at kontrollere virkeligheden. I, der ikke engang kan kontrollere jer selv, burde næppe stræbe efter at kontrollere universet. Men se på det, du har gjort det til, og glæd dig over, at det ikke er således. Søn af Gud, vær ikke tilfreds med intet! Det, der ikke er virkeligt, kan ikke *blive* set og *har* ingen værdi. Gud kunne ikke tilbyde Sin Søn det, der ikke har nogen værdi, og Hans Søn kunne heller ikke modtage det. Du blev forløst i samme øjeblik, du troede, at du havde forladt Ham.

11.82 Alt det, du lavede, har aldrig været og er usynligt, fordi Helligånden ikke ser det. Dog, det Han *virkeligt* ser er dit til at beskue, og gennem Hans syn bliver din opfattelse helbredt. Du har gjort det usynlige til den eneste sandhed, som denne verden rummer. Værdsættende intet, har du søgt intet og *fundet* intet. Ved at gøre intet *virkeligt* for dig har du *set* det. *Men det er der ikke*. Og Kristus er usynlig for jer på grund af det, I har gjort synligt for *jer selv*. Dog betyder det ikke noget, hvor meget afstand du har prøvet at indskyde mellem din bevidsthed og sandhed. Guds Søn *kan* blive set, fordi hans syn bliver delt. Helligånden ser på ham og ser intet andet i *dig*. Det, der er usynligt for dig, er perfekt for Hans øjne og omfatter det *alt* sammen. Han har husket dig, fordi Han ikke glemte Faderen.

11.83 Du så på det uvirkelige og fandt fortvivlelse. Dog, ved at søge det uvirkelige, hvad andet *kunne* du finde? Den uvirkelige verden *er* en ting af fortvivlelse, for den kan aldrig være. Og du, der deler Guds Væsen med Ham, kunne aldrig være tilfreds uden virkelighed. Det, Gud ikke gav dig, har ingen magt over dig, og kærlighedens tiltrækning til kærlighed forbliver uimodståelig. For det er kærlighedens funktion at forene alle ting i sig selv og at holde alle ting sammen ved at udvide sin helhed.

11.84 Den virkelige verden blev givet dig af Gud i kærligt bytte for den verden, *du* lavede, og som *du* ser. Men tag den fra Kristi hånd og se på den. Dens virkelighed vil gøre alt andet usynligt, for at beskue den er *total* opfattelse. Og efterhånden, som du ser på den, vil du huske, at det altid var sådan. Intethed vil blive usynlig, for du vil omsider have set sandt. Forløst opfattelse bliver let oversat til viden, for *kun* opfattelse er i stand til fejl, og opfattelse har aldrig været. Ved at være korrigeret giver den plads til viden, der for evigt er den *eneste* virkelighed. Soningen er ikke andet end vejen tilbage til det, der aldrig blev mistet. Din Fader kunne ikkeophøre med at elske Sin Søn.

X. Skyldfrihed og Usårlighed

11.85 Hvis du ikke følte dig skyldig, *kunne* du ikke angribe, for fordømmelse er roden til angreb. Det er ét sinds fordømmelse af et andet som *uværdig* til kærlighed, og som *fortjener* straf. Men heri ligger splittelsen. For det sind, der dømmer opfatter sig selv som *adskilt* fra det sind, der bliver dømt, idét det tror, at ved at straffe et andet vil *det* undslippe straf. Alt dette er kun sindets vildfarne forsøg på at fornægte sig selv og *undslippe fornægtelsens straf*. Det er ikke et forsøg på at *opgive* fornægtelse, men på at *holde fast* ved den. For det er skyld, der har skjult Faderen for dig, og det er skyld, der har drevet dig vanvittig.

11.86 Accepten af skyld ind i Guds Søns sind var begyndelsen på adskillelsen, ligesom accepten af Soningen er dens afslutning. Den verden, du ser, er vrangforestillingssystemet for de, der er gjort vanvittige af skyld. Se omhyggeligt på denne verden, og vil du indse, at dette er således. For denne verden er symbolet på straf, og alle de love, der ser ud til at styre den, er love om død. Børn bliver født ind i den gennem smerte og i smerte. Deres vækst ledsages af lidelse, og de lærer om sorg og adskillelse og død. Deres sind er fanget i deres hjerne, og dets kræfter forfalder, hvis deres kroppe bliver såret. De ser ud til at elske, men alligevel forlader de og bliver forladt. De ser ud til at miste det, de elsker, måske den mest sindssyge tro af alle. Og deres kroppe visner og gisper og bliver lagt i jorden og ser ikke ud til at være mere. Ikke en af dem har troet andet end, at Gud er grusom.

11.87 Hvis dette *var* den virkelige verden, *ville* Gud være grusom. For ingen fader kunne udsætte sine børn dette som prisen for frelse og *være* kærlig. *Kærlighed dræber ikke for at frelse*. Hvis den gjorde, *ville* angreb være frelse, og dette er *egoets* fortolkning, *ikke* Guds. Kun skyldens verden kunne forlange dette, for kun de skyldige kunne *forestille sig* det. Adams "synd" kunne have rørt ingen af jer, havde I ikke havde troet, at det var Faderen, Der drev ham ud af paradiset. For i den tro blev Faderens viden mistet, eftersom kun de, der *ikke* forstår Ham, *kunne* tro det.

11.88 Denne verden *er* et billede på korsfæstelsen af Guds Søn. Og indtil du indser, at Guds Søn ikke kan *blive* korsfæstet, er dette den verden, du vil se. Dog, du vil ikke indse dette, før du accepterer den evige kendsgerning, at Guds Søn er *ikke skyldig*. Han *fortjener* kun kærlighed, fordi han kun har *givet* kærlighed. Han kan ikke blive fordømt, fordi han aldrig har fordømt. Soningen er den sidste lektion, han har brug for at lære, for den lærer ham, at han aldrig har syndet og ikke har *behov* for frelse.

11.89 For længe siden sagde vi, at Helligånden deler målet for alle gode lærere, hvis ultimative mål er at gøre sig selv unødvendige ved at lære deres elever alt det, de ved. Helligånden vil *kun* dette, for da Han deler

Faderens kærlighed til Hans Søn, vil Han at fjerne *al* skyld fra hans sind, så han kan få lov at huske sin Fader i fred. For fred og skyld er modsætninger, og Faderen kan *kun* blive husket i fred. Kærlighed og skyld kan ikke sameksistere, og at acceptere den ene er at *fornægte* den anden. Skyld skjuler Kristus for dit syn, for den er fornægtelse af Guds Søns skyldfrihed.

11.90 I denne mærkelige verden, som du har lavet, *har* Guds Søn syndet. Hvordan kunne du så *se* ham? Ved at gøre ham usynlig rejste gengældelsens verden sig i den sorte sky af skyld, som du accepterede, og du har den kær. For skyldfrihed er beviset på, at egoet aldrig var og aldrig kan være. Uden skyld *har* egoet intet liv, og Guds Søn *er* uden skyld. Efterhånden, som I ser på jer selv og dømmer det, I gør ærligt, som I er blevet bedt om at gøre, kan I blive fristet til at undre jer over, hvordan I *kan* være skyldfri.

11.91 Dog, overvej dette: Du er ikke skyldfri i tid, men i *evighed*. Du *har* "syndet" i fortiden, men der *er* ingen fortid. Altid har *ingen* retning. Tid ser ud til at gå i én retning, men når du når dens ende, vil den rulle sig op som et langt tæppe, der har spredt sig langs fortiden bag dig, og vil forsvinde. Så længe du tror, at Guds Søn er skyldig, vil du gå langs dette tæppe og tro, at det fører til døden. Og rejsen vil virke lang og grusom og meningsløs, for sådan *er* den.

11.92 Den rejse, som Guds Søn har sat sig selv på, er bestemt tåbelig, men rejsen, som hans Fader sætter ham på, er én af befrielse og glæde. Faderen er ikke grusom, og Hans Søn *kan ikke* såre sig selv. Den gengældelse, han frygter, og som han *ser*, vil aldrig røre ham, for selv om han tror på den, *ved* Helligånden, den ikke er sand. Helligånden står ved tidens *ende*, hvor *du* må være, fordi Han er *med* dig. Han har *altid* opløst alting, der er uværdigt for Guds Søn, for sådan var Hans mission, givet Ham af Gud. Og det, Gud giver, har *altid* været.

11.93 Du vil se mig efterhånden, som du lærer, Guds Søn er skyldfri. Han har altid søgt sin skyldfrihed, og han har *fundet* den. For alle søger at undslippe fra det fængsel, han har lavet, og vejen til at finde frigivelse bliver ikke nægtet ham. Da den er *i* ham, *har* han fundet den. *Når* han finder den er det kun et spørgsmål om tid, og tid er ikke andet end en illusion. For Guds Søn er skyldfri *nu*, og lysstyrken af hans renhed skinner uberørt for evigt i Guds sind. Guds Søn vil *altid* være som han blev skabt. Fornægt *din* verden og døm ham ikke, for hans evige skyldfrihed er i hans Faders sind og beskytter ham for evigt.

11.94 Når I har accepteret Soningen for jer selv, vil I indse, at der ikke *er* nogen skyld i Guds Søn. Og *kun* når du ser på ham som skyldfri, kan du forstå hans enhed. For idéen om skyld medfører en tro på

fordømmelse fra én til en anden og projicering af adskillelse i stedet for enhed. Du kan kun fordømme *dig selv*, og ved at gøre det kan du ikke vide, at du *er* Guds Søn. Du har fornægtet betingelsen for hans Væren, der er hans perfekte skyldfrihed. Ud af kærlighed blev han skabt, og i kærlighed bor han. Godhed og barmhjertighed har altid fulgt ham, for han har altid udvidet sin Faders kærlighed.

11.95 Efterhånden, som du opfatter de hellige ledsagere, der rejser med dig, vil du indse, at der *er* ikke nogen rejse, men kun en opvågning. Guds Søn, der sover ikke, har opretholdt troen med sin Fader *for* dig. Der er ingen vej at rejse på og ingen tid at rejse igennem. For Gud venter ikke på sin Søn i tid, er for evigt uvillig til at være uden ham. Og sådan har det altid været. Lad Guds Søns hellighed skinne væk den sky af skyld, der mørkner dit sind, og ved at acceptere hans renhed som din, lær af ham, at den *er* din.

11.96 Du er usårlig, *fordi* du er skyldfri. Du kan *kun* holde fast ved fortiden gennem skyld. For skyld fastslår, at du vil blive straffet for det, du har gjort, og er derfor afhængig af en-dimensionel tid, der går ud fra fortid til fremtid. Ingen, der tror dette kan forstå, hvad *altid* betyder. Og derfor må skyld berøve dig værdsættelsen af evighed. Du er udødelig, *fordi* du er evig og altid *må* være nu. Så skyld er en måde at holde fortid og fremtid i jeres sind på for at sikre egoets kontinuitet. For hvis det, der har været vil blive straffet, bliver egoets kontinuitet garanteret. Dog, garantien for din kontinuitet er Guds, ikke egoets. Og udødelighed er det modsatte af tiden, for tid går bort, mens udødelighed er konstant.

11.97 At acceptere Soningen lærer dig, hvad udødelighed *er*, for ved at acceptere din skyldfrihed lærer du, at fortiden aldrig har været, og så er fremtiden unødvendig. Fremtiden i tid er altid forbundet med bod, og *kun* skyld kan fremkalde en fornemmelse af *behov* for bod. At acceptere Guds Søns skyldfrihed som *din* er derfor Guds måde at minde dig om Hans Søn på og det, han er i sandhed. For Gud har aldrig fordømt sin Søn, og som skyldfri *er* han evig.

11.98 Du kan ikke fordrive skyld ved at gøre den virkelig og *derefter* Sone for den. Dette er egoets plan, som det tilbyder *i stedet* for at fordrive den. Egoet tror på soning gennem *angreb* og er fuldt ud forpligtet til den vanvittige opfattelse, at angreb *er* frelse. Og du, der værdsætter skyld, må også tro det, for hvordan anderledes end ved at identificere dig *med* egoet, kunne du holde det kært, du ikke ønsker?

11.99 Egoet lærer dig at angribe dig selv, *fordi* du er skyldig, og dette må *forøge* skylden, for skyld er *resultatet* af angreb. Så i egoets undervisning *er* der ingen undslippelse fra skyld. For angreb gør skyld virkelig, og hvis den er virkelig, *er* der ingen måde at overvinde den på.

Helligånden fordriver den simpelthen gennem den rolige anerkendelse af, at den har aldrig været. Når Han ser på Guds skyldfri Søn, ved Han, at dette er sandt. Og fordi, det er sandt for *dig*, *kan* du *ikke* angribe dig selv, for uden skyld er angreb umuligt. Så du *er* frelst, fordi Guds Søn er skyldfri. Og fordi du er helt ren, *er* du usårlig.

Kapitel Tolv:

Skyldens Problem

I. Introduktion

12.1 Det ultimative formål med projektion, som egoet bruger den, er *altid* at slippe af med skyld. Dog forsøger egoet, karakteristisk, kun at slippe af med skyld fra *dets* synspunkt, for lige meget hvor meget egoet ønsker at bevare skyld, finder *du* den utåleligt, eftersom skyld står i vejen for din erindring af Gud, Hvis træk er så stærkt, at du *kan ikke* modstå det. Så på dette punkt sker der den dybeste splittelse af alle, for hvis du skal bevare skyld, som egoet insisterer på, *kan du ikke være dig*. Kun ved at overtale dig til, at *det* er dig, kunne egoet på nogen mulig måde påvirke dig til at projicere skyld og derved *fastholde* den i dit sind.

12.2 Dog, overvej, hvor mærkelig en løsning egoets arrangement er. Du projicerer skyld for at slippe af med den, men du skjuler den faktisk bare. Du oplever *virkeligt* skyldfølelser, men du har ingen idé om, hvorfor. Tværtimod forbinder du dem med et underligt sortiment af ego-idealer, som egoet hævder, du har fejlet. Dog har du ingen idé om, at du fejler Guds Søn ved at se ham som skyldig. Ved at tro at du ikke længere er dig, indser du ikke, at du fejler *dig selv*.

II. Korsfæstelse af skyld

12.3 Den mørkeste af dine skjulte hjørneste holder din tro på skyld fra din bevidsthed. For på det mørke og hemmelige sted er erkendelsen af, at du har forrådt Guds Søn ved at dømme ham til døden. Du har end ikke mistanke om, at denne morderiske, men vanvittige, idé ligger skjult der, for egoets destruktive trang er så intens, at intet mindre end korsfæstelsen af Guds Søn i sidste ende kan tilfredsstille det. Det ved ikke, hvem Guds Søn er, fordi det er blindt. Dog, lad det opfatte skyldfrihed overalt, og det vil forsøge at ødelægge den, fordi det er bange.

12.4 Meget af egoets mærkelige opførsel kan direkte tilskrives til dets definition af skyld. For egoet *er de skyldfri skyldige*. De, der ikke

angriber, er dets "fjender", fordi de, ved ikke at værdsætte dets fortolkning af frelse, er i en fremragende position til *at give slip i det*. De har nærmet sig den mørkeste og dybeste hjørneste i egoets fundament, og selvom egoet kan modstå, du stiller spørgsmålstejn ved alt andet, beskytter det denne ene hemmelighed med sit liv, for dets eksistens afhænger *virkeligt* af at holde denne hemmelighed. Så det er denne hemmelighed, som vi må se roligt på, for egoet kan ikke beskytte dig mod sandhed, og i *dens* tilstedeværelse fordrives egoet.

12.5 I sandheds rolige lys, lad os anerkende, at du tror, du *har* korsfæstet Guds Søn. Du har ikke indrømmet denne "frygtelige" hemmelighed, fordi du *stadigt* ønsker at korsfæste ham, hvis du kunne finde ham. Dog har ønsket skjult ham for dig, fordi det er meget skræmmende, og du er *bange* for at finde ham. Du har håndteret dette ønske om at dræbe *dig selv* ved *ikke at vide*, hvem du er og identificere dig med noget *andet*. Du har projiceret skyld blindt og uden at skelne, men du har *ikke* afsløret dens kilde. For egoet ønsker *virkeligt* at dræbe dig, og hvis du identificerer dig med det, må du tro, *dets* mål er *dit*.

12.6 Vi sagde engang, at korsfæstelsen er symbolet på egoet. Da det blev konfronteret med Guds Søns *virkelige* skyldfrihed, forsøgte det *virkeligt* at dræbe ham, og grunden, det gav, var, at skyldfrihed er blasfemisk overfor Gud. For egoet er *egoet* gud, og skyldfrihed *må* blive fortolket som den endelige skyld, der fuldt ud retfærdiggør mord. Du forstår endnu ikke, at al din frygt for dette kursus i sidste ende stammer fra denne fortolkning, men hvis du vil overveje dine reaktioner på det, vil du blive mere og mere overbevist om, at dette er tilfældet.

12.7 Dette kursus har udtrykkeligt erklæret, at dets mål for dig er lykke og fred. Alligevel er du *bange* for det. Du er blevet fortalt igen og igen, at det vil gøre dig fri, men alligevel reagerer du som om, det prøver at sætte dig i fængsel. Det meste af tiden afviser du det, men du afviser *ikke egoets* tankesystem. Du har *set* dets resultater, og du mangler *stadigt* tillid til det. Du *må* så tro at ved *ikke* at lære kurset, *beskytter* du dig selv. Og du indser ikke, at det kun er din skyldfrihed, der *kan* beskytte dig.

12.8 Soningen er altid blevet fortolket som befrielsen fra skyld, og dette er korrekt, hvis det bliver forstået. Dog, selv når jeg har fortolket det *for* dig, har du afvist det og har *ikke* accepteret det for dig selv. Du har anerkendt egoets nytteløshed og dets tilbud, men selvom du ikke ønsker egoet, ser du ikke på alternativet med glæde. Du er *bange* for frigørelse, og du tror, det vil dræbe dig. Tag ikke fejl af dybden af din frygt. For du tror, at i sandhedens nærvær vil du angribe dig selv og ødelægge dig selv.

12.9 Små børn, det er ikke sådan. Din "skyldige hemmelighed" er intet, og hvis du bare vil bringe den til lyset, vil lyset fordrive den. Og så vil ingen mørk sky forblive mellem dig og erindringen af din Fader, for du vil huske Hans skyldfri Søn, der ikke døde, fordi han er udødelig. Og du vil se, at du blev forløst *med* ham og aldrig er blevet adskilt *fra* ham. I denne forståelse ligger din erindring, for det er anerkendelsen af kærlighed *uden* frygt. Der vil være stor glæde i Hamlen ved din hjemkomst, og glæden vil være *din*. For den forløste menneskesøn er Guds skyldfri Søn, og at genkende ham *er* din forløsning.

III. Frygten for Forløsning

12.10 Du kan måske undre dig over, hvorfor det er så afgørende, at du ser på dit had og indser dets fulde omfang. Du kan måske også tænke, at det ville være let nok for Helligånden at vise det til dig og fordrive det *uden* behovet for, at du selv hæver det til bevidsthed. Dog, er der endnu en komplikation, som du har indsat mellem dig selv og Sønningen, som du endnu ikke indser. Vi har sagt, at ingen vil tåle frygt, hvis han *erkender* den. Dog, i din uorganiserede tilstand, er du *ikke* bange for frygt. Du kan ikke lide den, men det er ikke dit ønske om at angribe, der *virkeligt* skræmmer dig. Du er ikke alvorligt forstyrret af din fjendtlighed. Du holder den skjult, fordi du er *mere* bange for det, den dækker over.

12.11 Du kunne se på selv egoets mørkeste hjørneste *uden* frygt, hvis du ikke troede, at *uden* egoet, ville du finde noget inde i dig selv, du frygter endnu mere. Du er *ikke* bange for korsfæstelse. Din virkeligt skræk er for *forløsning*. Under egoets mørke fundament er erindringen om Gud, og det er *denne*, du virkeligt er bange for. For denne erindring vil *øjeblikkeligt* genoprette dig til dit rette sted, og det er dette sted, som du har søgt at *forlade*.

12.12 Din frygt for angreb er intet sammenlignet med din frygt for kærlighed. Du ville være villig til endog at se på dit brutale ønske om at dræbe Guds Søn, hvis du ikke troede, at det *redder* dig fra kærlighed. For dette ønske *forårsagede* adskillelsen. Du har beskyttet det, fordi du ikke *ønsker* adskillelsen helbredt, og du indser, at ved at *fjerne* den mørke sky, der skjuler det, ville din kærlighed til din Fader tvinge dig til at besvare Hans kald og springe ind i Hamlen. Du tror, at angreb er frelse til at forhindre dig i *dette*. For stadig dybere end egoets fundament, og meget stærkere end det nogensinde vil være, er din intense og brændende kærlighed til Gud og Hans til dig. Dette er det, du *virkelig* vil skjule.

12.13 Ærligt talt, er det ikke sværere for dig at sige "Jeg elsker" end "Jeg hader"? Du forbinder kærlighed med svaghed og had med styrke, og din egen *virkelige* magt forekommer dig at være din virkelige *svaghed*. For du kunne ikke kontrollere dit glade svar på kærlighedens kald, hvis du hørte det, og hele den verden, du tror, du kontrollerer, *ville* forsvinde. Så Helligånden ser ud til at angribe din fæstning, for du ville holde Gud ude, og Han vil ikke at *være* udelukket.

12.14 Du har bygget hele dit sindssyge trossystem, fordi du tror, du ville være hjælpeløs i Guds Nærvær, og du ville *redde* dig selv fra Hans kærlighed, fordi du tror, den ville knuse dig til intet. Du er bange for, at den vil feje dig bort fra dig selv og gøre dig lille. For du tror, at størrelsesorden ligger i trods, og at angreb er storslåethed. Du tror, du har lavet en verden, som Gud ville ødelægge; og ved at elske Ham, hvilket du *gør*, ville du smide denne verden væk, hvilket du *ville*. Derfor har du brugt verden til at *tildække* din kærlighed, og jo dybere du går ind i sortheden i egoets fundament, jo tættere kommer du på den kærlighed, der er skjult der. *Og det er dette, der skræmmer dig.*

12.15 Du kan acceptere sindssyge, fordi du har lavet den, men du kan ikke acceptere kærlighed, fordi du *ikke* gjorde. I ville hellere være slaver af korsfæstelsen end Guds Sønner i forløsning. For din *individuelle* død er mere værdsat end din levende enhed, og det, der er givet dig, er ikke så kært som det, *du* lavede. Du er mere bange for Gud end for egoet, og kærlighed kan ikke komme ind, hvor den ikke er velkommen. Men had kan, for det træder ind efter *sin* vilje og er ligeglad med din.

12.16 Årsagen til, at du må se på dine vrangforestillinger og ikke holde dem skjult, er, at de *ikke* hviler på deres eget fundament. I skjul ser de ud til at gøre det, og således *synes* de at være selvbærende. Dette er den grundlæggende illusion på hvilken, de hviler. For *nedenunder* dem og skjult, så længe *de* bliver skjult, er det kærlige sind, der *troede*, det lavede dem i vrede. Og smerten i dette sind er så tydelig, når den bliver afdækket, at dets behov for helbredelse ikke kan *blive* nægtet. Ikke alle de tricks og lege, du tilbyder det, kan helbrede det, for her er den *virkelige* korsfæstelse af Guds Søn.

12.17 Og alligevel er han *ikke* korsfæstet. Her er både hans smerte og hans helbredelse, for Helligåndens syn er barmhjertigt, og Hans lægemiddel er hurtigt. *Skjul* ikke lidelse for Hans syn, men bring det med glæde til Ham. Læg foran Hans evige tilregnelighed *al* din smerte og *lad* Ham helbrede dig. Lad ikke nogen som helst plet af smerte være skjult for Hans lys og undersøg jeres sind omhyggeligt for nogen som helst tanker, som I måske frygter at afdække. For Han vil helbrede

enhver lille tanke, som du har beholdt til at såre dig selv, rense den for dens lidenhed og genoprette den til Guds storhed.

12.18 Nedenunder al din grandiositet, som du har så kær, er dit virkelig råb om hjælp. For du kalder på kærlighed til din Fader, ligesom din Fader kalder dig til Sig Selv. På det sted, som du har skjult, vil du kun forene dig med Faderen i kærlig erindring af Ham. Du vil finde dette sted af sandhed efterhånden, som du ser det i dine brødre, for selvom de muligvis bedrager sig selv, længes de ligesom dig efter den storhed, der er i dem. Og når du opfatter det, vil du byde det velkommen, og det vil være *dit*. For storhed er Guds Søns *ret*, og *ingen* illusioner kan tilfredsstille ham eller frelse ham fra det, han *er*. Kun hans kærlighed er virkelig, og han vil *kun* være tilfreds med sin virkelighed.

12.19 Frels ham fra hans illusioner, så du måske kan acceptere din Faders storhed i fred og glæde. Men undtag ingen fra din kærlighed, eller du vil skjule et mørkt sted i dit sind, hvor Helligånden ikke er velkommen. Og du vil undtage *dig selv* for Hans helbredende kraft, for ved ikke at tilbyde total kærlighed, vil du ikke blive helbredt fuldstændigt. Helbredelse må være så fuldstændig som frygt, for kærlighed kan ikke komme ind, hvor der er én plet af frygt til at spolere dens velkomst.

12.20 I, der foretrækker specielhed frem for sundhed, kunne ikke opnå den i jeres rette sind. Du havde fred, indtil du bad om særlig fordel. Og Gud gav den ikke, for anmodningen var fremmed for Ham, og du kunne ikke bede om dette fra en Fader, der i sandhed elskede Sin Søn. Derfor lavede du Ham til en ukærlig Fader og krævede det af Ham, kun en sådan Fader kunne give. Og Guds Søns fred blev knust, for han forstod ikke længere sin Fader. Han frygtede det, han havde lavet, men endnu mere frygtede han sin *virkelige* Fader efter at have angrebet sin egen strålende ligestilling med Ham.

12.21 I fred behøvede han intet og bad om intet. I krig *krævede* han alt og *fandt* intet. For hvordan kunne kærlighedens blidhed svare på hans krav *undtagen* ved at gå bort i fred og vende tilbage til Faderen? Hvis Sønnen ikke ønskede at blive i fred, kunne han ikke blive overhovedet. For et formørket sind kan ikke leve i lyset, og det må søge et sted med mørke, hvor det kan tro, at det er, hvor det ikke er. Gud tillod ikke dette at ske. Dog *forlangte* du, at det skete, og troede derfor, at det var sådan.

12.22 At "udvælge" er at "gøre alene" og således *gøre ensom*. Gud gjorde ikke dette mod dig. Kunne Han gøre dig adskilt og *vide*, at din fred ligger i Hans Enhed? Han nægtede dig kun din anmodning om smerte, for lidelse er ikke af Hans skabelse. Efter at have *givet* dig skabelse, kunne Han ikke tage den *fra* dig. Han kunne kun besvare din

sindssyge anmodning med et tilregneligt svar, der ville bo hos dig i din sindssyge. [Og dette gjorde Han. Ingen, der hører Hans svar, vil andet end opgive sindssyge.] For Hans svar er referencepunktet *hinsides* illusioner, hvorfra du kan se tilbage på dem og *se* dem som sindssyge. Men søg *dette* sted, og du *vil* finde det, for kærlighed er i dig og vil føre dig der.

IV. Helbredelse og tid

12.23 Og nu burde grunden til, hvorfor du er bange for dette kursus, være åbenbar. For dette er et kursus om kærlighed, fordi det er om *dig*. Du er blevet fortalt, at din funktion i denne verden er helbredelse, og at din funktion i Hamlen er skabelse. Egoet underviser i, at din funktion på jorden er ødelæggelse, og at du overhovedet ikke har nogen funktion i Hamlen. Det ville således ødelægge dig her og begrave dig her og ikke efterlade dig nogen arv bortset fra det støv, som det tror, du er lavet af. Så længe det er rimeligt tilfreds med dig efter det egen logik, giver det dig glemsel. Når det bliver åbenlyst brutal, tilbyder det dig helvede.

12.24 Dog, hverken glemsel eller helvede er så uacceptable for dig som Hamlen. For din definition af Hamlen *er* helvede og glemsel, og den *virkelige* Hammel er den største trussel, du kunne opleve, tror du. For helvede og glemsel er idéer, som *du* har fundet på, og du er fast besluttet på at demonstrere deres virkelighed for at fastslå *din*. Hvis der bliver stillet spørgsmålstejn ved *deres* virkelighed, tror du, at det bliver på *din*. For du tror, at *angreb* er din virkelighed, og at din ødelæggelse er det endelige bevis på, at du havde *ret*.

12.25 Under omstændighederne ville det ikke være mere *ønskeligt* at have taget fejl, endog bortset fra den kendsgerning at du *tog* fejl? Selvom der måske kunne blive argumenteret for, at døden antyder, der *var* liv, ville ingen hævde, at den beviser, at der *er* liv. Selv det forgangne liv, som døden muligvis kunne antyde, kun kunne have været nytteløst, hvis det skulle komme til dette, og *behøver* dette for at bevise, at det var. Du stiller spørgsmålstejn ved Hamlen, men du stiller ikke spørgsmålstejn ved *dette*. Du kunne komme dig og blive helbredt, hvis du *virkeligt* satte spørgsmålstejn ved det. Og selvom du ikke kender Hamlen, kunne den måske ikke være mere ønskelig end døden? Du har været lige så selektiv i dine spørgsmål som i din opfattelse. Et åbent sind er mere ærligt end dette.

12.26 Egoet har en meget mærkelig forestilling om tid, og det er med denne forestilling, at din afhøring godt kan begynde. Egoet investerer kraftigt i fortiden og tror i sidste ende, at fortiden er det *eneste* aspekt af tid, der er meningsfuldt. Du vil huske, at vi sagde, at dets understregning af skyld gør det i stand til at sikre dets kontinuitet ved at

lave fremtiden *ligesom* fortiden og således undgå nutiden. Med forestillingen om at *betale* for fortiden i fremtiden, bliver fortiden *bestemmeren* af fremtiden, hvilket gør dem kontinuerlige *uden* en mellemliggende nutid. For egoet bruger *kun* nutiden som en kort overgang til fremtiden, hvori det bringer fortiden *til* fremtiden ved at fortolke nutiden på *fortidens* betingelser.

12.27 *Nu* har ingen betydning for egoet. Nuet minder det blot om fortidige smerter, og det reagerer på nutiden som om den *var* fortiden. Egoet kan ikke tolerere *befrielse* fra fortiden, og selvom fortiden ikke er mere, prøver egoet at bevare dens billede ved at reagere *som om* den var nutid. Således dikterer det reaktioner på dem, du møder nu, ud fra et fortidigt synspunkt og skjuler deres nuværende virkelighed. Hvis du i virkeligheden følger egoets diktater, vil du reagere på dine brødre, som om de var en *anden*, og dette vil helt sikkert forhindre dig i at opfatte dem, som de *er*. Og du vil modtage budskaber fra dem ud fra din *egen* fortid, fordi du, ved at gøre den virkelig i nuet, forbyder dig selv at give slip i den. Du nægter således dig selv det budskab om frigørelse, som hver broder tilbyder dig nu.

12.28 De skyggeagtige figurer fra fortiden er netop dem, du må *undslippe* fra. For de er ikke virkelige og har ingen magt over dig, medmindre du bringer dem *med* dig. De bærer smertepunkterne i jeres sind og instruerer jer om at angribe i nuet med gengældelse for en fortid, der ikke er mere. Og denne beslutning er en om *fremtidig* smerte. Medmindre du lærer, at fortidig smerte er en vrangforestilling, vælger du en fremtid af illusioner og mister de uendelige muligheder, som du kunne finde til frigørelse i nuet. Egoet ville *bevare* dine mareridt og *forhindre* dig i at vågne op og forstå, at de *er* forbi.

12.29 Vil du *anerkende* et hellig møde, hvis du blot opfatter det som et møde med din egen fortid? For du møder ingen, og *delingen* af frelse, der *gør* mødet helligt, er udelukket fra dit syn. Helligånden underviser i, at du altid møder *dig selv*, og mødet er helligt, fordi *du* er. Egoet underviser i, at du altid møder din fortid, og fordi dine drømme ikke *var* hellige, *kan* fremtiden *ikke* være det, og nuet er uden mening. Det er indlysende, at Helligåndens opfattelse af tid er den nøjagtigt modsatte af egoets. Årsagen er lige så klar, for de opfatter målet med tid som diametralt modsat.

12.30 Helligånden fortolker tidens formål som at gøre behovet for den unødvendigt. Således anser Han tidens funktion som midlertidig og kun til at tjene Hans undervisningsfunktion, der per definition er midlertidig. Hans understregning ligger derfor på det eneste aspekt af tid, der *kan* strække sig til det uendelige, for *nu* er den nærmeste tilnærmelse til evighed, som denne verden tilbyder. Det er i nuets

virkelighed, uden fortid *eller* fremtid, begyndelsen på værdsættelsen af evigheden ligger. For kun nu er *her*, og *det* præsenterer mulighederne for de hellige møder, hvor frelse kan blive fundet.

12.31 Egoet, på den anden side, betragter tidens funktion som en til udvidelse af det selv *i stedet* for af evighed, for ligesom Helligånden fortolker egoet målet om tid som dets eget. Kontinuiteten af fortid og fremtid under *dets* ledelse er det eneste formål, som egoet opfatter i tid, og det lukker af for nutiden, så der ikke kan opstå et hul i dets egen kontinuitet. *Dets* kontinuitet ville så *holde* dig i tid, mens Helligånden ville befri dig *fra* den. Det er Hans fortolkning af midlerne til frelse, som du må lære at acceptere, hvis du ville dele Hans mål om frelse for dig.

12.32 Du vil også fortolke tidens funktion, ligesom du fortolker din. Hvis du accepterer din funktion i tidens verden som helbredelse, vil du *kun* understrege det aspekt af tid, hvori helbredelse kan forekomme. For helbredelse *kan ikke* blive gennemført i fortiden og *må* blive gennemført i nuet for at frigive fremtiden. Denne fortolkning binder fremtiden til *nutiden* og udvider nutiden snarere end fortiden. Men hvis du fortolker din funktion som ødelæggelse, vil du miste nutiden af synes og holde fast i fortiden for at *sikre* en destruktiv fremtid. Og tid *vil* være, som du fortolker den, for i sig selv er den *intet*.

V. De to følelser

12.33 Vi har sagt, at du kun har to følelser, kærlighed og frygt. Den ene er uforanderlig men udveksles kontinuerligt ved at blive tilbudt *af* det evige *til* det evige. I denne udveksling bliver den udvidet, for den *udvides* efterhånden, som den bliver givet. Den anden har mange former, for indholdet af individuelle illusioner adskiller sig meget. Dog, har de én ting til fælles - de er alle sindssyge. De bliver lavet af syn, der *ikke* bliver set, og lyde, der *ikke* bliver hørt. De udgør en privat verden, der *ikke kan* blive delt. For de er *kun* meningsfulde for den, der lavede den, og så har de ingen betydning overhovedet. I denne verden bevæger den, der lavede den, sig alene, for kun han opfatter dem.

12.34 Hver enkelt befolker sin verden med figurer fra sin individuelle fortid, og det er på grund af dette, at private verdener *virkeligt* er forskellige. Dog, var de figurer, han ser, *aldrig* virkelige, for de består kun af hans reaktioner på hans brødre og inkluderer ikke deres reaktioner på ham. Derfor *ser* han ikke, at han lavede dem, og at de ikke er hele. For disse figurer har ingen vidner, da de kun bliver opfattet i ét adskilt sind.

12.35 Det er *gennem* disse mærkelige og skyggeagtige figurer, de sindssyge forholder sig til deres sindssyge verden. For de ser *kun* dem, der minder dem om disse billeder, og det er til *dem*, at de forholder sig. Således kommunikerer de med de, der ikke er der, og det er dem, der svarer dem, og ingen hører deres svar undtagen ham, der kaldte på dem, og han alene tror, at de svarede ham. Projektion laver opfattelse, og du *kan ikke* se hinsides den. Igen og igen har mænd angrebet hinanden, fordi de i dem så en skyggefigur i deres *egen* private verden. Og således er det, at du først *må* angribe dig selv, for det, du angriber, er ikke i andre. Dets eneste virkelighed er i dit *eget* sind, og ved at angribe andre angriber du bogstaveligt talt det, der *ikke er der*.

12.36 De vildfarne kan være meget destruktiv, for de anerkender ikke, at de har fordømt *sig selv*. De ønsker ikke at dø, dog vil de ikke give *slip* i fordømmelse. Og så skilles de ind i deres private verdener, hvor alt er uordnet, og hvor det der er indeni ser ud til at være udenfor. Dog, det, der *er* indeni, ser de ikke, for deres brødrer/søstres *virkelighed kan de ikke se*.

12.37 Du har kun to følelser, men alligevel reagerer du i din private verden på hver af dem, som om de var den *anden*. For kærlighed kan ikke blive i en verden adskilt fra hinanden, hvor den ikke anerkendes, når den kommer. Hvis du ser dit eget had *som* din broder, ser du ikke *ham*. Alle nærmer sig det, han elsker og viger tilbage fra det, han frygter. Og du reagerer med frygt på kærlighed og trækker dig væk fra den. Dog, frygt *tiltrækker* dig, og ved at tro den *er* kærlighed, kalder du den til dig selv. Din private verden er fyldt med de frygtfigurer, du har inviteret ind i den, og al den kærlighed, som dine brødre tilbyder dig, *ser du ikke*. Efterhånden, som du ser med åbne øjne på din verden, *må* det falde dig ind, at du har trukket dig tilbage ind i sindssygdom.

12.38 Du ser det, der ikke er der, og du hører det, der er lydløst. Dine adfærdsmæssige manifestationer af følelser er det *modsatte* af det, følelserne er. Du kommunikerer ikke med nogen, og du er så isoleret fra virkeligheden, som om du var alene i hele universet. I din galskab overser du virkeligheden *fuldstændigt*, og du ser kun dit *eget* splittede sind overalt, hvor du ser hen. Gud kalder dig, og du hører ikke, for du er optaget af din egen stemme. Og Kristi syn er ikke i dit syn, for du ser *udelukkende* på dig selv.

12.39 Små børn, ville I tilbyde jeres Fader *dette*? For hvis du tilbyder det til dig selv, tilbyder du det *virkeligt* til Ham. Og Han vil *ikke* give det tilbage, for det er dig uværdigt, fordi det er Ham uværdigt. Dog, Han *ville* befri dig fra det og sætte dig fri. Hans tilregnelige svar fortæller dig, at det, du har tilbudt dig selv, ikke er sandt, men Hans tilbud til dig har aldrig forandret sig. Du, der ikke ved, hvad du gør, *kan*

lære, hvad sindssyge er og se hinsides den. Det er givet dig at lære, hvordan *fornægte* sindssyge og komme ud af din private verden i fred.

12.40 Du vil se alt det, du fornægtede i dine brødre, *fordi* du fornægtede det i dig selv. For du vil elske dem, og ved at nærme dig dem, vil du trække dem til dig selv og opfatte dem som vidner til din virkelighed, som du deler med Gud. Jeg er med *dem*, ligesom jeg er med *dig*, og vi vil trække dem fra deres private verdener for efterhånden, som vi bliver forenet, således ville vi forene os med dem. Faderen byder os alle velkommen med glæde, og glæde er det, *vi* burde tilbyde Ham. For alle Guds Sønner er givet dig til hvem, Gud gav sig *Selv*. Og det er Gud til Hvem du må tilbyde dem for at anerkende Hans gave til dig.

12.41 Syn afhænger af lys, og du kan ikke se i mørke. Dog, i mørket i den private søvnverden *ser* du drømme, selvom dine øjne er lukkede. Og det er her det, du ser, bliver lavet. Men giv slip i mørket, og alt du lavede, vil du ikke længere se, for synet af det afhænger af at *fornægte* syn. Dog, fra at fornægte syn følger det ikke, at du *ikke kan* se. Men dette er det, fornægtelse *gør*, for med den *accepterer* du sindssyge, idét du tror, du kan lave en privat verden og styre dine *egne* opfattelser. Dog, for dette *må* lys blive udelukket. Drømme forsvinder, når lyset er kommet, og du kan *se*.

12.42 Søg ikke syn gennem *dine* øjne, for du *lavede* din måde at se, så du måske kunne se i mørke, og i dette, bliver du bedraget. *Hinsides* dette mørke og dog stadigt *indeni* dig er Kristi syn, Der ser på alle i lys. Dit syn kommer fra frygt som Hans fra kærlighed. Og Han ser for dig som dit vidne til den virkelige verden. Han er Helligåndens manifestation, der altid ser på den virkelige verden og kalder dens vidner frem og trækker dem til *dig*. For Han elsker det, Han ser indeni dig, og Han ville strække det ud. Og Han vil ikke vende tilbage til Faderen, før Han har udstrakt din opfattelse endog til Ham. Og der er opfattelse ikke mere, for Han har returneret dig til Faderen med Sig.

12.43 Du har kun to følelser, og én lavede du, og én blev givet dig. Hver især er en *måde at se på*, og forskellige verdener opstår fra deres forskellige syn. Se gennem det syn, der er givet dig, for gennem Kristi syn skuer han sig selv. Og når han ser det, han er, kender han sin Fader. Hinsides dine mørkeste drømme, ser han Guds skyldfri Søn indeni dig, skinnende med perfekt udstråling, der er udæmpet af dine drømme. Og dette vil *du* se efterhånden, som du ser med ham, for hans syn er hans kærlighedsgave til dig, givet ham af Faderen *til* dig.

12.44 Helligånden er det lys, hvori Kristus står åbenbaret. Og alle, der ville skue Ham, kan se Ham, for de har *bedt* om lys. De vil heller ikke se Ham *alene*, for Han er ikke mere alene, end de er. Fordi de så

Sønnen, er de steget i ham til Faderen. Og alt dette vil de forstå, fordi de så indeni og så Kristus hinsides mørket i sig og genkendte Ham. I Hans syns tilregnelighed, så de på sig selv med kærlighed, idet de så sig selv, som den Hellige Ånd ser dem. Og *med* dette syn af sandheden i dem kom al verdens skønhed til at skinne på dem.

VI. At finde nuet

12.45 At opfatte virkelig er at være bevidst om *al* virkelighed gennem din egen bevidsthed. Men for dette kan *ingen* illusioner rejse sig for at møde dit syn, for *hele* virkeligheden efterlader ingen plads til *nogen som helst* fejl. Det betyder, at du kun opfatter en broder, som du ser ham *nu*. Hans fortid har *ingen* virkelighed i nuet, og du kan ikke se den. *Dine* tidligere reaktioner på ham er der *heller* ikke, og hvis det er dem, som du reagerer på *nu*, ser du ikke andet end et billede af ham, som du lavede og værdsætter *i stedet* for ham. I dit forhør af illusioner, spørg dig selv, om det *virkeligt* er tilregneligt at opfatte det, der var, nu. Hvis du husker fortiden, når du ser på din broder, vil du være ude af stand til at opfatte den virkelighed, der er *nu*.

12.46 Du betragter det som "naturligt" at bruge din tidligere erfaring som referencepunkt, hvorfra du kan *bedømme* nutiden. Dog, dette er unaturligt, fordi det er vildledende. Når du har lært at se på alle og enhver *uden nogen henvisning overhovedet* til fortiden, hverken hans eller din, som du opfattede den, vil du blive i stand til at lære af det, du ser *nu*. For fortiden kan ikke kaste nogen skygge for at formørke nutiden, *medmindre du er bange for lys*. Og kun hvis du er, ville du vælge at bringe dette mørke *med* dig, og ved at holde det i dit sind se det som en mørk sky, der tilslører dine brødre og skjuler deres virkelighed for dit syn.

12.47 *Dette mørke er i dig*. Kristus, åbenbaret for dig *nu*, har nu ingen fortid, for Han er uforanderlig, og i Hans uforanderlighed ligger *din* frigivelse. For hvis Han er, som Han blev skabt, er der ingen skyld i Ham. Ingen sky af skyld er opstået til at skjule Ham, og Han står åbenbaret i alle og enhver, du møder, fordi du ser Ham gennem Ham *Selv*. At blive født igen er at give slip i fortiden og se uden fordømmelse på nutiden. For den sky, der skjuler Guds Søn for dig, *er* fortiden, og hvis du ville have den fortid overstået og *borte*, må du ikke se den *nu*. Hvis du ser det nu i dine vrangforestillinger, er den *ikke* gået fra dig, selvom den ikke er der.

12.48 Tid kan frigive såvel som fængsle afhængigt af hvis fortolkning af den, du bruger. Fortid, nutid og fremtid er ikke kontinuerlige, medmindre du *påtvinger* dem kontinuitet. Du kan *opfatte* dem som

kontinuerlige og lave dem sådan for *dig*. Men vær ikke narret og derefter tro på, at dette er sådan det *er*, for at tro, at virkeligheden er det, du ville *have* den til at være i overensstemmelse med dit brug af den, *er* en vrangforestilling. Du ville ødelægge tidens kontinuitet ved at bryde den op i fortid, nutid og fremtid at hensyn *til dine egne formål*. Du ville forudse fremtiden på baggrund af din tidligere erfaring og planlægge for den i overensstemmelse hermed. Dog, ved at gøre det, *justerer* du fortid og fremtid og tillader ikke miraklet, der kunne gribe ind *imellem* dem, at befri dig til at blive født på ny.

12.49 Miraklet gør det muligt for dig at se din broder *uden* hans fortid og således opfatte ham som født på ny. Hans fejl er *alle* fortid, og ved at opfatte ham uden dem frigiver du ham. Og eftersom hans fortid er *din*, *deler* du denne frigivelse. Lad ingen mørk sky fra *din* fortid skjule ham for dig, for sandheden ligger *kun* i nuet, og du vil finde den, hvis du søger den der. Du har set efter den, hvor den ikke er, og har derfor ikke fundet den. Så lær at søge den, hvor den *er*, og den vil gry for øjne, der ser. Din fortid blev lavet i vrede, og hvis du bruger den til at angribe nutiden, vil du ikke *se* den frihed, som nutiden rummer. Dom og fordømmelse er *bag* dig, og medmindre du bringer dem *med* dig, vil du se, at du *er* fri af dem.

12.50 Se kærligt på nutiden, for den rummer de *eneste* ting, der for evigt er sande. Al helbredelse ligger inden i den, fordi *dens* kontinuitet er virkelig. Den strækker sig ud til alle aspekter af bevidsthed *på samme tid* og gør dem således i stand til at nå *hinanden*. Nutiden er før tid var og vil være, når tid ikke er mere. I den er alt det, der er evigt, og det er ét. Deres kontinuitet er tidløs, og deres kommunikation er ubrudt, for de er ikke adskilt af fortiden. Kun fortiden *kan* adskille, og *den* er intetsteds.

12.51 Nuet tilbyder dig dine brødre i det lys, der ville forene dig med dem og befri dig *fra* fortiden. Så ville du holde fortiden *imod* dem? For hvis du gør, vælger du at forblive i mørket, der ikke er der, og afviser at acceptere det lys, der bliver tilbudt dig. For det perfekte syns lys bliver frit givet, som det frit bliver modtaget og kan kun blive accepteret *uden grænser*. I denne ene stille tidsdimension, der ikke ændrer sig, og hvor der ikke er noget syn af det, du var, ser du på Kristus og kalder Hans vidner til at skinne på dig, *fordi du kaldte dem frem*. Og *de* vil ikke benægte sandheden i dig, fordi du så efter den i dem og *fandt* den der.

12.52 Nu er frelsens tid, for nu er *frigivelsen* fra tid. Ræk ud til alle dine brødre og rør dem med Kristi berøring. I tidløs forening med dem er *din* kontinuitet, ubrudt, fordi den bliver der fuldstændigt. Guds skyldfri Søn er *kun* lys. Der er intet mørke i ham noget som helst sted, for han er hel. Kald på alle dine brødre til at bevidne om hans helhed, ligesom jeg

kalder på dig til at forene dig med mig. Hver stemme har en del i forløsningens Sang, glædesalmen og taksigelse for lyset til Skaberen af lys. Det hellige lys, der skinner frem fra Guds Søn, er vidnesbyrdet om, at hans lys er af hans Fader.

12.53 Skin på dine brødre i erindring om din Skaber, for du vil huske Ham efterhånden, som du kalder vidnerne til Hans skabelse frem. De, som du helbreder bær vidnesbyrd om *din* helbredelse, for i deres helhed vil du se din egen. Og efterhånden, som dine salmer af ros og glæde stiger op til din Skaber, vil Han returnere din tak i Hans klare svar på din kalden. For det kan aldrig være, at Hans Søn kaldte på Ham og forblev ubesvaret. Hans kalden på dig er ikke andet end din kalden på Ham. Og *i* Ham bliver du svaret af Hans fred.

12.54 Lysets børn, I ved ikke, at lyset er i jer. Dog, vil I finde det gennem dets vidner, for havende *givet* lys til dem, vil de *returnere* det. Enhver du ser i lys bringer *dit* lys tættere på din *egen* bevidsthed. Kærlighed fører altid til kærlighed. De syge, der beder om kærlighed, er taknemmelige for den, og i deres glæde skinner de med hellig tak. Og dette tilbyder de dig, der *gav* dem glæde. De er dine vejledere til glæde, for at have modtaget den af dig ville de beholde den. Du har fastlagt dem som vejledere til fred, for du har gjort den manifest i dem. Og ved at *se* den, kalder dens skønhed *dig* hjem.

12.55 Der er et lys, som denne verden ikke kan give. Dog, *du* kan give det, som det blev givet dig. Og efterhånden, som du giver det, skinner det frem for at kalde dig fra verden og følge det. For dette lys vil tiltrække dig, som intet i denne verden kan gøre. Og du vil lægge verden til side og finde en anden. Denne anden verden er lys af kærlighed, som *du* har givet den. Og her vil alting minde dig om din Fader og Hans Hellige Søn. Lys er ubegrænset og spreder sig over denne verden i stille glæde. Alle de, du bragte med dig, vil skinne på dig, og du vil skinne på dem i taknemmelighed, fordi de bragte dig her. Dit lys vil slutte dig til deres i en kraft, så overbevisende, at det vil trække de andre ud af mørket efterhånden, som du ser på dem.

12.56 At vågne op til Kristus følger kærlighedens love fra din frie vilje og ud af stille anerkendelse af sandheden i dem. Lysets tiltrækning må trække dig villigt, og villighed er kendetegnet ved at *give*. De, der accepterer kærlighed fra dig, bliver dine villige vidner til den kærlighed, du gav dem, og det er *de*, der holder den ud til *dig*. I søvn er du alene, og din bevidsthed er snævret ind til dig selv. Og det er derfor mareridtene kommer. Du drømmer om isolation, *fordi* dine øjne er lukkede. Du *ser* ikke dine brødre, og i mørket kan du ikke se på det lys, du gav til dem.

12.57 Og dog er kærlighedens love ikke suspenderede, fordi du sover. Og du har fulgt dem gennem alle dine mareridt og har været trofast i din given, for du var *ikke* alene. Selv i søvne har Kristus beskyttet dig og sikret den virkelige verden til dig, når du vågner. I *dit* navn har Han givet *for* dig og givet *dig* de gaver, Han gav. Guds Søn er stadig lige så kærlig som hans Fader. Til stadighed *med* sin Fader har han ingen fortid adskilt fra Ham. Så han er aldrig ophørt med at være sin Faders vidne *og sit eget*. Selvom han sov, forlod Kristi syn ham ikke. Og sådan er det, at han kan kalde vidner sig, der lærer ham, at han aldrig sov.

VII. Opnåelse af den Virkelige Verden

12.58 Sid stille og se på den verden, du ser, og fortæl dig selv,

12.59 *Den virkelige verden er ikke sådan. Den har ingen bygninger, og*

der er ingen gader, hvor folk går alene og adskilt. Der er ingen butikker, hvor folk køber en endeløs liste af ting, de ikke har brug for. Den er ikke oplyst med kunstigt lys, og natten kommer ikke over den. Der er ingen dag, der lyser op og bliver dunkel. Der er intet tab. Intet er der andet end det, der skinner, og skinner for evigt.

12.60 Den verden, du ser, må blive *fornægtet*, for synet af den koster dig en anden slags syn. *Du kan ikke se begge verdener*, for hver af dem involverer en anden slags seen og afhænger af det, du værdsætter. Synet af én er muligt, *fordi* du har fornegtet den anden. Begge er ikke sande, dog enhver af dem vil forekomme dig at være lige virkelig i den udstrækning, du holder den kær. Og dog er deres magt *ikke* den samme, fordi deres virkelige tiltrækning til dig er ulige.

12.61 Du ønsker ikke virkeligt den verden, du ser, for den har skuffet dig siden tiden begyndte. De hjem, du byggede, har aldrig beskyttet dig. De veje, du lavede, har ført dig ingen steder hen, og ingen by, som du byggede, har modstået det smuldrende overfald af tid. Intet du lavede har andet end dødsmærket på sig. Hold det ikke kært, for det er gammelt og træt og klar til at vende tilbage til støv endog, medens du lavede det. Denne smertende verden har ikke magten til at røre ved den levende verden overhovedet. Du kunne ikke give den det, og selvom du så vender dig i tristhed fra den, kan du ikke finde i *den* vejen, der fører væk fra den ind i en anden verden.

12.62 Dog, den virkelige verden har kraften til at røre ved dig selv her, fordi du elsker den. Og det, du kalder på med kærlighed, *vil* komme til

dig. Kærlighed svarer *altid*, da den ikke er i stand til at fornægte et råb om hjælp eller ikke at høre skrigene af smerte, der stiger op til den fra alle dele af denne mærkelige verden, du lavede, men ikke ønsker. Den eneste anstrengelse, du behøver at gøre dig for at give denne verden væk i glad bytte for det, du ikke lavede, er villighed til lære, at den, *du lavede, er falsk*.

12.63 Du *har* taget fejl af verden, fordi du har fejlbedømt *dig selv*. Fra et så fordrejet referencepunkt, hvad *kunne* du se? Alt syn begynder *med den opfattende*, der bedømmer, hvad der er sandt og hvad der er falsk. Og det, han dømmer som falsk, *ser* han *ikke*. Du, der ville dømme virkeligheden, *kan ikke* se den, for når som helst dom kommer ind, er virkeligheden gledet væk. Ude af sindet er ude af syne, fordi det, der bliver fornægtet er der, men bliver ikke *anerkendt*. Kristus er der stadig, selvom du ikke kender Ham. Hans væsen afhænger ikke af din anerkendelse. Han lever inde i dig i den stille nutid og venter på, at du lægger fortiden bag dig og går ind i den verden, Han holder frem til dig i kærlighed.

12.64 Ingen i denne distraherede verden har set andet end nogle glimt af den anden verden omkring ham. Dog, medens han stadig tillægger sin egen værdi, vil han *fornægte* synet den anden verden og fastholde, at han elsker det, han ikke elsker, og ikke følge den vej, som kærligheden udpeger. Kærlighed leder med glæde! Og når du følger Ham, vil du glæde dig over, at du har fundet Hans selskab og lært af Ham om den glade rejse hjem. Du venter ikke på andet end *dig selv*. At overgive denne bedrøvede verden og udveksle dine fejl med Guds fred er ikke andet end *din* vilje. Og Kristus vil *altid* tilbyde dig Guds Vilje i anerkendelse af, at du deler den med Ham.

12.65 Det er Guds vilje, at intet rører Hans Søn undtagen Ham Selv, og intet andet kommer ham nær. Han er lige så sikret mod smerte som Gud Selv, Der våger over ham i alt. Verden omkring ham skinner med kærlighed, fordi Gud anbragte ham i Sig Selv, hvor smerte ikke er, og kærlighed omgiver ham uden ende eller fejl. Forstyrrelse af hans fred kan aldrig hænde. I perfekt tilregnelighed ser han på kærlighed, for den er overalt omkring ham og inden i ham. Han *må* fornægte smertens verden i det øjeblik, han opfatter kærlighedens arme omkring sig. Og fra dette tryghedspunkt ser han stilfærdigt omkring sig og anerkender, at verden er ét med ham.

12.66 Guds fred overgår *kun* din forstand i fortiden. Dog, her *er* den, og du kan forstå den *nu*. Gud elsker sin Søn for evigt, og Hans Søn *gengælder* sin Faders kærlighed for evigt. Den virkelige verden er vejen, der fører dig til erindring af denne ene ting, der er helt sandt og fuldstændigt *din*. For alt andet har du lånt dig selv i tid, og det vil falme.

Men denne ene ting er *altid* din, da den er Guds gave til Sin Søn. Din *eneste* virkelighed blev givet dig, og ved den skabte Gud dig som ét med Ham.

12.67 Du vil først drømme om fred og derefter vågne op til den. Din første udveksling af det, du har lavet med det, du ønsker, er udvekslingen af mareridt til de lykkelige drømme om kærlighed. I disse ligger dine sande opfattelser, for Helligånden korrigerer drømmeverdenen, hvor *alle* opfattelse er. Viden behøver ingen korrektion. Dog fører kærlighedens drømme *til* viden. I dem ser du intet skræmmende, og på grund af dette er de den velkomst, at du *tilbyder* viden. Kærlighed venter på velkomst, *ikke* på tid, og den virkelige verden er ikke andet end din velkomst af det, der altid var. Derfor er glædens kald i den, og dit glade svar er din opvågning til det, du ikke har mistet. Så lovpris Faderen for den perfekte tilregnelighed af Hans mest hellige Søn.

12.68 Din Fader ved, at du ikke behøver noget. I Hamlen er dette således, for hvad kunne du behøve i evigheden? I *din* verden har du *virkeligt* brug for ting, fordi det er en verden af knaphed i hvilken, du befinder dig, *fordi* du mangler. Dog *kan* du finde dig selv i en sådan verden? Uden Helligånden ville svaret være nej. Dog på grund af Ham er svaret et glad ja! Som mægler mellem de to verdener ved Han, hvad du behøver, og hvad der ikke vil skade dig. Ejerskab er et farligt begreb, hvis det bliver overladt til dig. Egoet vil *have* ting til frelse, for besiddelse er dets lov. Besiddelse for sin *egen* skyld er egoets grundlæggende trosbekendelse, en grundlæggende hjørnestein i kirkerne, som det byggede til sig selv. Og ved dets alter kræver det, at du lægger *alle* de ting, det forlanger, du får fat i uden at efterlade nogen glæde af dem til dig.

12.69 Alting, egoet fortæller dig, at du behøver, vil såre dig. For selvom egoet indtrængende opfordrer dig igen og igen til at *få*, efterlader det dig intet, for det du får, vil det *kræve* af dig. Og endog fra selve de hænder, der greb fat i det, vil det blive fravristet dig og slynget ned i støvet. For hvor egoet ser frelse, ser det *adskillelse*, og så mister du alt det, du har fået i dets navn. Spørg derfor ikke jer selv, hvad I behøver, for *I ved det ikke*, og jeres råd til jer selv *vil* såre jer. For det, du tror, du behøver, vil kun tjene til at stramme din verden op *imod* lyset og gøre dig uvillig til at stille spørgsmålstejn ved den værdi, som denne verden virkelig kan have for dig.

12.70 Kun Helligånden *ved*, hvad du behøver. For Han vil give dig alle ting, der ikke blokerer vejen til lyset. Og hvad andet *kunne* du have brug for? I tidens løb giver Han dig alle de ting, du behøver at have, og vil forny dem så længe, som du har brug for dem. Han vil ikke tage

noget fra dig så længe, som du har *noget som helst* behov for det. Og dog ved Han, at alt det, du behøver, er midlertidigt og vil ikke vare længere end til, du træder til side for *alle* dine behov og lærer, at de alle sammen, *er blevet* opfyldt. Derfor har Han ingen investering i de ting, som Han leverer, undtagen at sikre sig, at du ikke vil bruge dem til at blive hængende i tid. Han ved, at du ikke er hjemme der, og Han vil ikke forsinke at vente på din glade hjemkomst.

12.71 Overlad derefter dine behov til Ham. Han vil levere dem uden at lægge nogen vægt på dem overhovedet. Det, der kommer til dig, fra Ham, kommer sikkert, for Han vil sikre, det aldrig kan blive en mørk plet, skjult i dit sind og fastholdt for at såre dig. Under Hans vejledning vil du rejse let og rejse med lethed, for Hans syn er altid på rejsens afslutning, der er Hans mål. Guds Søn er ikke en rejsende gennem *ydre* verdener. Uanset hvor hellig Hans opfattelse måtte blive, rummer ingen verden udenfor ham selv hans arv. Indeni sig selv *har* han ingen behov, for lys behøver intet andet end at skinne i fred og fra det selv at lade strålerne strække sig i stilhed til uendelighed.

12.72 Når som helst du bliver fristet til at foretage en tåbelig rejse, der ville føre *væk* fra lys, husk det, du virkelig ønsker og sig,

12.73 *Helligånden fører mig til Kristus,
og hvor ellers ville jeg gå?
Hvilket behov har jeg andet end at vågne i Ham?*

12.74 Følg derefter Ham i glæde med tro på, at Han vil føre dig sikkert gennem alle farer, som denne verden sætter foran dig, til din sindsro. Knæl ikke foran altrene for at ofre og søg ikke det, du helt sikkert vil miste. Stil jer tilfredse med det, I lige så sikkert vil *beholde* og vær ikke rastløse, for I påtager jer en stille rejse til Guds fred, hvor Han ville have jer til at være i stilhed.

12.75 I mig har du allerede overvundet *enhver* fristelse, der ville holde dig tilbage. Vi går sammen på vejen til stilhed, der er Guds gave. Hold mig kær, for hvad andet end dine brødre *kan* du behøve? Vi vil genoprette til dig den fred i sindet, som vi må finde *sammen*. Helligånden vil lære dig at vågne op til os og dig selv. Dette er det *eneste* virkelige behov at opfylde i tid. Frelse *fra* verden ligger kun her. Min fred *giver* jeg dig. *Tag* den af mig i glad udveksling for alt, verden har tilbudt, blot for at tage væk. Og vi vil sprede den som et lysslør over verdens bedrøvede ansigt, hvor vi skjuler vores brødre *fra* verden og den fra dem.

12.76 Vi kan ikke synge forløsningens salme alene. Vores opgave er ikke afsluttet, før jeg har løftet enhver stemme med min. Og dog er den

ikke min, for, som den er min gave til dig, således var den også Faderens gave til mig, givet os gennem Hans Ånd. Lyden af den vil forvise sorg fra sindet af Guds allerhelligste Søn, hvor den ikke kan bo. Helbredelse i tid *er* behovet, for glæde kan ikke fastlægge sit evige styre, hvor sorg bor. Du bor ikke her, men i evigheden. Du rejser kun i drømme, mens du er sikkert hjemme. Giv tak til enhver del af dig, som du har lært, hvordan den skal *huske* dig. Således giver Guds Søn tak til sin Fader for sin renhed.

Kapitel Tretten:

Fra opfattelse til viden

I. Introduktion

13.1 Al terapi er frigivelse fra fortiden. Der er derfor, Helligånden er den eneste terapeut. Han underviser i, at fortiden ikke eksisterer, en kendsgerning, der hører til sfæren for viden, og som derfor ingen i verden ved. Det ville bestemt være umuligt at *være* i verden med denne viden. For sindet, der ved dette utvetydigt, ved også, at det bor i evigheden og bruger overhovedet ikke nogen opfattelse. Det overvejer derfor ikke, hvor det er, fordi begrebet "hvor" ikke betyder noget for det. Det ved, at det er *overalt*, ligesom det *har* alting og *for* evigt.

13.2 Den meget virkelige forskel mellem opfattelse og viden bliver ganske tydelig, hvis du overvejer dette: Der er intet delvist ved viden. Ethvert aspekt er helt, og derfor er intet aspekt adskilt. *Du* er et aspekt af viden ved at være i Guds Sind, Der *kender* dig. Al viden må være din, for i dig *er* al viden. Opfattelse på sit højeste er aldrig komplet. Selv Helligåndens opfattelse, så perfekt som opfattelsen kan være, er uden mening i Hamlen. Opfattelse kan nå overalt under Hans vejledning, for Kristi syn ser alt i lys. Dog vil ingen opfattelse, hvor hellig den end er, vare evigt.

II. Helbredelsens rolle

13.3 Så perfekt opfattelse har de mange elementer til fælles med viden, hvilket gør overførsel til den mulig. Dog, det sidste skridt må blive taget af Gud, fordi det sidste skridt i din forløsning, der ser ud til at være i fremtiden, blev gennemført af Gud i din skabelse. Adskillelsen har ikke afbrudt den. Skabelse kan ikke *blive* afbrudt. Adskillelsen er blot en fejltagtig formulering af virkeligheden uden nogen virkning overhovedet. Miraklet, uden en funktion i Hamlen, *er* nødvendigt her. Aspekter af virkeligheden kan stadig blive set, og de vil erstatte aspekter af *uvirkelighed*. Aspekter af virkelighed kan blive set i alting

og overalt. Dog er det kun Gud, der kan samle dem sammen ved at krone dem som ét med evighedens sidste gave.

13.4 Adskilt fra Faderen og Sønnen, har Helligånden ingen funktion. Han er ikke adskilt fra nogen af dem, siden Han er i begge sind og ved, at Sind er ét. Han er en Guds tanke, og Gud har givet Ham til dig, fordi Han ikke har nogen tanker, som Han ikke deler. Hans budskab taler om tidløshed i tid, og det er derfor, Kristi syn ser på alt med kærlighed. Dog, selv Kristi syn er ikke Hans virkelighed. De gyldne aspekter af virkeligheden, der springer frem under Hans kærlige blik, er delvise glimt af Hamlen, der ligger hinsides dem.

13.5 Dette er skabelsens mirakel; *at den er én for evigt*. Ethvert mirakel, du tilbyder til Guds Søn, er ikke andet end den sande opfattelse af et aspekt af helheden. Selvom hvert aspekt *er* det hele, kan du ikke vide dette, før du ser, at hvert aspekt er det *samme*, opfattet i det *samme lys* og *derfor* ét. Enhver, set *uden* fortiden bringer dig således nærmere til tidens ende ved at bringe helbredt og helbredende syn ind i mørket og gøre verden i stand til at se. For lys må komme ind i den formørkede verden for at gøre Kristi syn mulig endog her. Hjælp Ham med at give sin gave af lys til alle, der tror, de vandrer i mørket, og lad Ham samle dem i sit stille syn, der gør dem til én.

13.6 De er alle den samme; alle smukke og ligeværdige i deres hellighed. Og Han vil tilbyde dem til sin Fader, som de blev tilbudt til Ham. Der er *ét* mirakel, ligesom der er *én* virkelighed. Og ethvert mirakel, du laver, indeholder dem alle, da ethvert aspekt af den virkelighed, du ser, smelter stille ind i Guds Ene virkelighed. Det eneste mirakel, der nogensinde var, er Guds aller helligste Søn, skabt i den Ene virkelighed, der er hans Fader. Kristi syn er Hans gave til dig. Hans væren er Hans Faders gave til Ham.

13.7 Vær du tilfreds med helbredelse, for Kristi gave *kan* du skænke, og din Faders gave *kan* du *ikke* miste. Tilbyd Kristi gave til alle og overalt, for mirakler, tilbudt Guds Søn gennem Helligånden, afstemmer dig med virkeligheden. Helligånden kender din del i forløsningen, og hvem der søger dig, og hvor de kan findes. Viden er langt hinsides dit individuelle anliggende. I, der er en del af det og det hele, behøver kun at indse, at det er af Faderen, *ikke* af jer. Jeres rolle i forløsningen fører jer til den ved at genoprette dens enhed i jeres sind.

13.8 Når du har set dine brødre som dig selv, vil du blive *frigivet* til viden, når du har lært at befri dig selv af Ham, Der kender til frihed. Foren dig med os under Hans hellige banner af Hans undervisning, og efterhånden som vi vokser i styrke, vil Guds Søns magt bevæge sig i os, og vi vil ikke efterlade nogen uberørt og ingen efterladt alene. Og

pludselig vil tiden være forbi, og vi vil alle forene os i Gud Faderens evighed. Det hellige lys, du så udenfor dig selv i ethvert mirakel, du tilbød dine brødre, vil blive *returneret* til dig. Og *vidende*, at lyset er i dig, vil dine skabninger være der med dig, som du er i din Fader.

13.9 Efterhånden, som mirakler i denne verden forener dig med dine brødre, således fastlægger dine skabninger dit Faderskab i Hamlen. *I* er vidnerne til Guds Faderskab, og Han har givet jer magten til at skabe vidner til jeres Faderskab i Hamlen. Det mirakel, som Gud skabte, er perfekt, ligesom de mirakler, som *du* skabte i Hans navn. De behøver ingen helbredelse, og heller ikke dig, når du kender *dem*.

13.10 Dog i denne verden er din perfektion ubevidnet. Gud ved det, men *du* gør ikke, og derfor deler du ikke Hans bevidning af den. Du vidner heller ikke for Ham, for virkeligheden bliver bevidnet om som én. Gud venter din bevidning af Hans Søn og af Ham Selv. De mirakler, du laver på jorden, bliver løftet op til Hamlen og til Ham. De vidner om det, du ikke ved, og efterhånden som de når Hamlens porte, vil Gud åbne dem. For aldrig ville Han efterlade Sin egen elskede Søn udenfor dem og hinsides Sig Selv.

III. Skyggen af skyld

13.11 Skyld forbliver den eneste ting, der skjuler Faderen, for skyld er angrebet på Hans Søn. De skyldige fordømmer *altid* og efter at have gjort det, *vil* de fordømme ved forbinde fremtiden med fortiden, som det er egoets lov. Troskab mod denne lov slipper intet lys ind, for den *kræver* troskab mod mørke og *forbyder* opvågning. Egoets love er strenge, og overtrædelser straffes hårdt. Giv derfor ingen lydighed til dets love, for de er straffelove. Og de, der følger dem, tror, at de er skyldige, og derfor *må* de fordømme. Mellem fremtiden og fortiden må Guds love gribe ind, hvis I ville befri jer selv. Soning står mellem dem som en lampe, der skinner så lyst, at mørkets lænke, i hvilken I har bundet jer selv, vil forsvinde.

13.12 Befrielse fra skyld er at ophæve egoet fuldstændigt. *Gør ingen bange*, for hans skyld er din, og ved at adlyde egoets barske kommandoer frembringer du dets fordømmelse af dig selv, og du vil ikke undslippe den straf, det tilbyder dem, der adlyder det. Egoet belønner troskab til det med smerte, for tro på det *er* smerte. Og tro kan kun blive belønnet i overensstemmelse med den overbevisning, hvori troen blev anbragt. Tro *laver* overbevisningens magt, og hvor den bliver investeret, afgør dens belønning. For tro bliver *altid* givet til det, der bliver værdsat, og det, der bliver værdsat, *bliver* sendt tilbage til dig.

13.13 Verden kan kun give dig det, du gav den, for værende intet andet end din egen projektion *har* den ingen anden betydning end den, du fandt i den og anbragte din tro i. Vær tro mod mørket og du vil *ikke se*, fordi din tro vil blive belønnet, som du *gav* den. Du vil acceptere din skat, og hvis du anbringer din tro i fortiden, *vil* fremtiden være som den. Lige meget, hvad du holder som kært, tænker du, er *dit*. Magten i din *værdisættelse* vil lave det sådan.

13.14 Soning bringer en omvurdering af alting, du værdsætter, for den er midlet ved hvilket, Helligånden kan adskille det falske og det sande, som du har accepteret ind i dit sind *uden at skelne*. Derfor kan *du* ikke værdsætte det ene uden det andet, og skyld er blevet lige så sand *for dig* som uskyld. Du tror ikke, at Guds Søn er skyldfri, fordi du ser fortiden og ser ham ikke. Når du fordømmer en broder, siger du: "Jeg, der var skyldig, vælger at *forblive* sådan." Du har fornægtet hans frihed, og ved at gøre det har du fornægtet vidnet til *din*. Du kunne lige så let have *befriet* ham fra fortiden og løftet den sky af skyld fra hans sind, der binder ham til den. Og i hans frihed ville din *egen* have været.

13.15 Læg ikke hans skyld på ham, for hans skyld ligger i hans hemmelighed, at han tænker, at han har gjort dette mod *dig*. Ville du så lære ham, at han har ret i sin vrangforestilling? Idéen om, at den skyldfri Søn af Gud kan angribe sig selv og gøre sig skyldig er sindssyg. I nogen som helst form, i nogen som helst, tro dette ikke. For synd og fordømmelse er det samme, og troen på det ene er troen på det andet og nedkalder straf i stedet for kærlighed. Intet kan retfærdiggøre sindssyge, og at nedkalde straf over dig selv må være sindssygt.

13.16 Se derfor ingen som skyldige, og du vil bekræfte skyldfrihedens sandhed om skyldfrihed overfor *dig selv*. I enhver fordømmelse, som du tilbyder Guds Søn, ligger overbevisningen om din *egen* skyld. Hvis du ville have Helligånden til at gøre dig fri af den, accepterer Hans tilbud om Soning for alle dine brødre. For så lærer du, at det er sandt for *dig*. Husk altid, at det er umuligt at fordømme Guds Søn *delvist*. De, som du ser som skyldige, bliver vidnerne til skyld i *dig*, og du vil *se* den der, for den *er* der, indtil den bliver ophævet. Skyld er *altid* i dit eget sind, der har fordømt *sig selv*. Projicer den ikke, for mens du gør det, kan den ikke *blive* ophævet. Med enhver, du sætter fri fra skyld, stor er glæden i Hamlen, hvor vidnerne til dit faderskab glæder sig.

13.17 Skyld gør dig blind, for mens du ser én plet af skyld indeni dig, vil du *ikke se* lyset. Og ved at projicere den virker *verden* mørk og indhyllet i din skyld. Du kaster et mørkt slør over den og kan ikke se den, *fordi du ikke kan se indad*. Du er bange for det, du ville se der, men det er *ikke* der. *Tingen, du frygter, er væk*. Hvis du ville kigge

indad, ville du kun se Soningen, skinnende i stilhed og i fred på alteret til for din Fader.

13.18 Vær ikke bange for at kigge indad. Egoet fortæller dig, alt er sort af skyld indeni dig og beder dig om *ikke* at kigge. I stedet byder det dig se på dine brødre og *se skylden i dem*. Dog, dette kan du ikke gøre uden at forblive blind. For de, der ser deres brødre i mørket og skyldige i det mørke, hvori de indhyller dem, er for bange for at se på lyset indeni. Indeni dig er ikke det, *du* tror, der er, og det, du sætter din lid til.

13.19 Inde i dig er det hellige tegn på perfekt tro, som din Fader har på dig. Han værdsætter ikke dig, som du gør. Han kender Sig Selv og kender sandheden i *dig*. Han ved, *der er ingen forskel*, for Han kender ikke til forskelle. Kan du se skyld, hvor Gud *ved*, at der er perfekt uskyld? Du kan *fornægte* Hans viden, men du kan ikke *ændre* den. Så se på det lys, Han anbragte indeni dig, og lær, at det, du frygtede, var der, *er blevet* erstattet med kærlighed.

IV. Frigivelse og genoprettelse

13.20 Du er vant til forestillingen om, at sindet kan se smertens kilde, hvor den ikke er. Den tvivlsomme tjeneste af forskydning er at skjule den *virkelige* kilde til din skyld og *holde* din opmærksomhed fra den fulde opfattelse af, *at den er sindssyg*. Forskydning bliver altid opretholdt af illusionen om, at kilden, hvorfra opmærksomheden bliver afledt, må være *sand og må være skræmmende*, ellers ville du ikke have forskudt skylden til det, du troede var *mindre* skræmmende. Du er derfor med kun lidt modstand villig til at se på alle slags "kilder" under bevidstheden, forudsat at de ikke er den dybere kilde, som de slet ikke har et reelt forhold til.

13.21 Sindssyge idéer *har* ingen virkelige forhold, for det er *derfor*, de er sindssyge. Intet virkeligt forhold kan hvile på skyld eller end ikke rumme en plet af den til at ødelægge dets renhed. For alle forhold, som skyld har berørt, bliver ikke brugt til andet end at undgå det personlige og skylden. Sikke mærkelige forhold har du lavet med dette mærkelige formål! Og du glemte, at virkelige forhold er hellige og ikke kan blive brugt af *dig* overhovedet. De bliver kun brugt af Helligånden, og det er det, der *gør* dem rene. [Hvis du forskyder *din* skyld til dem, kan Helligånden ikke bruge dem.] For ved at have foregrebet det til dine *egne* formål, du skulle have givet Ham, kan Han ikke bruge dem til *din* frigivelse. Ingen, der ville forene sig på nogen som helst måde med nogen som helst for hans egen frelse, vil finde den i det underlige forhold. Det bliver ikke delt, og derfor er det ikke virkeligt.

13.22 I enhver forening med en broder, hvor du søger at lægge din skyld på ham eller dele den med ham eller opfatte hans egen, *vil* du føle dig skyldig. Du vil heller ikke finde tilfredsstillelse og fred sammen med ham, fordi din forening med ham *ikke* er virkelig. Du vil se skyld i det forhold, fordi du anbragte den der. Det er uundgåeligt, at de, der lider af skyld, *vil* forsøge at forskyde den, fordi de *virkelig* tror på den. Dog, selvom de lider, vil de ikke se indad og *give slip* i den. De kan ikke vide, de elsker og kan ikke forstå, hvad at elske er. Deres hovedbeskæftigelse er at opfatte skyldens kilde udenfor dem selv hinsides deres egen kontrol.

13.23 Når du fastholder, at du er skyldig, men kilden ligger i *fortiden*, ser du *ikke* indad. Fortiden er ikke *i* dig. Dine mærkværdige associationer giver ingen mening i nuet. Dog lader du dem stå mellem dig og dine brødre, til hvem du ingen *virkelige* forhold finder overhovedet. Kan du forvente at bruge dine brødre som et middel til at "løse" fortiden og stadig se dem, som de virkelig er? Frelse bliver ikke fundet af de, der bruger deres brødre til at løse problemer, der ikke er der. Du ønskede ikke frelse i fortiden. Ville du påtvinge dine tomgangsønsker på nuet og håbe på at finde frelse *nu*?

13.24 Så beslut ikke at være, som du var. Brug intet forhold til at holde dig i fortiden, men med hver enkelt hver dag bliv født igen. Et minut, endog mindre, vil være nok til at befri dig fra fortiden og i fred give dit sind over til Soningen. Når alle er velkomne hos dig, som du ville have dig selv til at være velkommen hos din Fader, vil du ikke se nogen skyld i dig. For du vil have accepteret Soningen, der skinnede i dig hele tiden, mens du drømte om skyld og ikke ville se indad og se den.

13.25 Så længe du tror, at skyld er berettiget på *nogen som helst* måde i *nogen som helst*, for *noget som helst* han end måtte gøre, vil du ikke kigge indad, hvor du *altid* ville finde Soning. Enden på skyld vil aldrig komme, så længe du mener, der er en *grund* til den. For du må lære, at skyld *altid* er totalt sindssyg og ikke *har* nogen grund. Helligånden søger ikke at fordrive virkeligheden. Hvis *skyld* var virkelig, ville *Soning* ikke være det. Formålet med Soning er at fordrive illusioner og ikke at fastslå dem som virkelige og *derefter* tilgive dem.

13.26 Helligånden holder ikke illusioner i dit sind for at skræmme dig og vise dem som skræmmende for dig for at demonstrere det, Han har frelst dig fra. Det, Han har frelst dig fra, er *væk*. Giv ingen virkelighed til skyld og se *ingen* grund til den. Helligånden gør det, Gud ville have Ham til at gøre, og har altid gjort det. Han har set adskillelse, men kender til forening. Han underviser i helbredelse, men Han kender også til skabelse. Han ville have dig til at se og undervise som Han gør og gennem Ham. Men det, Han ved, ved du ikke, selvom det er dit.

13.27 *Nu* er det givet dig at helbrede og undervise, at gøre det, der vil ske, *nu*. Endnu er det **ikke** nu. Guds Søn tror, at han er mistet i skyld, alene i en mørk verden, hvor smerte presser overalt på ham *udefra*. Når han har kigget indad og set stråleglansen der, vil han huske, hvor meget hans Fader elsker ham. Og det vil virke utroligt, at han nogensinde har troet, at hans Fader elskede ham ikke og kiggede på ham som fordømt. Det øjeblik du indser, skyld er *sindssyg, fuldstændig* uberettiget og *fuldstændig* uden grund, vil du ikke frygte at se på Soningen og acceptere det fuldstændigt.

13.28 I, der har været ubarmhjertige overfor jer selv, husker ikke jeres Faders kærlighed. Og når I kigger uden barmhjertighed på jeres brødre, kan I ikke huske, hvor meget I elsker Ham. Dog er det for evigt sandt. I skinnende fred indeni dig er den perfekte renhed i hvilken, du blev skabt. Frygt ikke for at se på den dejlige sandhed i dig. Kig *gennem* skyen af skyld, der dæmper dit syn, og kig *forbi* mørket til det hellige sted, hvor du vil se lyset. Alteret til din Fader er lige så rent som Han, Der rejste det til Sig Selv. Intet kan holde dig fra det, Kristus ville have dig til at se. Hans Vilje er som Hans Faders, og Han tilbyder barmhjertighed til ethvert Guds Barn, ligesom Han ville have dig til at gøre.

13.29 *Befri* fra skyld, som du ville *blive* befriet. Der er ingen anden måde at kigge indad på og se kærlighedens lys skinne så støt og så sikkert, som Gud Selv altid har elsket sin Søn. *Og som Hans Søn elsker Ham*. Der er ingen frygt i kærlighed, for kærlighed er skyldfri. Du, der altid har elsket din Fader, kan ingen frygt have af nogen som helst grund for at se indad og se din hellighed. Du kan ikke *være*, som du troede, du var. Din skyld er uden årsag, fordi den ikke er i Guds Sind, hvor *du* er. Og dette *er* årsag, som Helligånden ville genoprette til dig. Han ville kun fjerne illusioner. Alt andet ville Han have dig til at se. Og i Kristi syn ville Han vise dig den perfekte renhed, der for evigt er indeni Guds Søn.

13.30 Du kan ikke indgå i *virkelige* forhold med nogen som helst af Guds Sønner, medmindre du elsker dem alle og *ligeligt*. Kærlighed er ikke speciel. Hvis du udskiller *del* af Sønskabet til din kærlighed, påtvinger du *alle* dine forhold skyld og gør dem uvirkelige. Du kan *kun* elske, som Gud elsker. Forsøg ikke at elske ulig Ham, for der *er* ingen kærlighed adskilt fra Hans. Indtil du anerkender, at dette er sandt, vil du ingen idé have om det, kærlighed er. Ingen, der fordømmer en broder, kan se sig selv som skyldfri i Guds fred. Hvis han *er* skyldfri og har fred og ser det ikke, *er* han forvildet og har ikke set på sig selv. Til ham siger jeg:

13.31 *Skue Guds Søn og se på hans renhed og vær stille. I stilhed kig på hans hellighed og tilbyd tak til hans Fader, at ingen skyld nogensinde har rørt ham.*

13.32 Ingen illusion, som du nogensinde har holdt imod ham, har berørt hans uskyld på nogen som helst måde. Hans skinnende renhed, helt uberørt af skyld og helt kærlig, er lys indeni dig. Lad os se på ham sammen og elske ham. For i vores kærlighed til ham er din skyldfrihed. Men se på dig selv, og glæde og værdsættelse af det, du ser, vil forvise skyld for evigt. Jeg takker Dig, Fader for renheden af Din mest hellige Søn, som Du har skabt skyldfri for evigt.

13.33 Som for dig er min tro og min tiltro centreret på det, jeg værdsætter. Forskellen er, at jeg *kun* elsker det, som Gud elsker sammen med mig, og på grund af dette værdsætter jeg dig hinsides den værdi, som du fastsætter på dig selv, endog op til den værdi, som Gud har tillagt dig. Jeg elsker alt det, Han skabte, og al min tro og min tiltro, tilbyder jeg det. Min tro på dig er stærk ligesom al den kærlighed, jeg giver min Fader. Min tillid til dig er uden grænser og uden frygt for, at du ikke vil høre mig. Jeg takker Faderen for din dejlighed og for de mange gaver, som du vil lade mig tilbyde til Hamlen til ære for dets helhed, der er af Gud.

13.34 Priset være eder, der gør Faderen til et med Hans egen Søn. Alene er vi alle ringe, men sammen skinner vi med en lysstyrke så intens, at ingen af os alene kan endog tænke på det. Foran Hamlens strålende udstråling smelter skyld bort og, forvandlet til venlighed, vil den aldrig mere være det, den var. Hver reaktion, som du oplever, vil være så rensat, at den er passende som en lovsang af ros til din Fader. Se kun lovprisning af Ham i det, Han har skabt, for Han vil aldrig ophøre med sin lovprisning af *dig*. Forenet i denne lovprisning står vi foran Hamlens porte, hvor vi helt sikkert vil træde ind i vores skyldfrihed. Gud elsker dig. Kunne jeg da mangle tro på dig og elske Ham perfekt?

13.35 Glemsomhed og søvn og endda død bliver egoets bedste råd til at håndtere den opfattede og barske indtrængen af skyld på fred. Dog ser ingen sig selv i konflikt og hærget af en grusom krig, medmindre han tror, at *begge* modstandere i krigen er virkelige. Ved at tro på dette, må han flygte, for sådan en krig ville helt sikkert afslutte hans sindsro og således ødelægge ham. Dog, hvis han blot kunne indse, krigen er mellem magter, der er virkelige og *uvirkelige* magter, kunne han se på sig selv og *se* sin frihed. Ingen finder sig hærget og revet i stykker i uendelige kampe, som *han selv* opfatter som helt uden mening.

13.36 Gud ville ikke have sin Søn kampberedt, og derfor er Hans Søns indbildte "fjende", som han lavede, *fuldstændig* uvirkelig. Du prøver blot at undslippe en bitter krig, som du *er* undsluppet fra. Krigen er borte. For du har hørt frihedens hymne stige op til Hamlen. Glæde og fryd tilhører til Gud for din frigivelse, fordi du ikke lavede den. Dog, ligesom du ikke lavede frihed, således lavede du ikke en krig, der kunne *true* frihed. Intet destruktivt var nogensinde eller vil komme. Krigen, skylden, fortiden er gået bort som ét ind i den uvirkelighed, hvorfra de kom.

V. Hamlens garanti

13.37 Når vi alle er forenede i Hamlen, vil du *intet* værdsætte, som du værdsætter her. For intet, som du værdsætter her, værdsætter du helt, og så værdsætter du det ikke overhovedet. Værdi er, hvor Gud anbragte den, og værdien af det, Gud værdsætter, kan ikke *blive* bedømt, for den er blevet *fastlagt*. Den er *fuldt ud* værdi. Den kan kun blive værdsat eller ej. At værdsætte den delvist er at ikke kende dens værdi. I Hamlen er alt det, Gud værdsætter og intet andet. Hamlen er perfekt utvetydig. Alt er klart og lyst og fremkalder *ét* svar. Der er intet mørke, og der er ingen kontrast. Der er ingen variation. Der er ingen afbrydelse. Der er en følelse af fred så dyb, at ingen drøm i denne verden nogensinde har bragt en svag forestilling om det, den er.

13.38 Intet i denne verden kan give denne fred, for intet i denne verden bliver delt fuldt ud. Perfekt opfattelse kan kun vise dig det, der er *i stand til* at blive delt fuldt ud. Den kan også vise dig *resultaterne* af deling, mens du stadig husker resultaterne af *ikke* at dele. Helligånden peger stilfærdigt på kontrasten vel vidende, at du omsider vil lade Ham om at dømme om forskellen for dig og tillade Ham at demonstrere hvilket, der *må* være sandt. Han har perfekt tro på din endelige dom, fordi Han ved, at Han vil udføre den *for* dig. At tvivle på dette ville være at tvivle på, at Hans mission vil blive opfyldt. Hvordan er dette muligt, når Hans mission er af Gud?

13.39 I, hvis sind er formørkede af tvivl og skyld, husk dette: Gud gav Helligånden til jer og gav Ham den mission at fjerne enhver tvivl og ethvert spor af skyld, som Hans kære Søn har lagt på sig selv. Det er *umuligt*, at denne mission kan fejle. Intet kan forhindre det, Gud ville have gennemført fra gennemførelse. Uanset hvad dine reaktioner på Helligåndens Stemme måtte være, uanset hvilken stemme du vælger at lytte til, uanset hvilke mærkelige tanker, der måtte falde dig ind, *bliver* Guds Vilje gjort. Du vil finde den fred, som Han har etableret dig i, fordi Han ikke ændrer Sit Sindelag. Han er ufravigelig som den fred, hvori du bor, og som Helligånden minder dig om.

13.40 Du vil ikke huske forandring og skift i Hamlen. Du har kun brug for kontrast her. Kontrast og forskelle er nødvendige undervisningsmidler, for med dem lærer du det, du skal undgå, og det, du skal søge. Når du har lært dette, finder du svaret, der får behovet for *nogen som helst* forskelle til at forsvinde. Sandhed kommer af sin egen vilje til sit eget. Når du har lært, at du *tilhører* sandhed, vil den flyde let over dig uden en forskel af nogen som helst art. For du behøver ingen kontrast til at hjælpe dig med at indse, at dette er det, du ønsker, og *kun* dette. Frygt ikke, Helligånden vil fejle i det, som din Fader har givet Ham at gøre. Guds Vilje kan fejle i *intet*.

13.41 Tro kun på denne ene ting, og det vil være tilstrækkeligt: Gud Vil, du er i Hamlen, og intet kan holde *dig* fra den eller *den* fra dig. Dine vildeste misopfattelser, dine mærkelige forestillinger, dine sorteste mareridt betyder alle sammen intet. De vil ikke sejre over den fred, Gud vil for dig. Helligånden vil genoprette din tilregnelighed, fordi sindssyge *ikke* er Guds Vilje. Hvis det er tilstrækkeligt for Ham, er det nok for dig. Du vil ikke beholde det, Gud ville have fjernet, fordi det afbryder kommunikationen med dig, med hvem Han ville kommunikere. Hans Stemme *vil* blive hørt.

13.42 Den kommunikationsforbindelse, som Gud selv anbragte indeni jer, forbindende jeres sind med Hans, *kan ikke* blive brudt. Du kan måske tro, at du *ønsker* den brudt, og denne tro griber *virkeligt* forstyrrende ind i den dybe fred, i hvilken den søde og konstante kommunikation, som Gud ville dele med dig, bliver kendt. Dog kan Hans kanaler til at række ud ikke blive lukket helt og adskilt fra Ham. Fred vil blive din, fordi Hans fred stadigt flyder til dig fra Ham, hvis vilje *er* fred. Du har den *nu*. Helligånden vil lære dig, hvordan du man *bruger* den og ved at projicere den at lære, at den er i dig.

13.43 Gud ville dig Hamlen og vil *altid* ville intet andet. Helligånden kender *kun* til Hans Vilje. Der er ingen chance for, at Hamlen ikke vil blive din, for Gud er sikker, og det, Han vil, er lige så sikkert, som Han er. Du vil lære frelse, fordi du vil lære, *hvordan man kan frelse*. Det vil ikke være muligt at undtage dig selv fra det, Helligånden vil at undervise dig i. Frelse er så sikker som Gud. Hans sikkerhed er tilstrækkelig. Lær, at selv det mørkeste mareridt, der forstyrrede sindet hos Guds sovende Søn, rummer ingen magt over ham. Han *vil* lærer lektionen om opvågning. Gud våger over ham, og lys omgiver ham.

13.44 Kan Guds Søn fortabe sig i drømme, når Gud har anbragt *indeni* ham den glade kalden om at vågne og være glad? Han kan ikke adskille *sig selv* fra det, der er *i* ham. Hans søvn vil ikke modstå kaldet til at vågne. Forløsningens mission vil blive opfyldt så sikkert, som

skabelsen vil forblive uforandret gennem hele evigheden. Du behøver ikke at vide, at Hamlen er din for at gøre det således. Det *er* således. Dog, må Guds Vilje blive accepteret som *din* vilje for at vide det.

13.45 Helligånden kan ikke fejle i at ophæve *for* dig alt det, du har lært, der underviser dig i, at det, der ikke er sandt, må blive forenet med sandheden. Dette er den forsoning, hvormed egoet ville erstatte din forsoning med tilregnelighed og med fred. Helligånden har en helt anden form for forsoning for dig i Sit Sind, og én, som Han *vil* udvirke så sikkert, som egoet ikke vil udvirke det, det forsøger.

13.46 Fejlslag er af egoet, *ikke* af Gud. Fra Ham *kan* du *ikke* vandre bort, og der er ingen mulighed for, at den plan, som Helligånden tilbyder alle til frelse *af* alle, ikke vil blive perfekt fuldført. Du *vil* blive forløst, og du vil ikke huske noget som helst, du lavede, der ikke blev skabt *til* dig og *af* dig til gengæld. For hvordan kan du huske det, der *aldrig* var sandt eller *ikke* huske det, der altid har været? Det er denne forsoning med sandhed og *kun* sandhed, hvori Hamlens fred ligger.

VI. Vidnesbyrdet om mirakler

13.47 Ja, du er faktisk velsignet. Dog, i denne verden ved du det ikke. Men du har midlerne til at lære det og se det ganske tydeligt. Helligånden bruger logik så let og så godt som egoet bortset fra, at Hans konklusioner *ikke* er sindssyge. De tager en retning stik modsat og peger lige så tydeligt på Hamlen, som egoet peger på mørke og død. Vi har fulgt meget af egoets logik og har set dets logiske konklusioner. Og efter at have set dem, har vi indset, at de ikke kan blive set i andet end i illusioner, for alene der *synes* deres tilsyneladende klarhed at blive set tydeligt. Lad os nu vende os bort fra dem og følge den enkle logik ved hvilken, Helligånden lærer dig de enkle konklusioner, der taler for sandhed og *kun* sandhed.

13.48 Hvis du er velsignet og ikke ved det, behøver du at *lære*, det må være sådan. Viden bliver der ikke undervist i, men dens *betingelser* må blive erhvervet, for det er dem, der er blevet smidt væk. Du *kan* lære at velsigne og *kan ikke* give det, du ikke har. Hvis du så *tilbyder* velsignelse, *må* den være kommet først til dig selv. Og du må også have *accepteret* den som din, for hvordan kunne du ellers give den væk?

13.49 Det er derfor dine mirakler tilbyder *dig* vidnesbyrdet om, at du er velsignet. Hvis det, du tilbyder, *er* fuldstændig tilgivelse, *må* du have givet slip i skyld, accepteret Soningen for dig selv og lært, at du er skyldfri. Hvordan kunne du lære det, der er blevet gjort for dig, men som du ikke ved, medmindre du gør det, du ville være *nødt* til at gøre,

hvis det *var* blevet gjort for dig? Indirekte bevis på sandhed er nødvendige i en verden lavet af benægtelse og uden retning. Du vil opfatte behovet for dette, hvis du vil indse at, at benægte er beslutningen om *ikke* at vide. Verdens logik *må* derfor føre til intet, for dens *mål* er intet.

13.50 Hvis du beslutter intet andet at have og give og *være* end en drøm, *må* du dirigere dine tanker ind i glemsel. Og hvis du har og giver og er *alting*, og alt dette er blevet *fornægtet*, er dit tankesystem lukket og helt adskilt fra sandheden. Dette *er* en sindssyg verden og undervurder ikke det faktiske omfang af dens sindssyge. Der er ikke noget område i din opfattelse, som den ikke har berørt, og din drøm *er* hellig for dig. Det er derfor Gud anbragte Helligånden *i* dig, hvor du anbragte drømmen.

13.51 At se er altid *udad*. Var dine tanker helt af *dig*, ville det tankesystem, som du lavede, for evigt være mørkt. De tanker, som sindet fra Guds Søn projicerer, har al den magt, han giver til dem. De tanker, han deler med Gud, er *hinsides* hans tro, men dem, han lavede, *er* hans trossystem. Og det er *disse* og *ikke* sandheden, som han har valgt at forsvare og elske. De vil ikke blive taget fra ham. Men de kan blive *opgivet* af ham, for Kilden til deres ophævelse er *i* ham. Der er intet *i* verden til at undervise ham i, at verdens logik er totalt sindssyg og fører til intet. Dog, i ham, der lavede denne sindssyge logik, er der *En*, Der *ved*, at den fører til intet, for Han ved alt.

13.52 En hvilken som helst retning, der fører dig, hvor Helligånden fører dig ikke, går ingen steder hen. Hvad som helst, du fornægter, som Han ved er sandt, har du nægtet *dig selv*, og Han *må* derfor undervise dig i *ikke* at fornægte det. Ophævelse *er* indirekte, som at handle er. Du blev kun skabt til at *skabe*, hverken til at se *eller* gøre. Disse er ikke andet end indirekte udtryk for viljen til at leve, der er blevet blokeret af det lunefulde og uhellige indfald om død og mord, som din Fader delte ikke med dig. I har sat jer selv den opgave at dele det, der ikke kan *blive* delt. Og selvom du tror, det er muligt at *lære* at gøre dette, vil du ikke tro alt det, der *er* muligt at lære at gøre.

13.53 Helligånden *må* derfor begynde Sin undervisning ved at vise dig det, du *aldrig* kan lære. Hans budskab er ikke indirekte, men Han *må* introducere den enkle sandhed i et tankesystem, der er blevet så fordrejet og så komplekst, at du ikke kan se, at det betyder intet. Han ser blot på dets fundament og afviser det. Men *I*, der ikke kan ophæve det, I har lavet [og heller ikke undslippe den tunge byrde af dets sløvhed, der ligger på jeres sind], kan ikke se *igennem* det. Det bedrager jer, fordi I valgte at bedrage jer selv. De, der vælger at *blive* bedraget,

vil blot angribe direkte tilgange, der ville synes ikke at være andet end angreb på bedrag og at slå til det.

VII. Den Lykkelige Elev

13.54 Helligånden behøver en lykkelig elev, i hvem Hans mission kan blive lykkeligt fuldført. Du, der er standhaftigt viet til elendighed, må først erkende, at du *er* elendig tilpas og *ikke* lykkelig. Helligånden kan ikke undervise uden denne kontrast, for du tror, at elendighed *er* lykke. Dette har forvirret dig så meget, at du har påtaget dig at lære at gøre det, du *aldrig* kan gøre i den tro, at *medmindre* du lærer det, vil du ikke blive lykkelig. Du erkender ikke, at det fundament, hvorpå dette højst ejendommelige indlæringsmål afhænger, betyder *absolut ingenting*. Det giver *virkeligt* mening for dig.

13.55 Tro ikke på noget, og du vil *finde* den "skat", som du søgte. Dog vil du føje endnu en byrde til dit *allerede* tyngede sind, eller du ville ikke have søgt en anden. Du vil tro, at intet er *af værdi* og *vil* værdsætte det. Et lille stykke glas, et støvfnug, en krop eller en krig er ét for dig. For hvis du værdsætter *én* ting, lavet af ingenting, *har* du troet, at ingenting kan være dyrebar, og at du kan lære, hvordan du kan gøre det usande *sandt*.

13.56 Helligånden, der *ser*, hvor du er, men *ved*, du er et andet sted, begynder Sin lektion i enkelhed med den grundlæggende undervisning i, at *sandhed er sand*. Dette er den sværeste lektion, du nogensinde vil lære, og i sidste ende den *eneste*. Enkelhed er meget vanskelig for fordrejede sind. Overvej alle de fordrejninger, du har lavet af ingenting - alle de mærkelige former og følelser og handlinger og reaktioner, som du har vævet ud af det. Intet er så fremmed for dig som den enkle sandhed, og intet er du mindre tilbøjelig til at lytte til. Kontrasten mellem det, der er sandt, og det, der ikke er, er helt tydelig, men du ser den ikke.

13.57 Det enkle og det åbenlyse er ikke tydeligt for de, der ville lave paladser og kongelige rober af ingenting i den tro, de er konger med gyldne kroner på grund af dem. Alt dette ser Helligånden og underviser simpelthen i, at alt dette ikke er sandt. Til disse ulykkelige elever, der ikke ville undervise sig selv i noget og bedrage sig selv til at tro, at det er *ikke* ingenting, siger Helligånden med standhaftig stilfærdighed:

13.58 *Sandheden er sand. Intet andet betyder noget, intet andet er virkeligt, og alting ud over den er der ikke. Lad Mig lave den ene sondring for dig, som du ikke kan foretage, men behøver at lære.*

Din tro på ingenting bedrager dig. Tilbyd din tro til mig, og jeg vil anbringe den blidt på det hellige sted, hvor den hører til.

*Du vil **ingen** bedrag finde der, men kun den enkle sandhed. Og du vil elske den, fordi du vil **forstå** den.*

13.59 Ligesom dig *lavede* Helligånden ikke sandhed. Ligesom Gud *ved* Han, det er sandt. Han bringer sandhedens lys ind i mørket og *lader* det skinne på dig. Og efterhånden, som det skinner, ser dine brødre det, og når de indser, at dette lys ikke er det, du har lavet, ser de i dig mere, end *du* ser. De vil være lykkelige elever i den lektion, som dette lys bringer dem, fordi det lærer dem *frigørelse* fra ingenting og fra alle ingentings værker. De tunge lænker, der ser ud til at binde dem til fortvivlelse, ser de ikke som ingenting, før du bringer lyset til dem. Og *så* ser de, lænkerne er forsvundet, og så *må* de have været ingenting. Og *du* vil se det sammen med dem. *Fordi* du underviste dem i glæde og befrielse, vil de blive *dine* lærere i frigivelse og glæde.

13.60 Når du underviser nogen som helst i, at sandheden er sand, lærer du det sammen *med* ham. Og så lærer du, at det, der forekom at være sværest, var det letteste. Lær at være lykkelige elever. Du vil *aldrig* lære at gøre ingenting til alting. Dog se, at dette *har* været dit mål, og *anerkend*, hvor tåbeligt det har været. Vær glad for, at det er ophævet, for når du ser på det med enkel ærlighed, *bliver* det ophævet. Vi sagde før, "Vær ikke tilfreds med intet," for du har troet, at intet kunne tilfredsstille dig. Det er ikke sådan.

13.61 Hvis du ville være en lykkelig elev, må du lægge alting, som du har lært over til Helligånden for at blive *aflært* af dig. Og derefter begynde at lære de glade lektioner, der kommer hurtigt på det faste fundament, at sandheden er sand. For det, der er bygget der, *er* sandt og *bygget* på sandhed. Indlæringens univers vil åbne sig foran dig i al sin nådige enkelhed. Med sandhed foran dig, vil du ikke se tilbage.

13.62 Den lykkelige elev opfylder betingelserne for at lære her, da han også opfylder betingelserne for viden i Riget. Alt dette ligger i Helligåndens plan om at befri dig fra fortiden og åbne vejen til frihed for dig. For sandhed *er* sand. Hvad andet kunne nogensinde være det eller var det nogensinde? Denne enkle lektion rummer nøglen til den mørke dør, som, du tror, er låst for evigt. Du *lavede* denne dør af ingenting, og bag den *er* ingenting. Nøglen er kun lyset, der skinner alle skikkelser og former og frygt for ingenting bort. Accepter denne nøgle til frihed fra Kristi hænder, Der giver den til dig, så du kan få lov til at slutte dig til Ham i den hellige opgave at bringe lys til mørke. For ligesom dine brødre indser du ikke, at lyset er kommet og befriede dig fra mørkets søvn.

13.63 Beskue dine brødre i deres frihed og lær af dem hvordan at være *fri* af mørke. Lyset i dig vil vække dem, og de vil ikke forlade *dig* sovende. Kristi syn bliver givet i det selvsamme øjeblik, at dette bliver opfattet. Hvor alting er klart, er det alt sammen helligt. Stiltfærdigheden i dets enkelhed er så overbevisende, at du vil erkende, at det er *umuligt* at benægte den enkle sandhed. For der *er* intet andet. Gud er overalt, og Hans Søn er i Ham med alting. Kan han synge sorgens requiem, når *dette* er sandt?

VIII. Beslutningen om skyldfrihed

13.64 Indlæring vil svare til motivation, og indblandingen i din motivation for indlæring er nøjagtig den samme som den, der forstyrrer *al* din tænkning. Den lykkelige elev kan ikke *føle sig skyldig* i at lære. Dette er så vigtigt for indlæring, at det aldrig bør blive glemt. Den skyldfri elev lærer så let, fordi hans tanker er frie. Dog indebærer dette erkendelsen af, at skyld er *indblanding*, *ikke* frelse, og ikke tjener nogen nyttig funktion overhovedet.

13.65 I er vant til at bruge skyldfrihed blot for at opveje skyldens smerte og ser ikke på den som havende værdi *i sig selv*. I mener, at skyld og skyldfrihed *begge* har værdi, hver især repræsenterende en flugt fra det, den anden ikke tilbyder jer. I ønsker ikke den ene eller den anden af dem alene, for uden begge dele ser I ikke jer selv som hele og derfor lykkelige. Dog er I kun hele i jeres skyldfrihed, og kun i jeres skyldfrihed *kan* I være lykkelige. Der *er* ingen konflikt her. At ønske sig skyld på *nogen som helst* måde, i *nogen som helst* form, vil fortabe forståelsen af værdien af jeres skyldfrihed og skubbe den ud af jeres syn.

13.66 Der er intet kompromis, som du kan lave med skyld og undslippe den smerte, som *kun* skyldfrihed lindrer. Indlæring er at leve her, som at skabe er at være i Hamlen. Når som helst skyldens smerte *synes* at tiltrække dig, husk, at hvis du giver efter for den, beslutter du dig *mod* din lykke og vil ikke lære *hvordan* være lykkelig. Sig derfor blidt til dig selv, men med overbevisningen, født af kærligheden til Gud og til Hans Søn,

13.67 *Det, jeg oplever, vil jeg manifestere.
Hvis jeg er skyldfri, har jeg intet at frygte.
Jeg vælger at vidne om min **accept** af Soningen,
ikke om dets afvisning.
Jeg ville acceptere min skyldfrihed ved at gøre den manifest
og **dele** den.*

Lad mig bringe fred til Guds Søn fra hans Fader.

13.68 Hver dag, hver time og minut, endog hvert sekund, vælger du mellem korsfæstelsen og opstandelsen, mellem egoet og Helligånden. Egoet er valget af skyld; Helligånden er beslutningen om skyldfrihed. Beslutningsmagten er alt, hvad der er dit. Det, du kan vælge *mellem*, er fastlagt, fordi der ingen alternativer er bortset fra mellem sandhed og illusion. Og der er ingen overlappning mellem dem, fordi de er modsætninger, der *ikke kan* forenes og *kan ikke* begge være sande. Du er skyldig *eller* skyldfri, bundet *eller* fri, lykkelig *eller* ulykkelig.

13.69 Miraklet underviser dig i, at du har valgt skyldfrihed, frihed og glæde. Det er ikke en årsag, men en *virkning*. Det er det naturlige resultat af at vælge det rette, være vidne for din lykke, der kommer fra at vælge at være fri for skyld. Alle, du tilbyder helbredelse, returnerer den. Alle, du angriber, beholder det og værner om det ved at holde det imod dig. Om han gør dette eller gør det ikke, vil ikke gøre nogen forskel; du vil *tænke*, han gør det. Det er umuligt at tilbyde det, du ikke ønsker, uden denne straf. Omkostningerne ved at give *er* at modtage. Enten er det en straf, som du lider under, eller det lykkelige køb af en skat at holde kær.

13.70 Der bliver aldrig bedt om nogen straf af Guds Søn undtagen *ved* ham selv og *af* ham selv. Hver chance givet ham til at helbrede er en anden mulighed for at erstatte mørke med lys og frygt med kærlighed. Hvis han afviser det, binder han sig til mørket, fordi han ikke valgte at befri sin broder og gå ind i lyset sammen med ham. Ved at *give* magt til intet smed han den glade mulighed væk for at lære, at intet ingen magt *har*. Og ved *ikke* at fordrive mørket blev han bange for mørke *og* for lys. Glæden ved at lære, at mørket ingen magt har over Guds Søn, er den lykkelige lektion, Helligånden underviser i og ville have *dig* til at undervise sammen med Ham. Det er Hans glæde at undervise i det, som det vil blive *din*.

13.71 Måden at undervise i denne enkle lektion på er blot denne: skyldfrihed *er* usårlighed. Lav derfor din usårlighed åbenbar for alle, og undervis ham i, at *uanset* hvad han måtte prøve at gøre mod dig, viser din perfekte frihed fra troen på, at du kan blive skadet, ham, at han er skyldfri. Han kan *intet* gøre, der kan såre dig, og ved at nægte at tillade ham at *tænke*, han kan, underviser du ham i, at Soningen, som du har accepteret for *dig selv*, også er *hans*. Der *er* intet at tilgive. Ingen kan såre Guds Søn. Hans skyld er helt uden årsag, og det, der er uden årsag, *kan ikke* eksistere.

13.72 Gud er den *eneste* Årsag, og skyld er ikke af Ham. Undervis ingen i, han har såret dig, for hvis du gør, lærer du dig selv, at det, der

ikke er af Gud, *har* magt over dig. *Det årsagsløse kan ikke være.* Attester ikke til det og foster ikke troen på det i noget som helst sind. Husk altid, at *sind* er et, og *årsag* er en. Du vil *kun* lære kommunikation med denne enhed, når du lærer at *fornægte* det årsagsløse og acceptere Guds Årsag som *din*. Den magt, som Gud har givet til sin Søn, *er* Hans, og intet andet kan Hans Søn se eller vælge at se på uden at pålægge sig selv skyldens straf *i stedet* for al den lykkelige undervisning, Helligånden med glæde ville tilbyde ham.

13.73 Hver gang du beslutter at tage beslutninger for dig selv, tænker du destruktiv, og beslutningen *vil* være forkert. Den vil såre dig på grund af beslutningsbegrebet, der førte til den. Det er ikke sandt, at du kan tage beslutninger *af* dig selv eller *for* dig selv. Ingen Guds Søns tanke *kan* være adskilt eller isoleret i dens virkninger. Hver beslutning bliver lavet for *hele* Sønskabet, dirigeret ind og ud og påvirkende en konstellation større end noget som helst, du nogensinde har drømt om. De, der accepterer Soningen, *er* usårlige. Men de, der tror, de er skyldige, *vil* reagere på skyld, fordi de tror, den er frelse, og vil ikke afvise at se den og vil holde med den. [De *tror*, at *forøge* skyld er *selvbeskyttelse*.] Og de vil fejle i at forstå den enkle kendsgerning, at det, de ikke ønsker, *må* såre dem.

13.74 Alt dette opstår, fordi de ikke tror, at det, de ønsker, er *godt*. Dog blev vilje givet dem, *fordi* den er hellig og vil bringe dem *alt* det, de har brug for, til at komme lige så naturligt som fred, der ikke kender nogen grænser. Der er intet, deres vilje ikke forsyner dem med, der giver dem *noget som helst* af værdi. Dog, fordi de ikke forstår deres vilje, forstår Helligånden den stilfærdigt *for* dem og *giver* dem det, de vil have, uden anstrengelse, belastning eller den umulige byrde af at skulle beslutte det, de ønsker og har brug for, alene.

13.75 Det vil aldrig ske, at du bliver nødt til at tage beslutninger for dig selv. Du er ikke berøvet hjælp og Hjælp, der *kender* svaret. Ville du være tilfreds med lidt, der er alt det, du alene kan tilbyde dig selv, når Han, Der giver dig alt, simpelthen vil *tilbyde* det til dig? Han vil aldrig spørge, hvad du har gjort for at gøre dig værdig til Guds gave. Spørg derfor ikke jer selv om det. Accepter i stedet Hans svar, for Han *ved*, at du er værdig til alting, Gud vil *for* dig. Prøv ikke at undslippe Guds gave, som Han så frit og med glæde tilbyder dig. Han tilbyder dig ikke andet end det, Gud gav Ham til dig. Du behøver ikke beslutte, om du fortjener det eller ej. Gud ved, at du *gør*.

13.76 Vil du fornægte sandheden i Guds beslutning og sætte din ynkelige bedømmelse af dig selv i stedet for Hans rolige og urokkelige værdsættelse af Hans Søn? *Intet* kan ryste Guds overbevisning om den perfekte renhed af alt det, Han skabte, for det *er* fuldstændigt rent.

Beslut dig ikke imod det, for da det er af Ham, *må* det være sandt. Fred bor i ethvert sind, der stilfærdigt accepterer den plan, som Gud har fastsat for hans Soning, og giver afkald på hans egen. Du ved ikke noget om frelse, for du forstår den ikke. Tag ingen beslutninger om, hvad den er, eller hvor den ligger, men spørg Helligånden om alt og overlad *alle* beslutninger til Hans blide vejledning.

13.77 Den, Der kender den plan fra Gud, som Gud ville have dig til at følge, kan lære dig det, den *er*. Kun Hans visdom er i stand til at vejlede dig til at følge den. Enhver beslutning, du påtager dig alene, betegner ikke andet end, at du ville definere det, frelse *er*, og det, du ville blive frelst *fra*. Helligånden ved, at *al* frelse er undslippelse fra skyld. Du har ingen anden "fjende", og mod denne mærkværdige forvrængning af Guds Søns renhed er Helligånden din *eneste* ven. Han er den stærke beskytter af din uskyld, der sætter dig fri. Og det er Hans beslutning at ophæve alt det, der ville skjule din uskyld for dit uoverskyede sind.

13.78 Lad Ham derfor være den *eneste* Vejleder, som du vil følge til frelse. Han kender vejen og fører dig med glæde på den. *Med* Ham vil du ikke fejle i at lære, at det, Gud vil for dig, *er* din vilje. Uden Hans vejledning vil du tænke, at du ved alene og vil beslutte *imod* din fred lige så sikkert, som du tog den forkerte beslutning ved nogensinde at tænke, at frelse lå i dig alene. Frelse er af Ham til Hvem, Gud gav den til, til dig. Han har ikke glemt det. Glem Ham ikke, og Han vil foretage enhver beslutning for dig, for din frelse og Guds fred i dig.

13.79 Forsøg ikke at vurdere værdien af Guds Søn, som Han skabte hellig, for at gøre det er at vurdere Hans Fader og dømme *imod* Ham. Og du *vil* føle dig skyldig over denne fantaserede forbrydelse, som ingen i denne verden eller Hamlen på nogen mulig måde kunne begå. Guds Ånd underviser kun i, at "synden" ved selvudskiftning på Guds trone *ikke* er en kilde til skyld. Det, der ikke kan ske, kan ikke have nogen virkninger at frygte. Vær stille i din tro på Ham, Der elsker dig og vil føre dig ud af sindssygdom. Vanvid er måske dit valg, men *ikke* din virkelighed. Glem aldrig kærligheden fra Gud, Der *har* husket dig. For det er helt umuligt, at Han nogensinde kunne lade sin Søn falde fra Hans elskende sind, hvori han blev skabt, og hvor hans opholdssted blev fastlagt i perfekt fred for evigt.

13.80 Sig kun til den Hellige Ånd: "Beslut for mig", og det er gjort. For Hans beslutninger er afspejlinger af det, Gud *ved* om dig, og i dette lys bliver fejl af *nogen som helst* slags umulige. Hvorfor ville du kæmpe så hektisk for at forudse alt det, du *ikke kan* vide, når al viden ligger bag enhver beslutning, som Helligånden træffer *for* dig? Lær af Hans visdom og Hans kærlighed og undervis i Hans svar til alle, der kæmper i mørket. For du beslutter for dem *og* for dig selv.

13.81 Hvor nådig er det at beslutte alle ting gennem Ham, Hvis upartiske kærlighed bliver givet ligeligt på samme måde til alle! Han efterlader dig ingen *udenfor* dig selv, alene *uden* dig. Og så giver Han dig det, der er dit, fordi din Fader ville have, du deler det med Ham. I alting bliv ledt af Ham og genovervej ikke. Stol på, at Han vil svare hurtigt, sikkert og med kærlighed til alle, der på nogen som helst måde vil blive berørt af beslutningen. Og det *vil* alle blive. Ville du påtage dig eneansvaret for at beslutte det, der *kun* kan bringe godt til alle? Ville du *vide* dette?

13.82 I underviste jer selv i den mest unaturlige vane med *ikke* at kommunikere med jeres Skaber. Alligevel forbliver du i tæt kommunikation med Ham og med alting, der er i Ham, som det er indeni dig selv. *Aflær* isolation gennem Hans kærlige vejledning og lær om al den lykkelige kommunikation, som du har smidt væk, men ikke kunne miste.

13.83 Når som helst du er i tvivl om, hvad du burde gøre, tænk på Hans Tilstedeværelse i dig og fortæl dig selv dette og *kun* dette:

*13.84 Han leder mig og kender vejen, som jeg ikke kender.
Dog vil Han aldrig holde det fra mig, Han ville have mig til at lære.
Og derfor stoler jeg på, at Han vil kommunikere alt det til mig
Han ved for mig.*

13.85 Lad Ham så undervise dig stilfærdigt i, hvordan du kan opfatte din skyldfrihed, der *allerede* er der.

IX. Frelsens Vej

13.86 Når du accepterer en broders skyldfrihed, vil du se Soningen i ham. For ved at forkynde den i ham, gør du den til *din*, og du *vil* se det, du søgte. Du vil ikke se symbolet på din broders skyldfrihed skinne indeni ham, mens du stadig tror, at den ikke er der. Hans skyldfrihed er *din* Soning. Tilstå ham den, og du vil se sandheden i det, du har anerkendt. Dog, sandhed bliver *først* tilbudt for at blive modtaget, endog ligesom Gud først gav den til Sin Søn. Den første i tid betyder ingenting, men den Første i evighed er Gud Faderen, Der er både Først og Én. Hinsides den Første er der ingen anden, for der er ingen rækkefølge, ingen anden eller tredje og intet andet *end* den Første.

13.87 Du, der tilhører den Første Årsag, skabt af Ham som Ham Selv og en del af Ham, er mere end blot skyldfri. Den skyldfri tilstand er kun den tilstand, hvori det, der ikke er der, er blevet fjernet fra det uordnede

sind, som troede, det *var*. Denne tilstand, og kun denne, må *du* nå med Gud ved siden af dig. For indtil du gør det, vil du stadig tro, at du er adskilt fra Ham. Du kan føle Hans Tilstedeværelse ved siden af dig, men *kan ikke* vide, at du er ét med Ham. Dette behøver der ikke at blive undervist. Lærdom gælder kun den tilstand, hvor det sker af sig selv.

13.88 Når du har ladet alt det, der skjulte sandheden i dit mest hellige sind, blive ophævet for dig og står i nåde foran din Fader, vil Han give Sig Selv til dig, som Han altid har gjort. At give Sig Selv er alt, hvad Han kender, og det er således al viden. For det, Han ved ikke, kan ikke være til og kan derfor ikke blive givet. Bed om ikke at blive tilgivet, for dette er allerede blevet gennemført. Bed snarere om at lære hvordan at *tilgive* og gendanne det, der altid var, til dit utilgivende sind. Soning bliver virkelig og synlig for dem, der *bruger* den. På jorden er dette din eneste funktion, og du må lære, at det er alt, du *ønsker* at lære.

13.89 I *vil* føle jer skyldige, indtil I lærer dette. For i sidste ende, uanset hvilken form den antager, opstår jeres skyld fra jeres fejlslag i at opfylde jeres funktion i Guds Sind med alle *jeres*. Kan I undslippe denne skyld ved at fejle i at udføre jeres funktion her? I behøver ikke forstå skabelse for at gøre det, der må blive gjort, før den viden ville være meningsfuld for jer. Gud nedbryder ingen barrierer; Han *lavede* dem heller ikke. Når I frigiver dem, er de væk. Gud vil ikke fejle og har heller aldrig gjort det i noget som helst.

13.90 Beslut, at Gud har ret, og *du* tager fejl af dig selv. Han skabte dig ud af Sig Selv, men stadig indeni Sig. Han *ved*, hvad du er. Husk, at der ikke er nogen anden efter Ham. Der kan derfor ikke være nogen som helst uden Hans Hellighed eller nogen som helst uværdig til Hans perfekte Kærlighed. Fejl ikke i din funktion med at elske på et kærlighedsløst sted, lavet ud af mørke og bedrag, for således bliver mørke og bedrag ophævet. Svigt ikke dig selv, men tilbyd i stedet til Gud *og dig* Hans skyldfri Søn. For denne lille gave af påskønnelse af Hans kærlighed vil Gud Selv bytte din gave til Hans.

13.91 Før du foretager *nogen som helst* beslutninger for dig selv, husk, at du har besluttet *imod* din funktion i Hamlen og overvej omhyggeligt, om du *ønsker* at foretage beslutninger her. Din funktion her er kun at beslutte *imod* at beslutte, hvad du ønsker i anerkendelse af, at du ikke *ved* det. Hvordan kan du så beslutte, hvad du burde gøre? Overlad alle beslutninger til den Ene, Der taler for Gud og for din funktion, som Han *kender* den. Så vil Han undervise dig i at fjerne den forfærdelige byrde, du har lagt på dig selv, ved at elske Guds Søn ikke og prøve at undervise Ham i skyld i stedet for kærlighed. Opgiv dette hektiske og sindssyge forsøg, der snyder dig for glæden ved at leve sammen med din Gud og Fader og vågne op med glæde til Hans kærlighed og

hellighed, der går sammen efterhånden, som sandheden i dig gør dig til ét med Ham.

13.92 Når du har lært at bestemme dig *med* Gud, bliver alle beslutninger lige så lette og lige så rigtige som et åndedræt. Der er ingen anstrengelse, og du vil blive ført så blidt, som om du blev båret langs en stille sti om sommeren. Kun din egen vilje synes at gøre det svært at beslutte. Helligånden vil ikke udsætte at besvare hvert *eneste* af dine spørgsmål overhovedet om, hvad du skal gøre. Han *ved* det. Og Han vil *fortælle* dig det og derefter gøre det *for* dig. Du, der er træt, kunne måske overveje, om dette ikke er mere afslappende end søvn. For du kan bringe din skyld ind i søvn, men ikke ind i dette.

Kapitel Fjorten:

At bringe illusioner til sandheden

I. Introduktion

14.1 Medmindre du er skyldfri, kan du ikke kende Gud, Hvis vilje er, at du kender Ham. Derfor *må* du være skyldfri. Dog, hvis du ikke accepterer de nødvendige betingelser for at kende Ham, har du fornægtet Ham og anerkender Ham ikke, selvom Han er overalt omkring dig. Han kan ikke blive kendt uden Sin Søn, hvis skyldfrihed er betingelsen for at kende Ham. At acceptere Hans Søn som skyldig er fornægtelse af Faderen så komplet, at viden bliver fejlet bort fra anerkendelse i selve det sind, hvori Gud Selv har anbragt den. Hvis du bare ville lytte og lære, hvor umuligt dette er! Udstyr ikke Ham med egenskaber, du forstår. Du lavede Ham ikke, og noget som helst, som du forstår, er ikke af Ham.

14.2 Din opgave er ikke at lave virkelighed. Den er her uden, du laver den, men ikke uden *dig*. I, som har smidt jer selv væk og værdsat Gud så lidt, hør mig tale for Ham og for jer selv. I kan ikke forstå, hvor meget jeres Fader elsker jer, for der er ingen parallel i jeres oplevelse af verden til at hjælpe jer med at forstå det. Der er intet på jorden, med hvilket I kan sammenligne den, og intet, I nogensinde har følt adskilt fra Ham, der ligner den på mindste måde. I kan end ikke give en velsignelse med perfekt blidhed. Kunne I vide noget om En, Der giver for evigt, og Som ikke kender til andet *undtagen* at give?

14.3 Hamlens Børn lever i lyset af deres Faders velsignelse, fordi de *ved*, at de er syndfri. Soningen blev etableret som et middel til at genoprette skyldfrihed for sindet, der har fornægtet den og dermed fornægtet Hamlen for det selv. Soning underviser dig i Guds Søns sande tilstand. Den underviser dig ikke i det, du er, eller det, din Fader

er. Helligånden, Der husker dette for dig, underviser dig bare i, hvordan du fjerner de blokeringer, der står mellem dig og det, du ved. Hans hukommelse er *din*. Hvis du husker det, *du* har lavet, husker du intet. Erindring af virkeligheden er i Ham og *derfor* i dig.

II. Skyld og Skyldfrihed

14.4 De skyldfri og de skyldige er fuldstændigt ude af stand til at forstå hinanden. Hver opfatter den anden ligesom sig selv, hvilket gør dem ude af stand til at kommunikere, fordi hver ser den anden *forskellig* fra den måde, han ser *sig selv* på. Gud kan *kun* kommunikere til Helligånden i dit sind, fordi kun Han deler viden om det, du er, med Gud. Og kun Helligånden kan *svare* Gud for dig, for kun Han ved, hvad Gud *er*. Alt andet, som du har placeret indeni dit sind, *kan ikke* eksistere, for det, der ikke er i kommunikation med Guds Sind, har aldrig været. Kommunikation med Gud er liv. Intet udover det *er* til overhovedet.

14.5 Den eneste del af dit sind, der har virkelighed, er den del, der stadig forbinder dig med Gud. Ville du have det *hele* forvandlet til et strålende budskab om Guds Kærlighed til at dele med alle de ensomme, der fornægtede Ham med dig? *Gud gør dette muligt*. Vil du fornægte Hans længsel efter at være kendt? Du længes efter Ham, som Han efter dig. Dette er for evigt uforanderligt. Så accepter det uforanderlige. Lad dødens verden bag dig, og vend stille og roligt tilbage til Hamlen. Der er *intet* af værdi her og *alting* af værdi der. Lyt til Helligånden og til Gud gennem Ham. Han taler om dig til *dig*. Der *er* ingen skyld i dig, for Gud er velsignet i Sin Søn, ligesom Sønnen er velsignet i Ham.

14.6 Enhver af jer har en særlig rolle at spille i Soningen, men budskabet, givet enhver af jer at dele, er altid det samme - *Guds Søn er skyldfri*. Hver enkelt underviser forskelligt i budskabet og lærer det forskelligt. Dog, indtil han underviser i det og lærer det, vil han lide under smerten fra en vag bevidsthed om, at hans sande funktion forbliver uopfyldt i ham. Skyldbyrden er tung, men Gud ville ikke have dig bundet af den. Hans plan for din opvågning er lige så perfekt, som din er fejlbarlig. Du ved ikke, hvad du gør, men Han, Der ved, er med dig. Hans blidhed er din, og al den kærlighed, du deler med Gud, holder Han opbevaret for dig. Han ville undervise dig i intet andet end at være lykkelig.

14.7 Velsignede Søn af en fuldstændigt velsignende Fader, glæde blev skabt til *dig*. Hvem kan fordømme den, Gud har velsignet? Der er intet i Guds sind, der ikke deler Hans skinnende uskyld. Skabelse er den naturlige udvidelse af perfekt renhed. Dit eneste kald her er at hengive

dig selv med aktiv villighed til fornægtelsen af skyld i alle dens former. At anklage er *ikke at forstå*. Soningens lykkelige elever bliver uskyldens lærere, som alt det, Gud skabte, har ret til. Nægt dem ikke det, der tilkommer dem, for du vil ikke tilbageholde det fra dem alene.

14.8 Hamlens arv er Guds Søns ret, givet ham i hans skabelse. Prøv ikke på at stjæle den fra ham, for ellers vil du *bede* om skyld og *vil* opleve den. Beskyt hans renhed mod enhver tanke, der ville stjæle den bort og holde den fra hans øjesyn. Bring uskyld til lyset som svar på Soningens kald. Tillad aldrig renhed at forblive skjult, men skin de tunge slør af skyld bort, indeni hvilke Guds Søn har skjult sig selv fra sit eget syn. Vi er alle tilsluttet Soningen her, og intet andet kan forenes os i denne verden. Så vil adskillelisesverdenen glide væk, og fuld kommunikation blive genoprettet mellem Faderen og Sønnen.

14.9 Miraklet anerkender den skyldfrihed, der *må* være blevet nægtet for at producere *behov* for helbredelse. Tilbagehold ikke denne glade anerkendelse, for håb om lykke og frigivelse fra lidelse af enhver art ligger i den. Hvem er der, som ikke ønsker at være fri for smerte? Han har måske endnu ikke lært, *hvordan* udveksle sin skyld for uskyld eller indset, at kun i denne udveksling kan frihed fra smerte blive hans. Dog, de, der har fejlet i at lære, behøver *undervisning*, *ikke* angreb. At angribe dem, der har behov for undervisning, er at fejle i at lære fra dem.

14.10 Lærere i uskyld har sluttet sig sammen og indtager deres rolle i Soningens samlede læseplan, hver på sin egen måde. Der er ingen enhed i indlæringsmål bortset fra dette. Der er ingen konflikt i denne læseplan, der har *ét* mål ligegyldigt, hvordan det bliver undervist. Enhver indsats, gjort på dens vegne, bliver tilbudt med det ene formål at *frigive* fra skyld til Guds og Hans skabelses evige ære. Og enhver undervisning, der peger på dette, peger direkte på Hamlen og på Guds fred. Der er ingen smerte, ingen prøvelse, ingen frygt, som undervisning i dette kan fejle i at overvinde. Magten fra Gud Selv selv understøtter denne undervisning og *garanterer* dens grænseløse resultater.

14.11 Slut dine egne anstrengelser til den magt, der *ikke kan* fejle, *må* resultere i fred. Ingen kan være uberørt af undervisning sådan som denne. Du vil ikke se dig selv hinsides Guds magt, hvis du kun underviser i dette. Du vil ikke være undtaget fra virkningerne af denne helligste lektion, der kun søger at genoprette det, der er det rette for Guds skabelse. Fra alle og enhver, som du indrømmer befrielse fra skyld, vil du uundgåeligt lære *din* uskyld. Soningens cirkel *har* ingen ende. Og du vil finde en stadigt stigende tillid til din sikre inkludering i

det, der er til alle i enhver, du bringer indenfor dens sikkerhed og dens perfekte fred.

14.12 Så fred være med enhver, der bliver lærer i fred. For fred er anerkendelsen af perfekt renhed, fra hvilken ingen er udelukket. Indenfor dens hellige cirkel er alle og enhver, som Gud skabte som sin Søn. Glæde er dens forenende egenskab med ingen ladet tilbage udenfor til at lide under skyld alene. Guds magt trækker alle til dens sikre omfavnelser af kærlighed og forening. Stå stilfærdigt indeni denne cirkel og tiltræk alle torturede sind til at slutte sig sammen med dig i dens freds sikkerhed og hellighed. Vær med mig indeni den som lærere i Soning, *ikke* i skyld.

14.13 Velsignet er du, der underviser med mig. Vores magt kommer ikke af os, men af vores Fader. I skyldfrihed kender vi Ham, som Han kender os skyldfri. Jeg står indeni cirklen og kalder dig til fred. Undervis i fred med mig og stå med mig på hellig grund. Husk for alle og enhver din Faders magt, som Han har givet ham. Tro ikke, at du ikke kan undervise i Hans perfekte fred. Stå ikke udenfor, men slut dig til mig indenfor. Fejl ikke i det eneste formål, til hvilket min undervisning kalder dig. Genopret til Gud Hans Søn, som Han skabte ham ved at undervis ham i hans uskyld.

14.14 Korsfæstelsen spillede ingen rolle i Soningen. Kun opstandelsen blev min del i den. Den er symbolet på frigivelsen fra skyld af skyldfrihed. Den, du opfatter som skyldig, ville du korsfæste. Dog *genopretter* du skyldfrihed til hvem som helst, du ser som skyldfri. Korsfæstelse er *altid* egoets mål. Det ser *som skyldig*, og med dets fordømmelse ville det dræbe. Helligånden ser kun skyldfrihed, og i Sin mildhed ville Han frigøre fra frygt og genoprette kærlighedens regeringstid. Kærlighedens magt er i Hans mildhed, der er af Gud, og derfor ikke kan korsfæste eller lide korsfæstelse. Templet, du gendanner, bliver *dit* alter, for det blev genopbygget gennem dig. Og alt det, du giver til Gud, *er* dit. Således skaber Han, og således må *du* genoprette.

14.15 Hver enkelt, du ser, anbringer du indeni Soningens hellige cirkel eller efterlader udenfor ved at bedømme ham egnet til korsfæstelse eller til genløsning. Hvis du bringer ham *ind i* renhedens cirkel, vil du hvile der sammen med ham. Hvis du efterlader ham *udenfor*, slutter du dig til ham der. Døm ikke undtagen i stilheden, der ikke er af dig. Nægt at acceptere nogen som helst som *uden* Soningens velsignelse, og bring ham *ind i* den ved at velsigne ham. Hellighed må blive delt, for deri ligger alting, der gør den hellig. Kom med glæde til den hellige cirkel og se ud i fred på alle, der tror, de er udenfor. Kast ingen ud, for dette er det, han søger sammen med dig. Kom, lad os slutte os til ham i det

hellige sted for fred, som er til os alle, forenet som én indeni fredens årsag.

III. Ud af mørket

14.16 Den rejse, vi foretager sammen, er udvekslingen af mørke for lys, uvidenhed for forståelse. Intet, du forstår, er skræmmende. Det er kun i mørke og i uvidenhed, at du opfatter det skræmmende, og du viger bort fra det til yderligere mørke. Og dog er det kun det skjulte, der kan skræmme, ikke for det, det *er*, men for dets skjulthed. Det uklare er skræmmende, *fordi* du ikke forstår dens betydning. Hvis du gjorde det, ville det være klart, og du ville ikke længere være i mørket. Intet har *skjult* værdi, for det, der er skjult, kan ikke deles, og således er dets værdi ukendt. Det skjulte bliver *holdt adskilt*, men værdien ligger altid i fælles forståelse. Det, der er skjult, kan ikke blive elsket, og så *må* det blive frygtet.

14.17 Det stille lys, i hvilket Helligånden bor indeni dig, er blot perfekt åbenhed, hvori intet er skjult, og derfor er intet skræmmende. Angreb vil *altid* give efter for kærlighed, hvis det bliver *bragt* til kærlighed, ikke skjult *for* den. Der er ikke noget mørke, som kærlighedens lys ikke vil fordrive, medmindre det er skjult for kærlighedens gavnlighed. Det, der holdes *adskilt* fra kærlighed kan ikke dele dets helbredende magt, fordi det er blevet skilt fra og holdt i mørke. Mørkets vagtposter våger omhyggeligt over det, og du, der lavede disse vogtere af illusioner ud af intet, er nu bange for dem.

14.18 Ville du *fortsætte* med at give indbildt magt til disse mærkelige idéer om tryghed? De er hverken trygge eller utrygge. De beskytter ikke; de angriber heller ikke. De gør overhovedet ingenting, da de *er* ingenting overhovedet. Som vogtere over mørke og over uvidenhed, skal du kun se på dem med frygt, for det, de holder tilsløret, *er* skræmmende. Men giv slip i dem, og det, der var skræmmende, vil ikke være det længere. Uden tilsløringens beskyttelse er *kun* kærlighedens lys tilbage, for kun dette har betydning og *kan* leve i lys. Alt andet *må* forsvinde.

14.19 Død giver efter for liv simpelthen, fordi ødelæggelse ikke er *sand*. Skyldfrihedens lys skinner skyld væk, fordi, når de bliver bragt *sammen*, *må* sandheden gøre falskheden af dens modsætning fuldstændig tydelig. Hold ikke skyld og skyldfrihed adskilte, for din tro på, at du kan have dem begge, er meningsløs. Alt, hvad du har gjort ved at holde dem adskilte, er at miste deres betydning ved at blande dem sammen med hinanden. Og så indser du ikke, at kun den ene betyder

noget, og den anden er fuldkommen uden mening af *nogen som helst* art.

14.20 Du har fortolket adskillelsen som et middel, som du har lavet for at bryde din kommunikation med din Fader. Helligånden genfortolker den som et middel til at genoprette det, der ikke er blevet brudt, men *er* blevet gjort tilsløret. Alle ting, du lavede, er nyttige for Ham til Hans mest hellige formål. Han *ved*, du ikke er adskilt fra Gud, men Han opfatter meget i dit sind, der lader dig *tro*, du er. Alt dette og intet andet ville Han adskille fra dig. Beslutningsmagten, som du lavede *i stedet* for magten til at skabe, ville Han undervise dig i at bruge på dine *vegne*. I, der lavede den til at korsfæste jer selv, må lære af Ham, hvordan man anvender den til genoprettelsens hellige sag.

14.21 Du, der taler i mørke og luskede symboler, forstår ikke det sprog, du har lavet. Det *har* ingen betydning, for dets formål er ikke kommunikation, men snarere *afbrydelse* af kommunikation. Hvis formålet med sprog *er* kommunikation, hvordan kan dette tungemål betyde noget som helst? Dog, selv denne mærkelige og snoede indsats for at kommunikere gennem *ikke* at kommunikere rummer nok af kærlighed til at *gøre* den meningsfuld, hvis dens fortolker *ikke* er den, der lavede det. Du, der lavede det, udtrykker kun konflikt, hvorfra Helligånden ville frigive dig. Overlad det, du ville kommunikere, til Ham. Han vil fortolke det for dig med perfekt klarhed, for Han ved med Hvem, du *er* i perfekt kommunikation.

14.22 Du ved ikke, hvad du siger, og så ved du ikke, hvad der bliver sagt til dig. Dog opfatter din Fortolker betydningen af dit fremmede sprog. Han vil ikke forsøge at kommunikere det meningsløse. Men Han *vil* udskille alt det der har betydning, droppe resten og tilbyde din ægte kommunikation til de, der ville kommunikere lige så sandt med dig. Du taler to sprog samtidigt, og det *må* føre til uforståelighed. Dog, hvis det ene ikke betyder noget og det andet alting, er kun det ene muligt med kommunikationsformål. Det andet *forstyrrer* det bare.

14.23 Helligåndens funktion er *udelukkende* kommunikation. Derfor må Han fjerne hvad som helst, der forstyrrer den for at *genoprette* den. Hold derfor ingen kilde til forstyrrelse fra Hans øjesyn, for Han vil ikke angribe dine vagtposter. Men bring dem til Ham, og lad Hans blidhed lære dig, at de ikke er skræmmende i lyset og *ikke kan* tjene til at bevogte de mørke døre, bag hvilke intet er omhyggeligt skjult overhovedet. Vi må åbne alle døre og lade lyset komme strømmende igennem. Der er ingen skjulte kamre i Guds tempel. Dets porte er åbne på vid gab for at hilse Hans Søn. Ingen kan fejle i at komme, hvor Gud har kaldt ham, hvis han ikke lukker døren selv for sin Faders velkomst.

IV. Opfattelse Uden Bedrag

14.24 Hvad *ønsker* du? Lys eller mørke, viden eller uvidenhed er dine, men ikke begge. Modsætninger må blive bragt sammen og ikke holdt adskilte. For deres adskillelse er kun i dit sind, og de bliver forsonet af forening, ligesom *du* bliver. I forening *må* alt det, der ikke er virkeligt, forsvinde, for sandhed *er* forening. Ligesom mørket forsvinder i lys, således svinder uvidenhed bort, når viden gryr. Opfattelse er det medium, ved hvilket uvidenhed bliver bragt til viden. Dog må opfattelsen være uden bedrag, for ellers bliver den uvidenhedens budbringer snarere end en hjælper i søgen efter sandhed.

14.25 Søgningen efter sandhed er kun den ærlige søgen efter alting, der forstyrrer sandheden. Sandhed *er*. Den kan hverken blive mistet eller søgt eller fundet. Den er der hvor som helst, *du* er, da den er *indeni* dig. Dog *kan* den blive anerkendt eller ikke anerkendt, virkelig eller falsk for *dig*. Hvis du skjuler den, bliver den uvirkelig for dig, *fordi* du skjulte den og omgav den med frygt. Under hver hjørneste af frygt, på hvilken du har opført dit sidsyge trossystem, ligger sandheden skjult. Dog kan du ikke vide dette for ved at skjule sandhed i frygt, ser du ingen grund til at tro, jo *mere* du ser på frygt, jo *mindre* ser du den, og jo klarere bliver det, den *skjuler*.

14.26 Det er ikke muligt at overbevise de uvidende om, at de ved. Fra deres synspunkt er det ikke sandt. Dog *er* det sandt, fordi *Gud* ved det. Disse er helt klart modsatte synspunkter på det, de "uvidende" er. For Gud er uvidende umuligt. Det er derfor ikke et synspunkt overhovedet, men kun en tro på noget, der ikke findes. Det er kun denne tro, som de uvidende har, og med den tager de fejl sig selv. De har *defineret* sig selv, eftersom de ikke blev skabt. Deres skabelse var ikke et synspunkt, men snarere en sikkerhed. Usikkerhed bragt til sikkerhed opretholder ikke *nogen som helst* overbevisning om virkeligheden.

14.27 Du må have bemærket, at vægten har været på at bringe det, der er uønskværdigt *til* det ønskværdige; det, du *ikke* ønsker til det, du *gør*. Du vil indse, at frelse må komme til dig på denne måde, hvis du overvejer det, splittelse er. Splittelse er en fordrejet tankesproces, hvorved to trossystemer, der ikke kan sameksistere, begge bliver *opretholdt*. Det er *blevet* anerkendt, at hvis de blev bragt *sammen*, ville deres fælles accept blive umulig. Men hvis én bliver holdt i mørke for den anden, synes deres *adskillelse* at holde dem begge i live og ligeværdige i deres virkelighed. Deres sammenføjning bliver således kilden til frygt, for hvis de mødes, *må* accept blive trukket tilbage fra en af dem.

14.28 Du *kan ikke* have dem begge, for hver fornægter den anden. Adskilt bliver denne kendsgerning mistet af syne, for hver, på et *separat* sted, kan blive udstyret med fast tro. Bring dem *sammen*, og kendsgerningen om deres fuldstændige uforenelighed bliver øjeblikkeligt åbenbar. Æn vil forsvinde, *fordi* den anden bliver set på samme sted. Lys kan ikke træde ind i mørket, når et sind tror på mørket og ikke vil *give* slip i det. Sandhed kæmper ikke mod uvidenhed, og kærlighed angriber ikke frygt. Det, der ikke behøver nogen beskyttelse, forsvarer sig ikke. Forsvar er *din* fremstilling. Gud kender den ikke. Helligånden bruger kun forsvar på sandheds *vegne* fordi du lavede dem *imod* den. Hans opfattelse af dem i henhold til Hans formål ændrer dem blot til en kalden *på* det, du har *angrebet* med dem.

14.29 Forsvar, ligesom alting du lavede, må blidt blive vendt til dit eget bedste, oversat af Helligånden fra midler til selvdestruktion til midler til bevarelse og frigivelse. Hans opgave er mægtig, men Guds magt er med Ham. Derfor er det så let for Ham, at det blev fuldført i det øjeblik, det blev givet Ham til dig. Forsink ikke jer selv i jeres tilbagevenden til fred ved at undre jer over, hvordan Han kan opfylde det, Gud har givet Ham at gøre. Overlad det til Ham, Der ved. Du bliver ikke bedt om selv at udføre mægtige opgaver. Du bliver blot bedt om at gøre den smule, Han foreslår dig at gøre, ved kun at have den smule tillid til Ham ved at tro, at hvis Han beder om det, *kan* du gøre det. Du vil *se*, hvor let alt det, Han beder om, kan blive udført.

14.30 Helligånden beder dig kun om dette - bring enhver hemmelighed til Ham, du har låst bort fra Ham. Åbn enhver dør for Ham og bed Ham om at træde ind i mørket og lysne væk. På din anmodning træder Han ind med glæde. Han bringer lyset til mørket, hvis du gør mørket åbent for Ham. Men det, du skjuler, kan Han ikke se på. For Han ser for dig, og medmindre du ser med Ham, kan Han ikke se. Kristi syn er ikke for Ham alene, men for Ham med *dig*. Bring derfor alle dine mørke og hemmelige tanker til Ham og se på dem *med* Ham. Han holder lyset, og du mørket. De *kan ikke* sameksistere, når I begge ser på dem sammen. Hans dom *må* sejre, og Han vil *give* den til dig efterhånden, som du tilslutter din opfattelse til Hans. At slutte dig sammen med Ham i at se er den måde, hvorpå du lærer at dele fortolkningen af opfattelse, der fører til viden, med Ham.

14.31 Du kan ikke se alene. At dele opfattelse med Ham, Som Gud har givet dig, underviser dig i at *anerkende* det, du ser. Det er anerkendelsen af, at intet, du ser, betyder *noget som helst* alene. At se sammen med Ham vil vise dig, at al mening, inklusive *din*, ikke kommer fra dobbelt syn, men fra den blide sammensmeltning af alting til *én* betydning, *én* følelse og *ét* formål. Gud har *ét* formål, som Han deler med dig. Det eneste syn, som Helligånden tilbyder dig, vil bringe

denne enhed til dit sind med en klarhed og en lysstyrke så intens, du ikke kunne ønske, at hele verden ikke accepterer det, Gud ville have, du har. Besku din vilje, accepter den som Hans, med al Hans kærlighed som din. Al ære til dig gennem Ham og gennem Ham til Gud.

14.32 I mørket har du tilsløret den glørværdighed, Gud gav dig og den magt, Han skænkede sin skyldfri Søn. Alt dette ligger skjult i ethvert mørklagt sted, indhyllet i skyld og i den mørke fornægtelse af uskyld. Bag de mørke døre, som du har lukket, ligger ingenting, fordi ingenting *kan* skjule Guds gave. Det er lukningen af dørene, der forstyrrer anerkendelsen af Guds magt, der skinner i dig. Forvis ikke magt fra dit sind, men lad alt det, der ville skjule din glørværdighed, blive bragt til Helligåndens dom og der ophævet. Den, Han ville frelse til glørværdighed, *bliver* frelst til den. Han har lovet Faderen, at du, gennem Ham, ville blive frigivet fra lidenhed til glørværdighed. Til det, Han lovede Gud, er Han fuldstændig tro, for Han delte med Gud det løfte, som blev givet Ham at dele med *dig*.

14.33 Han deler det stadig for *dig*. Alting, der lover noget andet, stort eller småt, uanset hvor meget eller hvor lidt værdsat, vil Han erstatte med det *ene* løfte, givet til Ham til at lægge på alteret til din Fader og Hans Søn. Intet alter står for Gud *uden* Hans Søn. Og intet bragt der, der ikke er lige værdigt til begge, vil andet end blive erstattet af gaver, fuldstændigt acceptable for Fader *og* Søn. Kan du tilbyde skyld til Gud? Du kan så ikke tilbyde den til Hans Søn. For de er ikke adskilte, og gaver til den ene *bliver* tilbudt den anden.

14.34 Du kender ikke Gud, fordi du ikke ved dette. Og dog kender du *virkeligt* Gud og *også* dette. Alt dette er trygt indeni dig, hvor Helligånden skinner. Han skinner ikke i opdeling, men på mødestedet, hvor Gud, forenet med Sin Søn, taler til sin Søn gennem Ham. Kommunikation mellem det, der ikke kan blive opdelt, *kan ikke* ophøre. Det hellige mødested for den useparerede Fader og Hans Søn ligger i Helligånden og i *dig*. Al indblanding i den kommunikation, som Gud Selv vil med Sin Søn, er ganske umulig her. Ubrudt og uafbrudt kærlighed flyder konstant mellem Faderen og Sønnen, som *begge* ville have det til at være. Og sådan *er* det.

14.35 Lad jeres sind ikke vandre gennem mørklagte korridorer, væk fra lysets centrum. I kan måske vælge at føre jer selv på afveje, men I kan kun blive bragt *sammen* af den Vejleder, udnævnt til jer. Han vil helt sikkert føre jer til, hvor Gud og Hans Søn venter på jeres anerkendelse. De er sammen om at give jer enhedens gave, foran hvilken *al* adskillelse forsvinder. Foren jer med det, I *er*. I *kan ikke* tilslutte jer noget som helst bortset fra virkelighed. Guds glørværdighed og Hans

Søns tilhører jer i sandhed. De *har* ingen modsætning, og intet andet kan I skænke jer selv.

14.36 Der er ingen erstatning for sandhed. Og sandhed vil gøre dette klart for dig efterhånden, som du bliver bragt ind på det sted, hvor du må *mødes* med sandhed. Og der til må du blive ført gennem blid forståelse, der ikke kan føre til noget andet sted. Hvor Gud er, der er *du*. Sådan *er* sandheden. Intet kan ændre den viden, givet til dig af Gud, til uvidenhed. Alt det, Gud skabte, kender dets Skaber. For dette er, hvordan skabelsen gennemføres af Skaberen og af Hans skabelser. På det hellige mødested er Faderen og Hans skabninger sammensluttet, og Hans Søns skabelser sammen med dem. Der er ét led, der slutter dem alle sammen, holdende dem i den enhed, ud af hvilken skabelsen sker.

14.37 Det led, med hvilket Faderen slutter sig til de, Han giver magten til at skabe som Ham, kan *aldrig* blive opløst. Hamlen selv er forening med hele skabelsen og med dens Ene Skaber. Og Hamlen forbliver Guds Vilje for dig. Læg ingen andre gaver end denne på dine andre, for intet kan sameksistere ved siden af det. Her bliver dine magre tilbud bragt sammen med Guds gave, og kun det, der er Faderen værdigt, vil blive accepteret af Sønnen, til hvem det var beregnet. Til den, Gud giver Sig Selv, *er* Han givet. Dine små gaver vil forsvinde på alteret, hvor Han har anbragt Sin Egen.

V. Anerkendelsen af hellighed

14.38 Soningen *gør* ikke hellig. I blev *skabt* hellige. Den bringer blot vanhellighed *til* hellighed eller det, I lavede til det, I *er*. At bringe sandhed og illusion sammen, egoet til Gud er Helligåndens eneste funktion. Hold ikke det, I laver, fra jeres Fader, for at skjule det har kostet jer viden om Ham og jer selv. Kundskaben er tryk, men hvori er *din* tryghed adskilt fra den? At lave tid til at *indtage* tidløshedens *plads* lå i beslutningen om ikke at være, som du var. Således blev sandhed gjort til fortid, og nutiden blev viet til illusion. Og fortiden blev også ændret og indskudt mellem det, der altid var og *nu*. Den fortid, som *du* husker, var *aldrig* og repræsenterer kun benægtelsen af det, der altid var.

14.39 At bringe egoet til Gud er kun at bringe fejl til sandheden, hvor den står korrigeret, fordi den er det *modsatte* af det, den møder, og bliver ophævet, fordi modsigelsen ikke længere kan opretholdes. Hvor længe kan modsigelse opretholdes, når dens umulige natur bliver klart afsløret? Det, der forsvinder i lys, bliver ikke angrebet. Det forsvinder blot, fordi det ikke er sandt. Forskellige virkeligheder er meningsløse, for virkelighed må være én. Den *kan ikke* ændre sig med tid eller humør

eller tilfældighed. Dens uforanderlighed er det, der *gør* den virkelig. Dette kan ikke *blive* ophævet. Ophævelse er for uvirkelighed. Og denne virkelighed er *nok* for dig.

14.40 Bare ved at være det, den er, befrier sandhed dig fra alting, som den ikke er. Soningen er så blid, du kun behøver at hviske til den, og al dens kraft vil skynde sig til din assistance og støtte. Du er ikke skrøbelig med Gud ved siden af dig. Dog uden Ham er du intet. Soningen tilbyder dig Gud. Den gave, som du afslog, bliver holdt af Ham i dig. Hans Ånd holder den der for dig. Gud har ikke forladt Sit alter, selvom Hans tilbeder anbragte andre guder på det. Templet er stadig helligt, for Tilstedeværelsen, der dvæler indeni det, *er* Hellighed.

14.41 I templet venter Hellighed stilfærdigt på tilbagevenden af dem, der elsker den. Tilstedeværelsen ved, at de vil vende tilbage til renhed og til nåde. Guds nåde vil tage dem blidt ind og dække alle deres fornemmelser af smerte og tab med den udødelige forsikring om deres Faders kærlighed. Der vil frygt for død blive erstattet med livsglæde. For Gud er Liv, og de *bor* i Liv. [Liv er lige så hellig som Helligheden, med hvilken det blev skabt.] Hellighedens Tilstedeværelse lever i alting, der lever, for Hellighed *skabte* liv og efterlader ikke det, Det skabte hellig som Den Selv.

14.42 I denne verden kan du blive et pletfrit spejl, i hvilket din Skabers hellighed skinner frem fra dig og hele vejen rundt omkring dig. Du kan afspejle Hamlen *her*. Dog ingen afspejlinger af billeder af andre guder må svække spejlet, der ville rumme Guds afspejling i sig. Jorden kan afspejle Hamlen eller helvede; Gud eller egoet. Du behøver kun at efterlade spejlet rent og frit for alle de billeder af skjult mørke, du har tegnet på det. Gud vil skinne på det af sig selv. Kun den klare afspejling af Ham Selv kan blive opfattet på det. Afspejlinger bliver set i lys. I mørke er de tilslørede, og deres betydning synes kun at ligge i skiftende fortolkninger snarere end i dem selv.

14.43 Afspejlingen af Gud *behøver* ingen fortolkning. Den er *klar*. Rens bare spejlet, og det budskab, der skinner frem fra det, spejlet holder frem til alle at se på, kan ingen *fejle* i at forstå. Det er budskabet, som Helligånden holder til spejlet, der er i Ham. Han anerkender det, fordi Han er blevet undervist i Sit *behov* for det, men ved ikke, hvor Han skal se for at finde det. Så lad Ham se det i *dig* og *dele* det med dig.

14.44 Kunne du blot i et enkelt øjeblik erkende helbredelsens magt, som afspejlingen af Gud, der skinner i dig, kan bringe til hele verden, kunne du ikke vente med at gøre dit sinds spejl rent til at modtage billedet af den hellighed, der helbreder verden. Billedet af hellighed,

der skinner i dit sind, er ikke tilsløret og vil ikke forandre sig. Dens betydning for dem, der ser på den, er ikke tilsløret, for enhver opfatter den som det *samme*. Alle bringer deres forskellige problemer til dens helbredende lys, men alle deres problemer bliver *kun* mødt med helbredelse der.

14.45 Hellighedens reaktion på *en hvilken som helst* form for fejl er altid den samme. Der er ingen modsigelse i det, hellighed fremkalder. Dets *eneste* svar er helbredelse uden hensyntagen til det, der bliver bragt til det. De, der har lært kun at tilbyde helbredelse på grund af afspejlingen af hellighed i dem, er rede til Hamlen omsider. Der er hellighed ikke en afspejling, men snarere den faktiske tilstand af det, der kun var spejlet til dem her. Gud er intet billede, og Hans skabelser, som del af Ham, rummer Ham i sig i sandhed. De *afspejler* ikke blot sandhed, for de *er* sandhed.

VI. Skiftet til mirakler

14.46 Når ingen opfattelse står mellem Gud og Hans skabelser, eller mellem Hans Børn og deres egne, må viden om skabelse fortsætte for evigt. De afspejlinger, som I accepterer i jeres sinds spejl i tid, bringer kun evigheden nærmere eller fjernere. Men evigheden i sig selv er hinsides *al* tid. Ræk ud af tiden og rør ved den ved hjælp af dens afspejling i dig. Og du vil vende dig fra tid til hellighed så sikkert, som afspejlingen af hellighed kalder enhver til at lægge al skyld til side. Afspejl Hamlens fred *her* og bring denne verden til Hamlen. For afspejlingen af sandhed trækker enhver *til* sandhed, og efterhånden, som de går ind i den, lader de alle afspejlinger bag sig.

14.47 I Hamlen bliver virkeligheden delt og ikke afspejlet. Ved at dele dens afspejling her bliver dens sandhed den eneste opfattelse, Guds Søn accepterer. Og således gryr erindringen om hans Fader i ham, og han kan ikke længere være tilfreds med andet end sin egen virkelighed. Du, på jorden, har intet begreb om grænseløshed, for den verden, du synes at leve i, *er* en verden af grænser. I denne verden er det ikke sandt, at noget som helst uden en rækkefølge af vanskeligheder kan forekomme. Miraklet har derfor en enestående funktion og er motiveret af en enestående Lærer, Der bringer en anden verdens love til denne ene. Miraklet er den *eneste* ting, du kan gøre, der transcenderer orden, idét det ikke er baseret på forskelle, men på lighed.

14.48 Mirakler er ikke i konkurrence, og antallet af dem, du kan lave, er grænseløst. De kan være samtidige og talrige som legioner. Dette er ikke svært at forstå, når du først forestiller dig dem som mulige overhovedet. Det, der *er* vanskeligere at begribe, er den manglende

rækkefølge af vanskeligheder, der stempler miraklet som noget, der skal komme andetsteds fra, ikke herfra. Fra verdens synspunkt er dette umuligt. Du har oplevet mangel på konkurrence blandt dine tanker, som, selvom de kan være i konflikt, kan falde dig ind sammen og i stort antal. Du er så vant til dette, at det kan give dig ringe overraskelse.

14.49 Dog, du er også vant til at klassificere nogle af dine tanker som vigtigere, større eller bedre, klogere eller mere produktive og værdifulde end andre. Og dette er sandt om tankerne, der krydser sindet for de, der tror, de lever adskilte. For nogle er overvejelser om Hamlen mens andre er motiverede af egoet, som kun *synes* at tænke. Resultatet er et vævende, skiftende mønster, der aldrig hviler og aldrig er stille. Det skifter uophørligt over dit sinds spejl, og Hamlens genspejlinger varer kun et øjeblik og bliver svage efterhånden, som mørket udsletter dem. Hvor der var lys, fjerner mørket det på et øjeblik, og skiftende mønstre af lys og mørke fejer konstant over jeres sind.

14.50 Den smule tilregnelighed, der stadig er tilbage, bliver holdt sammen af en fornemmelse af orden, som *du* fastlægger. Dog, selve den kendsgerning, at *du* kan gøre dette og bringe *en hvilken som helst* orden ind i kaos, viser dig, at du ikke er et ego, og at mere end et ego *må* være i dig. For egoet *er* kaos, og hvis det var hele dig, ville ingen orden overhovedet være mulig. Dog, selvom den orden, I pålægger jeres sind, begrænser egoet, begrænser den *også* jer. At ordne er at dømme og at arrangere *ved* dom. [Derfor er det ikke din funktion, men Helligåndens.] Det vil synes svært for dig at lære, at du ikke har noget grundlag *overhovedet* for at ordne dine tanker. Denne lektion underviser Helligånden i ved at give dig skinnende eksempler for at vise dig, at din måde at ordne på er forkert, men at en bedre måde bliver tilbudt dig.

14.51 Miraklet tilbyder nøjagtigt det samme svar på ethvert råb om hjælp. Det dømmer ikke råbet. Det anerkender blot det, det *er*, og svarer i overensstemmelse hermed. Det overvejer ikke, hvilket råb er højere eller større eller vigtigere. Du kan undre dig over, hvordan du, der stadig er bundet til dom, kan blive bedt om at gøre det, der ikke kræver din egen dom. Svaret er meget enkelt. Guds magt, og *ikke* din, fremkalder mirakler. Miraklet selv er kun vidnesbyrdet om, at du har Guds magt i dig. Det er grunden til, at miraklet giver ligeværdig velsignelse til alle, der tager del i det, og det er også grunden til, at *alle* og *enhver* tager del i det. Guds magt er grænseløs. Og da den altid er maksimal, tilbyder den *alting* til *enhvert* råb fra *hvem som helst*. Her er der ingen rækkefølge af vanskeligheder. Et råb om hjælp bliver givet hjælp.

14.52 Den eneste dom involveret overhovedet, er Helligåndens *eneste* opdeling i to kategorier - den ene af kærlighed og den anden råbet på kærlighed. *Du* kan ikke trygt lave denne opdeling, for du er alt for forvirret til enten at anerkende kærlighed eller til at tro, at alt andet ikke er andet end et behov for kærlighed. Du er for bundet til form og ikke til indhold. Det, du anser for indhold, er ikke indhold overhovedet. Det er kun form og intet andet. For du reagerer ikke på det, en broder *virkelig* tilbyder dig, men kun på den særlige opfattelse af hans tilbud, med hvilken egoet bedømmer det.

14.53 Egoet er ude af stand til at forstå indhold og er fuldstændigt ligeglad med det. For egoet, hvis formen er acceptabel, *må* indholdet være det. Ellers vil det angribe formen. I, der tror, I forstår noget af sindets dynamik, lad mig forsikre jer om, at I ved intet om det overhovedet. For af jer selv *kunne* I ikke vide noget om det. Undersøgelsen af egoet er *ikke* studiet af sindet. Faktisk nyder egoet studiet af det selv og anerkender fuldt ud engagementet fra studerende, der ville analysere det, og godkende dets vigtighed. Dog, studerer de kun form med meningsløst indhold. For deres lærer er meningsløs, skønt omhyggelig med at skjule denne kendsgerning bag en masse ord, der lyder imponerende, men som mangler nogen som helst konsekvent fornuft, når de bliver sat *sammen*.

14.54 Dette er karakteristisk for egoets domme. Separat ser de ud til at holde, men sæt dem sammen, og det tanke-system, der opstår ved at sammenslutte dem, er usammenhængende og fuldstændigt kaotisk. For form er ikke nok til at give mening, og den underliggende mangel på indhold gør et sammenhængende system umuligt. Adskillelse forbliver derfor egoets valgte tilstand. For ingen kan alene dømme egoet sandt. Dog, når to eller flere *slår sig sammen* om at søge efter sandhed, kan egoet ikke længere forsvare dets mangel på indhold. Foreningens kendsgerning *fortæller* dem, det ikke er sandt.

14.55 Det er umuligt at huske Gud i hemmelighed og alene. For at huske Ham betyder, du er *ikke* alene og villig til at huske det. Tag ingen tanke for dig selv, for ingen tanke, du rummer, *er* for dig selv. Hvis du ville huske din Fader, lad Helligånden ordne dine tanker og giv kun det svar, med hvilket Han svarer dig. Alle søger efter kærlighed, som du gør, og ved det ikke, medmindre han slutter sig sammen med dig i at søge efter den. Hvis I foretager den søgen sammen, bringer I et lys med jer så magtfuldt, at det, I ser, bliver givet mening. Den ensomme rejse mislykkes, fordi den har udelukket det, den ville finde.

14.56 Ligesom Gud kommunikerer med den Hellige Ånd i dig, således oversætter Helligånden Hans kommunikationer *gennem* dig, så *du* kan forstå dem. Gud har ingen hemmelige kommunikationer, for alting ved

Ham er fuldstændig åbent og frit tilgængelig for alle, er *til* alle. Intet lever i hemmelighed, og det, du ville skjule for Helligånden, er ingenting. Hver fortolkning, *du* ville lægge på en broder, er meningsløs. Lad Helligånden *vis* ham til dig og undervise dig både i hans kærlighed og behov for kærlighed. Hverken hans sind *eller dit* rummer mere end disse to tanker.

14.57 Miraklet er erkendelsen af, at dette er sandt. Hvor der er kærlighed, må din broder give den til dig på grund af det, den er. Men hvor, der er *behov* for kærlighed, må *du* give den på grund af det, du er. For længe siden sagde vi, at dette kursus vil undervise dig i det, du er, og gendanne din identitet for dig. Vi har allerede lært, at denne identitet bliver delt. Miraklet bliver *midlet* til at dele den. Ved at levere din identitet, hvor som helst den *ikke* bliver anerkendt, vil *du* anerkende den. Og Gud Selv, Der vil være sammen med Sin Søn for evigt, vil velsigne enhver anerkendelse af Hans Søn med al den kærlighed, Han rummer for hamHam. Magten i *al* Hans kærlighed vil heller ikke være fraværende fra noget som helst mirakel, du tilbyder Hans Søn. Hvordan kan der så være en rækkefølge af vanskeligheder blandt dem?

VII. Sandhedsprøven

14.58 Dog er det væsentlige at lære, at *du ikke ved*. Viden er magt, og al magt er af Gud. I, der har prøvet på at beholde magt for jer selv, har mistet den. I har stadig magten, men I har anbragt så meget mellem den og jeres *bevidsthed* om den, at I ikke kan bruge den. Alting, I har lært jer selv, har gjort jeres magt mere og mere tilsløret for jer. I ved ikke, *hvad* den er eller *hvor*. I har lavet en efterligning af magt og en fremvisning af styrke så ynkelig, at den *må* svigte jer. For magt er ikke en tilsyneladende styrke, og sandhed er hinsides efterligning af nogen som helst slags. Dog er alt det, der står mellem dig og Guds magt i dig, ikke andet end din indlæring af det falske og dine forsøg på at ophæve det sande.

14.59 Så vær villig til at lade det hele blive ophævet, og vær glad for, at I ikke er bundet til det for evigt. For I har lært jer selv, hvordan putte Guds Søn i fængsel, en lektion så utænkelig, at kun de sindssyge i den dybeste søvn endog kunne drømme om det. Kan Gud lære hvordan *ikke* at være Gud? Og kan Hans Søn, givet al magt af Ham, lære at være magtesløs? Hvad har I undervist jer selv i, som I på nogen mulig måde foretrækker at beholde i stedet for det, I *har*, og det, I *er*?

14.60 Soning underviser jer i, hvordan undslippe for evigt fra alting, I har undervist jer selv i, i fortiden ved kun at vise jer det, I er *nu*. Indlæring *er blevet* gennemført, før dens virkninger bliver

manifesterede. Indlæring er derfor i fortiden, men dens indflydelse afgør nutiden ved at give den en hvilken som helst betydning, den har for jer. *Jeres* indlæring giver ingen mening i nutiden overhovedet. Intet, I nogensinde har lært, kan hjælpe jer med at forstå nutiden eller lære jer at ophæve fortiden. *Jeres* fortid *er* det, I har undervist jer selv i. *Giv slip i det hele*. Forsøg ikke at forstå nogen som helst begivenhed eller noget som helst eller nogen som helst i dens lys, for mørkets lys, i hvilket I prøver på at se, kan *kun* tilsløre.

14.61 Anbring overhovedet ingen tillid i mørke til at oplyse din forståelse, for hvis du gør, modsiger du lyset og *tror* derved, du ser mørket. Dog, mørket kan ikke *blive* set, for det er intet andet end en tilstand, i hvilken det at se bliver umuligt. I, der endnu ikke har bragt alt mørket, som I har undervist jer selv i til lyset i jer, kan næppe bedømme sandheden og værdien af dette kursus. Dog forlod Gud jer ikke. Og så har I en anden lektion, sendt fra Ham, *allerede* lært for ethvert Barn af lys af Ham, til Hvem Gud gav den. Denne lektion skinner af Guds glørværdighed, for i den ligger Hans magt, som Han så gladeligt deler med Sin Søn.

14.62 Lær om Hans lykke, som er *din*. Men for at udføre dette, må alle dine mørke lektioner blive bragt villigt til sandhed og med glæde lagt ned af hænder åbne for at modtage, ikke lukkede for at tage. Hver mørk lektion, som du bringer til Ham, Der underviser i lys, vil Han acceptere fra dig, fordi du ikke ønsker den. Og Han vil med glæde *udveksle* hver enkelt for den lyse lektion, Han har lært for dig. Tro aldrig på, at nogen som helst lektion, du har lært *adskilt* fra Ham, betyder noget.

14.63 I har én prøve, så sikker som Gud, til at anerkende, om det, I lærte, er sandt. Hvis I er fuldstændigt fri for frygt af nogen som helst slags, og hvis alle de, der mødes med eller endog tænker på jer, tager del i jeres perfekte fred, så kan I være sikre på, at I har lært Guds lektion og ikke jeres. Medmindre alt dette er sandt, *er* der mørke lektioner i jeres sind, der skader og hindrer jer og alle omkring jer. *Fraværet* af perfekt fred betyder kun *én* ting: I tror, I ikke vil det for Guds Søn, hans Fader vil for ham. Enhver mørk lektion underviser i dette i en eller anden form. Og enhver lys lektion, med hvilken Helligånden vil erstatte de mørke, du ikke accepterer og skjuler, underviser dig i, at du vil med Faderen og Hans Søn.

14.64 Vær ikke bekymret for, hvordan I kan lære en lektion så fuldstændigt forskellig fra alting, I har lært jer selv. Hvordan ville I vide det? *Jeres* del er meget enkel. I behøver kun at anerkende, at alting, I lærte, *ønsker* I ikke. Bed om at blive *undervist*, og brug ikke jeres erfaringer til at bekræfte det, I har lært. Når jeres fred bliver truet eller forstyrret på nogen som helst måde, sig til jer selv,

14.65 *Jeg ved ikke hvad noget som helst, inklusive dette, betyder. Og så ved jeg ikke, hvordan jeg skal reagere på det. Og jeg vil ikke bruge min egen fortidige indlæring som lyset til at vejlede mig nu.*

14.66 Ved denne afvisning af at forsøge at undervise dig selv i det, du ikke ved, vil den Vejleder, Som Gud har givet dig, tale til dig. Han vil indtage Sin retmæssige plads i din bevidsthed, i det øjeblik *du* forlader den og tilbyder den til Ham.

14.67 *Du* kan ikke være din vejleder til mirakler, for det er dig, der gjorde dem nødvendige. Og *fordi* du gjorde det, er de midler, du kan regne med til mirakler, blevet leveret *til* dig. Guds Søn kan ikke lave noget behov, hans Fader ikke vil opfylde, hvis han men henvender sig til Ham den mindste smule. Dog kan Han ikke tvinge sin Søn til at vende sig til Ham og forblive Sig Selv. Det er umuligt, at Gud mister Sin identitet, for hvis Han gjorde det, ville du miste *din*. Og når Han er din, kan Han ikke ændre sig selv, for din identitet *er* uforanderlig. Miraklet anerkender Hans uforanderlighed ved at se Hans Søn, som Han altid var, og ikke som Han ville gøre sig selv til. Miraklet bringer de virkninger, som *kun* skyldfrihed kan bringe, og fastlægger således den kendsgerning, at skyldfrihed må *være*.

14.68 Hvordan kan du, så fast bundet til skyld og forpligtet til at forblive det, fastlægge din skyldfrihed for dig selv? Det er umuligt. Men vær sikker på, at du er villig til at anerkende, at det *er* umuligt. Det er kun, fordi du tror, at du kan styre en lille del eller håndtere bestemte aspekter af dit liv alene, at Helligåndens vejledning er begrænset. Således ville du gøre Ham upålidelig og bruge denne indbildte upålidelighed som en undskyldning for at holde visse mørke lektioner fra Ham. Og ved at begrænse den vejledning, som du ville *acceptere*, er du ude af stand til at regne med mirakler til at besvare alle dine problemer for dig.

14.69 Tror du, at det, Helligånden ville have dig til at *give*, ville Han *tilbageholde* for dig? Du har *ingen* problemer, som Han ikke kan løse ved at tilbyde dig et mirakel. Mirakler er til *dig*. Og enhver frygt eller smerte eller prøvelse, du har, *er blevet* ophævet. Han har bragt dem alle til lys efter at have accepteret dem *i stedet* for dig og anerkendt, de aldrig var. Der er ingen mørke lektioner, Han ikke allerede har lettet for dig. De lektioner, I ville undervise jer selv i, har Han allerede korrigeret. De findes ikke i Hans sind overhovedet. For fortiden binder Ham ikke og binder derfor ikke dig. Han ser ikke tid, som du gør. Og hvert mirakel, Han tilbyder dig, korrigerer dit brug af tid og gør den til Hans.

14.70 Han, der har befriet dig fra fortiden, ville undervise dig i, du *er* fri af den. Han ville bare have dig til at acceptere Hans præstationer som dine, fordi Han lavede dem *for* dig. Og fordi Han gjorde det, *er* de dine. Han har gjort dig fri af det, du lavede. Du kan fornægte Ham, men du *kan ikke* påkalde Ham forgæves. Han giver *altid* det, Han har lavet i dit sted. Han ville lægge Sin lyse undervisning så fast i dit sind, at ingen mørke lektioner kan blive i det, Han har fastlagt som helligt ved Sin Tilstedeværelse. Tak Gud, at Han er der og arbejder gennem dig. Og alle Hans værker er dine. Han tilbyder dig et mirakel med hver eneste du lader Ham lave gennem dig.

14.71 Guds Søn vil *altid* være udelelig. Ligesom vi bliver holdt som én i Gud, således lærer vi som én i Ham. Guds Lærer er så lig Sin Skaber som Hans Søn er, og gennem Sin Lærer forkynder Gud Sin Énhed og Sin Søns. Lyt i stilhed, og hæv ikke din stemme mod Ham. For Han underviser i enhedens mirakel, og foran Hans lektioner forsvinder opdeling. Undervis som Ham her, og du vil huske, at du altid har skabt som din Fader. Skabelsens mirakel er aldrig ophørt, og har det hellige stempel af udødelighed på sig. Dette er Guds Vilje for al skabelse, og al skabelse tilslutter sig i at ville det.

14.72 De, der altid husker, at de intet ved, men som er villige til at lære *alting*, vil lære det. Men når som helst de stoler på sig selv, vil de *ikke* lære. De har ødelagt deres motivation til at lære ved at tænke, de *allerede* ved. Tænk ikke, du forstår noget som helst, før du har bestået prøven om perfekt fred, for fred og forståelse går sammen og kan aldrig blive fundet alene. Hver bringer den anden *med* sig, for det er Guds lov, de ikke er adskilte. De er årsag og virkning, hver for den anden, så hvor den ene er fraværende, *kan* den anden *ikke* være.

14.73 Kun de, der ser, de ikke kan vide, medmindre virkningen af forståelse er hos dem, kan virkelig lære overhovedet. Og for dette må det være fred, de ønsker, og intet andet. Når som helst du tror, *du* ved, vil fred vige fra dig, fordi du har forladt Fredens Lærer. Når som helst du fuldt ud indser, at du *ikke* ved, vil fred vende tilbage, for du vil have inviteret Ham til at gøre det ved at opgive egoet på Hans vegne. Påkald ikke egoet for noget som helst. Det er kun *dette*, som du behøver. Helligånden vil af Sig *Selv* fylde alle sind, der således gør plads til Ham.

14.74 Hvis du ønsker fred, må du forlade angrebets lærer. Fredens Lærer vil *aldrig* forlade dig. Du kan svigte Ham, men Han vil aldrig gøre gengæld, for Hans tro på dig *er* Hans forståelse. Den er lige så fast som Hans tro på Hans Skaber, og Han ved, at troen på Hans Skaber *må* omfatte tro på Hans skabelse. I denne konsistens ligger Hans hellighed,

som Han ikke kan opgive, for det er ikke Hans Vilje at gøre det. Med din perfektion for øje altid, giver Han fredens gave til enhver, der opfatter behovet for fred, og som ville have den. Gør plads til fred, og den vil komme. For forståelse er i dig, og fra den *må* fred komme.

14.75 Guds kraft, fra hvilken de begge opstår, er din lige så sikkert, som den er Hans. Du tror, du kender Ham ikke, kun fordi det, alene, er umuligt at kende Ham. Dog se de mægtige værker, som Han vil lave gennem dig, og du må være overbevist om, at du lavede dem gennem Ham. Det er umuligt at fornægte Kilden til virkninger så kraftige, at de ikke *kunne* være af dig. Giv plads til Ham, så finder du dig selv så fyldt med magt, at intet vil sejre mod din fred. Og dette vil være den prøven, ved hvilken du anerkender, at du har forstået det.

Kapitel Femten:

Tidens formål

I. Introduktion

15.1 Kan du forestille dig, hvad det betyder ingen sorger at have, ingen frygt, ingen bekymringer, men blot at være perfekt rolig og stille hele tiden? Dog det er det, tid er til - at lære kun det og intet andet. Guds Lærer kan ikke være tilfreds med Sin undervisning, før den udgør *hele* din indlæring. Han har ikke opfyldt sin undervisningsfunktion, før du er blevet en så konsekvent elev, at du *kun* lærer af Ham. Når dette er sket, vil du ikke længere behøve en Lærer eller tid til at lære i.

15.2 En kilde til opfattet modløshed, fra hvilken du lider, er din tro på, at dette tager tid, og at resultaterne af Helligåndens undervisning er langt ude i fremtiden. Sådan er det ikke. For Helligånden *bruger* tid på sin egen måde og er ikke bundet af den. [Tid er Hans ven i undervisning. Den spilder Ham ikke, som den gør dig.] Og alt det spild, som tiden synes at bringe med sig, skyldes kun din identifikation med egoet, der bruger tid til at støtte sin tro på ødelæggelse. Egoet, ligesom Helligånden, bruger tid til at overbevise dig om uundgåeligheden af målet og slutningen på undervisning. For egoet er målet død, der er dets slutning. Men for Helligånden er målet liv, der ikke *har* nogen slutning.

II. Brug af Tid

15.3 Egoet er tidens allierede, men ikke en ven. For det er lige så mistillidsfuld overfor døden, som det er overfor livet, og det, det ønsker for dig, kan det ikke tolerere. Egoet vil ønske *dig* død, men *ikke* sig selv. Resultatet af dets mærkelige religion må derfor være

overbevisningen om, at det kan forfølge dig hinsides graven. Og ud af dets uvillighed til at lade dig finde fred, selv i den død, det ønsker for dig, tilbyder det dig udødelighed i helvede. Det taler til dig om Hamlen, men forsikrer dig om, at Hamlen ikke er til dig. Hvordan kan de skyldige håbe på Hamlen? Troen på helvede er uundgåelig for de, der identificerer sig med egoet. Deres mareridt og deres frygt er alle forbundet med det.

15.4 Egoet underviser i, at helvede er i *fremtiden*, for dette er det, al dets undervisning er rettet mod. Helvede er dets *mål*, for selvom egoet sigter mod død og opløsning som en slutning, *tror* det ikke på det. Dødsålet, som det higer efter for dig, efterlader det utilfredsstillet. Ingen, der følger egoets undervisning, er uden dødsfrygten. Dog, hvis døden blot blev tænkt på at være en ende på smerte, ville den være *frygtet*? Vi har set dette mærkelige paradoks i egoets tankesystem før, men aldrig så tydeligt som her. For egoet må synes at *holde* frygt væk fra dig for at beholde din troskab. Dog må det *fremkalde* frygt for at bevare *sig selv*.

15.5 Igen prøver egoet, og lykkes alt for ofte i at gøre begge dele ved at bruge dissociation, at holde dets modstridende mål sammen, så de ser ud til at blive forenet. Egoet underviser således: Død er slutningen, hvad angår håb om Hamlen. Dog, fordi du og det selv ikke kan blive adskilt, og fordi det ikke kan forestille sig det *egen* død, vil det stadig forfølge dig, fordi skyld er evig. Sådan er egoets version af udødelighed. Og det er denne, egoets version af tid understøtter.

15.6 Egoet underviser i, at Hamlen er her og nu, fordi *fremtiden* er helvede. Selv når det angriber så vildt, at det prøver på at tage livet af en eller anden, der hører det midlertidigt som den *eneste* stemme, taler det om helvede selv til. For det fortæller ham, at helvede er *her* og byder ham at springe fra helvede ind i glemsel. Den eneste tid, egoet tillader nogen som helst at se på med en vis grad af sindsligevægt, er fortiden. Og selv der, er dens eneste værdi, at den ikke er mere.

15.7 Hvor dystert og fortvivlet er egoets brug af tid! Og hvor frygtindgydende! For nedenunder dets fanatiske insistering på, at fortiden og fremtiden skal være den samme, er skjult en langt mere lumsk trussel mod fred. Egoet reklamerer ikke for sin endelige trussel, for det ville have dets tilbedere til stadig at tro, at det kan tilbyde *undslippelse* fra det. Men troen på skyld *må* føre til troen på helvede og *gør det altid*. Den eneste måde, på hvilken egoet tillader frygten for helvede at blive oplevet, er at bringe helvede *her*, men altid som en forsmag på fremtiden. For ingen, der betragter sig selv som fortjenende helvede, kan tro, at straf vil ende i fred.

15.8 Helligånden underviser således: Der *er* intet helvede. Helvede er kun det, egoet har lavet ud af *nutiden*. Troen på helvede er det, der forhindrer dig i at *forstå* nutiden, fordi du er *bange* for den. Helligånden fører lige så støt til Hamlen, som egoet driver til helvede. For Helligånden, Der *kun* kender nutiden, bruger den til at ophæve den frygt, med hvilken egoet ville gøre nutiden ubrugelig. Der er *ingen* undslippelse fra frygt i egoets brug af tid. For tiden er, ifølge dets undervisning, intet andet end et undervisningsmiddel til *forøgelse* af skyld, indtil den bliver altomfattende og kræver hævn for evigt.

15.9 Helligånden ville ophæve alt dette *nu*. Frygt er *ikke* af nutiden, men kun af fortiden og fremtiden, der ikke eksisterer. Der er ingen frygt i nuet, når hvert øjeblik står klart og adskilt fra fortiden uden, at dens skygge når ud og ind i fremtiden. Hvert øjeblik er en ren, uplettet fødsel, i hvilket Guds Søn dukker frem fra fortiden ind i nutiden. Og nutiden strækker sig for evigt. Den er så smuk og så ren og fri for skyld, at intet andet end lykke er der. Intet mørke bliver husket, og udødelighed og glæde er *nu*.

15.10 Denne lektion tager *ingen* tid. For hvad er tiden uden en fortid og fremtid? Det *har* taget tid at vildlede dig så fuldstændigt, men det tager ingen tid overhovedet at være det, du *er*. Begynd at praktisere Helligåndens brug af tid som et undervisningsmiddel til lykke og fred. Tag selve dette øjeblik, *nu*, og tænk på det som *alt*, *der er* af tid. Intet kan nå dig her ud af fortiden, og det er her du er *fuldstændig* frikendt, fuldstændigt fri og helt uden fordømmelse. Fra dette hellige øjeblik, hvori hellighed blev født igen, vil du gå frem i tiden uden frygt og uden nogen fornemmelse af forandring *med* tiden.

15.11 Tiden er ufattelig uden forandring, dog ændres hellighed ikke. Lær fra dette øjeblik mere end blot, helvede ikke findes. I dette forløsende øjeblik ligger Hamlen. Og Hamlen vil ikke forandre sig, for fødslen ind i den hellige nutid er *frelse* fra forandring. Forandring er en illusion, undervist i af de, der ikke kunne se sig selv som skyldfri. Der er ingen forandring i Hamlen, fordi der ingen forandring er i Gud. I det hellige øjeblik, i hvilket du ser dig selv som skinnende af frihed, *vil* du huske Gud. For at huske Ham *er* at huske frihed.

15.12 Når som helst du bliver fortvivlet ved tanken om, hvor lang tid det vil tage at skifte sindelag så fuldstændigt, spørg dig selv: "Hvor længe er et øjeblik?" Kunne du ikke give så kort en tid til Helligånden til din frelse? Han beder ikke om mere, for Han har intet behov for mere. Det tager langt længere at undervise dig i, hvordan at blive villig til at give Ham dette end for Ham at bruge dette lille bitte øjeblik til at

tilbyde dig hele Hamlen. Til gengæld for dette øjeblik står Han klar til at give dig erindringer om evigheden.

15.13 Du vil aldrig give dette hellige øjeblik til Helligånden på din frigivelses vegne, så længe du er uvillig til at give det til dine brødre på *deres*. For det øjeblik af hellighed bliver delt og kan ikke være dit alene. Husk så, når du bliver fristet til at angribe en broder, at hans øjeblik af frigørelse er *dit*. Mirakler er de øjeblikke af frigivelse, du tilbyder og vil *modtage*. De bekræfter din villighed til at *blive* frigivet og til at tilbyde tid til Helligånden til Hans brug af den. Hvor længe er et øjeblik? Det er lige så kort for din broder, som det er for dig. Praktiser at give dette velsignede øjeblik af frihed til alle, der er slavebundet af tid, og gør således tid til deres ven *for* dem. Helligånden giver deres velsignede øjeblik til *dig* gennem din given af det. Når du giver det, tilbyder Han det til *dig*.

15.14 Vær ikke uvillig til at give det, du ville modtage af Ham, for du slutter dig til Ham i at give. I den krystalklare renhed af den befrielse, du giver, er din *øjeblikkelige* undslippelse fra skyld. Du *må* være hellig, hvis du tilbyder hellighed. Hvor længe er et øjeblik? Så længe som det tager at genoprette perfekt tilregnelighed, perfekt fred og perfekt kærlighed til enhver, til Gud og til *dig selv*. Så længe som det tager at huske udødelighed og dine udødelige skabelser, der deler det med dig. Så længe som det tager at bytte helvede for Hamlen. Længe nok til at transcendere al egoets gøren og stige op til din Fader.

15.15 Tid er din ven, hvis du overlader den til Helligånden at bruge. Han behøver kun meget lidt for at genoprette hele Guds magt til dig. Han, Der transcenderer tid for dig, forstår det, tid er *til*. Hellighed ligger ikke i tid, men i evighed. Der var aldrig et øjeblik, hvori Guds Søn kunne miste sin renhed. Hans uforanderlige tilstand er hinsides tid, for hans renhed forbliver for evigt hinsides angreb og uden variabilitet. Tid står stille i hans hellighed og ændrer sig ikke. Og så er den ikke længere tid overhovedet. For fanget i Guds skabelses eneste, evige hellige øjeblik, forvandles den til for evigt. Giv det evige øjeblik, så evighed kan blive husket *for* dig i det skinnende øjeblik af perfekt frigivelse. Tilbyd det hellige øjeblik mirakel gennem Helligånden, og lad Ham give det til dig til Ham.

III. Tid og Evighed

15.16 Soningen er *i* tid, men ikke *for* tid. Værende i dig, er den evig. Det, der rummer erindringer af Gud, kan ikke være bundet af tid. Lige så lidt kan du. For medmindre Gud er bundet, kan du ikke være det. Et øjeblik, tilbudt til Helligånden, bliver tilbudt Gud på dine vegne, og i

det øjeblik vil du vågne blidt i Ham. I det velsignede øjeblik vil du give slip på al din tidligere lærdom, og Helligånden vil hurtigt tilbyde dig hele fredens lektion. Hvad kan tage tid, når alle forhindringer for indlæring er blevet fjernet? Sandhed er så langt hinsides tiden, at det hele sker med det samme. For da den blev skabt én, afhænger dens enhed ikke af tid overhovedet.

15.17 Vær ikke bekymret over tid, og frygt ikke for det øjeblik af hellighed, der vil fjerne *al* frygt. For fredens øjeblik er evigt, *fordi* det er fuldstændigt uden frygt. Det *vil* komme, da det er den lektion, Gud giver dig gennem den Lærer, Han har udpeget til at oversætte tid til evighed. Velsignet er Guds Lærer, Hvis glæde det er at undervise Guds hellige Søn i hans hellighed. Hans glæde er ikke indeholdt i tid. Hans undervisning er til dig, fordi Hans glæde er *din*. Gennem Ham står du foran Guds alter, hvor Han blidt oversætter helvede til Hamlen. For det er kun i Hamlen, at Gud ville have dig til at være.

15.18 Hvor længe kan det tage at være, hvor Gud ville have dig? For du *er*, hvor du for evigt har været og for evigt vil være. Alt det, du har, har du for evigt. Det velsignede øjeblik når ud til at omfatte tid, da Gud udvider Sig Selv til at omfatte dig. I, der har tilbragt dage, timer og endda år med at lænke jeres brødre til jeres egoer i et forsøg på at støtte det og opretholde dets svaghed, opfatter ikke *styrkens* Kilde. I det hellige øjeblik vil du fjerne alle dine brødres lænker og afslå at støtte deres svaghed eller din egen.

15.19 Du er ikke bevidst om, hvor meget du har misbrugt dine brødre ved at se dem som kilder til egoetstøtte. Som et resultat vidner de *for* egoet i din opfattelse og synes at give grunde til ikke at give slip i det. Dog er de langt stærkere og meget mere overbevisende vidner for Helligånden. Og de støtter Hans *styrke*. Det er derfor dit valg, om de støtter egoet eller Helligånden i *dig*. Og du vil vide, hvad du har valgt ved *deres* reaktioner. En Guds Søn, der er blevet frigivet gennem Helligånden i en broder, bliver *altid* anerkendt, hvis frigivelsen er *fuldstændig*. Han kan ikke *blive* fornægtet. Så længe du forbliver usikker, kan det kun være, fordi du ikke har givet fuldstændig frigivelse. Og på grund af dette har du ikke givet ét eneste øjeblik *fuldstændigt* til Helligånden. For når du har, vil du være sikker på, du har. Du vil være *sikker*, fordi vidnet for Ham vil tale så tydeligt om Ham, at du vil høre og *forstå*.

15.20 Du vil tvivle, indtil du hører *ét* vidne, som du fuldstændig har frigivet gennem Helligånden. Og så vil du ikke tvivle mere. Det hellige øjeblik er endnu ikke sket for dig. Dog vil det, og du vil anerkende det med perfekt sikkerhed. Ingen Guds gave anerkendes på nogen som helst anden måde. Du kan praktisere det hellige øjeblik mekanisk og vil

lære meget af at gøre det. Dog dets skinnende og glitrende glans, som bogstaveligt talt vil blinde dig for denne verden med dets eget syn, kan du ikke levere. Og her er det ; *alt* i dette øjeblik komplet, gennemført og givet *fuldstændigt*.

15.21 Begynd nu på at praktisere din lille del i at udskille det hellige øjeblik. Du vil modtage meget konkrete instruktioner efterhånden, som du går fremad. At lære at udskille dette enkelte sekund og begynde at opleve det som tidløst er at begynde at opleve dig selv som *ikke* adskilt. Frygt ikke, at du ikke vil blive givet hjælp til dette. Guds Lærer og Hans lektion vil støtte din styrke. Det er kun din svaghed, der vil gå væk fra dig i denne praksis, for det er praktiseringen af Guds magt i dig. Brug den bare i ét øjeblik, og du vil aldrig fornægte den igen. Hvem kan fornægte Tilstedeværelsen af den, universet bøjer sig for i påskønnelse og glæde? Foran anerkendelsen af universet, som vidner om Den, *må* dine tvivl forsvinde.

IV. Lidenhed Versus Storhed

15.22 Vær ikke tilfreds med lidenhed, men vær sikker på, du forstår det, lidenhed er, og hvorfor du aldrig kunne være tilfreds med den. Lidenhed er det tilbud, du gav *dig selv*. Du tilbød denne i stedet for storhed, og du *accepterede* den. Alting i denne verden er småt, fordi det er en verden lavet af lidenhed i den mærkelige tro, at lidenhed kan tilfredsstille dig. Når du stræber efter noget som helst i denne verden i den tro, at det vil bringe dig fred, nedgør du dig selv og blinder dig selv for glørværdighed. Lidenhed og glørværdighed er de valg, der er åbne for din stræben og din årvågenhed. Du vil altid vælge den ene på *bekostning* af den andet.

15.23 Dog, det, du ikke indser, hver gang du vælger, er, at dit valg er din vurdering af *dig selv*. Vælg lidenhed, og du vil ikke have fred, for du vil have dømt dig selv uværdig til den. Og ligegyldigt hvad du tilbyder som erstatning er en alt for dårlig gave til at tilfredsstille dig. Det er afgørende, at du accepterer kendsgerningen og accepterer det med glæde, at der ikke er nogen form for lidenhed, der *nogensinde* kan tilfredsstille dig. Du er fri til at prøve så mange, som du ønsker, men alt, hvad du vil gøre, er at forsinke din hjemkomst. For du vil kun være tilfreds med storhed, der er dit hjem.

15.24 Der er et dybt ansvar, du skylder dig selv, og et, som du må lære at huske hele tiden. Lektionen vil synes hård til at begynde med, men du vil lære at elske den, når du indser, at den er sand og udgør en hyldest til din magt. Du, der har søgt og fundet lidenhed, husk dette: Enhver beslutning, som du træffer, stammer fra det, du tror, du *er*, og

repræsenterer den værdi, du *pålægger* dig selv. Tro det småtte kan tilfredsstille dig og ved at begrænse dig selv, vil du ikke blive tilfreds. For din funktion er *ikke* lille, og det er kun ved at finde din funktion og opfylde den, at du kan undslippe fra lidenhed.

15.25 Der er ingen tvivl om det, din funktion er, for Helligånden *ved*, hvad den er. Der er ingen tvivl om dens storhed, for den når dig gennem Ham *fra* Storhed. Du behøver ikke at stræbe efter den, fordi du *har* den. Al din stræben må være rettet *imod* lidenhed, for det kræver *virkeligt* årvågenhed at beskytte din storhed i denne verden. At fastholde din storhed i fuldkommen bevidsthed i en verden af lidenhed er en opgave, det småtte ikke kan påtage sig. Dog, det bliver bedt om af dig i hyldest til din storhed og *ikke* din lidenhed. Det bliver heller ikke bedt om af dig alene.

15.26 Guds magt vil støtte enhver indsats, du laver på Hans kære Søns vegne. Søg efter det småtte, og du nægter dig selv Hans magt. Gud vil ikke, at Hans Søn er tilfreds med mindre end alting. For Han er ikke tilfreds uden Hans Søn, og Hans Søn kan ikke være tilfreds med mindre, end Hans Fader har givet Ham. Vi spurgte dig en gang før, "Ville du være gidsel for egoet eller vært for Gud?" Lad dette spørgsmål blive stillet dig af Helligånden i dig, hver gang du træffer en beslutning. For enhver beslutning, du træffer, besvarer *virkeligt* dette og inviterer sorg eller glæde i overensstemmelse hermed.

15.27 Da Gud gav Sig Selv til dig i din skabelse, etablerede Han dig som vært for Ham for evigt. Han har ikke forladt dig, og du har ikke forladt Ham. Alle dine forsøg på at benægte Hans størrelsesorden og gøre Hans Søn til gidsel for egoet kan ikke gøre den lille, Gud har sluttet til Sig. Hver beslutning, du træffer, er for Hamlen eller for helvede og vil bringe dig bevidsthed om det, du besluttede dig *for*. Helligånden kan rumme jeres størrelsesorden, ren for al lidenhed, klar og i perfekt sikkerhed i jeres sind, uberørt af enhver lille gave, lidenhedens verden ville tilbyde jer. Men for dette kan du ikke gå *imod* Ham i det, Han vil for dig.

15.28 Beslut for Gud gennem Ham. For lidenhed og troen på, at du kan være tilfreds med lidenhed, er de beslutninger, du har truffet om dig selv. Magten og glørværdigheden, der ligger i dig fra Gud, er for alle, der, ligesom du, opfatter sig selv som små og har bedraget sig selv til at tro, at lidenhed kan blive blæst op af dem til en følelse af storhed, der kan tilfredsstille dem. Giv hverken lidenhed eller accepter den. Al ære tilkommer Guds vært. Din lidenhed bedrager dig, men din storhed er af Ham, Der bor i dig, og i Hvem du bor. Så rør ingen med lidenhed i Kristi navn, evig vært for Hans Fader.

15.29 På denne årstid (jul), der fejrer fødslen af hellighed ind i denne verden, slut dig til mig, der besluttede for hellighed for *dig*. Det er vores opgave *sammen* at genoprette bevidstheden om storhed for værten, som Gud udpegede til Sig Selv. Det er hinsides al din lidenhed at give Guds gave, men *ikke* hinsides *dig*. For Gud ville give Sig Selv *gennem* dig. Han rækker fra dig til alle og enhver og hinsides alle og enhver til Hans Søns skabelser, men uden at forlade dig. Langt hinsides din lille verden, men stadigt i dig, udvider Han sig for evigt. Dog bringer Han alle Sine udvidelser til dig som vært for Ham.

15.30 Er det et offer at lade lidenhed bag dig og ikke vandre forgæves? Det er ikke offer at vågne til glørværdighed. Men det *er* et offer at acceptere noget som helst mindre end glørværdighed. Lær at du *må* være værdig til Fredens Prins, født i dig til ære for Ham, Hvis vært er du. Du ved ikke, hvad kærlighed betyder, fordi du har forsøgt at købe den med små gaver og dermed værdsat den for lidt til at være i stand til at forstå dens størrelsesorden. Kærlighed er *ikke* lille, og kærlighed bor i dig, for du er vært for Ham. Foran den storhed, der bor i dig, glider din dårlige værdsættelse af dig selv og alle de små tilbud, du har givet, ind i intet. Hellige Barn af Gud, hvornår vil du lære, at *kun* hellighed kan tilfredsstille dig og give dig fred?

15.31 Husk, at du ikke lærer for dig selv alene, ikke mere end jeg gjorde. Det er, *fordi* jeg lærte for dig, at du kan lære af mig. Jeg ville kun lære dig det, der er dit, så at vi sammen kan erstatte den lurvede lidenhed, der binder Guds vært til skyld og svaghed med den glade bevidsthed om den glørværdighed, der er i ham. Min fødsel i dig er din opvågning til storhed. Byd mig velkommen, ikke ind i en krybbe, men ind i alteret til hellighed, hvor hellighed bor i perfekt fred. Mit Rige er ikke af denne verden, fordi det er i *dig*. Og du er af din Fader. Lad os slutte os sammen i at ære dig, der *må* forblive for evigt hinsides lidenhed.

15.32 Beslut med mig, der har besluttet at leve med dig. Jeg vil, som min Fader vil, vidende, at Hans Vilje er konstant og i fred for evigt med Sig Selv. Du vil være tilfreds med intet andet *end* Hans Vilje. Accepter intet mindre, erindrende at alting, jeg lærte, er dit. Det, min Fader elsker, elsker jeg, som Han gør, og jeg kan ikke mere acceptere det, det ikke er, end Han kan. Og *du* kan heller ikke. Når I har lært at acceptere det, I er, vil I ikke lave flere gaver at tilbyde jer selv, for I vil vide, at I er komplette, har brug for intet og ude af stand til at acceptere *noget som helst* for jer selv. Men I vil gladeligt give efter at *have* modtaget. Guds vært behøver ikke søge at finde noget som helst.

15.33 Hvis du er fuldstændig villig til at overlade frelse til Guds plan og uvillig til selv at forsøge at gribe efter fred, vil frelse blive *givet* dig.

Dog tænk ikke, du kan erstatte din plan med Hans. Slut dig hellere sammen med mig i Hans, så vi kan løslade alle dem, der ville være bundet, og sammen forkynde, at Guds Søn er vært for Ham. Således vil vi lade ingen glemme det, *du* ville huske. Og således vil du huske det.

15.34 Fremkald i alle kun erindringen om Gud og Hamlen, som er i ham. For hvor du ville hjælpe din broder til at være, der vil du tro, *du* er. Hør ikke hans/Hans påkaldelse af helvede og lidenhed, men kun hans/Hans påkaldelse af Hamlen og storhed. Glem ikke, at hans/Hans påkaldelse er din, og svar ham med mig. Guds magt er for evigt på Hans værts side, for den beskytter kun den fred, i hvilken Han bor. Læg ikke lidenhed foran Hans hellige alter, der hæver sig over stjernerne og endog når til Hamlen på grund af det, der er givet det.

V. At Praktisere Det Hellige Øjeblik

15.35 Dette kursus er ikke hinsides øjeblikkelig indlæring, medmindre du foretrækker at tro, at Guds vilje tager tid. Og dette betyder kun, at du ville *hellere* forsinke anerkendelsen af, at Hans Vilje er således. Det hellige øjeblik er *dette* og *ethvert*. Det, du *ønsker*, skal være det, *er* det. Det, du ikke ville have, det skal være det, er mistet for dig. *Du* må beslutte, hvornår det er. Forsink det ikke. For hinsides fortiden og fremtiden, i hvilke du ikke vil finde den, står det i skinnende parathed til din accept. Dog kan du ikke bringe det ind i glad bevidsthed, mens du ikke ønsker det, for det rummer hele løsladelsen fra lidenhed.

15.36 Din praksis må derfor hvile på din villighed til at give slip i al lidenhed. Det øjeblik, hvori storhed vil gry for dig, er kun så langt væk som dit *ønske* om den. Så længe, som du ikke ønsker den og værdsætter lidenhed i stedet, med så meget er den langt fra dig. Med så meget, som du ønsker den, vil du bringe den nærmere. Tænk ikke, at du kan finde frelse på din egen måde og *få* den. Overgiv *enhver* plan, som du har lavet for din frelse i bytte for Guds. Hans Vilje tilfredsstill dig, og der er intet andet, der kan bringe dig fred. For fred er af Gud og af ingen anden foruden Ham.

15.37 Vær ydmyg foran Ham og alligevel stor *i* Ham. Og værdsæt ingen plan af egoets foran Guds plan. For du efterlader tom din plads i Hans plan, som du må opfylde, hvis du ville slutte dig til mig med din beslutning om ikke at deltage i nogen som helst plan *andre* end Hans. Jeg kalder dig til at opfylde din hellige del i den plan, som Han har givet verden til dens løsladelse fra lidenhed. Gud ville have Sin vært til at være i perfekt frihed. Enhver troskab overfor en plan til frelse, der er adskilt fra Ham, formindsker værdien af Hans Vilje for jer i jeres egne sind. Og dog er det dit sind, der *er* værten for Ham.

15.38 Ville du lære, hvor perfekt og ubesmittet det hellige alter, som din Fader har anbragt Sig Selv på, er? Dette vil du anerkende i det hellige øjeblik, i hvilket du villigt og med glæde overgiver enhver anden plan end Hans. For der ligger fred, fuldstændigt ren, fordi du har været villig til at opfylde dens betingelser. Du kan gøre krav på det hellige øjeblik på et hvilket som helst tidspunkt og hvor som helst, du ønsker det. I din praksis, prøv at overgive enhver plan, du har accepteret til at finde storhed i lidenhed. *Den er ikke der*. Brug det hellige øjeblik til kun at anerkende, at du alene *ikke kan* vide, hvor den er, og kun kan bedrage dig selv.

15.39 Jeg står indeni det hellige øjeblik så tydelig, som du ville have mig. Og den udstrækning, i hvilken du lærer at være villig til at acceptere mig, er målestokken for den tid, hvori det hellige øjeblik vil være dit. Jeg kalder på dig til at gøre det hellige øjeblik dit øjeblikkeligt, for løsladelsen fra lidenhed i sindet hos Guds vært afhænger af villighed og *ikke* af tid. Årsagen til, at dette kursus er enkelt, er, at *sandhed* er enkel. Komplexitet er af egoet og er intet andet end egoets forsøg på at tilsløre det åbenlyse.

15.40 Du kunne leve for evigt i det hellige øjeblik, *begynde nu*, og nå til evighed, og af en meget enkel grund. Tilslør ikke enkeltheden af denne grund, for hvis du gør, vil det kun være, fordi du foretrækker ikke at anerkende den og ikke at give slip. Den enkle grund, enkelt udtrykt, er denne: Det hellige øjeblik er et tidspunkt, hvori du modtager og *giver* perfekt kommunikation. Dette betyder imidlertid, at det er et tidspunkt, hvori dit sind er *åbent*, både til at modtage og give. Det er anerkendelsen, at alle sind *er* i kommunikation. Den søger derfor at *forandre* intet, men blot at *acceptere* alting.

15.41 Hvordan kan du gøre dette, når du ville foretrække at have *private* tanker og *beholde* dem? Den eneste måde, du kunne gøre *det*, er at *fornægte* den perfekte kommunikation, der gør det hellige øjeblik til det, det er. Du tror, at det er muligt at huse tanker, du ikke ville dele, og at frelse ligger i at holde dine tanker for dig selv *alene*. For i private tanker, kun kendt af dig selv, tænker du, du finder en måde at beholde det, du ville *have* alene og dele det, *du* ville dele. Og så undrer du dig over, hvorfor det er, at du ikke er i fuld kommunikation med dem omkring dig og med Gud, Der omgiver jer alle sammen.

15.42 Hver tanke, at du ville holde skjult, lukker kommunikation af, fordi du ville *have* det sådan. Det er umuligt at anerkende perfekt kommunikation, medens at *afbryde* kommunikation rummer værdi for dig. Spørg jer selv ærligt, "Ville jeg *ønske* at have perfekt kommunikation, og er jeg fuldstændig villig til at give slip i alting, der

forstyrrer den, for evigt?" Hvis svaret er nej, så er Helligåndens parathed til at give den til dig ikke nok til at gøre den din, for du er ikke rede til at *dele* den med Ham. Og den kan ikke komme ind i et sind, der har besluttet at modsætte sig den. For det hellige øjeblik bliver givet og modtaget med *ligeværdig* villighed, da det er accepten af den ene Vilje, der styrer al tanke.

15.43 Den nødvendige betingelse for det hellige øjeblik kræver *ikke*, at du ingen tanker har, der ikke er rene. Men den kræver *virkelig*, at du ingen har, du ville *beholde*. Uskyld er ikke lavet af dig. Den blkver givet dig det øjeblik, du ville *have* den. Dog ville den ikke være Soning, hvis der ikke var noget *behov* for Soning. Du vil ikke være i stand til at acceptere perfekt kommunikation, så længe du ville *skjule* den for dig selv. For det, du ville skjule, *er* skjult for dig.

15.44 Så prøv i din praksis kun at være agtpågivende overfor bedrag og søg ikke at beskytte de tanker, du ville beholde for dig selv. Lad Helligåndens renhed skinne dem væk og bringe al din opmærksomhed til parathed til den renhed, Han tilbyder dig. Således vil Han gøre dig rede til at anerkende, at du *er* vært for Gud og gidsel for ingen og intet.

VI. Det Hellige Øjeblik og Specielle Forhold

15.45 Det hellige øjeblik er Helligåndens mest nyttige indlæringsenhed til at undervise dig i kærlighedens betydning. For dets formål er at suspendere dom *fuldstændigt*. Dom hviler altid på fortiden, for fortidig erfaring er det grundlag, på hvilket du dømmer. Dom bliver umulig uden fortiden, for uden den forstår du ikke noget som helst. Du ville intet forsøg gøre på at dømme, fordi det ville være ganske tydeligt for dig, at du ikke ved, hvad noget som helst *betyder*. Du er bange for dette, fordi du tror, at *uden* egoet ville alt være kaos. Dog forsikrer jeg dig om, at uden egoet ville alt være *kærlighed*.

15.46 Fortiden er *egoets* vigtigste indlæringsenhed, for det er i fortiden, at du lærte at definere dine egne behov og erhvervede metoder til at imødekomme dem på dine egne betingelser. Vi sagde før, at begrænse kærlighed til en *del* af Sønskabet er at bringe skyld ind i dine forhold og således gøre dem uvirkelige. Hvis du søger at udskille bestemte aspekter af totaliteten og søger dem for at imødekomme dine fantaserede behov, forsøger du at bruge adskillelse til at *frelse* dig. Hvordan kunne skyld så *ikke* træde ind? For adskillelse *er* kilden til skyld, og at appellere til den om frelse er at tro, du er alene. At være alene *er* at være skyldig. For at opleve dig selv som alene er at fornægte Faderens og Hans Søns enhed og således at angribe virkeligheden.

15.47 Du kan ikke elske dele af virkeligheden og forstå det, kærlighed betyder. Hvis du ville elske anderledes end Gud, Der ikke *kender* nogen speciel kærlighed, hvordan *kan* du forstå den? At tro, at *specielle* forhold med *speciel* kærlighed kan tilbyde dig frelse, er troen på, at adskillelse *er* frelse. For det er Soningens fuldstændige *ligeværdighed*, i hvilken frelse ligger. Hvordan kan du beslutte, at specielle aspekter af Sønsketet kan give dig mere end andre? *Fortiden* har lært dig dette. Dog underviser det hellige øjeblik dig i, det *er* ikke således.

15.48 På grund af skyld har *alle* specielle forhold nogle elementer af frygt i sig. Og dette er derfor, de skifter og ændrer sig så ofte. De er ikke baseret på uforanderlig kærlighed alene. Og kærlighed, hvor frygt er trådt ind, kan ikke afhænges af, fordi den ikke er perfekt. I Sin funktion som Fortolker af det, du har lavet, *bruger* Helligånden specielle forhold, som *du* har valgt til at støtte egoet, som en indlæringsoplevelse, der peger på sandhed. Igennem Hans undervisning bliver *ethvert* forhold en lektion i kærlighed.

15.49 Helligånden ved, ingen er speciel. Alligevel opfatter Han også, at du har *lavet* særlige forhold, som Han ville rense og ikke lade dig ødelægge. Uanset hvor uheldig grunden til, du har lavet dem, kan være, kan Han oversætte dem til hellighed ved at fjerne så meget frygt, som du vil lade Ham. Du kan anbringe et hvilket som helst forhold under Hans pleje og være sikker på, at det ikke vil resultere i smerte, hvis du tilbyder Ham din villighed til ikke at lade det tjene andre behov end Hans. Al skylden i det opstår fra *dit* brug af det. Al kærligheden fra Hans. Vær derfor ikke bange for at give slip på dine fantaserede behov, der ville ødelægge forholdet. Dit *eneste* behov er Hans.

15.50 Et hvilket som helst forhold, som du ville erstatte med et andet, er ikke blevet tilbudt Helligånden til Hans brug. Der *er* ingen erstatning for kærlighed. Hvis du ville forsøge at erstatte et aspekt af kærlighed med et andet, har du tillagt det ene *mindre* værdi og det andet *mere*. Du har ikke kun *adskilt* dem, men du har også dømt imod *begge*. Dog havde du dømt imod dig selv først, ellers ville du aldrig have forestillet dig, at du havde brug for dem, som de ikke var. Medmindre du havde set dig selv som *uden* kærlighed, kunne du ikke have dømt dem så lig dig i mangel.

15.51 Egoets brug af forhold er så fragmenteret, at det ofte går endnu længere - en del af et aspekt passer dets formål, mens det foretrækker forskellige dele af et andet aspekt. Således sammensætter det virkeligheden efter dets egen lunefulde smag og tilbyder et billede til din søgen, hvis lighed ikke eksisterer. For der er intet i Hamlen eller på jorden, som det ligner, og det ligegyldigt hvor meget du søger efter dets virkelighed, så kan du ikke finde det, fordi det ikke er virkeligt.

15.52 Alle på jorden har formet specielle forhold, og selvom dette ikke er sådan i Hamlen, ved Helligånden, hvordan bringe et strejf af Hamlen til dem her. I det hellige øjeblik er ingen speciel, for dine personlige behov trænger sig ikke ind på nogen for at gøre dem anderledes. Uden værdier fra fortiden, *ville* du se dem alle som det samme og ligesom *dig selv*. Du ville heller ikke se nogen adskillelse mellem dig selv og dem. I det hellige øjeblik ser du i ethvert forhold, hvad det *vil* være, når du kun opfatter nutiden.

15.53 Gud kender dig *nu*. Han husker intet, da Han *altid* har kendt dig nøjagtigt, som Han kender dig nu. Det hellige øjeblik svarer til Hans viden ved at bringe *al* opfattelse ud af fortiden og således fjerne den referenceramme, du har opbygget, til at dømme dine brødre. Når denne er væk, erstatter Helligånden den med Hans referenceramme. Hans referenceramme er simpelthen Gud. Helligåndens tidløshed ligger kun her. For i det hellige øjeblik, fri af fortiden, ser du, at kærlighed er i dig, og du har intet behov for at se *uden* og snutte det skyldigt der fra, hvor du troede, det var.

15.54 Alle dine forhold bliver velsignet i det hellige øjeblik, fordi velsignelsen ikke er begrænset. I det hellige øjeblik vinder Sønskabet *som ét*. Og forenet i din velsignelse, *bliver* det *ét* for dig. Betydningen af kærlighed er den betydning, Gud gav til den. Giv den nogen som helst betydning adskilt fra Hans, og det bliver umuligt at forstå den. Gud elsker enhver broder, ligesom Han elsker dig - hverken mindre eller mere. Han har ligeligt brug for dem alle, og det har *du* også. I tid er du blevet bedt om at tilbyde mirakler, som Kristus instruerer, og lade Helligånden bringe til dig dem, der søger dig. Dog, i det hellige øjeblik forener du dig direkte med Gud, og *alle* dine brødre slutter sig til Kristus. De, der er sammensluttet i Kristus, er på ingen måde adskilte. For Kristus er det Selv, Sønskabet deler, ligesom Gud deler Sit Selv med Kristus.

15.55 Tænker du, at du kan dømme Guds Selv? Gud har skabt det *hinsides* dom ud fra Hans behov for at udvide Sin Kærlighed. Med kærlighed i dig har du intet behov *undtagent* at udvide den. I det hellige øjeblik er der ingen behovskonflikter, for der er kun *ét*. For det hellige øjeblik når til evigheden og til Guds Sind. Og det er kun der, kærlighed *har* betydning, og kun der *kan* den blive forstået.

15.56 Det er umuligt at bruge et forhold på bekostning af et andet og *ikke* lide skyld. Og det er lige så umuligt at fordømme dele af et forhold og finde fred *inde* i det. Under Helligåndens undervisning bliver *alle* forhold set som totale forpligtelser, dog er de ikke i konflikt med hinanden på nogen som helst måde. Perfekt tro på hvert enkelt for dets

evne til at tilfredsstill dig *fuldstændigt* opstår kun fra perfekt tro på *dig selv*. Og dette kan du ikke have, mens skyld vedbliver. Og der *vil* være skyld, så længe du accepterer muligheden og *værdsætter* det, at du kan gøre en broder til det, han ikke er, fordi *du* ville have ham sådan.

15.57 Du har så lidt tro på dig selv, fordi du er uvillig til at acceptere den kendsgerning, at perfekt kærlighed er i *dig*. Og så søger du det udenfor, du ikke kan *finde* udenfor. Jeg tilbyder dig min perfekte tro på dig i stedet for al din tvivl. Men glem ikke, at min tro må være lige så perfekt i alle dine brødre som i dig, ellers ville det være en begrænset gave til *dig*. I det hellige øjeblik deler vi vores tro på Guds Søn, fordi vi sammen anerkender, at han er helt værdig til den, og i vores påskønnelse af hans værdi kan vi ikke tvivle på hans hellighed. Og så elsker vi ham.

VII. Det Hellige Øjeblik og Guds love

15.58 Al adskillelse forsvinder efterhånden, som hellighed bliver delt. For hellighed er magt, og ved at dele den *vinder* den i styrke. Hvis du søger efter tilfredsstillelse ved at tilfredsstille dine behov, som *du* opfatter dem, må du tro, at styrke kommer fra en anden, og det, *du* vinder, *mister* han. En eller anden må *altid* tabe, hvis du opfatter dig selv som svag. Dog er der en anden fortolkning af forhold, der transcenderer begrebet om tab af magt fuldstændigt.

15.59 Du finder det ikke svært ved at tro at, når en anden påkalder Gud for at få kærlighed, forbliver din påkaldelse lige stærk. Du tror heller ikke, at ved Guds svar til ham, bliver *dit* håb om svar formindsket. Tværtimod er du langt mere tilbøjelig til at betragte hans succes som vidne til muligheden for *din*. Det er, fordi du anerkender, uanset hvor svagt, at Gud er en *idé*, og så bliver din tro på Ham *styrket* ved at dele. Det, du finder svært at acceptere, er den kendsgerning, at *du*, ligesom din Fader, er en idé. Og ligesom Ham kan du give dig selv fuldstændigt, *helt* uden tab og *kun* med gevinst.

15.60 Heri ligger fred, for her *er* der ingen konflikt. I knaphedens verden har kærlighed ingen betydning, og fred er umulig. For gevinst og tab bliver *begge* accepteret, og derfor er ingen opmærksom på, at perfekt kærlighed er i ham. I det hellige øjeblik anerkender du *idéen* om kærlighed i dig og forener denne idé med det Sind, der tænkte den og ikke kunne give *afkald* på den. Ved at holde den inden i det selv *var* der intet tab. Det hellige øjeblik bliver således en lektion i hvordan at holde alle dine brødre i dit sind uden at opleve tab, men *færdiggørelse*. Fra dette følger det, at du *kun* kan give. Og dette *er* kærlighed, for dette alene er naturligt under Guds love.

15.61 I det hellige øjeblik råder Guds love, og kun de har betydning. Denne verdens love holder op med at have nogen som helst betydning overhovedet. Når Guds Søn accepterer Guds love som det, Han med glæde vil, er det umuligt, at Han er bundet eller begrænset på nogen som helst måde. I dette øjeblik er Han så fri, som Gud ville have Ham til at være. For det øjeblik Han afslår at blive bundet, bliver Han *ikke* bundet.

15.62 I det hellige øjeblik sker intet, der ikke altid har været. Kun det slør, der har været trukket *hen over* virkeligheden, bliver løftet. Intet har forandret sig. Dog kommer *bevidstheden* om uforanderlighed hurtigt, når tidssløret bliver skubbet til side. Ingen, der endnu ikke har oplevet løftet af sløret og har følt sig trukket uimodståeligt ind i lyset bag det, kan have tro på kærlighed *uden* frygt. Dog *giver* Helligånden dig denne tro, fordi Han tilbød den til mig, og jeg *accepterede* den. Frygt ikke, det hellige øjeblik vil blive nægtet dig, for jeg nægtede det ikke. Og gennem mig gav Helligånden det til dig, som *du* vil give det. Lad intet behov, som du opfatter, tilsløre dit behov for dette. For i det hellige øjeblik vil du anerkende det eneste behov, aspekterne af Guds Søn deler ligeligt, og ved denne anerkendelse vil du slutte dig til mig i at *tilbyde* det, der er behovet.

15.63 Det er gennem *os*, at fred vil komme. Slut dig sammen med mig i *idéen* om fred, for i idéer *kan* sindet kommunikere. Hvis du ville give *dig selv*, ligesom din Fader giver Sit Selv, vil du lære at forstå selvhed. Og deri bliver kærligheds betydning forstået. Men husk, at forståelse er af *sindet* og *kun* af sindet. Viden er derfor af sindet, og dens betingelser er i sindet med den. Hvis du ikke kun var en idé og *intet andet*, kunne du ikke være i fuld kommunikation med alt, der nogensinde var. Dog, så længe du *foretrækker* at være noget andet, eller du ville forsøge at være intet andet og noget andet *sammen*, vil du ikke huske kommunikationens sprog, som du kender perfekt.

15.64 I det hellige øjeblik bliver Gud husket, og sproget for kommunikation med alle dine brødre bliver husket med Ham. For kommunikation bliver husket *sammen*, ligesom sandhed bliver. Der er ingen udelukkelse i det hellige øjeblik, fordi fortiden er borte, og med den forsvinder hele *grundlaget* for udelukkelse. Uden dens kilde forsvinder udelukkelse. Og dette tillader *din* og alle dine brøders Kilde at erstatte den i din bevidsthed. Gud og Guds magt vil tage deres retmæssige plads i dig, og du vil opleve den fulde kommunikation af idéer med idéer. Gennem din evne til at gøre dette vil du lære det, du *må* være, for du vil begynde at forstå det, din Skaber er, og det og Hans skabelse er sammen med Ham.

VIII. Det Hellige Øjeblik og Kommunikation

15.65 Hinsides det specielle kærlighedsforholds ringe tiltrækning og *altid* tilsløret af det er Faderens magtfulde tiltrækning til Hans Søn. Der er ingen anden kærlighed, der kan tilfredsstille dig, fordi der *er* ingen anden kærlighed. Dette er den *eneste* kærlighed, der bliver fuldt ud givet og fuldt ud gengældt. Da den er komplet, beder den om intet. Da den er helt ren, *har* alle, der tilsluttede sig den, alt. Dette er ikke grundlaget for *noget som helst* forhold, i hvilket egoet træder ind. For ethvert forhold, egoet går i gang med, *er* specielt. Egoet etablerer kun forhold for at *få* noget. Og det ville holde giveren bundet til sig gennem skyld.

15.66 Det er umuligt for egoet at indgå i noget som helst forhold uden vrede, for egoet tror, at vrede laver *venner*. Dette er ikke dets erklæring, men det *er* dets formål. For egoet *tror* virkelig, at det kan få og beholde *ved at gøre skyldig*. Dette er dets *eneste* tiltrækning; en tiltrækning så svag, at den ikke ville have noget greb overhovedet, bortset fra at ingen *anerkender* det. For egoet *ser* altid *ud* til at tiltrække gennem kærlighed og har overhovedet ingen tiltrækning for nogen som helst, der opfatter, at det tiltrækker gennem *skyld*.

15.67 Skyldens syge tiltrækning må blive anerkendt for det, den *er*. For da den er blevet gjort virkelig for dig, er det afgørende at se klart på den og at trække din *investering* i den tilbage ved at lære at give slip i den. Ingen ville vælge at give slip på det, han tror har værdi. Dog har skyldens tiltrækning kun værdi for dig, fordi du *ikke* har set på det, den er, og har bedømt den i fuldstændigt mørke. Efterhånden, som vi bringer den frem i lyset, vil dit eneste spørgsmål være, hvorfor det var, du *nogensinde* ønskede den. Du har intet at tabe ved at se åbenøjet på dette, for grimhed så som dette hører ikke til i dit hellige sind. Guds vært *kan* ingen virkelig investering have her.

15.68 Vi sagde før, at egoet forsøger at bevare og øge skyld, men på sådan en måde, at du ikke anerkender, hvad det ville gøre imod *dig*. For det er egoets grundlæggende doktrin, at det, du gør mod andre, *er du undsluppet*. Egoet ønsker *ingen* det godt. Dog afhænger dets overlevelse af din tro på, at *du* er undtaget fra dets onde hensigter. Det rådgiver derfor, at hvis du er vært for *det*, vil det gøre dig i stand til at rette den vrede, som det indeholder udad, og således *beskytte* dig. Og dermed går det i gang med en endeløs, ulønsom kæde af specielle forhold, smedet ud af vrede og viet til kun én sindsyg tro - at jo mere vrede du *investerer udenfor* dig selv, jo tryggere bliver *du*.

15.69 Det er denne kæde, der binder Guds Søn til skyld, og det er denne kæde, Helligånden ville fjerne fra hans hellige sind. For kæden af

vildskab hører ikke til omkring Guds udvalgte vært, som *ikke kan* gøre sig selv til vært for egoet. I hans løsladelses navn og i Hans navn, Der ville løslade ham, lad os se nærmere på de forhold, som egoet konstruerer, og lad den Hellige Ånd dømme dem sandt. For det er sikkert, at hvis du *ser* på dem, vil du med glæde tilbyde dem til Ham. Det, Han kan lave ud af dem, ved du ikke, men du vil blive villig til at finde ud af først, om du er villig til at forstå det, *du* har lavet ud af dem.

15.70 På en eller anden måde er ethvert forhold, som egoet laver, baseret på idéen om, at ved at *ofre* det selv bliver det *større*. "Ofret", som det anser for at være renselse, er faktisk roden til dets bitre fortørnelse. For det ville langt hellere foretrække at angribe direkte og undgå at forsinke det, det *virkelig* ønsker. Dog anerkender egoet "virkelighed", som det ser den, og anerkender, at ingen kunne fortolke *direkte* angreb som kærlighed. Dog, at gøre skyldig *er* direkte angreb, men det *ser* ikke *ud* til at være det. For de skyldige *forventer* angreb, og efter at have *bedt* om det, bliver de *tiltrukket* af det.

15.71 I disse sindsyge forhold ser tiltrækningen af det, du ikke ønsker, at være meget stærkere end tiltrækningen til det, du *gør*. For hver enkelt tænker, at han har ofret noget for den anden og *hader* ham for det. Dog, det er det, han tænker, han *ønsker*. Han er ikke forelsket i den anden overhovedet. Han tror blot, han er forelsket i *opofrelse*. Og for denne opofrelse, som han krævede af sig selv, forlanger han, den *anden* accepterer skylden og ligeledes ofrer sig. Tilgivelse bliver umulig, for egoet tror at, at tilgive en anden er at *miste* ham. For det er kun med angreb *uden* tilgivelse, at egoet kan sikre den skyld, der holder alle dets forhold sammen.

15.72 Dog *ser* de kun *ud* at være sammen. For forhold betyder for egoet kun, at *kroppe* er sammen. Det er altid fysisk nærhed, som egoet kræver, og det protesterer ikke imod, hvor *sindet* går hen, eller hvad *det* tænker, for dette synes uvigtig. Så længe kroppen er der til at modtage sin ofring, er det tilfreds. For egoet er sindet privat, og kun *kroppen* kan blive delt. Idéer er grundlæggende uden betydning, undtagen når de bringer en andens krop nærmere eller fjernere. Og det er på disse vilkår, som det vurderer idéer som gode eller dårlige. Det, der gør en anden skyldig og *fastholder* ham gennem skyld, er "godt." Det, der *løslader* ham fra skyld, er "dårligt", fordi han ikke længere ville tro, at kroppe kommunikerer, og så ville han være "væk".

15.73 Lidelse og opofrelse er de gaver, med hvilke egoet ville "velsigne" alle foreninger. Og de, der bliver forenet ved dets alter, *accepterer* lidelse og opofrelse som prisen for forening. I deres vrede forbindelser, født af frygten for ensomhed og alligevel viet til *fortsættelsen* af ensomhed, søger de lettelse for skyld ved at forøge den

i den *anden*. For de tror, at dette formindsker den i *dem*. Den anden ser altid ud til at angribe og såre *dem*, måske på små måder, måske "ubevidst", dog aldrig uden krav om opofrelse. Raseriet i de, der blev sammenføjet ved egoets alter, overskrider langt din bevidsthed om det. For det, egoet *virkeligt* ønsker, er du ikke klar over.

15.74 Når som helst du er vred, kan du være sikker på, at du har dannet et specielt forhold, som egoet har "velsignet", for vrede *er* dets velsignelse. Vrede antager mange former, men den kan ikke længe bedrage dem, der vil lære, at kærlighed ikke bringer skyld overhovedet, og det, der bringer skyld, kan ikke være kærlighed og *må* være vrede. *Al* vrede er intet andet end et forsøg på at få en eller anden til at føle sig skyldig, og dette forsøg er det *eneste* grundlag, som egoet accepterer for særlige forhold. Skyld er det eneste behov, egoet har, og så længe du identificerer dig med det, vil skyld *forblive* tiltrækkende for dig.

15.75 Dog, husk dette- at være sammen med en krop er *ikke* kommunikation. Og hvis du tror, det er, vil du føle dig skyldig over kommunikation og vil være *bange* for at høre Helligånden, da du erkender dit eget behov for at kommunikere i Hans stemme. Helligånden *kan ikke* undervise gennem frygt. Og hvordan kan Han kommunikere med dig, mens du tror at, at kommunikere er at gøre dig selv *alene*? Det er klart sindssygt at tro, at ved at kommunikere vil I blive forladt. Og dog tror I virkelig på det. For I tror, at jeres sind må blive holdt private, eller I vil *miste* dem, og hvis jeres *kroppe* er sammen, forbliver jeres sind jeres egne. Foreningen af kroppe bliver således den måde, hvorpå I ville holde *sind* adskilte. For kroppe kan ikke tilgive. De kan kun gøre, som sindet anviser.

15.76 Illusionen om kroppens selvbestemmelse og *dens* evne til at overvinde ensomhed er kun virkningen af egoets plan til at fastlægge dets *egen* selvbestemmelse. Så længe du tror, at det at være sammen med en krop er samvær, vil du blive tvunget til at forsøge at holde din broder i hans krop, holdt der af skyld. Og du vil se *tryghed* i skyld og *fare* i kommunikation. For egoet vil *altid* undervise i, at ensomhed bliver løst af skyld, og at kommunikation er *årsagen* til ensomhed. Og på trods af den indlysende sindssyge i denne lektion, har du *lært* den.

15.77 Tilgivelse ligger i kommunikation lige så sikkert som fordømmelse ligger i skyld. Det er Helligåndens undervisningsfunktion at instruere de, der tror, at kommunikation er fordømmelse i, at kommunikation er *frelse*. Og Han vil gøre det, for Guds magt i Ham og dig er forbundet i et *virkeligt* forhold, så helligt og så stærkt, at det kan overvinde selv *dette* uden frygt. Det er gennem det hellige øjeblik, at det, der ser umuligt ud, bliver *udført*, hvilket gør det indlysende, at det *ikke* er umuligt. I det hellige øjeblik rummer skyld *ingen* tiltrækning,

eftersom kommunikation er blevet genoprettet. Og skyld, hvis *eneste* formål er at afbryde kommunikation, har ingen funktion her.

15.78 Her er der ingen fortielse og ingen private tanker. Villigheden til at kommunikere trækker kommunikation *til* sig og overvinder ensomhed fuldstændigt. Der er komplet tilgivelse her, for der er intet ønske om at udelukke nogen som helst fra din færdiggørelse i pludselig anerkendelse af værdien af hans del i den. I beskyttelsen af *din* helhed bliver alle inviteret og budt velkomne. Og du forstår, at din færdiggørelse er Guds, Hvis eneste behov er at have *dig* til at være færdiggjort. For din færdiggørelse gør dig til Hans i din bevidsthed. Og her er det, at du oplever dig selv, som du blev skabt, og som du *er*.

IX. Det Hellige Øjeblikkelig og Virkelige Forhold

15.79 Det hellige øjeblik erstatter ikke behovet for at lære, for Helligånden må ikke forlade dig som din Lærer, før det hellige øjeblik har strakt sig langt hinsides tid. Til sådan en undervisningsopgave som Hans, må Han bruge alting i denne verden til din frigivelse. Han må holde med ethvert tegn eller symbol på din villighed til at lære det af Ham, sandheden må være. Han er hurtig til at udnytte hvad som helst, du tilbyder Ham på vegne af dette. Hans interesse i og omsorg for dig er grænseløs. I lyset af din *frygt* for tilgivelse, som Han opfatter lige så klart, som Han ved, at tilgivelse er frigivelse, vil Han undervise dig i at huske, at tilgivelse ikke er tab, men din *frelse*. Og at i *komplet* tilgivelse, i hvilken du erkender, at der intet er at tilgive, bliver *du* frikendt fuldstændigt.

15.80 Hør Ham med glæde, og lær af Ham, at I ikke har brug for specielle forhold overhovedet. I søger kun det i dem, I har smidt væk. Og gennem dem vil I aldrig lære værdien af det, I har kastet til side, men som I stadig ønsker af hele jeres hjerte. Lad os slutte os sammen om at gøre det hellige øjeblik til alt det, der er, ved at ønske, at det skal *være* alt, der er. Guds Søn har sådan et stort behov for din villighed til at stræbe efter dette, at du ikke kan forestille dig et behov så stort. Besku det eneste behov, som Gud og Hans Søn deler og vil at møde sammen. Du er ikke alene i dette. Dine skabelsers vilje påkalder dig til at dele din vilje med dem. Så vend dig i fred fra skyld til Gud og dem.

15.81 Forhold dig kun til det, der *aldrig* vil forlade dig, og det *du* aldrig kan forlade. Ensomheden i Guds Søn er Hans Faders ensomhed. Afslå ikke bevidstheden om jeres færdiggørelse, og søg ikke at genoprette den til jer selv. Frygt ikke at overgive forløsning til din Forløseres kærlighed. Han vil ikke fejle dig, for Han kommer fra *Èn*, Der *ikke kan* fejle. Accepter *din* fornemmelse af at fejle som intet andet end en fejl i,

hvem du er. For den hellige vært for Gud er hinsides fejl, og intet, som Han vil, kan *blive* nægtet. Du er for evigt i et forhold så helligt, at det opfordrer alle og enhver til at undslippe fra ensomhed og slutte sig til dig i din kærlighed. Og hvor du er, skal alle og enhver søge efter og *finde* dig der.

15.82 Tænk bare et øjeblik på dette: Gud gav Sønskabet til jer for at sikre jeres perfekte skabelse. Dette var Hans gave, for da Han ikke tilbageholdt Sig Selv fra jer, tilbageholdt Han ikke sin skabelse. Intet, der nogensinde blev skabt, er andet end jeres. Jeres forhold er til universet. Og dette univers, da det er af Gud, er langt hinsides den lille bitte sum af alle de separate kroppe, *I* opfatter. For alle dets dele er sluttet sammen i Gud gennem Kristus, hvor de bliver ligesom deres Fader. For Kristus kender ingen adskillelse fra Sin Fader, Der er Hans eneste forhold, i hvilket Han giver, som Hans Fader giver til Ham.

15.83 Helligånden er Guds forsøg på at befri dig fra det, Han ikke forstår. Og på grund af Kilden til forsøget, vil det *lykkes*. Helligånden beder dig om at reagerer, som Gud gør, for Han ville lære dig det, *du* ikke forstår. Gud ville reagere på *ethvert* behov, uanset hvilken form det antager. Og så har Han holdt denne kanal åben for at modtage Sin kommunikation med dig og din med Ham. Gud forstår ikke dit problem med kommunikation, for Han deler det ikke med dig. Det er kun dig, der tror, at det *er* forståeligt.

15.84 Helligånden ved, at det ikke er forståeligt, og alligevel forstår Han det, fordi du har *lavet* det. I Ham alene ligger bevidstheden om det, Gud ikke kan vide, og det, du ikke forstår. Det er Hans hellige funktion at acceptere dem begge og ved at fjerne ethvert element af uoverensstemmelse at slutte dem sammen til ét. Han vil gøre dette, *fordi* det er Hans funktion. Overlad derfor det, der ser ud til at være umuligt, til Ham, Der ved, det *må* være muligt, fordi det er Guds Vilje. Og lad Ham, hvis undervisning *kun* er af Gud, undervise dig i den eneste mening med forhold. For Gud skabte det eneste forhold, der har mening, og det er Hans forhold til *dig*.

15.85 Ligesom egoet ville begrænse din opfattelse af dine brødre til kroppen, således ville Helligånden frigive dit syn og lade dig se de Store Stråler skinne fra dem så ubegrænsede, at de når til Gud. Det er dette skift i syn, der bliver opnået i det hellige øjeblik. Dog er det nødvendigt for dig at lære præcist det, dette skift indebærer, så du vil blive villig til at gøre det permanent. I betragtning af denne villighed vil det ikke forlade dig, for det *er* permanent. For når du først har accepteret det som den eneste opfattelse, du *ønsker*, bliver det oversat til viden af den rolle, som Gud Selv spiller i Soningen, for det er det

eneste skridt i den, Han forstår. Derfor vil der ikke være nogen forsinkelse i dette, når du er rede til det. Gud er rede *nu*, men *du* er ikke.

15.86 Vores opgave er kun at fortsætte så hurtigt som muligt den nødvendige proces med at se direkte på al forstyrrelsen og se den *nøjagtigt*, som den er. For det er umuligt at anerkende det som helt *uden* tilfredsstillelse, du tror, du *ønsker*. Kroppen er symbolet på egoet, ligesom egoet er symbolet på adskillelsen. Og begge er intet andet end forsøg på at begrænse kommunikation og derved gøre den umulig. For kommunikation må være ubegrænset for at kunne have mening, og berøvet mening vil den ikke tilfredsstillende dig fuldstændigt. Dog forbliver den det eneste middel, hvormed du kan etablere virkelige forhold.

15.87 Virkelige forhold *har* ingen grænser, da de er blevet etableret af Gud. I det hellige øjeblik, hvor de Store Stråler *erstatte* kroppen i bevidsthed, bliver anerkendelsen af forhold uden grænser givet til dig. Men for at se dette er det nødvendigt at opgive enhver brug, egoet har for kroppen og at acceptere den kendsgerning, at egoet har *intet* formål, du ville dele med det. For egoet ville begrænse enhver til en krop til *dets* formål, og så længe du tror, det *har* et formål, vil du vælge at bruge de midler, hvormed *det* forsøger at vende dets formål til gennemførelse. Dette vil aldrig *blive* gennemført. Dog har du helt sikkert anerkendt, at egoet, hvis mål er helt igennem uopnåelige, vil stræbe efter dem af al sin magt og vil gøre det med den styrke, *du* har givet det.

15.88 Det er umuligt at dele jeres styrke mellem Hamlen og helvede, Gud og egoet og frigive jeres magt til skabelse, der er det eneste formål, med hvilket den blev givet jer. Kærlighed ville *altid* give forøgelse. Begrænsning bliver krævet af egoet, repræsenterende dets krav om at gøre lidt og virkningsløst. Begræns jeres syn på en broder til hans krop, som I *vil* gøre, så længe som I ikke vil befri ham fra den, og I har fornægtet hans gave til *jer*. Hans krop *kan ikke* give den. Og søg den ikke gennem jeres. Dog er jeres sind allerede sammenhængende, og deres forening behøver kun at blive accepteret, og ensomheden i Hamlen er væk.

15.89 Hvis du bare ville lade Helligånden fortælle dig om Guds kærlighed til dig og behovet, som dine skabelser har for at være sammen med dig for evigt, ville du opleve det eviges tiltrækning. Ingen kan høre Ham tale om dette og forblive villig til at blive hængende her længe. For det *er* din vilje at være i Hamlen, hvor du er færdiggjort og stille i sådanne trygge og kærlige forhold, at *nogen som helst* begrænsning er umulig. Ville du ikke bytte dine små forhold med dette? For kroppen *er* lille og begrænset, og kun de, som du ville se *uden* de grænser, egoet ville pålægge dem, kan tilbyde dig frihedens gave.

15.90 Du har ingen opfattelse af de grænser, du har anbragt på din opfattelse, og ingen idé om al den yndighed, du kunne se. Men dette må du huske – skyldens tiltrækning *modsætter* sig Guds tiltrækning. For dig forbliver Hans tiltrækning ubegrænset, men fordi din magt, der er Hans, er lige så stor som Hans, kan du vende dig bort fra kærlighed. Det, du investerer i skyld, trækker du tilbage fra Gud. Og dit syn vokser sig svagt og tåget og begrænset, for du har forsøgt at skille Faderen fra Sønnen og begrænse deres kommunikation. Søg ikke Soning i *yderligere* adskillelse. Og begræns ikke dit syn af Guds Søn til det, der *griber ind* i hans løsladelse, og det Helligånden må *ophæve* for at sætte ham fri. For hans tro på grænser har fængslet ham.

15.91 Når kroppen holder op med at tiltrække dig, og når du ingen værdi anbringer i den som et middel til at få *noget som helst*, så vil der ikke være nogen indblanding i kommunikation, og dine tanker vil være lige så frie som Guds. Efterhånden, som du lader Helligånden undervise dig i, hvordan du *kun* bruger kroppen til kommunikationsformål og giver afkald på dens brug til adskillelse og angreb, som egoet ser i den, vil du lære, du intet behov har for en krop overhovedet. I det hellige øjeblik *er* der ingen kroppe, og du oplever kun Guds tiltrækning. Ved at accepterer den som udelt, slutter du dig fuldstændigt til Ham på et øjeblik. [For du ville *ingen* grænser anbringe på din forening *med* Ham.] Virkeligheden i dette forhold bliver den eneste sandhed, du nogensinde kunne *ønske* dig. Al sandhed *er* her.

X. Kristi Tid

15.92 Det *er* i din magt i *tid* at udsætte den perfekte forening af Faderen og Sønnen. For i denne verden står skyldens tiltrækning *virkeligt* mellem dem. Hverken tid eller årstid betyder noget i evigheden. Men her er det Helligåndens funktion at bruge dem begge, dog ikke som egoet bruger dem. Dette er årstiden, hvor du ville fejre min fødsel ind i verden. Dog ved du ikke, hvordan man gør det. Lad Helligånden undervise dig, og lad mig fejre *din* fødsel gennem Ham. Den eneste gave, jeg kan acceptere fra dig, er den gave, jeg *gav* til dig. Befri *mig*, som jeg vil *din* befrielse. Kristi tid fejrer vi *sammen*, for den har ingen mening, hvis vi er fra hinanden.

15.93 Det hellige øjeblik er i sandhed Kristi tid. For i dette befriende øjeblik er der ikke lagt nogen skyld på Guds Søn, og hans ubegrænsede magt er således genoprettet til ham. Hvilken anden gave kan du tilbyde mig, når jeg kun vil tilbyde *dig* denne? Og at se mig er at se mig i alle og enhver og tilbyde alle og enhver den gave, du tilbyder mig. Jeg er lige så ude af stand til at modtage offer, som Gud er, og ethvert offer du

beder dig selv om, beder du mig om. Lær *nu*, at ofre af nogen som helst slags ikke er andet end en begrænsning pålagt det at give. Og ved denne begrænsning har du begrænset accept af den gave, jeg tilbyder *dig*.

15.94 Vi, der er én, *kan ikke* give hver for sig. Når du er villig til at acceptere *vores* forhold som ægte, vil skyld ingen tiltrækning rumme for dig. For i vores forening, vil du acceptere alle vores brødre. Foreningens gave er den eneste gave, som jeg blev født til at give. Giv den til mig, så *du* kan få den. Kristi tid er den tid, der er fastlagt til frihedens gave, tilbudt til alle. Og ved *din* accept af den, har du *tilbudt* den til alle. Det *er* i din magt at gøre denne årstid hellig, for det er i din magt at lade Kristi tid være nu.

15.95 Det er muligt at gøre dette på én gang, fordi det kun er *ét* skift i opfattelse, der er nødvendig, for du lavede kun *én* fejltagelse. Den ser ud som de mange, men den er alt sammen den samme. For selvom egoet antager mange former, er det *altid* den samme idé. Det, der ikke er kærlighed, er *altid* frygt og intet andet. Det er ikke nødvendigt at følge frygt gennem alle de kredsløb, med hvilke den graver under jorden og gemmer sig i mørke for at dukke op i former, der er helt forskellige fra det, det er. Dog *er* det nødvendigt at undersøge hver enkelt, så længe du ville beholde *princippet*, der styrer dem alle. Når du bliver villig til at betragte dem, ikke som separate, men som forskellige manifestationer af den *samme* idé, og én du ikke *ønsker*, forsvinder de sammen. Idéen er simpelthen denne - du tror, at det er muligt at være vært for egoet eller gidsel for Gud. Dette er det valg, du tror, du har, og den beslutning, som du tror, at du må tage.

15.96 Du ser ingen andre alternativer, for du kan ikke acceptere den kendsgerning, at ofring ingenting får. Ofring er så væsentlig for dit tankesystem, at frelse *adskilt* fra ofring ingenting betyder for dig. Din sammenblanding af ofring og kærlighed er så dybtgående, at du ikke kan forestille dig kærlighed *uden* ofring. Og det er dette, som du må se på - ofring er *angreb*, ikke kærlighed. Hvis du bare ville acceptere denne *ene* idé, ville din frygt for kærlighed forsvinde. Skyld *kan ikke* vare ved, når idéen om ofring er fjernet. For hvis der er ofring, som du er overbevist om, må en eller anden betale, og en eller anden må få. Og det eneste spørgsmål, der må afgøres, er, *hvor meget* er prisen for at få *hvad*.

15.97 Som vært for egoet tror du, at du kan give *al* din skyld væk, ligegyldigt hvad du tænker, og købe fred. Og betalingen ser ikke ud til at være *din*. Selvom det er indlysende, at egoet *virkeligt* kræver betaling, ser det aldrig ud at kræve den af *dig*. For du er uvillig til at anerkende, at egoet, som du inviterede, kun er forræderisk overfor de, der tror, de er dets vært. Egoet vil aldrig lade dig opfatte dette, eftersom

denne anerkendelse ville gøre det hjemløs. For når denne anerkendelse gryr tydeligt, vil du ikke blive bedraget af *nogen som helst* form, egoet antager for at beskytte sig selv mod dit syn.

15.98 Hver form vil kun blive anerkendt som et dække over den eneste idé, der skjuler sig bag dem alle - at kærlighed kræver ofring og er derfor uadskillelig fra angreb og frygt. Og denne skyld er *prisen* for kærlighed, der må blive betalt *med* frygt. Så hvor skræmmende er Gud da blevet for dig, og hvor stort et offer tror du, at Hans kærlighed forlanger! For total kærlighed ville forlange total ofring. Og så ser egoet ud til at forlange mindre af dig end Gud og bliver af de to bedømt som det mindste af to onder, den ene må frygtes lidt, men den anden må blive ødelagt. For du ser kærlighed som *ødelæggende*, og dit eneste spørgsmål er, hvem der skal ødelægges, du eller en anden? Du søger at besvare dette spørgsmål i dine specielle forhold, i hvilke du både er ødelægger og delvist ødelagt, men med idéen om ikke at være i stand til at være hverken det ene eller det andet fuldstændig. Og dette, tror du, frelser dig fra Gud, Hvis totale kærlighed fuldstændigt ville ødelægge dig.

15.99 Du tror, at alle *udenfor* dig selv kræver din ofring, men du ser ikke, at *kun* du kræver ofring og *kun* af dig selv. Dog er kravet om ofring så brutalt og så skræmmende, at du *ikke kan* acceptere det, hvor det er. Men den *virkelige* pris for ikke at acceptere dette har været så stor, at du har givet Gud bort hellere end at se på det. For hvis Gud ville forlange total ofring af dig, tænkte du det som mere sikkert at projicere Ham udad og væk fra dig og ikke være vært for Ham. Til Ham tilskrev du egoets forræderi og inviterede det til at indtage Hans plads for at *beskytte* dig mod Ham. Og du anerkender ikke, at det er det, *du* inviterede ind, der ville ødelægge dig og *virkeligt* forlanger total ofring af dig. Ingen delvis ofring vil berolige denne brutale gæst, for det er en indtrænger, der kun *ser ud til* at tilbyde venlighed, men altid for at gøre ofringen komplet.

15.100 Det vil ikke lykkes dig at være delvist gidsel for egoet, for det rummer ingen gode tilbud og ville intet levne dig. [Du kan heller ikke være delvis *vært* for det.] Du bliver nødt til at vælge mellem *total* frihed og *total* trældom, for der er ingen andre alternativer end disse. Du har prøvet mange kompromiser i forsøget på at undgå at anerkende den ene beslutning, der må blive truffet. Og dog er det anerkendelsen af beslutningen, *nøjagtigt som den er*, der gør beslutningen så let! Frelse er enkel, da den er af Gud og derfor meget let at forstå. Forsøg ikke at projicere den fra dig og se den *udenfor* dig selv. I dig er både spørgsmålet og svaret - kravet om ofring og Guds fred.

XI. Afslutningen på Ofringen

15.101 Frygt ikke for at anerkende hele idéen om ofring som *udelukkende* lavet af dig. Og søg ikke tryghed ved at forsøge at beskytte dig selv der, hvor den ikke er. Dine brødre og din Fader er blevet meget skræmmende for dig. Og du ville forhandle med dem for nogle få specielle forhold, i hvilke du tror, du ser nogle smuler af tryghed. Forsøg ikke længere at holde dine tanker og den Tanke, der er blevet givet dig, adskilt. Når de bliver bragt sammen og opfattet, hvor de *er*, er valget mellem dem ikke andet end en blid opvågning og så enkelt som at åbne dine øjne for dagslys, når du ikke har mere behov for søvn.

15.102 Julens tegn er en stjerne, et lys i mørke. Se det ikke uden for dig selv, men skinnende i Hamlen indeni og accepter det som tegnet på, tiden for Kristi er kommet. Han kommer og kræver *ingenting*. Ingen ofring af nogen som helst slags af nogen som helst bliver der bedt af Ham. I Hans Tilstedeværelse mister hele tanken om ofring al mening. For Han er Vært for Gud. Og du behøver bare at invitere Ham ind, Der *allerede* er der, ved at erkende, at Hans Vært er Æn, og ingen tanke, fremmed for Hans Ænhed, kan være hos Ham der. Kærlighed må være total for at byde Ham velkommen, for Tilstedeværelsen af Hellighed *skaber* den hellighed, der omgiver den. Ingen frygt kan røre ved værten, der vugger Gud i tiden for Kristus, for værten er lige så hellig som den Perfekte Uskyld, som Han beskytter, og Hvis magt beskytter Ham.

15.103 Giv denne Jul Helligånden *alting*, der ville såre dig. *Lad* dig selv blive helbredt fuldstændigt, så du kan slutte dig til Ham i helbredelse, og lad os fejre vores frigivelse sammen ved at frigive alle og enhver sammen med os. Efterlad intet, for frigivelse er total, og når du har accepteret den med mig, vil du *give* den med mig. Al smerte og ofring og lidenhed vil forsvinde i vores forhold, der er lige så uskyldigt som vores forhold til vores Fader og lige så magtfuldt. Smerte vil blive bragt til os og forsvinde i vores tilstedeværelse, og uden smerte kan der ikke *være* nogen ofring. Og uden ofring *må* der være kærlighed.

15.104 Du, der tror, at ofring *er* kærlighed, må lære, at ofring er *adskillelse* fra kærlighed. For ofring bringer skyld, så sikkert som kærlighed bringer fred. Skyld er ofringens *betingelse*, ligesom fred er betingelsen for bevidstheden om dit forhold til Gud. Gennem skyld udelukker du din Fader og dine brødre fra dig selv. Gennem fred inviterer du dem tilbage og indser, at de er, hvor din invitation byder dem. Det, du udelukkede fra dig selv, synes skræmmende, for du udstyrede det med frygt og prøvede at kaste det ud, selvom det var del af dig. Hvem kan opfatte del af sig selv som afskyelig og leve i sig selv i fred? Og hvem kan prøve at løse den opfattede konflikt mellem

Hamlen og helvede i sig ved at kaste Hamlen ud og give den helvedes egenskaber uden at opleve sig selv som ufuldstændig og ensom?

15.105 Så længe som du opfatter kroppen som din virkelighed, så længe vil du opfatte dig selv som ensom og berøvet. Og så længe vil du også opleve dig selv som et offer for ofring, retfærdiggjort i ofring af andre. For hvem kunne kaste Hamlen og dens Skaber til side *uden* fornemmelse af ofring og tab? Og hvem kan lide ofring og tab uden at forsøge at *genoprette* sig selv? Dog, hvordan kunne I selv udrette dette, når grundlaget for jeres forsøg er troen på afsavnets *virkelighed*? For afsavn fostrer angreb, da det er troen på, at angreb *er* berettiget. Og så længe du ville bevare afsavnet, bliver angreb frelse, og ofring bliver kærlighed.

15.106 Således er det, at i al din søgen efter kærlighed, søger du ofring og *finder* den. Dog finder du ikke kærlighed. Det er umuligt at fornægte det, kærlighed er, og stadigt *anerkende* den. Meningen med kærlighed ligger i det, du har kastet *udenfor* dig selv, og det har ingen mening overhovedet adskilt fra dig. Det er det, du foretrak at *beholde*, der ikke har nogen mening, mens alt det, du ville holde *borte*, rummer hele universets mening og holder universet sammen i dets mening. For medmindre universet var sammensluttet i *dig*, ville det være adskilt fra Gud, og at være uden Ham *er* at være uden mening.

15.107 I det hellige øjeblik bliver kærlighedens betingelse opfyldt, for sind er sluttet sammen uden kroppens indblanding, og hvor der er kommunikation, er der fred. Fredens Prins blev født for at genoprette kærlighedens tilstand ved at undervise i, at kommunikation forbliver ubrudt, selvom kroppen bliver ødelagt forudsat, at du ikke ser kroppen som det nødvendige middel til kommunikation. Og hvis du forstår denne lektion, vil du indse, at ofringen af kroppen er at ofre *ingenting*, og kommunikation, der *må* være af sindet, kan ikke blive ofret. Hvor *er* offer da?

15.108 Den lektion, jeg blev født til at undervise i og stadigt ville undervise alle mine brødre i, er, at ofring er ingen steder og kærlighed er alle steder. For kommunikation omfavner *alting*, og i den fred, den genopretter, kommer kærlighed af sig selv. Lad ingen fortvivlelse formørke Julens glæde, for Kristi tid er meningsløs adskilt fra glæde. Lad os være med til at fejre fred ved ingen ofring at kræve af nogen som helst, for så vil du tilbyde mig den kærlighed, jeg tilbyder dig. Hvad kan være mere glædeligt end at opfatte, at vi er berøvet *intet*? Sådan er budskabet i Kristi tid, som jeg giver dig, så *du* kan give det og give det tilbage til Faderen, Der gav det til mig. For i Kristi tid gendannes kommunikation, og Han slutter sig til os i fejringen af Hans Søns skabelse.

15.109 Gud tilbyder tak til den hellige vært, der ville modtage Ham og lade Ham træde ind og være der, hvor Han ville være. Og ved din velkomst byder Han dig velkommen ind i Sig Selv, for det, der er indeholdt i dig, der byder Ham velkommen, bliver *tilbagegivet* til Ham. Og vi fejrer blot Hans Helhed, når vi byder Ham velkommen ind i os selv. De, der modtager Faderen, er et med Ham, da de er vært for Ham, Der skabte dem. Og ved at tillade Ham at træde ind, træder erindringen om Faderen ind med Ham, og med Ham husker de det eneste forhold, de nogensinde havde og nogensinde *ønsker at have*.

15.110 Dette er den weekend, hvori et nyt år vil blive født fra Kristi tid. Jeg har perfekt tro på dig til at gøre alt det, du vil udrette. Intet vil mangle, og du vil gøre komplet og *ikke* ødelægge. Sig og forstå dette:

15.111 *Jeg giver dig til Helligånden som del af mig selv.
Jeg ved, at du vil blive frigivet, medmindre jeg ønsker at
bruge dig til at sætte mig selv i fængsel.
I min friheds navn vil jeg din frigivelse,
Fordi jeg erkender, at vi vil blive frigivet sammen.*

15.112 Så vil året begynde med glæde og frihed. Der er meget at gøre, og vi er blevet forsinket længe. Accepter det hellige øjeblik efterhånden, som dette år bliver født, og indtag din plads, så længe efterladt uopfyldt, i den Store Opvågning. Gør dette år anderledes ved at gøre det hele til det *samme*. Og lad *alle* dine forhold blive gjort hellige *for* dig. Dette er vores vilje. Amen.

Kapitel Seksten:

Illusions tilgivelse

I. Introduktion

16.1 At indleve sig betyder ikke at tilslutte sig *lidelse*, for det er den, du må *afvise* at forstå. Det er *egoets* fortolkning af indlevelse og bliver altid brugt til at danne et specielt forhold, i hvilket lidelsen bliver delt. Kapaciteten til indlevelse er meget nyttig for Helligånden, forudsat at du lader Ham bruge den på Sin måde. [Hans måde er meget anderledes.] Han forstår ikke lidelse og ville have dig til at undervise i, den ikke er *forståelig*. Når Han forholder sig gennem dig, forholder Han sig ikke gennem egoet til et andet ego. Han tilslutter sig ikke smerte vel vidende, at helbredelse af smerte ikke bliver opnået ved vrangforestillede forsøg på at træde ind i den og lette den ved at dele vrangforestillingen.

16.2 Det klareste bevis på, at indlevelse, som egoet bruger den, er ødelæggende, ligger i den kendsgerning, at den kun bliver anvendt til visse typer problemer og på visse mennesker. Disse *udvælger* det og slutter sig *til*. Og det slutter sig aldrig til undtagent for at styrke *sig selv*. [Efter at have identificeret sig med, hvad det *tror*, det forstår, ser det *sig selv* og ville *forøge* sig selv ved at dele det, der er *ligesom* det selv.] Misforstå ikke denne manøvre; egoet indlever sig altid for at *svække*, og at svække er *altid* at angribe. Du ved ikke, hvad indlevelse betyder. Dog kan du være sikker på dette - hvis du blot vil sidde stille og lade Helligånden forholde sig gennem dig, vil du indføle dig med *styrke*, og I vil *begge* vinde i styrke og ikke i svaghed.

16.3 Din del er kun at huske dette - du ønsker ikke noget som helst, *du* værdsætter, at komme af forholdet. Du vil hverken skade det eller helbrede det på din egen måde. Du ved ikke, hvad helbredelse er. Alt det, du har lært om indlevelse, er fra *fortiden*. Og der er intet fra fortiden, som du ville dele, for der er intet der, som du ville *beholde*. Brug ikke indlevelse til at gøre fortiden virkelig og således forevige den. Træd blidt til side, og lad helbredelsen blive gjort *for* dig. Hold kun én tanke for øje og mist den ikke af syne, uanset hvor fristet du måtte være til at dømme nogen som helst situation og afgøre dit svar *ved* at dømme den. Fokuser kun dit sind på dette:

16.4 *Jeg er ikke alene, og jeg ville ikke påtvinge
fortiden på min Gæst.
Jeg har inviteret Ham, og Han er her.
Jeg behøver intet gøre andet end ikke at gribe ind.*

II. Sand Indlevelse

16.5 Sand indlevelse er af Ham, Der ved, hvad den *er*. Du lærer Hans fortolkning af den, hvis du lader Ham bruge din evne til *styrke* og *ikke* til svaghed. Han vil ikke svigte dig, men vær sikker på, at du ikke svigter *Ham*. Ydmyghed er kun styrke i denne forstand - at anerkende og acceptere den kendsgerning, at du *ikke* ved, er at anerkende og acceptere den kendsgerning, at Han *bestemt* ved det. Du er ikke sikker på, at Han vil gøre Sin del, fordi du aldrig har gjort *din* fuldstændigt. Du vil ikke vide, hvordan du kan reagere på det, du ikke forstår. Bliv ikke fristet i dette, og giv ikke efter for egoets triumferende brug af indlevelse til *dets* herliggørelse.

16.6 Svaghedens triumf er ikke det, du ville tilbyde en broder. Og dog kender du ingen anden triumf *end* denne. Dette er ikke viden, og den form for indlevelse, der ville frembringe dette, er så fordrejet, at den ville sætte det i fængsel, den ville frigive. De uforløste kan ikke forløse,

dog *har* de en Forløser. Forsøg ikke at undervise Ham. *Du* er den studerende; Han Læreren. Bland ikke din rolle sammen med Hans, for dette vil aldrig bringe fred til nogen som helst. Tilbyd din indfølelse til Ham, for det er Hans opfattelse og Hans styrke, som du ville dele. Og lad Ham tilbyde dig Hans styrke og Hans opfattelse til at blive delt gennem dig.

16.7 Betydningen af kærlighed går tabt i et hvilket som helst forhold, der ser på svaghed og håber at finde kærlighed der. Kærlighedens magt, der *er* dens betydning, ligger i Guds styrke, der svæver over det og lydløst velsigner det ved at omslutte det med helbredende vinger. *Lad* dette være, og prøv ikke at erstatte *dit* "mirakel" med dette. Vi sagde engang, at hvis en broder beder dig om en tåbelig ting, så gør det. Men vær sikker på, at dette ikke betyder at gøre en tåbelig ting, der ville skade enten ham *eller* dig, for det, der ville skade den ene *vil* skade den anden. Tåbelige anmodninger er tåbelige af den enkle grund, at de er i konflikt, fordi de indeholder et element af specielhed. Kun Helligånden anerkender tåbelige behov såvel som virkelige. Og Han vil undervise dig i, hvordan man opfylder begge uden at miste nogen af dem.

16.8 *Du* vil kun forsøge at gøre dette i hemmelighed. Og du vil tænke at ved at opfylde den enes behov, skader du ikke en anden, fordi du holder dem adskilte og hemmelige for hinanden. Det er ikke måden, for det fører ikke til lys og sandhed. Ingen behov vil blive efterladt uopfyldte længe, hvis du overlader dem alle til Ham, Hvis *funktion* er at opfylde dem. Det er Hans funktion og *ikke* din. Han vil ikke opfylde dem hemmeligt, for Han ville dele alt det, du giver gennem Ham. Og det er *derfor*, Han giver det.

16.9 Det, du giver gennem Ham, er til hele Sønskabet, *ikke* til en del af det. Overlad Ham Hans funktion, for Han vil opfylde den, hvis du bare beder Ham om at gå ind i dine forhold og velsigne dem *for* dig.

III. Hellighedens Enormitet

16.10 Du synes stadig, at hellighed er vanskelig, fordi du ikke kan se, hvordan den kan udvides til at omfatte alle. Og du har lært, at den *må* omfatte alle for at *være* hellig. Bekymre jer ikke om udvidelsen af hellighed, for miraklernes natur forstår I ikke. *I* laver dem heller ikke. Det er deres udvidelse, langt ud over de grænser, I opfatter, der demonstrerer, at I *ikke* laver dem. Hvorfor skulle I bekymre jer om, hvordan miraklet udvider sig til hele Sønskabet, når I ikke forstår miraklet selv? En egenskab er ikke vanskeligere at forstå, end helheden

er. Hvis mirakler *findes* overhovedet, ville deres egenskaber være *nødt* til at være mirakuløse, da de er en del af dem.

16.11 Der er en tendens til at fragmentere og derefter at være bekymret over sandheden i blot en lille del af helheden. Og dette er kun en måde at undgå på eller at *se bort* fra helheden til det, du tror, du måske er bedre i stand til at forstå. For dette er kun en anden måde, hvorpå du stadig vil prøve at holde forståelse for *dig selv*. En bedre og *langt* nyttigere måde at tænke på mirakler på er denne: Du forstår dem ikke, hverken delvist *eller* helt. Dog har du *lavet* dem. Derfor kan din forståelse ikke være nødvendig. Dog er det stadig umuligt at udføre det, du ikke forstår. Og så må der være noget i dig, der *virkeligt* forstår.

16.12 For jer *kan* miraklet *ikke* virke naturligt, fordi det, I har gjort for at såre jeres sind, har gjort dem så *unaturlige*, at de ikke husker det, der er naturligt for dem. Og når I bliver *fortalt* om det, kan I ikke forstå det. Anerkendelsen af delen som hel og helheden i hver del er *fuldkommen* naturlig. For det er den måde, Gud tænker på, og det, der er naturligt for Ham, *er* naturligt for jer. Helt naturlig opfattelse ville øjeblikkeligt vise jer, at rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler er ganske umulig, for det indebærer en modsigelse af det, mirakler betyder. Og hvis I kunne forstå deres betydning, kunne deres egenskaber næppe forårsage jer forvirring.

16.13 Du *har* lavet mirakler, men det er ganske tydeligt, at du ikke har lavet dem alene. Du har fået succes, når som helst du har nået et andet sind og *sluttet* dig *sammen* med det. Når to sind slutter sig sammen til ét og deler én idé ligeligt, er det første led i bevidstheden om Sønskabet som ét blevet foretaget. Når du har lavet denne sammenslutning, som Helligånden byder dig, og har tilbudt Ham at bruge den, sådan som Han ved hvordan, gør Hans naturlige opfattelse af din gave Ham i stand til at forstå den, og *dig* til at bruge Hans forståelse på dine vegne. Det er umuligt at overbevise dig om virkeligheden af det, der klart er *blevet* gennemført gennem din villighed, så længe du tror, at du *må* forstå det, for ellers er det ikke virkeligt.

16.14 Du tror, at din mangel på forståelse er et *tab* for dig, og så er du uvillig til at tro, at det, der er sket, er sandt. Men kan du *virkeligt* tro, at alt det, der er sket, ikke er sket, selvom du *ikke* forstår det? Dog *er* dette din holdning. Du ville have perfekt tro på Helligånden og på virkningerne af Hans undervisning, hvis du ikke var bange for at *anerkende* det, Han lærte dig. For denne anerkendelse betyder, at det, der er sket, forstår du ikke, men at du er villig til at acceptere det, *fordi* det er sket.

16.15 Hvordan kan tro på virkeligheden være din, mens du er besluttet på at gøre den uvirkelig? Og er du *virkeligt* tryggere ved at opretholde uvirkeligheden af det, der er sket, end du ville være ved gladeligt at acceptere det for det, det er, og give tak for det? Ær sandheden, der er blevet givet dig, og vær glad for, du ikke forstår den. Mirakler er naturlige for Gud og for Den, Der taler for Ham. For Hans opgave er at oversætte miraklet til den viden, som det repræsenterer, og som er tabt for dig. Lad Hans forståelse af miraklet være nok for dig, og vend dig ikke bort fra alle de vidnesbyrd, som Han har givet dig om Hans virkelighed.

16.16 Intet bevis vil overbevise dig om sandheden af det, du ikke ønsker. Dog *er* dit forhold til Ham virkeligt og *er* blevet demonstreret. Betragt ikke dette med frygt, men med glæde. Den, du kaldte på, *er* med dig. Byd Ham velkommen og ær Hans vidnesbyrd, der bringer dig de glade budskaber om, Han er kommet. Det er sandt, nøjagtigt som du frygter, at at anerkende Ham er at fornægte alt det, du tror, du ved. Men det var *aldrig* sandt. Hvilken gevinst er der for dig ved at klamre dig til det og fornægte bevis for sandhed? For du er kommet for tæt på sandheden til at give afkald på den nu, og du *vil* give efter for dens uimodståelige tiltrækning. Du kan udskyde dette nu, men kun et lille stykke tid. Guds vært har kaldt på dig, og du *har* hørt det. Aldrig mere vil du være fuldstændig villig til ikke at lytte.

16.17 Dette er glædens år, i hvilket din lytning vil forøges, og fred vil vokse med dens forøgelse. Det Helliges magt og angrebets *svaghed* er *begge* blevet bragt til bevidsthed. Og dette er opnået i sind, fast overbevist om, at hellighed er svaghed og angreb er magt. Burde dette ikke være et tilstrækkeligt mirakel til at undervise dig i, at din Lærer *ikke* er af dig? Men husk også, at når som helst du har lyttet til Hans fortolkning, har resultaterne bragt dig glæde. Ville du foretrække resultaterne af *din* fortolkning, når du ærligt overvejer det, de har været? Gud vil dig bedre. Kunne du ikke se med større velgørenhed på hvem, Gud elsker med perfekt kærlighed?

16.18 Fortolk ikke *imod* Guds kærlighed, for du har de mange vidnesbyrd, der taler om den så tydeligt, at kun de blinde og døve kunne fejle i at se og høre dem. Dette år, beslut ikke at fornægte det, der er blevet givet dig af Gud. [Vågn op og del det], for det er den eneste grund til, Han har kaldt på dig. Hans Stemme har talt tydeligt, og dog har du så lidt tro på det, du har hørt, fordi du har foretrukket at sætte endnu større lid til den katastrofe, *du* har lavet. Lad os i dag beslutte *sammen* at acceptere de glade budskaber om, at katastrofe ikke er virkelig, og at virkelighed ikke er katastrofe.

16.19 Virkeligheden er tryk og sikker og fuldstændig venlig overfor alle og enhver og alting. Der er ingen større kærlighed end at acceptere dette og være glad. For kærlighed beder kun om, at du er *lykkelig* og vil give dig alting, der skaber lykke. Du har aldrig givet noget som helst problem til Helligånden, Han ikke har løst for dig, ej heller vil du nogensinde gøre det. Du har aldrig prøvet at løse noget som helst selv og været succesrig. Er det ikke på tide, du bragte disse kendsgerninger *sammen* og fandt mening i dem?

16.20 Dette er året til *anvendelsen* af de idéer, der er blevet givet dig. For de idéer er mægtige kræfter, der skal anvendes og ikke blive holdt passivt hen. De har allerede bevist deres magt tilstrækkeligt til, at du kan fæste lid til dem og ikke til deres fornægtelse. Invester i sandhed i dette år, og lad den arbejde i fred. Tro på det, der har tro på *dig*. Tænk på det, du *virkeligt* har set og hørt, og *anerkend* det. Kan du være alene med vidnesbyrd som disse?

IV. Undervisningens Belønning

16.21 Du har undervist godt, og dog har du ikke lært, hvordan du kan *acceptere* komforten ved din undervisning. Hvis du vil overveje det, du har undervist i, og hvor fremmed det er for det, du troede, du vidste, vil du blive tvunget til at anerkende, at din Lærer kom fra hinsides dit tankesystem og kunne således se retfærdigt på det og opfatte, det var usandt. Og Han må have gjort det ud fra et meget anderledes tankesystem og et med *intet* til fælles med dit. For det, Han har undervist i, og det, du har undervist i gennem Ham, har bestemt *intet* til fælles med det, du underviste i, før Han kom. Og resultaterne har været at bringe fred, hvor der var smerte, og lidelse er forsvundet for at blive erstattet af glæde.

16.22 Du har undervist i frihed, men du har ikke lært at være fri. Vi sagde engang: "Ved deres frugter skal I kende dem, og de skal kende sig selv." For det er sikkert, at du dømmes dig selv i overensstemmelse med din undervisning. Egoets undervisning producerer øjeblikkelige resultater, fordi dets beslutninger øjeblikkeligt bliver accepteret som *dit* valg. Og denne accept betyder, at du er villig til at bedømme dig selv i overensstemmelse hermed. Årsag og virkning er meget tydelige i egoets tankesystem, fordi al din indlæring er rettet mod at *oprette* forholdet mellem dem. Og ville du ikke have tro på det, du så flittigt har lært dig selv at tro? Dog, husk hvor meget omhu du har udøvet i at vælge dets vidnesbyrd og i at undgå dem, der talte sandhedens sag og *dens* virkninger.

16.23 Viser den kendsgerning dig ikke, at du ikke har lært det, du underviser i ved, at du ikke opfatter Sønskabet som én? Og viser det dig ikke også, at du ikke betragter *dig selv* som en? For det er umuligt at undervise med succes fuldstændigt *uden* overbevisning, og det er lige så umuligt, at overbevisning er *udenfor* dig. Du kunne aldrig have undervist i frihed, medmindre du *virkeligt* troede på den. Og det må være sådan, at det, du underviste i, kom fra *dig selv*. Og dog, dette Selv *kender* du tydeligvis ikke og anerkender Det ikke, selvom Det fungerer. Det, der fungerer, må være *der*. Og det er kun, hvis du benægter, hvad Det har *gjort*, at du på nogen mulig måde kunne benægte Dets Tilstedeværelse.

16.24 Dette er et kursus i, hvordan du kan kende dig selv. Du *har* undervist i det, du er, men ikke ladet det, du er, undervise *dig*. Du har været meget omhyggelig med at undgå det indlysende og ikke at se det *virkelige* årsags- og virkningsforhold, der er fuldstændigt tydeligt. Dog inden i dig er alting, du underviste i. Hvad kan det være, der *ikke* har lært det? Det må være dette, der *virkeligt* er udenfor dig selv, ikke efter din egen projektion, men i *sandhed*. Og det er dette, som du har taget ind, der *ikke* er dig. Det, I accepterer i Jeres sind, ændrer dem ikke *virkeligt*. Illusioner er kun tro på det, der ikke er der. Og den tilsyneladende konflikt mellem sandhed og illusion kan kun blive løst ved at adskille dig selv fra *illusionen* og *ikke* fra sandhed.

16.25 Din undervisning har allerede gjort dette, for Helligånden er del af *dig*. Skabt af Gud forlod Han hverken Gud eller Hans skabelse. Han er både Gud og dig, ligesom du er Gud og Ham sammen. For Guds svar på adskillelsen føjede mere til dig, end du prøvede på at tage bort. Han beskyttede både dine skabelser og dig sammen og holdt det ét med dig, du ville udelukke. Og de vil indtage pladsen for det, du tog ind til at erstatte dem. De er ganske virkelige som en del af det Selv, du ikke kender. Og de kommunikerer til dig gennem Helligånden, og deres magt og taknemmelighed overfor dig for deres skabelse tilbyder de med glæde til din undervisning om dig selv, som er deres hjem. Du, der er vært for Gud, er også vært for dem. For intet virkeligt har nogensinde forladt dets Skabers sind. Og det, der ikke er virkeligt, var aldrig *der*.

16.26 Du er ikke to selver i konflikt. Hvad er hinsides Gud? Hvis du, der rummer Ham, og som Han rummer, *er* universet, må alt andet være *udenfor*, hvor der *intet* er. Du har undervist i dette, og fra langt væk i universet, men ikke hinsides dig selv, har vidnerne til din undervisning samlet sig for at hjælpe dig med at lære. Deres taknemmelighed har sluttet sig sammen med din og Guds for at styrke din tro på det, du underviste i. For det, du underviste i, er sandt. Alene står du udenfor din undervisning og *adskilt* fra den. Men *med* dem må du lære, at du kun underviste *dig selv* og lærte af den overbevisning, du delte med dem.

16.27 I år vil du begynde at lære og få indlæring til at svare til undervisning. Du har valgt dette ved din egen villighed til at undervise. Selvom du så ud til at lide for det, vil glæden ved at undervise dog blive din. For glæden ved at undervise er i den *studerende*, der tilbyder den til læreren i taknemmelighed og deler den med ham. Efterhånden, som du lærer, vil din taknemmelighed over for dit Selv, Der underviser dig i det, han er, vokse og hjælpe dig med at ære ham. Og du vil lære hans magt og styrke og renhed og elske ham, som hans Fader gør. Hans Rige har ingen grænser og ingen ende, og der er intet i ham, der ikke er perfekt og evigt. Alt dette er dig, og intet udenfor dette *er* dig.

16.28 Til dit allerhelligste Selv tilkommer al lovprisning for det, du er, og for det han er, Der skabte dig, som du er. Før eller senere må alle bygge bro over den kløft, som han forestiller sig findes mellem hans selver. Hver enkelt bygger denne bro, der bærer ham *hen over* kløften, så snart han er villig til at gøre en lille indsats på vegne af at danne bro over den. Hans lille indsats bliver magtfuldt suppleret af Hamlens styrke og af den forenede vilje fra alle, der gør Hamlen til det, den er, ved at være forenet indeni den. Og således bliver den, der ville krydse over, bogstaveligt talt transporteret der.

16.29 Din bro er bygget stærkere end du tror, og din fod er plantet fast på den. Frygt ikke for, at tiltrækningen af dem, der står på den anden side og venter på dig, ikke vil trække dig sikkert over. For du *vil* komme, hvor du ville være, og hvor dit Selv venter dig.

V. Illusion og Kærlighedens virkelighed

16.30 Vær ikke bange for at se på det specielle hadforhold, for friheden ligger i at se på det. Det ville være umuligt ikke at kende meningen med kærlighed hvis det ikke var for dette. For det specielle kærlighedsforhold, i hvilket betydningen af kærlighed går *tabt*, indgås udelukkende for at opveje hadet, men ikke for at give slip i det. Din frelse vil opstå tydeligt foran dine åbne øjne efterhånden, som du ser på dette. Du kan ikke *begrænse* had. Det specielle kærlighedsforhold vil ikke opveje det, men vil blot drive det under jorden og ud af syne. Det er afgørende at bringe det *til* syne og intet forsøg gøre på at skjule det. For det er forsøget på at afbalancere had med kærlighed, der *gør* kærlighed meningsløs for dig. Omfanget af den spaltning, der ligger i dette, indser du ikke. Og *indtil* du gør det, vil spaltningen forblive uerkendt og derfor uhelbredt.

16.31 Hadsymbolerne mod kærlighedssymbolerne udspiller en konflikt, der ikke eksisterer. For symboler står for noget *andet*, og symbolet på kærlighed er uden mening, hvis kærlighed er alting. Du vil gå gennem

denne sidste ophævelse ganske uskadt og vil omsider dukke frem som dig selv. Dette er det sidste trin i parathed til Gud. Vær ikke uvillig nu. Du er for tæt på, og du vil krydse broen i perfekt sikkerhed, roligt oversat fra krig til fred. For illusionen om kærlighed vil *aldrig* tilfredsstillende, men dens virkelighed, der venter dig på den anden side, vil give dig alting.

16.32 Det særlige kærlighedsforhold er et forsøg på at begrænse de ødelæggende virkninger af had ved at finde et tilflugtssted i stormen af skyld. Det gør intet forsøg på at hæve sig *over* stormen op i sollyset. Tværtimod understreger det skyld udenfor tilflugtsstedet ved at forsøge at opbygge barrikader mod det og holde sig indeni dem. Det specielle kærlighedsforhold bliver ikke opfattet som en værdi i sig selv, men som et sikkert sted, hvor had spaltes fra og holdes adskilt. Den specielle kærlighedspartner er kun acceptabel, så længe han tjener dette formål. Had kan komme ind og er bestemt velkommen i *nogle* aspekter af forholdet, men det bliver stadig holdt sammen af illusionen om kærlighed. Hvis illusionen forsvinder, afbrydes forholdet eller bliver utilfredsstillende på grund af desillusionering.

16.33 Kærlighed er *ikke* en illusion. Den er en kendsgerning. Hvor desillusionering er mulig, var der ikke kærlighed, men had. For had *er* en illusion, og det, der kan forandre sig, var *aldrig* kærlighed. Det er sikkert, at de, der vælger nogle bestemte som partnere i noget som helst aspekt af at leve og bruger dem til et hvilket som helst formål, som de ikke ville dele med andre, prøver at *leve* med skyld snarere end at *dø* af den. Dette er det valg, de ser. Og for dem er kærlighed kun en flugt fra døden. De søger den desperat, men ikke i den fred, hvor den med glæde stilfærdigt ville komme *til* dem. Og når de finder, dødsfrygten stadig er over dem, *mister* kærlighedsforholdet illusionen om, at det er, hvad det ikke er. For da er barrikaderne mod den brudt, frygt vælder ind og had triumferer.

16.34 Der er ingen kærlighedstriumfer. Kun had beskæftiger sig med "kærlighedens triumf" overhovedet. Illusionen om kærlighed *kan* triumfere over illusionen om had, men altid for den pris at gøre *begge* til illusioner. Så længe illusionen om had varer, så længe vil kærligheden være en illusion for dig. Og så er det eneste valg, der forbliver muligt, hvilken illusion, du foretrækker. Der *er* ingen konflikt i valget mellem sandhed og illusion. Set på *disse* vilkår ville ingen tøve. Men konflikt kommer ind i det øjeblik, valget ser ud til at være et mellem *illusioner*, for dette valg betyder ikke noget. Hvor ét valg er lige så farligt som det andet, *må* beslutningen være en af fortvivlelse.

16.35 Din opgave er ikke at søge efter kærlighed, men blot at søge og finde alle de barrierer indeni dig selv, som du har opbygget *imod* den.

Det er ikke nødvendigt at søge efter det, der er sandt, men det *er* nødvendigt at søge efter det, der er falsk. Hver illusion består af frygt, uanset hvilken form den tager. Og forsøget på at undslippe fra én illusion ind i en anden *må* mislykkes. Hvis du søger kærlighed udenfor dig selv, kan du være sikker på, at du opfatter had indeni og er *bange* for det. Dog vil fred aldrig komme fra illusionen om kærlighed, men *kun* fra dens virkelighed.

16.36 Anerkend dette, for det er sandt, og sandhed *må* blive anerkendt, hvis den skal kunne skelnes fra illusion: Det særlige kærlighedsforhold er et forsøg [på at bringe *kærlighed ind i adskillelse*. Og som sådan er det intet andet end et forsøg på] at bringe kærlighed ind i frygt og gøre den *virkelig* i frygt. I grundlæggende krænkelse af kærlighedens betingelse ville det særlige kærlighedsforhold udrette det umulige. Hvor andet end i illusion *kunne* dette blive gjort? Det er afgørende, at vi ser meget nøje nøjagtigt på, hvad det er, du tror, du kan gøre for at løse dilemmaet, der forekommer dig meget virkeligt, men som ikke findes. Du er kommet meget tæt på sandhed, og kun dette står mellem dig og broen, der fører dig ind i den.

16.37 Hamlen venter lydløst, og dine skabelser rækker deres hænder ud for at hjælpe dig med at krydse den og byde dem velkommen. For det er *dem*, du *søger*. Du søger kun efter din egen komplettering, og det er dem, der gør dig komplet. Det specielle kærlighedsforhold er kun en lurvet erstatning for det, der gør dig hel i sandhed, *ikke* i illusion. Dit forhold til dem er uden skyld, og dette gør dig i stand til for at se på alle dine brødre med taknemmelighed, fordi dine skabelser blev skabt i forening *med* dem. Accept af dine skabninger er accepten af skabelsens enhed, uden hvilken du aldrig kunne *blive* komplet. Ingen specialhed kan tilbyde dig det, Gud har givet, og det, du er sluttet sammen med Ham om at give.

16.38 På den anden side af broen er din komplettering, for du vil være helt i Gud, ville intet specielt, men kun at være helt ligesom Ham, kompletterende Ham med *din* komplettering. Frygt ikke for at krydse over til fredens og den perfekte helligheds opholdssted. Kun der bliver kompletteringen af Gud og Hans Søn oprettet for evigt. Søg ikke efter dette i illusionens dystre verden, hvor intet er sikkert, og hvor alting fejler i at tilfredsstille. I Guds navn vær fuldstændigt villig til at opgive *alle* illusioner. I et hvilket som helst forhold, hvor du er fuldstændig villig til at acceptere komplettering, og *kun* dette, der er Gud gjort komplet og Hans Søn med Ham.

16.39 Den bro, der fører til forening i dig selv, *må* føre til viden, for den blev bygget med Gud ved siden af dig og vil føre dig direkte til Ham, hvor din komplettering hviler fuldt ud forenelig med Hans. Hver

illusion, som du accepterer i dit sind ved at bedømme den som opnåelig, fjerner din egen følelse af komplettering og fornægter således din Faders helhed. Enhver fantasi, hvad enten den er om kærlighed eller had, berøver dig viden, for fantasier er det slør, som sandhed er skjult bag. For at løfte sløret, der ser ud til at være så mørkt og tungt, er det kun nødvendigt at værdsætte sandhed hinsides *al* fantasi og at være fuldstændigt uvillig til at nøjes med illusion *i stedet* for sandhed .

16.40 Ville du ikke gå *gennem* frygt til kærlighed? For sådan ser rejsen ud til at være. Kærlighed kalder, men had ville have dig til at blive. Hør ikke hadets kalden, og se ingen fantasier [for din komplettering ligger i sandhed og *intet andet sted*]. Se i hadets kalden og i enhver fantasi, der opstår for at forsinke dig, intet andet end råbet om hjælp, der uophørligt stiger op fra dig til din Skaber. Ville Han ikke svare dig, hvis komplettering er Hans? Han elsker dig helt uden illusion, ligesom du må elske. For kærlighed *er* helt uden illusion og derfor helt uden frygt. Den, Gud husker *må* være hel. Og Gud har aldrig glemt, hvad der gør Ham hel. I din komplettering ligger erindringen om Hans helhed og Hans taknemmelighed til dig for Hans komplettering. I Hans forbindelse med dig ligger både Hans manglende evne til at glemme og din evne til at huske. I Ham er din villighed til at elske tilsluttet al kærligheden til Gud, Der ikke har glemt dig.

16.41 Din Fader kan ikke mere glemme sandheden i dig, end du kan fejle i at huske den. Helligånden er broen til Ham, lavet af din villighed til at forene dig med Ham og skabt af Hans glæde i forening med dig. Rejsen, der syntes at være endeløs, er næsten komplet, for det, der *er* endeløst, er meget nær. Du har næsten anerkendt det. Vend dig sammen med mig fast væk fra alle illusioner *nu*, og lad intet stå i vejen for sandhed. Vi vil tage den sidste tåbelige rejse væk fra sandhed sammen, og derefter går vi sammen direkte til Gud i glædeligt svar på Hans kalden på Hans komplettering.

16.42 Hvis specielle forhold af nogen som helst art ville hindre Guds komplettering, *kan* de have værdi for dig? Det, der ville gribe ind mod Gud, *må* gribe ind mod dig. Kun i tid ser ingriben mod Guds komplettering ud til at være mulig. Broen, som Han ville bære dig hen over, løfter dig fra tid ind i evighed. Vågn fra tid og besvar frygtløst kaldet fra Ham, Der gav dig evighed i din skabelse. På denne side af broen til tidløshed forstår du ingenting. Men når du træder let over den, holdt oppe *af* tidløshed, bliver du ledt direkte til Guds Hjerte. I dets centrum, og *kun* der, er du tryk for evigt, fordi du er *komplet* for evigt. Der er ingen slør, som Guds kærlighed i os til sammen ikke kan løfte. Vejen til sandhed er åben. Følg den med mig.

VI. Specialhed og Skyld

16.43 For at se på det specielle forhold er det nødvendigt først at indse, at det indebærer en stor mængde smerte. Ængstelse, fortvivlelse, skyld og angreb indgår alle i det, opdelt i perioder, hvori de synes at være borte. Alle disse må forstås for det, de er. Uanset hvilken form de antager, er de altid et angreb på selvet for at gøre den *anden* skyldig. Vi har talt om dette før, men der er nogle aspekter af det, der virkelig bliver forsøgt, som vi ikke har berørt.

16.44 Meget enkelt er forsøget på at gøre skyldig *altid* rettet mod Gud. For egoet ville have, at du ser ham og ham *alene* som skyldig, og dermed efterlader Sønskabet åbent for angreb og ubeskyttet mod det. Det specielle kærlighedsforhold er egoets vigtigste våben til at holde dig fra Hamlen. Det *ser* ikke *ud* til at være et våben, men hvis du overvejer, *hvordan* du værdsætter det og *hvorfor*, vil du indse, hvad det må være. Det særlige kærlighedsforhold er egoets mest pralede gave, og en, der har den største appel for dem, der er uvillige til at opgive skyld. Egoets "dynamik" er tydeligst her, for da det regner med tiltrækningen i dette tilbud, er fantasierne, der centrerer sig omkring det, ofte ganske åbne. Her bliver de sædvanligvis bedømt til at være acceptable og endda naturlige. Ingen betragter det som besynderligt at elske og hade samtidigt, og selv de, der tror, at had er synd, føler sig blot skyldige og retter det ikke.

16.45 Dette *er* adskillelsens "naturlige" tilstand, og de, der lærer, at det ikke er naturligt overhovedet, ser ud til at være de *unaturlige*. For denne verden *er* det modsatte af Hamlen, da den er *lavet* til at være dens modsætning, og alt her antager en retning nøjagtigt modsat af det, der er sandt. I Hamlen, hvor meningen med kærlighed er kendt, er kærlighed det samme som *forening*. Her, hvor illusionen om kærlighed bliver accepteret i kærligheds sted, opfattes kærlighed som adskillelse og *udelukkelse*.

16.46 Det er i det specielle forhold, født af det skjulte ønske om speciel kærlighed fra Gud, at egoets had sejrer. For det specielle forhold er *afkaldet* på Guds kærlighed og forsøget på at sikre for selvet den specialhed, som Han fornægtede. Det er afgørende for bevarelsen af egoet, at du tror, denne specialhed ikke er helvede, men Hamlen. For egoet ville aldrig have du ser, at adskillelse *kun* kan være tab, da det er den eneste betingelse, hvori Hamlen *ikke kan* være.

16.47 For alle er Hamlen komplettering. Der kan ikke være nogen uenighed om dette, fordi både egoet og Helligånden accepterer det. De er imidlertid *komplet* uenige om det, komplettering *er*, og *hvordan* den bliver opnået. Helligånden ved, at komplettering ligger først i forening

og derefter i udvidelsen af forening. For egoet ligger kompletteringen i sejr og i udvidelsen af "sejren", endda til den endelige sejr over Gud. I dette ser det selvets ultimative frihed, for intet ville være tilbage til at forstyrre *det*. Dette *er* dets idé om Hamlen. Fra dette følger det, at forening, der er en tilstand, hvori egoet *ikke kan* blande sig, *må* være helvede.

16.48 Det specielle forhold er en mærkelig og unaturlig egoindretning for at sammenføje helvede og Hamlen og gøre dem uskelnelige fra hinanden. Og forsøget på at finde begge verdener fantaserede "bedste" har blot ført til fantasier om begge og til den manglende evne til at opfatte hver af dem, som den er. Det specielle forhold er denne forvirrings sejr. Det er en slags forening, hvorfra forening er *udelukket*, og grundlaget for *forsøget* på forening hviler på udelukkelse. Hvilket bedre eksempel kunne der være på egoets leveregel, "Søg men find ikke?"

16.49 Mest mærkværdig af alle er den selvopfattelse, som egoet fremmer i det specielle forhold. Dette "selv" søger forholdet for at gøre sig selv komplet. Dog, når det *finder* det specielle forhold, i hvilket det tror, det kan udrette dette, giver det sig selv *væk* og forsøger at "bytte" sig selv for en andens selv. Dette er ikke forening, for der er ingen forøgelse og ingen udvidelse. Hver partner prøver at ofre det selv, han ikke ønsker, for et, han tror, han ville foretrække. Og han føler sig skyldig i den "synd" at tage og intet af værdi at give til gengæld. For hvor meget værdi *kan* han tillægge et selv, som han ville give væk for at få et bedre et?

16.50 Det "bedre" selv, egoet søger, er altid et, der er *mere* specielt. Og hvem som helst, der ser ud til at besidde et specielt selv, bliver "elsket" for det, der kan blive taget *fra* ham. Hvor begge partnere ser dette specielle selv i hinanden, ser egoet "en forening lavet i Hamlen." For ingen af dem vil anerkende, at han har bedt om helvede, og derfor vil han ikke blande sig i egoets illusion om Hamlen, som det tilbød ham for at *blande* sig i Hamlen. Dog, hvis alle illusioner er lavet af frygt, og de *kan* være lavet af intet andet, er Hamlens illusion ikke andet end en "tiltrækkende" form for frygt, hvori skylden bliver begravet dybt og rejser sig i "kærlighedens" form.

16.51 Helvedes tiltrækning ligger kun i skyldens frygtelige tiltrækning, som egoet holder frem til dem, der sætter deres lid til lidenhed. Overbevisningen om lidenhed ligger i *ethvert* specielt forhold, for kun de, der mangler noget, kunne *værdsætte* specialhed. Kravet om specialhed og opfattelsen af at give specialhed som en kærlighedshandling ville gøre kærlighed *hadefuld*. Og det specielle forholds virkelige formål, i nøje overensstemmelse med egoets mål, er

at tilintetgøre virkeligheden og erstatte den med illusion. For egoet er *selv* en illusion, og kun illusioner *kan* være vidnesbyrd til dets "virkelighed".

16.52 Hvis du opfattede det specielle forhold som en sejr over Gud, ville du så *ønske* det? Lad os ikke tænke på dets skræmmende natur eller på den skyld, det må medføre, eller på den bedrøvelse og den ensomhed. For dette er kun egenskaber i hele adskillelsens religion og den totale sammenhæng, hvori det menes at forekomme. Det centrale tema i dets litani til ofring er, at Gud må dø, så *du* kan leve. Og det er dette tema, der bliver handlet ud i det specielle forhold. Gennem døden af *dit* selv, tror du, du kan angribe et andet selv og snuppe det fra den anden til at erstatte det selv, som du foragter. Og du foragter det, fordi du ikke tror, det tilbyder den specialhed, som du forlanger. Og da du *hader* det, har du gjort det lille og uværdigt, fordi du er *bange* for det.

16.53 Hvordan kan du give ubegrænset magt til det, du tror, du har angrebet? Så skræmmende er sandheden blevet for dig, at *medmindre* den er svag og lille, [og uværdig til værdi], ville du ikke vove at se på den. Du tror, det er mere sikkert at udstyre det lille selv, som du har lavet, med magt, du har fravristet sandhed, sejret over den og efterladt den hjælpeløs. Se hvordan dette ritual bliver udspillet *nøjagtigt* i det specielle forhold. Et alter bliver rejst mellem to adskilte mennesker, på hvilket hver især forsøger at dræbe sit selv og på hans krop oprejse et andet selv, der tager sin magt fra hans død. Om og om igen bliver dette ritual udspillet. Og det bliver *aldrig* afsluttet, og *vil* heller aldrig blive afsluttet. For ritualet af komplettering *kan ikke* komplettere, og livet opstår ikke fra døden, ej heller Hamlen fra helvede.

16.54 Hver gang nogen som helst form for specielt forhold frister dig til at søge efter kærlighed i ritualer, husk at kærlighed er *indhold* og ikke form af nogen som helst slags. Det specielle forhold er et form *ritual*, der sigter mod at hæve formen til at indtage Guds plads på *bekostning* af indhold. Der *er* ingen mening i formen, og der vil aldrig blive det. Det specielle forhold må blive anerkendt for det, det er - et meningsløst ritual, hvori styrke udvindes fra Guds død og investeret i Hans morder som tegnet på, at form har sejret over indhold og kærlighed har mistet sin betydning. Ville du *ønske* dette kunne være muligt, bortset endog fra dets indlysende umulighed? For hvis det *var* muligt, ville du have gjort *dig selv* hjælpeløs. Gud er ikke vred. Han kunne blot ikke lade dette ske. Du *kan ikke* ændre Hans sind.

16.55 Ingen ritualer, som du har opsat, hvori dødedansen glæder dig, kan bringe døden til evigheden. Ej heller kan din udvalgte erstatning for Guds helhed have nogen som helst indflydelse på den overhovedet. Se i det specielle forhold intet andet end et meningsløst forsøg på at rejse

andre guder foran Ham og ved at tilbede dem at skjule *deres* lillbittehed og Hans *storhed*. I din kompletterings navn *ønsker* du ikke dette. For enhver afgud, som du hæver til at anbringe foran Ham, står foran *dig* i stedet for det, du *er*.

16.56 Frelse ligger i den enkle kendsgerning, at illusioner ikke er skræmmende, fordi de ikke er *sande*. De ser kun ud til at være skræmmende i den udstrækning, i hvilken du fejler i at anerkende dem for det, de er, og du *vil* fejle i at gøre dette i det omfang, hvori du *ønsker*, de er *sande*. Og i samme udstrækning *fornægter* du sandhed, og således gør du dig selv ude af stand til at foretage det enkle valg mellem sandhed og illusion, Gud og fantasi. Husk dette, og du vil ingen vanskeligheder have med at opfatte beslutningen, præcist som det, den *er*, og intet mere.

16.57 Kernen i adskillelsesbedraget ligger simpelthen i *fantasien* om ødelæggelse af kærligheds betydning. Og medmindre kærligheds betydning bliver *genoprettet* for dig, kan du ikke kende dig selv, der *deler* dens betydning. Adskillelse er kun beslutningen om *ikke* at kende dig selv. Hele dets tanke-system er en omhyggelig konstrueret indlæringsoplevelse designet til at føre *væk* fra sandhed og ind i fantasi. Dog for enhver indlæring, der ville såre dig, tilbyder Gud dig korrektion og komplet undslippelse fra *alle* dens konsekvenser. Beslutningen om at lytte til dette kursus eller ej og følge det er kun valget mellem sandhed og illusion. For her er sandhed *adskilt* fra illusion og ikke forvekslet med den overhovedet.

16.58 Hvor enkelt bliver dette valg, når det kun bliver opfattet, som det er. For *kun* fantasier gjorde forvirring ved at vælge mulig, og de er fuldstændigt uvirkelige. Dette år er således tiden til at tage den letteste beslutning, der nogensinde har konfronteret dig og også den *eneste*. Du vil krydse broen ind i virkelighed simpelthen, fordi du vil anerkende, at Gud er på den anden side, og intet *overhovedet* er her. Det er umuligt *ikke* at tage den naturlige beslutning, når dette er erkendt.

VII. Broen til Den Virkelige Verden

16.59 Søgningen efter det specielle forhold er tegnet på, at du sidestiller dig selv med egoet og ikke med Gud. For det specielle forhold har *kun* værdi for egoet. *Medmindre* et forhold har speciel værdi, har det *ingen* betydning for egoet, og det opfatter *al* kærlighed som speciel. Dog, dette *kan ikke* være naturligt, for det er ulig forholdet mellem Gud og Hans Søn, og alle forhold, der er ulig dette, må være unaturlige. For Gud skabte kærlighed, som Han ville have den, og gav den, som den er. Kærlighed har ingen betydning, undtagen som dens Skaber definerede

den ved Hans Vilje. Det er umuligt at definere den anderledes og *forstå* den.

16.60 Kærlighed er *frihed*. At søge efter den ved at anbringe dig selv i trældom er at *adskille* dig selv fra den. For Guds kærlighed, søg ikke længere forening i adskillelse eller frihed i trældom! Efterhånden, som du frigiver, vil du også blive frigivet. Glem dette ikke, ellers vil kærlighed være ud af stand til at finde dig og trøste dig. Der er en måde, på hvilken Helligånden beder om din hjælp, hvis du ville have Hans. Det hellige øjeblik er Hans mest nyttige værktøj til at beskytte dig mod skyldens tiltrækning, den virkelige tillokkelse i det specielle forhold. Du anerkender ikke, at dette *er* dets virkelige tiltrækning, for egoet har lært dig, at *frihed* ligger i det. Dog, jo nærmere du ser på det specielle forhold, jo tydeligere bliver det, at det *må* fostre skyld og *må* derfor sætte i fængsel.

16.61 Det specielle forhold er fuldstændigt uden betydning uden en krop. Og hvis du værdsætter det, *må* du *også* værdsætte kroppen. Og det, du værdsætter, *vil* du beholde. Det specielle forhold er et redskab til at begrænse *dig* selv til en krop og til at begrænse din opfattelse af andre til *deres*. De Store Stråler ville fastlægge den totale *mangel* på det specielle forholds værdi, hvis de blev set. For ved at se dem, ville kroppen forsvinde, fordi dens *værdi* ville gå tabt. Og så ville hele din investering i at se den blive trukket tilbage fra den. Du ser den verden, du *værdsætter*.

16.62 På denne side af broen ser du en verden af adskilte kroppe, der søger at slutte sig til hinanden i adskilte foreninger og blive ét ved at miste. Når *to* individer forsøger at blive ét, prøver de at *formindske* deres storhed. Hver ville fornægte sin magt, for den *adskilte* forening udelukker universet. Langt mere bliver efterladt udenfor, end der ville blive taget ind. For Gud bliver efterladt udenfor og *intet* taget ind. Hvis *én* sådan forening blev lavet i perfekt tro, *ville* universet træde ind i det. Dog, det specielle forhold, som egoet søger, inkluderer ikke endog ét helt individ. For egoet ønsker kun en *del* af ham og ser *kun* denne del og intet andet.

16.63 På den anden side af broen er der så anderledes! I noget tid bliver kroppen stadigt set, men ikke udelukkende som den bliver set her. For den lille gnist, der holder de Store Stråler indeni sig, er *også* synlig, og denne gnist kan ikke blive begrænset længe af lidenhed. Når du først har krydset broen, bliver værdien af kroppen så formindsket i dit syn, at du ikke vil se noget behov overhovedet for at forstørre den. For du vil indse, at den eneste værdi, som kroppen har, er at gøre dig i stand til at bringe dine brødre til broen *med* dig og blive frigivet *sammen* der.

16.64 Broen selv er intet andet end en overgang i dit perspektiv på virkeligheden. På denne side er alt det, du ser, groft forvrænget og fuldstændigt ude af perspektiv. Det, der er småt og ubetydeligt, bliver forstørret, og det, der er stærkt og magtfuldt, skåret ned til lidenhed. I overgangen er der en periode med forvirring, hvori en følelse af virkelig desorientering ser ud til at dukke op. Men frygt det ikke, for det betyder intet andet end, at du har været villig til at give slip på din forvredne referenceramme, der så ud til at holde din verden sammen. Denne referenceramme er bygget omkring det specielle forhold. *Uden* denne illusion kan der ikke *være* nogen mening, du stadig ville søge her.

16.65 Frygt ikke, at du pludselig vil blive løftet op og kastet ind i virkeligheden. Tid er venlig, og hvis du bruger den *på* virkelighed, vil den blidt holde trit med dig i din overgang. Det presserende ligger kun i at flytte jeres sind fra deres faste position her. Dette vil ikke efterlade dig hjemløs og uden en referenceramme. Perioden med desorientering, der går forud for den faktiske overgang, er langt kortere end den tid, det tog at fæstne jeres sind så fast til illusioner. Forsinkelse vil kun skade dig nu mere end før, fordi du indser, det *er* forsinkelse, og at undslippelse fra smerte virkelig er mulig. Find håb og trøst snarere end fortvivlelse i dette: Du kunne ikke længere finde endog kærlighedens illusion i noget som helst specielt forhold her. For du er ikke længere helt sindssyg, og du vil anerkende skylden over selvforråelse som det, den er.

16.66 Intet, du søger at styrke i det specielle forhold, er *virkelig* del af dig. Og du kan ikke beholde en del af tanke systemet, der lærte dig, det var virkeligt og forstå Tanken, der *virkeligt* ved, hvad du er. I *har* tilladt Tanken om jeres virkelighed at komme ind i jeres sind, og fordi I inviterede den, vil den blive hos jer. Din kærlighed til den vil ikke tillade dig at forråde dig selv, og du kunne ikke indgå i et forhold, hvor den ikke kunne gå med dig, for du ville ikke *være* adskilt fra den.

16.67 Vær glad for, at du er undsluppet den hån af frelse, som egoet tilbød dig, og se ikke tilbage med længsel på den parodi, det lavede ud af dine forhold. Nu behøver ingen at lide, for du er kommet for langt til at give efter for illusionen om skyldens skønhed og hellighed. Kun den helt sindssyge kunne se på død og lidelse, sygdom og fortvivlelse og se det sådan. Det, skyld har smedet er grimt, skræmmende og meget farligt. Se ingen illusion om sandhed og skønhed der. Og vær du taknemmelig for, at der *er* et sted, hvor sandhed og skønhed venter på dig. Gå videre for at møde dem med glæde, og lær, hvor meget der venter dig for den enkle villighed til at opgive intet, *fordi* det er intet.

16.68 Det nye perspektiv, du vil opnå ved at gå over, vil være forståelsen af, hvor Hamlen *er*. Herfra ser det ud til at være udenfor og

over broen. Dog, når du går over for at slutte dig til det, vil det slutte sig til *dig* og blive et med dig. Og du vil tænke med glad forbløffelse, at for alt dette opgav du *intet!* Hamlens glæde, der ikke har nogen grænse, bliver forøget med hvert lys, der vender tilbage for at indtage sin retmæssige plads indeni den. Vent ikke længere af kærlighed til Gud og *dig*. Og måtte det hellige øjeblik fremskynde din vej, som det helt sikkert vil gøre, hvis du bare lader det komme til dig.

16.69 Helligånden beder kun om denne lille hjælp fra dig. Når som helst dine tanker vandrer til et specielt forhold, der stadigt tiltrækker dig, gå med Ham ind i et hellig øjeblik og lad Ham frigive dig der. Han behøver kun din villighed til at *dele* Hans perspektiv for at give det til dig fuldstændigt. Og din villighed behøver ikke være fuldstændig, fordi Hans er perfekt. Det er Hans opgave at Sone for din uvillighed med Sin perfekte tro, og det er Hans tro, du deler med Ham der. Ud af din anerkendelse af din manglende villighed til din frigivelse bliver Hans *perfekte* villighed givet dig. Påkald Ham, for Hamlen er til Hans tjeneste. Og *lad* Ham påkalde Hamlen *for* dig.

VIII. Enden på Illusioner

16.70 Det er umuligt at give slip i fortiden uden at give afkald på det specielle forhold. For det specielle forhold er et forsøg på at *handle ud på* fortiden og *ændre* den. Indbildte krænkelser, erindret smerte, fortidige skuffelser, opfattede uretfærdigheder og berøvelser kommer alle ind i det specielle forhold, der bliver en måde, hvorpå du søger at genoprette dit sårede selvværd. Hvilket grundlag ville du have til at vælge en speciel partner *uden* fortiden? Ethvert sådant valg bliver foretaget på grund af noget "ondt" i fortiden, som du klynger dig til, og for hvilken en anden må sone.

16.71 Det specielle forhold tager hævn over fortiden. Ved at søge at fjerne lidelse fra fortiden *overser* det nutiden i dets optagethed af fortiden og dets totale engagement i den. *Intet* specielt forhold bliver oplevet i nuet. Fortidens skygger omslutter det og gør det til det, det er. Det *har* ingen betydning i nuet, og hvis det intet betyder *nu*, kan det ikke have nogen virkelig betydning overhovedet. Hvordan kan du ændre fortiden *undtagen* i fantasien? Og hvem kan give dig det, du synes, fortiden berøvede dig? Fortiden er intet. Forsøg ikke at lægge skylden for berøvelse på den, for fortiden er borte. Du kan virkelig *ikke* give slip i det, der *allerede* er borte. Det må derfor være, at du opretholder illusionen om, at det *ikke* er borte, fordi du synes, det tjener et eller andet formål, som du ønsker *opfyldt*. Og det må også være, at dette formål *ikke* kunne blive opfyldt i nuet, men *kun* i fortiden.

16.72 Undervurder ikke intensiteten af egoets drivkraft mod at tage hævn over fortiden. Den er fuldstændigt vild og fuldstændig sindssyg. For egoet husker alting, som du har gjort, der krænkede det og søger at gøre gengæld mod *dig*. De fantasier, det bringer til de specielle forhold, det vælger til at handle dets had ud, er fantasier om *din* ødelæggelse. For egoet holder fortiden *imod* dig, og i din *undslippelse* fra fortiden ser det sig selv berøvet den hævn, det tror, at du så retfærdig fortjener. Dog, uden dit samarbejde i din egen ødelæggelse kunne egoet ikke holde dig til fortiden.

16.73 I det specielle forhold *tillader* du din ødelæggelse være. At dette er sindssygt er indlysende. Men det, der er mindre indlysende for dig, er, at *nutiden* er ubrugelig for dig, mens du forfølger egoets mål som dets allierede. Fortiden er borte; søg ikke at bevare den i det specielle forhold, der binder dig til den og ville undervise dig i, at frelse er fortid, og at du må vende tilbage *til* fortiden for at finde frelse. Der er ingen fantasi, der ikke indeholder drømmen om gengældelse for fortiden. Ville du handle drømmen ud eller give slip i den?

16.74 I det specielle forhold *ser* det ikke til at være en handlen ud af hævn, som du søger. Og selv når hadet og vildskaben kortvarigt bryder igennem ind i bevidstheden, bliver illusionen om kærlighed ikke dybtgående rystet. Dog, den eneste ting, som egoet aldrig tillader at nå bevidsthed, er, at det specielle forhold er at handle ud af hævn over *dig selv*. Men hvad ellers *kunne* det være? Ved at søge det specielle forhold, ser du ikke efter glørværdighed i *dig selv*. Du har fornægtet, at den er *der*, og forholdet bliver din *erstatning* for den. Og hævn bliver din erstatning for Soning, og *undslippelsen* fra hævn bliver dit *tab*.

16.75 Mod egoets sindssyge forestilling om frelse lægger Helligånden blidt det hellige øjeblik. Vi sagde tidligere, at Helligånden må undervise gennem sammenligninger og bruge modsætninger til at pege på sandheden. Det hellige øjeblik er det *modsatte* af egoets fastlagte tro på frelse gennem hævn for fortiden. I det hellige øjeblik bliver det accepteret, at fortiden er borte, og med dens bortgang er drivkraften til hævn blevet rykket op med rode og er forsvundet. Stillheden og freden i *nu* omslutter dig med perfekt blidhed. Alting er væk undtagen sandheden.

16.76 I en tid forsøger du måske at bringe illusioner ind i det hellige øjeblik for at hindre din fulde bevidsthed om den *komplette* forskel i alle henseender mellem din oplevelse af sandhed og illusion. Dog vil du ikke forsøge dette længe. I det hellige øjeblik vil Helligåndens magt sejre, fordi du sluttede dig til Ham. De illusioner, du bringer med dig, vil svække oplevelsen af Ham et stykke tid og vil forhindre dig i at fastholde oplevelsen i dit sind. Dog, det hellige øjeblik *er* evigt, og dine

illusioner om tid vil ikke forhindre det tidløse i at være det, det er, ej heller dig fra at opleve det, som det er.

16.77 Det, Gud har givet dig er i sandhed givet og vil i sandhed blive *modtaget*. For Guds gaver *har* ingen virkelighed adskilt fra din modtagelse af dem. *Din* modtagelse fuldender Hans *given*. Du vil modtage, *fordi* det er Hans vilje at give. Han gav det hellige øjeblik til at blive givet dig, og det er umuligt, at du modtager det ikke, *fordi* Han gav det. Når Han ville, at Hans Søn skulle være fri, *var* Hans Søn fri. I det hellige øjeblik er Hans påmindelse om, at Hans Søn altid vil være *nøjagtigt*, som han blev skabt. Og alting, Helligånden underviser dig i, er for at minde dig om, at du *har* modtaget det, Gud har givet dig.

16.78 Der er intet, du kan holde mod virkeligheden. Alt, der må blive tilgivet, er de illusioner, du har holdt mod dine brødre. Deres virkelighed *har* ingen fortid, og kun illusioner kan *blive* tilgivet. Gud holder intet imod nogen som helst, for Han er ude af stand til illusioner af *nogen som helst* slags. Frigiv dine brødre fra deres illusioners slaveri ved at tilgive dem for de illusioner, som *du* opfatter i dem. Således vil du lære, at *du* er blevet tilgivet, for det er *dig*, der tilbød dem illusioner. I det hellige øjeblik bliver dette gjort for dig *i tid* for at bringe dig til Hamlens den sande tilstand.

16.79 Husk, at du altid vælger mellem sandhed og illusion - mellem den *virkelige* Soning, der ville helbrede, og egoets "soning", der ville ødelægge. Guds magt og al Hans Kærlighed uden grænser vil støtte dig, når du kun søger din plads i Soningens plan, opstået af Hans Kærlighed. Vær en forbundsfælle med Gud og ikke med egoet i at søge efter, hvordan Soning kan komme til dig. Hans hjælp er tilstrækkelig, for Hans Sendebud forstår, hvordan Hamlen kan genoprettes til dig og anbringe *al* din investering i frelse i dit forhold til Ham.

16.80 Søg og *find* Hans budskab i det hellige øjeblik, hvor alle illusioner bliver tilgivet. Derfra udvider miraklet sig til at velsigne alle og enhver og løse alle problemer, hvad enten de bliver opfattet som store eller små, mulige eller umulige. Der er ingenting, der ikke vil give Ham og Hans majestæt plads. At tilslutte sig et tæt forhold til Ham er at acceptere forhold som *virkelige* og gennem deres virkelighed at overgive alle illusioner til gengæld for virkeligheden i dit forhold til Gud. Priset være dit forhold til Ham og ingen anden. Sandheden ligger her og intet andet sted. Du vælger dette eller *ingenting*.

16.81 *Tilgiv os vores illusioner, Fader, og hjælp os til at acceptere vores sande forhold til Dig, hvor der ikke er nogen illusioner, og hvor ingen nogensinde kan komme ind. Vores hellighed er Din. Hvad kan der være i os, der har brug for tilgivelse, når Din er perfekt?*

Glemsomhedens søvn er kun uvilligheden til at huske Din tilgivelse og Din Kærlighed. Lad os ikke vandre ind i fristelse, for Guds Søns fristelse er ikke Din Vilje. Og lad os kun modtage det, Du har givet og kun acceptere dette ind i de sind, som Du skabte, og som Du elsker. Amen.

Kapitel Sytten:

Tilgivelse og helbredelse

I. Introduktion

17.1 Guds Søns forræderi ligger kun i illusioner, og alle hans "synder" er ikke andet end hans egen forestilling. Hans virkelighed er for evigt syndfri. Han behøver ikke blive tilgivet, men vækket. I sine drømme har han forrådt sig selv, sine brødre og sin Gud. Dog, det, der sker i drømme, er ikke virkeligt blevet gjort. Det er umuligt at overbevise drømmeren om, at dette er således, for drømme er det, de er, *på grund af* deres illusion om virkeligheden. Kun ved at vågne findes den fulde frigørelse fra dem, for først da bliver det fuldstændigt tydeligt, at de ikke havde nogen indflydelse på virkeligheden overhovedet og ikke forandrede den. Fantasier forandrer virkeligheden. Det er deres formål. De kan ikke gøre det i virkeligheden, men de *kan* gøre det i sindet, der ville have virkeligheden anderledes.

17.2 Så det er kun dit ønske om at ændre virkeligheden, der er skræmmende, for ved dit ønske tror du, at du har gennemført det, du ønsker. Denne mærkelige position anerkender på en måde din magt. Dog, ved at fordreje den og vie den til "ondt", gør det den også uvirkelig. Du kan ikke være trofast mod to mestre, der beder dig om modstridende ting. Det, du bruger i fantasi, nægter du til sandhed. Dog, det, du giver til sandhed at bruge for dig, er i sikkerhed for fantasi.

II. Fantasi og Forvrænget Opfattelse

17.3 Når du fastholder, at der må være sværhedsgrader i mirakler, er alt, hvad du mener, at der er nogle ting, du ville tilbageholde fra sandhed. Du tror kun, at sandhed ikke kan håndtere dem, fordi du ville holde dem fra sandhed. Meget enkelt, opstår din mangel på tro på den magt, der helbreder al smerte, fra dit ønske om at tilbageholde nogle aspekter af virkelighed til fantasien. Hvis du blot indså, hvad dette må gøre mod din værdsættelse af helheden! Det, du forbeholder dig selv, tager du væk fra Ham, Der ville befri dig. Medmindre du giver det tilbage, er det uundgåeligt, at dit perspektiv på virkeligheden bliver forvredet og ukorrigeret.

17.4 Så længe, som du ville have det således, så længe vil illusionen om sværhedsgrader i mirakler forblive hos dig. For du har fastlagt denne orden af virkeligheden ved at give noget af den til én lærer og noget til en anden. Og så lærer du at håndtere en del af sandheden på én måde og den anden del på en anden måde. At fragmentere sandhed er at ødelægge den ved at gøre den meningsløs. Virkelighedsordener er et perspektiv uden forståelse, en referenceramme for virkeligheden, som den overhovedet ikke kan blive sammenlignet med.

17.5 Tror du, at du kan bringe sandhed til fantasi og lære, hvad sandhed betyder fra illusioners perspektiv? Sandhed *har* ingen betydning i illusion. Referencerammen for dens betydning må være den selv. Når du prøver at bringe sandhed til illusioner, prøver du på at gøre illusioner *virkelige* og beholde dem ved at retfærdiggøre din tro på dem. Men at give illusioner til sandhed er at gøre sandhed i stand til at undervise i, at illusionerne er uvirkelige og således gøre dig i stand til at undslippe fra dem. Hold ikke én idé til side fra sandheden, eller du fastlægger ordener af virkelighed, der må sætte dig fængsel. Der er ingen orden i virkelighed, fordi *alting* der er sandt.

17.6 Vær derfor villig til at give alt, du har holdt udenfor sandheden, til Ham, der kender sandheden og i Hvem, alt bliver bragt til sandhed. [Frelse fra adskillelse vil være komplet eller vil ikke være overhovedet.] Vær ikke bekymret om noget som helst bortset fra din villighed til at få dette gennemført. Han vil gennemføre det; ikke du. Men glem ikke dette: Når du bliver forstyrret og mister din ro i sindet, fordi en anden forsøger at løse sine problemer gennem fantasi, afviser du at tilgive dig selv for netop dette samme forsøg. Og du holder jer begge væk fra sandhed og fra frelse. Efterhånden, som du tilgiver ham, genopretter du til sandhed det, der er blevet fornægtet af jer begge. Og du vil se tilgivelse, hvor du har givet den.

III. Den Tilgivne Verden

17.7 Kan du forestille dig, hvor smukke de, du tilgiver, vil se ud for dig? I ingen fantasi har du nogensinde set noget som helst så dejligt. Intet, du ser her, sovende eller vågen, nærmer sig sådan dejlighed. Og intet vil du værdsætte sammenlignet med dette eller holde så kær. Intet, som du husker, der fik dit hjerte til at synge af glæde, har nogensinde bragt dig en lille del af den lykke, dette syn vil bringe dig. For du vil se Guds Søn. Du vil skue den skønhed, som Helligånden elsker at se på, og som Han takker Faderen for. Han blev skabt til at se dette for dig, indtil du lærer at se det for dig selv. Og al Hans undervisning fører til at se den og give tak med Ham.

17.8 Denne dejlighed er ikke en fantasi. Det er den virkelige verden, lys og ren og ny med alting glitrende under den åbne sol. Intet er skjult her, for alting er blevet tilgivet, og der er ingen fantasier til at skjule sandheden. Broen mellem denne verden og dette er så lille og så let at krydse, at du ikke kunne tro, den er mødestedet for verdener så forskellige. Dog, denne lille bro er den stærkeste ting, der berører denne verden overhovedet. Dette lille skridt, så lille, at det har undgået din opmærksomhed, er et skridt gennem tid ind i evighed og hinsides al grimhed ind i skønhed, der vil fortrylle dig og aldrig vil ophøre med at få dig til at undre dig over dens perfektion.

17.9 Dette skridt, det mindste nogensinde taget af noget som helst, er stadig den største bedrift af alle i Guds plan for Soning. Alt andet bliver lært, men dette bliver givet, komplet og helt perfekt. Ingen andre end Ham, Der planlagde frelse, kunne fuldføre det således. Den virkelige verden, i dens dejlighed, lærer du at nå. Fantasier bliver alle ophævet, og ingen og intet forbliver stadig bundet af dem, og ved din egen tilgivelse bliver du fri til at se. Dog, det, du ser, er kun det, du har lavet, med din tilgivelses velsignelse på det. Og med denne sidste velsignelse af Guds Søn på ham selv, har den virkelige opfattelse, født af det nye perspektiv, han har lært, tjent sit formål.

17.10 Stjernerne vil forsvinde i lys, og solen, der åbnede verden op for skønhed, vil forsvinde. Opfattelse vil blive meningsløs, når den er blevet perfektioneret, for alting, der er blevet brugt til indlæring, vil ikke have nogen funktion. Intet vil nogensinde ændre sig; ingen skift eller skygger, ingen forskelle, ingen variationer, der gjorde opfattelse mulig, vil forekomme. Opfattelsen af den virkelige verden vil være så kort, at du dårligt nok vil have tid til at takke Gud for den. For Gud vil tage det sidste skridt hurtigt, når du har nået den virkelige verden og er blevet gjort klar til Ham.

17.11 Den virkelige verden bliver opnået simpelthen ved fuldstændig tilgivelse af den gamle, den verden, du ser uden tilgivelse. Den Store Forvandler af opfattelse vil påtage sig sammen med dig den omhyggelige søgning i sindet, der lavede denne verden, og afdække for dig de tilsyneladende grunde til, at du lavede den. I lyset af den virkelige grund, som Han bringer efterhånden, som du følger Ham, vil Han vise dig, at der ikke er nogen grund her overhovedet. Hver plet, Hans begrundelse berører, vokser sig levende i skønhed, og det, der forekom at være grimt i mørket fra din manglende grund, bliver pludselig frigivet til dejlighed. Selv ikke det, Guds Søn lavede i sindssyge kunne være uden en skjult gnist af skønhed, som mildhed kunne frigive.

17.12 Al denne skønhed vil rejse sig for at velsigne dit syn efterhånden, som du ser på verden med tilgivende øjne. For tilgivelse forvandler bogstaveligt talt syn og lader dig se den virkelige verden nå stilfærdigt og blidt hen over kaos og fjerne alle illusioner, der havde forvredet din opfattelse og fikseret den på fortiden. Det mindste blad bliver en ting at undre sig over og et græsblad et tegn på Guds perfektion. Fra den tilgivne verden bliver Guds Søn let løftet ind i sit hjem. Og der ved han, at han altid har hvilet der i fred. Selv frelse vil blive en drøm og forsvinder fra hans sind. For frelse er slutningen på drømme og vil med afslutningen af drømmen ingen betydning have. Hvem, vågen i Hamlen, kunne drømme om, at der nogensinde kunne være behov for frelse?

17.13 Hvor meget ønsker du frelse? Den vil give dig den virkelige verden, skælvende af beredskab til at blive givet dig. Helligåndens iver efter at give dig dette er så intens, Han ville ikke vente, selvom Han venter i tålmodighed. Mød Hans tålmodighed med din utålmodighed over forsinkelse i at møde Ham. Gå ud med glæde for at mødes med din Forløser og gå med Ham i tillid ud af denne verden og ind i den virkelige verden af skønhed og tilgivelse.

IV. Fortidens Skygger

17.14 At tilgive er blot kun at huske de kærlige tanker, du gav i fortiden, og de, der blev givet dig. Alt resten må blive glemt. Tilgivelse er en selektiv erindring, der ikke er baseret på din udvælgelse. For de skyggefigurer, du ville gøre udødelige, er "fjender" af virkeligheden. Vær villig til at tilgive Guds Søn for det, han ikke gjorde. Skyggefigurerne er de vidner, du bringer med dig for at demonstrere, han gjorde det, han ikke gjorde. Fordi du bragte dem, vil du høre dem. Og I, der beholdt dem efter jeres eget valg, forstår ikke, hvordan de kom ind i jeres sind, og hvad deres formål er.

17.15 De repræsenterer det onde, som du *tror* blev gjort mod dig. Du bringer dem kun med dig, så du kan tilbagegive ondt med ondt i håb om, at deres vidnesbyrd vil gøre dig i stand at tænke bevidst om skyld om en anden og ikke skade dig selv. De taler så klart for adskillelsen, at ingen, der ikke var besat af at beholde adskillelse, kunne høre dem. De tilbyder dig "grundene" til, hvorfor du skulle gå ind i uhellige alliancer, der støtter egoets mål og gør dine forhold til vidner til dets magt. Det er disse skyggefigurer, der ville gøre egoet helligt i dit syn og undervise dig i det, du gør for at holde det sikkert, virkeligt er kærlighed.

17.16 Skyggefigurerne taler altid for hævn, og alle forhold, hvori de går ind, er fuldstændigt sindssyge. Uden undtagelse har disse forhold som

deres formål udelukkelsen af sandheden om den anden og om dig selv. Dette er derfor, du ser det i begge, der ikke er der, og gør begge til hævnens slaver. Og derfor tiltrækker hvad som helst dig, der minder dig om dine tidligere klager, uanset hvor forvredne de associationer, hvorved du kommer til erindringen, kan være, og se for dig ud til at gå under kærlighedens navn. Og i sidste instans bliver derfor alle sådanne forhold forsøget på forening gennem kroppen, for kun kroppe kan blive set som midler til hævn. At kroppe er centrale i alle uhellige forhold er indlysende. Din egen erfaring har lært dig dette. Men det, du ikke indser, er alle de grunde, der er til at gøre forholdet uhelligt. For uhellighed søger at styrke sig selv, ligesom hellighed gør, ved at samle det til sig, det opfatter som ligesom det selv.

17.17 I det uhellige forhold er det ikke den andens krop, med hvilken forening bliver forsøgt, men kroppene af de, der ikke er der. Selv den andens krop, allerede en alvorligt begrænset opfattelse af ham, er ikke det centrale fokus, som den er eller i sin helhed. Det, der kan blive brugt til fantasier om hævn, og det, der lettest kan blive forbundet med de, på hvem hævn virkelig søges, bliver det centreret på og adskilt fra som værende de eneste dele af værdi. Hvert skridt, der tages i at lave, opretholde og afbryde det uhellige forhold er en bevægelse mod yderligere fragmentering og uvirkelighed. Skyggefigurerne indtræder mere og mere, og den, i hvem de ser ud til at være, formindskes i betydning.

17.18 Tid er virkelig uvenlig overfor det uhellige forhold. For tid *er* grusom i egoets hænder, ligesom den er venlig, når den bruges til mildhed. Det uhellige forholds tiltrækning begynder at falme og at blive udsat for spørgsmålstejn næsten med det samme. Når det først er dannet, må tvivl komme ind, fordi dets formål er umuligt. De eneste af sådanne forhold, der bibeholder fantasierne, der centrerer sig på dem, er de, der er blevet drømt om, men ikke er blevet lavet overhovedet. Hvor, der ikke er kommet nogen virkelighed ind, er der intet til at trænge ind på drømmen om lykke. Dog, overvej hvad dette betyder - jo mere virkelighed, der indgår i det uhellige forhold, jo mindre tilfredsstillende bliver det. Og jo mere fantasierne kan omfatte, jo større synes tilfredsheden at være.

17.19 Det uhellige forholds "idéal" bliver således et, hvori den andens virkelighed ikke kommer ind overhovedet til at "ødelægge" drømmen. Og jo mindre den anden virkelig bringer til det, jo "bedre" bliver det. Således bliver forsøget på forening en måde at udelukke endog den, som foreningen blev søgt med. For det blev dannet for at få ham ud af det og slutte sig sammen med fantasier i uafbrudt "lykke". Hvordan kan Helligånden bringe Sin fortolkning af kroppen som et middel til

kommunikation i forhold, hvis eneste formål er adskillelse fra virkelighed? Det, tilgivelse er, gør Ham i stand til det.

17.20 Hvis alle andre end kærlige tanker er blevet glemt, er det, der er tilbage, evigt. Og den forvandlede fortid er lavet ligesom nutiden. Fortiden er ikke længere i konflikt med *nu*. Denne kontinuitet udvider nutiden ved at forøge dens virkelighed og dens værdi i din opfattelse af den. I disse kærlige tanker er gnisten af skønhed skjult i det uhellige forholds grimhed, hvori hadet bliver husket, dog der for at komme til live efterhånden, som forholdet bliver givet til Ham, Der giver det liv og skønhed. Det er derfor, Soning centrerer sig på fortiden, der er kilden til adskillelse, og hvor den må blive ophævet. For adskillelse må blive korrigeret, hvor den blev lavet. Egoet forsøger at "løse" dets problemer, ikke ved deres kilde, men hvor de ikke blev lavet. Og således forsøger det at garantere, at der ikke vil være nogen løsning.

17.21 Helligånden vil kun at gøre Sine beslutninger komplette og perfekte, og derfor søger og finder Han problemers kilde, hvor den er og ophæver den der. Og med hvert trin i Hans ophævelse bliver adskillelsen mere og mere ophævet og forening bragt nærmere. Han er ikke forvirret overhovedet over nogen som helst "grunde" til adskillelse. Alt, hvad Han opfatter ved adskillelse, er, at den må blive ophævet. Lad Ham afdække den skjulte gnist af skønhed i dine forhold og *vis* den til dig. Dens dejlighed vil tiltrække dig så meget, at du vil være uvillig til nogensinde at miste den af syne igen. Og du vil lade det forvandle forholdet, så du kan se det mere og mere. For du vil ønske det mere og mere og bliver til stadighed mere uvillig til at lade den være skjult for dig. Og du vil lære at søge efter og fastlægge betingelser, hvori denne skønhed kan blive set.

17.22 Alt dette vil du med glæde gøre, hvis du bare lader Ham holde gnisten foran dig for at oplyse din vej og gøre den tydelig for dig. Guds Søn er én, Hvem, Gud har sat sammen som én, egoet ikke kan bryde fra hinanden. Hellighedens gnist må være sikker, uanset hvor skjult den måtte være i ethvert forhold. For Skaberen af det ene forhold har ikke efterladt nogen del af det uden Ham Selv.

17.23 Dette er den eneste del af forholdet, Helligånden ser, fordi Han ved, at kun dette er sandt. Du har gjort forholdet uvirkeligt og derfor uhellig ved at se det, hvor det ikke er, og som det ikke er. Giv fortiden til Ham, Der kan skifte mening om den for dig. Men vær først sikker på, at du fuldt ud indser det, du har fået fortiden til at repræsentere og hvorfor.

17.24 Kort fortalt er fortiden nu din retfærdiggørelse til at indgå en vedvarende, uhellig alliance med egoet mod nutiden. For nutiden *er*

tilgivelse. Derfor bliver de forhold, som den uhellige alliance dikterer, ikke opfattet eller følt som *nu*. Dog er den referenceramme, som nutiden bliver henvist til for at få mening, en *illusion* om fortiden, hvori de elementer, der passer til formålet med den uhellige alliance, bliver bevaret og alle de andre sluppet fri. Og det, der således er sluppet fri er al den sandhed, fortiden nogensinde kunne tilbyde til nutiden som vidner for dens virkelighed, mens det, der bliver beholdt, kun vidner om drømmenes virkelighed.

17.25 Det er stadig op til dig at vælge at være villig til at slutte dig til sandhed eller illusion. Men husk at, at vælge den ene er at give slip på den anden. Den, du vælger, vil du udstyre med skønhed og virkelighed, fordi valget afhænger af det, du værdsætter mere. Skønhedens gnist eller grimhedens slør, den virkelige verden eller skyldens og frygtens verden, sandhed eller illusion, frihed eller slaveri - det er alt sammen det samme. For du kan aldrig vælge undtagen mellem Gud og egoet. Tankesystemer er kun sande eller falske, og alle deres attributter kommer simpelthen fra det, de er. Kun Guds Tanker er sande. Og alt det, der følger fra dem, kommer fra det, de er, og er lige så sandt som den hellige Kilde, hvorfra de kom.

17.26 Mine hellige brødre, jeg ville indgå i alle jeres forhold og træde ind mellem jer og jeres fantasier. Lad *mit* forhold til dig være virkeligt for dig, og lad mig bringe virkelighed til din opfattelse af dine brødre. De blev ikke skabt for at gøre jer i stand til at såre jer selv gennem dem. De blev skabt for at skabe med dig. Dette er sandheden, som jeg ville skyde ind mellem jer og jeres vanvids mål. Vær ikke adskilt fra mig, og lad ikke Soningens hellige formål gå tabt for dig i drømme om hævn. Forhold, hvori sådanne drømme bliver næret har udelukket mig. Lad mig komme ind i Guds Navn og bringe dig fred, så du kan tilbyde fred til mig.

V. Opfattelse og de To Verdenser

17.27 Gud fastlagde Sit forhold til dig for at gøre dig lykkelig, og intet, du gør, der ikke deler Hans formål, kan være virkeligt. Guds formål tilskrevet noget som helst er dets eneste funktion. På grund af Hans årsag til at skabe Hans forhold til dig, blev forholdenes funktion for evigt "at gøre lykkelig." *Og intet andet*. For at opfylde denne funktion forholder du dig til dine skabninger som Gud til Sine. For intet, Gud skabte, er adskilt fra lykke, og intet, Gud skabte, ville andet end udvide lykke, som dets Skaber gjorde. Uanset hvad, der udfører denne funktion ikke, kan ikke være virkelig.

17.28 I denne verden er det umuligt at skabe, dog er det muligt at gøre lykkelig. Vi har sagt gentagne gange, at Helligånden ikke ville berøve dig dine specielle forhold, men ville forvandle dem. Og det er alt, hvad der menes med, at Han vil genoprette den funktion til dem, som Gud har givet dem. Den funktion, du har givet dem, er tydeligvis ikke at gøre lykkelig. Men det hellige forhold deler Guds formål snarere end at sigte mod at erstatte det. Ethvert specielt forhold, som du har lavet, er en erstatning for Guds Vilje og glorificerer din i stedet for Hans på grund af den vildfarelse, at de er forskellige.

17.29 Du har lavet meget virkelige forhold, endog i denne verden, som du ikke anerkender simpelthen, fordi du har hævet deres erstatninger til en sådan overvægt, at når sandheden kalder på dig, som den gør konstant, svarer du med en erstatning. Ethvert specielt forhold, som I nogensinde har påtaget jer, har som dets grundlæggende formål det mål at besætte jeres sind så fuldstændigt, at I ikke vil høre sandhedens kald. På en måde var det specielle forhold egoets svar på skabelsen af Helligånden, Der var Guds svar på adskillelsen. For selv om egoet ikke forstod det, der var blevet skabt, var det opmærksom på trussel.

17.30 Hele forsvarssystemet, som egoet udviklede for at beskytte adskillelsen mod Helligånden, var som svar på den gave med hvilken, Gud velsignede det, og med Sin velsignelse gjorde det muligt for det at blive helbredt. Denne velsignelse holder i sig selv sandheden om alting. Og sandheden er, at Helligånden er i et tæt forhold til dig, fordi i Ham bliver dit forhold til Gud genoprettet til dig. Forholdet til Ham er aldrig blevet brudt, fordi Helligånden ikke har været adskilt fra nogen siden adskillelsen. Og gennem Ham er alle dine hellige forhold blevet omhyggeligt bevaret for at tjene Guds formål for dig.

17.31 Egoet er hyperårvågent overfor trussel, og den del af dit sind, hvori egoet blev accepteret, er meget ængstelig for at bevare sin fornuft, som det ser den. Det indser ikke, at det er fuldstændigt sindsygt. Og du må indse, nøjagtigt hvad det betyder, hvis du ville blive genoprettet til tilregnelighed. De sindssyge beskytter deres tankesystemer, men de gør det sindsygt. Og alle deres forsvar er lige så sindssyge som det, de skulle forestille at beskytte. Adskillelsen har intet i sig, ingen del, ingen "grund" og ingen egenskab, der *ikke* er sindssyg. Og dens "beskyttelse" er en del af den, lige så sindssyg som den hele. Det specielle forhold, der er dens hovedforsvar, må derfor være sindssyg.

17.32 Du har nu blot få vanskeligheder med at indse, at tankesystemet, som det specielle forhold beskytter, kun er et system af vrangforestillinger. Du anerkender, i det mindste i generelle vendinger, at egoet er sindsygt. Dog forekommer det specielle forhold dig stadig på en eller anden måde at være "anderledes." Dog har vi set langt

nærmere på det end mange andre aspekter af egoets tankesystem, som du har været mere villig til at give slip på. Mens dette ene er tilbage, vil du ikke give slip i de andre. For dette ene er ikke anderledes. Behold dette, og du har beholdt det hele.

17.33 Det er væsentligt at indse, at alle forsvar *gør* det, de ville *forsvare*. Det underliggende grundlag for deres effektivitet er, at de tilbyder det, de forsvarer. Det, de forsvarer, bliver anbragt i dem til opbevaring, og når de arbejder, bringer de det til dig. Ethvert forsvar fungerer ved at give gaver, og gaven er altid en miniature af det tankesystem, forsvaret beskytter, anbragt i en gylden ramme. Rammen er meget detaljeret, helt besat med juveler og dybt udskåret og poleret. Dens formål er at være af værdi *i sig selv* og at aflede din opmærksomhed fra det, den omslutter. Men rammen uden billedet, kan du ikke have. Forsvar fungerer for at få dig til at tro, du kan.

17.34 Det specielle forhold har den mest imponerende og vildledende ramme af alle de forsvar, egoet bruger. Dets tankesystem bliver tilbudt her, omgivet af en ramme så tung og så detaljeret, at billedet næsten bliver udsluttet af dens imponerende struktur. Ind i rammen er vævet alle typer af fantasifulde og fragmenterede illusioner om kærlighed, opsat med drømme om ofring og selvforherligelse og sammenflettet med forgyldte tråde af selvdestruktion. Glitteret af blod skinner som rubiner, og tårerne er facetteret som diamanter og glimter i det svage lys, hvori tilbudet bliver fremsat.

17.35 Se på *billedet*. Lad ikke rammen distrahere dig. Denne gave bliver givet dig til din forbandelse, og hvis du tager den, vil du tro, at du *er* forbandet. Du kan ikke få rammen uden billedet. Det, du værdsætter er rammen, for der ser du ingen konflikt. Dog er rammen kun indpakningen af konfliktens gave. Rammen er *ikke* gaven. Bliv ikke narret af de mest overfladiske aspekter af dette tankesystem, for disse aspekter omslutter helheden, komplet i ethvert aspekt. Døden ligger i denne glitrende gave. Lad ikke dit blik dvæle ved rammens hypnotiske skinnen. Se på *billedet*, og indse, at *død* bliver tilbudt dig.

17.36 Det er derfor, det hellige øjeblik er så vigtigt i sandheds forsvar. Sandheden selv *behøver* intet forsvar, men du behøver *bestemt* forsvar mod din egen accept af dødens gave. Når du, der er sandhed, accepterer en idé så farlig for sandhed, truer du sandhed med ødelæggelse. Og dit forsvar må nu gennemføres for at holde sandhed hel. Hamlens magt, Guds kærlighed, Kristi tårer og Hans evige Ånds glæde mobiliseres for at forsvare dig mod dit eget angreb. For du angriber Dem, da du er en del af Dem, og De må redde dig, for De elsker Sig Selv.

17.37 Det hellige øjeblik er en miniature af Hamlen, sendt dig *fra* Hamlen. Det er også et billede, sat i en ramme. Dog, hvis du accepterer denne gave, vil du ikke se rammen overhovedet, fordi gaven kun kan blive accepteret gennem din villighed til at fokusere *al* din opmærksomhed på *billedet*. Det hellige øjeblik er en miniature af evigheden. Det er et billede af tidløshed, sat i en ramme af tid. Hvis du fokuserer på billedet, vil du indse, at det kun var rammen, der fik dig til at tro, det *var* et billede. Uden rammen bliver billedet set som det, det repræsenterer. For ligesom hele egoets tankesystem ligger i dets gaver, således ligger hele Hamlen i dette øjeblik, lånt fra evigheden og sat i tid til dig.

17.38 To gaver bliver tilbudt dig. Hver er komplet og kan ikke blive delvist accepteret. Hver er et billede af alt det, du kan få, set meget anderledes. Du kan ikke sammenligne deres værdi ved at sammenligne et billede med en ramme. Det må kun være billederne, at du sammenligner, ellers er sammenligningen helt uden mening. Husk, at det er billedet, der er gaven. Og kun på dette grundlag er du virkelig fri til at vælge. Se på billederne. *Begge to*. Et er et lille bitte billede, svært at se overhovedet under de tunge skygger fra dets enorme og uproportionerede indramning. Den anden er let indrammet og ophængt i lys, dejligt at se på som det, det *er*.

17.39 Du, der har prøvet så hårdt og stadigt prøver på at passe det bedre billede ind i den forkerede ramme og således kombinere det, der ikke kan blive kombineret, accepter dette og være glad: disse billeder er hver især indrammet perfekt for det, de repræsenterer. Et er indrammet til at være ude af fokus og ikke set. Det andet er indrammet med perfekt klarhed. Billedet af mørke og af død bliver mindre overbevisende efterhånden, som du finder det frem midt i dets indpakning. Efterhånden, som hver eneste meningsløs sten, der ser ud til at skinne i mørket fra rammen, bliver udsat for lys, bliver den kedelig og livløs og ophører med at distrahere dig fra billedet. Og til sidst ser du på billedet selv, og ser omsider, at det, ubeskyttet af rammen, ikke har nogen mening.

17.40 Det andet billede er indrammet let, for tiden kan ikke rumme evigheden. Der er ingen distraktion her. Billedet af Hamlen og evigheden bliver mere overbevisende efterhånden, som du ser på det. Og nu med virkelig sammenligning kan en forvandling af begge billeder ske omsider. Og hver bliver givet sin retmæssige plads, når begge bliver set i forhold til hinanden. Det mørke billede, bragt til lys, bliver ikke opfattet som skræmmende, men den kendsgerning, at det bare er et *billede*, bliver bragt til klarhed omsider. Og det, du ser der, vil du anerkende, som det er - et billede af det, du troede var virkeligt og intet mere. For hinsides dette billede ser du ingenting.

17.41 Billedet af lys, i tydelig og umiskendelig kontrast, bliver forvandlet til det, der ligger hinsides billedet. Efterhånden, som du ser på dette, indser du, at det er *ikke* et billede, men en *virkelighed*. Dette er ikke en forestillet repræsentation af et tankesystem, men Tanken Selv. Det, *den* repræsenterer er der. Rammen falmer blidt, og Gud rejser sig i din erindring og tilbyder dig hele skabelsen i bytte for dit lille billede, helt uden værdi og helt frataget mening.

17.42 Når Gud stiger ind på Sin retmæssige plads og du på din, vil du igen opleve *betydningen* af forhold og vide, at det er sandt. Lad os sammen stige op i fred til Faderen ved at give Ham opstigning i vores sind. Vi vil vinde *alting* ved at give Ham magten og æren og ingen illusioner holde om, hvor de er. De er i *os* gennem Hans opstigning. Det Han har givet, er *Hans*. Det lyser i hver del af Ham som i helheden. Hele virkeligheden i dit forhold til Ham ligger i *vores* forhold til hinanden. Det hellige øjeblik skinner ens på alle forhold, for i det *er* de et. For her er kun helbredelse, *allerede* komplet og perfekt. For her er Gud, og hvor Han er, *kan* kun det perfekte og komplette være.

VI. Det Helbredte Forhold

17.43 Det hellige forhold er det hellige øjeblikks udtryk i livet i denne verden. Ligesom alting om frelse er det hellige øjeblik et praktisk middel, bevidnet af dets resultater. Det hellige øjeblik fejler aldrig. Oplevelsen af det bliver altid følt. Dog, uden udtryk bliver det ikke husket. Det hellige forhold er en konstant påmindelse om den oplevelse, hvori forholdet blev det, det er. Og ligesom det uhellige forhold er en fortsættende hymne af had i lovprisning af dets ophavsmand, så er det hellige forhold en lykkelig Lovsang til Forløseren af forhold.

17.44 Det hellige forhold, et vigtigt skridt mod opfattelsen af den virkelige verden, bliver lært. Det er det gamle uhellige forhold, forvandlet og set på ny. Det hellige forhold er en fænomenal undervisningspræstation. I alle dets aspekter efterhånden, som det begynder, udvikler sig og bliver fuldført, repræsenterer det tilbageførslen af det uhellige forhold. Vær trøstet i dette - den eneste vanskelige fase er begyndelsen. For her skifter målet med forholdet brat til den nøjagtige modsætning af det, det var. Dette er det første resultat af at tilbyde forholdet til Helligånden til brug for Hans formål.

17.45 Denne invitation bliver accepteret øjeblikkeligt, og Helligånden spilder ingen tid på at introducere de praktiske resultater af at bede Ham komme ind. Straks erstatter Hans mål dit. Dette bliver opnået meget hurtigt, men det får forholdet til at virke forstyrret, splittet og endda ret

bekymrende. Årsagen er ganske tydelig. For forholdet, som det *er*, er ude af trit med dets eget mål og klart uegnet til det formål, der er blevet accepteret for det. I dets uhellige tilstand var *dit* mål alt, hvad der så ud til at give det mening. Nu ser det ud til ikke at give mening. Mange forhold er blevet afbrudt på dette tidspunkt, og forfølgelsen af det gamle mål genetableres i et andet forhold. For når først det uhellige forhold har accepteret hellighedens mål, kan det aldrig mere blive det, det var.

17.46 Egoets fristelse bliver ekstremt intens med dette skift i mål. For forholdet er ikke endnu blevet ændret tilstrækkeligt til at gøre dets tidligere mål fuldstændigt uden tiltrækning, og dets struktur bliver "truet" af anerkendelsen af dets uhensigtsmæssighed til at opfylde dets nye formål. Konflikten mellem forholdets mål og struktur er så åbenlys, at de ikke kan sameksistere. Dog, nu vil målet ikke blive ændret. Fastsat i det uhellige forhold, er der ingen retning bortset fra at ændre forholdet til at passe til målet. Indtil denne lykkelige løsning bliver set og accepteret som den eneste vej ud af konflikten, ser forholdet ud til at være alvorligt anstrengt.

17.47 Det ville ikke være venligere at ændre målet langsommere, for kontrasten ville blive skjult og egoet givet tid til at genfortolke ethvert langsomt skridt i overensstemmelse med dets smag. Kun et radikalt skift i formålet kunne fremkalde et fuldstændig tankeskift om, hvad hele forholdet er *til*. Når denne ændring udvikler sig og endelig gennemføres, bliver det stadig mere velgørende og gladt. Men i begyndelsen opleves situationen som meget usikker. Et forhold, påtaget sig af to personer til deres uhellige formål, har pludselig hellighed som sit mål. Efterhånden, som disse to kontemplerer deres forhold set ud fra dette nye formål, er de uundgåeligt forfærdede. Deres opfattelse af forholdet kan endog blive ganske uorganiseret. Og dog tjener den tidligere organisation af deres opfattelse ikke længere det formål, de har aftalt at opfylde.

17.48 Dette er tiden for *tro*. Du lader dette mål blive sat for dig. Det var en troshandling. Forlad ikke tro, nu da troens belønninger bliver introduceret. Hvis du troede, at Helligånden var der for at acceptere forholdet, hvorfor ville du nu ikke stadigt tro, at Han er der for at rense det, Han har taget under Sin vejledning? Tro på hinanden i det, der ikke ser ud til at være andet end en prøvelsens tid. Målet *er* sat. Og jeres forhold har tilregnelighed som sit formål. For nu befinder I jer i et syndsygt forhold, anerkendt som sådan i lyset af dets mål.

17.49 Nu rådgiver egoet således - erstat for dette et andet forhold, hvori jeres tidligere mål var ganske passende. I kan kun undslippe fra jeres pine ved at slippe af med hinanden. I behøver ikke at skilles

fuldstændigt, hvis I vælger ikke at gøre det. Men I må udelukke større fantasiområder fra hinanden for at redde jeres tilregnelighed. Hør ikke dette nu! Tro på Ham, Der svarede dig. Han hørte. Har Han ikke været meget tydelig i sit svar? Du er ikke helt sindssyg nu. Kan du benægte, at Han har givet dig en meget tydelig erklæring? Nu beder Han om tro lidt længere, selv i forvirring. For denne vil forsvinde, og du vil se retfærdiggørelsen af din tro dukke frem for at give dig skinnende overbevisning. Forlad ikke Ham eller hinanden nu. Dette forhold er blevet genfødt som helligt.

17.50 Accepter med glæde det, du ikke forstår, og lad det blive forklaret for dig efterhånden, som du opfatter dets formål arbejde i det med at gøre det helligt. I vil finde mange lejligheder til at bebrejde hinanden for jeres forholds "fiasko", for det vil til tider se ud til ikke at have noget formål. En følelse af formålsløshed vil komme for at hemsøge jer og minde jer om alle de måder, hvorpå I engang søgte efter tilfredsstillelse og troede, at I fandt den. Glem ikke nu den elendighed, I fandt i virkeligheden, og pust ikke nu liv ind i jeres svigtende egoer. For jeres forhold er ikke blevet forstyrret. Det er gemt.

17.51 I er meget nye i frelsens måder og tror, at I er farende vild. *Jeres* måde *er* mistet, men tro ikke, dette er tab. Husk i jeres nykommerhed, at I er begyndt igen *sammen*. Og tag hinandens hånd for at gå sammen ad en vej, der er langt mere velkendt, end I nu tror. Er det ikke helt sikkert, at I vil huske et mål uændret gennem hele evigheden? For I har valgt alt andet end Guds mål, hvorfra jeres sande hensigt aldrig var fraværende.

17.52 Gennem hele Sønskabet bliver Frihedens Sang hørt i glædesfyldt ekko over dit valg. Du har sluttet dig sammen med de mange i det hellige øjeblik, og de har sluttet sig sammen med dig. Tro ikke, dit valg vil efterlade dig trøstesløs, for Gud Selv har velsignet dit hellige forhold. Deltag i Hans velsignelse, og hold ikke din tilbage på det. For alt, hvad det behøver nu, *er* din velsignelse, så du kan se, at i den hviler frelse. Fordøm frelse ikke, for den er kommet til dig. Og byd den velkommen sammen, for den er kommet for at slutte jer sammen i et forhold, hvori hele Sønskabet sammen er velsignet.

17.53 I påtog jer sammen at invitere Helligånden ind i jeres forhold. Han kunne ikke være kommet ind på anden måde. Selvom I måske har begået de mange fejl siden da, har I også gjort jer enorme anstrengelser for at hjælpe Ham til at udføre Sit arbejde. Og Han har ikke manglet nogen påskønnelse af alt det, I har gjort for Ham. Han ser heller ikke fejlene overhovedet. Har I på samme måde været taknemmelige overfor hinanden? Har I konsekvent værdsat den gode indsats og overset fejl? Eller har jeres påskønnelse flakket og vokset sig svag i det, der ser ud

til at være fejlenes lys? I går nu ind i en kampagne for at bebrejde hinanden for ubehaget i den situation, hvori I befinder jer. Og ved denne mangel på tak og taknemlighed gør I jer ude af stand til at udtrykke det hellige øjeblik, og dermed mister I det af syne.

17.54 Oplevelsen af et øjeblik, uanset hvor overbevisende det måtte være, bliver let glemt, hvis du tillader tid til at lukke sig over det. Det må blive holdt skinnende og nåderigt i din bevidsthed om tid, men ikke skjult indeni den. Øjeblikket forbliver. Men hvor er du? At takke hinanden er at værdsætte det hellige øjeblik og således gøre det muligt for dets resultater at blive accepteret og delt. At angribe hinanden er ikke at miste øjeblikket, men at gøre det magtesløst i dets virkninger. I *har* modtaget det hellige øjeblik, men I har etableret en tilstand, hvori I ikke kan bruge det. Som et resultat er I ikke klar over, at det stadig er med jer. Og ved at afskære jer selv fra dets udtryk, har I nægtet jer selv dets fordel. I forstærker dette hver gang I angriber hinanden, for angrebet må blinde jer overfor jer selv. Og det er umuligt at fornægte jer selv og anerkende det, der er blevet givet og modtaget af jer.

17.55 I står sammen i sandheden selvs hellige nærvær. Her er målet sammen med jer. Tror ikke I, målet selv med glæde vil arrangere midlerne til dets gennemførelse? Det er blot denne samme uoverensstemmelse mellem formålet, der er blevet accepteret, og midlerne, som de står nu, der ser ud til at få jer til at lide, men der gør Hamlen glad. Hvis Hamlen var udenfor jer, kunne I ikke deltage i dets glæde. Dog, fordi det er indeni, er glæden også jeres. I *er* sluttet sammen i formål, men forbliver stadig adskilt og splittede angående midlerne.

17.56 Dog, målet er fastlagt, fast og uforanderligt, og midlerne vil helt sikkert falde på plads, fordi målet er sikkert. Og I vil dele Sønskabets glæde over, at det er sådan. Efterhånden, som I begynder at anerkende og acceptere de gaver, I så frit har givet hinanden, vil I også acceptere virkningerne af det hellige øjeblik og bruge dem til at korrigere alle jeres fejl og befri jer fra deres resultater. Og ved at lære dette, vil I også have lært, hvordan I frigiver hele Sønskabet og tilbyder det med glæde og taksigelse til Ham, Der gav jer jeres frigivelse, og Som ville udvide den gennem jer.

VII. Praktisk tilgivelse

17.57 Den praktiske anvendelse af Helligåndens formål er overordentligt enkel, men den *er* utvetydig. For at være enkel, *må* den faktisk være entydig. Det enkle er blot det, der let bliver forstået, og for dette er det indlysende, at det må være klart. Opsætningen af Helligåndens mål er generel. Nu vil Han arbejde med dig for at gøre det

konkret [for anvendelse *er* konkret]. Der er visse meget konkrete retningslinjer, Han forsyner en hvilken som helst situation med, men husk, at du endnu ikke indser deres universelle anvendelse. Derfor er det vigtigt på dette tidspunkt at bruge dem i hver situation separat, indtil du mere sikkert kan se *hinsides* enhver situation med en forståelse langt bredere, end du nu besidder.

17.58 I en hvilken som helst situation, hvori du er usikker, er den første ting at overveje ganske enkelt: "Hvad, ønsker jeg, skal komme ud af dette? Hvad er det *til*?" Afklaringen af målet hører til i *begyndelsen*, for det er dette, der bestemmer udfaldet. I egoets procedure er dette vendt om. Situationen bliver bestemmeren af udfaldet, der kan være hvad som helst. Årsagen til denne uorganiserede tilgang er indlysende. Egoet ved ikke, hvad det *ønsker* skal komme ud af det. Det er opmærksomt på det, det ikke ønsker, men kun det. Det har ikke intet positivt mål overhovedet.

17.59 Uden et klart positivt mål, fastsat i begyndelsen, ser situationen blot ud til at ske og giver ingen mening, før den *allerede* er sket. Så ser du tilbage på den og prøver på at stykke sammen, hvad den må have betydet. Og du vil tage *fejl*. Ikke alene er din dom i fortiden, men du har ingen idé om, hvad der burde ske. Der blev ikke fastsat noget mål, hvormed midlerne kan bringes på linje. Og nu er den eneste dom tilbage at foretage, om egoet kan lide det eller ej - er det acceptabelt, eller kalder det på hævn? Fraværet af et kriterium for udkommet fastsat *i forvejen* gør forståelse tvivlsom og evaluering umulig.

17.60 Værdien i at beslutte på det på forhånd, du *ønsker* skal ske, er simpelthen at du vil opfatte situationen som et middel til at *få* det til at ske. Du vil derfor gøre dig enhver anstrengelse for at overse det, der forstyrrer gennemførelsen af dit mål og koncentrere dig om alting, der hjælper dig med at opfylde det. Det er ganske bemærkelsesværdigt, at denne tilgang har bragt dig nærmere til Helligåndens udsortering af sandhed og falskhed. Det sande bliver det, der kan blive brugt til at opfylde målet. Det falske bliver det unyttige fra dette synspunkt. Situationen har nu mening, men kun fordi *målet* har gjort det meningsfuldt.

17.61 Sandhedens mål har yderligere praktiske fordele. Hvis situationen bliver brugt til sandhed og tilregnelighed, *må* dens resultat være fred. Og dette er helt *bortset* fra det, resultatet *er*. Hvis fred er betingelsen for sandhed og tilregnelighed og ikke kan være *uden* dem, hvor der er fred er, *må* de være. Sandhed kommer af sig selv. Hvis du oplever fred, er det, fordi sandheden er kommet til dig, og du vil se udfaldet i sandhed, for bedrag kan ikke sejre over dig. Og du vil anerkende resultatet, *fordi* du har fred. Her igen ser du det modsatte af egoets måde at se på, for

egoet tror, *situationen* bringer oplevelsen. Helligånden ved, at situationen er, som målet bestemmer den, og bliver oplevet i overensstemmelse med målet.

17.62 Sandhedens mål kræver tro. Tro er underforstået i accepten af Helligåndens formål, og denne tro er altomfattende. Hvor sandhedens mål er fastsat, der *må* tro være. Helligånden ser situationen som en *helhed*. Målet fastlægger den kendsgerning, at alle, der er involveret i det, vil spille hans rolle i dets gennemførelse. Dette er uundgåeligt. Ingen vil fejle i noget som helst. Dette synes at bede om tro hinsides dig og hinsides det, du kan give. Dog er dette kun set fra egoets synspunkt, for egoet tror på at "løse" konflikt gennem opsplitting, og opfatter *ikke* situationen som en helhed. Derfor søger det at opsplitte dele af situationen og håndtere dem *adskilt*, for det tror på adskillelse og ikke på helhed.

17.63 Konfronteret med ethvert aspekt af situationen, der synes at være vanskelig, vil egoet forsøge at tage dette aspekt andetsteds og løse det der. Og det vil se ud til at være en succes bortset fra, at dette forsøg er i konflikt med enheden og *må* skjule sandhedens mål. Og fred vil ikke blive oplevet undtagen i fantasien. Sandhed er ikke kommet, fordi tro er blevet fornægtet og holdt tilbage fra det sted, hvor den med rette hørte til. Således mister du forståelsen af den situation, sandhedens mål ville bringe. For fantasiløsninger bringer kun oplevelsens illusionen, og fredens illusion er ikke betingelsen. hvori sandheden kan træde ind.

17.64 Erstatningerne for aspekter af situationen er vidnerne på din manglende tro. De demonstrerer, at du ikke troede, at situationen og *problemet* var på samme sted. Problemet *var* manglen på tro, og det er dette, du demonstrerer, når du fjerner det fra dets kilde og anbringer det et andet sted. Som et resultat ser du ikke *problemet*. Hvis du ikke havde manglet troen på, det kunne blive løst, ville problemet være borte. Og situationen ville have været meningsfuld for dig, fordi indblandingen i måden at forstå forstå på ville være blevet fjernet. At flytte problemet andetsteds er at beholde det. For du fjerner dig selv *fra* det og gør det uløseligt.

VIII. Behovet for tro

17.65 Der er intet problem i nogen som helst situation, som tro ikke vil løse. Der er intet skift i noget som helst aspekt af problemet, der ikke vil gøre løsning umulig. For hvis du flytter en del af problemet andetsteds, må problemets betydning gå tabt, og løsningen på problemet er iboende dets betydning. Er det ikke muligt, at alle dine problemer er blevet løst, men du har fjernet dig fra løsningen? Dog, tro *må* være, hvor noget er blevet gjort, og hvor du ser det gjort. En

situation er et forhold, der er sammenføjnngen af tanker. Hvis problemer bliver opfattet, er det fordi, tankerne bliver bedømt til at være i konflikt. Men hvis målet er sandhed, er dette umuligt. Nogle idéer om kroppe må være trådt ind, for sind kan ikke angribe.

17.66 Tanken om kroppe er tegnet på troløshed, for kroppe kan ikke løse noget. Og det er deres indtrængen på forholdet, en fejl i dine tanker om situationen, som så bliver retfærdiggørelse af din mangel på tro. Du vil lave denne fejl, men vær ikke bekymret over det overhovedet. Fejlen betyder ikke noget. Troløshed bragt til tro vil aldrig forstyrre sandheden. Men troløshed brugt mod sandhed vil altid ødelægge troen. Hvis du mangler tro, bed om, at den bliver genoprette, hvor den blev mistet, og søg ikke at få godtgørelse for det andet sted, som om du uretfærdigt var blevet frataget den.

17.67 Kun det, *du* ikke har givet, mangler i enhver situation. Men husk dette: Hellighedens mål blev fastsat for dit forhold og ikke af dig. Du fastsatte det ikke, fordi hellighed ikke kan blive set undtagen gennem tro, og jeres forhold var ikke helligt, fordi jeres tro på hinanden var så begrænset og lidt. Jeres tro må vokse for at opfylde det mål, der er fastsat. Målets virkelighed vil fremkalde dette, for du vil se, at fred og tro ikke vil komme adskilt. Hvilken situation kan I være i uden tro og forblive trofaste overfor hinanden?

17.68 Enhver situation, hvori du finder dig selv, er kun et middel til at opfylde formålet, fastsat for dit forhold. Se det som noget andet, og du *er* troløse. Brug ikke din troløshed. Lad den træde ind og se roligt på den, men brug den ikke. Troløshed er illusionens tjener og fuldstændig tro mod sin mester. Brug den, og den fører dig direkte til illusioner. Bliv ikke fristet af det, den tilbyder dig. Den blander sig ikke i målet, men i værdien af målet for dig. Accepter ikke illusionen om fred, den tilbyder, men se på dens tilbud og anerkend, at det er illusion.

17.69 Målet med illusion er lige så tæt knyttet til trosløshed som tro til sandhed. Hvis du mangler tro på nogen som helst til at opfylde, og det perfekt, hans del i en hvilken som helst situation, på forhånd viet til sandhed, er din vielse delt. Og så har I været troløse overfor hinanden og brugt jeres troløshed mod hinanden. Intet forhold er helligt, medmindre dets hellighed går med det alle steder. Efterhånden, som hellighed og tro går hånd i hånd, således må dens tro gå overalt med den. Målets virkelighed vil fremkalde og udføre ethvert mirakel, behøvet for dets opfyldelse. Intet for småt eller for enormt, for svagt eller for overbevisende, men det vil blidt blive vendt til dets anvendelse og formål. Universet vil tjene det med glæde, da det tjener universet. Men bland dig ikke.

17.70 Magten, fastsat i dig, i hvem Helligåndens mål er blevet etableret, er så langt hinsides din lille forestilling om det uendelige, at du ikke har nogen idé om, hvilken storslået styrke, der går med dig. Og du kan bruge *denne* i perfekt sikkerhed. Dog, for all dens magt, så stor, at den når forbi stjernerne og til universet, der ligger hinsides dem, kan din lille troløshed gøre den ubrugelig, hvis du ville bruge troløsheden i stedet.

17.71 Dog, tænk på dette, og lær årsagen til troløshed: Du tror, du holder det imod den anden, Han har gjort dig. Men det, du virkelig beskylder ham for, er det, *du* gjorde mod ham. Det er ikke hans fortid, men *din* du holder imod ham. Og du mangler tro på *ham* på grund af det, *du* var. Dog, du er lige så uskyldig i det, du var, som Han er. Det, der aldrig var, er årsagsløst og er ikke der til at blande sig i sandhed. Der er ingen grund til troløshed, men der *er* en Årsag til tro. Den Årsag er trådt ind i en hvilken som helst situation, der deler Dens formål. Sandhedens lys skinner fra situationens centrum og berører enhver, situationens formål kalder på. Den kalder på enhver. Der er ingen situation, der ikke involverer hele dit forhold i alle aspekter og komplet i enhver del. Du kan ikke efterlade noget af dig selv udenfor det og holde situationen hellig. For det deler formålet med hele dit forhold og får sin betydning fra det.

17.72 Træd ind i hver enkelt situation med den tro, som I giver hinanden, eller I er troløse overfor jeres eget forhold. Din tro vil kalde på de andre til at dele dit formål, da det samme formål fremkaldte troen i dig. Og du vil se de midler, du engang anvendte til at føre dig til illusioner, forvandlet til midler til sandhed. [Sandhed kræver tro, og tro Skaber plads til sandhed.] Da Helligånden ændrede formålet med dit forhold ved at udveksle dit for Hans, blev målet, Han placerede der, udvidet til enhver situation, hvori du træder ind eller nogensinde vil træde ind i. Og enhver situation blev således frigjort fortiden, hvilket ville have gjort den formålsløs.

17.73 Du påkalder tro på grund af Ham, Der går med dig i enhver situation. Du er ikke længere helt sindssyg, heller ikke længere alene. For ensomhed i Gud må være en drøm. Du, hvis forhold deler Helligåndens mål, er adskilt fra ensomhed, fordi sandheden er kommet. Dens påkaldelse af tro er stærk. Brug ikke din troløshed imod den, for den påkalder dig til frelse og til fred.

IX. Betingelserne for tilgivelse

17.74 Det hellige øjeblik er intet andet end et specielt tilfælde eller et ekstremt eksempel på det, det var meningen, enhver situation skulle være. Den betydning, som Helligåndens formål har givet det, bliver

også givet til enhver situation. Det fremkalder den samme udsættelse af troløshed, tilbageholdt og ladet uudnyttet tilbage, så tro kan svare på sandhedens kalden. Det hellige øjeblik er det lysende eksempel, den klare og utvetydige demonstration af betydningen af ethvert forhold og enhver situation, set som en helhed. Tro har accepteret ethvert aspekt af situationen, og troløshed har ikke påtvunget nogen som helst udelukkelse på den. Det er en situation med perfekt fred, simpelthen fordi du har lader den være det, den er.

17.75 Denne enkle høflighed er alt, hvad Helligånden beder dig om. Lad sandhed være det, den er. Grib ikke ind i den, angrib den ikke, afbryd ikke dens komme. Lad den omfatte enhver situation og bringe dig fred. Du bliver ikke engang bedt om tro, for sandhed beder ikke om noget. Lad den træde ind, og det vil fremkalde og sikre dig den tro, du behøver for fred. Men rejs dig ikke imod den, for mod din opposition kan den ikke komme.

17.76 Ville du ikke lave et hellig øjeblik ud af enhver situation? For sådan er troens gave, frit givet hvor som helst troløshed bliver lagt til side ubrugt. Og så er magten i Helligåndens formål frit til at blive brugt i stedet. Denne magt forvandler øjeblikkeligt alle situationer til et sikkert og kontinuerligt middel til at fastlægge Hans formål og demonstrere dets virkelighed. Det, der er blevet demonstreret, har påkaldt tro og er blevet givet den. Nu bliver det en kendsgerning, hvorfra tro ikke længere kan tilbageholdes. Anstrengelsen ved at afvise tro overfor sandhed er enorm og langt større, end du er klar over. Men at besvare sandhed med tro indebærer ingen belastning overhovedet.

17.77 For dig, der har anerkendt din Forløseres kalden, synes belastningen ved ikke at besvare Hans kalden større end før. Dette er ikke således. Tidligere var belastningen der, men du tilskrev den noget andet i troen på, at "noget andet" frembragte den. Dette var aldrig sandt. For det, dette "noget andet", var sorg og depression, sygdom og smerte, mørke og vage forestillinger om terror, kolde fantasier af frygt og brændende drømme om helvede. Og det var intet andet end den utålelige belastning ved at nægte at give tro til sandhed og se dens indlysende virkelighed.

17.78 Således var korsfæstelsen af Guds Søn. Hans troløshed gjorde dette mod ham. Tænk omhyggeligt, før du lader dig selv bruge troløshed mod ham. For han er opstanden, og du har accepteret årsagen til hans opvågnen som din. Du har indtaget din rolle i hans forløsning, og du er nu fuldt ansvarlig overfor ham. Svigt ham ikke nu, for det er blevet givet dig at indse det, din mangel på tro på ham må betyde for *dig*. Hans frelse *er* dit eneste formål. Se kun dette i enhver situation, og det vil være et middel til kun at bringe dette.

17.79 Da I accepterede sandhed som målet for jeres forhold, blev I givere af fred lige så sikkert, som jeres Fader gav fred til jer. For fredens mål kan ikke blive accepteret adskilt fra dens betingelser, og I havde tro på det, for ingen accepterer det, han ikke tror er virkeligt. Jeres formål er ikke ændret og vil ikke ændre sig, for I accepterede det, der aldrig kan ændres. Og intet, som det behøver for at være uforanderligt for evigt, kan I nu tilbageholde fra det. Jeres frigivelse er vis. Giv som I har modtaget. Og demonstrer, at I er steget langt hinsides en hvilken som helst situation, der kunne holde jer tilbage og holde jer adskilt fra Ham, Hvis kalden i besvarede.

Kapitel Atten:

Drømmen og virkeligheden

I. Introduktion

18.1 At erstatte er at acceptere i stedet for. Hvis du blot ville overveje nøjagtigt, hvad dette indebærer, ville du straks opfatte, hvor meget det er i strid med det mål, Helligånden har givet dig og ville fuldbyrde for dig. At erstatte er at vælge mellem, give afkald på én til fordel for den anden. Til dette særlige formål bliver én bedømt som mere værdifuld, og den anden bliver erstattet af ham. Forholdet, hvori udskiftningen fandt sted, er således spaltet, og dets formål spaltet i overensstemmelse hermed. At spalte er at udelukke, og erstatning er det stærkeste forsvar, egoet har, for adskillelse.

18.2 Helligånden bruger aldrig erstatninger. Hvor egoet opfatter én personlighed som en erstatning for en anden, ser Helligånden dem sammenføjede og udelelige. Han dømmer ikke mellem dem vel vidende, de er én. Da de er forenede, er de én, fordi de er den *samme*. Erstatning er helt klart en proces, hvori de bliver opfattet som forskellige. Èn ville forene; den anden adskille. Intet kan komme imellem det, Gud har sammenføjet, og det Helligånden ser som ét. Men alting *synes* at komme mellem de splittede forhold, egoet sponsorerer for at tilintetgøre.

18.3 Den ene følelse, i hvilken erstatning er umulig, er kærlighed. Frygt indebærer erstatning per definition, for den er kærlighedens erstatning. Frygt er både en splittet og en splittende følelse. Den synes at antage de mange former, og hver synes at kræve en anden form for at handle ud for at opnå tilfredsstillelse. Selvom dette ser ud til at indføre en ganske skiftende opførsel, ligger en langt mere alvorlig virkning i den spaltede opfattelse, hvorfra denne opførsel stammer. Ingen bliver set som komplet. Kroppen bliver understreget med særlig vægt på visse dele og

bruges som standard til sammenligning for enten at acceptere eller afvise egnethed til at handle en særlig form for frygt ud på.

II. Erstatning som et Forsvar

18.4 Du, der tror, at Gud er frygt, lavede kun én erstatning. Den har antaget de mange former, fordi den var erstatning af sandhed med illusion, af helhed med spaltning. Den er blevet så splintret og underopdelt og delt igen, igen og igen, at det nu er næsten umuligt at opfatte, at den engang var én, og stadigt er det, den var. Den ene fejl, der bragte sandhed til illusion, uendelighed til tid og liv til død, var alt, hvad nogensinde lavede. Din hele verden hviler på den. Alting, du ser, afspejler den, og ethvert specielt forhold, som du nogensinde har lavet, er del af den.

18.5 Du har udtrykt overraskelse over at høre, hvor meget anderledes er virkeligheden fra det, du ser. Du erkender ikke størrelsesordenen af den ene fejl. Den var så enorm og så fuldstændigt utrolig, at fra den var en verden af total uvirkelighed *nødt til* at dukke frem. Hvad andet kunne komme fra den? Dens spaltede aspekter er skræmmende nok efterhånden, som du begynder at se på dem. Men intet, du har set, begynder at vise dig størrelsesordenen af den oprindelige fejl, der syntes at kaste dig ud af Hamlen for at splintre viden i meningsløse stumper af usammenhængende opfattelser og tvinge dig til yderligere erstatninger.

18.6 Det var den første projektion af fejl udad. Verden opstod for at skjule den og blev den skærm, hvorpå den blev projiceret og trukket mellem dig og sandheden. For sandhed udvider sig indad, hvor idéen om tab er meningsløs og kun forøgelse er tænkelig. Synes du virkelig, det er mærkeligt, at en verden, hvor alt er bagvendt og vendt på hovedet, opstod fra denne? [*Det var uundgåeligt.*] For sandhed, bragt til dette, kunne kun forblive i ro og ikke tage nogen del i al den vanvittige projicering ved hvilken, denne verden blev lavet. Kald det ikke for synd, men vanvid, for sådan var det, og sådan forbliver det stadigt. Iklæd den ikke skyld, for skyld antyder, den blev gennemført i virkeligheden. Og frem for alt, vær ikke *bange* for den. Når du synes at se en eller anden forvredet form af den oprindelige fejl opstå for at skræmme dig, siger du blot, "Gud er ikke frygt, men kærlighed," og den vil forsvinde.

18.7 Sandheden vil frelse dig. Den har ikke ladet dig tilbage til at gå ud i den vanvittige verden og således gå fra dig. Indad er tilregnelighed; sindssyge er udenfor dig. Du tror bare, det er den anden vej rundt; at sandhed er udenfor og fejl og skyld indeni. Dine små meningsløse

erstatninger, berørt af sindssyge og hvirvlende let afsted på en vanvittig kurs som fjer, der danser sindssygt i vinden, har ingen substans. De smelter og blandes sammen og skilles i skiftende og totalt meningsløse mønstre, der ikke behøver at blive bedømt overhovedet. At bedømme dem individuelt er meningsløst. Deres små bitte forskelle i form er overhovedet ingen forskelle. Ingen af dem betyder noget. Det, har de til fælles og intet andet. Dog, hvad andet er nødvendigt for at gøre dem alle ens?

18.8 Giv slip i dem alle, dansende i vinden, hvirvlende og drejende, til de forsvinder af syne, langt, langt udenfor dig. Og vend dig mod den statelige ro indeni, hvor den levende Gud, du aldrig har forladt, og som aldrig har forladt dig, hviler i hellig stillhed. Helligånden tager dig blidt ved hånden og sporer din vanvittige rejse udenfor dig selv tilbage sammen med dig og fører dig blidt tilbage til sandheden og sikkerheden indeni. Han bringer alle dine sindssyge projektioner og dine vilde erstatninger, som du har anbragt udenfor dig, til sandheden. Således omvender Han sindssyge og genopretter dig til tilregnelighed.

18.9 I jeres forhold, hvor Han har taget ansvaret for alting efter jeres anmodning, har Han sat kursen indad til den sandhed, I deler. I den vanvittige verden udenfor jer kan intet blive delt, men kun erstattet, og deling og erstatning har intet til fælles i virkelighed. Indeni jer selv elsker I hinanden med en perfekt kærlighed. Her er hellig grund, hvori ingen erstatning kan komme ind, og hvor kun sandheden om hinanden kan være. Her er I forenet i Gud, lige så meget sammen som I er med Ham. Den oprindelige fejl er ikke kommet ind her og vil heller aldrig. Her er den strålende sandhed, som Helligånden har forpligtet jeres forhold overfor. Lad Ham bringe det her, hvor *I* vil have det til at være. Giv Ham bare lidt tro på hinanden til at hjælpe Ham med at vise jer, at ingen erstatning, I lavede for Hamlen, kan holde jer fra den. I jer *er* ingen adskillelse, og ingen erstatning kan holde jer fra hinanden. Jeres virkelighed var Guds skabelse og har ingen erstatning.

18.10 I er så fast sammenføjet i sandhed, at kun Gud er der. Og Han ville aldrig acceptere noget andet i stedet for jer. Han elsker jer begge, ligeværdigt og som én. Og som Han elsker jer, således *er* I. I er ikke sluttet sammen i illusioner, men i den Tanke så hellig og så perfekt, at illusioner ikke kan være der for at formørke det hellige sted, hvori I står sammen. Gud er med jer, mine brødre. Lad os slutte os sammen med Ham i fred og taknemmelighed og acceptere Hans gave som vores mest hellige og perfekte virkelighed, som vi deler i Ham.

11 Hamlen er genoprettet til hele Sønsketet gennem jeres forhold, for i det ligger Sønsketet, helt og smukt, sikker i jeres kærlighed. Hamlen er trådt stille ind, for alle illusioner er blidt bragt til sandheden i jer, og

kærlighed har skinnet på jer og velsignet jeres forhold til sandheden. Gud og hele Hans skabelse er kommet ind i det sammen. Hvor dejligt og hvor helligt er jeres forhold med sandheden skinnende på det! Hamlen beskuer det og glæder sig over, at I har ladet det komme til jer. [Og Gud Selv er glad for, at jeres forhold er, som det blev skabt.] Universet i jer står med jer, sammen. Og Hamlen ser med kærlighed på det, der er sammenføjet i det sammen med dets Skaber.

18.12 Den, Gud har kaldet, burde ikke høre nogen erstatninger. Deres kalden er ikke andet end et ekko af den oprindelige fejl, der rystede Hamlen. Og hvad blev der af fred i dem, der hørte? Vend tilbage med mig til Hamlen ved at gå sammen ud af denne verden og gennem en anden til den dejlighed og glæde, den anden rummer indeni sig. Ville du yderligere svække og bryde det fra hinanden, der allerede er nedbrudt og håbløst? Er det her, du ville lede efter lykke? Eller vil du ikke foretrække at helbrede det, der er blevet nedbrudt og deltage i at gøre det helt, der er blevet hærget af adskillelse og sygdom?

18.13 I er blevet kaldt sammen til den helligste funktion, som denne verden ville indeholde. Det er den eneste, der ingen grænser har og rækker ud til hver nedbrudt del af Sønskabet med helbredelse og forenende trøst. Dette bliver tilbudt dig i dit hellige forhold. Accepter det her, og du vil give, ligesom du har accepteret. Guds fred bliver givet dig med det glødende formål, hvori du deltager. Det hellige lys, der bragte jer sammen, må udvide sig, da du accepterede det.

III. Grundlaget for drømmen

18.14 Opstår der ikke en verden, der synes at være virkelig, i drømme? Dog, tænk på det, denne verden er. Den er helt klart ikke den verden, du så, før du sov. Den er snarere en forvrængning af verden, kun planlagt omkring det, du ville have forestrukket. Her er du "fri" til at lave om på det, der syntes at angribe dig og ændre det til en hyldest til dit ego, der blev rasende over "angrebet." Dette ville ikke *være* dit ønske, medmindre du så dig selv som ét med egoet, der altid ser på sig selv og derfor på dig som under angreb og meget sårbar overfor det.

18.15 Drømme er kaotiske, fordi de bliver styret af dine modstridende ønsker, og derfor har de ingen bekymringer om det, der er sandt. De er det bedste eksempel, du kunne have på, hvordan opfattelse kan blive brugt til at erstatte sandhed med illusioner. Du tager dem ikke alvorligt, når du vågner op, fordi den kendsgerning, at virkeligheden bliver så uhyrligt krænket i dem, bliver tydelig. Dog er de en måde at se verden på og ændre den til at passe egoet bedre. De giver slående eksempler både på egoets manglende evne til at tolerere virkeligheden og din vilje til at ændre virkeligheden på dets vegne.

18.16 Du finder ikke forskellene mellem det, du ser i søvne og ved opvågningen forstyrrende. Du anerkender, at det, du ser ved opvågningen, er udslettet i drømme. Dog forventer du ikke, det er væk, ved opvågningen. I drømme arrangerer *du* alting. Folk bliver det, som du ville have dem til at være, og det, de gør, beordrer du. Ingen grænse for erstatning bliver lagt på dig. Et stykke tid ser det ud som om, verden blev givet dig til at gøre den til det, du vil. Du indser ikke, at du angriber den ved at prøve på at sejre over den og få den til at tjene dig.

18.17 Drømme er opfattelsesmæssige raserianfald, hvori du bogstaveligt talt skrigr: "Jeg ønsker det *således!*" Og således ser det ud til at være. Og dog kan drømmen ikke undslippe sin oprindelse. Vrede og frygt gennemsyrrer den, og på et øjeblik bliver illusionen om tilfredshed invaderet af illusionen om rædsel. Før drømmen om din evne til at kontrollere virkeligheden ved at erstatte den med en verden, som du foretrækker, er rædselsvækkende. Dine forsøg på at udslette virkeligheden er meget skræmmende, men dette er du ikke villig til at acceptere. Og så erstatter du det med fantasien om, at *virkelighed* er skræmmende, ikke det, du ville *gøre* mod den. Og således bliver skyld gjort virkelig.

18.18 Drømme viser dig, at du har magten til at lave en verden, som du ville have den til at være og at, fordi du ønsker den, ser du den. Og mens du ser den, tvivler du ikke på, at den er virkelig. Dog, her er en verden tydeligvis indeni dit sind, der synes at være *udenfor*. Du reagerer ikke på den, som om du lavede den, og du indser heller ikke, at de følelser, som drømmen producerer, må komme fra dig. Det er figurerne i drømmen, og det, de gør, der ser ud til at lave drømmen. Du indser ikke, at du får dem til at handle ud for dig, for hvis du gjorde, ville skylden ikke være deres, og illusionen om tilfredshed ville være væk. I drømme er disse funktioner ikke tilslørede. Du synes at vågne, og drømmen er væk. Dog det, du undlader at erkende, er, at det, der forårsagede drømmen, ikke er borte med den.

18.19 Dit ønske om at lave en anden verden, der ikke er virkelig, *forbliver* hos dig. Og det, du ser ud til at vågne op til, er ikke andet end en anden form af denne samme verden, som du ser i drømme. Al din tid bliver brugt på at drømme. Dine sovende og dine vågne drømme har forskellige former, og det er alt. Deres *indhold* er det samme. De er din protest mod virkeligheden og din fastlagte og sidsyge idé om, at du kan ændre den. I dine vågne drømme har det specielle forhold [et specielt sted. Det er det middel, hvormed du prøver at opfylde dine *sovende* drømme. Fra dette vågner du ikke. Det specielle forhold] er din beslutsomhed til at holde dit greb om uvirkelighed og at forhindre dig

selv i at vågne. Og så længe du ser mere værdi i at sove end i at vågne, vil du ikke give slip på den.

18.20 Helligånden, altid praktisk i Hans visdom, accepterer dine drømme og bruger dem som midler til at vågne op. Du ville have brugt dem til at forblive i søvn. Vi sagde engang, at den første forandring, før drømme forsvinder, er, at jeres drømme om frygt bliver forandret til glade drømme. Det er det Helligånden gør i jeres specielle forhold. Han ødelægger det ikke og snupper det heller ikke væk fra jer. [Men Han bruger det anderledes som en hjælp til at gøre Hans formål *virkelig* for jer.] Jeres specielle forhold vil forblive, ikke som en kilde til smerte og skyld, men som en kilde til glæde og frihed. Det vil ikke være for jer alene, for deri lå dets elendighed. Ligesom dets uhellighed holdt det som en adskilt ting, vil dets hellighed blive et tilbud til alle.

18.21 Jeres specielle forhold vil være et middel til at ophæve skyld hos alle, velsignede gennem jeres hellige forhold. Det vil være en lykkelig drøm, og en, som I vil dele med alle, der kommer indenfor jeres synsvidde. Gennem dét vil velsignelsen, som Helligånden har lagt på det, blive udvidet. Tænk ikke, at Han har glemt nogen som helst i det formål, Han har givet jer. Og tænk ikke, at Han har glemt jer, til hvem Han gav gaven. Han bruger alle, der påkalder Ham som midler til frelse af alle. Og Han vil vække alle gennem jer, der tilbød jeres forhold til Ham. Hvis I dog blot erkendte Hans taknemmelighed! Eller min gennem Hans! For vi er sammenføjede som i ét formål, da vi er af Ét Sind sammen med Ham.

18.22 Lad ikke drømmen få magt til at lukke jeres øjne. Det er ikke mærkeligt, at drømme kan lave en verden, der er uvirkelig. *Ønsket* om at lave den er utroligt. Jeres forhold er blevet et, hvori ønsket er blevet fjernet, fordi dets formål er blevet ændret fra et af drømme til et af sandhed. I er ikke sikre på dette, fordi I tænker, det måske er *dette*, der er drømmen. I er så vant til at vælge mellem drømme, I ikke ser, at I omsider har foretaget valget mellem sandheden og *alle* illusioner.

18.23 Dog, Hamlen er sikkert. Dette er ingen drøm. Dens komme betyder, at I har valgt sandhed, og den er kommet, fordi I har været villige til at lade jeres specielle forhold opfylde dets betingelser. I jeres forhold har Helligånden blidt lagt den virkelige verden - den verden af lykkelige drømme, hvorfra opvågningen er så let og så naturlig. For efterhånden, som jeres sovende og jeres vågne drømme repræsenterer de samme ønsker i jeres sind, således sammenføjes den virkelige verden og Hamlens sandhed med Guds vilje. Drømmen om at vågne bliver let overført til dens virkelighed. For denne drøm kommer fra jeres vilje sluttet sammen med Guds Vilje. Og det, denne Vilje ville have gennemført, er aldrig *ikke* blevet gjort.

IV. Lys i drømmen

18.24 I, som har brugt jeres liv på at bringe sandhed til illusion, virkelighed til fantasi, har vandret drømmenes vej. For I er gået fra vågen til sovende og videre og videre til en endnu dybere søvn. Hver drøm har ført til andre drømme, og enhver fantasi, der syntes at bringe et lys ind i mørket, gjorde kun mørket dybere. Jeres mål var mørke, hvori ingen stråle af lys kunne træde ind. Og I søgte en sorthed så komplet, at I kunne skjule jer for sandhed for evigt i fuldstændig sindssyge. Det, I glemte, var ganske enkelt, at Gud ikke kan ødelægge Sig Selv. Lyset er *i* jer. Mørke kan dække det, men *kan ikke* slukke det.

18.25 Efterhånden, som lyset kommer nærmere, vil I haste ind i mørke, skrumpet væk fra sandheden, somme tider trække jer tilbage til de mindre former for frygt og somme tider til ren rædsel. Men I vil gå fremad, fordi jeres mål *er* at gå fremad fra frygt til sandhed. I *ved* dette. Det mål, som I accepterede, *er* videns mål, for hvilket I tilkendegav jeres villighed. Frygt synes at leve i mørke, og når I er bange, er I trådt tilbage. Lad os derefter hurtigt slutte os til et øjeblik af lys, og det vil være nok til at minde jer om, at jeres mål er lys. Sandhed har hastet for at møde jer, siden I påkaldte den.

18.26 Hvis I vidste Hvem, som I har valgt, der vandrer ved siden af jer på denne måde, ville frygt være umulig. I ved det ikke, fordi rejsen ind i mørket har været lang og grusom, og I er gået dybt ind i den. En lille flimren af jeres øjenlåg, lukket så længe, har endnu ikke været tilstrækkelig til at give jer tillid til jer selv, så længe foragtet. I går mod kærlighed, stadigt hadende den og frygteligt bange for dens dom over jer. Og I er ikke klar over, at I ikke er bange for kærlighed, men kun for det, I har gjort den til. I går fremad mod kærligheds betydning og væk fra alle illusioner, som I har omgivet den med. Når I trækker jer tilbage fra alle illusioner, forøges jeres frygt, for der er ringe tvivl om, at det, I tænker, den betyder, *er* skræmmende. Dog, hvad er det for os, der rejser sikkert og meget hurtigt væk fra frygt?

18.27 I, der holder hinandens hånd, holder også min, for da I sluttede jer sammen med hinanden, var I ikke alene. Tror I, at jeg ville efterlade jer i mørket, I accepterede at forlade sammen med mig? I jeres forhold er denne verdens lys. Og frygt må forsvinde foran jer nu. Bliv ikke fristet til at bortsnuppe den tro, I har tilbudt hinanden. I vil kun lykkes i at skræmme jer selv. Gaven er givet for evigt, for Gud Selv modtog den. I kan ikke tage den tilbage. I har accepteret Gud. Jeres forholds hellighed er fastlagt i Hamlen. I forstår ikke det, I accepterede, men husk, at jeres forståelse ikke er nødvendig. Alt, hvad der var nødvendigt, var blot *ønsket* om at forstå. Dette ønske var ønsket om at

være hellig. Guds vilje er tilstået jer. For I ønsker det eneste, I nogensinde havde eller nogensinde var.

18.28 Hvert øjeblik, som vi tilbringer sammen, vil lære jer, at dette mål er muligt og vil styrke jeres ønske om at nå det. Og i jeres ønske ligger dets gennemførelse. Jeres ønske er nu i fuldkommen overensstemmelse med al Helligåndens Viljes magt. Ingen små, vaklende fodtrin, som I måtte tage, kan adskille Jeres ønske fra Hans vilje og fra Hans styrke. Jeg holder jeres hånd lige så sikkert, som I indvilligede i at tage hinandens. I vil ikke skilles, for jeg står sammen med jer og vandrer sammen med jer i jeres fremgang mod sandheden. Og hvor vi går, bærer vi Gud med os.

18.29 I jeres forhold er I sammen med mig i at bringe Hamlen til Guds Søn, der gemte sig i mørke. I har været villige til at bringe mørket til lys, og denne villighed har givet styrke til alle, der ville forblive i mørke. De, der ville se, *vil* se. Og de vil slutte sig sammen med mig i at føre deres lys ind i mørket, når mørket i dem bliver tilbudt lyset og bliver fjernet for evigt. Mit behov for jer, sluttet sammen med mig i jeres forholds hellige lys, er jeres behov for frelse. Ville jeg ikke give jer det, I gav mig? For da I sluttede jer sammen med hinanden, svarede I mig.

18.30 I, der nu er bringere af frelse, har den funktion at bringe lys til mørke. Mørket i jer *er* blevet bragt til lys. Bær det tilbage til mørket fra det hellige øjeblik, hvortil I bragte det. Vi bliver gjort hele i vores ønske om at gøre hele. Lad ikke tid bekymre jer, for al den frygt, som I oplever, er virkelig fortid. Tid er blevet genjusteret for at hjælpe os med at gøre det sammen, jeres adskilte fortider ville hindre. I er gået forbi frygt, for to sind kan ikke tilslutte sig ønsket om kærlighed uden kærligheds tilslutning til dem.

18.31 Der er ikke èt lys i Hamlen, der ikke går med jer. Ikke én stråle, der skinner for evigt i Guds Sind, skinner ikke også på jer. Hamlen har tilsluttet sig jer på jeres vej til Hamlen. Når sådant et stort lys har sluttet sig til jer for at give jeres ønskes lille gnist Gud Selvs magt, kan I forblive i mørke? I kommer hjem sammen efter en lang og meningsløs rejse, som I foretog adskilte, og som førte intetsteds hen. I har fundet hinanden og vil oplyse hinandens vej. Og fra dette lys vil de Store Stråler udvide sig ud i mørket og fremad til Gud for at skinne fortiden væk og således gøre plads til Hans evige Tilstedeværelse, hvor alt stråler i lyset.

V. Den lille villighed

18.32 Det hellige øjeblik er resultatet af din beslutsomhed om at være hellig. Det er *svaret*. Ønsket og villigheden til at lade det komme går forud for dets komme. I forbereder kun jeres sind på det i omfanget af anerkendelse af, at I ønsker det over alt andet. Det er ikke nødvendigt, at I gør mere; det er bestemt nødvendigt, at I indser, at I ikke kan gøre mere. Forsøg ikke at give Helligånden det, Han ikke beder om, ellers vil du føje egoet til Ham og blande de to sammen. Han beder kun om lidt. Det er Ham, der tilføjer storheden og mægtigheden. Han slutter sig sammen med dig for at gøre det hellige øjeblik langt større, end du kan forstå. Det er din erkendelse af, at du behøver at gøre så lidt, der gør Ham i stand til at give så meget.

18.33 Stol ikke på dine gode hensigter. De er ikke nok. Men stol stiltiende på din villighed uanset hvad som helst, der ellers måtte komme ind. Koncentrer dig kun om dette og vær ikke forstyrret af, at skygger omgiver det. Det er derfor, du kom. Hvis du kunne komme uden dem, ville du ikke behøve det hellige øjeblik. Kom ikke til det med hovmod ved at antage, at du må opnå den tilstand, dets komme bringer med sig. Det hellige øjeblik mirakel ligger i din villighed til at lade det være det, det er. Og i din villighed til dette ligger også din accept af dig selv, som det var meningen, du skulle være.

18.34 Ydmyghed vil aldrig bede om, at du forbliver tilfreds med lidenhed. Men den kræver *virkeligt*, at du *ikke* er tilfreds med mindre end storhed, der ikke kommer af dig. Din vanskelighed med det hellige øjeblik opstår fra din fikserede overbevisning om, at du ikke er værdig til det. Og hvad er dette andet end beslutningen om at være det, som du ville gøre dig selv til? Gud skabte ikke sin bolig Ham uværdig. Og hvis du tror, at Han ikke kan komme ind, hvor Han vil at være, må du blande dig i Hans vilje. Du behøver ikke, at villighedens styrke kommer fra *dig*, men kun fra Hans Vilje.

18.35 Det hellige øjeblik kommer ikke fra din lille villighed alene. Det er altid resultatet af din lille villighed kombineret med Guds Viljes ubegrænsede magt. Du har taget fejl i at tænke, at det er nødvendigt at forberede dig selv til Ham. Det er umuligt at lave hovmodige forberedelser til hellighed og ikke tro, at det er op til dig at fastlægge betingelserne for fred. Gud har fastlagt dem. De venter ikke på din villighed til det, de er. Din villighed er kun behøvet for at gøre det muligt at *undervise* dig i det, de er. Hvis du fastholder, at du er uværdig til at lære dette, blander du dig i lektionen ved at tro, at du gør *eleven* anderledes. Du lavede ikke eleven, og du kan heller ikke gøre ham anderledes. Ville du først lave et mirakel selv og derefter forvente, at ét bliver lavet *for* dig?

18.36 Du stiller blot spørgsmålet. Svaret er givet. Forsøg ikke at besvare det, men modtag blot svaret, som det er givet. I forberedelse til det hellige øjeblik, forsøg ikke at gøre dig selv hellig for at være rede til at modtage det. Det er ikke andet end at forveksle din rolle med Guds. Soning kan ikke komme til de, der mener, at de først må sone, men kun til de, der tilbyder intet andet end simpel villighed til at gøre plads til det. Renselse er af Gud alene og derfor til dig. Snarere end at forsøge at forberede dig selv til Ham, prøv at tænke således:

18.37 *Jeg, der er vært for Gud, er Ham værdig.
 Han, der fastlagde Sin bolig i mig, skabte den
 som Han ville have den til at være.
 Det er ikke nødvendigt, at jeg gør den rede til Ham,
 Men kun, at jeg ikke blander mig i Hans plan om at genoprette til
 mig min egen bevidsthed om min parathed, der er evig.
 Jeg behøver ingenting at tilføje til Hans plan.
 Men for at modtage den, må jeg være villig til ikke at erstatte den
 med
 min egen i stedet for den.*

18.38 Og det er alt. Tilføj mere, og du vil blot tage den smule bort, der bliver bedt om. Husk, du lavede skyld, og at din plan om at undslippe fra skyld har været at bringe Soning *til* den og gøre frelse skræmmende. Og det er kun frygt, at du vil tilføje, hvis du forbereder dig på kærlighed. Forberedelsen til det hellige øjeblik tilhører Ham, Der giver det. Overgiv jer selv til Ham, Hvis funktion er frigivelse. Antag ikke Hans funktion for Ham. Giv Ham kun det, Han beder om, så du kan lære, hvor lille din del er, og hvor stor er Hans.

18.39 Det er dette, der gør det hellige øjeblik så let og så naturligt. Du gør det vanskeligt, fordi du insisterer på, der må være mere, du behøver gøre. [Du finder det svært at *acceptere* den idé, at du behøver give så *lidt* for at modtage så meget.] Og det er meget svært for dig at indse, at det ikke er personligt fornærmende, at dit bidrag og Helligåndens er i et så ekstremt misforhold. Du er stadig overbevist om, at din forståelse er et magtfuldt bidrag til sandheden og gør den til det, den er. Dog har vi understreget, at du behøver ingenting at forstå. Frelse er let, bare *fordi* den ikke beder om noget, du ikke kan give *lige nu*.

18.40 Glem ikke, at det har været din beslutning at gøre alting, der er naturligt og let for dig, umuligt. Det, du tror, er umuligt, vil blive til, hvis Gud vil det, men du vil forblive ganske uopmærksom på det. Hvis du tror, det hellige øjeblik er vanskeligt for dig, er det, fordi du er blevet voldgiftsmand for det, der er muligt, og forbliver uvillig til at give plads til Én, Der ved. Hele troen på rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler er centreret om dette. Alting, Gud vil, er ikke kun muligt,

men er allerede sket. Og det er derfor, fortiden er forbi. Den skete *aldrig* i virkeligheden. Kun i jeres sind, der troede, den gjorde, er dens ophævelse nødvendig.

VI. Den Lykkelige Drøm

18.41 Forbered dig ikke på ophævelsen det, der aldrig var. Hvis du allerede forstod forskellen mellem sandhed og illusion, ville Soningen ikke have nogen betydning. Det hellige øjeblik, dit hellige forhold, Helligåndens undervisning og alle de midler, hvormed frelse bliver opnået, ville ikke have noget formål. For de er alle ikke andet end aspekter af planen om at ændre dine drømme om frygt til lykkelige drømme, hvorfra du let vågner til viden. Gør ikke dig selv ansvarlig for dette, for du kan ikke skelne mellem fremskridt og tilbageskridt. Nogle af dine største fremskridt har du bedømt som fiaskoer, og nogle af dine dybeste tilbageskridt har du vurderet som succes.

18.42 Nærm dig aldrig det hellige øjeblik efter, at du har prøvet at fjerne al frygt og had fra dit sind. Det er *déts* funktion. Forsøg aldrig at overse din skyld, før du beder om Helligåndens hjælp. Det er Hans funktion. Din del er kun at tilbyde Ham en lille villighed til at *lade* Ham fjerne al frygt og had og at *blive* tilgivet. På din lille tro sluttet sammen med Hans forståelse vil Han bygge din del i Soningen og sørge for, at du let opfylder den. Og med Ham vil du bygge en stige, plantet på troens faste klippe og stigende op til Hamlen. Du vil heller ikke bruge den til at stige op til Hamlen alene.

18.43 Gennem dit hellige forhold, genfødt og velsignet i ethvert helligt øjeblik, som du ikke arrangerer, vil tusinder stige op til Hamlen sammen med dig. Kan du planlægge dette? Eller kunne I forberede jer selv på sådan en funktion? Dog er det muligt, fordi Gud vil det. Han vil heller ikke skifte Mening om det. Midlerne og formålet tilhører begge Ham. Du har accepteret det éne; det andet leveres. Et formål som dette uden midlerne er utænkeligt. Han vil forsyne hvem som helst, der deler Hans formål, med midlerne

18.44 Lykkelige drømme går i opfyldelse, *ikke* fordi de er drømme, men kun fordi de er *lykkelige*. Og derfor må de være kærlige. Deres budskab er, "Din vilje ske," og ikke, "Jeg ønsker det anderledes." Samstemningen af midler og mål er et forehavende, umuligt for dig at forstå. Du forstår ikke engang, at du *har* accepteret Helligåndens formål som dit eget, og du ville blot bringe uheldige midler til dets gennemførelse. Den lille tro, det behøvede for at ændre formålet, er alt, hvad der kræves, for at modtage midlerne og *bruge* dem.

18.45 Det er ingen drøm at elske din broder som dig selv. Dit hellige forhold er heller ikke en drøm. Alt, der er tilbage af drømme indeni det, er, at det stadig er et specielt forhold. Dog er det meget nyttigt for Helligånden, Der *har* en særlig funktion her. Det vil blive den lykkelige drøm, gennem hvilken Han kan sprede glæde til tusinder og atter tusinder, der tror, at kærlighed er frygt, ikke lykke. Lad Ham fuldføre den funktion, som Han gav til jeres forhold ved at acceptere det *for* dig, og intet ville mangle, der ville gøre det til det, som Han ville have det til at være.

18.46 Når du føler, dit forholds hellighed bliver truet af noget som helst, stop øjeblikkeligt og tilbyd Helligånden din villighed *på trods* af frygt for at lade Ham udveksle dette øjeblik med det hellige, som du hellere ville have. Han vil aldrig fejle i dette. Men glem ikke, at dit forhold er ét, og derfor må det være således, at hvad som helst, der truer den enes fred, er den samme trussel for den anden. Sammenslutningens magt og dens velsignelse ligger i den kendsgerning, at det nu er umuligt for nogen af jer at opleve frygt alene eller at forsøge at håndtere den alene. Tro aldrig, at dette er nødvendigt eller endog muligt. Dog, ligesom dette er umuligt, er det lige så umuligt, at det hellige øjeblik kommer til den ene af jer uden også til den anden. Og det vil komme til begge på anmodning af den ene af jer.

18.47 Uanset hvem, der er mest tilregnelig på det tidspunkt, hvor truslen bliver opfattet, burde huske, hvor dyb hans gæld er til den anden, og hvor meget taknemmelighed, der bliver skyldt til ham, og være glad for, at han kan betale sin gæld ved at bringe lykke til begge. Lad ham huske dette og sige:

18.48 *Jeg ønsker dette hellige øjeblik for mig selv
At jeg kan dele det med min broder, som jeg elsker.
Det er ikke muligt, at jeg kan have det uden ham, eller han uden mig.
Dog er det fuldstændigt muligt for os at dele det **nu**.
Og derfor vælger jeg dette øjeblik som det at ville tilbyde Helligånden
Så Hans velsignelse kan nedstige på os og bevare os **begge** i fred.*

VII. Drømme og kroppen

18.49 Der er *ingenting* udenfor dig. Det er det, du i sidste ende må lære, for det er i den erkendelse, at Hamlen bliver genoprettet for dig. For Gud skabte kun dette, og Han hverken veg fra det eller efterlod det adskilt fra Sig Selv. Hamlen er bostedet for Guds Søn, der ikke forlod sin Fader og ikke bor adskilt fra Ham. Hamlen er ikke et sted eller en tilstand. Den er blot en bevidsthed om perfekt Enhed og viden om, at der er intet andet; intet udenfor denne Enhed og intet andet indeni.

18.50 Hvad kunne Gud give andet end viden om Ham Selv? Hvad andet er der at give? Troen på, at I kunne give og få noget andet, noget udenfor jer selv, har kostet jer bevidstheden om Hamlen og tabet af jeres Identitet. Og I har gjort en mærkeligere ting, end I endnu er klar over. I har fordrevet jeres skyld fra jeres sind til jeres kroppe. Dog, en krop *kan ikke* være skyldig, for den kan ikke gøre noget af sig selv. I, der tror, at I hader jeres kroppe, bedrager jer selv. I hader jeres sind, for skyld er kommet ind i dem, og de ville forblive adskilte, hvilket de ikke kan gøre.

18.51 Sind *er* sammensluttede; kroppe er det ikke. Kun ved at tildele sindet kroppens egenskaber ser adskillelse ud til at være mulig. Og det er *sindet*, der ser ud til at være splintret og privat og alene. Dets skyld, der holder det adskilt, bliver projiceret over på kroppen, der lider og dør, fordi den bliver angrebet for at fastholde adskillelsen i sindet og ikke lade det vide dets identitet. Sind kan ikke angribe, men det *kan* lave fantasier og dirigerer kroppen til at handle dem ud. Dog er det aldrig det, kroppen gør, der ser ud til at tilfredsstille. Medmindre sindet tror, kroppen rent faktisk handler dets fantasier ud, vil det angribe kroppen ved at forøge projektionen af dets skyld på den.

18.52 I dette er sindet tydeligvis vrangforestillende. Det kan ikke angribe, men det fastholder, det kan, og bruger det, det gør, til at såre kroppen for at *bevise*, at det kan. Sindet kan ikke angribe, men det *kan* bedrage sig selv. Og det er alt, hvad det gør, når det tror, det har angrebet kroppen. Det kan projicere sin skyld, men det vil ikke slippe af med den gennem projektion. Og selvom det klart kan misopfatte kroppens funktion, kan det ikke ændre dens funktion fra det, Helligånden fastlægger den til at være. Kroppen blev ikke lavet af kærlighed. Dog fordømmer kærlighed den ikke og kan bruge den kærligt, respektere det Guds Søn har lavet og bruge det til at redde Ham fra illusioner.

18.53 Ville du ikke have instrumenterne til adskillelse genfortolket som midler til frelse og brugt til kærlighedsformål? Ville du ikke støtte og byde velkommen skiftet fra fantasier om hævn til befrielse fra dem? Din opfattelse af kroppen kan tydeligvis være syg, men projicer ikke dette over på kroppen. For dit ønske om at gøre dét ødelæggende, der ikke kan ødelægge, kan ikke have nogen virkelig virkning overhovedet. Og det, Gud skabte, er kun det, Han ville have det til at være, da det er Hans Vilje. Du kan ikke lave Hans Vilje ødelæggende. Du kan lave fantasier, hvori din vilje er i konflikt med Hans, men det er alt.

18.54 Det er sindssygt at bruge kroppen som sydebuk for skyld, dirigere dens angreb og beskyjde den for det, du ønskede, den skulle

gøre. Det er umuligt at handle fantasier ud. For det er stadig fantasierne, du ønsker, og de har intet at gøre med det, kroppen gør. Den drømmer ikke om dem, og de gør den kun til en belastning, hvor den kunne være en fordel. For fantasier har gjort din krop til din "fjende", svag, sårbar og forræderisk, værdig til det had, som du investerer i den. Hvordan har dette tjent dig? Du har identificeret dig med denne ting, du hader, instrumentet til hævn og den opfattede kilde til din skyld. Du har gjort dette til en ting, der ikke har nogen betydning, ved at forkynde, at den er Guds Søns bolig og vende den mod Ham.

18.55 Dette er den vært for Gud, som *du* har lavet. Og hverken Gud eller Hans allerhelligste Søn kan træde ind i en bolig, der nærer had, og hvor du har sået hævnens, voldens og dødens frø. Denne ting, du lavede til at tjene din skyld, står mellem dig og andre sind. Sindene *er* sammensluttede, men du identificerer dig ikke med dem. Du ser dig selv låst inde i et separat fængsel, fjernet og ikke til at nå, lige så ude af stand til at række ud som at blive nået. Du hader dette fængsel, du har lavet, og ville ødelægge det. Men du ville ikke undslippe fra det og efterlade det uskadt uden din skyld på det.

18.56 Dog kun således *kan* du undslippe. Hævnens hjem er ikke dit; det sted, du afsatte til at huse din had, er ikke et fængsel, men en illusion om dig selv. Kroppen er en grænse, pålagt den universelle kommunikation, der er en evig egenskab ved sindet. Men kommunikationen er indre. [Den består ikke af forskellige *dele*, der når hinanden.] Sind når til *det selv*. Det går ikke *ud*. Indeni det selv har det ingen grænser, og der er intet udenfor det. [Det omfatter *alting*.] Det omfatter dig fuldstændigt; dig indeni det, og det indeni dig. Der er intet andet noget som helst sted eller nogensinde.

18.57 Kroppen er udenfor dig og *synes* kun at omgive dig, afskære dig fra andre og holde dig adskilt fra dem [og dem fra dig]. Den er der ikke. Der *er* ingen barriere mellem Gud og Hans Søn, ej heller kan Hans Søn blive skilt fra sig selv undtagen i illusioner. Dette er ikke hans virkelighed, skønt han mener, at det er. Dog, dette kunne kun være, hvis Gud tog fejl. Gud ville have været nødt til at skabe anderledes og have adskilt Sig Selv fra Sin Søn for at gøre dette muligt. Han ville have været nødt til at skabe forskellige ting og at fastlægge forskellige virkelighedsordener, hvoraf kun nogle var kærlighed. Dog, kærlighed må være for evigt ligesom den selv, uforanderlig for evigt og for evigt uden alternativ. Og således er det. Du kan ikke anbringe en barriere rundt omkring dig selv, fordi Gud anbragte ingen mellem Sig Selv og dig.

18.58 Du kan række din hånd ud og nå til Hamlen. I, hvis hænder er sluttet sammen, er begyndt at nå hinsides kroppen, men ikke udenfor jer selv, for at nå jeres fælles Identitet sammen. Kunne dette være *udenfor* jer? Hvor Gud *ikke* er? Er Han en krop, og skabte Han dig, som Han ikke er, og hvor Han ikke kan være? Du er omgivet udelukkende af Ham. Hvilken grænse kan der være på dig, som Han omfatter? Alle har oplevet det, han ville kalde en fornemmelse af at blive flyttet hinsides sig selv. Denne følelse af befrielse overgår langt den drøm om frihed, der nogle gange opleves i specielle forhold. Det er en fornemmelse af faktisk undslippelse fra begrænsninger.

18.59 Hvis du vil overveje det, denne "transport" virkelig indebærer, vil du indse, at det er en pludselig ubevidsthed om kroppen og en tilslutning til dig selv og noget andet, hvori dit sind udvider sig til at omfatte det. Det bliver del af dig efterhånden, som du forener dig med det. Og begge bliver hele, da ingen af dem bliver opfattet som adskilte. Det, der virkelig sker, er, at du har opgivet illusionen om en begrænset bevidsthed og mistet din frygt for forening. Kærligheden, der øjeblikkeligt erstatter den, udvider sig til det, der har befriet dig og forener sig med det. Og medens dette varer, er du ikke usikker på din Identitet og ville ikke begrænse den. Du er undsluppet fra frygt til fred og stiller ikke spørgsmål om virkeligheden, men accepterer den blot. Du har accepteret dette i stedet for kroppen og har ladet dig selv være ét med noget hinsides den, simpelthen ved ikke at lade dit sind blive *begrænset* af den.

18.60 Dette kan forekomme uanset den fysiske afstand, der ser ud til at være mellem dig og det, du tilslutter dig, af jeres respektive positioner i rummet og af jeres forskelle i størrelse og tilsyneladende kvalitet. Tid er ikke relevant; det kan forekomme med noget fortidigt, nutidigt eller forventet. Dette "noget" kan være hvad som helst og hvor som helst - en lyd, et syn, en tanke, en erindring og endog en generel idé uden konkret henvisning. Dog i hvert tilfælde tilsluttede du dig det uden forbehold, fordi du elsker det og ville være sammen med det. Og så skynder du dig at møde det, lader dine begrænsninger smelte bort, suspenderer alle de "love", din krop adlyder, og sætter dem blidt til side.

18.61 Der er ingen vold i denne undslippelse overhovedet. Kroppen bliver ikke angrebet, men simpelthen korrekt opfattet. Den begrænser dig ikke, blot fordi du ikke ville have det således. Du bliver ikke rigtig "løftet ud" af den; den kan ikke *indeholde* dig. Du går hen, hvor du ville være, vinder, taber ikke, en fornemmelse af selv. I disse øjeblikke af befrielse fra fysiske restriktioner oplever du meget af det, der sker i det hellige øjeblik; løftelsen af tids- og rumbarrierer, den pludselige oplevelse af fred og glæde og frem for alt manglen på bevidsthed om kroppen og spørgsmålstegnet ved om alt dette er muligt eller ej.

18.62 Det er muligt, fordi du *ønsker* det. Den pludselige udvidelse af selvet, der finder sted med dit ønske om det, er den uimodståelige appel, som det hellige øjeblik rummer. Det påkalder dig til at være dig selv indeni dets trygge omfavelse. Der er lovene for grænser løftet *for* dig for at byde dig velkommen til sindets åbenhed og frihed. Kom til dette tilflugtssted, hvor du kan være dig selv i fred. Ikke gennem ødelæggelse, ikke gennem at "bryde ud", men blot ved en stilfærdig "indsmeltning." For fred vil slutte sig til dig der, simpelthen fordi du har været villig til at give slip på grænserne, du har pålagt kærligheden, og sluttet dig til den, hvor den er, og hvor den førte dig hen som svar på dens blide kalden til at *være* i fred.

IX. Formålet med kroppen

18.71 Det er kun bevidstheden om kroppen, der får kærlighed til at virke begrænset. For kroppen *er* en begrænsning af kærlighed. Troen på begrænset kærlighed var dens oprindelse, og den blev lavet for at begrænse det ubegrænsede. Tænk ikke, at dette blot er i overført betydning, for det blev gjort for at begrænse *jer*. Kan I, der ser jer selv indeni et krop, kende jer selv som en idé? Alt det, I genkender, identificerer I med det udvendige, noget udenfor det selv. I kan endog ikke tænke på Gud uden en krop eller en eller anden form, I tænker, I genkender.

18.72 Kroppen kan ikke *vide*. Og mens du begrænser din bevidsthed til dens små bitte sanser, vil du ikke se den storhed, der omgiver dig. Gud kan ikke komme ind i en krop, og du kan heller ikke slutte dig til Ham der. Begrænsning på kærlighed vil altid synes at lukke Ham ude og at holde dig adskilt fra Ham. Kroppen er et lille bitte stakit omkring en lille del af en strålende og komplet idé. Den tegner en cirkel, uendeligt lille, omkring et meget lille afsnit af Hamlen, splintret fra helheden erklærende, at indeni den er dit kongerige, hvor Gud ikke kan komme ind.

18.73 Indeni dette kongerige hersker egoet og grusomt. Og for at forsvare dette lille støvkorn byder det dig at kæmpe imod universet. Dette brudstykke af dit sind er sådan en lille bitte del af det, at, kunne du bare værdsætter det hele, ville du øjeblikkeligt se, at det er som den mindste solstråle mod solen eller som den svageste krusning på havets overflade. I dens forbløffende hovmod har denne lille bitte solstråle besluttet, den *er* solen; denne næsten umærkelige krusning hylder sig selv som havet. Tænk, hvor alene og bange er denne lille tanke, denne uendeligt lille illusion, der holder sig adskilt overfor universet. Solen

bliver solstrålens "fjende", der ville fortære den, og havet forfærder den lille krusning og ønsker at sluge den.

18.74 Dog er hverken sol eller hav overhovedet klar over al denne mærkelige og meningsløse aktivitet. De fortsætter bare, uopmærksomme på, at de er frygtede og hadede af et lille udsnit af sig selv. Selv det udsnit går ikke tabt for dem, for det kunne ikke overleve adskilt fra dem. Og det, den tænker, den er, ændrer på ingen måde dens totale afhængighed af dem for dens væren. Dens hele eksistens forbliver stadig i dem. Uden solen ville solstrålen være væk; krusningen uden havet er utænkelig.

18.75 Således er den mærkværdige stilling, hvori de, i en verden beboet af kroppe, synes at være. Hver krop synes at huse et adskilt sind, en løsrevet tanke, der lever alene og på ingen måde er sluttet sammen med den Tanke, hvormed den blev skabt. Hvert lille brudstykke synes at være selvtilstrækkeligt og har brug for hinanden til nogle ting, men er på ingen måde fuldstændigt afhængige af deres eneste Skaber for alting og behøver helheden til at give sig nogen som helst mening, for i sig selv betyder de intet. Ej heller har de noget som helst liv adskilt og i sig selv.

18.76 Ligesom med solen og havet fortsætter dit Selv, uopmærksom på, at denne lille del betragter sig selv *som* dig. Den mangler ikke; den kunne ikke eksistere, hvis den var adskilt, ej heller ville helheden være hel uden den. Den er ikke et adskilt kongerige, styret af en idé om adskillelse fra resten. Et hegn omgiver det heller ikke, forhindrende det i at slutte sig sammen med resten og holde det adskilt fra dets Skaber. Dette lille aspekt er ikke anderledes end helheden og er til stadighed med den og som ét med den. Det fører ikke et adskilt liv, fordi dets liv er den énhed, hvori dets væren blev skabt.

18.77 Accepter ikke dette lille indhegnede aspekt som dig selv. Solen og havet er som intet ved siden af det, du er. Solstrålen stråler kun i sollyset, og krusningen danser, mens den hviler på havet. Dog er hverken solen eller havet den magt, der hviler i dig. Ville du forblive indeni dit lille kongerige, en stakkels konge, en bitter hersker over alt det, han kan overskue, der ser på intet, som dog stadig ville dø for at forsvare det? Dette lille selv er ikke dit kongerige. Hvælvet højt over det og omgivende det med kærlighed er den strålende helhed, der tilbyder al sin lykke og sit dybe indhold til enhver del. Det lille aspekt, som du tror, du har skilt fra, er ingen undtagelse.

18.78 Kærlighed kender ingen kroppe og når ud til alting, der er skabt som den selv. Dens totale mangel på grænse *er* dens mening. Den er fuldstændig upartisk i sin given og omfatter kun for at bevare og holde

det fuldstændigt, den ville give. I dit lille bitte kongerige har du så lidt! Burde det så ikke være der, at du ville påkalde kærlighed til at komme ind? Se på ørkenen, tør og uproduktiv, sveden og glædeløs, der udgør dit lille kongerige. Og indse det liv og den glæde, som kærlighed ville bringe til det, hvor den kommer fra, og hvor den ville vende tilbage med dig.

18.79 Guds Tanke omgiver dit lille kongerige og venter ved afspærringen, du byggede, på at komme indenfor og skinne på den ufrugtbare jord. Se hvordan liv dukker op overalt! Ørkenen bliver en have, grøn og dyb og stille, tilbydende hvile til dem, der er faret vild og vandrer i støvet. Giv dem et tilflugtssted, udarbejdet af kærlighed til dem, hvor den en gang var en ørken. Og enhver, du byder velkommen, vil bringe kærlighed med sig fra Hamlen til dig. De træder ind, én efter én, i dette hellige sted, men de vil ikke drage afsted, som de var kommet; alene. Den kærlighed, de bragte med sig, vil blive hos dem, ligesom den vil blive hos dig. Og under dens velgørenhed vil din lille have udvide sig og række ud til alle, der tørster efter levende vand, men er blevet for trætte til at fortsætte alene.

18.80 Gå ud og find dem, for de bringer dit Selv med sig. Og før dem blidt til din stille have og modtag deres velsignelse der. Så vil den vokse og udvide sig over ørkenen og ikke efterlade nogle ensomme små kongeriger, der er låst væk fra kærlighed og efterladende dig indeni. Og du vil genkende dig selv og se din lille have blidt forvandlet til Hamlen med al dets Skabers kærlighed skinnende over den. Det hellige øjeblik er din invitation til kærlighed, at gå ind i dit dystre og glædeløse kongerige og at omdanne det til en have med fred og velkomst.

18.81 Kærlighedens svar er uundgåeligt. Det vil komme, fordi du kom uden kroppen og ingen forhindringer indsatte, der ville forstyrre dens glade komme. I det hellige øjeblik beder du kun kærlighed om det, den tilbyder enhver, hverken mindre eller mere. Når du beder om alting, vil du modtage det. Og dit skinnende Selv vil løfte det lille bitte aspekt, som du prøvede på at skjule for Hamlen lige ind i Hamlen. Ingen del af kærlighed kalder forgæves på helheden. Ingen Guds SønD forbliver udenfor Hans Faderskab.

18.82 Vær sikker på dette - kærlighed er indgået i dit specielle forhold og indgået fuldt ud på din svage anmodning. I anerkender ikke, at kærlighed er kommet, fordi I endnu ikke har givet slip på alle de forhindringer, I holder op imod hinanden. Og I vil ikke være i stand til at byde kærlighed velkommen separat. I kunne ikke mere kende Gud alene, end Han kender dig uden din broder. Men sammen kunne I ikke mere være uvidende om kærlighed, end kærlighed ikke kunne kende jer eller fejle i at genkende sig selv i jer.

18.83 Du er nået til afslutningen af en ældgammel rejse, endnu ikke klar over, at den er forbi. Du er stadig slidt og træt, og ørkenens støv ser stadig ud til at sløre dine øjne og holde dig synsløs. Dog er Han, Som du bød velkommen, kommet til dig og ville byde dig velkommen. Han har ventet længe på at give dig dette. Modtag det nu af Ham, for Han ville have, at du kender Ham. Kun en lille mur af støv står stadig mellem jer. Pust let på det og med glad latter, og det vil falde bort. Og gå ind i haven, kærlighed har gjort klar til jer begge.

X. Vrangforestillings-tanke-systemet

18.84 Du er blevet bedt om at bringe mørket til lyset og skyld til hellighed. Og du har også fået at vide, at fejl må blive rettet ved dens kilde. Derfor er det den lille bitte del af dig selv, den lille tanke, der synes spaltet fra og adskilt, som Helligånden har brug for. Resten er fuldt ud i Guds varetægt og behøver ingen vejledning. Dog, denne vilde og vrangforestillende tanke behøver hjælp, fordi den i sine vrangforestillinger tænker, at den er Guds Søn, hel og almægtig, eneheriker over det rige, den adskilte for med vanvid at tyrannisere det til lydighed og slaveri.

18.85 Dette er den lille del af dig, du tænker, du stjal fra Hamlen. Giv den tilbage til Hamlen. Hamlen har ikke mistet den, men du har mistet Hamlen af syne. Lad Helligånden fjerne den fra det visne rige, hvori du satte den ud, omgivet af mørke, beskyttet af angreb og forstærket af had. Indenfor dets barrikader er stadig et lille bitte fragment af Guds Søn, fuldendt og hellig, fredfyldt og uvidende om det, du tænker, omgiver den. Vær du ikke adskilt, for Den, Der omgiver det, har bragt forening til dig og givet dit lille tilbud af mørke tilbage til det evige Lys.

18.86 Hvordan bliver dette gjort? Det er ekstremt enkelt, da det er baseret på det, dette lille rige virkelig er. De gølge sande, mørket og livløsheden bliver kun set gennem kroppens øjne. Dens syn *er* forvrænget, og budskaberne, den overfører til dig, der lavede den for at *begrænse* din bevidsthed, *er* små og begrænsede og så fragmenterede, de er meningsløse. Fra kroppenens verden, lavet af sindssyge, synes sindssyge budskaber at blive sendt tilbage til sindet, der lavede den. Og disse budskaber vidner om denne verden og erklærer den som sand. For du sendte disse budbringere ud for at bringe dette tilbage til dig.

18.87 Alt det, disse budskaber videregiver til dig, er helt ydre. Der er ingen budskaber, der taler om det, der ligger nedenunder, for det er ikke kroppen, der kunne tale om dette. Dens øjne opfatter det ikke; dens sanser forbliver ganske uopmærksomme på det; dens tunge kan ikke

videregive dets budskaber. Dog kan Gud bringe dig derhen, hvis du er villig til at følge Helligånden gennem tilsyneladende rædsel og at stole på, at Han ikke vil forlade dig og efterlade dig der. For det er ikke Hans formål at skræmme dig, men kun dit. Du er alvorligt fristet til at forlade Ham ved den ydre ring af frygt, men Han ville føre dig sikkert gennem og langt hinsides.

18.88 Frygtens cirkel ligger lige under det niveau, kroppen ser, og synes at være hele fundamentet, som verden er grundlagt på. Her er alle illusionerne, alle de fordrejede tanker, alle de vanvittige angreb, raseriet, hævn og forræderi, der blev lavet for at holde skylden på plads, så verden kunne rejse sig fra den og holde den skjult. Dens skygge stiger til overfladen, nok til at holde dens mest ydre manifestationer i mørke og til at bringe fortvivlelse og ensomhed til den og holde den glædeløs. Dog er dens intensitet tilsløret af dens tunge tildækninger og holdt adskilt fra det, der blev lavet til at holde den skjult. Kroppen kan ikke se denne, for kroppen opstod fra denne til dens beskyttelse, der altid må afhænge af at holde den uset. Kroppens øjne ser aldrig på den. Dog vil de se det, den dikterer.

18.89 Kroppen vil forblive skyldens budbringer og vil handle, som den anviser, når du tror, at skyld er virkelig. For skyldens virkelighed er den illusion, der ser ud til at gøre den tung og uigennemsigtig, uigennemtrængelig og et virkeligt grundlag for egoets tanke-system. Dens tyndhed og gennemsigtighed er ikke indlysende, før du ser lyset *bag* den. Og så ser du den som et skrøbeligt slør foran lyset.

18.90 Denne tungt-forekommende barriere, dette kunstige gulv, der ligner klippe, er som en banke af lave mørke skyer, der ser ud til at være en fast mur foran solen. Dens uigennemtrængelige fremtræden er helt og holdent en illusion. Den giver blødt efter for bjergtoppene, der rejser sig over den, og har ingen magt overhovedet til at holde nogen som helst tilbage, der er villig til at klatre over den og se solen. Den er ikke stærk nok til at stoppe en knaps fald og heller ikke at tilbageholde en fjer. [Intet kan hvile på den, for den er ikke andet end en *illusion* af et fundament.] Prøv bare at røre ved den, og den forsvinder; forsøg at forstå den, og dine hænder holder ingenting.

18.91 Dog, i denne skybanke er det let at se en hel verden rejse sig. En fast bjergkæde, en sø, en by, alle rejser sig i din fantasi, og fra skyerne vender budbringerne af din opfattelse tilbage til dig forsikrende dig om, at det hele er der. Figurer skiller sig ud og bevæger sig omkring, handlinger synes virkelige, og former dukker op og skifter fra yndighed til det groteske. Og frem og tilbage går de, så længe du ville lege børnefantasiens leg. Dog, ligegyldigt hvor længe du leger den, og uanset hvor

meget fantasi du bringer til den, forveksler du den ikke med verden nedenunder og søger heller ikke at gøre den virkelig.

18.92 Således skulle det være med de mørke skyldskyer, ikke mere uigennemtrængelige og uden mere substans. Du vil ikke give dig selv blå mærker fra dem ved at rejse igennem. Lad din Vejleder lære dig deres usubstantielle karakter efterhånden, som Han fører dig forbi dem, for under dem er en verden af lys, hvorpå de inger skygger kaster. Deres skygger ligger på verden hinsides dem, endnu længere væk fra lyset. Dog, fra dem *til* lyset kan deres skygger ikke falde.

18.93 Denne verden af lys, denne cirkel af lysstyrke, er den virkelige verden, hvor skyld mødes med tilgivelse. Her ses verden udenfor på ny uden skyldens skygge på den. Her er du tilgivet, for her har du tilgivet alle og enhver. Her er den nye opfattelse, hvor alting er lyst og skinnende af uskyld, vasket i tilgivelsens vande og rensset for enhver ond tanke, du havde lagt på den. Her er der intet angreb på Guds Søn, og du er velkommen. Her er din uskyld, ventende på at beklæde dig og beskytte dig og gøre dig klar til det sidste trin i rejsen indad. Her er de mørke og tunge skyldbeklædninger lagt ned og blidt erstattet af renhed og kærlighed.

18.94 Dog, selv tilgivelse er ikke slutningen. Tilgivelse *gør* yndig, men den skaber ikke. Den er kilden til helbredelse, men den er kærlighedens budbringer og ikke dens Kilde. Herhen bliver du ført, så Gud Selv kan tage det sidste skridt uhindret, for her forstyrrer intet kærligheden og lader den være sig selv. Et skridt hinsides dette hellige sted [af tilgivelse], et skridt endnu længere indad, men det ene du ikke kan tage, transporterer dig til noget helt andet. Her er lyskilden - intet opfattet, tilgivet eller forvandlet, men kun kendt.

XI. Drømmens Bortgang

18.95 Dette kursus vil *føre* til viden, men viden i sig selv er stadig hinsides omfanget af vores læseplan. Der er heller ikke noget som helst behov for os for at prøve på at tale om det, der for evigt må ligge hinsides ord. Vi behøver kun at huske, at hvem som helst, der opnår den virkelige verden, som lærdom ikke kan gå hinsides, vil gå hinsides den, men på en anden måde. Hvor lærdom ender, der begynder Gud, for lærdom slutter foran Ham, Som er fuldendt, hvor Han begynder, og hvor der *er* ingen ende. Det er ikke op til os at dvæle ved det, der ikke kan opnås. Der er for meget at lære. Beredskabet til kundskab må stadig blive opnået.

18.96 Kærlighed bliver ikke lært. Dens mening ligger i den selv. Og indlæring slutter, når du har anerkendt alt det, den *ikke* er. Det er forstyrrelsen; det er den, der behøver at blive ophævet. Kærlighed bliver ikke lært, fordi der aldrig var et tidspunkt, hvori du ikke kendte den. Lærdom er nytteløs i Tilstedeværelsen af din Skaber, Hvis anerkendelse af dig og din af Ham transcenderer så langt al lærdom, at alting, du lærte, er meningsløst, erstattet for evigt af viden om kærlighed og dens eneste mening.

18.97 Dit forhold er blevet rykket op med rode fra skyggernes verden, og dets uhellige formål er blevet sikkert bragt gennem skyldbarrierer, vasket med tilgivelse og sat skinnende og fast rodfæstet i lysets verden. Derfra kalder det dig til at følge kursen, det tog, løftet højt over mørket og blidt anbragt foran Hamlens porte. Det hellige øjeblik, hvori I blev forenet, er kun kærlighedens budbringer, sendt fra hinsides tilgivelse for at minde dig om alt det, der ligger hinsides den. Dog er det gennem tilgivelse, at den vil blive husket.

18.98 Og når erindringen om Gud er kommet til dig på tilgivelsens hellige sted, vil du intet andet huske, og hukommelse vil være lige så ubrugelig som lærdom, for dit eneste formål vil være at skabe. Dog, dette kan du ikke vide, før enhver opfattelse er blevet rengjort og renset og endelig fjernet for evigt. Tilgivelse fjerner kun det *usande*, løfter skyggerne fra verden og bærer den trygt og sikkert indeni sin blidhed til den lyse verden af ny og ren opfattelse. Der er dit formål *nu*. Og det er der, fred venter på dig.

Kapitel Nitten:

Hinsides Kroppen

I. Introduktion

19.1 Vi sagde før, at når en situation er blevet viet fuldstændigt til sandheden, er fred uundgåelig. Dens opnåelse er det kriterium, ved hvilket vielsens helhed kan antages sikkert. Dog sagde vi også, at fred uden tro vil *aldrig* blive opnået, for det, der vies fuldstændigt til sandhed, som dets eneste mål bliver bragt til sandhed *af* tro. Denne tro omfatter alle involverede, for kun således bliver situationen opfattet som meningsfuld og som en helhed. Og alle må være involverede i den, for ellers er din tro begrænset og din vielse ufuldstændig.

19.2 Enhver situation, korrekt forstået, bliver en mulighed for at helbrede Guds Søn. Og han bliver helbredt, *fordi* du tilbød ham tro, gav ham til Helligånden og frisatte ham fra ethvert krav, dit ego ville stille til ham. Således ser du ham fri, og i dette syn deltager Helligånden. Og

eftersom Han deltager i det, har Han givet det, og således helbreder Han gennem *dig*. Det er denne slutten dig til Ham i et fælles formål, der gør dette formål virkeligt, fordi du gør det helt. Og dette *er* helbredende. Kroppen bliver helbredt, fordi du kom uden den og sluttede sig til Sindet, hvori al helbredelse hviler.

II. Helbredelse og Sindet

19.3 Kroppen kan ikke helbrede, fordi den ikke kan gøre sig selv syg. Den *behøver* ingen helbredelse. Dens sundhed eller sygdom afhænger udelukkende af, hvordan sindet opfatter den, og det formål, som sindet ville bruge den *til*. Og det er indlysende, at et fragment af sindet kan se sig selv som adskilt fra det Universelle Formål. Når dette forekommer, bliver kroppen dets våben, der bruges imod dette Formål for at demonstrere "kendsgerningen", at adskillelse har fundet sted. Kroppen bliver således illusionens instrument og handler i overensstemmelse hermed; ser det, der ikke er der, hører det, sandhed aldrig har sagt, og opfører sig sindsygt, sat i fængsel *af* sindssyge.

19.4 Overse ikke vores tidligere erklæring om, at troløshed fører direkte til illusioner. For troløshed er opfattelsen af en broder som en krop, og kroppen kan ikke blive brugt til foreningsformål. Hvis så du ser din broder som en krop, har du fastlagt en tilstand, hvori forening med ham bliver umulig. Din troløshed overfor ham har adskilt dig fra ham og holdt jer *begge* adskilt fra at blive helbredt. Din troløshed har således modsat sig Helligåndens formål og bragt illusioner centreret om kroppen til at stå imellem jer. Og kroppen *vil* synes at være syg, for du har gjort den til en "fjende" af helbredelse og modsætningen til sandheden.

19.5 Det kan ikke være vanskeligt at indse, at tro må være det modsatte af troløshed. Dog er forskellen mindre indlysende om, hvordan de fungerer, skønt den følger direkte fra den grundlæggende forskel på det, de er. Troløshed ville altid begrænse og angribe; tro ville fjerne alle begrænsninger og gøre hel. Troløshed ville ødelægge og *adskille*; tro ville forene og *helbrede*. Troløshed ville indskyde illusioner mellem Guds Søn og Hans Skaber; tro ville fjerne alle forhindringer, der ser ud til at rejse sig imellem dem. Troløshed er fuldstændigt viet til illusioner; tro fuldstændigt til sandhed. Delvis vielse er umulig. Sandhed er fraværet af illusion; illusion fraværet af sandhed.

19.6 Begge kan ikke *være* sammen eller opfattes på samme sted. At vie dig selv til begge er at opsætte et mål for evigt umuligt at opnå, for del af det bliver søgt gennem kroppen, tænkt som et middel til at udsøge virkelighed gennem angreb, mens den anden del ville helbrede og

derfor påkalde sindet og ikke kroppen. Det uundgåelige kompromis er troen på, at kroppen må blive helbredt, og ikke sindet. For dette delte mål har givet begge en ligeværdig virkelighed, der kun kunne være mulig, hvis sindet er begrænset til kroppen og opdelt i små dele af tilsyneladende helhed, men uden forbindelse. Dette vil ikke skade kroppen, men det *vil* holde det vildledende tanke-system i *sindet*.

19.7 Så her er helbredelse behøvet. Og det er her, at helbredelse *er*. For Gud gav ikke helbredelse adskilt fra sygdom og fastlagde heller ikke kure, hvor sygdom ikke kan være. De er sammen, og når de bliver set sammen, bliver alle forsøg på at holde både sandhed og illusion i sindet, hvor begge må være, set som vielse til illusion og bliver opgivet, når bragt til sandheden og ses som totalt uforsonlige med sandheden i enhver respekt eller på nogen måde.

19.8 Sandhed og illusion har ingen forbindelse. Dette vil forblive sandt for evigt ligegyldigt, hvor meget du søger at forbinde dem. Men illusioner er altid forbundne, ligesom sandhed er. Hver især er forenet, et komplet tanke-system, men helt frakoblet hinanden. Hvor der ingen overlapning er, der må adskillelsen være fuldstændig. Og at opfatte dette er at erkende, hvor adskillelse er, og hvor den må blive helbredt. Resultatet af en idé er aldrig adskilt fra dens kilde. *Idéen* om adskillelse producerede kroppen og forbliver forbundet med den, hvilket gør den syg på grund af dens identifikation med den. Du tror, du beskytter kroppen ved at skjule denne forbindelse, for denne tilsløring synes at holde din identifikation sikker mod sandhedens "angreb".

19.9 Hvis du bare forstod, hvor meget denne mærkelig tilsløring har såret dit sind, og hvor forvirret din egen identifikation er blevet på grund af den! Du ser ikke, hvor stor ødelæggelsen er, forårsaget af din troløshed. For troløshed er et angreb, der synes at blive retfærdiggjort af dens resultater. For ved at tilbageholde tro ser du det, der er uværdigt til den og kan ikke se hinsides barrieren til det, der er forbundet med dig.

19.10 At have tro er at helbrede. Det er tegnet på, at du har accepteret Soningen for dig selv og derfor ville dele den. Ved tro tilbyder du frihedens gave fra fortiden, som du modtog. Du bruger ikke noget, din broder har gjort før til at fordømme ham *nu*. Du vælger frit at overse hans fejl ved at se forbi alle barrierer mellem dig selv og hans og se dem som en. Og i den ene ser du din tro er fuldt ud retfærdiggjort. Der *er* ingen begrundelse for troløshed, men tro er *altid* berettiget.

19.11 Tro er det modsatte af frygt, lige så meget en del af kærlighed, som frygt er af angreb. Tro er anerkendelse af forening. Det er den nådige anerkendelse af alle og enhver som en Søn af din allerkærligste Fader, elsket af Ham ligesom dig og derfor elsket af dig som dig selv.

Det er Hans kærlighed, der forener jer, og for Hans kærlighed ville du holde ingen adskilt fra din. Hver enkelt fremtræder, ligesom han bliver opfattet i det hellige øjeblik, forenet i jeres formål om at blive frigivet fra skyld. Du så Kristus i ham, og han blev helbredt, fordi du så på det, der gør tro for evigt retfærdiggjort i alle og enhver.

19.12 Tro er Guds gave gennem Ham, Som Gud har givet dig. Troløshed ser på Guds Søn og dømmer ham uværdig til tilgivelse. Men gennem troens øjne bliver Guds Søn set som allerede tilgivet, fri for al den skyld, han lagde på sig selv. Tro ser ham kun *nu*, fordi den ikke ser efter fortiden for at dømme ham, men ville kun se det i ham, den ville se i dig. Den ser ikke gennem kroppens øjne og ser heller ikke på kroppe for sin retfærdiggørelse. Den er budbringeren af den nye opfattelse, sendt ud for at samle vidner til dens komme og for at sende deres budskaber tilbage til dig. Tro bliver lige så let byttet med viden, som den virkelige verden gør. For tro opstår fra den Hellige Ånds opfattelse og er tegnet på, at du deler den med Ham. Tro er en gave, du tilbyder til Guds Søn gennem Ham, og den er fuldstændig lige så acceptabel for Hans Fader som for Ham. Og derfor tilbudt dig.

19.13 Jeres hellige forhold med dets nye formål tilbyder jer tro at give til hinanden. Jeres troløshed havde fordrevet jer fra hinanden, og derfor erkendte I ikke frelse i hinanden. Dog forener troen jer i den hellighed, I ser, ikke gennem kroppens øjne, men i synet af Ham, Der sluttede sig til jer og i Hvem I er forenet. Nåde bliver ikke givet til en krop, men til et *sind*. Og sindet, der modtager den, ser øjeblikkeligt hinsides kroppen og ser det hellige sted, hvor det blev helbredt. Der er alteret, hvor nåden blev givet, hvori det står. Tilbyder I så nåde og velsignelse til hinanden, for I står ved det samme alter, hvor nåde blev lagt til jer begge. Og bliv I helbredt af nåde sammen, så I kan blive helbredt gennem tro.

19.14 I det hellige øjeblik står I foran alteret, Gud har rejst til Sig Selv og jer begge. Læg trosløsheden til side og kom til det sammen. Der vil I se jeres forholds mirakel, som det blev lavet igen gennem tro. Og der er det, at I vil indse, at der er ingenting, tro ikke kan tilgive. Ingen fejl forstyrrer dens rolige syn, der bringer helbredelsens mirakel med samme lethed til dem alle. For det, kærlighedens budbringer er sendt for at gøre, *gør de*, sendende de glade tidener tilbage om, at det blev gjort for jer, der står sammen foran alteret, hvorfra de blev sendt ud.

19.15 Ligesom troløshed vil holde jeres små riger golde og adskilte, således vil tro hjælpe Helligånden med at forberede jorden til den helligste have, som Han ville lave ud af den. For tro bringer fred, og således påkalder den sandhed til at komme ind og lave det yndigt, der allerede er gjort klar til yndighed. Sandhed følger tro og fred og fuldender processen med at gøre det yndigt, som de påbegynder. For tro

er stadig et indlæringsmål, der ikke længere er nødvendigt, når lektionen er blevet lært. Dog, sandhed for for evigt.

19.16 Lad din vielse være til det evige og lær, hvordan du ikke forstyrrer det og gør det til slave af tid. For det, du tror, du gør mod det evige, gør du mod *dig*. Den, Gud skabte som Sin Søn er slave af intet og er herre hele tiden sammen med sin Skaber. Du kan lave en slave ud af en krop, men en *idé* er fri, ude af stand til at blive holdt i fængsel eller begrænset på nogen som helst måde undtagen af sindet, der tænkte den. For den forbliver forbundet med sin kilde, der er dens fangevogter eller dens befrier i overensstemmelse med det, den vælger som sit formål for sig selv.

III. Synd Versus Fejl

19.17 Det er væsentligt, at fejl ikke bliver forvekslet med "synd", og det er denne sondring, der gør frelse mulig. For fejl kan blive rettede, og det forkerte gjort rigtigt. Men synd, hvis den var mulig, ville være uigenkaldelig. Troen på synd er nødvendigvis baseret på den faste overbevisning om, at *sind*, ikke kroppe, kan angribe. Og dermed er sindet skyldigt og vil forblive det for evigt, medmindre et sind, der ikke er del af det, kan give det syndsforladelse. Synd kræver straf ligesom fejl kræver korrektion, og overbevisningen om, at straf *er* korrektion, er helt klart sindssyg.

19.18 Synd er ikke en fejl, for synd indebærer et hovmod, som idéen om fejl mangler. At synde ville være at krænke virkeligheden og at lykkes med det. Synd er bekendtgørelsen om, at angreb er virkeligt og skyld er retfærdiggjort. Den antager, at Guds Søn er skyldig og således er lykkedes i at miste sin uskyld og gøre sig selv til det, Gud ikke skabte. Således bliver skabelse set som ikke evig, og Guds Vilje er åben for modstand og nederlag. Synd er den "store illusion", der ligger under al egoets grandiositet. For med den bliver Gud selv ændret og gjort ufuldstændig.

19.19 Guds Søn kan tage fejl; han kan bedrage sig selv; han kan endda vende sindets magt mod sig selv. Men han *kan ikke* synde. Der er intet, han kan gøre, som virkelig ville ændre hans virkelighed på nogen måde eller gøre ham virkelig skyldig. Det er det, synd ville gøre, for sådan er dens formål. Dog, for al den vilde sindssyge indbygget i hele idéen om synd, er den umulig. For syndens løn er død, og hvordan kan den udødelige dø?

19.20 Et vigtigt grundsætning i egoets sindssyge religion er, at synd er ikke fejl, men *sandhed*, og det er *uskyld*, der ville bedrage. Renhed

bliver set som hovmod, og accept af selvet som syndigt bliver opfattet som hellighed. Og det er denne doktrin, der erstatter Guds Søns virkelighed, som hans Fader skabte Ham og ville, at han skulle være for evigt. Er dette ydmyghed? Eller er det snarere et forsøg på at vride skabelse væk fra sandhed og holde den adskilt?

19.21 Et hvilket som helst forsøg på at genfortolke synd som fejl er altid uforsvarligt for egoet. Idéen om synd er fuldstændig hellig for dets tankesystem og ganske utilgængelig undtagen gennem ærbødighed og ærefrygt. Det er det mest "hellige" begreb i egoets system - yndig og magtfuld, fuldstændigt sand og nødvendigvis beskyttet med ethvert forsvar til dets rådighed. For her ligger dets "bedste" forsvar, som alle de andre tjener. Her er dets rustning, dets beskyttelse og det grundlæggende formål med det specielle forhold efter dets fortolkning.

19.22 Det kan absolut siges, at egoet lavede sin verden på synd. Kun i sådan en verden kunne alt være vendt på hovedet. Dette er den underlige illusion, der får skyldskyene til at virke tunge og uigennemtrængelige. Fastheden, denne verdens grundlag synes at have, bliver fundet i dette. For synd har ændret skabelse fra en Guds Idé til et idé, egoet ønsker; en verden, *det* hersker over, lavet af kroppe, sindsløs og i stand til fuldstændig fordærv og forfald. Hvis dette er en fejltagelse, kan den let blive ophævet af sandhed. En hvilken som helst fejl kan blive rettet, hvis det overlades til sandhed at bedømme den. Men hvis fejltagelsen bliver givet status som sandhed, hvad kan den da blive bragt til? Syndens "hellighed" bliver holdt på plads blot med denne mærkelige anordning. Som sandhed er den ukrænkelig, og alting bliver bragt til *den* til domfældelse. Som en fejltagelse må *den* blive bragt til sandhed. Det er umuligt at have tro på synd, for synd er troløshed. Dog *er* det muligt at have tro på, at en fejltagelse kan blive rettet.

19.23 Der er ingen sten i hele egoets kampberedte fæstning stærkere forsvaret end tanken om, at synd er virkelig - det naturlige udtryk for det, Guds Søn har gjort sig selv til at være, og det, han *er*. For egoet er dette ingen fejltagelse. For dette *er* dets virkelighed; dette er den "sandhed", hvorfra flugt altid vil være umulig. Dette er hans fortid, hans nutid og hans fremtid. For han har på en eller anden måde formået at fordærve sin Fader og ændret Hans Sind fuldstændigt. Så sørg over Guds død, Som synden har dræbt! Og dette ville være egoets ønske, som det tror i sin galskab, at det har opnået.

19.24 Ville du ikke hellere, at alt dette ikke er andet end en fejltagelse, fuldstændig korrigerbar, og så let undsluppet fra, at dens hele korrektion er som at gå gennem en tåge ind i solen? For det er alt, hvad det er. Måske ville du blive fristet til at være enig med egoet om, at det

er langt bedre at være syndig end at tage fejl. Men tænk dig omhyggeligt om, inden du tillader dig selv at træffe dette valg. Tag ikke let på dette, for det *er* valget melle, helvede eller Hamlen.

IV. Syndens Uvirkelighed

19.25 Skyldens tiltrækning findes i synd, ikke i fejl. Synd vil blive gentaget på grund af denne tiltrækning. Frygt kan blive så akut, at synden bliver nægtet udhandlen, men mens skylden forbliver tiltrækkende, vil sindet lide og ikke give slip i tanken om synd. For skyld kalder stadigt på den, og sindet hører den og higer efter den, og gør sig selv til en villig fange til dens syge appellering. Synd er en idé om ondskab, der ikke kan blive rettet og vil være ønskværdig for evigt. Som en væsentlig del af det, egoet tænker, du er, vil du altid ønske den. Og kun en hævner med et sind, forskelligt fra dit eget, kunne slå den ud gennem frygt.

19.26 Egoet tror ikke, det er muligt, at kærlighed, ikke *frygt*, virkeligt bliver påkaldt af synd og altid *svarer*. For egoet bringer synd til *frygt* og kræver straf. Dog er straf kun en anden form for beskyttelse af skyld, for det, der fortjener straf, må virkelig være blevet gjort. Straf er altid den store bevarer af synd og behandler den med respekt og ærer dens enormhed. Det, der må blive straffet, *må være sandt*. Og det, der er sandt, *må* være evigt og *vil* blive gentaget i det uendelige. For det, du tror, er virkeligt, ønsker du og vil ikke give slip i det. En fejl, på den anden side, er ikke attraktiv. Det, du ser klart, som en fejl ønsker du rettet.

19.27 Somme tider kan en synd blive gentaget igen og igen med åbenlyst ubehagelige resultater, men uden at miste sin tillokkelse. Og pludselig ændrer du dens status fra en synd til en fejl. Nu vil du ikke gentage den; du vil blot standse og vil give slip i den, medmindre skylden bliver tilbage. For så vil du blot ændre syndens form ved at medgive, at den var en fejl, men fastholde den som urettelig. Dette er ikke virkeligt en ændring i din opfattelse, for det er synd, der kalder på straf, ikke fejl. Helligånden kan ikke straffe synd. Fejl anerkender Han og ville rette dem alle, som Gud betroede Ham at gøre. Men synd kender Han ikke, og Han kan heller ikke anerkende fejl, der ikke kan blive rettet. For en fejl, der ikke kan blive rettet, er meningsløs for Ham.

19.28 Fejl er *til* at rette, og de kræver intet andet. Det, der råber på straf, må råbe på ingenting. Enhver fejltagelse *må* være et råk på kærlighed. Så hvad er synd? Hvad kunne den være andet end en fejltagelse, du ville holde skjult - et råk om hjælp, som du ville holde uhørt og således

ubesvaret? I tid ser Helligånden klart, at Guds Søn kan begå fejl. I dette deler du Hans syn. Dog deler du ikke Hans anerkendelse af forskellen mellem tid og evighed. Og når korrektion er afsluttet, er tid evighed.

19.29 Tid er som en nedadgående spiral, der synes at rejse nedad fra en lang, ubrudt linje langs et andet plan, men der på ingen måde bryder linjen eller forstyrrer dens jævne kontinuitet. Langs spiralen virker det som om linjen må være blevet brudt. Dog, på linjen er dens helhed tydelig. Set fra spiralen bliver alting misopfattet, men når du nærmer dig linjen, indser du, at den ikke blev påvirket af faldet ind i et andet plan overhovedet. Dog fra det plan ser linjen ud til at være uafbrudt. Og dette er kun en fejl i opfattelsen, der let kan blive rettet i sindet, selvom kroppens øjne ingen ændring vil se. Øjnene ser de mange ting, sindet retter, og du reagerer ikke på øjenes illusioner, men på sindets rettelser.

19.30 Du ser linjen som brudt, og når du skifter til forskellige aspekter af spiralen, ser linjen anderledes ud. Dog, i dit sind er En, Der ved, at den er ubrudt og for evigt uforanderlig. Denne Ene kan lære dig hvorledes at se anderledes på tid og se hinsides den, men ikke mens du tror på synd. På fejl, ja; for denne kan blive rettet af sindet. Men synd er troen på, at din opfattelse er uforanderlig, og at sindet må acceptere det som sandt, det bliver fortalt gennem den. Hvis det ikke adlyder, dømmes sindet som sindsygt. Den eneste magt, der kunne ændre opfattelse, bliver således holdt magtesløs, holdt fast til kroppen af frygten for ændret opfattelse, som dens lærer, der er ét med den, ville bringe.

19.31 Når du bliver fristet til at tro, at synd er virkelig, husk dette: Hvis synd er virkelig, er både Gud og du det ikke. Hvis skabelse er udvidelse, må Skaberen have udvidet Sig Selv, og det er umuligt, at det, der er en del af Ham, er helt i modsætning til resten. Hvis synd er virkelig, må Gud være i krig med Sig Selv. han må være splittet og sønderevet mellem godt og ondt - delvis tilregnelig og delvis sindsygt. For Han må have skabt det, der vil at ødelægge Ham og har *magten* til at gøre det. Er det ikke lettere at tro, at du har taget fejl, end at tro på dette?

19.32 Mens du tror, at din virkelighed eller din broders er afgrænset af en krop, vil du tro på synd. Mens du tror, at kroppe kan forene sig, vil du finde skyld tiltrækkende og tro, at synd er dyrebar. For troen på, at kroppe begrænser sind, fører til en opfattelse af verden, hvori beviset for adskillelse synes at være overalt. Og Gud og Hans skabelse synes at være splittet ad og væltet. For synd ville bevise, det, Gud skabte helligt, ikke kunne overvinde den eller forblive sig selv foran syndens magt. Synd bliver opfattet som *mægtigere* end Gud, foran hvilken Gud Selv

må bøje sig og tilbyde Sin skabelse til dens sejrherre. Er dette ydmyghed eller vanvid?

19.33 Hvis synd var virkelig, ville den for evigt være hinsides håb om helbredelse. For der ville være en magt hinsides Guds, der er i stand til at lave en anden vilje, der kunne angribe Hans Vilje og *overvinde* den og give Hans Søn en vilje adskilt fra Hans og *stærkere*. Og hver enkelt del af Guds opsplittede skabelse ville have en anden vilje i modsætning til Hans og i evig modstand mod Ham og mod hinanden. Dit hellige forhold har som sit formål nu det mål at bevise, at dette er umuligt. Hamlen har smilet til det, og troen på synd er blevet rykket op rode i dens kærligheds smil. Du ser den stadig, fordi du ikke indser, at dens fundament er borte. Dens kilde er blevet fjernet, og så kan den kun blive værdsat et lille stykke tid, før den forsvinder. Kun vanen med at lede efter den er stadig tilbage.

19.34 Og dog ser du med Hamlens smil på dine læber og Hamlens velsignelse i dit syn. Du vil ikke se den længe. For i den nye opfattelse retter sindet den, når den synes at blive set, og den bliver usynlig. Og fejl bliver hurtigt anerkendt og hurtigt givet til korrektion for at blive helbredt, ikke skjult. I vil blive helbredt for synd og alle dens ødelæggelser det øjeblik, at I ikke giver den nogen magt over jer hver især. Og I vil hjælpe hinanden med at overvinde fejl ved med glæde at frisætte hinanden fra troen på synd.

19.35 I det hellige øjeblik vil I se Hamlens smil stråle mod jer begge. Og I vil stråle mod hinanden i glad anerkendelse af den nåde, der er blevet givet jer. For synd vil ikke sejre over en forening, Hamlen har smilet til. Din opfattelse blev helbredt i det hellige øjeblik, Hamlen gav dig. Glem det, du har set, og løft dine øjne i tro til det, du nu kan se. Barriererne mod Hamlen vil forsvinde foran dit hellige syn, for du, som var synsløs, er blevet givet syn, og du kan se. Se ikke efter det, der er blevet fjernet, men efter den glørværdighed, der er blevet gendannet for dig at se.

19.36 Se på jeres Forløser, og sku det, Han ville vise jer i hinanden, og lad ikke synd opstå igen til at blinde jeres øjne. For synd ville holde jer adskilt, men jeres Forløser ville have jer til at se på hinanden som jer selv. Jeres forhold er nu et tempel for helbredelse - et sted, hvor alle de trætte kan komme og finde hvile. Her er hvilen, der venter på alle efter rejsen. Og den bliver bragt nærmere til alle af jeres forhold.

19.37 Efterhånden, som denne fred udvider sig fra dybt inde i jer selv til at omfavne hele Sønskabet og give det hvile, vil den støde på mange hindringer. Nogle af dem vil du prøve at påtvinge. Andre vil synes at stamme andetsteds fra - fra dine brødre og fra forskellige aspekter af

verden udenfor. Dog vil fred blidt dække dem, udvidende sig forbi fuldstændigt uhindret. Udvidelsen af Helligåndens formål fra jeres forhold til andre for at bringe dem blidt ind er allerede begyndt. Dette er den måde, hvorpå Han vil bringe midler og mål på linje. Den fred, Han lagde dybt inde i jer *begge*, vil stilfærdigt udvide sig til alle aspekter af jeres liv, omgivende jer begge med glødende lykke og den rolige bevidsthed om fuldstændig beskyttelse. Og I vil bære dens budskab af kærlighed og sikkerhed og frihed til enhver, der nærmer sig jeres tempel, hvor helbredelse venter på ham.

19.38 I vil ikke vente med at give ham dette, for I vil kalde på ham, og han vil svare jer, anerkendende i jeres kalden Guds kalden. Og I vil trække ham ind og give ham hvile, som den blev givet jer. Alt dette vil I gøre. Dog, må den fred, der allerede ligger dybt inde i, først udvide sig og flyde over de forhindringer, I anbragte foran den. Dette vil I gøre, for intet, påtaget sammen med Helligånden, forbliver uafsluttet. I kan virkelig være sikker på intet, I ser udenfor jer, men på dette *kan* I være sikre: Helligånden beder jer om at tilbyde Ham et hvilested, hvor I vil hvile i Ham. Han svarede jer og gik ind i jeres forhold. Ville I ikke nu gengælde Hans elskværdighed og indgå i et forhold til Ham? For det er Ham, der tilbød jeres forhold hellighedens gave, uden hvilken det ville have været umuligt for evigt at værdsætte hinanden.

19.39 Den taknemmelighed, I skylder Ham, beder Han kun om, at I modtager for Ham. Og når I ser med blid elskværdighed på hinanden, skuer I *virkeligt* Ham. For I ser, hvor Han *er* og ikke adskilt fra Ham. I kan ikke se Helligånden, men I kan se jeres brødre sandt. Og lyset i dem viser jer alt det, I har brug for at se. Når freden i jer er blevet udvidet til at omfatte alle og enhver, vil Helligåndens funktion her blive fuldført. Hvilket behov er der så for at se? Når Gud har taget det sidste skridt Selv, vil Helligånden samle al jeres tak og taknemlighed, som I har tilbudt Ham og lægge dem blidt foran Sin Skaber i Hans hellige Søns navn. Og Faderen vil acceptere dem i Sit navn. Hvilket behov er der for at se i nærværelses af Hans taknemmelighed?

V. Hindringer for Fred.

a. Den Første Hindring:

Ønsket om at Slippe Af Med Den

19.40 Den første hindring, som fred må flyde over, er jeres ønske om at *slippe* af med den. For den kan ikke udvide sig, medmindre I *beholder* den. I er det centrum, hvorfra den stråler udad for at kalde de andre ind. I er dens hjem, dens rolige opholdssted, hvorfra den blidt rækker ud, men den forlader jer aldrig. Hvis I ville gøre den hjemløs, hvordan kan den da blive indeni Guds Søn? Hvis den ville sprede sig over hele

skabelsen, må den begynde med jer og fra jer nå til alle og enhver, der kalder, og bringe ham hvile ved at tilslutte sig jer.

19.41 Hvorfor ville I ønske fred hjemløs? Hvad tænker I, at den må skille sig af med for at bo hos jer? Hvad synes den omkostning at være, I er så uvillige til at betale? Den lille barriere af sand står stadig mellem jer. Vil I forstærke den *nu*? I bliver ikke bedt om at give slip i den for jer selv alene. Kristus beder jer om det for Ham selv. Han ville bringe fred til alle og enhver, og hvordan kan Han gøre dette undtagen gennem jer? Ville I lade en lille sandbanke, en mur af støv, en lille bitte tilsyneladende barriere stå mellem jeres brødre og frelse? Og dog, det *er* det denne lille rest af angreb på hinanden, I stadig værdsætter, og som er den første hindring, freden i jer støder på, i dens fremadskriden. Denne lille mur af had ville stadig modsætte sig Guds vilje og holde den begrænset.

19.42 Helligåndens formål hviler i fred indeni jer. Dog er I stadig uvillige til at lade den slutte sig til jer fuldstændigt. I modsætter jer stadig Guds vilje bare lidt. Og den smule er en begrænsning, I ville anbringer på det hele. Guds Vilje er Én, ikke de mange. Den har ingen modsætning, for der er ingen ved siden af den. Det, I stadig ville indeholde bag jeres lille barriere og holde adskilt fra hinanden, synes mægtigere end universet, for det ville holde universet og dets Skaber tilbage. Denne lille mur ville skjule Hamlens formål og holde det *fra* Hamlen.

19.43 Ville I støde frelse væk fra frelsens giver? For sådan er I blevet. Fred kunne ikke mere gå bort fra jer end fra Gud. Frygt ikke for denne lille forhindring. Det kan ikke tilbageholde Guds vilje. Fred *vil* flyde over den og slutte sig til jer uden hindring. Frelse kan ikke *blive* tilbageholdt fra jer. Den er jeres formål. I *kan ikke* ville adskilt fra dette. I har intet *formål* adskilt fra hinanden, heller ikke adskilt fra det, I bad Helligånden om at dele med jer. Den lille mur vil falde bort lige så stille under fredens vinger! For fred vil sende sine budbringere fra jer til hele verden. Og barrierer vil falde væk, før deres ankomst, så let som de, som I ville indskyde, vil blive overvundet.

19.44 At overvinde verden er ikke vanskeligere end at overvinde jeres lille mur. For i jeres forholds mirakel, uden denne barriere, er ethvert mirakel indeholdt. Der er ingen sværhedsgrader for mirakler, for de er alle de samme. Hver især er en blid sejr for kærligheds tiltrækning over skylds tiltrækning. Hvordan kan dette fejle i at blive opnået, når som helst det bliver foretaget? Skyld kan ingen virkelige barrierer rejse mod den. Og alt det, der ser ud til at stå mellem jer, må falde bort på grund af den tiltrækning, I besvarede. For fra jer, der svarede, ville Han, der svarede jer, kalde. Hans hjem er i jeres hellige forhold. Prøv ikke på at

stå mellem Ham og Hans hellige formål, for det er jeres. Men lad Ham lige så stille udvide miraklet i jeres forhold til alle og enhver, indeholdt i det efterhånden, som det blev givet.

19.45 Der er en tyssen i Hamlen, en lykkelig forventning, en lille pause af glæde i anerkendelse af rejsens afslutning. For Hamlen kender jer godt, ligesom I kender Hamlen. Ingen illusioner står imellem jer nu. Se ikke på den lille mur af skygger. Solen er stået op over den. Hvordan kan en skygge holde jer fra solen? Lige så lidt kan skygger holde jer tilbage fra lyset, hvori illusioner slutter. Ethvert mirakel er bare afslutningen på en illusion. Sådan var rejsen; sådan dens afslutning. Og i sandhedens mål, som I accepterede, må alle illusioner slutte.

19.46 Det lille sindsyge ønske om at slippe af med Ham, Som I inviterede ind, og skubbe Ham ud, *må* producere konflikt. Efterhånden, som I ser på verden, kan dette lille ønske, hevet op med røde og flydende formålsløst omkring, lande og kortvarigt slå sig ned på noget, for det har intet formål nu. Før Helligånden trådte ind for at bo hos jer, syntes det at have et *mægtigt* formål; den fikserede og uforanderlige vielse til synd og dens resultater. Nu er det formålsløst, meningsløst vandrende omkring, forårsagende intet mere end små bitte afbrydelser i kærligheds tiltrækning.

19.47 Denne fjer af et ønske, denne lille bitte illusion, denne mikroskopiske rest af troen på synd, er alt, der er tilbage af det, der engang syntes at være verden. Det er ikke længere en ubønhørlig barriere for fred. Dets meningsløse omkringflakken får dets resultater til at forekomme mere uberegnelige og uforudsigelige end før. Dog, hvad kunne være mere ustabil end et fast organiseret vrangforestillingsystem? Dets tilsyneladende stabilitet er dets gennemgribende svaghed, der udvider sig ud over alting. Den omskiftelighed, som den lille rest fremkalder, antyder blot dens begrænsede resultater.

19.48 Hvor mægtig kan en lille fjer være foran sandhedens store vinger? Kan den modsætte sig en ørns flight eller hindre sommerens fremskridt? Kan den forstyrre virkningen af sommersonnen på en have, dækket af sneen? Se blot hvor let dette lille fnug bliver løftet op og båret væk, for aldrig for at vende tilbage, og skil jer af med det med glæde, ikke fortrydelse. For det er intet i sig selv og stod for ingenting, da I havde større tro på dets beskyttelse. Vil I ikke hellere hilse sommersonnen end rette jeres blik mod et forsvindende snefnug og ryste ved erindringen af vinterens kulde?

Skyldens Tiltrækning

19.49 Skylds tiltrækning frembringer frygt for kærlighed, for kærlighed ville aldrig se på skyld overhovedet. Det er kærlighedens natur kun at se på sandheden, for der ser den sig selv, som den ville forene sig med i hellig forening og fuldendelse. Ligesom kærlighed må se forbi frygt, således må frygt ikke se kærlighed. For kærlighed indeholder afslutningen på skyld så sikkert, som frygt afhænger af den. Kærlighed bliver *kun* tiltrukket af kærlighed. Da den overser skyld fuldstændigt, ser den ingen frygt. Da den er helt uden angreb, kunne den ikke være bange. Frygt tiltrækkes af det, kærlighed ikke ser, og hver især tror, at det, den anden ser på, ikke findes. Frygt ser på skyld med nøjagtig den samme hengivenhed, som kærlighed ser på sig selv. Og hver især har budbringere, som de sender ud, og som vender tilbage til dem med budskaber, skrevet på det sprog, som deres gåen ud blev spurgt i.

19.50 Kærligheds budbringere bliver blidt sendt ud og vender tilbage med budskaber om kærlighed og blidhed. Frygtens budbringere bliver hårdhændet beordret til at opsøge skyld og værdsætte enhver rest af ondskab og af synd, som de kan finde, og med trussel om dødssmerter ikke at miste nogen af dem og lægge dem respektfuldt foran deres herre og mester. Opfattelse kan ikke adlyde to mestre, der hver især beder om budskaber om forskellige ting på forskellige sprog. Det, frygt ville ernære sig med, overser kærlighed. Det, frygt forlanger, kan kærlighed endog ikke se.

19.51 Den voldsomme tiltrækning, som skyld rummer for frygt, er fuldstændigt fraværende fra kærligheds blide opfattelse. Det, kærlighed ville se på, er meningsløst for frygt og ganske usynligt. Forhold i denne verden er resultatet af, hvordan verden bliver set. Og dette afhænger af hvilken følelse, der blev påkaldt, til at sende dens budbringere ud for at se på den og vende tilbage med ord om det, de så. Frygts budbringere bliver trænet gennem rædsel, og de skælver, når deres herre påkalder dem til at tjene ham. For frygt er nådeløs, selv over for dens venner. Dens budbringere stjæler skyldbetyngede løs i sulten søgen efter skyld, for de bliver holdt kolde og sultende og gjort ondskabsfulde af deres herre, der kun tillader dem at spise af det, de vender tilbage til ham med. Ingen lille snert af skyld undslipper deres sultne øjne. Og i deres vilde søgen efter synd, kaster de sig over enhver levende ting, de ser, og bærer den skrigende til deres herre til at blive fortæret.

19.52 Send ikke disse vilde budbringere ind i verden for at feste på den og for at forgribe sig på virkeligheden. For de vil bringe dig ord om knogler og hud og kød. De er blevet lært at søge efter det fordævelige og vende tilbage med bugen fyldt med ting, forfaldne og rådne. For dem er sådanne ting smukke, fordi de ser ud til at dæmpe deres vilde Hangersmerter. For de er panikslagne af frygtsmerten og ville afværge

straffen fra ham, der sender dem ud ved at tilbyde ham det, de holder af.

19.53 Helligånden har givet dig kærligheds budbringere at sende i stedet for dem, du trænede, gennem frygt. De er lige så ivrige efter at give det tilbage til dig, de holder af, som de andre er. Hvis du sender dem ud, vil de kun se det skyldfri og det smukke, det blide og det venlige. De vil være lige så omhyggelige med ikke at lade nogen lille handling af velgørenhed, intet lille bitte udtryk for tilgivelse, intet lille åndedræt af kærlighed undslippe deres opmærksomhed. Og de vil vende tilbage med alle de lykkelige ting, de fandt, for at dele dem kærligt med dig. Vær ikke bange for *dem*. De tilbyder dig frelse. Deres er budskaberne om sikkerhed, for de ser verden som venlig.

19.54 Hvis du kun sender de budbringere ud, Helligånden giver dig, uden at ønske nogen andre budskaber end deres, vil du ikke se frygt mere. Verden vil blive forvandlet foran dit syn, renses for al skyld og blødt børstet med skønhed. Verden indeholder ingen frygt, som du ikke pålagde den. Og ingen, du ikke kan bede kærlighedens budbringere om at fjerne fra den, og stadigt se den. Helligånden har givet jer Hans budbringere til at sende til hinanden og give det tilbage til hver enkelt, kærlighed ser. De er blevet givet til at erstatte de sultne Hande af frygt, du sendte i stedet. Og de går ud for at markere *afslutningen* på frygt.

19.55 Også kærlighed ville sætte et gilde foran dig på et bord dækket med en pletfri dug, sat op i en stille have, hvor ingen anden lyd end sang og en blød glædesfyldt hvisking nogensinde bliver hørt. Dette er et gilde, der ærer jeres hellige forhold, og hvortil alle bydes velkommen som en æret gæst. Og i et helligt øjeblik siges nådens bøn af alle i fællesskab, når de samles i blidhed foran fællesskabets bord. Og jeg vil slutte mig til jer der, som jeg lovede for længe siden og stadigt lover. For i jeres nye forhold er jeg blevet budt velkommen. Og hvor jeg bliver budt velkommen, der *er* jeg.

19.56 Jeg bliver budt velkommen i nådens tilstand, hvilket betyder, at I omsider har tilgivet mig. For jeg blev symbolet på jeres synd, og derfor måtte jeg dø i stedet for jer. For egoet betyder synd død, og således bliver Soning opnået gennem mord. Frelse bliver set på som en måde, hvorpå Guds Søn blev dræbt i stedet for jer.

19.57 Dog ville jeg tilbyde jer min krop, jer, som jeg elsker, vel vidende dens lidenskab? Eller vil jeg lære jer, at kroppe ikke kan holde os adskilte? Min var af ingen større værdi end jeres; intet bedre middel til kommunikation af frelse, men ikke dens Kilde. Ingen kan dø for nogen som helst, og døden Soner ikke for synd. Dog kan I leve for at vise, den ikke er virkelig. Kroppen synes at være symbolet på synd,

medens I tror, at den kan skaffe jer det, I ønsker. Medens I tror, at den kan give jer nydelse, vil I også tro, at den kan bringe jer smerte.

19.58 At tænke, I kunne blive tilfredsstillende og lykkelige med så lidt, er at såre jer selv og at begrænse den lykke, I ville have, påkalder smerte til at udfylde jeres magre lager og gøre jeres liv fuldkomne. Dette *er* fuldkommengørelse, som egoet ser det. For skyld kryber ind, hvor lykke er blevet fjernet og erstatter den. Fællesskab er en anden form for fuldkommengørelse, der går hinsides skyld, fordi den går hinsides kroppen.

V. Hindringer for fred

b. Den Anden Hindring:

Troen på, Kroppen er Værdifuld på Grund af Det, den Tilbyder

19.59 Vi sagde, at fred først må overvinde forhindringen fra dit ønske om at slippe af med den. Hvor skyldens tiltrækning hersker, er fred ikke ønsket. Den anden forhindring, som fred må flyde over, og tæt forbundet med den første, er troen på, at kroppen er værdifuld for det, den tilbyder. For her bliver skyldens tiltrækning manifesteret i kroppen og set i den.

19.60 Dette er den værdi, som du tror, at fred ville frarøve dig. Dette er det, du tror, at den ville fratage dig og efterlade dig hjemløs. Og det er for dette, du vil nægte fred et hjem. Dette "offer", føler du, er for stort at foretage, for meget at bede dig om.

19.61 Er det et offer eller en frigivelse? Hvad har kroppen virkeligt givet dig, der retfærdiggør din mærkelige tro på, at i den ligger frelse? Ser du ikke, at dette er troen på død? Her er fokus på opfattelsen af Soning som mord. Her er kilden til idéen om, at kærlighed er frygt. Helligåndens budbringere bliver sendt langt hinsides kroppen, og kalder sindet til at deltage i helligt fællesskab og være i fred. Sådan er det budskab, som jeg gav dem til dig.

19.62 Det er kun frygtens budbringere, der ser kroppen, for de søger efter det, der kan lide. Er det et offer at blive fjernet fra det, der kan lide? Helligånden kræver ikke, at du ofrer håbet om kroppens nydelser; den *har* intet håb om nydelse. Men den kan heller ikke bringe dig frygt for smerte. Smerte er det eneste "offer", Helligånden beder om, og dette ville Han fjerne.

19.63 Fred bliver kun udvidet fra dig til det evige, og den rækker ud fra det evige i dig. Den flyder hen over alt andet. Den anden forhindring er ikke mere solid end den første. For du vil hverken slippe af med fred

eller begrænse den. Hvad er disse forhindringer, som du vil indskyde mellem fred og dens fremadskriden andet end barrierer, du anbringer mellem din vilje og dens fuldbyrdelse? Du ønsker fællesskab, ikke frygtens gilde. Du ønsker frelse, ikke skyldens smerte. Og du ønsker, din Fader, ikke en lille klump ler, skal være dit hjem. I dit hellige forhold er din Faders Søn. Han har ikke mistet fællesskabet med Ham eller med sig selv. Da I blev enige om at slutte jer til hinanden, erkendte I, dette er således. Dette har ingen omkostning, men det har sat fri fra omkostning.

19.64 Du har betalt meget dyrt for dine illusioner, og intet, du har betalt for, bragte dig fred. Er du ikke glad for, at Hamlen ikke kan blive ofret, og offer kan du ikke blive bedt om? Der er ingen hindring, som du kan anbringe foran vores forening, for i dit hellige forhold er jeg der allerede. Vi vil besejre alle forhindringer sammen, for vi står indenfor portene og ikke udenfor. Hvor let portene bliver åbnet indefra for at lade freden gå igennem til at velsigne den trætte verden! Kan det være vanskeligt for os at gå forbi barrierer sammen, når du har tilsluttet dig det ubegrænsede? Afslutningen på skyld er i dine hænder at give. Vil I stoppe nu for at se efter skyld i hinanden?

19.65 Lad mig være et symbol for dig på skyldens *afslutning*, og se på hinanden, som I ville se på mig. Tilgiv mig alle de synder, du tænker, Guds Søn begik. Og i lyset af din tilgivelse, vil han huske, hvem han er, og glemme det, der aldrig var. Jeg beder om din tilgivelse, for hvis du er skyldig, så må jeg være det. Men hvis jeg besejrede skyld og overvandt verden, var du med mig. Ville du i mig se symbolet på skyld eller afslutningen på skyld og huske, at det, jeg betegner for dig, ser du indeni dig selv?

19.66 Fra dit hellige forhold forkynder sandhed sandheden, og kærlighed ser på sig selv. Frelse flyder fra dybt inde i det hjem, du tilbød min Fader og mig. Og vi er der sammen i det stille fællesskab, hvori Faderen og Sønnen er sammensluttet. Oh, kom I trofaste til den hellige forening af Faderen og Sønnen i jer! Og hold jer ikke adskilt fra det, der bliver tilbudt jer i taknemmelighed for at give fred dens hjem i Hamlen. Udsend til hele verden det glade budskab om afslutningen på skyld, og hele verden vil svare. Tænk på din lykke efterhånden, som alle tilbyder dig vidnesbyrd om syndens afslutning og viser dig, at dens magt er borte for evigt. Hvor kan skyld være, når troen på synd er borte? Og hvor er døden, når dens store fortæller ikke bliver hørt mere?

19.67 Tilgiv mig dine illusioner, og sæt mig fri for straf for det, jeg ikke har gjort. Så vil I lære den frihed at kende, som jeg underviste i, ved at undervise hinanden i frihed og således sætte mig fri. Jeg er indeni jeres hellige forhold, dog ville I spærre mig inde bag de forhindringer, I

rejser mod frihed og blokerer min vej til jer. Dog er det ikke muligt at holde Æn væk, Der allerede er der. Og i Ham *er* det muligt, at vores fællesskab, hvori vi er sammensluttede allerede, vil være den nye opfattelses fokus, der bringer lys til hele verden, indeholdt i *dig*.

Nydelse og Smerte

19.68 Din lille del er kun at give Helligånden hele idéen om ofring. Og at acceptere den fred, Han gav i stedet uden de grænser, der ville holde dens udvidelse tilbage og således ville begrænse din bevidsthed om den. For det, Han giver, må blive udvidet, hvis du vil have dets ubegrænsede magt og bruge den til Guds Søns frigivelse. Det er ikke dette, du ville af med, og når du har den, kan du ikke begrænse den. Hvis fred er hjemløs, er du det også, og det er jeg også. Og Han, Der er vores hjem, er hjemløs med os. Er dette din vilje? Ville du for evigt være en vandrere i søgen efter fred? Ville du investere dit håb om fred og lykke i det, der må mislykkes?

19.69 Troen på det evige er altid retfærdiggjort, for det evige er for evigt venlig, uendelig i dets tålmodighed og fuldstændig kærlig. Det vil acceptere dig fuldstændigt og give dig fred. Dog kan det kun forene sig med det, der allerede har fred i dig, udødeligt som det selv. Kroppen kan hverken give dig fred eller tummel; hverken smerte eller glæde. Den er et middel og ikke et mål. Den har intet formål i sig selv, men kun det, der gives til den. Kroppen vil synes at være, hvad som helst, der er midlerne til at nå det mål, du tildeler den. Kun sindet kan opsætte et formål, og kun sindet kan se midlerne til dets gennemførelse og retfærdiggøre dens anvendelse. Fred og skyld er begge sindets tilstande, der kan opnås. Og disse tilstande er hjemstedet for den følelse, der kaldte dem frem og derfor er forenelig med dem. Men tænk du, hvilken det er, der er forenelig med dig.

19.70 Her er dit valg, og det *er* frit. Men alt det, der ligger i det, vil komme med det, og det, du tænker, du er, kan aldrig være adskilt fra det. Kroppen er den store tilsyneladende forråder af tro. I den ligger desillusionering og troløshedens frø, men kun hvis du beder den om det, den ikke kan give. Kan din fejltagelse være rimelig grund til depression og desillusionering og til gengældelsesangreb på det, du tænker, har svigtet dig? Brug ikke din fejl som begrundelse for din troløshed. Du har ikke syndet, men du har taget fejl i det, der er trofast. Og korrektion af din fejltagelse vil give dig grunde til tro.

19.71 Det er umuligt at søge nydelse gennem kroppen og ikke finde smerte. Det er væsentligt, at dette forhold bliver forstået, for det er et, egoet ser som bevis på synd. Det er egentlig slet ikke straffende. Det er ikke andet end det uundgåelige resultat af at sidestille dig selv med

kroppen, der er invitationen til smerte. For det indbyder frygt til at komme ind og blive dit formål. Skyldens tiltrækning *må* komme ind sammen med den, og uanset hvad, frygt dirigerer kroppen til at gøre, er derfor smertefuldt. Det vil dele alle illusioners smerte, og illusionen om nydelse vil være det samme som smerte.

19.72 Er dette ikke uundgåeligt? Under frygtens ordrer vil kroppen søge efter skyld og tjene sin herre, hvis tiltrækning til skyld opretholder hele illusionen om dens eksistens. Dette er således smertens tiltrækning. Styret af denne opfattelse bliver kroppen smertens tjener og søger den pligtopfyldende og adlyder tanken om, at smerte er nydelse. Det er denne idé, der ligger under hele egoets store investering i kroppen. Og det er dette sindssyge forhold, som det holder skjult og dog lever af. Dig underviser det i, at kroppens nydelse er lykke. Dog, til sig selv hvisker det, "Det er død."

19.73 Hvorfor skulle kroppen være noget som helst for dig? Det, den er lavet af, er bestemt ikke dyrebart. Og lige så sikkert har den ingen følelse. Den overfører til dig de følelser, som du ønsker. Som et hvilket som helst andet kommunikationsmiddel modtager og sender kroppen de budskaber, den bliver givet. Den har ingen følelse for dem. Al den følelse, som den bliver udstyret med, bliver givet af afsenderen og modtageren. Egoet og Helligånden anerkender begge dette, og begge anerkender også, at her er afsenderen og modtageren den samme. Helligånden fortæller dig dette med glæde. Egoet skjuler det, for det ville holde dig ubevidst om det. Hvem ville sende budskaber om had og angreb, hvis han bare forstod, at han sender dem til sig selv? Hvem vil anklage, gøre skyldig og fordømme sig selv?

19.74 Egoets budskaber bliver altid sendt væk fra dig i den tro, at en anden end dig selv lider under dit budskab om angreb og skyld. Og selvom du lider, vil en anden dog lide mere. Den store bedrager anerkender, at dette ikke er således, men som "fjenden" af fred, opfordrer den dig indtrængende til at udsende alle dine budskaber om had og befri dig selv. Og for at overbevise dig om, at dette er muligt, byder den kroppen at søge efter smerte i angreb på en anden, kalde det nydelse og tilbyde det til dig som frihed *fra* angreb.

19.75 Hør ikke dets galskab, og tro ikke, det umulige er sandt. Glem ikke, at egoet har viet kroppen til syndens mål og anbringer i den hele sin tro på, at dette kan blive gennemført. Dens bedrøvede disciple synger kontinuerligt kroppens pris i højtidelig fejring af egoets styre. Ikke én må tro andet end, at give efter for skyldens tiltrækning er flugten fra smerte. Ikke én må betragte kroppen som andet end sig selv, uden hvilken han ville dø, og dog indeni hvilken hans død er lige så uundgåelig.

19.76 Det er ikke givet til egoets disciple at indse, at de har viet sig til døden. Frihed bliver tilbudt dem, men de har ikke accepteret den, og det, der bliver tilbudt, må også blive modtaget for i sandhed at blive givet. For Helligånden er også et kommunikationsmiddel, modtagende fra Faderen og tilbydende sine budskaber til Sønnen. Ligesom egoet er Helligånden både afsenderen og modtageren. For det, der bliver sendt gennem Ham vender tilbage til Ham, søger sig selv undervejs og finder det, det søger. Således finder egoet den død, det søger, og sender den tilbage til dig.

V. Hindringer for fred

c. Den Tredje Forhindring:

Dødens Tiltrækning

19.77 Til dig, i hvis specielle forhold Helligånden trådte ind, er det givet at befri og blive befriet fra vielsen til død. For det blev tilbudt dig, og du accepterede. Dog må du lære endnu mere om denne mærkelige hengivenhed, for den indeholder den tredje af forhindringerne, som freden må flyde over. Ingen kan dø, medmindre han vælger død. Det, der synes at være frygt for død, er virkelig dens tiltrækning. Skyld er også frygtet og frygtsom. Dog kunne den overhovedet ikke have noget greb undtagen over dem, der er tiltrukket af den og opsøger den. Og sådan er det med død. Lavet af egoet falder dets mørke skygge over alle levende ting, fordi egoet er livets "fjende".

19.78 Og dog kan en skygge ikke dræbe. Hvad er en skygge for de levende? De går bare forbi, og den er borte. Men hvad med dem, hvis vielse er til det ikke at leve - de sortdrapede "syndere", egoets sorgfulde kor, som trasker så tungt væk fra livet, trækker deres lænker og marcherer i den langsomme procession, der ærer deres dystre herre, dødens herre? Rør ved nogen som helst af dem med tilgivelsens blide hænder og iagttag lænkerne falde bort sammen med dine. Se ham kaste den sorte kåbe til side, han bar til sin begravelse og hør ham le ad døden. Dommen, synd ville lægge på ham, kan han undslippe gennem din tilgivelse.

19.79 Dette er intet hovmod. Det er Guds Vilje. Hvad er umuligt for dig, der valgte Hans Vilje som din? Hvad er død for dig? Din vielse er ikke til død eller til dens herre. Da du accepterede Helligåndens formål i stedet for egoets, gav du afkald på død og byttede den for liv. Vi ved, at en idé ikke forlader sin kilde. Og død er resultatet af den tanke, vi kalder egoet så sikkert, som liv er resultatet af Guds Tanke.

Den Ufordærlige Krop

19.80 Fra egoet kom synd og skyld og død, i modsætning til liv og uskyld og til Gud Selvs Vilje. Hvor kan sådan modsætning ligge andet end i de sindsyges syge sind, viet til vanvid og sat imod Hamlens fred? Én ting er sikker - Gud, Der hverken skabte synd eller død, vil ikke, at du skal være bundet af dem. Han kender hverken synd eller dens resultater. De indhyllede figurer i begravelsesprocessen marcherer ikke til ære for deres Skaber, Hvis Vilje det er, de lever. De følger ikke den; de modsætter sig den.

19.81 Og hvad er den sortdrapede krop, de ville begrave? En krop, som de viede til døden, et symbol på fordærvelse, et offer til synd, tilbudt til synd at ernære sig af og holde sig selv i live med - en ting fordømt, forbandet af den, der lavede den og begrædt af enhver sørgende, der ser på den som sig selv. Du, som tror, du har dømt Guds Søn til dette, *er* hovmodig. Men du, der ville sætte ham fri, ærer ikke andet end hans Skabers Vilje. Syndens hovmod, skyldens stolthed, adskillelsens gravsted - alle er del af din uerkendte vielse til død. Skyldens glimmer, du lagde på kroppen, ville dræbe den. For det, egoet elsker, dræber det for dets lydighed. Men det, der adlyder det ikke, det kan ikke dræbe.

19.82 Du har en anden vielse, som vil holde kroppen ufordærvet og perfekt, så længe den er nyttig for dit hellige formål. Kroppen dør ikke mere, end den kan føle. Den gør ingenting. I sig selv er den hverken fordærvet eller ufordærvet. Den *er* ingenting. Den er resultatet af en lille bitte vanvittig idé om fordærvethed, der kan blive rettet. For Gud har besvaret denne sindssyge idé med Sin egen, et Svar, der ikke forlod Ham og derfor bringer Skaberen til ethvert sinds bevidsthed, der hørte Hans Svar og accepterede det.

19.83 Du, der er viet til det Ufordærvede, er gennem din accept blevet givet magten til at sætte fri fra fordærvelse. Hvilken bedre måde at undervise i det første og grundlæggende princip i et kursus i mirakler end ved at vise dig, at det ene, der synes at være det sværeste, kan blive gennemført først? Kroppen kan ikke andet end at tjene dit formål. Som du ser på den, således vil den synes at være. Død, var den sand, ville være den endelige og fuldstændige afbrydelse af kommunikation, der er egoets mål.

19.84 De, der frygter døden, ser ikke, hvor ofte og hvor højt de kalder på den og byder den komme for at redde dem fra kommunikation. For død bliver set som sikkerhed, den store mørke frelser fra sandhedens lys, svaret på Svaret, lyddæmperen af den Stemme, der taler for Gud. Dog er tilbagetrækningen til død ikke enden på konflikt. Kun Guds svar er dens ende. Forhindringen for din tilsyneladende kærlighed til død,

som fred må flyde over, synes at være meget stor. For i den ligger skjult alle egoets hemmeligheder, alle dets mærkelige redskaber til bedrag, alle dets syge idéer og underlige forestillinger. Her er den endelige ende på foreningen, sejren lavet af egoet over skabelse, livløshedens sejr over Livet Selv.

19.85 Under den støvede kant af dets forvrængede verden ville egoet lægge Guds Søn, dræbt på dets ordrer, bevis på hans forfald, at Gud Selv er magtesløs foran egoets mægtighed, ude af stand til at beskytte det liv, som Han skabte mod egoets vilde ønske om at dræbe. Mine brødre, børn af vores Fader, dette er en *drøm* om død. Der er ingen begravelse, ingen mørke altre, ingen dystre befalinger eller fordrejede ritualer af fordømmelse, til hvilke kroppen fører dig. Bed ikke om frigivelse af den. Men befri den fra de nådeløse og ubønhørlige ordrer, du har pålagt den, og tilgiv den for det, du beordrede den at gøre. I dens ophøjelse befalede du den at dø, for kun død kunne besejre livet. Og hvad andet end sindssyge kunne se på Guds nederlag og tro det virkeligt?

19.86 Frygt for død vil forsvinde efterhånden, som dens tiltrækning bliver overgivet til kærlighedens virkelige tiltrækning. Enden på synd, der putter sig stille i i jeres forholds sikkerhed, beskyttet af jeres forening, rede til at vokse til en mægtig styrke for Gud, er meget nær. Frelsens barndom er omhyggeligt beskyttet af kærlighed, bevaret fra enhver tanke, der ville angribe den og stilfærdigt gjort klar til at opfylde den mægtige opgave, for hvilken den blev givet til dig. Dit nyfødte formål bliver plejet af engle, værdsat af Helligånden og beskyttet af Gud Selv. Det behøver ikke din beskyttelse; det er *dit*. For det er dødsfrit, og inden i det ligger dødens ende.

19.87 Hvilken fare kan angribe den fuldkomment uskyldige? Hvad kan angribe de skyldløse? Hvilken frygt kan komme ind og forstyrre syndsløshedens fred? Det, der er blevet givet jer, selv i dets spæde barndom, er i fuld kommunikation med Gud og jer. I dets bittesmå hænder holder det i perfekt sikkerhed ethvert mirakel, I vil udføre, rakt ud til jer. Livets mirakel er tidløst, født i tid, men ernæret i evighed. Sku dette spædbarn, som I gav et hvilested med jeres tilgivelse af hinanden, og se i det Guds Vilje. Her blive baben fra Bethlehem genfødt. Og alle, der giver ham husly, vil følge ham, ikke til korset, men til Genopstandelsen og Livet.

19.88 Når noget som helst synes at være en kilde til frygt for dig, når nogen som helst situation slår dig med rædsel og får din krop til at skælve, og den kolde sved af frygt kommer over den, husk, at det er altid af *én* grund - egoet har opfattet det som en symbol for frygt, et tegn på synd og død. Husk så, at hverken tegn eller symbol burde blive

forvekslet med kilde, for de må stå for noget andet end dsig selv. Deres mening kan ikke ligge i dem, men må blive søgt i det, de repræsenterer. Og de kan således betyde alting eller ingenting i overensstemmelse med sandheden eller idéens falskhed, som de afspejler. Konfronteret med en så tilsyneladende usikkerhed om mening, bedøm den ikke. Husk det hellige Nærvær af den Ene, givet til dig til at være dommens Kilde. Giv det til Ham at dømme for dig og sig:

19.89 *Tag dette fra mig og se på det, og døm det for mig.
Lad mig ikke se det som et tegn på synd og død
Heller ikke bruge det til ødelæggelse.
Lær mig hvordan **ikke** at gøre det til en forhindring for fred,
Men lade Dig bruge det **for** mig til at lette dens komme.*

V. Hindringer for fred

d. Den Fjerde Forhindring:

Frygt for Gud

19.90 Hvad ville du se uden frygt for død? Hvad ville du føle og tænke, hvis død ikke rummede nogen tiltrækning for dig? Meget enkelt, vil du huske din Fader. Skaberen af liv, Kilden til alting, der lever, universets Fader og universers univers og alting, der ligger endog hinsides dem, ville du huske. Og efterhånden, som denne erindring stiger op i dit sind, må fred stadig overvinde en sidste hindring, hvorefter frelse er fuldbragt, og Guds Søn fuldstændigt genoprettet til tilregnelighed. For her ender din verden *virkeligt*.

19.91 Den fjerde forhindring til at blive overvundet, hænger som et tungt slør foran Kristi ansigt. Dog, når Hans ansigt stiger op hinsides det, skinnende af glæde, fordi Han er i sin Faders kærlighed, vil fred let børste sløret til side og løbe for at møde Ham og slutte sig til Ham omsider. For dette mørke slør, der synes at få ansigtet af Kristus Selv til at ligne en spedalsks, og de lyse stråler fra Hans Faders kærlighed, der oplyser Hans ansigt med glørværdighed, fremtræder som strømme af blod, falmer i det flammende lys hinsides det, når frygt for død er borte.

19.92 Dette er det mørkeste slør, opretholdt af troen på død og beskyttet af dens tiltrækning. Vielsen til død og til dens herredømme er ikke andet end den højtidelige ed, det løfte aflagt i hemmelighed til egoet om aldrig at løfte dette slør, ikke til at nærme sig det eller endog at have mistanke om, at det er der. Dette er den hemmelige handel, lavet med egoet om at holde det, der ligger hinsides sløret, for evigt udslettet og uerindret. Her er dit løfte om aldrig at tillade forening at kalde dig ud af adskillelse; det store hukommelsestab, hvor erindringen om Gud synes

helt glemmt; spaltningen af dit Selv fra dig - *frygten for Gud*, det sidste trin i din dissociation.

19.93 Se hvordan troen på død synes at "redde" dig. For hvis dette er borte, hvad kan du frygte andet end *livet*? Det er dødens tiltrækning, der får livet til at synes at være grimt, grusomt og tyrannisk. Du er ikke mere bange for døden end for egoet. Disse er dine valgte venner. For i din hemmelige overenskomst med dem er du gået med til aldrig at lade frygten for Gud blive ophævet, så du kunne se på Kristi ansigt og slutte dig til Ham i Hans Fader.

19.94 Enhver forhindring, som fred må flyde over, bliver overvundet på nøjagtigt samme måde; frygten, der rejste den, giver efter for kærligheden nedenunder, og så er frygten borte. Og sådan er det også med dette. Ønsket om at slippe af med fred og drive Helligånden bort fra dig falmer i tilstedeværelsen af den stille anerkendelse af, at du elsker Ham. Ophøjelsen af kroppen bliver opgivet til fordel for Ånden, som du elsker, som du aldrig kunne elske kroppen. Og dødens tiltrækning bliver mistet for evigt efterhånden, som kærlighedens tiltrækning rører på sig og kalder på dig. Fra hinsides hver enkelt af forhindringerne for kærlighed har Kærlighed Selv kaldt, og hver især af dem er blevet overvundet af magten i tiltrækningen af det, der ligger hinsides. Dit ønske om frygt syntes at holde dem på plads. Dog, da du hørte kærlighedens stemme hinsides dem, svarede du, og de forsvandt.

19.95 Og nu står du i rædsel foran det, du svor aldrig at se på. Dine øjne ser ned og husker dit løfte til dine "venner". Syndens "yndighed", skyldens sarte tiltrækning, det "hellige" voksbillede af død og frygt for hævn fra egoet, du svor i blod ikke at forlade, rejser sig alle og byder dig ikke at løfte dine øjne. For du indser, at hvis du ser på dette og lader sløret blive løftet, vil *de* være væk for evigt. Alle dine "venner", dine "beskyttere" og dit "hjem" vil forsvinde. Intet, som du husker nu, vil du huske.

19.96 Det ser ud for dig som om, verden fuldstændigt vil forlade dig, hvis du bare løfter dine øjne. Dog er alt, der vil ske, du vil forlade verden for evigt. Dette er genetablering af *din* vilje. Se på den åbenøjet, og du vil aldrig mere tro på, at du er prisgivet ting hinsides dig, kræfter, du ikke kan kontrollere, og tanker, der kommer til dig mod din vilje. Det er din vilje at se på dette. Intet vanvittigt ønske, ingen ubetydelig impuls til at glemme igen, intet stik af frygt eller den kolde sved af tilsyneladende død kan stå imod din vilje. For det, der tiltrækker dig hinsides sløret er også dybt *indeni* dig, uadskilt fra det og fuldstændigt et.

Løftelsen af Sløret

19.97 Glem ikke, at I kom så langt sammen. Og det var bestemt ikke egoet, der førte jer hertil. Ingen forhindring for fred kan blive besejret ved dets hjælp. Det åbner ikke sine hemmeligheder op og byder jer at se på dem dem og gå hinsides dem. Det ville ikke have jer til at se dets svaghed og lære, at det ingen magt har til at holde jer fra sandheden. Vejlederen, der bragte jer her til forbliver med jer, og når I løfter jeres øjne, vil I være rede til at se på rædsel uden nogen frygt overhovedet. Men løft først jeres øjne og se på hinanden i uskyld, født af fuldstændig tilgivelse af hinandens illusioner og gennem troens øjne, som ikke ser dem.

19.98 Ingen kan se uforfærdet på frygt for Gud, medmindre han har accepteret Soningen og lært, at illusioner ikke er virkeligt. Ingen kan stå foran denne forhindring alene, for han kunne ikke være nået så langt, medmindre hans broder gik ved siden af ham. Og ingen ville turde se på den uden fuldstændig tilgivelse af sin broder i sit hjerte. Stå du her en tid og skjælv ikke. Du vil være rede. Lad os slutte os sammen i et hellig øjeblik, her på dette sted, hvor formålet, givet i et hellig øjeblik, har ført dig. Og lad os slutte os til troen på, at Han, Der bragte os her sammen, vil tilbyde dig den uskyld, du behøver, og at du vil acceptere den for min kærlighed og Hans.

19.99 Det er heller ikke muligt at se på dette for tidligt. Dette er det sted, som alle må komme til, når han er rede. Når han først har fundet sin broder, er han rede. Dog, blot at nå stedet er ikke nok. En rejse uden et formål er stadig meningsløs, og selv når den er forbi, synes den ikke at give mening. Hvordan kan du vide, at den er forbi, medmindre du indser, dens formål er gennemført? Her, med rejsens ende foran dig, *ser* du dens formål. Og det er her du vælger, om du vil se på den eller vandre videre, kun for at vende tilbage og træffe valget igen.

19.100 At se på frygten for Gud har *virkeligt* behov nogen forberedelse. Kun de tilregnelige kan se på skarpt-tegnet sindssyge og rablende galskab med medlidenhed og medfølelse, men ikke med frygt. For kun hvis de deltager i den, virker den skræmmende, og I deltager i den, indtil I ser på hinanden med perfekt tro og kærlighed og ømhed. Foran fuldstændig tilgivelse, står I stadigt utilgivende. I er bange for Gud, *fordi* I frygter hinanden. De, I ikke tilgiver, *frygter* I. Og ingen når kærlighed med frygt ved siden af sig.

19.101 Denne broder, der står ved siden af dig, synes stadigt at være en fremmed. Du kender ham ikke, og din fortolkning af ham er meget skræmmende. Og du angriber ham stadigt for at holde det, der synes at være dig selv, uskadt. Dog, i hans hænder er din frelse. Du ser hans

galskab, som du hader, fordi du deler den. Og al den medlidenhed og tilgivelse, der ville helbrede den, giver efter for frygt. Brødre, I har brug for tilgivelse af hinanden, for I vil deltage i vanvid eller i Hamlen sammen. Og I vil løfte jeres øjne i tro sammen eller slet ikke.

19.102 Ved siden af hver af jer er en, der tilbyder jer Soningens kalk, for Helligånden er i ham. Ville du holde hans synder mod ham eller acceptere hans gave til dig? Er denne giver af frelse din ven eller fjende? Vælg hvilken han er ved at huske, at du vil modtage af ham i overensstemmelse med dit valg. Han har i sig magten til at tilgive dine synder, som du har for ham. Ingen kan give det til sig selv alene. Og dog står din frelser ved siden af hver enkelt. Lad ham være det, han er, og søg ikke at gøre kærlighed til en fjende.

19.103 Sku din Ven, Kristus, Der står ved siden af dig. Hvor hellig og hvor smuk Han er! Du troede, at Han syndede, fordi du kastede syndens slør på Ham for at skjule Hans yndighed. Alligevel holder Han tilgivelse ud til dig for at dele sin hellighed. Denne "fjende", denne "fremmede" tilbyder dig stadigt frelse som Hans ven. Kristi "fjender", syndens tilbedere, ved ikke, Hvem de angriber. Dette er din broder, korsfæstet af synd og ventende på at blive sat fri fra smerte. Ville du ikke tilbyde ham tilgivelse, når kun han kan tilbyde den til dig? For sin forløsning vil han give dig din lige så sikkert, som Gud skabte enhver levende ting og elsker den. Og han vil give den sandt, for den vil blive både tilbudt og modtaget.

19.104 Der er ingen Hamlens nåde, som I ikke kan tilbyde hinanden og modtage fra jeres helligste Ven. Lad ham ikke tilbageholde den, for ved at modtage den tilbyder I den. For han vil modtage det af jer, I har modtaget af ham. Der er givet jer forløsning til at give hinanden og således modtage den. Den, I tilgiver er fri, og det, du giver, deler du. Tilgiv de synder, din broder mener, han har begået, og al den skyld, I mener, I ser i ham.

19.105 Her er opstandelsens hellige sted, som vi kommer til igen; som vi vender tilbage til indtil forløsningen er gennemført og modtaget. Tænk på, hvem din broder er, før du ville fordømme ham. Og tilbyd Gud tak for, at han er hellig og er blevet givet hellighedens gave til dig. Slut dig sammen med ham i glæde og fjern alle spor af skyld fra hans forstyrrede og torturerede sind. Hjælp ham med at løfte den tunge byrde af synd, du lagde på ham, og han accepterede som sin egen, og smid den let og med glad latter væk fra ham. Tryk den ikke som torne mod hans pande, og nagl ham heller ikke på den uforløst og håbløs.

19.106 Giv hinanden tro, for tro og håb og barmhjertighed er dine at give. Ind hænderne, der giver gaven, bliver der givet. Se på din broder

og se i ham den Guds gave, du ville modtage. Det er næsten påske, tiden til genopstandelse. Lad os give hinanden forløsning og tage del i den, så vi kan hæve os som én i genopstandelse og ikke adskille os i død. Sku frihedens gave som jeg gav Helligånden til jer begge. Og vær I frie sammen, når I tilbyder Helligånden den samme gave. Og ved at give den, modtag den af Ham til gengæld for det, I gav. Han fører jer og mig sammen, så vi kunne mødes her på dette hellige sted og træffe den samme beslutning.

19.107 Befri din broder her, ligesom jeg befriede dig. Giv ham den samme gave og se heller ikke på ham med fordømmelse af nogen som helst art. Se ham som skyldfri, ligesom jeg ser på dig, og overse de synder, han tror, han ser indeni sig selv. Tilbyd hinanden frihed og fuldstændig frigørelse fra synd her i haven for tilsyneladende smerte og død. Så vil vi sammen forberede vejen til Guds Søns genopstandelse og lade Ham rejse sig igen til glad erindring af hans Fader, Der ingen synd kender, ingen død, men kun evigt liv.

19.108 Sammen vil vi forsvinde ind i Tilstedeværelsen hinsides sløret, ikke for at gå tabt, men *fundet*; ikke for at blive set, men *kendt*. Og vide, intet i den plan, Gud har fastlagt for frelse, vil blive ladet ugjort. Dette er rejsens formål, uden hvilket rejsen er meningsløs. Her er Guds fred, givet dig for evigt af Ham. Her er den hvile og ro, som du søger, årsagen til rejsen fra dens begyndelse. Hamlen er den gave, I skylder hinanden, den taknemmelighedsgæld, som du tilbyder til Guds Søn som tak for det, han er, og det hans Fader skabte ham til at være.

19.109 Tænk omhyggeligt over, hvordan du ville se på giveren af denne gave, for som du ser på ham, sådan vil gaven i sig selv synes at være. Som han bliver set, enten som giveren af skyld eller frelse, sådan vil hans tilbud blive set og sådan modtaget. De korsfæstede giver smerter, fordi de har smerte. Men de forløste giver glæde, fordi de er blevet helbredt for smerte. Alle giver, som han modtager, men han må vælge det, det vil *være*, som han modtager. Og han vil erkende sit valg ved det, han giver, og det der gives ham. Ej heller er det givet til noget i helvede eller Hamlen at blande sig i hans beslutning.

19.110 Du er nået så langt, fordi rejsen var dit valg. Og ingen påtager sig at gøre det, han tror er meningsløst. Det, du havde tro på, er stadigt trofast og våger over dig med tro så blid, dog så stærk, at den ville løfte dig langt hinsides sløret og anbringe Guds Søn trygt indeni hans Faders sikre beskyttelse. Her er det eneste formål, der giver denne verden og den lange rejse gennem denne verden, en hvilken som helst mening, der ligger i dem. Ud over dette *er* de meningsløse. I står sammen, stadigt uden overbevisning om, de har et formål. Dog er det givet dig at se dette formål i din hellige Ven og erkende, at det er dit eget.

Kapitel tyve:

Løftet om opstandelsen

I. Introduktion

20.1 Dette er Palmesøndag, fejringen af sejr og accepten af sandheden. Lad os ikke tilbringe denne hellige uge med at ruge over korsfæstelsen af Guds Søn, men lykkeligt i fejringen af hans befrielse. For påske er tegnet på fred, ikke smerte. En ihjelslået Kristus har ingen mening. Men en *opstanden* Kristus bliver symbolet på Guds Søns tilgivelse af ham selv; tegnet på, han ser på sig selv som helet og hel.

II. Hellig uge

20.2 Denne uge begynder med palmer og slutter med liljer, det hvide og hellige tegn på, Guds Søn er uskyldig. Lad intet mørkt tegn på korsfæstelse komme mellem rejsen og dens formål; mellem accepten af sandheden og dens udtryk. Denne uge fejrer vi liv, ikke død. Og vi ærer Guds Søns perfekte renhed og ikke hans synder. Tilbyd hinanden liljegaven, ikke torne kronen; kærlighedens gave og ikke frygtens "gave". I står ved siden af hinanden, torne i den ene hånd og liljer i den anden, usikre på, hvad I skal give. Slut jer nu til mig og smid tornene væk og tilbyd liljerne til at erstatte dem. Denne påske ville jeg gerne have din tilgivelses gave, tilbudt af dig til mig og givet tilbage af mig til dig.

20.3 Vi *kan ikke* blive forenet i korsfæstelse og i død. Genopstandelsen kan heller ikke være fuldstændig, før din tilgivelse hviler i Kristus sammen med min. En uge er kort, og dog er denne hellige uge symbolet på hele rejsen, Guds Søn har påtaget sig. Han begyndte med tegnet på sejr og løftet om genopstandelsen allerede givet til ham. Lad ham ikke vandre ind i korsfæstelsens fristelse og forsinke ham der. Hjælp ham til at gå i fred hinsides den med lyset fra hans egen uskyld til at oplyse hans vej til hans forløsning og frigivelse. Hold ham ikke tilbage med torne og nagler, når hans forløsning er så nær. Men lad hvidheden fra din skinnende gave af liljer fremskynde hans vej til genopstandelse.

20.4 Påske er ikke fejringen af syndens *pris*, men af dens *afslutning*. Hvis du ser glimt af Kristi ansigt bag sløret, der kigger mellem de snehvide kronblade på de liljer, du har modtaget og givet som din gave, vil I se hinandens ansigt og genkende det. Jeg var en fremmed, og du tog mig ind uden at vide, hvem jeg var. Dog, på grund af din gave af liljer vil du vide. I din tilgivelse af denne fremmede, ukendt for dig og dog din ældgamle Ven, ligger hans frigivelse og din forløsning med ham. Påsketiden er en tid af glæde og ikke af sorg. Se på din opstandne

Ven og fejr hans hellighed sammen med mig. For påske er din frelses tid sammen med min.

III. Torne og Liljer

20.5 Se på alle nipsgenstandene, lavet til at hænge på kroppen eller til at dække den eller til dens anvendelse. Se alle de nytteløse ting lavet for dens øjne til at se på. Tænk på de mange tilbud, lavet til dens nydelse og husk, at alle disse blev lavet for at få det til at virke dejligt, du hader. Ville du anvende denne forhadte ting til at trække din broder til dig og til at tiltrække hans krops øjne? Lær, at du kun tilbyder ham en krone af torne uden at anerkende den for det, den er, og prøver at retfærdiggøre din egen fortolkning af dens værdi med hans accept. Dog erklærer gaven hans værdiløshed for dig, da hans accept og glæde anerkender den manglende værdi, han tillægger sig selv.

20.6 Gaver bliver ikke lavet gennem kroppe, hvis de bliver givet og modtaget sandt. For kroppe kan hverken tilbyde eller acceptere; række ud eller tage. Kun sindet kan værdsætte, og kun sindet beslutter, hvad det ville modtage og give. Og enhver gave, det tilbyder, afhænger af, hvad det ønsker. Det vil smykke sit udvalgte hjem mest omhyggeligt og gøre det klar til at modtage de gaver, det ønsker, ved at tilbyde dem til de, der kommer til dets udvalgte hjem, eller de, det ville tiltrække til det. Og der vil de udveksle deres gaver, tilbyde og modtage det, deres sind bedømmer til at være værdige til dem.

20.7 Hver gave er en bedømmelse af modtageren og *giveren*. Ingen ser andet i sit udvalgte hjem end et alter for sig selv. Ingen søger andet end at tiltrække tilbedere til det, han har anbragt på det, der gør det deres hengivenhed værdigt. Og hver især har sat et lys på sit altar, så de kan se det, han har lagt på det, og tage det til deres eget. Her er den værdi, som du tillægger din broder og dig selv. Her er din gave til begge; din dom over Guds Søn for det, han er. Glem ikke, at det er til din frelser, gaven bliver tilbudt. Giv ham torne, og *du* bliver korsfæstet. Tilbyd ham liljer, og det er dig selv, du befrier.

20.8 Jeg har stort behov for liljer, for Guds Søn har ikke tilgivet mig. Og kan jeg tilbyde ham tilgivelse, når han tilbyder mig torne? For ham, der tilbyder nogen som helst torne, er stadig imod mig, og hvem er hel uden ham? Vær du hans ven for mig, så jeg kan blive tilgivet, og du kan se på Guds Søn som hel. Men se du først på alteret i dit udvalgte hjem og se det, du har lagt på det for at tilbyde mig. Hvis det er torne, hvis spidser skinner skarpt i et blodrødt lys, er kroppen dit valgte hjem, og det er adskillelse, som du tilbyder mig. Og dog er tornerne borte. Se du endnu nærmere på dem nu, og du vil se, dit alter ikke længere er det, det var.

20.9 Du ser stadig med kroppens øjne, og de kan kun se torne. Dog har du bedt om og modtaget et andet syn. De, der accepterer Helligåndens formål som deres eget, deler også Hans syn. Og det, der sætter Ham i stand til at se Hans formål skinne frem fra hvert alter nu, er dit såvel som Hans. Han ser ingen fremmede, kun dybt elskede og elskende venner. Han ser ingen torne, men kun liljer, der skinner i den blide glød af fred, der skinner på alting, Han ser på og elsker.

20.10 Se med forskellige øjne på hinanden denne Påske. I *har* tilgivet mig. Og dog kan jeg ikke bruge jeres gave af liljer, mens I ikke ser dem. I kan heller ikke bruge det, jeg har givet, medmindre I deler det. Helligåndens syn er ingen tomgangsgave, intet legetøj til at smide rundt med et stykke tid og så lagt til side. Lyt og hør dette omhyggeligt, og tænk heller ikke på det som en drøm - en skødesløs tanke at lege med eller et legetøj, som du vil samle op fra tid til anden og derefter lægge væk. For hvis du gør det, vil det være sådan for dig.

20.11 Du har nu synet til at se forbi *alle* illusioner. Det er blevet givet dig ingen torner at se, ingen fremmede og ingen forhindringer for fred. Frygt for Gud er intet for dig nu. Hvem er bange for at se på illusioner vel vidende, at hans frelser står ved siden af ham? Sammen med ham er dit syn blevet den største magt, som Gud Selv kunne give til at ophæve illusionen. For det Gud gav Helligånden, har du modtaget. Guds Søn ser hen til dig for sin frigivelse. For du har bedt om og er blevet givet styrken til at se på denne sidste forhindring og ingen torne eller nagler se til at korsfæste Guds Søn og krone ham dødens konge. Dit udvalgte hjem er på den anden side, hinsides sløret. Det er blevet omhyggeligt forberedt til dig, og det er rede til at modtage dig nu. Du vil ikke se det med kroppens øjne. Dog, alt hvad du har brug for, har du.

20.12 Dit hjem har kaldt på dig, siden tid begyndte, og du har heller aldrig helt fejlet i at høre. Du hørte, men vidste ikke, *hvordan* se heller ikke *hvor*. Og nu ved du det. I dig ligger den viden rede til at blive afsløret og befriet for al den rædsel, der holdt den skjult. Der *er* ingen frygt i kærlighed. Påskens Sang er det glade refrain, Guds Søn blev *aldrig* korsfæstet. Lad os løfte vores øjne sammen, ikke i frygt, men tro. Og der vil ikke være nogen frygt i os, for i vores syn vil ingen illusioner være - kun en vej til Hamlens åbne dør, hjemmet vi deler i stilhed, og hvor vi lever sammen i blidhed og fred som én.

20.13 Ville du ikke have din hellige broder til føre dig derhen? Hans uskyld vil oplyse din vej, tilbyde dig dens ledelys og sikre beskyttelse og skinne fra det hellige alter indeni ham, hvor du lagde liljer af tilgivelse. Lad ham være som frelseren fra illusioner for dig, og se på ham med det nye syn, der ser på liljer og bringer dig glæde. Vi går

hinsides frygtens slør og oplyser hinandens vej. Den hellighed, der fører os, er indeni os, ligesom vores hjem er. Så vil vi finde det, det var meningen, vi skulle finde gennem Ham, Der leder os.

20.14 Dette er vejen til Hamlen og til Påskefreden, hvori vi deltager i glad bevidsthed om, at Guds Søn er opstanden fra fortiden og er vågnet til nutiden. Nu er han fri, ubegrænset i sit fællesskab med alt, der er indeni ham. Nu er hans liljers uskyld uberørt af skyld og perfekt beskyttet både mod det kolde gys af frygt og skyldens visnende sygdom. Din gave har reddet ham fra torne og nagler, og hans stærke arm er fri til at vejlede dig sikkert gennem dem og hinsides. Gå med med glæde med ham nu, for frelseren fra illusioner er kommet for at hilse dig og føre dig hjem med ham.

20.15 Her er din frelser og din ven, befriet fra korsfæstelse gennem dit syn og fri til at lede dig nu, hvor han ville være. Han vil ikke forlade dig og ej heller svigte frelseren fra hans smerte. Og med glæde vil I gå uskyldens vej sammen og synge efterhånden, som I ser Hamlens åbne dør og anerkender det hjem, der kaldte på jer. Giv med glæde til hinanden friheden og styrken til at føre jer derhen. Og kom foran hinandens hellige alter, hvor styrken og friheden venter på at tilbyde og modtage den lyse bevidsthed, der fører jer hjem. Lampen er tændt i jer begge for hinanden. Og ved de hænder, der gav det til hinanden, skal I begge blive ført forbi frygt til kærlighed.

IV. Synd som en Tilpasning

20.16 Troen på synd er en tilpasning. Og en tilpasning er en forandring; et skift i opfattelse eller en tro på, at det, der var sådan før, er blevet gjort anderledes. Enhver tilpasning er derfor en forvrængning og kalder på forsvar for at opretholde den mod virkeligheden. Viden kræver ingen tilpasning og går faktisk tabt, hvis noget som helst skift eller en ændring bliver foretaget. For dette formindsker den øjeblikkeligt til blot og bar opfattelse - en måde at se på, hvori sikkerhed bliver mistet og tvivl er indtrådt. Til denne svækkede tilstand *er* tilpasninger nødvendige, fordi de ikke er sande. Hvem behøver at tilpasse sig sandheden, som kun kalder på det, han er, for at forstå?

20.17 Tilpasninger af en hvilken som helst art er af egoet. For det er egoets faste tro, at alle forhold afhænger af tilpasninger for at gøre dem til det, det ville have dem til at være. Direkte forhold, hvori der ikke er indblandinger, bliver altid set som farlige. Egoet er alle forholds selvudnævnte mægler og foretager de tilpasninger, det skønner nødvendige, og indskyder dem mellem dem, der ville mødes for at holde dem adskilt og forhindre deres forening. Det er denne studerede

indblanding, der gør det vanskeligt for dig at erkende dit hellige forhold for det, det er.

20.18 De hellige blander sig ikke sandheden. De er ikke bange for den, for det er indeni sandheden, de anerkendte deres hellighed og glædede sig over det, de så. De kiggede direkte på den uden at forsøge at tilpasse sig den eller den til dem. Og således *så* de, at den var *i* dem uden først at beslutte, hvor de ville *have* den til at være. Deres seen stillede blot et spørgsmål, og det var det, de så, der svarede dem. *Du* laver verden og tilpasser dig *så* til den og den til dig. Der er heller ingen forskel mellem dig selv og den efter din opfattelse, der lavede dem begge.

20.19 Et enkelt spørgsmål er dog tilbage og behøver et svar. Kan du *lide* det, du har lavet - en verden med mord og angreb, hvorigennem du træder på din frygtsomme vej gennem konstante farer, alene og bange, og håber højst, at døden vil vente lidt længere, før den overmander dig, og du forsvinder? *Du fandt på dette*. Det er et billede af det, du tror, du er, af hvordan du ser dig selv. En morder er bange, og de, der dræber, frygter døden. Alle disse er ikke andet end de frygtsomme tanker hos de, der ville tilpasse sig en verden, gjort skræmmende af deres tilpasninger. Og de ser ud med sorg fra det, der er bedrøvet indeni, og ser tristheden der.

20.20 Har du ikke undret dig over, hvordan verden virkelig er? Hvordan den ville se ud gennem lykkelige øjne? Den verden, du ser, er ikke andet end en dom over dig selv. Den er der ikke overhovedet. Dog lægger bedømmelse en dom på den, retfærdiggør den og gør den *virkelig*. Sådan er den verden, du ser - en dom over dig selv og foretaget af dig. Dette sygelige billede af dig selv bliver omhyggeligt bevaret af egoet, hvis billede det er, og som det elsker, og anbragte udenfor dig i verden. Og til denne verden må du tilpasse dig, så længe du tror, dette billede er udenfor og har dig prisgivet dets barmhjertighed. Denne verden *er* ubarmhjertig, og hvis den var udenfor dig, burde du bestemt være frygtsom. Dog var det dig, der *lavede* den ubarmhjertig, og nu, hvis ubarmhjertighed synes at se tilbage på dig, kan det blive rettet.

20.21 Hvem, i et hellig forhold, kan længe forblive uhellig? Den verden, de hellige ser, er ét med dem, ligesom den verden, egoet ser på, er som det selv. Den verden, de hellige ser, er smuk, fordi de ser deres uskyld i den. De fortalte den ikke, hvad den var; de foretog ikke tilpasninger til at passe til deres ordrer. De spurgte den blidt og hviskede: "Hvad er du?" Og Han, Der våger over al opfattelse, svarede. Tag ikke verdens dom som svar på spørgsmålet "Hvad er jeg?"

20.22 Verden tror på synd, men den tro, der lavede den, som du ser den, er ikke udenfor dig. Forsøg ikke at få Guds Søn til at tilpasse sig sin

sindssyge. Der er en fremmed i ham, der vandrede skødesløst ind i sandhedens hjem, og som vil vandre bort. Han kom uden et formål, men han vil ikke forblive foran det skinnende lys, som Helligånden tilbød, og du accepterede. For der bliver den fremmede hjemløs, og du er velkommen.

20.23 Spørg ikke denne forbigående fremmed: "Hvad er jeg?" Han er den eneste ting i hele universet, der ikke ved det. Dog er det ham, du spurgte, og det er til hans svar, at du ville tilpasse dig. Denne ene vilde tanke, heftig i sit hovmod og dog så lille bitte og så meningsløs, den glider ubemærket gennem sandhedens univers, bliver din vejleder. Til den vender du dig for at spørge om meningen med universet. Og den ene blinde ting i hele det seende univers af sandhed spørger du: "Hvordan skal jeg se på Guds Søn?"

20.24 Beder I om bedømmelse fra det, der fuldstændigt er berøvet dømmekraft? Og hvis I har, ville I tro på svaret og tilpasse jer til det, som om det var sandheden? Den verden, I ser på, er svaret, det gav jer, og I har givet det magt til at tilpasse verden til at gøre dets svar sandt. I spurgte dette pust af vanvid om meningen med jeres uhellige forhold og tilpassede det efter dets sindssyge svar. Hvor lykkelig gjorde det jer? Mødtes I med glæde for at velsigne Guds Søn og takke ham for al den lykke, som han holdt ud til jer? Anerkendte I hinanden som Guds evige gave til jer? Så I den hellighed, der skinnede i jer begge for at velsigne den anden? Det er formålet med jeres hellige forhold. Spørg ikke den ene ting om midlerne til dets opnåelse, der stadig ville have det til at være uhelligt. Giv det ingen magt til at tilpasse midlerne og målet.

20.25 Fanger, bundet med tunge lænker i årevis, sultede og afmagrede, svage og udmattede og med øjne så længe kastet ned i mørke, de ikke husker lyset, springer ikke op i glæde det øjeblik, de bliver gjort frie. Det tager et stykke tid for dem at forstå det, frihed *er*. I famlede kun svagt i støvet og fandt hinandens hånd, usikre på om I skulle give slip eller gribe fat i det liv, I for længst har glemte. Forstærk dit greb og løft dine øjne op til din stærke ledsager, i hvem meningen med din frihed ligger. Han syntes at være korsfæstet ved siden af dig. Og dog forblev hans hellighed uberørt og perfekt, og med ham ved siden af dig skal du på denne dag træde ind sammen med ham i Paradiset og kende Guds fred.

20.26 Sådan er min vilje for jer begge og for hver af jer for hinanden og for jer selv. Her er der kun hellighed og sammenføjning uden grænser. For hvad er Hamlen andet end forening, direkte og perfekt og uden frygtens slør på den? Her er vi ét og ser med perfekt blidhed på hinanden og på os selv. Her bliver alle tanker om nogen som helst adskillelse mellem os umulige. I, som var fanger i adskillelse, er nu

gjort frie i Paradis. Og her ville jeg forene mig med jer, mine venner, mine brødre og mit Selv. Jeres gave til hinanden har givet mig sikkerheden på, vores forening vil være snart.

20.27 Del så denne tro med mig og vid, at den er retfærdiggjort. Der er ingen frygt i perfekt kærlighed, *fordi* den ingen synd kender, og den må se på andre som på den selv. Seende med næstekærlighed indeni, hvad kan den frygte udenfor? De uskyldige ser sikkerhed, og de rene i hjertet ser Gud indeni Hans Søn og vender sig til Sønnen for, at han skal føre dem til Faderen. Og hvor ellers ville de gå hen andet end, hvor de vil være? Hver af jer vil nu føre den anden til Faderen ligeså sikkert som Gud skabte sin Søn hellig og fastholdt ham sådan. I din broder er lyset fra Guds evige løfte om din udødelighed. Se ham som syndfri, og der kan ingen frygt *være* i dig.

V. Indtrædelse i Arken

20.28 Intet kan såre dig, medmindre du giver det magten til at gøre det. For du giver magt, som denne verdens love fortolker at give - når du giver, *mister* du. Det er ikke op til dig at give magt overhovedet. Magt er af Gud, givet af Ham og genopvækket af Helligånden, Der ved, at når du giver, *får* du. Han giver ingen magt til synd, og derfor har den ingen; heller ikke til dens resultater, som denne verden ser dem - sygdom og død og elendighed og smerte. Disse ting har ikke fundet sted, fordi Helligånden ser dem ikke og giver ingen magt til deres tilsyneladende kilde. Således ville Han holde dig fri af dem. Uden illusion om det, du er, giver Helligånden blot alt til Gud, Der allerede har givet og modtaget alt det, der er sandt. Det usande, har Han hverken modtaget eller givet.

20.29 Synd har ingen plads i Hamlen, hvor dens resultater er fremmede og ikke kan komme ind mere end deres kilde kan. Og deri ligger jeres behov for at se jeres broder syndfri. I ham er Hamlen. Se synd i ham i stedet, og Hamlen bliver mistet for jer. Men se ham, som han er, og det, der er jeres, skinner fra ham til jer. Jeres frelser giver jer kun kærlighed, men det, I ville modtage af ham, er op til jer. Det ligger i ham at overse alle jeres fejltagelser, og deri ligger hans egen frelse. Og sådan er det med jeres. Frelse er en lektion i at give, som Helligånden fortolker den. Den er genopvågningen af Guds love i sindene, der har fastlagt andre love og givet dem magt til at håndhæve det, Gud ikke skabte.

20.30 Jeres sindsyge love blev lavet for at garantere, at I ville begå fejltagelser og give dem magt over jer ved at acceptere deres resultater som jeres rette løn. Hvad kunne dette være andet end galskab? Og er det dette, du ville se indeni din frelser fra sindssyge? Han er lige så fri

fra dette, som du er, og i den frihed, du ser i ham, ser du din egen. For dette deler I. Det, Gud har givet, følger Hans love og Hans alene. Det er heller ikke muligt for dem, der følger dem, at lide resultaterne fra nogen som helst anden kilde.

20.31 De, der vælger frihed, vil kun opleve dens resultater. Deres magt er af Gud, og de vil kun give den til hvad, Gud har givet at dele med dem. Intet andet end dette kan berøre dem, for de ser kun dette ved at dele deres magt efter Guds Vilje. Og således er deres frihed fastlagt og opretholdt. Den opretholdes gennem al fristelse til at indespærre og blive indespærret. Det er af dem, der lærte om frihed, at du burde spørge, hvad frihed er. Spørg ikke spurven, hvordan ørnen svæver, for dem med små vinger har ikke accepteret magten for sig selv til at dele med dig.

20.32 De syndfri giver, som de modtog. Se så syndfrihedens magt indeni din broder, og del med ham magten i frigivelsen fra synd, du tilbød ham. For hver enkelt, der vandrer på denne jord i tilsyneladende ensomhed, er givet en frelser, hvis særlige funktion her er at befri ham og således befri sig selv. I adskillelisesverdenen bliver hver enkelt udnævnt, selvom de alle er det samme. Dog, de, der ved, at de alle er det samme, behøver ikke frelse. Og hver enkelt finder sin frelser, når han er rede til at stå ansigt til ansigt med Kristi ansigt og se Ham syndfri.

20.33 Planen er ikke af dig, heller ikke behøver du være optaget af noget som helst undtagen den del, der er blevet givet dig at lære. For Han, der kender resten, vil sørge for det uden din hjælp. Men tænk ikke, at Han ikke har brug for din del til at hjælpe Ham med resten. For i din del ligger det *hele*, uden hvilket ingen del er komplet, ej heller bliver det hele komplet uden din del. Fredens ark betrædes to og to, dog går en anden verdens begyndelse sammen med dem. Hvert helligt forhold må træde her ind for at lære dets specielle funktion i Helligåndens plan, nu da det deler Hans formål. Og efterhånden, som dette formål bliver opfyldt, rejser der sig en ny verden, hvor synd ikke kan komme ind, og hvor Guds Søn kan træde ind uden frygt, og hvor Han hviler et stykke tid for at glemme indespærringen og huske friheden. Hvordan kan Han træde ind for at hvile og huske uden dig? Med mindre du er der, er Han ikke komplet. Og det er Hans færdiggørelse, som Han husker der.

20.34 Dette er formålet givet dig. Tænk ikke, at jeres tilgivelse af hinanden kun tjener jer to alene. For hele den nye verden hviler i hænderne på hver to, der kommer ind her for at hvile. Og mens de hviler, skinner Kristi ansigt på dem, og de husker Guds love, glemmer alle resten og længes kun efter at have Hans love perfekt opfyldt i sig og alle deres brødre. Tænk du, når dette er blevet opnået, at du vil

hvile uden dem? Du kunne ikke mere efterlade en af dem udenfor, end jeg kunne efterlade dig og glemme del af mig selv.

20.35 Du kan undre dig over, hvordan du kan være fredfyldt, når, medens du er i tid, der er der så meget, der må blive gjort, før vejen til fred er åben. Måske synes dette umuligt for dig. Men spørg dig selv, om det er muligt, at Gud ville have en plan for din frelse, der ikke virker. Når først du accepterer Hans plan som den eneste funktion, du ville opfylde, vil der intet andet være, Helligånden ikke vil arrangere for dig uden, du behøver at anstrenge dig.

20.36 Han vil gå foran dig og gøre din vej lige og ingen sten efterlade på din vej at snuble over og ingen forhindringer til at blokere dig. Intet, du behøver, vil blive nægtet dig. Ikke én tilsyneladende vanskelighed vil andet end smelte væk, før du når den. Du behøver intet at tænke på, kan være skødesløs med alt undtagen det eneste formål, som du ville opfylde. Som det blev givet dig, således vil dets opfyldelse være. Guds garanti vil holde mod alle forhindringer, for den hviler på vished og ikke uforudsethed. Den hviler på *dig*. Og hvad kan være mere sikkert end en Guds Søn?

VI. Forkyndere af Evigheden

20.37 I denne verden kommer Guds Søn tættest på sig selv i et hellig forhold. Der begynder han at finde den vished, hans Fader har i ham. Og der finder han sin funktion med at genoprette sin Faders love til det, der blev holdt udenfor dem og finde det, der var mistet. Kun i tid kan *noget som helst* gå tabt og *aldrig* tabt for evigt. Således slutter delene af Guds Søn sig gradvist sammen i tid, og med hver sammenføjning bliver afslutningen af tid bragt nærmere. Ethvert mirakel af sammenslutning er en mægtig forkynder af evigheden. Ingen, der har et enkelt formål, forenet og sikkert, kan være bange. Ingen, der deler hans formål med ham, kan *ikke* være ét med ham.

20.38 Hver enkelt forkynder af evighed synger om syndens og frygtens afslutning. Hver enkelt taler i tid om det, der er langt hinsides den. To stemmer, hævet sammen, kalder på alles hjerter og lader dem slå som ét. Og i det enkle hjerteslag bliver kærlighedens enhed forkyndt og givet velkomst. Fred til dit hellige forhold, som har magten til at holde Guds Søns enhed sammen. I giver til hinanden for alle og enhver, og i jeres gave bliver alle gjort glade. Glem ikke, Hvem, der har givet jer de gaver, I giver, og gennem jeres ikke forglemmelse vil I huske dette, Hvem der gav gaverne til Ham at give dig.

20.39 Det er umuligt at overvurdere din broders værdi. Kun egoet gør dette, men alt det, det betyder, er, at det vil have den anden for sig selv og derfor værdsætter ham for *lidt*. Det, der er uvurderligt, kan tydeligvis ikke *blive* vurderet. Anerkender du den frygt, der opstår fra det meningsløse forsøg på at dømme det, der ligger så langt hinsides din dom, du end og ikke kan se det? Døm ikke det, der er usynligt for dig, ellers vil du aldrig se det, men vent med tålmodighed på dets komme. Det vil blive givet dig at se din broders værdi, når alt, hvad du ønsker for ham, er fred. Og det, du ønsker for ham, vil du modtage.

20.40 Hvordan kan du vurdere værdien af ham, der tilbyder fred til dig? Hvad ville du ønske bortset hans tilbud? Hans værdi er blevet fastlagt af hans Fader, og du vil anerkende den efterhånden, som du modtager hans Faders gave gennem ham. Det, der er i ham vil skinne så lyst i dit taknemmelige syn, at du bare vil elske ham og være glad. Du vil ikke tænke på at dømme ham, for hvem ville se Kristi ansigt og dog insistere på, at dom stadig har mening? For denne insistering er af dem, der ikke ser. Syn eller dom er dit valg, men aldrig begge disse.

20.41 Din broders krop er lige så lidt nyttig for dig, som den er for ham. Når den kun bliver brugt, som Helligånden underviser, *har* den ingen funktion, for sindene behøver ikke kroppen til at kommunikere. Synet, der ser kroppen, har intet brug, der tjener formålet med et hellig forhold. Og mens I ser på hinanden således, er midlerne og målet ikke blevet bragt på linje. Hvorfor skulle det tage så mange hellige øjeblikke at lade dette blive gennemført, når ét ville være nok? Der er kun ét. Det lille åndedræt af evighed, der løber gennem tiden som gyldent lys, er alle det samme - intet før det, intet bagefter.

20.42 *Du* ser på hvert helligt øjeblik som et forskelligt punkt i tid. *Det* ændrer sig aldrig. Alt det, det nogensinde rummede eller nogensinde vil rumme, er her lige nu. Fortiden tager intet fra det, og fremtiden vil ikke føje mere til. Her er så alting. Her er dit forholds yndighed med midler og mål i perfekt harmoni allerede. Her er den perfekte tro på, at I en dag vil tilbyde det til hinanden *allerede* tilbudt jer. Og her er den grænseløse tilgivelse I vil give hinanden *allerede* givet; Kristi ansigt, du dog vil se på er *allerede* set.

20.43 Kan du vurdere giveren af en gave som denne? Vil du bytte denne gave med nogen som helst anden? Denne gave får Guds love til at vende tilbage til din erindring. Og blot ved at huske dem, må de love, der holdt dig som fange af smerte og død, blive glemt. Dette er ingen gave, som din broders krop tilbyder dig. Sløret, der skjuler gaven, skjuler ham ligeså. Han er gaven, og dog ved han det ikke. Ikke mere gør du. Og dog, hav tro på, at Han, Der ser gaven i jer begge, vil tilbyde

og modtage den for jer begge. Og gennem Hans syn vil I se den, og gennem Hans forståelse anerkende den og elske den som jeres egen.

20.44 Vær fortrøstningsful og føl Helligånden våger over dig i kærlighed og perfekt tillid til det, Han ser. Han kender Guds Søn og deler hans Faders sikkerhed på, universet hviler i hans blide hænder i sikkerhed og i fred. Lad os nu overveje det, han skal lære for at dele sin Faders tillid til ham. Hvad er han, at Skaberen af universet skulle tilbyde det til ham og vide, at det hviler i sikkerhed? Han ser ikke på sig selv, som hans Fader kender ham. Og dog er det umuligt, at Guds tillid kunne være fejlplaceret.

VII. Helligåndens tempel

20.45 Meningen med Guds Søn ligger udelukkende i hans forhold til hans Skaber. Hvis den lå andetsteds, ville den hvile på tilfældigheder, men der *er* intet andet. Og dette er fuldstændigt kærligt og for evigt. Dog har Guds Søn opfundet et uhellig forhold mellem sig selv og sin Fader. Hans virkelige forhold er et af perfekt forening og ubrudt kontinuitet. Det, han lavede, er partielt, selvcentreret, brudt op i brudstykker og fuld af frygt. Det, skabt af hans Fader, er fuldstændigt selvomfattende og selvudvidende. Den, han lavede, er fuldstændigt selvdestruktiv og selvbegrænsende.

20.46 Intet kan vise kontrasten bedre end oplevelsen af både et hellig og et uhellig forhold. Det første er baseret på kærlighed og hviler på den, roligt og uforstyrret. Kroppen trænger sig ikke ind på det. Et hvilket som helst forhold, hvori kroppen træder ind, er ikke baseret på kærlighed, men på afgudsdyrkelse. Kærlighed ønsker at blive kendt, fuldstændig forstået og delt. Den har ingen hemmeligheder; intet som den ville holde adskilt og skjule. Den går i sollys, åbenøjet og rolig, i smilende velkomst og i oprigtighed så enkel og så tydelig, at den ikke kan misforstås. Men afguder deler ikke.

20.47 Afguder modtager, men giver aldrig tilbage. De kan blive elsket, men kan ikke elske. De forstår ikke det, de bliver tilbudt, og et hvilket som helst forhold, de indtræder i, har mistet sin mening. De lever i hemmeligholdelse, hader sollyset og er lykkelige i kroppens mørke, hvor de kan skjule sig og holde deres hemmeligheder skjulte sammen med sig. Og de har ingen forhold, for ingen andre er velkomne der. De smiler til ingen, og de, der smiler til dem, ser de ikke.

20.48 Kærlighed har ingen mørklagte templer, hvor mysterier bliver holdt tilslørede og skjult for solen. Den søger ikke efter magt, men efter forhold. Kroppen er egoets valgte våben til at søge magt *gennem*

forhold. Og dets forhold må være uhellige, for det, de er, ser det ikke engang. Det ønsker dem udelukkende på grund af de tilbud, som dets afguder trives på. Resten smider det bare væk, for alt, hvad det kunne tilbyde, bliver set som værdiløs. Hjemløst søger egoet så mange kroppe, som det kan samle sig til at anbringe sine afguder i og fastlægge dem som templer for det selv.

20.49 Helligåndens tempel er ikke en krop, men et forhold. Kroppen er en isoleret plet af mørke; et skjult hemmeligt værelse, et lille sted af meningsløst mysterium, en meningsløs indhegning omhyggeligt beskyttet, dog skjuler den intet. Her undslipper det uhellige forhold virkeligheden og søger efter krummer for at holde sig selv i live. Her hen ville det slæbe dets brødre og holde dem her i dets afgudsdyrkelse. Her er det "sikkert", for her kan kærlighed ikke komme ind. Helligånden bygger ikke sine templer, hvor kærlighed aldrig kan være. Ville Han, Der ser Kristi ansigt, vælge som Sit hjem det eneste sted i hele universet, hvor det *ikke* kan blive set?

20.50 Du *kan ikke* gøre kroppen til Helligåndens tempel, og den vil *aldrig* blive kærlighedens sæde. Den er afgudsdyrkerens hjem og kærlighedens fordømmelse. For her er kærlighed gjort skræmmende og håb forladt. Selv afguderne, der bliver tilbedt her, bliver indhyllet i mystik og holdt adskilt fra de, der tilbeder dem. Dette er templet viet til intet forhold og ingen tilbagevenden. Her bliver adskillelsens "mysterium" opfattet med ærefrygt og holdt i ærbødighed. Det, Gud *ikke* ville have til at være, bliver her holdt "sikkert" fra Ham. Men det, du ikke indser, er det, du frygter indeni din broder og ikke ville se i ham, er det, der får Gud til at virke skræmmende for dig og holdt ukendt.

20.51 Afgudsdyrkere vil altid være bange for kærlighed, for intet truer dem så alvorligt som kærlighedens tilnærmelse. Lad kærligheden komme dem nær og overse kroppen, som den helt sikkert vil gøre, og de trækker sig tilbage i frygt, og føler at det tilsyneladende faste fundament i deres tempel begynder at ryste og løsne sig. Brødre, I skælvede med dem. Dog det, I frygter, er ikke andet end undslippelse. Dette sted af mørke er ikke jeres hjem. Jeres tempel er ikke truet. I er ikke længere afgudsdyrkere. Helligåndens formål ligger sikkert i jeres forhold og ikke i jeres kroppe. I er undsluppet kroppen. Hvor I er, kan kroppen ikke komme ind, for Helligånden har opsat sit tempel der.

20.52 Der er ingen grader i forhold. De enten *er* eller ikke. Et uhelligt forhold er intet forhold. Det er en tilstand af isolation, der synes at være det, det ikke er. Ikke mere end det. Det øjeblik, hvor den vanvittige idé om at gøre dit forhold til Gud uhelligt, syntes at være muligt, blev alle dine forhold gjort meningsløse. I det uhellige øjeblik blev tiden født og

kroppe lavet til at huse den vanvittige idé og give den illusionen af virkelighed. Og således syntes den at have et hjem, der holdt sammen et lille stykke tid og forsvandt. For hvad kunne huse denne vanvittige idé mod virkeligheden andet end et øjeblik?

20.53 Afguder *må* forsvinde og ikke efterlade sig spor efter deres afgang. Deres tilsyneladende magts uhellige øjeblik er skrøbeligt, ligesom et snefnugs er, men uden dets yndighed. Er dette den erstatning, du ønsker, for det hellige øjeblikks evige velsignelse og dets ubegrænsede godgørenhed? Er det uhellige forholds ondsindethed, så tilsyneladende magtfuldt og så bittert misforstået og så investeret i en falsk tiltrækning det, du foretrækker frem for det hellige øjeblik, der tilbyder dig fred og forståelse? Så læg kroppen til side, transcender den stilfærdigt og hæv dig til at byde det velkommen, du virkelig ønsker. Og fra Hans hellige tempel se du ikke tilbage på det, du er vågnet op af. For ingen illusioner kan tiltrække de sind, der har transcenderet dem og efterladt dem langt bagude.

20.54 Det hellige forhold afspejler det sande forhold, som Guds Søn har med sin Fader i virkeligheden. Helligånden hviler indeni det med den sikkerhed, det vil vare evigt. Dets faste fundament bliver for evigt opretholdt af sandhed, og kærlighed skinner på det med det blide smil og den ømme velsignelse, det tilbyder dets egne. Her byttes det uhellige øjeblik med glæde for det helliges sikre tilbagevenden. Her er vejen til sande forhold blidt holdt åbent, gennem hvilken I går sammen, taknemmeligt efterladende kroppen bag jer og hvilende i de Evige Arme. Kærlighedens arme er åbne for at modtage jer og give jer fred for evigt.

20.55 Kroppen er egoets afgud; troen på synd gjort til kød og derefter projiceret udad. Dette producerer det, der synes at være en mur af kød omkring sindet, og holder det som fange på et lille bitte sted af rum og tid, forpligtet til død og kun givet et øjeblik til at sukke og sørge og dø til ære for sin herre. Og dette uhellige øjeblik synes at være livet; et øjeblik af fortvivelse, en lille ø med tørt sand, berøvet vand og indstillet usikkert på glemsel. Her stopper Guds Søn kortvarigt for at tilbyde sin hengivenhed til dødens afguder og derefter gå videre. Og her er han mere død end levende. Dog er det også her, han vælger igen mellem afgudsdyrkelse og kærlighed.

20.56 Her bliver det givet ham at vælge at bruge dette øjeblikkelig til at hylde kroppen eller lade sig selv blive givet frihed fra den. Her kan han acceptere det hellige øjeblik, tilbudt ham til at erstatte det uhellige, han valgte før. Og her kan han lære, forhold er hans frelse og ikke hans undergang. Du, der lærer dette, kan stadig være bange, men du er ikke gjort ubevægelig. Det hellige øjeblik er af større værdi for dig nu end

dets uhellige tilsyneladende modstykke, og du har lært, at du virkelig kun ønsker ét. Dette er ikke tiden til tristhed. Måske forvirring, men næppe modløshed.

20.57 Du har et *virkeligt* forhold, og det *har* mening. Det er så lig dit virkelige forhold til Gud, som ligeværdige ting er lig hinanden. Afgudsdyrkelse er fortid og meningsløs. Måske frygter I hinanden lidt endnu; måske forbliver en skygge af frygt for Gud hos dig. Dog, hvad er det for de, der er blevet givet ét ægte forhold *hinsides* kroppen? Kan de længe blive holdt tilbage fra at se på Kristi ansigt? Og kan de længe tilbageholde erindringen om deres forhold til deres Fader fra sig selv og holde erindringen om Hans kærlighed adskilt fra deres bevidsthed?

VIII. Overensstemmelsen mellem midler og mål

20.58 Vi har sagt meget om uoverensstemmelser mellem midler og mål, og hvordan disse må blive bragt på linje, før dit hellige forhold kun kan bringe dig glæde. Men vi har også sagt, midlerne til at opfylde Helligåndens mål vil komme fra den samme Kilde, som Hans formål gør. Da det er så enkelt og direkte, har dette kursus intet i sig, der ikke stemmer overens. De tilsyneladende uoverensstemmelser eller dele, du finder vanskeligere end andre, er blot symptomer på områder, hvor midler og mål stadigt er uoverensstemmende. Og dette fremkalder stort ubehag. Dette behøver ikke være sådan. Dette kursus kræver næsten intet af dig. Det er umuligt at forestille sig ét, der beder om så lidt eller kunne tilbyde mere.

20.59 Den periode med ubehag, der følger den pludselige ændring i et forhold fra synd til hellighed, burde nu næsten være forbi. I det omfang du stadigt oplever det, afviser du at overlade midlerne til Ham, Der ændrede formålet. Du anerkender, du ønsker målet. Er du ikke også villig til at acceptere midlerne? Hvis du ikke er, lad os indrømme, at *du* er inkonsekvent. Et formål bliver opnået med midler, og hvis du ønsker et formål, må du også være villig til at ønske midlerne. Hvordan kan man være oprigtig og sige: ”Jeg vil have dette frem for alt andet, og dog ønsker jeg ikke lære midlerne til at få det”?

20.60 For at opnå målet bad Helligånden virkeligt om lidt. Han beder ikke om mere for også at give midlerne. Midlerne er underordnet målet. Og når du tøver, er det, fordi formålet skræmmer dig og ikke midlerne. Husk dette, for ellers vil du begå den fejl at tro, midlerne er vanskelige. Dog, hvordan kan de være vanskelige, hvis de blot bliver givet dig? De garanterer målet, og de er perfekt på linje med det. Før vi ser lidt nærmere på dem, husk, at hvis du tænker, de er umulige, er dit ønske

om formålet blevet rystet. For hvis et mål er muligt at nå, må midlerne til at gøre det også være mulige.

20.61 Det *er* umuligt at se din broder som syndfri og dog se på ham som en krop. Er dette ikke fuldkommen i overensstemmelse med målet om hellighed? For hellighed er blot resultatet af at lade syndens virkninger blive løftet, så det, der altid var sandt, bliver anerkendt. At se en syndfri *krop* er umuligt, for hellighed er positiv, og kroppen er blot neutral. Den er ikke syndig, men heller ikke syndfri. Som intet, som den er, kan kroppen ikke meningsfuldt blive udstyret med Kristi eller egoets egenskaber. Begge må være en fejl, for begge anbringer egenskaberne, hvor de ikke kan være. Og begge må blive ophævet for sandhedens formål.

20.62 Kroppen *er* det middel, ved hvilket egoet prøver at få det uhellige forhold til at virke virkeligt. Det uhellige øjeblik *er* kroppenes tid. Men *formålet* her er synd. Den kan ikke blive opnået andet end i illusion, og således er illusionen om en broder som krop helt i overensstemmelse med uhellighedens formål. På grund af denne overensstemmelse forbliver midlerne udenfor tvivl, så længe målet bliver værdsat. Syn tilpasser sig ønske, for syn er altid sekundært i forhold til ønsket. Og hvis du ser kroppen, har du valgt dom og ikke syn. For syn, ligesom forhold, har ingen grader. Du enten *ser* eller ej.

20.63 Den, der ser en broders krop, har lagt en dom på ham og ser ham ikke. Han ser ham ikke rigtig som syndig; han ser ham ikke overhovedet. I syndens mørke er han usynlig. Han kan kun forestilles i mørket, og det er her, de illusioner, du rummer om ham, ikke bliver holdt opmod hans virkelighed. Her bliver illusioner og virkelighed holdt adskilte. Her bliver illusioner aldrig bragt til sandhed og altid skjult for den. Og her i mørket bliver din broders virkelighed fantaseret som en krop i uhellige forhold med andre kroppe, der tjener syndens sag et øjeblik, før han dør.

20.64 Der er bestemt en forskel på denne forfængelige forestilling og syn. Forskellen ligger ikke i dem, men i deres formål. Begge er kun et middel, hver især passende til målet, som det anvendes til. Ingen af dem kan tjene den andens formål, for hver enkelt er et valg af formål, anvendt på dets vegne. Hver især er meningsløst uden målet, som det var beregnet til, og det er heller ikke værdsat som en separat ting adskilt fra hensigten. Midlerne virker virkelige, fordi målet bliver værdsat. Og dom har ingen værdi, medmindre målet er synd.

20.65 Kroppen kan ikke blive set på, undtagen gennem dom. At se kroppen er tegnet på, at du mangler syn og har fornægtet de midler, Helligånden tilbyder dig til at tjene Hans formål. Hvordan kan et hellig

forhold opnå sit formål gennem syndens midler? Dom, lærte du dig selv; syn læres af Ham, Der ville ophæve din undervisning. Hans Syn kan ikke se kroppen, fordi det ikke kan se på synd. Og således fører det dig til virkeligheden. Din hellige broder, hvis syn er din befrielse, er ingen illusion. Forsøg ikke at se ham i mørke, for dine forestillinger om ham vil virke ægte der. Du lukkede dine øjne for at udelukke ham. Således var dit formål, og så længe dette formål synes at have nogen som helst mening, vil midlerne til at opnå det blive vurderet som værd at se, og så vil du ikke se.

20.66 Dit spørgsmål burde ikke være: "Hvordan kan jeg se min broder uden kroppen?" Spørg kun: "Ønsker jeg virkelig at se ham syndfri?" Og efterhånden, som du spørger, glem ikke, at hans syndfrihed er *din* undslippelse fra frygt. Frelse er Helligåndens mål. Midlet er syn. For det, den seende ser på, er syndfrit. Ingen, der elsker, kan dømme, og det, han ser *er* fri for fordømmelse. Og det, han ser, lavede han ikke, for det blev givet ham at se ligesom synet, der gjorde hans seen mulig.

IX. Syndfrihedens Syn

20.67 Syn vil først komme til dig i glimt, men de vil være nok til at vise dig det, der er givet dig, der ser din broder syndfri. Sandhed bliver genoprettet til dig gennem dit ønske, som den blev mistet for dig gennem dit ønske om noget andet. Åbn det hellige sted, som du lukkede af ved at værdsætte dette "noget andet", og det, der aldrig blev mistet, vil stilfærdigt vende tilbage. Det er blevet frelst for dig. Syn ville ikke være nødvendigt, var dom ikke blevet lavet. Ønsk nu dens hele ophævelse, og det bliver gjort for dig.

20.68 Ønsker du ikke at kende din egen identitet? Ville du ikke lykkeligt bytte dine tvivl med sikkerhed? Ville du ikke villigt være fri for elendighed og lære igen om glæde? Dit hellige forhold tilbyder alt dette til dig. Som det blev givet dig, således vil dets virkning være. Og da dets hellige formål ikke blev lavet af dig, er det middel, hvormed dets lykkelige afslutning er din, heller ikke af dig. Glæd dig over det, der er dit, blot ved at bede om det, og tænk ikke, at du behøver lave midler eller mål. Alt dette bliver givet dig, som ikke ville se din broder som andet end syndfri. Alt dette er givet og venter kun på dit ønske om at modtage det. Syn bliver givet frit til de, der beder om at se.

20.69 Din broders syndfrihed bliver givet dig i skinnende lys til at se på med Helligåndens syn og til at finde glæde i sammen med Ham. For fred vil komme til alle, der beder om den med et virkeligt ønske og oprigtighed i formål, delt med Helligånden og ét med Ham om det, frelse er. Så vær villig til at se din broder syndfri, så Kristus kan rejse

sig foran dit syn og give dig glæde. Og anbring ingen værdi i din broders krop, som fastholder ham i illusioner om det, han er. Det er hans ønske at se sin syndfrihed, som det er dit. Og velsign Guds Søn i dit forhold, og se heller ikke det i ham, du har gjort ham til.

20.70 Helligånden garanterer, at det, Gud ville og gav jer, skal være jeres. Dette er jeres formål nu, og synet, der gør det jeres, er rede til at blive givet. I har synet, der gør det muligt for hver enkelt at se kroppen ikke. Og når I ser på hinanden, vil I se et alter for jeres Fader, helligt som Hamlen, der lyser med strålende renhed og glitrende af de skinnende liljer, I lagde på det. Hvad kan I værdsætte mere end dette? Hvorfor tror I, at kroppen er et bedre hjem, et mere sikkert husly for Guds Søn? Hvorfor vil I hellere se på den end på sandheden? Hvordan kan ødelæggelsesmotoren blive foretrukket og valgt til at erstatte det hellige hjem, Helligånden tilbyder, hvor Han vil bo sammen med jer?

20.71 Kroppen er tegnet på svaghed, sårbarhed og tab af magt. Kan sådan en frelser hjælpe dig? Ville du henvende dig i din fortvivlelse og dit behov for hjælp til de hjælpeløse? Er det ynkeligt lille det perfekte valg at kalde på for styrke? Dom vil synes at gøre din frelser svag. Dog er det dig, der har brug for hans styrke. Der er intet problem, ingen begivenhed eller situation, ingen forvirring, som syn ikke vil løse. Alt bliver forløst, når det bliver set på med syn. For dette er ikke *dit* syn og bringer med sig de love, der er elsket af Ham, Hvis syn det *er*.

20.72 Alting, set på med syn, falder blidt på plads i overensstemmelse med lovene, bragt til det af Hans rolige og sikre syn. Målet for alting, Han ser på, er altid sikkert. For det vil opfylde Hans formål, set i utilpasset form og perfekt egnet til at imødekomme det. Ødelæggelsestrang bliver mildhed, og synd bliver vendt til velsignelse under Hans blide blik. Hvad kan kroppens øjne opfatte med magt til at korrigere? Dens øjne *tilpasser* sig til synd ude af stand til at overse den i nogen form og ser den overalt, i alting. Se gennem dens øjne, og alting vil stå fordømt foran dig. Alt det, der kunne frelse dig, vil du aldrig se. Dit hellige forhold, kilden til din frelse, vil blive berøvet mening, og dets helligste formål frarøvet midler til dets fuldførelse.

20.73 Dom er kun et legetøj, et indfald, det meningsløse middel til at spille dødens tomgangsspil i din fantasi. Men syn sætter alle ting på plads og bringer dem blidt indenfor Hamlens loves venlige svingning. Hvad nu, hvis du anerkendte, denne verden er en hallucination? Hvad nu, hvis du virkelig forstod, at du fandt på den? Hvad nu, hvis du indså, at de, der ser ud til at gå rundt i den for at synde og dø, angribe og myrde og ødelægge sig selv, er fuldstændigt uvirkelige? Kunne du have tro på det, du ser, hvis du *accepterede* dette? Og ville du *se* det?

20.74 Hallucinationer forsvinder, når de bliver anerkendt for det, de er. Dette er helbredelsen og midlet. Tro dem ikke, og de er borte. Og alt, du behøver at gøre, er at erkende, at *du* gjorde dette. Når du først accepterer denne enkle kendsgerning og tager den magt til dig selv, du gav dem, bliver du befriet fra dem. En ting er sikker - hallucinationer tjener et formål, og når dette formål ikke længere opretholdes, forsvinder de. Derfor er spørgsmålet aldrig, om du ønsker dem, men altid, ønsker du det formål, som de tjener? Denne verden ser ud til at rumme mange formål, hver enkelt forskelligt og med forskellige værdier. Dog er de alle de samme. Igen er der ingen grader andet end et tilsyneladende hierarki af værdier.

20.75 Kun to formål er mulige. Og ét er synd, det andet hellighed. Intet er der imellem, og hvilket, du vælger, afgør det, du ser. For det, du ser, er blot, hvordan du vælger at nå dit mål. Hallucinationer tjener til at opfylde vanviddets mål. De er de midler ved hvilke den ydre verden, projiceret indefra, tilpasser sig til synd og synes at være vidne til dens virkelighed. Det er stadig sandt, at intet er udenfor. Dog på ingenting bliver alle projektioner lavet. For det er projektionen, der giver "ingenting" al den mening, som den rummer.

20.76 Det, der ikke har nogen mening, kan ikke blive opfattet. Og mening kigger altid indeni at finde sig selv og *så* se ud. Al mening, som du giver verden udenfor, må således afspejle det syn, du så indeni; eller bedre, hvis du så overhovedet eller blot dømte imod. Syn er det middel, hvorved Helligånden oversætter dine mareridt til glade drømme; dine vilde hallucinationer, der viser dig alle de skræmmende resultater af fantaseret synd til de stille og beroligende syn med hvilke, Han ville erstatte dem. Disse blide syn og lyde bliver set lykkeligt på og hørt med glæde. De er Hans erstatning for alle de frygtindgydende syn og skrigende lyde, egoets formål bragte til din rædselslagne bevidsthed. De træder væk fra synd, minder dig om, at det ikke er virkeligheden, der skræmmer dig, og at de fejl, som du lavede, kan blive rettet.

20.77 Når du har set på det, der syntes frygtindgydende og set det forandre sig til syn af yndighed og fred; når du har set på scener med vold og død og iagttaget dem forandre sig til rolige syn af haver under åbne Hamler, med klart, livgivende vand, der løber lykkeligt ved siden af dem i dansende bække, der aldrig tørrer ud, hvem behøver at overtale dig til at acceptere synets gav? Og efter syn, hvem er der, som kunne afvise det, der må komme efter? Tænk lige et øjeblik bare på dette - du kan beskue den hellighed, Gud gav Sin Søn. Og du behøver aldrig at tro, at der er noget andet for dig at se.

Kapitel Enogtyve:

Det indre billede

I. Introduktion

21.1 Projektion laver opfattelse. Den verden, du ser, er det, du gav den, intet mere end det. Men selvom det ikke er mere end det, er det ikke mindre. Derfor, for dig, er den vigtig. Den er vidnet til din sindstilstand, det udvendige billede af en indre tilstand. Som en mand tænker, således opfatter han den. Derfor, forsøg ikke at ændre verden, men ville at skifte mening *om* verden. Opfattelse er et *resultat*, ikke en årsag. Og det er derfor, en rækkefølge af vanskeligheder ved mirakler er meningsløs. Alting, set på med syn, er helbredt og helligt. Intet opfattet uden det betyder ikke noget som helst. Og hvor der ingen mening er, er der kaos.

21.2 Forbandelse er din dom over dig selv, og dette *vil* du projicere på verden. Se den som forbandet, og alt det, du ser, er det, du gjorde for at såre Guds Søn. Hvis du beskuer ulykke og katastrofe, prøvede du på at korsfæste ham. Hvis du ser hellighed og håb, sluttede du dig til Guds vilje om at sætte ham fri. Der er ikke noget valg, der ligger mellem disse to beslutninger. Og du *vil* se vidnet til det valg, du har lavede, og lære fra dette at *anerkende* hvilket et, du valgte. [Den verden, du ser, viser dig kun, hvor meget glæde *du* har tilladt dig selv at se i dig og acceptere som *din*. Og hvis dette *er* dens betydning, så må magten til at *give* den glæde ligge *indeni* dig.]

II. Den Fantaserede Verden

21.3 Glem aldrig, den verden, de synsløse "ser" må være fantaseret, for hvordan, den virkelig ser ud, er ukendt for dem. De må udlede det, der kunne blive set, fra for evigt indirekte beviser og rekonstruere deres konklusioner efterhånden, som de snubler og falder på grund af det, de ikke anerkendte, eller gå uskadte gennem åbne døre, som, de troede, var lukkede. Og sådan er det med dig. Du ser ikke. Dine stikord til konklusioner er forkerte, og så snubler du og falder ned på de sten, du ikke anerkendte, men fejler i at være bevidst om, at du *kan* gå gennem de døre, du troede var lukkede, men som står åbne foran ikke seende øjne og venter på at byde dig velkommen.

21.4 Hvor tåbeligt det er at forsøge at bedømme det, der kunne blive set i stedet. Det er ikke nødvendigt at fantasere sig til, hvordan verden må se ud. Den må blevet set, før du anerkender den for det, den er. Du kan blive vist hvilke døre, der er åbne, og du kan se, hvor sikkerhed ligger og hvilken vej, der fører til mørke, hvilken til lys. Dom vil *altid* give

dig falske retninger, men syn *viser* dig, hvor gå hen. Hvorfor skulle du gætte?

21.5 Det er intet behov at lære gennem smerte. Og blide lektioner bliver erhvervet glædesfyldt og bliver husket med glæde. Det, der giver jer lykke, ønsker I at lære og ikke glemme. Det er ikke dette, I ville fornægte. *Jeres* spørgsmål er, om de midler, hvormed dette kursus bliver lært, vil *bringe* til jer den glæde, det lover. Hvis I troede, det ville, ville indlæringen af det ikke være noget problem. I er ikke glade elever endnu, fordi I stadig er usikre på, om syn giver jer *mere* end dom gør, og I har lært, at *begge* kan I ikke få.

21.6 De blinde bliver vant til deres verden ved hjælp af deres tilpasning til den. De tror, de ved, hvordan de skal finde rundt i den. De lærte det, ikke gennem glade lektioner, men gennem den strenge nødvendighed af grænser, de troede, de ikke kunne overvinde. Og stadig tror de på dette og har disse lektioner kære og klynger sig til dem, *fordi* de ikke kan se. De forstår ikke lektionerne *holder* dem blinde. Dette tror de ikke. Og så beholder de den verden, de lærte at "se" i deres fantasi, i troen på, at deres valg er den eller ingenting. De hader den verden, de lærte gennem smerte. Og alting, de tænker, er i den, tjener til at minde dem om, at de er ufuldstændige og bittert underprivilegerede.

21.7 Således *definerer* de deres liv, og hvor de bor, og tilpasser sig det, som de tror, de skal, bange for at miste det lidt, som de har. Og sådan er det med alle, der ser kroppen som alt, hvad de har, og som alle deres brødre har. De prøver at nå hinanden, og de fejler og fejler igen. Og de tilpasser sig ensomhed, da de tror på at, at beholde kroppen er at redde det lidt, som de har. Lyt og prøv at tænke over, om du husker det, vi vil tale om nu.

21.8 Lyt - måske fanger du en antydning af en ældgammel tilstand, ikke helt glemt; vagt, måske, og dog ikke fuldstændigt ubekendt, som en Sang, hvis navn længe er glemt, og de omstændigheder hvori du hørte den fuldstændigt ikke husket. Ikke hele sangen er blevet hos dig, men bare et lille melodistump, ikke knyttet til noget personligt eller et sted eller noget som helst andet. Men du husker fra bare lige denne lille del, hvor yndig var Sangen, hvor vidunderlige omgivelserne hvori du hørte den, og hvordan du elskede de, der var der og lyttede sammen med dig.

21.9 Noderne er ingenting. Dog har du holdt dem hos dig, ikke for dem selv, men som en blød påmindelse om det, der ville få dig til at græde, hvis du huskede, hvor kært det var for dig. Du kunne huske, dog er du bange, da du tror, du ville miste den verden, du lærte siden da. Og dog ved du, at intet i den verden, du lærte, er dig halvt så kært som dette. Lyt og se, om du husker en ældgammel sang, du kendte for så længe

siden og holdt mere kær end nogen som helst melodi, du lærte dig selv at værdsætte siden.

21.10 Hinsides kroppen, hinsides solen og stjernerne, forbi alting, du ser og dog på en eller anden måde bekendt, er en bue af gyldent lys, der udvider sig efterhånden, som du ser ind i en stor og skinnende cirkel. Og hele cirklen fyldes med lys foran dine øjne. Kanterne på cirklen forsvinder, og det, der er i den, er ikke længere indeholdt overhovedet. Lyset udvider sig og dækker alting, udvider sig til uendelighed, skinner for evigt og uden brud eller begrænsning noget som helst sted. Indeni den er alting sluttet sammen i perfekt kontinuitet. Det er heller ikke muligt at forestille sig, at noget som helst kunne være udenfor, for der er ingen steder, at dette lys ikke er.

21.11 Dette er synet af Guds Søn, som du kender godt. Her er synet af ham, der kender sin Fader. Her er erindringen om det, du er - en del af dette, med det hele indeni og sluttet sammen med alt lige så sikkert, som alt er sluttet sammen i dig. Accepter det syn, der kan vise dig *dette* og ikke kroppen. Du kender den ældgamle sang og kender den godt. Intet vil nogensinde være så kært for dig som denne ældgamle salme [af kærlighed], Guds Søn stadig synger til sin Fader

21.12 Og nu kan de blinde se, for den samme sang, de synger til ære for deres Skaber, giver også lovprisning til dem. Den blindhed, som de lavede, vil ikke modstå erindringen om denne sang. Og de vil se på synet af Guds Søn og huske, hvem han er, de synger om. Hvad er et mirakel andet end denne erindring? Og hvem er der, i hvem denne erindring ikke ligger? Lyset i én vækker det i alle. Og når I ser det i hinanden, *vil* I huske det for alle.

III. Ansvar For Syn

21.13 Vi har gentaget hvor lidt, der bliver bedt dig om om for at lære dette kursus. Det er den samme lille villighed, du behøver, for at få hele dit forhold forvandlet til glæde; den lille gave, du tilbyder til Helligånden, for hvilken Han giver dig alt; det meget lidt, frelse hviler på; det lille bitte tankeskift, hvormed korsfæstelsen bliver ændret til genopstandelse. Og da det er sandt, er det så enkelt, at det ikke kan fejle i at blive fuldstændigt forstået. Afvist ja, men *ikke* tvetydigt. Og hvis du vælger imod det nu, vil det ikke være, fordi det er uklart, men snarere at denne lille omkostning efter din vurdering syntes at være for meget til at betale for fred.

21.14 Dette er den eneste ting, du behøver at gøre for syn, lykke, frisættelse fra smerte og den komplette undslippelse fra synd, alt

sammen kan blive givet dig. Sig kun dette, men mén det uden forbehold, for her ligger frelsens magt:

21.15 *Jeg er ansvarlig for det, jeg ser. Jeg valgte de følelser, jeg oplever, og jeg besluttede det mål, jeg ville opnå. Og alting, der ser ud til at ske med mig, bad jeg om og modtog, som jeg havde bedt om.*

21.16 Bedrag ikke dig selv længere med, at du er hjælpeløs i lyset af det, der bliver gjort mod dig. Anerkend bare, at du har taget *fejl*, og alle virkninger af dine fejl vil forsvinde.

21.17 Det er umuligt, at Guds Søn blot bliver drevet af begivenheder udenfor ham. Det er umuligt, at de begivenheder, der kommer til ham, ikke var hans valg. Hans beslutningsmagt er bestemmeren i enhver situation, han synes at finde sig selv i ved tilfældighed eller uheld. Ingen ulykke eller tilfældighed er mulig i universet, som Gud skabte det, udenfor hvilket der ikke er noget. Lid, og du besluttede, at synd var dit mål. Vær lykkelig, og du gav beslutningsmagten til Ham, der må beslutte sig for Gud for dig. Dette er den lille gave, du tilbyder til Helligånden, og endog denne gav Han dig til at give dig selv. For med denne gave er du givet magten til at frigive din frelser, så han kan give frelse til dig.

21.18 Giv derfor ikke dette lille tilbud modstræbende. Tilbagehold det, og du beholder verden, som du nu ser den. Giv den væk, og alting, du ser, går væk med den. Aldrig blev så meget givet for så lidt. I det hellige øjeblik bliver denne udveksling gennemført og opretholdt. Her er den verden, du ikke ønsker bragt til den, du gør. Og her bliver den, du gør, givet dig, *fordi* du ønsker den. Dog for dette må magten i din ønsken først blive anerkendt. Du må acceptere dens *styrke* og ikke dens svaghed. Du må opfatte, at det, der er stærkt nok til at lave en verden, kan give slip i den og kan acceptere korrektion, hvis det er villigt til at se, at det var forkert.

21.19 Den verden, du ser, er kun tomgangsvidnet til, at du havde ret. Dette vidne er sindsygt. Du trænede det i dets vidnesbyrd, og da det gav det tilbage til dig, lyttede du og overbeviste dig selv om, at det, det så, var sandt. Du gjorde dette mod *dig selv*. Se kun dette, og du vil også se, hvor cirkulær er begrundelsen, på hvilken din "seen" hviler. Dette blev ikke givet dig. Dette var din gave til dig og til din broder. Så vær villig til at få den taget fra ham og blive erstattet med sandhed. Og efterhånden, som du ser på forandringen i ham, vil det blive givet dig at se det i dig selv.

21.20 Måske ser du ikke behovet for dig til at give dette lille tilbud. Så se nærmere på det, det *er*. Og se ganske enkelt i det hele ombygningen

af adskillelse med frelse. Alt det, egoet er, er en idé om, at det er muligt, at ting kunne ske med Guds Søn *uden* hans vilje og dermed uden hans Skabers Vilje, Hvis Vilje ikke kan *blive* adskilt fra hans egen.

21.21 Dette er Guds Søns *erstatning* for hans vilje, et vanvittigt oprør mod det, der må for evigt være. Dette er erklæringen om, at han har magten til at gøre Gud magtesløs og således tage den for sig selv og efterlade sig selv uden det, Gud har villet for ham. Dette er den vanvittige idé, I har helligjort på jeres andre, og som I tilbeder. Og noget som helst, der truer dette, synes at angribe jeres tro, for her er den investeret. Tænk ikke, at I er troløse, for jeres tro på og tillid til dette er virkelig stærk.

21.22 Helligånden kan let nok give dig tro på hellighed og syn til at se den. Men du har ikke efterladt alteret åbent og ubesat, hvor gaverne hører hjemme. Hvor *de* skulle være, har du opsat dine afguder til noget andet. Denne anden vilje, der ser ud til at fortælle dig det, der må ske, gav du virkelighed. Og det, der ville vise dig andet, må derfor synes uvirkeligt. Alt, hvad der bliver bedt dig om, er at give plads til sandhed. Du bliver ikke bedt om at lave eller gøre det, der ligger hinsides din forståelse. Alt, hvad du bliver bedt om at gøre, er at *lade det komme ind*; blot for at stoppe din indblanding i det, der vil ske af sig selv; helt enkelt at anerkende igen tilstedeværelsen af det, du troede, du gav væk.

21.23 Vær villig et øjeblik til at lade dine andre være fri for det, du anbragte på dem, og det, der virkelig er der, *kan* du *ikke* fejle i at se. Det hellige øjeblik er ikke et øjeblik af skabelse, men af anerkendelse. For anerkendelse kommer af syn og udsat dom. Kun da er det muligt at kigge indad og se det, der *må* være der, klart synligt og fuldstændigt uafhængigt af indblanding og dom. Ophævelse er ikke din opgave, men det *er* op til dig at byde den velkommen eller ej. Tro og ønske går hånd i hånd, for alle tror på det, han ønsker.

21.24 Vi har allerede sagt, at ønsketænkning er, hvordan egoet håndterer det, det ønsker for at lave det sådan. Der er ingen bedre demonstration af ønskets magt og derfor af tro for at få dets mål til at synes virkelige og mulige. Tro på det uvirkelige fører til tilpasninger af virkeligheden for at få den til at passe til vanviddets mål. Syndens mål fører til opfattelsen af en skræmmende verden for at retfærdiggøre dens formål. Det, du ønsker, *vil* du se. Og hvis dets virkelighed er falsk, vil du opretholde det ved ikke at indse alle de justeringer, du har indført for at gøre det sådan.

21.25 Når syn bliver fornægtet, bliver sammenblanding af årsag og virkning uundgåelig. Formålet bliver nu at holde årsagen til virkningen

uklar og få virkning til at fremtræde som værende en *årsag*. Denne tilsyneladende uafhængighed af virkning gør det mulig at betragte den som stående for sig selv og i stand til at tjene som en årsag til de begivenheder og følelser, dens ophavsmand/kvinde mener, den forårsager. For længe siden talte vi om dit ønske om at skabe din egen Skaber og være fader og ikke Søn til Ham. Dette er det samme ønske. Sønnen er virkningen, hvis årsag han ville fornægte. Og så synes han at *være* årsagen, der producerer virkelige virkninger. Intet kan have virkninger uden en årsag, og at forveksle de to er blot at fejle i at forstå dem begge.

21.26 Det er lige så nødvendigt, at du anerkender, du lavede den verden, du ser, som at du anerkender, at du ikke skabte dig selv. *De er den samme fejltagelse*. Intet, ikke skabt af din Skaber, har nogen som helst indflydelse på dig. Og hvis du tror det, du har lavet, kan fortælle dig, hvad du ser og føler og anbringe din tro på dets evne til at gøre det, fornægter du din Skaber og tror, at du lavede dig selv. For hvis du tror, at den verden, du lavede, har magt til at gøre dig til det, den vil, forveksler du Søn og Fader, virkning og Kilde.

21.27 Sønnens skabelser er som hans Faders. Dog ved at skabe dem bedrager Sønnen ikke sig selv med, at han er uafhængig af sin Kilde. Hans forening med Den er Kilden til hans skabelse. *Adskilt* fra denne har han ingen magt til at skabe, og det, han laver er meningsløst. Det ændrer intet i skabelse, "og er fuldstændigt afhængigt af vanviddet hos ham, der lavede det, og kan ikke tjene til at retfærdiggøre vanviddet". Din broder tror, at han lavede verden sammen med dig. Således fornægter han skabelse. Sammen med dig tænker han, den verden, han lavede, lavede ham. Således *benægter* han, at han lavede den.

21.28 Dog er sandheden, at I blev begge skabt af en kærlig Fader, Der skabte jer sammen og som én. Se det, der "beviser" andet, og du fornægter hele din virkelighed. Men indrøm, at alt det, der ser synes at stå mellem jer og holder jer fra hinanden og adskilt fra jeres Fader, har I lavet i hemmelighed, og frisættelsens øjeblik er kommet til jer. Alle dens virkninger er væk, fordi dens kilde er blevet afdækket. Det er dens tilsyneladende uafhængighed af dens kilde, der holdt dig som fange. Dette er den samme vildledning som, at du er uafhængig af Kilden, af hvilken du blev skabt og aldrig har forladt.

IV. Tro, Overbevisning og Syn

21.29 Alle specielle forhold har synd som deres mål. For de er forhandlinger med virkeligheden, som den tilsyneladende forening bliver tilpasset. Glem ikke dette - at forhandle er at sætte en grænse, og

en hvilken som helst broder med hvem, du har et begrænset forhold, hader *du*. Du kan forsøge at beholde forhandlingen i "retfærdighedens" navn, sommetider forlange betaling af dig selv, måske oftere af den anden. I "retfærdighedens" navn forsøger du således at lette den skyld, der kommer fra forholdets accepterede formål. Og det er derfor, Helligånden må forandre dets formål for at gøre det nyttigt for Ham og uskadeligt for *jer*.

21.30 Hvis du accepterer denne forandring, har du accepteret idéen om at gøre plads til sandheden. *Kilden* til synd er væk. Du kan forestille dig, at du stadigt oplever dens virkninger, men det er ikke dit formål, og du *ønsker* den ikke længere. Ingen tillader et formål at blive udskiftet, mens han *ønsker* det, for intet er så værdsat og beskyttet, som er et mål, sindet accepterer. Dette vil det følge, grumt eller lykkeligt, men altid med tro og med den vedholdenhed, som troen uundgåeligt bringer. Troens kraft bliver *aldrig* anerkendt, hvis den bliver anbragt i synd. Men den bliver *altid* anerkendt, hvis den bliver anbragt i kærlighed.

21.31 Hvorfor er det mærkeligt for dig, at tro kan flytte bjerge? Dette er bestemt en lille bedrift for en sådan magt. For tro kan holde Guds Søn i lænker, så længe han tror, han *er* i lænker. Og når han bliver befriet fra dem, vil det simpelthen være fordi han ikke længere tror på dem og trækker troen tilbage på, at de kan fastholde ham og anbringer den i sin frihed i stedet. Det er umuligt at anbringe ligeværdig tro i modsatte retninger. Den tro, du giver synd, *tager* du væk fra hellighed. Og det, du tilbyder hellighed, er blevet *ffjernet* fra synd.

21.32 Tro og overbevisning og syn er de midler, hvormed målet om hellighed bliver nået. Gennem dem fører Helligånden dig til den virkelige verden og væk fra alle illusioner, hvor din tro blev lagt. Dette er Hans retning, den eneste, Han nogensinde ser. Og når du vandrer omkring, minder Han dig om, at der *er* kun én. Hans tro og Hans overbevisning og syn er alle sammen til dig. Og når du har accepteret dem fuldstændigt i stedet for dine, vil du ikke længere have brug for dem. For tro og syn og overbevisning er kun meningsfulde, *før* sikkerhedstilstanden bliver nået. I Hamlen er de ukendte. Dog bliver Hamlen nået gennem dem.

21.33 Det er umuligt, at Guds Søn mangler tro, men han kan vælge, hvor han ville have den. Troløshed er ikke en *mangel* på tro, men tro på *ingenting*. Tro givet til illusioner mangler ikke magt, for med det tror Guds Søn, at han er magtesløs. Således er han troløs overfor sig selv, men stærk i tro på sine illusioner *om* sig selv. For tro, opfattelse og overbevisning lavede *du* som middel til at miste sikkerhed og finde synd. Denne vanvittige retning var dit valg, og med din tro på det, du valgte, lavede du det, du ønskede.

21.34 Helligånden har et brug for alle midler til synd, hvormed du søgte at finde den. Men når Han bruger dem, fører de *væk* fra synd, fordi Hans formål ligger i den modsatte retning. Han ser de *midler*, du bruger, men ikke det *formål*, som du har lavet dem til. Han ville ikke tage dem fra dig, for Han ser deres værdi som et middel til det, Han vil for dig. Du lavede opfattelse for, at du kunne få lov til at vælge blandt dine brødre og lede efter synd med dem. Helligånden ser opfattelse som et middel til at undervise dig i, at synet af et helligt forhold er alt, hvad du *ønsker* at se. Så vil du give din tro til hellighed og ønske og tro på den *på grund* af dit ønske.

21.35 Tro og overbevisning bliver knyttet til syn, da alle de midler, der engang tjente synd, nu omdirigeres til hellighed. For det, du tænker, er synd, er *begrænsning*, og den, du prøver at begrænse til kroppen, hader du, fordi du frygter. I din afvisning af at tilgive ham, ville du fordømme ham til kroppen, fordi midlet til synd er dyrebart for dig. Og så har kroppen din tro og din overbevisning. Men hellighed ville sætte din broder fri og fjerne had ved at fjerne frygt, ikke som et symptom, men ved dens kilde.

21.36 De, der ville befri deres brødre fra kroppen, kan ingen frygt *have*. De har afstået fra midlet til synd ved at vælge at lade alle begrænsninger blive fjernet. Når de ønsker at se på deres brødre i hellighed, går overbevisningens og troens magt langt hinsides kroppen, *understøtter* syn og hindrer det ikke. Men først valgte de at anerkende, hvor meget deres tro havde begrænset deres forståelse af verden, og ønsker at anbringe dens magt et andet sted, hvis et andet synspunkt blev givet dem. Miraklerne, der følger denne beslutning, bliver også født af tro. For alle, der vælger at se bort fra synd, bliver givet syn og bliver ført til hellighed.

21.37 De, der tror på synd, *må* tænke, Helligånden beder om offer, for det er sådan, de tænker, *deres* formål bliver opfyldt. Brødre, Helligånden ved, at offer intet bringer. Han laver ingen handelsaftaler. Og hvis du søger at begrænse Ham, vil du hade Ham, fordi du er bange. Gaven, som Han har givet dig, er mere end noget som helst andet, der står på denne side af Hamlen. Øjeblikket for dens anerkendelse er nær. Slut i din bevidsthed til det, der *allerede* er blevet sammensluttet. Den tro, I giver hinanden, kan opnå dette. For Han, Der elsker verden, ser den for dig uden én plet af synd på den og i uskylden, der gør synet af den lige så smukt som Hamlen.

21.38 Din tro på offer har givet det stor magt i dit syn bortset fra, du ikke indser, du ikke kan se *på grund* af det. For offer må blive afkrævet en krop af en anden krop. Sindet kunne hverken bede om eller modtage

det fra sig selv. Lige så lidt kunne kroppen. Hensigten er i sindet, der prøver at bruge kroppen til at udføre de midler til synd, som *sindet* tror på. Således er sammenslutningen af sind og krop en uundgåelig tro for de, der værdsætter synd. Og således er offer uvægerligt et middel til begrænsning og dermed til had.

21.39 Tror du, Helligånden er optaget af *dette*? Han giver ikke det, det er Hans formål at føre dig *fra*. Du tænker, Han ville berøve dig for dit bedste. Men "bedste" og "berøvelse" er modsætninger og kan ikke meningsfuldt slutte sig sammen på nogen som helst måde. Det er som at sige, at månen og solen er én, fordi de kommer med nat og dag, og derfor *må* de være sammensluttet. Dog er synet af den ene ikke andet end tegnet på, den anden forsvandt ud af syne. Det er heller ikke muligt, at det, der giver lys, er ét med det, der afhænger af mørke for at blive set. Ingen af dem kræver offer af den anden. Dog, på den andens *fravær* afhænger de hver især.

21.40 Kroppen blev lavet til at være et offer til synd, og i mørket bliver den stadigt set sådan. Dog i lysets syn bliver den set på ganske anderledes. Du *kan* have tro på den til at tjene Helligåndens mål og give den magt til at tjene som middel til at hjælpe de blinde til at se. Men i deres seen, ser de *forbi* den, ligesom du gør. Den tro og den overbevisning, du gav den, *tilhører* hinsides. Du gav opfattelse og overbevisning og tro fra sind til krop. Lad dem nu blive givet tilbage til det, der frembragte dem, og stadigt kan bruge dem til at frelse sig selv fra det, det lavede.

V. Frygten for at se indad

21.41 Helligånden vil *aldrig* lære dig, at du er syndig. Fejl vil Han rette, men dette gør ingen bange. Du er virkeligt bange for at se indad og se den synd, du tror, er der. Dette ville du ikke være bange for at indrømme. Frygt i forbindelse med synd bedømmer egoet til at være ganske passende og smiler godkendende. Det har ingen frygt for at lade dig føle dig skamfuld. Det tvivler ikke på din tro og tro på synd. Dets templer ryster ikke på grund af dette. Din tro på, at synd er der, vidner ikke om andet end dit ønske om, at den skal *være* der at se. Dette synes blot at være kilden til frygt.

21.42 Husk, at egoet ikke er alene. Dets styre *er* behersket, og dets ukendte "fjende", Hvem det ikke engang kan se, frygter det. Højt fortæller egoet dig ikke at se indad, for hvis du gør det, vil dine øjne lyse på synd, og Gud vil slå dig blind. Dette tror du, og så ser du ikke efter. Dog dette er ikke egoets skjulte frygt, heller ikke din, der tjener det. Virkeligt højrøstet erklærer egoet, at det er - *for* højt og *for* ofte. For nedenunder dette konstante råb og denne hektiske proklamerer er

egoet ikke sikker på, det er sådan. Nedenunder din frygt for at se indad på grund af synd er endnu en frygt og en, der får egoet til at skælve.

21.43 Hvad hvis du så indad og *ingen* synd så? Dette "skræmmende" spørgsmål er et, egoet *aldrig* stiller. Og du, der spørger det nu, truer egoets hele forsvarssystem for alvorligt til, at det vil besvære sig med at foregive, det er din ven. De, der har sluttet sig sammen med deres brødre, *har* frigjort sig fra deres tro på, at deres identitet ligger i egoet. Et helligt forhold er et, hvori du slutter dig til det, der er en del af dig i *sandhed*. Og din tro på synd er *allerede* blevet rystet, og du er heller ikke helt uvillig nu til at se indad og ikke se den.

21.44 Din befrielse er stadig kun delvis - stadig begrænset og ufuldstændig, dog født indeni dig. Ikke helt vanvittig, har du været villig til at se på meget af din sindssyge og anerkende dens vanvid. Din tro bevæger sig indad, forbi sindssyge og videre til fornuft. Og det, din fornuft fortæller dig nu, ville egoet ikke høre. Helligåndens formål blev accepteret af den del af dit sind, som egoet ikke kender til. *Du* gjorde heller ikke. Og dog er denne del, som du nu identificerer dig med, ikke bange for at se på sig selv. Den *kender* ingen synd. Hvordan kunne den ellers være blevet villig til at se Helligåndens formål som sit eget?

21.45 Denne del har set din broder og genkendt ham fuldstændigt siden tiden begyndte. Og den ønskede intet andet end at slutte sig sammen med ham og at være fri igen, som den engang var. Den har ventet på frihedens fødsel, frigørelsens accept, for at komme til dig. Og nu anerkender du, at det ikke var egoet, der sluttede sig til Helligåndens formål, og så *må* der være noget andet. Tro ikke, at *dette* er vanvid. For dette fortæller din *fornuft* dig, og det følger perfekt fra det, du allerede har lært.

21.46 Der er ingen inkonsekvens i det, Helligånden underviser i. Dette er de *tilregneliges* ræsonnement. I har opfattet egoets galskab og er ikke blevet gjort bange, fordi I ikke valgte at tage del i det. Nogle gange bedrager det jer stadig. Dog, i jeres mere tilregnelige øjeblikke, vækker dets skrålen ingen rædsel i jeres hjerter. For I har indset, at alle de gaver, det ville trække tilbage fra jer i raseri over jeres "formastelige" ønske om at kigge indenad, *ønsker* I ikke. Et par resterende nipsgenstande ser stadig ud til at skinne og fange jeres øje. Alligevel ville I ikke "sælge" Hamlen for at få dem.

21.47 Og nu *er* egoet bange. Dog det, det hører med rædsel, hører den anden del som den sødste musik - den Sang, den længtes efter at høre, siden egoet først kom ind i jeres sind. Egoets svaghed er dens styrke. Frihedens Sang, der synger en anden verdens lovprisninger, bringer håb om fred til den. For den *husker* Hamlen, og nu ser den, at Hamlen

omsider er kommet til jorden, hvorfra egoets styre har holdt det ude så længe. Hamlen er kommet, fordi den fandt et hjem i jeres forhold på jorden. Og jorden kan ikke længere beholde det, der er blevet givet Hamlen som dens eget.

21.48 Se blidt på hinanden, og husk, egoets svaghed bliver åbenbart i begge jeres syn. Det, det ville holde adskilt, har mødtes og sluttet sig sammen, og ser frygtløst på egoet. Små børn, uskyldige i synd, følger med glæde vejen til sikkerhed. Bliv ikke tilbageholdt af frygtens sindssyge insistering på, at sikkerhed ligger i tvivl. Dette har ingen mening. Hvad gør det dig, hvor højt det bliver proklameret? Det meningsløse bliver ikke gjort meningsfuldt af gentagelse og højtråben. Den stille vej er åben. Følg den med glæde og spørg ikke om det, der må være sådan.

VI. Fornuft og Opfattelse

21.49 Opfattelse vælger og laver den verden, du ser. Den udvælger bogstaveligt talt det, som sindet dikterer. Lovene om størrelse og form og lysstyrke ville måske holde, hvis andre ting var ligeværdige. De er *ikke* ligeværdige. For det, du leder efter, er du langt mere tilbøjelig til at opdage end det, du foretrækker at overse. Den stille lille Guds Stemme for Gud bliver ikke druknet af alle egoets hæse skrig og meningsløse rablen til de, der *ønsker* at høre det. Opfattelse er et *valg* og ikke en kendsgerning. Men af dette valg afhænger langt mere, end du måske indser endnu. For på den stemme, du vælger at høre, og på de syn, du vælger at se, afhænger hele din tro helt og holdent på det, du *er*. Opfattelse er kun et vidne til dette og *aldrig* til virkelighed. Dog kan den vise dig de betingelser, hvori bevidsthed om virkeligheden er mulig, eller de hvor den aldrig kunne være.

21.50 Virkelighed behøver intet samarbejde fra dig for at være sig selv. Men din bevidsthed om den har brug for din hjælp, fordi den er dit valg. Lyt til det egoet siger, og se det, det dirigerer dig til at se, og det er sikkert, at du vil se dig selv som lille bitte, sårbar og bange. Du vil opleve depression, en fornemmelse af værdiløshed og følelser af forgængelighed og uvirkelighed. Du vil tro, at du er hjælpeløst bytte for kræfter langt hinsides din egen kontrol og langt mere magtfulde end dig. Og du vil tro, den verden, du lavede, dirigerer din skæbne. For dette vil være din *tro*. Men tro aldrig, fordi det er din tro, det gør det til virkelighed.

21.51 Der er et andet syn og en anden Stemme, hvori din frihed ligger og kun venter på dit valg. Og hvis du anbringer din tro i dem, vil du opfatte et andet Selv i dig. Dette andet selv ser mirakler som naturlige. De er lige så enkle og naturlige for Det som at trække vejret er for

kroppen. De er det indlysende svar på kaldet på hjælp, det eneste, Det laver. Mirakler synes unaturlige for egoet, fordi det ikke forstår, hvordan adskilte sind kan påvirke hinanden. De *kunne* heller ikke gøre det. Men sind kan ikke *være* adskilte. Dette andet Selv er fuldstændigt klar over dette. Og således erkender Det, at mirakler ikke påvirker en andens sind, kun Dets eget. [De ændrer altid *dit* sind.] Der *er* intet andet.

21.52 Du indser ikke hele omfanget af, hvordan idéen om adskillelse har grebet ind i fornuft. Fornuft ligger i det andet Selv, du har afskåret fra din bevidsthed. Og intet, du har tilladt at blive i den, er i stand til fornuft. Hvordan kan det fragment af sindet, der er blottet for fornuft, forstå det, fornuft er eller begribe de oplysninger, den ville give? Alle typer af spørgsmål kan opstå i det, men hvis det grundlæggende spørgsmål stammer fra fornuft, vil det ikke stille det. Ligesom alt, der stammer fra fornuft, er det grundlæggende spørgsmål indlysende, enkelt og forbliver ustillet. Men tro ikke, fornuft ikke kunne besvare det.

21.53 Guds plan for din frelse kunne ikke være blevet fastlagt uden din vilje og dit samtykke. Den må være blevet accepteret af Guds Søn, for det, Gud vil for ham, *må* han modtage. For Gud vil ikke adskilt fra ham, og Guds Vilje venter heller ikke på tid for at blive gennemført. Derfor må det, der tilsluttede sig Guds Vilje, være i dig *nu*, da det er evigt. Du må have afsat et sted, hvori Helligånden kan bo, og hvor Han *er*. Han må have været der, siden behovet for Ham opstod og blev opfyldt i det samme øjeblik. Sådanne ting ville din fornuft fortælle dig, hvis du lyttede. Dog er en sådan ting tydeligvis ikke egoets "ræsonnement". Dens fremmede natur er for egoet et bevis på, at du ikke vil finde svaret der. Dog, hvis det må være sådan, må det eksistere. Og hvis det eksisterer for dig og har din frihed som formålet givet til det, må du være fri til at *finde* den.

21.54 Guds plan er enkel - aldrig cirkulær og aldrig selvdestruktiv. Han har ingen Tanker bortset fra den Selv-udvidende, og i denne må din vilje være inkluderet. Således må der være en del af dig, der kender Hans vilje og deler den. Det er ikke meningsfuldt at spørge, om det, der må være sådan, er sådan. Men det *er* meningsfuldt at spørge, hvorfor du er *ubevidst* om det, der er sådan, for dette må have et svar, hvis Guds plan for din frelse er fuldstændig. Og den må *være* fuldstændig, fordi dens Kilde ikke kender til ufuldstændighed. Hvor ville svaret være andet end i Kilden? Og hvor er *du* andet end der, hvor dette samme svar er? Din identitet, lige så meget en sand virkning af denne samme Kilde, som svaret er, må derfor være sammen og den samme.

21.55 Åh ja, du ved dette og mere end dette alene. Dog, truer en hvilken som helst del af viden adskillelse lige så meget som den hele. Og den

hele *vil* komme med en hvilken som helst del. Her er den del, du kan acceptere. Det, fornuft peger på for dig, kan du se, fordi vidnerne på dets vegne er klare. Kun de fuldstændigt sindssyge kan se bort fra dem, og du er gået forbi dette. Fornuft, i dens egen ret, er et middel, der tjener Helligåndens formål. Den bliver ikke genfortolket og omdirigeret fra syndens mål, som de andre bliver. For fornuft er hinsides egoets rækkevidde af midler.

21.56 Tro og opfattelse og tiltro kan blive fejlplaceret og tjene den store bedragers behov lige så godt som sandhed. Men fornuft har overhovedet ingen plads i vanvid, og den kan heller ikke tilpasses, så den passer til dets formål. Tro og tiltro er stærke i vanvid og leder opfattelse mod det, sindet har værdsat. Men fornuft går ikke ind i dette overhovedet. For opfattelsen ville falde bort øjeblikkeligt, hvis fornuft blev anvendt. Der *er* ingen fornuft i sindssyge, for den afhænger fuldstændigt af fornufte fravær. Egoet bruger den aldrig, fordi det ikke indser, at den eksisterer. De delvist sindssyge har adgang til den, og kun de har behov for den. Viden afhænger ikke af den, og vanvid holder den ude.

21.57 Den del af sind, hvor fornuft ligger, blev viet af din vilje i forening med din Faders til at ophæve sindssyge. Her blev Helligåndens formål både accepteret og opnået på én gang. Fornuft er fremmed for sindssyge, og de, der bruger den, har fået et middel, som *ikke kan* blive anvendt på synd. Viden er langt hinsides opnåelse af nogen som helst art. Men fornuft kan tjene til at åbne døre, du lukkede imod den.

21.58 Du er kommet meget tæt på dette. Tro og tiltro har skiftet, og du har stillet det spørgsmål, som egoet *aldrig* vil stille. Fortæller din fornuft dig ikke nu, spørgsmålet må være kommet fra noget, som du ikke kender, men må tilhøre dig? Tro og tiltro, opretholdt af fornuft, kan ikke fejle i at føre til ændret opfattelse. Og i denne ændring er der lavet plads til syn. Syn udvider sig hinsides det selv, ligesom det formål, det tjener, gør, og alle midlerne til dets opnåelse.

VII. Fornuft og Korrektion

21.59 Fornuft kan ikke se synd, men *kan* se fejl, og fører til deres korrektion. Den værdsætter ikke dem, men deres korrektion. Fornuft vil også fortælle dig, når du tror, du synder, kalder du på hjælp. Dog, hvis du ikke accepterer den hjælp, du kalder på, vil du ikke tro, at den er din at give. Og så vil du ikke give den og således *opretholde* troen. For ukorrigerede fejl af nogen som helst art bedrager dig angående den magt, der er i dig til at *lave* korrektion. Hvis den kan korrigere, og du ikke tillader den at gøre det, nægter du dig selv og din broder den. Og

hvis han deler denne samme tro, vil I begge tro, at I er forbandede. Dette kan du skåne ham og dig selv for. Fornuften ville ikke gøre plads til korrektion i dig alene.

21.60 Korrektion kan ikke blive accepteret eller nægtet af dig *uden* din broder. Synd ville hævde, den kan. Dog fortæller fornuft dig, at du ikke kan se din broder eller dig selv som syndige og stadig opfatte den anden som uskyldig. Hvem ser på sig selv som skyldig og ser en syndfri verden? Og hvem kan se en syndig verden og se på sig selv adskilt fra den? Synd ville hævde, du må være adskilt. Men fornuft fortæller dig, at dette må være forkert. Hvis du er tilsluttet, hvordan kunne det ske, at du har private tanker? Og hvordan kunne tanker, der indgår i dem, der synes at være dine alene ingen virkning have overhovedet på det, der *er* dit? Hvis sind er sluttet sammen, er dette umuligt.

21.61 Ingen kan tænke kun for sig selv, da Gud ikke tænker uden sin Søn. Kun hvis begge var i kroppe, kunne dette være sådan. Et sind kunne heller ikke tænke kun for sig selv, medmindre kroppen *var* sindet. For kun kroppe kan være adskilte og derfor uvirkelige. Vanviddets hjem kan ikke være fornuftens hjem. Dog, det er let at forlade vanviddets hjem, hvis du ser fornuft. Du forlader ikke sindssyge ved at gå et andet sted hen. Du forlader den simpelthen ved at acceptere fornuft, hvor vanvid var. Vanvid og fornuft ser de samme ting, men det er sikkert, at de ser forskelligt på dem.

21.62 Vanvid er et angreb på fornuft, der driver den ud af sindet og indtager dens plads. Fornuft angriber ikke, men indtager stilfærdigt vanviddets plads og erstatter vanvid, hvis det er den sindssyges vilje at lytte til den. Men de sindssyge kender ikke deres vilje. For de tror, de ser kroppen og lader deres vanvid fortælle dem, den er ægte. Fornuft ville være ude af stand til dette. Og hvis du ville forsvare kroppen mod din fornuft, vil du ikke forstå kroppen eller dig selv.

21.63 Kroppen adskiller dig ikke fra din broder, og hvis du tror, den gør, er du sindssyg. Men vanvid har et formål og tror, det også har midlerne til at gøre sit formål virkeligt. At se kroppen som en barriere mellem det, fornuft fortæller, du *må* være tilsluttet, må være sindssyg. Du kunne heller ikke se den, hvis du hørte fornuftens stemme. Hvad kan der være, der står mellem det, der er kontinuerligt? Og hvis der ikke er noget imellem, hvordan kan det, der indgår i en del holdes væk fra andre dele? Fornuft ville fortælle dig dette. Men tænk over det, du må erkende, hvis det er tilfældet.

21.64 Hvis du vælger synd i stedet for helbredelse, ville du dømmes Guds Søn til det, der aldrig kan blive korrigeret. Du fortæller ham med

dit valg, at han er fordømt - adskilt fra dig og fra hans Fader for evigt og uden håb om tryk tilbagevenden. Du underviser ham i dette, og du vil lære af ham *nøjagtigt* det, du underviste i. For du kan kun undervise ham i, at han er, som du ville have ham, og det, du vælger, han er, er kun dit valg for *dig*. Dog, tro ikke, dette er skræmmende. At du er sluttet sammen med ham er en blot og bar kendsgerning, ikke en fortolkning. Hvordan kan en kendsgerning være skræmmende, medmindre den er i uoverensstemmelse med det, du holder mere kært end sandheden? Fornuft vil fortælle dig, at denne kendsgerning er din frigivelse. Hverken din broder eller du selv kan blive angrebet alene. Men ingen af jer kan acceptere et mirakel i stedet *uden*, den anden bliver velsignet af det og helbredt for smerte.

21.65 Fornuft, ligesom kærlighed, ville berolige dig og søger at ikke gøre dig bange. Magten til at helbrede Guds Søn er givet dig, fordi han *må* være ét med dig. Du *er* ansvarlig for, hvordan han ser sig selv. Og fornuft fortæller dig, at den er givet dig til at ændre hele hans sind, som er ét med dig, på bare et øjeblik. Og et hvilket som helst øjeblik tjener til at bringe fuldstændig korrektion af hans fejl og gøre ham hel. Det øjeblik, som du vælger at lade *dig selv* blive helbredt, i det samme øjeblik bliver hele hans frelse set som komplet med din. Fornuft er givet dig for at forstå, at dette er således. For fornuft, venlig, ligesom det formål, den er midlet til, fører støt væk fra vanvid mod sandhedens mål. Og her vil du lægge byrden ved at fornægte sandhed ned. *Dette* er den byrde, der er frygtelig og ikke sandheden.

21.66 At I er sammensluttet, er din frelse - Hamlens gave, ikke frygtens gave. Synes Hamlen at være en byrde for dig? I vanvid, ja. Og dog, det vanvid ser, må fordrives med fornuft. Fornuft forsikrer dig om, at Hamlen er det, du *ønsker*, og *alt* hvad du *ønsker*. Lyt til Ham, Der taler med fornuft og bring din fornuft på linje med Hans. Vær villig til at lade fornuft være det middel, hvormed Han vil instruere dig i, hvordan du kan efterlade sindssygdom. Skjul dig ikke bag sindssyge for at undslippe fra fornuft. Det, vanvid ville skjule, holder Helligånden stadigt frem til alle og enhver til at se på med glæde.

21.67 Du *er* din broders frelser. Han er din. Fornuft taler bestemt lykkeligt om dette. Denne nådige plan blev givet kærlighed af Kærlighed. Og det, Kærlighed planlægger er ligesom Den Selv i dette: Værende forenet, ville Den have dig til at lære det, *du* må være. Og værende ét med Den, må det være givet dig at give det, Den har givet og stadigt giver. Brug kun et øjeblik på den glade accept af det, der er givet dig at give din broder, og lær med ham det, der er blevet givet jer *begge*. At give er ikke mere velsignet end at modtage. Men heller ikke mindre.

21.68 Guds Søn bliver *altid* velsignet som én. Og når hans taknemmelighed går ud til dig, der velsignede ham, vil fornuft fortælle dig, at det ikke kan være, du står adskilt fra velsignelse. Den taknemmelighed, han tilbyder dig, minder dig om den tak, din Fader giver dig for at fuldende Ham. Og her alene fortæller fornuft dig, at du kan forstå det, du må være. Din Fader er lige så tæt på dig som din broder er. Dog, hvad er der, der kunne være nærmere dig end dit Selv?

21.69 Den magt, du har over Guds Søn, er ikke en trussel mod hans virkelighed. Den *vidner* kun om den. Hvor kunne hans frihed ligge i andet end ham selv, hvis han allerede er fri? Og hvem kunne binde ham andre end ham selv, hvis han fornægter sin frihed? Gud hånes ikke; lige så lidt kan Hans Søn blive fængslet undtagen efter hans eget ønske. Og det er efter hans eget ønske, at han bliver befriet. Sådan er hans styrke og ikke hans svaghed. Han *er* prisgivet sin egen barmhjertighed. Og hvor han vælger at være barmhjertig, der er han fri. Men hvor han vælger at fordømme i stedet, der bliver han holdt som fange, ventende i lænker på sin benådning af sig selv for at sætte sig fri.

VIII. Opfattelse og ønsker

21.70 Ser du ikke, at al din elendighed stammer fra den underlige tro på, at du er magtesløs? At være hjælpeløs er synds *pris*. Hjælpeløshed er syndens betingelse - det ene krav, som den forlanger tro på. Kun de hjælpeløse *kunne* tro på det. Enormitet appellerer ikke til andre end de små. Og kun de, der først tror, at de *er* små, kunne se tiltrækning der. Forræderi mod Guds Søn er forsvaret for dem, der ikke identificerer sig med ham. Og du er for ham eller imod ham; enten elsker du ham eller angriber ham, beskytter hans enhed eller ser ham knust og dræbt af dit angreb.

21.71 Ingen tror, at Guds Søn er magtesløs. Og de, der ser sig selv som hjælpeløse, *må* tro, at de ikke er Guds Søn. Hvad kan de være *bortset fra* hans fjende? Og hvad kan de gøre andet end at misunde ham hans magt og med deres misundelse gøre sig selv bange for den? Dette er de mørke, tavse og bange, alene og ikke kommunikerende, bange for, Guds Søns magt vil slå dem ihjel, og de rejser deres hjælpeløshed op mod ham. De slutter sig til de magtesløses hær for at føre deres krig af hævn, bitterhed og trods mod ham for at gøre ham til ét med dem. Fordi de ikke ved, at de *er* ét med ham, ved de ikke, hvem de hader. De er bestemt en bedrøvelig hær, hver især vil lige så sandsynligt angribe sin broder eller vende sig mod sig selv, som at huske, de troede, de havde en fælles sag.

21.72 Vilde og højtlydte og stærke synes de mørke at være. Dog kender de ikke deres fjende bortset fra, de *hader* ham. I had er de kommet

sammen, men har ikke sluttet sig sammen med hinanden. For havde de gjort det, ville had være umuligt. De magtesløses hær må blive opløst i styrkes tilstedeværelse. De, der er stærke, er *aldrig* forræderriske, fordi de intet behov har for at drømme om magt og at handle deres drøm ud. Hvordan ville en hær handle i drømme? På en hvilken som helst måde overhovedet. Den kunne blive set angribe hvem som helst med hvad som helst. Drømme har ingen fornuft i sig. En blomst bliver til et forgiftet spyd, et barn bliver en kæmpe, og en mus brøler som en løve. Og kærlighed bliver vendt til had lige så let. Dette er ingen hær, men et galehus. Det, der ser synes at være et planlagt angreb, er en dårekiste.

21.73 De magtesløses hær er bestemt svag. Den har ingen våben, og den har ingen fjende. Ja, den kan løbe verden over ende og *søge* en fjende. Men den kan aldrig finde det, der ikke er der. Ja, den kan *drømme*, den fandt en fjende, men dette vil ændre sig, endog medens den angriber, så den løber straks for at finde en anden og falder aldrig til ro i sejr. Og medens den løber, vender den sig mod sig selv, og tænker, at den fangede et glimt af den store fjende, der altid undslippe dens mordiske angreb ved at blive til noget andet. Hvor forræderisk fremstår denne fjende, der ændrer sig, så det endog er umuligt at genkende ham!

21.74 Dog, had må have et mål. Der kan ikke være nogen tro på synd uden en fjende. Ville den, der tror på synd, *turde* tro, han ikke har nogen fjende? Kunne han indrømme, at ingen gjorde ham magtesløs? Fornuft ville helt sikkert byde ham ikke længere søge det, der ikke er der til at finde. Dog, først må han være villig til at opfatte en verden, hvor den ikke er. Det er ikke nødvendigt, at han forstår, *hvordan* han kan se den. Han burde heller ikke prøve. For hvis han fokuserer på det, han ikke kan forstå, vil han kun understrege sin hjælpeløshed og lade synd fortælle ham, at hans fjende må være *ham selv*. Men lad ham kun stille sig selv disse spørgsmål, som han må beslutte sig om for at få det gjort for sig:

21.75 *Ønsker jeg en verden, jeg regerer i stedet for en, der regerer mig?*

Ønsker jeg en verden, hvor jeg er magtfuld i stedet for hjælpeløs?

Ønsker jeg en verden, hvor jeg ingen fjender har og ikke kan synde?

*Og ønsker jeg at se det, jeg fornægtede, **fordi** det er sandheden?*

21.76 Du har allerede besvaret de tre første spørgsmål, men endnu ikke det sidste. For dette ene virker stadigt skræmmende og forskelligt fra de andre. Dog ville fornuft forsikre dig om, de *er* alle det samme. Vi sagde, at dette år ville understrege ensartetheden af ting, der *er* det samme. Dette sidste spørgsmål, der bestemt er det sidste, du behøver at

beslutte dig for, synes stadig at rumme en trussel, resten har mistet for dig. Og denne indbildte forskel vidner om din tro på, at sandhed måske er den fjende, du muligvis endnu finder. Her vil det så synes at være det sidste tilbageværende håb om at finde synd og ikke acceptere magt.

21.77 Glem ikke, at valget mellem sandhed eller synd, magt eller hjælpeløshed er valget mellem at angribe eller helbrede. For helbredelse kommer af magt og angreb af hjælpeløshed. Den, du angriber, *kan* du *ikke* ønske at helbrede. Og den, du ville have helbredt, må være den, du valgte til at være *beskyttet* mod angreb. Og hvad er denne beslutning andet end valget om at se ham gennem kroppens øjne eller lade ham blive åbenbaret for dig gennem syn? *Hvordan* denne beslutning fører til dens virkninger, er ikke dit problem. Men det, du *ønsker* at se, *må* være dit valg. Dette er et kursus i *årsag* og ikke virkning.

21.78 Overvej omhyggeligt dit svar på det sidste spørgsmål, du stadig har efterladt ubesvaret. Og lad din fornuft fortælle dig, at det *må* blive besvaret og *er* besvaret i de andre tre. Og så vil det være klart for dig, at når du ser på syndens virkninger i nogen som helst form, er alt, hvad du behøver at gøre simpelthen at spørge dig selv,

21.79 *Er dette det, jeg ville se? Ønsker jeg dette?*

21.80 Dette er din *eneste* beslutning; denne er betingelsen for det, der sker. Det er uden betydning for, *hvordan* det sker, men ikke *hvorfor*. Du *har* kontrol over dette. Og hvis du vælger at se en verden uden en fjende, hvori du ikke er hjælpeløs, *vil* midlerne til at se den blive givet dig.

21.81 Hvorfor er det sidste spørgsmål så vigtigt? Fornuft vil fortælle dig hvorfor. Det er det samme som de andre tre undtagen i *tid*. De andre er beslutninger, der kan blive taget og derefter opgivet og taget igen. Men sandhed er konstant og indebærer en tilstand, hvor vaklen er umulig. Du kan ønske en verden, du regerer, der ikke regerer dig, og skifte mening. Du kan ønske at bytte din hjælpeløshed for magt og miste dette samme ønske, når et lille glimt af synd tiltrækker dig. Og du kan ønske at se en syndefri verden og lade en "fjende" friste dig til at bruge kroppens øjne og ændre det, du ønsker.

21.82 I indhold *er* alle spørgsmålene det samme. For hver enkelt spørger, om du er villig til at bytte syndens verden for det, Helligånden ser, da det er dette, syndens verden fornægter. Og derfor ser de, der ser på synd, fornægtelsen af den virkelige verden. Dog tilføjer det sidste spørgsmål ønsket om *bestandighed* i dit ønske om at se den virkelige verden, så det ønske bliver det *eneste*, du har. Ved at besvare det sidste spørgsmål med "ja" tilføjer du oprigtighed til de beslutninger, du

allerede har truffet til alle de andre. For først da har du givet afkaldt på muligheden for at skifte mening igen. Når det er dette, du *ikke* ønsker, er resten besvaret fuldt ud.

21.83 Hvorfor tror du, at du er usikker på om, de andre *er* blevet besvaret? Kunne det være nødvendigt, de bliver stillet så ofte, hvis de var? Indtil den sidste beslutning er blevet truffet, er svaret både "ja" og "nej." For du har svaret "ja" uden at opfatte, at "ja" *må* betyde "ikke nej." Ingen beslutter sig imod sin lykke, men han kan gøre det, hvis han ikke ser, han gør det. Og hvis han ser sin lykke som altid omskiftelig, nu dette, nu det og nu en flygtig skygge knyttet til intet, beslutter han sig *bestemt* imod den.

21.84 Flygtig lykke eller lykke i foranderlig form, der skifter med tid og sted, er en illusion, der ingen mening har. Lykke *må* være konstant, fordi den bliver opnået ved at opgive ønsket om ukonstant. Glæde kan ikke blive opfattet *undtagen* gennem konstant syn. Og konstant syn kan kun blive givet de, der *ønsker* sig bestandighed. Magten i Guds Søns ønske forbliver beviset på, at han tager fejl, der ser sig selv som hjælpeløs. Ønsk hvad du vil, og du *vil* se på det og tænke det virkeligt. Ingen tanke har andet end magten til at frigive eller dræbe. Og ingen kan forlade tænkerens sind eller efterlade ham upåvirket.

IX. Den indre skift

21.85 Så er tanker farlige? For kroppe, *ja!* De tanker, der ser ud til at dræbe, er de, der lærer tænkeren, at han *kan* blive dræbt. Og så dør han *på grund* af det, han lærte. Han går fra liv til død, det endegyldige bevis på, at han værdsatte ukonstant mere end konstant. Han *tænkte* bestemt, han ønskede lykke. Dog ønskede han den ikke, *fordi* den var sandheden og derfor *må* være konstant.

21.86 Glædens bestandighed er en tilstand, ganske fremmed for din forståelse. Dog, hvis du endog kunne forestille dig det, den *må* være, ville du ønske den, selvom du forstår den ikke.

21.87 Lykkens bestandighed har ingen undtagelser - ingen ændringer af nogen som helst art. Den er urokkelig, ligesom Guds kærlighed for Hans skabelse er. Sikker på sit syn, ligesom dens Skaber er på det, Han ved, ser den på alting og ser, det er det samme. Den ser ikke det flygtige, for den ønsker, at alt skal være som den selv og se den sådan. Intet har magt til at forvirre dens bestandighed, fordi dens eget ønske ikke kan blive rokket. Den kommer lige så sikkert til dem, der ser, det endegyldige spørgsmål er nødvendigt for resten, da fred *må* komme til de, der vælger at helbrede og ikke at dømme.

21.88 Fornuft vil fortælle dig, at du *ikke kan* bede om lykke ukonstant. For hvis det, du ønsker, du modtager, og lykke er konstant, så behøver du kun bede om den én gang for at have den *altid*. Og hvis du ikke har den altid, bad du ikke om den, da den er det, den er. For ingen fejler i at bede om sit ønske fra noget, som han mener, rummer et løfte om magten til at give det. Han tager muligvis fejl i det, han beder om, hvor og hvad. Dog vil han bede, fordi ønske er en anmodning, en bøn om og lavet af én, som Gud Selv aldrig vil fejle i at besvare. Gud har allerede givet ham alt det, han *virkeligt* ønsker. Dog, det han ikke er sikker på, *kan* Gud *ikke* give. For han ønsker det ikke, mens han forbliver usikker, og Guds given må være ufuldstændig, medmindre den bliver modtaget.

21.89 Du, der fuldfører Guds vilje og er Hans lykke, hvis vilje er magtfuld som Hans, en magt, der ikke er mistet i dine illusioner, tænk omhyggeligt over, hvorfor det skulle være, at du endnu ikke har besluttet, hvordan du vil besvare det endegyldige spørgsmål. Dit svar på de andre har gjort det muligt at hjælpe dig med kun at være delvist sindsyg. Og dog er det det endegyldige, der virkeligt spørger, om du er villig til at være *fuldstændigt* tilregnelig.

21.90 Hvad er det hellige øjeblik andet end Guds opfordring til dig om at anerkende det, Han har givet dig? Her er den store opfordring til fornuft; bevidstheden om det, der altid er der til at se, den lykke, der altid kunne være din. Her er den konstante fred, du kunne opleve for evigt. Her er det, fornægtelse har nægtet *afsløret* for dig. For her er det endegyldige spørgsmål *allerede* besvaret, og det, du beder om, givet. Her er fremtiden *nu*, for tid er magtesløs på grund af dit ønske om det, der aldrig vil ændre sig. For du har bedt om, at intet står mellem helligheden i dit forhold og din *bevidsthed* om dets hellighed.

Kapitel Toogtyve:

Frelse og det hellige forhold

I. Introduktion

22.1 Hav medlidenhed med jer selv, så længe slavebundet. Glæd jer, de, som Gud har sammensluttet, er kommet sammen og behøver ikke længere se på synd adskilt. Ingen to kan se på synd sammen, for de kunne aldrig se den på samme sted og tid. Synd er en strengt individuel opfattelse, set i den anden, dog troet af hver især at være indeni ham selv. Og hver enkelt af dem synes at lave en forskellige fejl, og én den anden ikke kan forstå. Brødre, det *er* den samme, lavet af den samme og tilgivet den, der lavede den, på samme måde.

22.2 Jeres forholds hellighed tilgiver jer begge og ophæver virkningerne af det, I begge troede og så. Og med deres bortgang er behovet for synd forsvundet med dem. Hvem har brug for synd? Kun de ensomme og alene, der ser deres brødre forskellige fra dem selv. Det er denne forskel, set, men ikke virkelig, der får behovet for synd, ikke virkeligt, men set, til at synes berettiget. Og alt dette ville være virkeligt, hvis synd var det. For et uheldig forhold er baseret på forskelle, hvor hver især tænker, at den anden har det, han ikke har. De kommer sammen, hver især for at fuldkommengøre sig selv og berøve den anden. De bliver, indtil de tror, der ikke er noget tilbage at stjæle, og går så videre. Og så vandrer de gennem en verden af fremmede ulig dem selv og lever med deres kroppe, måske under et fælles tag, der huser ingen af dem - i det samme værelse og og en verden fra hinanden.

22.3 Et helligt forhold begynder fra en anderledes forudsætning. Hver især har kigget indeni og ingen mangel set. Ved at acceptere sin færdiggørelse ville han udvide den ved at slutte sig sammen med en anden, hel som sig selv. Han ser ingen forskel mellem disse selver, for forskelle er kun af kroppen. Derfor kigger han ikke på noget, han ville tage. Han fornægter ikke sin egen virkelighed, *fordi* den er sandheden. Lige under Hamlen står han, men tæt nok til ikke at vende tilbage til jorden. For dette forhold har Hamlens hellighed. Hvor langt hjemmefra kan et forhold, så lig Hamlen, være?

22.4 Tænk en gang, hvad et helligt forhold kan undervise i! Her bliver troen på forskelle ophævet. Her er troen på forskelle skiftet til lighed. [Og her bliver synet af forskelle omdannet til *syn*.] Og fornuft kan nu kan føre jer til jeres forenings logiske konklusion. Den må udvide sig hinsides den selv, som I udvidede jer hinsides kroppen for at *lade* jer blive sluttet sammen. Den må række ud hinsides sig selv, som I rakte ud hinsides kroppen for at lade jer blive sammenføjet. Og nu udvider ligheden, som du så, sig, og fjerner til sidst al følelse af forskelle, så at ligheden, der ligger nedenunder dem alle bliver åbenbar. Her er den gyldne cirkel, hvor du anerkender Guds Søn. For det, der er født ind i et helligt forhold, kan *aldrig* ende.

II. Det hellige forholdsbudskab

22.5 Lad fornuft tage et endnu et skridt. Hvis du angriber den, Gud ville helbrede og hader den, Han elsker, så *har* du og din Skaber en forskellig vilje. Dog hvis du *er* Hans Vilje, det, du så må tro, er, at du ikke er *dig selv*. Du kan virkelig tro dette, og du *gør* det. Og du *har* tillid til dette og ser meget bevis på dets vegne. Og hvor, undrer du dig, opstår din mærkelige uro, din fornemmelse af at være frakoblet og din hjem søgende frygt for manglende mening med dig selv? Det er, som

om du vandrede ind uden en plan af nogen som helst art bortset fra at vandre væk, for kun det synes sikkert.

22.6 Dog, vi har hørt en meget lignende beskrivelse tidligere, men den var ikke af *dig*. Og dog, denne mærkelige idé, som den *virkeligt* nøjagtigt beskriver, *tror* du, er dig. Fornuft ville fortælle dig, at den verden, du ser gennem øjne, der ikke er dine, *må* ingen mening have for dig. Hvem ville syn sådan som dette sende sine meddelelser tilbage til? Helt sikkert ikke dig, hvis syn er fuldstændig uafhængigt af øjnene, der ser på verden. Hvis dette ikke er dit syn, hvad kan det vise dig? Hjernen kan ikke fortolke det, *dit* syn ser. Dette ville du forstå. Hjernen fortolker kroppen, som den er en del af. Men det, den siger, kan *du* ikke forstå. Dog, har du lyttet til den. Og længe og hårdt prøvede du at forstå dens budskaber. Du indså ikke, det er umuligt at forstå det, der fejler fuldstændigt i at nå dig.

22.7 Du har overhovedet ingen budskaber modtaget, du forstår. For du har lyttet til det, der aldrig kan kommunikere overhovedet. Tænk, hvad der så skete. Ved at fornægte det, du er, og være fast i troen på, at du er noget andet, *blev* dette "noget andet", som du har lavet til at være dig selv, dit syn. Dog må det være det "noget andet", der ser, og som *ikke* dig, *forklarer* sit syn til dig. *Dit* syn ville naturligvis gøre dette ganske unødvendigt. Dog, hvis dine øjne er lukkede, og du har påkaldt denne ting til at lede dig ved at bede den om at forklare dig den verden, den ser, har du ingen grund til ikke at lytte eller mistænke, at det, den fortæller dig, ikke er sandt. Fornuft ville fortælle dig, at det ikke kan være sandt, *fordi* du ikke forstår det. Gud har ingen hemmeligheder. Han fører dig ikke gennem en verden af elendighed og venter på at fortælle dig i rejsens slutning, hvorfor Han gjorde dette mod dig.

22.8 Hvad kunne være hemmeligt for Guds vilje? Dog tror du, at *du* har hemmeligheder. Hvad kunne dine hemmeligheder være bortset fra en *anden* vilje, der er din egen, adskilt fra Hans? Fornuft ville fortælle dig, dette er ingen hemmelighed, der behøver at blive skjult som en synd. Men bestemt en fejl! Lad ikke din frygt for synd beskytte den mod korrektion, for skyldens tiltrækning er kun frygt. Her er den følelse, som du lavede, uanset hvad den måtte se ud til at være. Dette er hemmeligholdelsens følelsen af private tanker og af kroppen. Dette er den ene følelse, der modsætter sig kærlighed og altid fører til syn af forskelle og tab af lighed. Her er den ene følelse, der holder dig blind, afhængig af det selv, du tror, du lavede til at lede dig gennem den verden, det lavede til dig.

22.9 Dit syn blev givet dig sammen med alting, du kan forstå. Du vil ikke opfatte noget problem med at forstå det, dette syn fortæller dig, for alle og enhver ser kun det, han tror, han *er*. Og det, dit syn ville vise

dig, vil du forstå, *fordi* det er sandheden. Kun dit syn kan formidle det til dig, *du* kan se. Det når dig direkte uden et behov for at blive fortolket for dig. Det, der behøver fortolkning, *må* være fremmed. Det vil heller aldrig blive gjort forståeligt af en tolk, du ikke kan forstå.

22.10 Af alle de budskaber, du har modtaget og fejlet i at forstå, er dette kursus alene *åbent* for din forståelse og *kan* blive forstået. Dette er dit *sprog*. Du forstår det dog ikke endnu, fordi hele din kommunikation er kun som en babys. De lyde en baby laver, og det, han hører, er meget upålideligt, og det betyder forskellige ting for ham på forskellige tidspunkter. Hverken de lyde, han hører, eller synene, han ser, er endnu stabile. Men det, han hører og ikke forstår, vil blive hans modersmål, hvorigennem han vil kommunikere med dem omkring sig, og de med ham. Og de mærkelige, skiftende, dem, han ser om sig, vil blive hans trøstere for ham, og han vil anerkende sit hjem og se dem der sammen med sig.

22.11 Så i ethvert helligt forhold bliver evnen til at kommunikere i stedet for at adskille genfødt. Dog *er* et helligt forhold, selv for et så nyligt genfødt fra et uheldigt forhold, dog mere ældgammelt end den gamle illusion, som det nu har erstattet, ligesom en baby i sin genfødsel. Dog i dette spædbarn bliver dit syn givet tilbage til dig, og han vil tale det sprog, I begge kan forstå. Han bliver ikke ernæret af det "noget andet", du troede var dig. Han blev ikke givet der og blev heller ikke modtaget af noget som helst andet end dig selv. For ingen to mennesker kan forene sig undtagen gennem Kristus, Hvis syn ser dem som én.

22.12 Tænk, hvad der er givet jer, mine hellige brødre. Dette barn vil lære jer det, I ikke forstår, og gør det tydeligt. For hans vil ikke være nogen fremmed tunge. Han vil ingen tolk behøve til dig, for det var dig, der lærte ham det, han ved, *fordi* du vidste det. Han kunne ikke komme til nogen som helst andre end dig, aldrig til "noget som helst andet." Hvor Kristus er trådt ind, er ingen alene, for aldrig kunne Han finde et hjem i de adskilte. Dog må Han blive genfødt ind i sit gamle hjem, så tilsyneladende nyt og dog så gammelt som Han, en lille bitte nykommer, afhængig af helligheden i jeres forhold for at kunne lade Ham leve.

13 Vær sikker på, Gud ikke betroede sin Søn til den uværdige. Intet andet end det, der er en del af Ham, er værdigt til at blive tilsluttet. Det er heller ikke muligt, at noget som helst, der ikke er del af Ham, *kan* tilslutte sig. Kommunikationen må være blevet genoprettet for de, der tilslutter sig, for dette kunne de ikke gøre gennem kroppe. Hvad har så sluttet sig til dem? Fornuft vil fortælle jer, at de må have set hinanden gennem et syn, ikke af kroppen, og kommunikeret på et sprog, kroppen

ikke taler. Ej heller kunne det være et skræmmende syn eller en skræmmende lyd, der blidt drog dem ind i én. Snarere så hver især i den anden et perfekt husly, hvor hans Selv kunne blive genfødt i sikkerhed og i fred. Sådan sagde hans fornuft til ham; sådan troede han, fordi det var sandheden.

22.14 Her er den første direkte opfattelse, som du har lavet. Du lavede den gennem bevidsthed ældre end opfattelse og dog genfødt på bare et øjeblik. For hvad er tid for det, der altid var sådan? Tænk, hvad det øjeblik bragte - anerkendelsen af, at det "noget andet", du troede var dig, er en illusion. Og sandhed kom øjeblikkeligt for at vise dig, hvor dit Selv må være. Det er *fornægtelse* af illusioner, der påkalder sandhed, for at fornægte illusioner er at anerkende, at frygt er meningsløs. Ind i det hellige hjem, hvor frygt er magtesløs, træder kærlighed heldigvis, taknemmelig for, den er ét med dig, der tilsluttede dig for at lade den komme ind.

22.15 Kristus kommer til det, der er ligesom Ham Selv, ikke anderledes. For Han bliver altid draget til sig selv. Hvad er så lig Ham som et hellig forhold? Og det, der drager jer sammen, drager Ham til jer. Her er Hans sødme og Hans blide uskyld beskyttet mod angreb. Og her kan Han vende tilbage med tillid, for tro på hinanden er altid tro på Ham. I har virkelig ret i at kigge på hinanden som Hans udvalgte hjem, for her vil I med Ham og med Hans Fader. Dette er jeres Faders Vilje for jer og jeres med Hans. Og hvem, der bliver draget til Kristus, bliver draget til Gud, så sikkert som begge bliver draget til ethvert helligt forhold, hjemmet, forberedt til dem efterhånden, som jorden bliver vendt til Hamlen.

III. Din Broders syndfrihed

22.16 Det modsatte af illusioner er ikke desillusionering, men sandhed. Kun for egoet, for hvilket sandhed er meningsløs, ser de ud til at være de eneste alternativer og forskellige fra hinanden. I sandhed, de er det samme. Begge bringer den samme mængde elendighed, skønt hver enkelt synes at være måden at miste den elendighed på, den anden bringer. Hver illusion bærer smerter og lidelser i de mørke folder af den tunge klædning med hvilken, den skjuler sin intethed. Dog, i disse mørke og tunge klædninger er de, der søger illusioner tildækket og skjult fra sandheds glæde.

22.17 Sandhed er det modsatte af illusioner, fordi den tilbyder glæde. Hvad andet end glæde kunne være det modsatte af elendighed? At forlade én slags elendighed og søge en anden er næppe en undslippelse. At ændre illusioner er ingen ændring at lave. Søgning efter glæde i elendighed er meningsløst, for hvordan kunne glæde blive fundet i

elendighed? Alt hvad, der er muligt i elendighedens mørke verden, er at vælge nogle aspekter ud af den, se dem som anderledes og definere forskellen som glæde. Dog, at opfatte en forskel, hvor ingen findes, vil helt sikkert fejle i at *gøre* en forskel.

22.18 Illusioner bærer kun skyld og lidelse, sygdom og død til deres troende. Den form, hvori de bliver accepteret, er betydningsløs. Ingen form for elendighed kan i fornuftens øjne blive forvekslet med glæde. Glæde er evig. Du kan bestemt være sikker på, at nogen som helst tilsyneladende lykke, der ikke varer, virkeligt er frygt. Glæde vender sig ikke til sorg, for det evige kan ikke ændre sig. Men sorg *kan* blive vendt til glæde, for tid giver efter for det evige. Kun det tidløse må forblive uændret, men alting i tid kan ændre sig med tid. Dog, hvis ændringen er virkelig og ikke fantaseret, må illusioner give efter for sandhed og ikke for andre drømme, der blot er lige så uvirkelige. Dette er ingen forskel.

22.19 Fornuft vil fortælle dig, at den eneste måde at undslippe fra elendighed på er ved at anerkende den *og gå den anden vej*. Sandhed er det samme og elendighed det samme, men de *er* forskellige fra hinanden på enhver måde, i ethvert tilfælde og uden undtagelse. At tro, at en undtagelse kan eksistere, er at forveksle det, der er det samme, med det, der er forskelligt. *En* illusion, værdsat og forsvaret mod sandheden, *gør al* sandhed meningsløs og *alle* illusioner virkelige. Således er troens magt. Det kan ikke gå på kompromis. Og tro på uskyld er tro på synd, hvis troen udelukker én levende ting og holder den adskilt fra dens tilgivelse.

22.20 Både fornuft og egoet vil fortælle dig dette, men det, de *laver* ud af det, er ikke det samme. Egoet vil forsikre dig nu, at det er umuligt for dig ingen skyld at se i nogen som helst. Og hvis dette syn er det *eneste* middel, hvormed undslippelse fra skyld kan blive opnået, så må troen på synd være evig. Dog, fornuft ser dette på en anden måde, for fornuft ser *kilden* til en idé som det, der vil gøre den sand eller falsk. Dette må være sådan, hvis idéen er ligesom dens kilde. Derfor siger fornuft, hvis undslippelse fra skyld blev givet til Helligånden som Hans formål, og af Æn for Hvem intet, Han vil, *kan* være umuligt, er midlerne til dets opnåelse *mere* end mulige. De *må* være der, og du *må have* dem.

22.21 Dette er en afgørende periode i dette kursus, for her må adskillelsen af egoet og dig blive gjort fuldstændig. For hvis du *har* midlerne til at lade Helligåndens formål blive gennemført, kan de blive *brugt*. Og *gennem* deres brug vil du opnå tro på dem. Dog, for egoet må dette være umuligt, og ingen påtager sig at gøre det, der intet håb rummer om nogensinde at blive gjort. *Du* ved, at det, din Skaber vil, er muligt, men det, du lavede, tror, det ikke er tilfældet. Nu må du vælge

mellem dig selv og en *illusion* om dig selv. *Ikke* begge, men *én*. Der er ingen mening i at forsøge at undgå denne ene beslutning. Den *må* foretages. Tro og overbevisning kan falde til begge sider, men fornuft fortæller dig, at elendighed ligger kun på den ene side og glæde på den anden.

22.22 Forlad nu ikke hinanden. For I, der er den samme, vil ikke beslutte alene eller forskelligt. Enten giver I hinanden liv eller død; enten er I hinandens frelser eller hans dommer ved at tilbyde ham fristed eller fordømmelse. Dette kursus vil blive troet fuldstændigt eller overhovedet ikke. For det er fuldstændigt sandt eller fuldstændigt falskt og kan ikke blive troet delvist. Og du vil enten undslippe fuldstændigt fra elendighed eller overhovedet ikke. Fornuft vil fortælle dig, at der er ingen mellemgrund, hvor du kan stoppe usikkert og vente med at vælge mellem Hamlens glæde og helvedes elendighed. Indtil du vælger Hamlen, *er* du i helvede og elendighed.

22.23 Der er ingen del af Hamlen, du kan tage og væve ind i illusioner. Der er heller ikke *én* illusion, du kan træde ind i Hamlen med. En frelser kan ikke være en dommer og barmhjertighed ikke fordømmelse. Og syn kan ikke forbande, men kun velsigne. Den, hvis funktion er at frelse, vil frelse. *Hvordan* han vil gøre det er hinsides din forståelse, men *hvornår* må være dit valg. For tid du lavede, og tid du *kan* befale over. Du er ikke mere en slave af tid end af den verden, du har lavede.

22.24 Lad os se nærmere på hele illusionen om, at det, du lavede, har magt til at slavebinde den, der lavede det. Dette er den samme tro, der medførte adskillelsen. Det er den meningsløse idé, at tanker kan forlade tænkerens sind, være forskellige fra det og *i* modsætning til det. Hvis dette var sandt, ville tanker ikke være sindets forlængelser, men dets fjender. Og her ser vi igen en anden form af den samme grundlæggende illusion, vi har set de mange gange før. Kun hvis det var muligt, kunne Guds Søn forlade sin Faders sind, lave sig selv anderledes og modsætte sig Hans Vilje, ville det være muligt, at det selv, han lavede og alt det, det lavede, kunne være hans herre.

22.25 Besku den store projektion, men se på den med beslutningen om, at den må være helbredt og ikke med frygt. Intet, du har lavet, har nogen som helst magt over dig medmindre, du stadig ville være adskilt fra din Skaber og med en vilje i modsætning til Hans. For kun hvis du ville tro, at Hans Søn kunne være Hans fjende, synes det muligt, at det, *du* lavede, er dit. Du ville fordømme Hans glæde til elendighed og gøre Ham anderledes. Og al den elendighed, *du* lavede, har været din egen. Er du ikke *glad* for at finde ud af, det ikke er sandt? Er det ikke velkomne nyheder at høre, ikke en af de illusioner, som du lavede, har erstattet sandheden?

22.26 Kun *dine* tanker har været umulige. Frelse *kan ikke* være det. Det er umuligt at se på din frelser som din fjende og genkende ham. Dog er det muligt at genkende ham for det, han er, hvis Gud ville have det sådan. Det, Gud har givet til dit hellige forhold, er *der*. For Det, Han gav Helligånden at give til dig, *gav* Han. Ville du ikke se på den frelser, der er blevet givet dig? Og ville du ikke med taknemmelighed udveksle bøddelens funktion, du gav ham for den, han har i sandhed? Modtag det fra ham Gud har givet ham til dig, ikke det, du prøvede at give dig selv.

22.27 Hinsides de kroppe, som du indskød mellem jer, og skinnende i det gyldne lys, der når det fra den lyse endeløse cirkel, der udvider sig for evigt, er dit hellige forhold, elsket af Gud Selv. Hvor stille det hviler i tid og dog hinsides, udødeligt dog på jorden. Hvor stor den magt der ligger i det. Tiden venter på dets vilje, og jorden ville være, som det ville have den til at være. Her er ingen adskilt vilje eller ønsket om, at *noget som helst* skal være adskilt. Dets vilje har ingen undtagelser, og det, det vil, er sandt. Hver illusion, bragt til dets tilgivelse, bliver blidt overset og forsvinder. For i dets centrum er Kristus blevet genfødt til at oplyse sit hjem med syn, der overser verden. Ville du ikke have, dette hellige hjem til også at være dit? Ingen elendighed er her, men kun glæde.

22.28 Alt, du behøver gøre for at dvæle i stilhed her med Kristus, er at dele Hans syn. Hurtigt og med glæde bliver Hans syn givet til hvem som helst, der er villig til at se sin broder syndfri. Og ingen kan forblive hinsides denne villighed, hvis I ville blive frigivet fuldstændigt fra alle synds virkninger. Ville du have delvis tilgivelse for dig selv? Kan du nå Hamlen, mens en enkelt synd stadig frister dig til at forblive i elendighed? Hamlen er perfekt renheds hjem, og Gud skabte den til *dig*. Se på din hellige broder, syndfri som dig selv, og lad ham lede dig derhen.

IV. Fornuft og det hellige forhold

22.29 Indførelsen af fornuft i egoets tankesystem er begyndelsen til dets ophævelse. For fornuft og egoet er modsatrettede. Det er heller ikke muligt for dem at sameksistere i din bevidsthed. Og fornufts mål er at gøre enkelt og derfor indlysende. Du kan *se* fornuft. Dette er ikke en leg med ord, for her er begyndelsen på et syn, der har mening. Syn er fornuft ganske bogstaveligt. Hvis det ikke er kroppens syn, *må* det blive forstået. For det er enkelt, og det, der er indlysende, og er ikke tvetydigt. Det *kan* blive forstået. Og her skilles fornuft og egoet for at gå deres forskellige veje.

22.30 Egoets hele fortsættelse afhænger af dets overbevisning om, at du ikke kan lære dette kursus. Del denne tro, og fornuft vil ikke være i stand til at se dine fejl og gøre plads for deres korrektion. Fornuft ser *gennem* fejl ved at fortælle dig, det, du troede, var virkeligt, ikke er det. Fornuft kan se forskellen mellem synd og fejltagelser, fordi den *ønsker* korrektion. Derfor fortæller den dig, det, du troede, var ukorrigerbart, *kan* blive korrigeret, og således må det have været en fejl. Egoets modstand mod korrektion fører til dets fikserede overbevisning om synd og ignorering af fejl. Det ser på *intet*, der kan blive rettet. Således fordømmer egoet og fornuft frelser.

22.31 Fornuft er ikke frelse i sig selv, men det giver plads til fred og bringer dig til en sindstilstand, hvori frelse kan blive givet dig. Synd er en blokering, fastlagt som en tung port, låst og uden en nøgle, på tværs af vejen til fred. Ingen, der ser på den uden fornuftens hjælp, ville prøve at passere den. Kroppens øjne beskuer den som solid granit, så tyk, at det ville være vanvid at forsøge at passere den. Dog, fornuft ser let gennem den, *fordi* den er en fejl. Den form, den tager, kan ikke skjule dens tomhed for fornufts øjne.

22.32 *Kun* fejlens form tiltrækker egoet. Det betyder, den ikke genkender og ikke ved, om den er der eller ej. Alting, som kroppens øjne kan se, er en fejltagelse, en fejl i opfattelse, et forvrænget fragment af helheden uden den mening, som det hele ville give. Og dog kan fejltagelser, uanset deres form, blive rettet. Synd er kun fejl i en special form, som egoet ærer. Det ville bevare alle fejl og gøre dem til synder. For her er dets egen stabilitet, dets tunge anker i den skiftende verden, det lavede - klippen, på hvilken dets kirke er bygget, og hvor dets tilbedere er bundet til kroppe og mener, kroppens frihed er deres egen.

22.33 Fornuft vil fortælle dig, at fejlens form ikke er det, der gør den til en fejltagelse. Hvis det, fejlen *skjuler*, er en fejltagelse, kan formen ikke forhindre korrektion. Kroppens øjne ser *kun* form. De kan ikke se hinsides det, de blev *lavet* til at se. Og de blev lavet til at se på fejl og ikke se forbi den. Deres opfattelse er bestemt mærkelig, for de kan kun se illusioner, ude af stand til at se hinsides syndens granitblok, og de standser ved den ydre form af ingenting. For denne forvrængede form for syn, det ydre af alting, er muren, der står mellem dig og sandheden, helt sand. Dog, hvordan kan syn, der standser ved intethed, som om den var en solid mur, virkeligt se? Det bliver holdt tilbage af form ved at være blevet lavet til at garantere, at intet andet end form vil blive opfattet.

22.34 Disse øjne, lavet til *ikke* at se, vil *aldrig* se. For idéen, de repræsenterer, forlod ikke den, der lavede den, og det er den, der lavede den, der ser igennem dem. Hvad var *målet* for den, der lavede den,

andet end ikke at se? Til dette er kroppens øjne perfekte midler, men ikke til at *se*. Se, hvordan kroppens øjne hviler på udvendige ting og ikke kan gå hinsides. Iagttag, hvordan de standser ved intethed ude af stand til at gå hinsides formen til mening. Intet så blændende som opfattelse af form. For synet af form betyder, forståelse er blevet tilsløret.

22.35 Kun *fejltagelser* har forskellige former, og således kan de bedrag. Du kan ændre form, *fordi* den ikke er sand. Den kunne ikke være virkelighed, *fordi* den kan blive ændret. Fornuft vil fortælle dig, at hvis form ikke er virkelighed, må den være en illusion og ikke er *der* at se. Og hvis du ser den, må du tage fejl, for du ser det, der *ikke* kan være virkeligt, som om det *var*. Det, der ikke kan se hinsides det, der ikke er der, *må* være forvrænget opfattelse og må opfatte illusioner som sandheden. Kunne den så *genkende* sandheden?

22.36 Lad ikke hans fejltagelsers form holde dig fra ham, hvis hellighed er din. Lad ikke synet om hans hellighed, synet af hvilket ville vise dig din tilgivelse, blive holdt fra dig af det, kroppens øjne kan se. Lad din bevidsthed om din broder ikke blive blokeret af din opfattelse af hans synder og hans krop. Hvad er der i ham, som du ville angribe, undtagen det, du forbinder med hans krop, som *du* tror kan synde? Hinsides hans fejl er hans hellighed og *din* frelse. Du gav ham ikke hans hellighed, men prøvede at se dine synder i ham for at redde dig selv. Og dog *er* hans hellighed din tilgivelse. Kan *du* blive frelst ved at syndiggøre den, hvis hellighed er din frelse?

22.37 Et hellig forhold, uanset hvor nyfødt, må værdsætte hellighed over alt andet. Uhellige værdier vil producere forvirring og i *bevidsthed*. I et uheldig forhold værdsættes hver enkelt, fordi han synes at retfærdiggøre den andens synd. Han ser det indeni den anden, der tvinger ham til at synde mod sin vilje. Og således lægger han sine synder på den anden og bliver tiltrukket af ham for at *forevige* sine synder. Og således må det blive umuligt for hver isære at se sig selv som *forårsagende* synd med sit ønske om at virkelig have synd. Dog, fornuft ser et hellig forhold, som det er - en fælles sindstilstand, hvor begge med glæde giver fejl til korrektion, så begge lykkeligt kan blive helbredt som én.

V. Vejens Forgrening

22.38 Når du kommer til det sted, hvor forgreningen på vejen er ganske synlig, kan du ikke gå fremad. Du *må* gå enten den ene eller den anden vej. For nu, hvis du går lige frem, som du gik før, du nåede til forgreningen, vil du *ingen steder* gå hen. Hele formålet med at komme så langt var at beslutte, hvilken gren du vil tage *nu*. Den måde, du kom

på, betyder ikke længere noget. Den kan ikke længere tjene dig. Ingen, der når så langt, *kan* tage den forkerte beslutning, men han *kan* forsinke. Og der er ingen del af rejsen, der synes mere håbløs og forgæves end at stå, hvor vejen forgrener sig, og ikke beslutte sig for hvilken vej at gå.

22.39 Det er kun de første par skridt langs den rigtige vej, der synes hårde, for du *har* valgt, selvom du stadig måske tror, du kan gå tilbage og tage det andet valg. Dette er ikke således. Et valg, truffet med Hamlens magt til at opretholde det, kan ikke *blive* ophævet. Din vej *er* besluttet. Der vil intet være, du ikke vil blive fortalt, hvis du anerkender dette.

22.40 Og så står du her på dette hellige sted foran syndens slør, der hænger mellem dig og Kristi ansigt. *Lad* det blive løftet! Løft det sammen, for det er kun et slør, der står mellem jer. Hver især alene vil se det som en solid blokering eller indse, hvor tyndt er forhænget, der adskiller jer nu. Dog, det er næsten forbi i din bevidsthed, og fred har nået dig selv her foran sløret. Tænk, hvad der vil ske efter! Kristi kærlighed vil oplyse jeres ansigter og skinne fra dem ind en formørket verden, der *behøver* lyset. Og fra dette hellige sted vil Han vende tilbage sammen med dig og ikke forlade det eller dig. I vil blive Hans budbringere og give Ham tilbage til sig selv.

22.41 Tænk på den yndighed, som du vil se, der vandrer med Ham! Og tænk, hvor smukke hver af jer vil se ud for den anden! Hvor lykkelige I vil være sammen efter sådan en lang og ensom rejse, hvor I vandrede alene. Hamlens porte, åbne for dig nu, vil du nu åbne for de sorgfulde. Og ingen, der ser på Kristus i dig, vil andet end glæde sig. Hvor smukt synet er, du så hinsides sløret, som du vil bringe til at oplyse de trætte øjne på dem, der er så trætte nu, som du engang var. Hvor taknemmelige vil de være for at se dig komme blandt dem ved at tilbyde Kristi tilgivelse til at fordrive deres tro på synd.

22.42 Enhver fejltagelse, du begår, vil den anden, blidt have rettet for dig, for i hans syn er din yndighed hans frelse, som han ville beskytte mod skade. Og hver især vil være den andens stærke beskytter mod alting, der synes at opstå mellem jer. Så skal I vandre i verden med mig, hvis budskab endnu ikke er blevet givet til alle og enhver. For I er her for at lade det blive *modtaget*. Guds tilbud er stadig åbent, dog afventer det accept. Fra jer, der har accepteret det, er det modtaget. I jeres sammensluttede hænder er det trygt givet, for I, der deler det, er blevet dets villige vogtere og beskyttere.

22.43 Til alle, der deler Guds kærlighed, bliver nåden givet til at være giverne af det, de har modtaget. Og så lærer de, at den er deres for

evigt. Alle barrierer forsvinder før deres ankomst efterhånden, som enhver forhindring, der syntes at rejse sig og blokere deres vej før, omsider blev overvundet,. Dette slør, I løfter sammen, åbner vejen til sandhed for mere end jer. De, der ville lade illusioner blive løftet fra deres sind, er denne verdens frelsere, der vandrer gennem verden sammen med deres Forløser og bærer Hans budskab om håb og frihed og frisættelse fra lidelse til alle, der behøver et mirakel til at frelse sig. 22.44 Hvor let er det at tilbyde dette mirakel til alle og enhver! Ingen, der har modtaget det for sig selv, kunne finde det svært. For ved at modtage det, lærte han, at det ikke blev givet ham alene. Sådan er et helligt forholds funktion - at modtage sammen og give, som I har modtaget. Når det står foran sløret, virker det stadig vanskeligt. Men ræk jeres sammenføjede hænder ud og rør ved denne tungt-udseende blokering, og I vil lære, hvor let jere fingre glider gennem dens intethed. Det er ingen solid mur. Og kun en illusion står mellem jer og det hellige Selv, I deler.

VI. Svaghed og forsvarsevne

22.45 Hvordan overvinder man illusioner? Helt sikkert ikke med magt eller vrede eller ved at modsætte sig dem på nogen som helst måde. Blot ved at lade fornuft fortælle jer, at de *modsig* virkelighed. De går imod det, der må være sandt. Modstanden kommer fra dem og ikke fra virkeligheden. Virkeligheden modsætter sig intet. Det, der blot *er*, behøver intet forsvar og tilbyder intet. Kun illusioner behøver forsvar på grund af svaghed. Og hvordan kan det være vanskeligt at gå sandhedens vej, når kun svaghed griber ind? I er de stærke i denne tilsyneladende konflikt. Og I behøver intet forsvar. Alting, der behøver forsvar, ønsker du ikke, for noget som helst, der behøver forsvar, *svækker* dig.

22.46 Overvej det, egoet ønsker forsvar for - altid for at retfærdiggøre det, der går imod sandheden, trods fornuft og ingen mening giver. Kan dette *blive* retfærdiggjort? Hvad kan dette være undtagen en invitation til sindssyge til at redde dig fra sandheden? Og hvad ville du blive frelst fra andet end det, du frygter? Overbevisning om synd behøver stort forsvar og enorme omkostninger. Alt det, Helligånden tilbyder, må blive forsvaret sig imod og ofret. For synd er hugget ind i en blok ud af din fred og lagt mellem dig og dens tilbagevenden. Dog, hvordan kan fred være så fragmenteret? Den er stadig hel, og intet er blevet taget fra den.

22.47 Se, hvordan midlerne og onde drømmes materiale er intet. I sandhed står I sammen med intet derimellem. Gud holder jeres hænder, og hvad kan adskille dem, Han har sluttet sig sammen med som ét med Ham? Det er din Fader, som du ville forsvare dig mod. Dog, det

forbliver umuligt at holde kærligheden ude. Gud hviler med dig i stilhed, uforsvaret og fuldstændig uforsvarende, for alene i denne stille tilstand er styrke og magt. Her kan ingen svaghed komme ind, for her er intet angreb og derfor ingen illusioner. Kærlighed hviler i sikkerhed. Kun usikkerhed kan være forsvarsberedt. Og al usikkerhed er tvivl om dig selv.

22.48 Hvor svag er frygt - hvor lille og hvor meningsløs! Hvor ubetydelig foran den stille styrke hos de, som kærlighed har sluttet sig til! Dette er din "fjende" - en bange mus, der ville angribe universet. Hvor sandsynligt er det, at det vil lykkes? Kan det være vanskeligt at se bort fra dens svage skrig, der fortæller om dens almagt og ville drukne salmen af ros til dets Skaber, som ethvert hjerte i hele universet for evigt synger om som ét? Hvilken er den stærkere? Er det denne lille bitte mus eller alt det, Gud skabte? I er ikke sluttet sammen af denne mus, men af Guds Vilje. Og kan en mus forråde den, Gud har tilsluttet sig?

22.49 Hvis du bare anerkendte hvor lidt, der står mellem dig og din bevidsthed om din forening! Bliv ikke bedraget af de illusioner, det præsenterer i størrelse og tykkelse, vægt, soliditet og fasthed i fundamentet. Ja, for kroppens øjne ser det ud som et enormt solidt legeme, urokkeligt som et bjerg er. Dog, indeni dig er der en Kraft, som ingen illusioner kan modstå. Dette legeme synes kun at være urokkelig; denne Kraft er i sandhed uimodståelig. Hvad må der så ske, når de kommer sammen? Kan illusionen om urokkelighed blive forsvaret længe mod det, der stilfærdigt er passeret igennem og gået hinsides?

22.50 Glem ikke, når du føler behovet opstå for at blive forsvarsberedt overfor noget som helst, har du identificeret dig selv med en illusion. Og føl derfor, at du er svag, fordi du er alene. Dette er prisen for *alle* illusioner. Ikke én hviler på andet end troen på, at du er adskilt. Ikke én, der ikke synes at stå tung og solid og urokkelig mellem dig og din broder. Og ikke én, som sandheden ikke kan passere hen over med lethed og så let, at du må være overbevist om, på trods af det du troede, den var, at den er ingenting. Hvis I tilgiver hinanden, *må* dette ske. For det er jeres uvillighed til at overse det, der synes at stå mellem jer, der får den til at se uigennemtrængelig ud og forsvarer illusionen om dens urokkelighed.

VII. Frihed og Helligånden

22.51 Ønsker du frihed for kroppen eller for sindet? For begge kan du ikke have. Hvilken værdsætter du? Hvilken er dit mål? For én ser du som middel; den anden, mål. Og én må tjene den anden og føre til dens dominans og øge dens vigtighed ved at formindske sin egen. Midler

tjener målet, og efterhånden som afslutningen bliver nået, formindskes værdien af midlerne, fuldstændigt overskygget, når de bliver anerkendt som funktionsløse. Ingen længes efter andet end frihed og prøver at finde den. Dog vil han søge efter den, hvor han tror, den er og kan blive fundet. Han vil tro det muligt af sind eller krop, og han vil få den anden til at tjene sit valg som middel til at finde den.

22.52 Hvor kroppens frihed er blevet valgt, bruges sindet som middel, hvis værdi ligger i dets evne til at finde på måder at opnå kroppens frihed på. Dog har kroppens frihed ingen mening, og således bliver sindet viet til at tjene illusioner. Dette er en situation så modstridende og så umulig, at hvem som helst, der vælger dette, ingen idé har om hvad, der *er* værdifuldt. Men selv i denne forvirring, så dybtgående, at den ikke kan beskrives, venter Helligånden i blid tålmodighed, så sikker på resultatet, som Han er sikker på sin Skabers kærlighed. Han ved, at denne vanvittige beslutning blev taget af en, som er Hans Skaber så kær, som kærlighed er for den selv.

22.53 Bliv ikke forstyrret overhovedet ved at tænke på, hvordan Han kan ændre rollen for midler og mål så let i det, som Gud elsker og ville have fri for evigt. Men vær du snarere taknemmelig for, at *du* kan være middel til at tjene Hans mål. Dette er den eneste tjeneste, der fører til frihed. For at tjene dette mål må kroppen blive opfattet som syndfri, fordi *målet* er syndfrihed. Manglen på modsigelse gør den bløde overgang fra middel til mål så let som skiftet fra had til taknemmelighed foran tilgivende øjne. I *vil* blive helliggjort af hinanden ved kun at bruge jeres kroppe til at tjene det syndfrie. Og det *vil* være umuligt for jer at hade det, der tjener det, I ville helbrede.

22.54 Dette hellige forhold, yndigt i dets uskyld, mægtigt i styrke og flammende med et lys langt lysere end solen, der oplyser den Hammel, du ser, er valgt af din Fader som et middel til Hans egen plan. Vær taknemmelig for, at det overhovedet ikke tjener din. Intet, betroet til det, kan blive misbrugt, og intet givet det vil blive andet end brugt. Dette hellige forhold har magten til at helbrede al smerte, uanset dens form. Ingen af jer kan tjene alene overhovedet. Kun i jeres forenede vilje ligger helbredelse. For her er *din* helbredelse, og her vil du acceptere Soning. Og i din helbredelse bliver Sønskabet helbredt, *fordi* jeres viljer er sluttet sammen.

22.55 Foran et hellig forhold er der ingen synd. Fejlens form bliver ikke længere set, og fornuft, sluttet sammen med kærlighed, ser stille på al forvirring ved blot at observere, "Dette var en fejltagelse." Og så korrigerer den samme Soning, du accepterede i dit forhold, fejlen og lægger en del af Hamlen på dens plads. Hvor velsignet er du, der lader denne gave blive givet! Hver del af Hamlen, som du bringer, bliver

givet *dig*. Og hvert tomt sted i Hamlen, som du fylder igen med det Evige Lys, du bringer, skinner nu på *dig*. Midlerne til syndfrihed kan ingen frygt kende, fordi de kun bærer kærlighed med sig.

22.56 Børn af fred, lyset *er* kommet til jer. Det lys, I bringer, genkender I ikke, og dog vil I huske det. Hvem kan nægte sig selv det syn, han bringer til andre? Og hvem ville fejle i at anerkende en gave, som han lod blive lagt i Hamlen gennem sig selv? Den blide tjeneste, som du giver Helligånden, er tjeneste til dig selv. Du, som nu er Hans middel, må elske alt det, Han elsker. Og det, du bringer, er din erindring om alt det, der er evigt. Intet spor af noget som helst i tid kan forblive længe i sind, der tjener det tidløse. Og ingen illusion kan forstyrre freden i et forhold, der er blevet midlet til fred.

22.57 Når I har set på hinanden med fuldstændig tilgivelse, hvorfra ingen fejl bliver udelukket, og intet holdt skjult, hvilken fejl kan der være noget som helst sted, du ikke kan overse? Hvilken form for lidelse kunne blokere dit syn og forhindre dig i at se forbi den? Og hvilken illusion kunne der være, du ikke vil anerkende som en fejltagelse - en skygge, gennem hvilken du vandrer fuldstændig uforfærdet? Gud ville intet lade forstyrre de viljer, der er Hans, og de vil erkende, at deres vilje er Hans, *fordi* de tjener Hans Vilje og tjener den villigt. Og *kunne* erindring om det, de er, blive forsinket længe?

22.58 I vil se jeres værdi gennem hinandens øjne, og hver enkelt bliver sat fri efterhånden, som han skuer sin frelser i stedet for angriberen, som han troede var der. Gennem denne frigivelse bliver verden frigivet. Dette er din del i at bringe fred. For du har spurgt, hvad din funktion er her og er blevet svaret. Forsøg ikke at ændre det eller erstatte det med et andet mål. [Dette blev givet dig og kun dette.] Accepter dette og tjen det villigt, for hvad Helligånden gør med de gaver, I giver hinanden, hvem Han tilbyder dem, og hvor og hvornår er op til Ham. Han vil skænke dem, hvor de bliver modtaget og hilst velkommen. Han vil bruge enhver af dem til fred. Ej heller vil ét lille smil eller villighed til at overse den mindste fejl blive mistet for nogen som helst.

22.59 Hvad kan det være andet end universel velsignelse at se på det, din Fader elsker med godgørenhed? Udvidelse af tilgivelse er Helligåndens funktion. Overlad dette til Ham. Lad din sag kun være, at du giver Ham det, der kan *blive* udvidet. Gem ingen mørke hemmeligheder, som Han ikke kan bruge, men tilbyd Ham de små bitte gaver, kan Han udvide for evigt. Han vil tage hver enkelt og gøre den til en stærk kraft for fred. Han vil ikke tilbageholde nogen velsignelse fra den eller begrænse den på nogen som helst måde. Han vil tilslutte den til al den magt, som Gud har givet Ham til at gøre hver lille kærlighedsgave til en kilde til helbredelse for alle og enhver. Hver lille

gave, du tilbyder til den anden, lyser verden op. Vær ikke bekymret over mørke; kig væk fra det og mod hinanden. Og lad mørket blive fordrevet af Ham, Der kender lyset og lægger det blidt i hvert stille smil af tro og tillid med hvilke, I velsigner hinanden.

22.60 Af din indlæring afhænger verdens velfærd. Og det er kun hovmod, der ville fornægte din viljes magt. Tror du, Guds vilje er magtesløs? Er dette ydmyghed? Du ser ikke det, denne tro har gjort. Du ser dig selv som sårbar, skrøbelig og let ødelagt og prisgivet utallige angribere mere magtfulde end dig. Lad os se direkte på, hvordan denne fejl blev til, for her ligger det tunge anker begravet, der synes at holde frygten for Gud på plads, urokkelig og solid som en klippe. Medens dette forbliver, således vil det synes at være.

22.61 Hvem kan angribe Guds Søn og ikke angribe hans Fader? Hvordan kan Guds Søn være svag og skrøbelig og let ødelagt, medmindre hans Fader er det? Du ser ikke, at enhver synd og enhver fordømmelse, som du opfatter og retfærdiggør, *er* et angreb på din Fader. Og det er derfor, det ikke er sket, og heller ikke *kunne* være virkeligt. Du ser ikke, at dette er dit forsøg, fordi du tror, Faderen og Sønnen er adskilte. Og du *må* tro, at de er adskilte på grund af frygt. For det synes tryggere at angribe en anden eller dig selv end at angribe den store Skaber af universet, hvis magt du *kender*.

22.62 Hvis du var ét med Gud og *anerkendte* denne enhed, ville du vide, at Hans magt er *din*. Men du vil ikke huske dette, mens du mener, at angreb af nogen som helst art betyder noget som helst. Dette er uberettiget i enhver form, *fordi* det ikke har nogen mening. Den eneste måde, det kunne blive retfærdiggjort på, er, hvis hver af jer var adskilt fra den anden, og alle var adskilte fra jeres Skaber. For først da ville det være muligt at angribe en del af skabelsen uden helheden, Sønnen uden Faderen, og at angribe en anden uden dig selv eller såre dig selv uden, den anden føler smerte. Og denne overbevisning *ønsker* du. Dog, hvori ligger dens værdi bortset fra ønsket om at angribe i sikkerhed? Angreb er hverken sikkert eller farligt. Det er *umuligt*. Og dette er således, fordi universet er ét. Du ville ikke vælge angreb på dets virkelighed, hvis det ikke var væsentligt at angribe for at se det [*adskilt fra dets Skaber*]. Og således synes det som om, kærligheden kunne angribe og blive frygtsom.

22.63 Kun de *anderledes* kan angribe. Så du konkluderer, *fordi* du kan angribe, *må* du være anderledes. Dog forklarer Helligånden dette anderledes. *Fordi* du ikke er anderledes, *kan* du *ikke* angribe. Hver position er en logisk konklusion, hvis kun de anderledes kan angribe. Hver især kunne opretholdes, men aldrig begge. Det eneste spørgsmål at besvare for at beslutte, hvilket må være sandt, er, om du *er*

anderledes. Fra positionen af det, du forstår, synes du at være det og kan derfor angribe. Af alternativerne synes dette mere naturligt og mere i tråd med din oplevelse. Og derfor er det nødvendigt, at du har andre oplevelser mere i tråd med sandhed for at lære dig det, der *er* naturligt og sandt.

22.64 Dette er dit hellige forholds funktion. For det, den ene tænker, vil den anden opleve sammen med ham. Hvad kan dette betyde *bortset* fra, at jeres sind er ét? Se ikke med frygt på denne lykkelige kendsgerning, og tænk ikke, at den lægger en tung byrde på dig. For når du har accepteret det med glæde, vil du indse, at dit forhold er en afspejling af Skaberens og Hans søns forening. For kærlige sind *er* der ingen adskillelse. Og enhver tanke i den ene bringer glæde til den anden, *fordi* de er den samme. Glæde er ubegrænset, fordi hver enkelt lysende tanke af kærlighed udvider sin væren og skaber mere af den selv. Der er ingen forskel noget som helst sted i den, for enhver tanke er ligesom sig selv.

22.65 Lyset, der slutter sig til dig, skinner gennem hele universet, og fordi det slutter sig til dig, så gør det dig til ét med din Skaber. Og i Ham er hele skabelsen sluttet sammen. Ville du fortryde, at du ikke kan frygte alene, når dit forhold også kan undervise i, at kærlighedens kraft er der, hvilket gør al frygt umulig? Forsøg ikke at beholde lidt af egoet med denne gave. For den blev givet dig til at blive *brugt* og ikke skjult. Det, der underviser dig i, du ikke kan adskille, *fornægter* egoet. Lad sandhed bestemme, om du er anderledes eller den samme, og undervise dig i, hvilken *er* sand.

Kapitel Treogtyve:

Krigen Mod Dig Selv

I. Introduktion

23.1 Ser du ikke, det modsatte af skrøbelighed og svaghed er syndfrihed? Uskyld er styrke, og intet andet er stærkt. De syndfri kan ikke frygte, for synd af nogen som helst slags er svaghed. Den opvisning af styrke angreb ville bruge til at dække skrøbelighed, skjuler den ikke, for hvordan kan det uvirkelige blive skjult? Ingen er stærke, der har en fjende, og ingen kan angribe, medmindre han tror, han har det. Troen på fjender er derfor troen på svaghed, og det, der er svagt er *ikke* Guds Vilje. At være i modsætning til det er dets "fjende". Og Gud bliver frygter som en *modstridende* vilje.

23.2 Hvor mærkelig bliver denne krig imod dig selv bestemt! Du vil tro, at alting, du bruger til synd, kan såre dig og blive din fjende. Og du vil kæmpe imod det og prøve på at svække det på grund af dette; og du

vil tro, at det lykkedes og angribe igen. Det er lige så sikkert, at du vil frygte det, du angriber, ligesom det er sikkert, at du vil elske det, du opfatter som syndfrit. Han vandrer i fred, der rejser syndfrit langs vejen, kærlighed viser ham. For kærlighed vandrer med ham der og beskytter ham mod frygt. Og han vil kun se de syndfri, der ikke kan angribe.

23.3 Gå du i glørværdighed med dit hovede holdt højt og frygt intet ondt. De uskyldige er trygge, fordi de deler deres uskyld. Intet, de ser, er skadeligt, for deres bevidsthed om sandheden frigiver alting fra illusionen om skadelighed. Og det, der syntes skadeligt, står nu skinnende i deres uskyld, sat fri fra synd og frygt og lykkeligt givet tilbage til kærlighed. De deler kærlighedens styrke, *fordi* de så på uskyld. Og enhver fejl forsvandt, fordi de ikke så den. Den, der søger efter glørværdighed finder den, hvor den *er*. Hvor kunne det være andet end i den uskyldige?

23.4 Lad ikke de små forstyrrelser trække dig til lidenhed. Der *kan* ikke være nogen tiltrækning til skyld i uskyld. Tænk, hvilken lykkelig verden du vandrer i med sandhed ved siden af dig! Giv ikke denne verden af frihed op for et lille suk af tilsyneladende synd eller et lille bitte røre fra skylds tiltrækning. Ville du lægge Hamlen til side for alle disse meningsløse forstyrrelser? Din skæbne og dit formål er langt hinsides dem på det rene sted, hvor lidenhed ikke eksisterer. Dit formål er afvigende fra lidenhed af nogen som helst slags. Og det er derfor i modstrid med synd.

23.5 Lad os ikke lade lidenhed lede Guds Søn i fristelse. Hans glørværdighed er *hinsides* den, umålelig og tidløs som evighed. Lad ikke tid trænge ind på dit syn på ham. Lad ham ikke være bange og alene i sin fristelse, men hjælp ham til at hæve sig over den og opfatte det lys, han er en del af. Din uskyld vil oplyse vejen til hans, og således bliver din beskyttet og *opretholdt* i din bevidsthed. For hvem kan kende hans glørværdighed og opfatte det småtte og det svage i ham? Hvem kan vandre skælvende i en frygtsom verden og indse, at Hamlens glørværdighed skinner på ham?

23.6 Intet omkring dig er andet end en del af dig. Se kærligt på det og se Hamlens lys i det. Så vil du forstå alt, der er givet dig. I venlig tilgivelse vil verden glitre og skinne, og alting, du engang troede syndigt, vil nu blive genfortolket som del af Hamlen. Hvor smukt det er at vandre ren og forløst og lykkelig gennem en verden med bittert behov for den forløsning, som din uskyld skænker til den! Hvad kan du værdsætte mere end dette? For her er din frelse og din frihed. Og den må være fuldkommen, hvis *du* ville anerkende den.

II. De Uforenelige Overbevisninger

23.7 Erindringen om Gud kommer til det stille sind. Den kan ikke komme, hvor der er konflikt, for et sind i krig mod sig selv husker ikke evig mildhed. Krigens midler er ikke fredens midler, og det, det krigeriske vil huske, er ikke kærlighed. Krig er umulig, medmindre tro på sejr bliver værdsat. Konflikt indeni dig må antyde, at du tror, egoet har magt til at *være* sejrrig. Hvorfor ville du ellers identificere dig med det? Du er sikkert klar over, at egoet er i krig med Gud. Sikkert det er, det har ingen fjende. Dog, lige så sikkert dets fikserede er tro på, det *har* en fjende, som det må overvinde og *vil* lykkes i.

23.8 Indser du ikke, en krig mod dig selv ville *være* en krig mod Gud? Er sejr tænkelig? Og hvis den var, er dette en sejr, som du ville *ønske*? Guds død, hvis den var mulig, ville være *din* død. Er dette en *sejr*? Egoet marcherer *altid* for at besejre, fordi det mener, at sejr over dig er mulig. Og Gud mener noget andet. Dette er ingen krig - kun de vanvittige tror på, Guds vilje kan blive angrebet og omstyrtet. Du kan identificere dig med denne overbevisning, men aldrig vil den blive mere end vanvid. Og frygt vil regere i vanvid og vil synes at have erstattet kærlighed der. Dette er konfliktens *formål*. Og for de, der mener, at det er muligt, synes midlerne virkelige.

23.9 Vær sikker på, at det er umuligt, Gud og egoet, eller du selv og det *nogensinde* vil mødes. I *synes* at mødes og lave jeres mærkelige aftaler af grunde, der ingen mening har. For jeres overbevisninger mødes på kroppen, egoets udvalgte hjem, som, du tror, er *dit*. I mødes ved en fejltagelse - en fejl i din selv vurdering. Egoet slutter sig sammen med en illusion om dig selv, du *deler* med det. Og dog kan illusioner ikke slutte sig sammen. De er det samme, og de er intet. Deres sammenføjning ligger i intethed; to er lige så meningsløse som en eller som et tusinde. Egoet slutter sig sammen med ingenting ved at *være* ingenting. Den sejr, det søger, er meningsløs, som den selv er.

23.10 Brødre, krigen mod jer selv er næsten forbi. Rejsens afslutning er fredens sted. Ville du ikke nu acceptere den fred, tilbudt dig her? Denne "fjende", du bekæmpede som en indtrængende på din fred, bliver her forvandlet foran dit syn til giveren af din fred. Din "fjende" var Gud selv, for Hvem enhver konflikt, triumf og angreb af nogen som helst slags alle er ukendte. Han elsker dig perfekt, fuldstændigt og for evigt. Guds Søn i krig med sin Skaber er en tilstand, der er så latterlig, som naturen brølende mod vinden i vrede og erklærende, at den ikke er en del af den selv mere.

23.11 Kunne naturen på nogen mulig måde fastlægge dette og gøre det sandt? Det *er* heller ikke op til dig at sige, hvad der skal være en del af

dig, og hvad der bliver holdt adskilt. Krigen mod dig selv blev iværksat for at undervise Guds Søn i, at han ikke er sig selv og *ikke* sin Faders Søn. For dette *må* erindringen om hans Fader blive glemmt. Den *bliver* glemmt i kroppens liv, og hvis du tror, du er en krop, vil du tro, du *har* glemmt den. Dog, sandhed kan aldrig blive glemmt af *den selv*, og du har *ikke* glemmt det, du er. Kun en mærkelig illusion om dig selv, et ønske om at sejre over det, du er, husker ikke.

23.12 Krigen mod dig selv er ikke andet end slaget mellem to illusioner ved at kæmpe for at gøre dem forskellige fra hinanden i den tro, den, som sejrer, vil være sand. Der *er* ingen konflikt mellem dem og *sandheden*. De *er* heller ikke forskellige fra hinanden. Begge er ikke sande. Og det gør ikke noget, hvilken form de tager. Det, der lavede dem, er sindssygt, og de forbliver del af det, der lavede dem. Vanvid rummer ingen trussel mod virkeligheden og har ingen indflydelse på den. Illusioner *kan ikke* sejre over sandhed og kan heller ikke true den på nogen som helst måde. Og den virkelighed, som de fornægter, er ikke en del af dem.

23.13 Det, *du* husker, *er* en del af dig. For du *må* være som Gud skabte dig. Sandhed kæmper ikke mod illusioner, og illusioner kæmper heller ikke mod sandheden. Illusioner kæmper kun med sig selv. Da de er brudt i stykker, bryder de i stykker. Men sandheden er udelelig og langt hinsides deres lille rækkevidde. Du vil huske det, du ved, når du har lært, du ikke kan *være* i konflikt. En illusion om dig selv kan kæmpe med en anden, men krigen mellem to illusioner er en tilstand, hvor *intet* sker. Der er ingen sejrherre, og der er ingen sejr. Og sandheden står strålende adskilt fra konflikt, uberørt og stille i Guds fred.

23.14 Konflikt må være mellem *to* kræfter. Den kan ikke eksistere mellem en magt og intethed. Der er intet, du kunne angribe, der ikke er en del af dig. Og *ved* at angribe det, laver du dig selv til to illusioner i konflikt med hinanden. Og dette sker, når som helst du ser på noget som helst, som Gud skabte med noget som helst andet end kærlighed. Konflikt er frygtsom, for den er *fødslen* af frygt. Dog, det, der er født af ingenting, kan ikke vinde virkeligheden gennem kamp. Hvorfor ville du fylde din verden med konflikter med dig selv? Lad al denne galskab blive ophævet for dig og vend dig i fred til erindringen Gud, der stadigt skinner i dit stille sind.

23.15 Se, hvordan illusioners konflikt forsvinder, når den bliver bragt til sandhed! For den virker kun virkelig, så længe den bliver set som krig mellem modstridende *sandheder*, sejrherren som den sandere, den mere virkelige og overvinderen af illusionen, der var mindre virkelig, gjort til en illusion af nederlag. Konflikt er således valget *mellem* illusioner for at krone den ene som virkelig, den anden overvundet og

foragtet. Her vil Faderen *aldrig* blive husket. Dog kan ingen illusion invadere Hans hjem og drive Ham ud af det, Han elsker for evigt. Og det, Han elsker, må være for evigt stille og i fredeligt, fordi det er Hans hjem. Og I, der er Hans elskede, er ingen illusioner ved at være lige så sande og hellige som Ham selv.

23.16 Stillheden i din sikkerhed på Ham og dig selv er hjem for jer begge, der bor som én og ikke adskilt. Åbn døren til Hans helligste hjem, og lad tilgivelse feje alle spor væk af troen på synd, der holder Gud hjemløs og Hans Søn med Ham. I er ikke fremmede i Guds hus. Byd din broder velkommen til det hjem, hvor Gud har sat ham i sindsro og fred og bor hos ham. Illusioner har ingen plads, hvor kærlighed opholder sig og beskytter dig mod alt det, der ikke er sandt. Du bor i fred så grænseløs som dens Skaber, og alting bliver givet de, der ville huske Ham. Over Hans hjem våger den Hellige Ånd, sikker på, at dets fred aldrig kan blive forstyrret.

23.17 Hvordan kan Guds hvilested vende sig mod sig selv og søge at besejre Den, der bor der? Og tænk, hvad der sker, når Guds hus opfatter sig selv som delt. Alteret forsvinder, lyset bliver svagt, Den Helliges tempel bliver et syndens hus. Og intet bliver husket undtagen illusioner. Illusioner kan komme i konflikt, fordi deres former er forskellige. Og de kæmper kun for at fastslå hvilken form, der er sand.

23.18 Illusion møder illusion; sandheden den selv. Mødet mellem illusioner fører til krig. Fred, der ser på sig selv, udvider sig. Krig er den tilstand, hvor frygt bliver født og vokser og søger at dominere. Fred er den tilstand, hvor kærlighed bor og søger at dele sig selv. Konflikt og fred er modsætninger. Hvor den ene opholder sig, kan den anden ikke være; hvor den ene går, forsvinder den anden. Således bliver erindringen om Gud tilsløret i sind, der er blevet illusions slagmark. Dog, langt hinsides denne meningsløse krig, skinner den, rede til at blive husket, når du er på fredens side.

III. Kaos' Love

23.19 Kaos' "love" kan blive bragt til lyset, men aldrig forstået. Kaotiske love er næppe meningsfulde og derfor ude fra fornufts sfære. Dog, de set ud til at udgøre en forhindring for fornuft og for sandhed. Lad os så se roligt på dem, så vi kan se hinsides dem og forstå det, de er, ikke det, de ville opretholde. Det er væsentligt, det bliver forstået, hvad de er til, fordi det er deres formål at gøre meningsløs og angribe sandheden. Her er de love, der styrer den verden, du lavede. Og dog styrer de ingenting og behøver ikke at blive brudt; bare set på og gået hinsides.

23.20 Den første kaotiske lov er, at sandheden er forskellig for alle og enhver. Som alle disse principper fastholder denne, at hver af dem er adskilte og har et forskelligt sæt af tanker, der skiller ham fra andre. Dette princip udvikler sig fra den overbevisning, der er et hierarki af illusioner; nogle er mere værdifulde og derfor sande. Hver enkelt fastlægger dette for sig selv og *gør* det sandt med sit angreb på det, en anden værdsætter. Og dette bliver retfærdiggjort, fordi værdierne er forskellige, og de, der rummer dem, synes at være ulige og derfor fjender.

23.21 Tænk på, hvordan dette synes at forstyrre miraklers første princip. For dette fastlægger grader af sandhed blandt illusioner og får det til at se ud som om, nogle af dem er sværere at overvinde end andre. Hvis det blev erkendt, at de alle er det samme og ligeligt usande, ville det så være let at forstå, at mirakler gælder dem *alle*. Fejl af en hvilken som helst slags kan blive rettet, *fordi* de er usande. Når bragt til sandhed i stedet for til *hinanden*, forsvinder de blot. Ingen del af ingenting kan være mere modstandsdygtig overfor sandheden end en anden.

23.22 Den anden kaoslov, virkeligt kær for enhver tilbeder af synd, er, at hver enkelt må synde og derfor fortjener angreb og død. Dette princip, tæt knyttet til det første, er kravet om, at fejl kalder på straf og ikke korrektion. For ødelæggelsen af den, der begår fejlen, anbringer ham hinsides korrektion og hinsides tilgivelse. Det, han har gjort, bliver således fortolket som en uigenkaldelig dom over ham selv, som Gud Selv er magtesløs over at overvinde. Synd kan ikke blive eftergivet i følge den tro, at Guds Søn kan begå fejl, for hvilke hans egen ødelæggelse bliver uundgåelig.

23.23 Tænk, hvad dette synes at gøre ved forholdet mellem Faderen og Sønnen. Nu virker det som om, at de aldrig kan være ét igen. For *én* må altid blive fordømt og af den *anden*. Nu er de forskellige og *ffjender*. Og deres forhold er et af modstand, ligesom Sønnens adskilte aspekter kun mødes for at være i konflikt, men ikke for at slutte sig sammen. Én bliver svag, den anden stærk af hans nederlag. Og frygt for Gud og for hinanden virker nu som fornuftig, virkeliggjort af det, Guds Søn har gjort både mod sig selv og sin Skaber. Hovmodet, på hvilke kaosloverne bygger, kunne ikke være mere synligt, end det fremgår her.

23.24 Her er et princip, der ville definere det, Skaberen af virkelighed må være; det, Han må tænke, og det, Han må tro; og hvordan Han må svare ved at tro på det. Det bliver endog ikke set som nødvendigt, at Han bliver spurgt om sandheden i det, der er blevet fastlagt for Hans tro. Hans Søn kan fortælle Ham dette, og Han har kun valget mellem at tage hans ord for det eller tage fejl. Dette fører direkte til den tredje

absurde overbevisning, der synes at gøre kaos evigt. For hvis Gud ikke kan *tage* fejl, må Han acceptere sin Søns tro på det, Han er, og hade ham for det.

23.25 Se, hvordan frygten for Gud bliver styrket af dette tredje princip. Nu bliver det umuligt at henvende sig til Ham efter hjælp i elendighed. For nu er Han blevet "fjenden", Der *forårsagede* den og til Hvem appel er nytteløs. Frelse kan heller ikke ligge indeni Sønnen, i hvem ethvert aspekt synes at være i krig med Ham og retfærdiggjort i dets angreb. Og nu er konflikt gjort uundgåelig og hinsides Guds hjælp. Og nu må frelse forblive umulig, fordi frelseren er blevet fjenden.

23.26 Der kan ingen frigivelse være og ingen undslippelse. Soning bliver således en myte, og hævn, ikke tilgivelse, bliver Guds vilje. Der fra, hvor alt dette begynder, er ingen hjælp, der kan lykkes, i sigte. Kun ødelæggelse kan *blive* udfaldet. Og Gud Selv synes at holde med den for at overvinde Sin Søn. Tro ikke, egoet vil gøre dig i stand til at unslippe fra det, det ønsker. Det er funktionen i dette kursus, der ikke værdsætter det, egoet værner om.

23.27 Egoet værdsætter kun det, det *tager*. Dette fører til den fjerde kaoslov, som, hvis de andre bliver accepteret, må være sand. Denne tilsyneladende lov er overbevisningen, du *har*, om det, du har taget. Dermed bliver andres tab din gevinst, og dermed undlader den at anerkende, at du aldrig kan tage væk, undtagen fra *dig selv*. Dog må alle andre love føre til dette. For fjender giver ikke villigt til hinanden, og de vil heller ikke forsøge at dele de ting, de værdsætter. Og det, dine fjender ville holde fra dig, må være værd at have, bare fordi de holder det skjult for dit syn.

23.28 Alle vanviddets mekanismer bliver set dukke frem her: "fjenden", gjort stærk ved at gemme den værdifulde arv, der skulle være din; din retfærdige position, og angreb for det, der er blevet tilbageholdt, og det uundgåelige tab, fjenden må lide for at redde dig selv. Således betyder de skyldige deres "uskyld." Var de ikke tvunget til dette modbydelige angreb af fjendens skrupelløse opførsel, ville de kun svare med venlighed. Men i en brutal verden kan de venlige ikke overleve, så de må tage eller blive taget fra.

23.29 Og nu er der et vagt ubesvaret spørgsmål, endnu ikke "forklaret". Hvad er denne dyrebare ting, denne uvurderlige perle, denne skjulte hemmelige skat, der skal kæmpes om med retfærdig harme fra denne mest forræderiske og listige fjende? Det må være det, du ønsker, men aldrig fandt. Og nu "forstår" du grunden til, hvorfor du ikke fandt det. For det blev taget fra dig af denne fjende og skjult, hvor du ikke ville tænke på at lede. Han skjulte det i sin krop og gjorde det for at dække

over sin skyld, skjulestedet for det, der tilhører dig. Nu må hans krop blive ødelagt og ofret, så du kan *få* det, der tilhører dig. Hans forræderi kræver hans død, så *du* kan leve. Og du angriber kun i selvforsvar.

23.30 Men hvad er det du ønsker, der *behøver* hans død? Kan du være sikker på, dit morderiske angreb er retfærdiggjort, medmindre du ved, hvad det er *til*? Og her kommer et *sidste* kaos princip til undsætning. Det rummer det, der er en *erstatning* for kærlighed. Dette er "magien", der vil kurere al din smerte; den manglende faktor i dit vanvid, der gør det "tilregneligt". Dette er grunden til, at du må angribe. Her er det, der gør din hævn berettiget. Besku, utilsløret, egoets hemmelige gave, revet fra din broders krop, skjult der i ondskab og i had for den, som gaven tilhører. Han ville berøve dig den hemmelige ingrediens, der ville give mening til dit liv. Erstatningen for kærlighed, født af jeres fjendskab for hinanden, må være frelse. Den har ingen erstatning, og der er kun en. Og alle dine forhold har kun det formål at gribe den og gøre den til din egen.

23.31 Aldrig bliver din besiddelse gjort fuldstændig. Og aldrig vil din broder ophøre med sit angreb på dig for det, du stjal. Ej heller vil Gud afslutte sin hævn mod begge, for i Hans vanvid må Han have denne erstatning for kærlighed og dræbe jer begge. Du, som tror, at du går i tilregnelighed med fødderne på fast grund og gennem en verden, hvor mening kan blive fundet, overvej dette: [Disse *er* de love, på hvilke din "tilregnelighed" ser ud til at hvile.] Disse *er* de principper, der får jorden under dine fødder til at synes fast. Og det *er* her du leder efter mening. Disse er de love, du lavede til din frelse. De holder den erstatning for Hamlen, som du foretrækker, på plads. Dette er deres formål; de blev lavet til dette. Der er ingen grund til at spørge, hvad de betyder. Det er åbenlyst. Vanviddets midler må være sindssyge. Er du så sikker på, at du indser, *målet* er vanvid?

23.32 Ingen *ønsker* vanvid, ej heller klynger nogen som helst sig til sit vanvid, hvis han ser, at det er det, det *er*. Det, der beskytter vanvid, er overbevisningen om, at det er *sandt*. Det er sindssygens funktion at indtage sandhedens *plads*. Den må blive set som sandhed for at blive troet. Og hvis den er sandheden, må det modsatte, der var sandheden før, være vanvid nu. Sådan en omvendning, fuldstændigt vendt om, med galskab tilregnelig, illusioner sande, angreb en venlighed, had kærlighed og mord velsignelse, er målet, som kaoslovene tjener. Dette er midlerne med hvilke Guds love ser ud til at være vendt om. Her ser syndens love ud til at holde kærlighed fanget og lade synd gå fri.

23.33 Dette *synes* ikke at være målene med kaos, for med den store omvendning forekommer de at være lovene for *orden*. Hvordan kunne det ikke være sådan? Kaos er lovløshed og *har* ingen love. For at blive

troet, må dets tilsyneladende love blive opfattet som virkelige. Deres vanvids mål må blive set som tilregnelighed. Og frygt, med askegrå læber og synsløse øjne, blinde og frygtelige at se på, bliver løftet til kærlighedens trone, dens døende besejrer, dens erstatning, frelseren fra frelse. Hvor yndig får frygtens love døden til at fremstå! Giv tak til helten på kærligheds trone, der reddede Guds Søn fra frygt og død!

23.34 Og dog, hvordan kan det være, at love som disse kan blive troet? Der er en mærkelig indretning, der gør det muligt. Ej heller er den ukendt; vi har set, hvordan den ser ud til at fungere de mange gange før. I sandhed fungerer den *ikke*, dog i drømme, hvor kun skygger spiller de store roller, synes den mest magtfuld. Ingen kaoslov kunne fremtvinge overbevisning andet end eftertrykket på *form* og tilsidesættelse af *indhold*. Ingen, der mener, at en af dem er sand, ser det, den siger. Nogle former, den antager, synes at have mening, og det er alt.

23.35 Hvordan kan nogle former for mord *ikke* betyde død? Kan et angreb i *nogen som helst* form være kærlighed? Hvilken *form* for fordømmelse er en velsignelse? Hvem gør sin frelser magtesløs og *finder* frelse? Lad ikke angrebets form på ham bedrage dig. Du *kan ikke* søge at skade ham og blive frelst. Hvem kan finde tryghed mod angreb ved at vende sig mod sig selv? Hvordan kan det betyde noget, *hvilken* form dette vanvid antager? Det er en dom, der besejrer sig selv og fordømmer, det, den siger, den ønsker at frelse. Bliv ikke bedraget, når vanvid tager en form, som du synes er yndig. Det, der har din ødelæggelse til hensigt, er *ikke* din ven.

23.36 Du ville fastholde og tænke det sandt, at du ikke tror på disse meningsløse love eller handler på dem. Og når du ser på det, de *siger*, kan de ikke *blive* troet. Brødre, I tror virkelig på dem. For hvordan kunne I ellers opfatte den form, de antager med indhold som dette? Kan *nogen som helst* form af dette være holdbar? Dog, tror I dem *for* den form, de antager, og anerkender ikke indholdet. Det ændrer sig aldrig. Kan du male lyserøde læber på et skelet, klæde det i yndighed, klappe det og forkæle det og få det til at *leve*? Og kan du være tilfreds med en *illusion* om, at du lever?

23.37 Der *er* ikke noget liv uden for Hamlen. Hvor Gud skabte liv, der må livet være. I nogen som helst tilstand adskilt fra Hamlen er livet illusion. I bedste fald synes det at være ligesom livet; i værste fald ligesom døden. Dog, begge er domme om det, der ikke er liv, ligeværdige i deres unøjagtighed og mangel på mening. Liv, ikke i Hamlen, er umuligt, og det, der ikke er i Hamlen, er ikke nogen som helst steder. Udenfor Hamlen står kun illusionernes konflikter; meningsløse, umulige og hinsides al fornuft og dog opfattede som en

evig barriere mod Hamlen. Illusioner *er* kun former. Deres indhold er *aldrig* sande.

23.38 Kaosloverne styrer alle illusioner. Deres former er i konflikt og får det til at synes ganske muligt at værdsætte nogle over de andre. Dog hviler hver især lige så sikkert på den overbevisning, kaoslovene er ordenens love, ligesom de andre. Hver enkelt opretholder disse love fuldstændigt og tilbyder en bestemt bevidnelse om, at disse love er sande. De tilsyneladende blidere former af angrebet er ikke mindre sikre i deres bevidnelse eller deres resultater. Sikker det er, illusioner vil bringe frygt på grund af den overbevisning, som de indebærer, ikke på grund af deres form. Og mangel på tro på kærlighed i nogen som helst form vidner om kaos som virkelighed.

23.39 Fra troen på synd *må* troen på kaos følge. Det er, fordi det følger, at det synes at være en logisk konklusion - et gyldigt trin i ordnet tanke. Trinene til kaos følger *virkeligt* pænt fra deres udgangspunkt. Hver er en forskellig form i udviklingen af sandheds omvending, der fører stadigt dybere ind i rædsel og væk fra sandhed. Tro ikke, ét trin er mindre end et andet, og at tilbagevending fra ét er lettere. Hele nedstigningen fra Hamlen ligger i hver enkelt. Og hvor din tænkning begynder, der *må* den ende.

23.40 Brødre, tag ikke ét skridt i nedstigningen til helvede. For efter at have taget ét, vil du ikke anerkende resten for det, de er. Og de *vil* følge. Angreb i nogen som helst form har anbragt din fod på den snoede trappe, der fører fra Hamlen. Dog, et hvilket som helst øjeblik er det muligt at få dette ophævet. Hvordan kan du vide, om du valgte trappetrinene til Hamlen eller vejen til helvede? Ganske let. Hvordan har du det? Er fred i din bevidsthed? Er du sikker på hvilken vej, du går? Og er du sikker på, Hamlens mål *kan* blive nået? Hvis ikke, går du alene. Bed så din Ven om at være sammen med dig og give dig sikkerhed på, hvor du går.

IV. Frelse Uden Kompromis

23.41 Er det ikke sandt, at du ikke genkender nogle af de former, angreb kan antage? Hvis det er sandt, angreb i nogen som helst form vil såre dig og vil gøre det lige så meget som i en anden form, som du *virkeligt* genkender, så *må* det følge, at du ikke altid genkender kilden til smerte. Angreb i en *hvilken som helst* form er lige ødelæggende. Dets formål ændrer sig ikke. Dets eneste hensigt er mord, og hvilken form for mord tjener til at dække den massive skyld og hektiske frygt for straf, morderen *må* føle? Han kan benægte at han er en morder og retfærdiggøre sin brutalitet med smil, når han angriber. Dog vil han lide

og se på sine hensigter i mareridt, hvor smilene er væk, og hvor formålet rejser sig for at imødekomme hans rædselsslagne bevidsthed og stadig forfølge ham. For ingen tænker på mord og undslipper skylden, *tanken* indebærer. Hvis hensigten er død, hvad betyder den form, den tager?

23.42 Er døden i nogen som helst form, hvor yndig og velgørende den måske ser ud til at være, en velsignelse og et tegn, som Stemmen for Gud taler gennem dig til din broder? Indpakningen laver ikke den gave, du giver. En tom æske, uanset hvor smuk og blidt givet, indeholder stadig intet. Og hverken modtageren eller giveren er længe bedraget. Tilbagehold tilgivelse fra din broder, og du angriber ham. Du giver ham intet og modtager kun af ham det, du gav.

23.43 Frelse er intet kompromis af nogen som helst slags. At gå på kompromis er kun at acceptere en del af det, du ønsker - at tage lidt og opgive resten. Frelse opgiver intet. Den er fuldstændig for alle. Lad blot idéen om at gå på kompromis, træde ind, og bevidstheden om frelsens formål bliver mistet, fordi det ikke bliver anerkendt. Det bliver fornægtet, hvor kompromis er blevet accepteret, for kompromis er overbevisningen om, frelse er umulig. Det ville fastholde, at du kan angribe lidt, elske lidt og kende *forskellen*. Således underviser det i, at lidt af det samme stadig kan være anderledes, og dog forblive det samme, intakt som et. Giver dette mening? Kan det *blive* forstået?

23.44 Dette kursus er let netop, fordi det ikke indgår kompromis. Dog synes det vanskeligt for de, der stadig mener, at kompromis er muligt. De ser ikke, at hvis det er, er frelse et *angreb*. Dog er det sikkert, at overbevisningen om, at frelse er umulig, ikke kan opretholde en stille, rolig tillid til, den er kommet. Tilgivelse kan ikke blive tilbageholdt en smule. Det er heller ikke muligt at angribe dette og elske dette og forstå tilgivelse. Ville du ikke *ønske* at anerkende angreb på din fred i hvilken som helst form, hvis det kun således bliver umuligt, at *du* mister den af syne? Den kan blive fastholdt skinnende foran dit syn, for evigt klar og aldrig ude af syne, hvis du ikke forsvarer den.

23.45 De, der tror, at fred kan *blive* forsvaret, og at angreb er berettiget på dens vegne, kan ikke opfatte den ligger indeni dem. Hvordan kunne de vide det? Kunne de acceptere tilgivelse side om side med overbevisningen om, at mord antager nogle former, hvor deres fred bliver frelst? Ville de være villige til at acceptere den kendsgerning, deres brutale formål er rettet mod dem selv? Ingen forener sig med fjender eller er ét med dem i formål. Og ingen går på kompromis med en fjende, men hader ham stadig for det, han holdt tilbage fra ham.

23.46 Forveksl ikke våbenhvile med fred eller kompromis med undslippelse fra konflikt. At være sat fri fra konflikt betyder, at den er *forbi*. Døren er åben; du har forladt slagmarken. Du er ikke blevet hængende der i krybende håb, fordi kanonerne er stille et øjeblik, og det ikke er åbenlyst, at frygten, der hjemsøger dødens sted, ikke vil vende tilbage. Der *er* ingen sikkerhed på en slagmark. Du kan se ned på den i sikkerhed ovenfra og ikke blive berørt. Men indefra den, kan du *ingen* sikkerhed finde. Ikke ét træ, der stadigt står tilbage, vil beskytte dig. Ikke én illusion om beskyttelse står imod troen på mord. Her står kroppen, splittet mellem det naturlige ønske om at kommunikere og den unaturlige hensigt om at myrde og at dø. Tror du, den *form*, som mord antager, kan tilbyde sikkerhed? Kan skyld være *fraværende* fra en slagmark? [Forbliv ikke i konflikt, for der *er* ingen krig uden angreb.]

V. Frygten for Livet

23.47 Frygt for Gud er frygt for *liv* og ikke for død. Dog er Han det eneste sikre sted. I Ham er ingen angreb, og ingen illusion i nogen som helst form forfølger Hamlen. Hamlen er fuldstændigt sand. Ingen forskelle kommer ind, og det, der er det samme, kan ikke være i konflikt. Du bliver ikke bedt om at kæmpe imod dit ønske om mord. Men du *bliver* bedt om at indse, den form det antager, skjuler den samme hensigt. Og det er *dette* du frygter og ikke formen. Det, der ikke er kærlighed, er mord. Det, der ikke er kærligt, *må* være et angreb. Enhver illusion er et angreb på sandhed, og enhver udøver vold mod idéen om kærlighed, fordi den synes at være af *ligeværdig* sandhed.

23.48 Hvad kan være ligeværdigt med sandheden, dog forskelligt? Mord og kærlighed er uforenelige. Dog, hvis de begge er sande, så må de være det samme og ikke til at skelne fra hinanden. Således vil de være for dem, der ser Guds Søn som en krop. For det er ikke kroppen, der er ligesom Sønnens Skaber. Og det, der er livløst, kan ikke *være* Livets Søn. Hvordan kan en krop blive udvidet til at rumme universet? Kan den skabe og *være* det, den skaber? Og kan den tilbyde sine skabninger alt det, den er, og aldrig lide tab?

23.49 Gud deler ikke sin funktion med en krop. Han gav funktionen til at skabe til sin Søn, fordi den er Hans egen. Det er ikke syndigt at tro, Sønnens funktion er mord, men det *er* sindssyge. Det, der er det samme, kan ikke *have* en forskellig funktion. Skabelse er midlet til Guds udvidelse, og det, der er Hans, må også være Hans Søns. Enten er Faderen *og* Sønnen mordere, eller ingen af dem er det. Liv laver ikke død ved at skabe som det selv.

23.50 Jeres forholds yndige lys er som Guds kærlighed. Det kan endnu ikke påtage sig den hellige funktion, Gud gav sin Søn, for jeres tilgivelse af hinanden er endnu ikke fuldstændig, og så kan den ikke udvides til at omfatte hele skabelsen. Hver form for mord og angreb, der stadig tiltrækker dig, og som du ikke anerkender for det, den er, begrænser helbredelse og de mirakler, du har magten til at udstrække til alle. Dog forstår Helligånden hvordan øge dine små gaver og gøre dem mægtige. Han forstår også, hvordan dit forhold er hævet over slagmarken, ikke i den mere. Dette er din del - at indse, at mord i en hvilken som helst form ikke er din vilje. At *overse* slagmarken er nu dit formål.

23.51 Bliv løftet op og fra et højere sted se ned på den. Derfra vil dit perspektiv være ganske anderledes. Her midt i den virker den *bestemt* virkelig. Her har du *valgt* at være en del af den. Her *er* mord dit valg. Dog, ovenfra er valget mirakler i stedet for mord. Og det perspektiv, der kommer fra dette valg, viser dig, at slaget ikke er virkeligt og undsluppet med lethed. Kroppe kan kæmpe, men formers sammenstød er meningsløse. Og det er forbi, når du indser, at det aldrig blev begyndt. Hvordan kan en kamp blive opfattet som intethed, når du engagerer dig i den? Hvordan kan miraklers sandhed bliver anerkendt, hvis mord er dit valg?

23.52 Når fristelsen til at angribe stiger op for at gøre dit sind formørket og morderisk, husk, at du *kan* se slaget ovenfra. Selv i former du ikke genkender, kender du tegnene. Der er et dolkestik af smerte, et stik af skyld og frem for alt et tab af fred. Dette ved du godt. Når det dukker op, forlad ikke dit sted højt oppe, men vælg hurtigt et mirakel *i stedet* for mord. Og Gud selv og alle Hamlens lys vil blidt læne sig mod dig og holde dig oppe. For du har valgt at forblive der, hvor Han ville have dig, og *ingen* illusion kan angribe Guds fred sammen med Hans Søn.

23.53 Se ingen fra slagmarken, for der ser du på ham intetsteds fra. Du har intet referencepunkt at kigge fra, hvor mening kan blive givet til det, du ser. For kun kroppe kunne angribe og myrde, og hvis dette er dit formål, må du være ét med dem. Kun et formål forener, og de, der deler et formål, har et sind som ét. Kroppen *har* intet formål og må være alene-stående. Nedefra kan den den ikke blive overvundet. Ovenfra er begrænsningerne, den udøver på dem i kamp, forsvundet og ikke opfattet. Kroppen står mellem Faderen og Hamlen, som Han skabte til sin Søn, *fordi* den ingen formål har.

23.54 Tænk, hvad der bliver givet de, der deler deres Faders formål, og som ved, at det er deres! De vil ingenting mangle. Sorg af nogen som helst slags er ufattelig. Kun det lys, de elsker, er i bevidsthed, og kun kærlighed skinner på dem for evigt. Det er deres fortid, deres nutid og

deres fremtid, altid det samme, for evigt fuldstændigt og fuldstændigt delt. De ved, det er umuligt, deres lykke nogensinde kunne lide forandringer af nogen som helst slags. Måske tror du, slagmarken kan tilbyde noget, som du kan vinde. Kan det være noget som helst, der tilbyder dig en perfekt rolighed og en fornemmelse af kærlighed så dyb og stille, at intet strejf af tvivl nogensinde kan skæmme din sikkerhed? Og den vil vare for evigt?

23.55 De med Guds styrke i deres bevidsthed kunne aldrig tænke på kamp. Hvad kunne de opnå andet end *tab* af deres perfektion? For alting, kæmpet for på slagmarken, er af kroppen - noget, den synes at tilbyde eller at eje. Ingen, der ved, at han har alt, kunne søge efter begrænsning, ej heller kunne han værdsætte kroppens tilbud. Erobringens sanseløshed er ganske åbenlys fra den stille sfære over slagmarken. Hvad kan være i konflikt med alting? Og hvad er der, der tilbyder mindre, dog kunne blive ønsket mere? Hvem, med Guds kærlighed opretholdende ham, kunne finde valget mellem mirakler eller mord svært at foretage?

Kapitel Fireogtyve:

Særlighed og Adskillelse

I. Introduktion

24.1 Glem ikke, at motivationen til dette kursus er opnåelsen og opretholdelsen af fredens tilstand. Givet denne tilstand er sindet stille, og den tilstand, hvori Gud bliver erindret bliver opnået. Det er ikke nødvendigt at fortælle Ham det, Han skal gøre. Han vil ikke fejle. Hvor Han kan komme ind, der er Han allerede. Og kan det være, at Han ikke kan komme ind, hvor Han vil at være? Fred vil være din, fordi det er Hans Vilje. Kan du tro, en skygge kan holde den Vilje tilbage, der holder universet sikkert? Gud venter ikke på, illusioner tillader Ham være sig selv. Lige så lidt Hans Søn. De *er*. Og hvilken illusion, som i tomgang synes at flyde mellem dem, har magten til at besejre det, der er Deres Vilje?

24.2 At lære dette kursus kræver villighed til at stille spørgsmålstegn ved enhver værdi, du rummer. Ikke én kan blive holdt skjult og tilsløret, for det vil bringe din indlæring i fare. Ingen overbevisning er neutral. Hver eneste har magten til at diktere hver enkelt beslutning, du foretager. For en beslutning er en konklusion baseret på alt det, du tror. Den er *udfaldet* af overbevisning og følger den lige så sikkert som lidelse følger skyld og frihed syndfrihed. Der *er* ingen erstatning for fred. Det, Gud Skaber, *har* intet alternativ. Sandheden opstår fra det,

Han *ved*. Og dine beslutninger kommer fra dine overbevisninger, så sikkert som al skabelse opstod i Hans sind *på grund af* det, Han ved.

II. Særlighed som en Erstatning For Kærlighed

24.3 Kærlighed er udvidelse. At tilbageholde den mindste gave er ikke at kende kærligheds formål. Kærlighed tilbyder alt for evigt. Hold blot én overbevisning tilbage, ét tilbud og kærlighed er væk, fordi du bad en erstatning om at indtage dens plads. Og nu må krig, erstatningen for fred, komme med det eneste alternativ, som du kan vælge for kærlighed. Dit valg af det har givet det al den virkelighed, det synes at have.

24.4 Overbevisninger vil aldrig åbent angribe hinanden, fordi modstridende resultater er umulige. Men en uerkendt overbevisning er en beslutning om at føre krig i hemmelighed, hvor resultaterne af konflikten bliver holdt ukendte og aldrig bragt til fornuft for at blive betragtet som fornuftige eller ej. Og mange meningsløse resultater er blevet nået, og meningsløse beslutninger er blevet truffet og holdt skjult for at blive overbevisninger, nu givet magt til at dirigere alle efterfølgende beslutninger. Tag du ikke fejl af disse skjulte krigeres magt til at afbryde din fred. For den *er* prisgivet dem, så længe du beslutter at efterlade den der. Fredens hemmelige fjender, din mindste beslutning om at vælge angreb i stedet for kærlighed, uerkendt og hurtig til at udfordre dig til kamp og til vold langt mere indbefattende end du tror, er der efter dit valg. Fornægt ikke deres tilstedeværelse eller deres frygtelige resultater. Alt, hvad der kan fornægtes, er deres *virkelighed*, men ikke deres udkomme.

24.5 Alt det, der nogensinde bliver værdsat som en skjult overbevisning, der skulle forsvares, dog ikke anerkendes, er tro på særlighed. Dette antager de mange former, men støder altid sammen med virkeligheden i Guds skabelse og med den storslåethed, som Han gav sin Søn. Hvad ellers kunne retfærdiggøre angreb? For hvem kunne hade én, hvis Selv er hans, og som han kender? Kun den særlige kunne have fjender, for de er forskellige og ikke den samme. Og forskel af nogen som helst slags påtvinger virkelighed ordner og et behov for at dømme, der ikke kan undslippes.

24.6 Det, Gud skabte, kan ikke blive angrebet, for der er ingenting i universet ulig det selv. Men det, der er forskelligt, *påkalder* dom, og denne må komme fra én "bedre", en person, der ikke er i stand til at ligne det, han fordømmer, hævet "over" det, syndfri i sammenligning med det. Og således bliver særlighed et middel og mål på en gang. For særlighed adskiller ikke kun, men tjener som grunde, hvorfra angreb på

dem, der synes "under" den særlige, er "naturlige" og "retfærdige". De særlige føler sig svage og skrøbelige *på grund af* forskelle, for det, der ville gøre dem særlige, *er* deres fjende. Dog beskytter de dets fjendskab og kalder det "ven". På dets vegne kæmper de mod universet, for intet i verden værdsætter de mere.

24.7 Særlighed er de forkerte beslutningers store diktator. Her er den store illusion om det, du er, og det din broder er. Og her er det, der må gøre kroppen kær og værd at bevare. Særlighed må blive *forsvaret*. Illusioner *kan* angribe den, og de *gør*. For det, din broder må blive for at *opretholde* din særlighed *er* en illusion. Han, der er "værre" end dig, må blive angrebet, så din særlighed kan leve på hans nederlag. For særlighed er triumf, og dens sejr er hans nederlag og skam. Hvordan kan han leve med alle dine synder på ham? Og hvem andre må være hans besejrer end du?

24.8 Ville det være muligt for dig at hade din broder, hvis du var ligesom ham? Kunne du angribe ham, hvis du indså, du rejser med ham til et mål, der er det samme? Ville du ikke hjælpe ham med at nå det på enhver måde, du kunne, hvis hans opnåelse af det blev opfattet som dit? Du *er* hans fjende i særlighed; hans ven i et fælles formål. Særlighed kan aldrig dele, for den afhænger af mål, som du alene kan nå. Og han må aldrig nå det, ellers er dit mål i fare. Kan kærlighed have mening, hvor målet er triumf? Og hvilken beslutning kan træffes for dette, der ikke vil såre dig? Din broder er din ven, *fordi* hans Fader skabte ham ligesom dig. Der *er* ingen forskel. I er blevet givet hinanden, så kærlighed kan blive udvidet, ikke afskåret fra hinanden. Det, du *beholder*, er mistet for dig. Gud gav jer begge Ham Selv, og at huske dette er nu det eneste formål, som I deler. Og så er det det eneste, I *har*.

24.9 Kunne I angribe hinanden, hvis I valgte ingen særlighed at se mellem jer af nogen som helst slags? Se retfærdigt på hvad som helst, der kun får jer til at give hinanden delvis velkomst eller vil lade jer tænke, at I er bedre stillet adskilt. Er det ikke altid din overbevisning, din særlighed bliver *begrænset* af dit forhold? Og er ikke dette den "fjende", der gør jer begge til illusioner for hinanden?

24.10 Frygten for Gud og for hinanden kommer fra hver enkelt uerkendt overbevisning om særlighed. For hver især kræver den anden bøjer sig for den *imod* hans vilje. Og Gud selv må ære den eller lide under din hævn. Hver stik af ondskabsfuldhed eller dolkestik af had eller ønske om at adskille opstår her. For her bliver det formål, som I deler, tilsløret for jer begge. I ville modsætte jer dette kursus, fordi det underviser i, I er *ens*. I har intet formål, der ikke er det samme, og intet, jeres Fader ikke deler med jer. For jeres forhold er blevet rensset for særlige mål. Og ville I nu *besejre* hellighedens mål, som Hamlen gav

det? Hvilket perspektiv kan det særlige have, der ikke ændrer sig med hvert tilsyneladende slag, hver ringeagt eller lyst til dom over det selv?

24.11 De, der er særlige, *må* forsvare illusioner mod sandheden. For hvad er særlighed andet end et angreb på Guds Vilje? Du elsker din broder ikke, medens det er dette, du ville forsvare imod ham. Dette er det, han angriber, og *du* beskytter. Her er kamppladsen, som du fører imod ham. Her *må* han være din fjende og ikke din ven. Der kan aldrig være fred blandt de forskellige. Han er din ven, *fordi* I er det samme.

III. Særlighedens Forræderi

24.12 Sammenligning *må* være en ego-indretnomg, for kærlighed laver ingen. Særlighed foretager *altid* sammenligninger. Den bliver fastlagt af en mangel, set i en anden, og vedligeholdet ved at søge efter og holde klart for øje, alle mangler, den kan opfatte. Dette søger den, og dette ser den på. Og altid, ville den, den således formindsker, være din frelser, havde du ikke valgt at gøre ham til en lille bitte målestok for din særlighed i stedet. Imod den lidenhed, du ser i ham, står du som høj og statelig, ren og ærlig, pur og ubesudlet i sammenligning med det, du ser. Du forstår heller ikke, det er *dig selv*, at du formindsker således.

24.13 Forfølgelse af særlighed er altid på bekostning af fred. Hvem kan angribe sin frelser og skære ham ned og dog *anerkende* hans stærke støtte? Hvem kan forringe hans almægtighed, dog *dele* hans magt? Og hvem kan bruge ham som målestokken for lidenhed og blive *befriet* fra begrænsninger? Du har en funktion i frelse. Jagten på den vil give dig glæde. Men jagten på særlighed *må* bringe dig smerte. Her er et mål, der ville besejre frelse og således stride imod Guds Vilje. At værdsætte særlighed er at værdsætte en fremmed vilje, for hvilken illusionerne om dig selv er mere dyrebare end sandheden.

24.14 Særlighed er tanken om synd virkeliggjort. Synd er umulig endog at forestille sig uden denne base. For synd opstod fra den ud af intethed; en ond blomst med ingen rødder overhovedet. Her er den selvlavede "frelser", "skaberen", der skaber ulig Faderen, og som lavede Hans Søn i lighed med den selv og ikke i lighed med Ham. Hans "særlige" sønner er mange, *aldrig* ét, hver især i eksil fra sig selv og fra Ham af Hvem de er en del. De elsker heller ikke den Ænhed, Der skabte dem som ét med Ham. De valgte deres særlighed i stedet for Hamlen og i stedet for fred og pakkede den omhyggeligt ind i synd for at holde den "tryk" fra sandhed.

24.15 Du er *ikke* særlig. Hvis du tror, du er og ville forsvare din særlighed mod sandheden i det, du *virkeligt* er, hvordan kan du kende sandheden? Hvilket svar, som Helligånden giver, kan nå dig, når det er

din særlighed, som du lytter til, og som spørger og svarer? Dens lille bitte svar, lydløst i melodien, der strømmer fra Gud til dig, evigt i kærlig lovprisning af det, du er, er alt, hvad du lytter til. Og den enorme Sang om ære af og kærlighed til det, du er, synes tavs og uhørt foran dens "mægtighed." Du anstrenger dine ører for at høre dens lydløse stemme, og dog er Gud Selvs Kalden lydløs for dig.

24.16 Du kan forsvare din særlighed, men aldrig vil du høre Guds stemme ved siden af den. De taler et forskelligt sprog, og de falder på forskellige ører. For hver særlige én er et forskelligt budskab og et med forskellig betydning sandheden. Dog, hvordan kan sandheden være forskellig for hver enkelt? De særlige budskaber, de særlige hører, overbeviser dem om, at de er forskellige og adskilte – hver især i sine særlige synder og "tryk" fra kærlighed, som ikke ser hans særlighed overhovedet. Kristi syn er deres "fjende", for det ser ikke det, de ville se på, og det ville vise dem, at den særlighed, de tror, de ser, *er* en illusion. Hvad ville de se i stedet?

24.17 Guds Søns skinnende udstråling – så lig hans Fader, at erindringen om Ham øjeblikkeligt springer op i sindet. Og med denne erindring husker Sønnen sine egne skabninger, så lig ham, som han er sin Fader. Og hele den verden, han har lavet, og al hans særlighed og alle de synder, han rummede til dens forsvar mod ham selv, forsvinder, når hans sind accepterer sandheden om ham selv efterhånden, som den vender tilbage til sin plads. Dette er sandheds eneste "omkostning": du vil ikke længere se det, der aldrig var, ej heller høre det, der ingen lyd laver. Er det et offer at opgive ingenting og at modtage Guds kærlighed for evigt?

24.18 Du, der har lænket din frelser til din særlighed og givet den hans plads, husk dette: Han har ikke mistet magten til at tilgive dig alle de synder, du tror, du anbragte mellem ham og den funktion af frelse, der blev givet ham til dig. Du vil heller ikke ændre hans funktion noget som helst mere, end du kan ændre sandheden i ham og i dig selv. Men vær du sikker på, at sandheden er nøjagtigt den samme i begge. Den giver ingen forskellige budskaber og har *én* betydning. Og det er en, I *begge* kan forstå, og *én*, der bringer frigivelse til jer *begge*. Her står din broder med nøglen til Hamlen i sin hånd rakt ud til dig. Lad ikke drømmen om særlighed forblive mellem jer. Det, der er ét, er sluttet sammen i sandhed.

24.19 Tænk på den yndighed, som du vil se indeni dig selv, når du har set på ham som på en ven. Han *er* særlighedens fjende, men kun ven af det, der er virkeligt i dig. Ikke ét angreb, du troede, at du lavede på ham, har taget den gave fra ham, som Gud ville have ham give dig. Hans behov for at give den er lige så stort som dit for at få den. Lad

ham tilgive dig al din særlighed og gøre dig hel i tankerne og ét med ham. Han venter kun på din tilgivelse, så han kan give den tilbage til dig. Det er ikke Gud, Der har fordømt sin Søn. Men kun dig for at redde hans særlighed og dræbe hans Selv.

24.20 Du er kommet langt på vej til sandheden - for langt til at vakle nu. Blot et skridt mere, og enhver spor af Guds frygt smelter væk i kærlighed. Din broders særlighed og din *er* fjender og bundet i had til at dræbe hinanden og fornægte, de er det samme. Dog er det ikke illusioner, der har nået denne sidste hindring, der ser ud til at gøre Gud og Hans Rige så fjerne, at de ikke kan blive nået. Her på dette hellige sted står sandhed virkeligt og venter på at modtage jer begge i stille velsignelse og i fred så virkelig og så omfattende, at intet står udenfor. Efterlad alle illusioner om dig selv udenfor dette sted, som du kommer til i håb og ærlighed.

24.21 Her er din frelser *fra* din særlighed. Han har brug for din accept af ham selv som del af dig, som du har for hans. I er så lig med Gud, som Gud er for Sig Selv. Han er ikke særlig, for Han ville ikke beholde en del af det, Han er, for sig selv, ikke givet til Hans Søn, men beholdt for Ham alene. Og det er dette, du frygter, for hvis Han ikke er særlig, så ville Han sin Søn være som Ham, og din broder *er* ligesom dig. Ikke særlig, men besidder af alt *inklusive* dig.

24.22 Giv ham kun det, han har ved at huske, at Gud gav Sig Selv til jer begge med ligeværdig kærlighed, så begge kunne dele universet med Ham, Der valgte, at kærlighed aldrig kunne blive delt og holdt adskilt fra det, den er og må for evigt være. Du er din broders; en del af kærlighed blev ikke nægtet ham. Men kan det være, at *du* har mistet, fordi han er fuldstændig? Det, der er blevet givet ham, gør dig fuldstændig, som det gør ham. Guds kærlighed gav dig til ham og ham til dig, fordi Han gav Sig Selv. Det, der er det samme som Gud, er ét med Ham. Og kun særlighed kunne få sandheden om Gud og dig *som* én til at synes som alt andet end Hamlen og håbet om fred omsider i syne.

24.23 Særlighed er forræderiets segl på kærlighedens gave. Uanset hvad der tjener dens formål må blive givet for at dræbe. Ingen gave, der bærer dens segl, tilbyder andet end forræderi til giver og modtager. Ikke et blik fra øjne, den tilslører, ser på andet end synet af død. Ikke én, der tror på dens styrke søger efter andet end handler og efter kompromis, der ville fastlægge synd som kærligheds erstatning og tjene den trofast. Og intet forhold, der holder dens formål kært, klæber til andet end mord som trygheds våben og den store forsvarer af alle illusioner mod kærlighedens "trussel".

24.24 Håbet om særlighed får det til at synes muligt, Gud lavede kroppen som fængselshuset, der holder Hans Søn fra Ham. For det kræver et særligt sted, Gud ikke kan komme ind og et skjulested, hvor ingen er velkomne andre end dit lille bitte selv. Intet er helligt her andet end for dig og dig alene, adskilt og separat fra alle dine brødre, tryk mod al indtrængen på illusioner af tilregnelighed, sikre mod Gud og sikre mod evigtvarende konflikt. Her er de helvedesporte, du lukkede for dig selv, for at regere dit særlige rige i vanvid og i ensomhed, adskilt fra Gud, borte fra sandhed og fra frelse.

24.25 Den nøgle, du smed bort, gav Gud gav din broder, hvis hellige hænder ville tilbyde den til dig, når du var rede til at acceptere Hans plan for din frelse i stedet for din. Hvordan kunne dette beredskab blive nået andet end ved synet af al din elendighed og bevidstheden om, at din plan havde slået fejl og vil for evigt fejle i at bringe dig fred og glæde af nogen som helst slags? Gennem denne fortvivelse rejser du nu, men dog er det kun en *illusion* af fortvivelse. Særlighedens død er ikke *din* død, men din opvågning til evigt liv. Du dukker kun ud af en illusion om det, du er, til accepten af dig selv, som Gud skabte dig.

IV. Tilgivelse af særlighed

24.26 Tilgivelse er afslutningen på særlighed. Kun illusioner kan blive tilgivet, og så forsvinder de. Tilgivelse er frigivelse fra *alle* illusioner, og det er derfor, det er umuligt kun at tilgive delvist. Ingen, der klynger sig til en illusion, kan se sig selv som syndfri, for han holder stadig én fejl for sig selv som yndig. Og så kalder han den "utilgivelig" og får den til at synde. Hvordan kan han så give sin tilgivelse fuldstændigt, når han ikke ville modtage den for sig selv? For det er helt sikkert, at han ville modtage den fuldstændigt i det øjeblik, han gav den således. Og dermed ville hans hemmelige skyld forsvinde, tilgivet af ham selv.

24.27 Uanset hvilken form for særlighed du værner om, har du lavet synd. Ukrænkelig står den, stærkt forsvaret med al din sølle magt mod Guds Vilje. Og således står den imod dig selv; *din* fjende, ikke Guds. Således ser den ud til at splitte dig fra Gud og gøre dig adskilt fra Ham som dens forsvarer. Du ville beskytte det, Gud skabte ikke. Og dog, denne afgud, der synes at *give* dig magt, har taget den bort. For du har givet din broders førstefødselsret til den, efterladt ham alene og utilgivet og dig selv i synd ved siden af ham, begge i elendighed foran afguden, der kan frelse dig ikke.

24.28 Det er ikke *dig*, der er så sårbar og åben for angreb, så bare et ord, en lille hvisken, som du ikke kan lide, en omstændighed, der ikke passer dig, eller en begivenhed, som du ikke forventede, forstyrrer din verden og kaster den ud i kaos . Sandhed er ikke skrøbelig. Illusioner

efterlader den fuldstændigt uberørt [og uforstyrret]. Men særlighed er *ikke* sandheden i dig. *Den* kan blive bragt ud af balance af hvad som helst. Det, der hviler på intet, kan *aldrig* være stabilt. Uanset hvor stort og opblæst, det ser ud til at være, må det stadigt vende og dreje og hvirvle rundt med enhver brise.

24.29 Uden fundament er intet sikkert. Ville Gud have efterladt sin Søn i en sådan tilstand, hvor sikkerhed ingen betydning har? Nej, Hans Søn er sikker og hviler på Ham. Det er din særlighed, der bliver angrebet af alt det, der kan gå og ånder eller kryber eller kravlet eller endda lever overhovedet. Intet er sikkert mod dens angreb, og den er sikker mod intet. Den vil for evigt og for altid være utilgivende, for det er det, den *er* - et hemmeligt løfte om, at det, Gud ønsker for dig, aldrig vil være, og at du vil modsætte dig Hans Vilje for evigt. Ej heller er det muligt, at de to nogensinde kan være det samme, mens særlighed står som et flammende sværd af død mellem dem og gør dem til "fjender".

24.30 Gud beder om din tilgivelse. Han ville ingen adskillelse have som en fremmed vilje, der rejser sig mellem det Han vil for dig og det, du vil. De *er* den samme, for ingen af dem vil særlighed. Hvordan kunne de ville døden af kærligheden selv? Dog er de magtesløse overfor at lave angreb illusioner. De er ikke kroppe; som Èt Sind venter de på, alle illusioner bliver bragt til dem og efterladt. Frelse udfordrer end ikke døden. Og Gud Selv, Der ved, at død ikke er din vilje, må sige, "Din vilje ske", fordi *du* tror, at det *er*.

24.31 Tilgiv den store Skaber af universet, Livets Kilde, af kærlighed og hellighed, den perfekte Søns perfekte Fader for dine illusioner om din særlighed. Her er det helvede, du valgte til at være dit hjem. Han valgte ikke dette for dig. Bed ikke Ham om at træde ind i dette. Vejen er spærret for kærlighed og for frelse. Dog, hvis du sætter din broder fri fra helvedes dybder, har du tilgivet Ham, Hvis Vilje det er, du hviler for evigt i fredens arme i perfekt tryghed og uden varmen og ondskaben fra en eneste tanke om særlighed til at skade din hvile. Tilgiv Den Hellige den særlighed, Han ikke kunne give, og som du lavede i stedet.

24.32 De særlige sover alle sammen, omgivet af en verden af yndighed, de ikke ser. Frihed og fred og glæde står der ved siden af den bære, de sover på, og kalder dem til at komme frem og vågne op fra deres drøm om død. Dog hører de intet. De er fortabt i drømme om særlighed. De hader den kalden, der ville vække dem, og de forbander Gud, fordi Han ikke gjorde deres drøm til virkelighed. Forband Gud og dø, men ikke ved Ham, Der ikke lavede døden, men kun i drømmen. Åbn dine øjne en lille smule; se den frelser, Gud gav til dig, så du kunne kigge på ham og give ham hans førstefødselsret tilbage. Den er *din*.

24.33 Særlighedens slaver vil dog blive frie. Sådan er Guds og Hans Søns Vilje. Ville Gud fordømme *Sig Selv* til helvede og til fordømmelse? Og vil *du*, at dette gøres mod din frelser? Gud påkalder dig fra ham til at slutte dig til Hans Vilje for at redde jer *begge* fra helvede. Se på naglernes aftryk på hans hænder, som han rækker ud efter din tilgivelse. Gud beder om din barmhjertighed overfor Hans Søn og Ham Selv. Nægt dem den ikke. De beder dig ikke om andet, end din vilje bliver gjort. De søger din kærlighed, så du kan elske dig selv. Elsk ikke din særlighed i stedet for dem. Aftrykket af nagler er også på dine hænder. Tilgiv din Fader. Det var ikke Hans Vilje, at du blev korsfæstet.

V. Særlighed og Frelse

24.34 Særlighed er en mangel på tillid til nogen som helst bortset fra dig selv. Tro bliver investeret i dig selv alene. Alt andet bliver din fjende - frygtet og angrebet, dødbringende og farlig, hadet og kun værdig til ødelæggelse. Uanset hvilken mildhed det tilbyder er bare bedrag, men dets had er virkeligt. I fare for ødelæggelse må det dræbe, og du bliver draget til det for at dræbe det først. Og sådan er skyldens tiltrækning. Her er død tronet som frelser; korsfæstelse er nu indfrielse, og frelse kan kun betyde ødelæggelse af verden, undtagen dig selv.

24.35 Hvad kunne formålet med kroppen *være* andet end særlighed? Og det er dette, der gør den skrøbelig og hjælpeløs i dens eget forsvar. Den blev udtænkt for at gøre *dig* skrøbelig og hjælpeløs. Adskillelsens mål er dens forbandelse. Dog *har* kroppe ikke noget mål. Formål er af *sindet*. Og sind kan forandre sig, som de ønsker. Det, de er og alle deres egenskaber, *kan* de *ikke* forandre. Men det, de rummer som formål, *kan* blive forandret, og kropstilstande må skifte i overensstemmelse hermed. Af sig selv kan kroppen ingenting gøre. Se den som middel til at såre, og den er såret. Se den som middel til helbredelse, og den er helbredt.

24.36 Du kan kun skade *dig selv*. Dette er ofte blevet gentaget, men er vanskeligt at begribe endnu. For sindets hensigt om særlighed, er det umuligt. Dog, for dem, der ønsker at helbrede og ikke angribe, er det ganske indlysende. Angrebets formål er i *sindet*, og dets virkninger bliver kun følt, hvor det *er*. Sind er heller ikke begrænset; således må det være, at skadeligt formål sårer sindet som helhed. Intet kunne give *mindre* mening for særlighed. Intet kunne give *mere* mening for mirakler. For mirakler er blot ændring af formål fra sår til helbredelse.

24.37 Dette skift i formål "bringer" *virkeligt* særlighed i fare, men kun i den forstand, at alle illusioner bliver "truet" af sandheden. De vil *ikke* stå sig foran den. Dog, hvilken trøst har nogensinde været i dem, at du

ville beholde den gave, som din Fader beder om fra Ham, og give den der i stedet? Givet til Ham er universet dit. Tilbudt til *dem* kan ingen gaver blive givet tilbage. Det, du har givet særlighed, har efterladt dig bankerot og dit skattekammer ufrugtbart og tomt med en åben dør, der inviterer alting, der ville forstyrre din fred til at træde ind og ødelægge.

24.38 For længe siden sagde vi, overvej ikke midlerne ved hvilke frelse bliver opnået, ej heller hvordan opnå den. Men overvej *bestemt* og overvej grundigt, om det er dit ønske, at du kan få lov at se din broder syndfri. For særlighed må svaret være "nej." En syndfri broder *er* dens fjende, mens synd, hvis den var mulig, ville være dens ven. Din broders synder ville retfærdiggøre den selv og give den mening, som sandhed fornægter. Alt, der er virkeligt, proklamerer hans syndfrihed. Alt, der er falsk, proklamerer, hans synder som virkelige. Hvis han er syndig, så er din virkelighed ikke virkelig, men bare en drøm om særlighed, der varer et øjeblik og smuldrer til støv.

24.39 Forsvar ikke denne meningsløse drøm, hvor Gud er berøvet det, Han elsker, og du forbliver hinsides frelse. Kun dette er sikkert i denne skiftende verden, der ikke har nogen mening i virkeligheden: når fred ikke er fuldstændigt hos dig, og når du lider af smerte af nogen som helst slags, har du skuet en vis synd i din broder og har *glædet* dig over det, du troede, var der. Din særlighed syntes tryk på grund af det. Og således frelste du det, *du* udnævnte til at være din frelser og korsfæstede i stedet den, som Gud har givet dig. Så er du bundet til ham, for I *er* en. Og så er særlighed også hans "fjende" og lige så *din*.

VI. Drømmens Opløsning

24.40 Kristus i dig er meget stille. Han ser på det, Han elsker og kender det som Sig Selv. Og således glæder Han sig over det, Han ser, fordi Han ved, at det er et med Ham og med Hans Fader. Særlighed finder også glæder i det, den ser, selvom det ikke er sandt. Dog det, du søger efter, *er* en kilde til glæde, som du forestiller dig det. Det, du ønsker, er sandt for dig. Ej heller er det muligt, at du kan ønske dig noget og mangle tro på, at det er sådan. At ønske *gør* virkeligt, så sikkert som vilje skaber. Et ønskes magt opretholder illusioner lige så stærkt som kærligheden udvider sig, bortset fra at den ene bedrager; den anden helbreder.

24.41 Der er ingen drøm om særlighed - uanset hvor skjult eller forklædt formen, uanset hvor yndig den kan synes at være, uanset hvor fintfølede den tilbyder håb om fred og undslippelse fra smerte - hvori du ikke lider af din fordømmelse. I drømme bliver virkning og årsag byttet rundt, for her tror den, der laver drømmen, at det, han lavede,

sker med ham. Han indser ikke, at han plukkede en tråd herfra, en stump derfra og vævede et billede ud af ingenting. For delene hører ikke sammen, og helheden bidrager intet til delene for at give dem mening.

24.42 Hvor kunne din fred opstå fra *andet* end fra tilgivelse? Kristus i dig ser kun på sandheden og ser ingen fordømmelse, den kunne *behøve* for tilgivelse. Han har fred, *fordi* Han ingen synd ser. Identificer dig med Ham, og hvad har Han, som du ikke har? Han er dine øjne, dine ører, dine hænder, dine fødder. Hvor blide er de syn, Han ser, de lyde, Han hører. Hvor smuk Hans hånd, der holder Hans broders, og hvor kærligt Han går ved siden af ham, viser ham det, der kan ses og høres, og hvor han ikke ser noget, og der ingen lyd er at høre.

24.43 Dog lad din særlighed dirigere hans vej, og *du* vil følge. Og *begge* vil vandre i fare, hver især opsat på, i de synsløses mørke skov, uoplyst af andet end de bitte små skiftende glimt, der gnistrer et øjeblik fra syndens ildfluer og derefter gå ud, at føre den anden til en navnløs afgrund og kaste ham derned. For hvad kan særlighed glæde sig over andet end at dræbe? Hvad søger den efter andet end synet af død? Hvor fører den hen andet end til ødelæggelse? Dog tro ikke, at den så på din broder først, ej heller hadede ham, før den hadede dig. Synden, dens øjne ser i ham og elsker at se på, så den i *dig* og ser stadigt på med glæde. Dog, *er* det glæde at se på forfald og vanvid og tro, denne smuldrende ting, med kød allerede løsnet fra knoglen og synsløse huller som øjne, er som dig selv?

24.44 Glød dig over, du *har* ingen øjne at se med, ingen ører til at lytte med og ingen hænder at holde eller fødder til at vejlede. Vær glad for, at kun Kristus kan låne dig Hans, mens du har behov for dem. De er også illusioner, lige så meget som dine. Og dog, fordi de tjener et andet formål, bliver styrken deres formål rummer, givet dem. Og det, de ser og hører og holder og fører bliver givet lys, som du kan føre, ligesom du blev ført.

24.45 Kristus i dig er meget stille. Han ved, hvor I går hen, og Han fører dig derhen med blidhed og velsignelse hele vejen. Hans kærlighed til Gud erstatter al den frygt, du troede, du så indeni dig selv. Hans hellighed viser dig Ham Selv i ham, hvis hånd du holder, og som du fører til Ham. Og det, du ser, er ligesom dig selv. For hvad andet end Kristus er der at se og høre og elske og følge hjem? Han så først på dig, men anerkendte, at du ikke var fuldstændig. Og så søgte Han efter din færdiggørelse i hver enkelt levende ting, som Han skuer og elsker. Og søger det stadigt, så hver især kan tilbyde dig Guds kærlighed.

24.46 Dog er Han stille, for Han ved, at kærlighed er i dig nu og sikkert holdt i dig af den samme hånd, der holder din broders i din egen. Kristi hånd holder alle Hans brødre i Ham selv. Han giver dem syn til deres synsløse øjne og synger for dem om Hamlen, så deres ører ikke mere kan høre lyden af kamp og død. Han rækker gennem dem og strækker sin hånd ud, så alle og enhver kan velsigne alle levende ting og se deres hellighed. Og Han glæder sig over, at disse syn er dine at se på sammen med Ham og dele Hans glæde. Hans perfekte mangel på særlighed tilbyder Han dig, så du kan redde alle levende ting fra døden, og modtage fra hver enkelt livets gave, som din tilgivelse tilbyder dit Selv. Synet af Kristus er alt, hvad der er at se. Kristi sang er alt, hvad der er at høre. Kristi hånd er alt, hvad der er at holde. Der *er* ingen rejse andet end at vandre med Ham.

24.47 Du, der ville være tilfreds med særlighed og søge frelse i en krig med kærlighed, overvej dette: Hamlens hellige Herre er Selv kommet ned til dig for at tilbyde dig din egen færdiggørelse. Det, der er Hans, er dit, for din færdiggørelse er Hans Egen. Han, der ikke ville at være uden sin Søn, kunne aldrig ville, at du er broderløs. Og ville Han give en broder til dig, undtagen hvis han var så perfekt som dig selv og fuldstændigt så lig Ham i hellighed som *du* må være?

24.48 Der må være tvivl, før der kan være konflikt. Og enhver tvivl må være om dig selv. Kristus er ikke i tvivl, og fra Hans sikkerhed kommer Hans ro. Han vil bytte sin sikkerhed for al din tvivl, hvis du er enig i, at Han er ét med dig, og at denne Ænhed er endeløs, tidløs og inden for din rækkevidde, *fordi* dine hænder er Hans. Han er inden i dig, dog går Han ved siden af dig og foran og fører an på vejen, som Han må gå for at finde Sig Selv fuldstændig. Hans stilhed bliver din sikkerhed. Og hvor er tvivl, når sikkerhed er kommet?

VII. Frelse fra frygt

24.49 Foran din broders hellighed er verden stille, og freden nedstiger på den i mildhed og velsignelse, så fuldstændig, at ikke et spor af konflikt stadigt er tilbage til at hjem søge dig i nattens mørke. Han er din frelser fra frygtens drømme. Han er helbredelsen af din fornemmelse af offer og frygt for, at det, du har, vil sprede sig med vinden og blive til støv. I Ham er din forsikring om, at Gud er her og med dig *nu*. Da Han er det, Han er, kan du være sikker på, at Gud er kendbar og *vil* blive kendt for dig. For Han kunne aldrig forlade Sin Egen skabelse. Og tegnet på, at dette er sådan ligger i din broder, tilbudt dig, så al din tvivl om dig selv kan forsvinde foran hans hellighed. Se i ham Guds skabelse. For i ham venter hans Fader på din anerkendelse af, at Han skabte dig som en del af Sig.

24.50 Uden dig ville der være en mangel i Gud, et ufuldstændigt Hammel, en Søn uden en Fader. Der ville intet univers være og ingen virkelighed. For det, Gud vil, er helt og del af Ham, fordi Hans Vilje er Én. Intet levende, der ikke er del af Ham, og intet *er* levende andet end i Ham. Din broders hellighed viser dig, at Gud er ét med ham og dig - at det, han har, er dit, *fordi* du ikke er adskilt fra ham ej heller fra hans Fader.

24.51 Intet er mistet for dig i hele universet. Intet, som Gud skabte, har Han fejlet i at lægge kærligt foran dig som dit for evigt. Og ingen tanke indeni Hans sind er fraværende fra din eget. Det er Hans vilje, du deler Hans kærlighed til dig og ser på dig selv så kærligt som Han udtænkte dig, før verden begyndte, og som Han stadigt kender dig. Gud skifter ikke Mening om Sin Søn med forbipasserende omstændigheder, der ingen betydning har i evigheden, hvor Han bor og du sammen med Ham. Din broder *er*, som Han skabte ham. Og det er dette, der frelser dig fra en verden, som Han skabte ikke.

24.52 Glem ikke, at helbredelsen af Guds Søn er alt, hvad verden er *til*. Det er det eneste formål, Helligånden ser i den, og således det eneste, den har. Indtil du ser helbredelsen af Sønnen som alt, du ønsker at blive fuldført af verden, af tid og alle fremtrædener, vil du ikke kende Faderen, ej heller dig selv. For du vil bruge verden til det, der ikke er dens formål, og vil ikke undslippe dens love om vold og død. Dog er det givet dig at være hinsides dens love i *alle* henseender, på *alle* måder og under *enhver* omstændighed, i al fristelse til at opfatte det, der ikke er der, og *al* overbevisning om, Guds Søn kan lide smerte, fordi han ser sig selv som han ikke er.

24.53 Se på din broder, og sku i ham hele omvendingen af de love, der synes at herske i denne verden. Se i hans frihed *din*, for sådan er det. Lad ikke hans særlighed skjule sandheden i ham, for ikke en lov om død du binder ham til, vil *du* undslippe. Og ikke en synd, du ser i ham holder jer *begge* andet end i helvede. Dog vil hans perfekte syndfrihed *frisætte* jer begge, for hellighed er ganske upartisk med én dom, lavet for alt, den ser på. Og den er lavet, ikke af den selv, men gennem den Stemme, der taler for Gud i alting, der lever og deler Hans Væsen.

24.54 Det er Hans syndfrihed, som øjne, der ser, kan kigge på. Det er Hans yndighed, de ser i alting. Og det er Ham, de kigger efter overalt og finder intet syn eller sted eller tidspunkt, hvor Han ikke er. Indeni din broders hellighed, den perfekte ramme for din frelse og verdens, er den lysende erindring om Ham i Hvem din broder lever og dig sammen med ham. Lad ikke dine øjne blive blændet af det slør af særlighed, der skjuler Kristi ansigt for ham, og dig ligeså. Og lad frygten for Gud ikke længere holde det syn, det var hensigten du skulle se, fra dig. Din

broders krop viser ikke Kristus til dig. Han *er* sat frem indeni hans hellighed.

24.55 Vælg så hans krop eller hans hellighed som det, du *ønsker* at se, og det, du vælger, er dit at se på. Dog vil du vælge det i talløse situationer og gennem tid, der synes at have ingen ende, indtil sandheden er din beslutning. For evigheden er ikke genvundet af stadig flere fornægtelser af Kristus i ham. Og hvor er din frelse, hvis han ikke er andet end en krop? Hvor er din fred andet end i hans hellighed? Og hvor er Gud selv andet end i den del af Ham, for evigt nedsat i din broders hellighed, så du måske kan se sandheden om dig selv omsider sat frem under betingelser, du genkendte og forstod?

24.56 Din broders hellighed er sakramente og velsignelse af dig. Hans fejl kan ikke tilbageholde Guds velsignelse fra ham selv, ej heller dig, der ser ham sandt. Hans fejl kan forårsage forsinkelser, som det er givet dig at tage fra ham, så begge kan afslutte en rejse, der aldrig er blevet begyndt og ingen ende behøver. Det, der aldrig var, er ikke en del af dig. Dog vil du *tænke*, det er, indtil du indser, at den ikke er en del af ham, der står ved siden af dig. Han er spejlet af dig selv, hvori du ser den dom, du har afsagt over jer begge. Kristus i dig beskuer hans hellighed. Din særlighed ser på hans krop og beskuer ham ikke.

24.57 Se ham som det, han *er*, så din udfrielse ikke må vente længe. En meningsløs vandring, uden et formål og uden opnåelse af nogen som helst slags, er alt, det andet valg kan tilbyde dig. Forgæveshed i funktion, ikke opfyldt, vil hjem søge dig, mens din broder ligger og sover, indtil det, der er blevet tildelt dig, er gjort, og han er opstået fra fortiden. Han, der fordømte sig selv, og dig ligeså, er givet dig at redde fra fordømmelse sammen med dig. Og *begge* skal se Guds glørværdighed i Hans Søn, som du forvekslede med kød og bundet til love, der ingen magt har over ham overhovedet.

24.58 Ville du ikke med glæde indse, disse love ikke er for dig? Så se ham ikke som en fange af dem. Det kan ikke være, at det, der styrer en del af Gud, ikke gælder for al resten. Du anbringer dig selv under de love, du ser som regerende ham. Tænk så, hvor stor Guds kærlighed til dig må være, at Han har givet dig en del af Sig Selv at redde fra smerte og give dig lykke. Og betvivl aldrig, at din særlighed vil forsvinde foran Guds Vilje, Der elsker hver enkelt del af Sig Selv med ligeværdig kærlighed [og omsorg]. Kristus i dig *kan* se din broder sandt. Ville *du* beslutte imod den hellighed, Han ser?

24.59 Særlighed er den funktion, som du gav dig selv. Den står for dig alene, som selvskab, selvvedligeholdt, med behov for intet og usammensluttet med noget som helst ud over kroppen. I dens øjne er du

et adskilt univers med al magten til at holde sig selv fuldstændig indeni sig selv, med hver indgang lukket mod indtrængen og hvert vindue spærret mod lyset. Altid angrebet og altid rasende, med vrede altid fuldt ud retfærdiggjort, har du forfulgt dette mål med årvågenhed, du aldrig troede at ville opgive og anstrengelse, som du aldrig troede at holde op med. Og al denne dystre beslutsomhed var for dette - du ønskede, særlighed skulle være *sandheden*.

24.60 Nu bliver du blot bedt om, at du forfølger et andet mål med langt mindre agtpågivenhed - med lidt anstrengelse og med lidt tid og med Guds magt, der opretholder det og lover succes. Dog af de to er det *denne* ene, du finder er vanskeligere. 'Opofrelsen' af selvet forstår du, ej heller bedømmer du denne omkostning for høj. Men en lille bitte villighed, et nik til Gud, en hilsen til Kristus i dig, finder du en trættende og kedsommelig byrde, for tung til at blive båret. Dog, til vielsen til sandheden som Gud fastlagde den, bliver der ingen ofre bedt om, ingen belastning kaldt frem, og al Hamlens magt og selve sandhedens magt bliver givet for at forsyne dig med midlerne og *garantere* målets opfyldelse.

24.61 Du, der tror, det lettere at se din broders krop end hans hellighed, vær sikker på, at du forstår det, der lavede denne dom. Her bliver særlighedens stemme hørt tydeligt ved at dømme mod Kristus og fremsætte det formål, du kan opnå, og det du ikke kan gøre. Glem ikke, at denne dom skal gælde for det, du gør med *den* som din allierede. For det, du gør gennem Kristus ved den ikke. For Ham giver denne dom overhovedet ingen mening, for kun det, Hans Fader vil, er muligt, og der er intet alternativ at se for Ham. Ud af Hans mangel på konflikt kommer din fred. Og fra Hans formål kommer midlerne til ubesværet gennemførelse og hvile.

VIII. Mødestedet

24.62 Hvor bittert forsvarer alle, bundet til denne verden, den særlighed, han ønsker skal være sandheden! Hans ønske er lov for ham, og han adlyder. Intet, hans særlighed forlanger, tilbageholder han. Intet, den behøver, nægter han den, han elsker. Og mens den kalder på ham, hører han ingen anden Stemme. Ingen anstrengelse er for stor, ingen omkostning for meget, ingen pris for høj til at frelse hans særlighed fra den mindste ringeagt, det allermindste angreb, den hviskede tvivl, antydningen af trussel eller alt andet end den dybeste ærbødighed. Dette er din søn, elsket af dig, som du er af din Fader. Dog står den på pladsen for dine skabninger, der *er* søn for dig, så du kan *dele* Guds Faderskab og ikke snuppe det fra Ham. Hvad er denne søn, som du har lavet til at være din styrke? Hvad er dette jordbarn, på hvilket en sådan kærlighed bliver ødslet? Hvad er denne parodi på Guds skabelse, der

tager dines plads? Og hvor er *de*, nu hvor Guds vært har fundet en anden søn, som han foretrækker frem for dem?

24.63 Erindringen om Gud skinner ikke alene. Det, der er indeni din broder, indeholder stadig hele skabelsen, alt skabt og skabende, født og endnu ufødt, stadig i fremtiden eller tydeligvis gået forbi. Det, der er i ham er uforanderligt, og din uforanderlighed bliver genkendt i dens anerkendelse. Helligheden i dig tilhører ham. Og ved, at du ser den i ham, vender den tilbage til dig. Al den hyldest, du har givet særlighed, tilhører ham og vender således tilbage til dig. Al den kærlighed og omsorg, den stærke beskyttelse, tanken dag og nat, den dybe bekymring, den magtfulde overbevisning om, dette er dig, tilhører ham. Intet, du gav til særlighed tilkommer andet end ham. Og intet, der tilkommer ham, tilkommer ikke også dig.

24.64 Hvordan kan du kende dit værd, mens særlighed kræver dig i stedet? Hvordan kan du fejle i at kende det i hans hellighed? Forsøg ikke at gøre din særlighed sandheden, for hvis den var, ville du virkelig være fortabt. Vær snarere taknemlig for, det er givet dig at se hans hellighed, *fordi* det er sandheden. Og det, der er sandt i ham, må være lige så sandt i dig.

24.65 Spørg dig selv om dette: kan *du* beskytte sindet? Kroppen, ja, en smule - ikke mod tiden, men midlertidigt. Og meget, du tror, du frelser, sårer du. Hvad ville du frelse det *for*? For i det valg ligger både dets sundhed og skade, Frels det for at vise dig, som madding for at fange en anden fisk, for at huse din særlighed i bedre stil eller væve en ramme af yndighed omkring din had, og du fordømmer det til forfald og død. Og hvis du ser dette formål i din broders, sådan er din fordømmelse af din egen. Så væv hellere en ramme af hellighed omkring ham, så sandheden kan skinne på ham og give dig sikkerhed mod forfald.

24.66 Faderen holder det, Han skabte, trygt. Du kan ikke røre det med de falske idéer, du lavede, fordi de ikke blev skabt af dig. Lad ikke dine tåbelige lyster skræmme dig. Det, der er udødeligt, kan ikke *blive* angrebet; det, der kun er midlertidigt *har* ingen virkning. Kun det formål, du ser i det, har betydning, og hvis det er sandt, hviler dets tryghed sikkert. Hvis ikke, har det intet formål og er middel til intet. Hvad som helst, der bliver opfattet som middel til sandhed, tager del i dens hellighed og hviler i lys lige så sikkert som den selv. Ej heller vil det lys gå ud, når det er borte. Dets hellige formål gav det udødelighed ved at sætte et andet lys i Hamlen, hvor dine skabninger anerkender en gave fra dig, som et tegn på, at du ikke har glemte dem.

24.67 Prøven af alt på jorden er simpelthen dette: "Hvad er det *til*?" Svaret gør det til det, det er for dig. Det har ingen mening i sig selv, dog

kan du give virkelighed til det i overensstemmelse med det formål, du tjener. Her er du kun middel sammen med det. Gud er et Middel såvel som et Mål. I Hamlen er midler og mål et og et med Ham. Dette er sand skabelses tilstand, der ikke findes indeni tid, men i evighed. For ingen her er dette beskriveligt. Ej heller er der nogen som helst måde at lære på, hvad denne tilstand betyder. Ikke før du går forbi al indlæring til det Givne; Ikke før du igen laver et hellig hjem for dine skabninger, bliver det forstået.

24.68 En medSkaber med Faderen må have en søn. Dog, må denne søn være blevet skabt som ham selv. Et perfekt væsen, altomfattende og altomfattet, intet at tilføje og intet taget fra - ikke født af størrelse, ej heller vægt, ej heller tid, ej heller holdt til grænser eller usikkerheder af nogen som helst slags. Her forener midlerne og målet sig som en, ej heller har denne ene nogen som helst ende overhovedet. Alt dette er sandt, og dog har det ingen mening for nogen som helst, der stadig tilbageholder en ulært lektie i sin erindring, en tanke med et formål, der stadig er usikkert, eller et ønske med et delt mål.

24.69 Dette kursus gør intet forsøg på at undervise i det, der ikke let kan læres. Dets omfang overstiger ikke dit eget, bortset fra at sige, det, der er dit, vil komme til dig, når du er rede. Her er midler og mål adskilt, fordi de blev lavet således og opfattet således. Og derfor behandler vi dem som om, de var. Det er væsentligt, at det bliver husket, at al opfattelse stadig er på hovedet, indtil dens formål er blevet forstået. Opfattelse *synes* ikke at være et middel. Og det er dette, der gør det svært at begribe hele omfanget af dens afhængighed af det, du tror, den tjener *til*. Opfattelse *synes* at *undervise* dig i det, du ser. Dog bevidner den kun det, *du* underviste i. Den er det ydre billede af et ønske - et billede, som du *ønskede* skulle være sandt.

24.70 Se på dig selv, og du vil se en krop. Se på denne krop i et andet lys, og den ser anderledes ud. Og uden et lys synes den at være væk. Dog er du beroliget med, at den er der, fordi du stadig kan føle den med dine hænder og høre den bevæge sig. Her er et billede, som du ønsker skal være dig selv. Den er midlet til at gøre dit ønske til virkelighed. Den giver øjnene, som du ser på den med, hænderne, der føler den, og ørerne hvormed du lyttede til de lyde, den laver. Den *beviser* sin egen virkelighed for dig.

24.71 Således bliver kroppen gjort til en teori om dig selv uden forholdsregler lavet som bevis hinsides den selv og ingen undslippelse indenfor dens syn. Dens kurs er sikker, når set gennem dens egne øjne. Det vokser og visner, blomstrer og dør. Og du kan ikke forestille dig adskilt fra den. Du brændemærker det syndig, og du hader dens handlinger og dømmes den som ond. Dog hvisker din særlighed, "Her

er vores egen elskede søn, med hvem jeg er godt tilfreds." Således bliver "sønnen" midlet til at tjene sin "faders" formål. Ikke identisk med, ikke engang ligesom, men stadig et middel til at tilbyde det til "faderen", han *ønsker*. Sådan er travestien på Guds skabelse. For som Hans Søns skabelse gav Ham glæde og vidne til Hans kærlighed og delte Hans formål, således vidner kroppen om den idé, der lavede den og taler for dens virkelighed og sandhed.

24.72 Og således blev to sønner lavet, og begge lader til at vandre på denne jord uden et mødested og intet sammentræf. Æn ser du udenfor dig selv, din egen elskede søn. Den anden hviler indeni, sin Faders Søn, indeni din broder, ligesom han er i dig. Forskellen ligger ikke i, hvordan de ser ud, ej heller hvor de går hen, endog ej heller hvad de gør. De har et forskelligt *formål*. Det er dette, der slutter dem sammen med deres lige og adskiller hver især fra alle aspekter med et forskelligt formål. Guds Søn bevarer sin Faders Vilje. Menneskets søn opfatter en fremmed vilje og ønsker, det var sådan. Og således tjener hans opfattelse hans ønske ved at give det sandheds fremtrædelsesform. Dog kan opfattelse tjene et andet mål. Den er ikke bundet til særlighed, men af dit valg. Og det *er* givet dig at tage et andet valg og bruge opfattelse til et anderledes formål. Og det, du ser vil tjene det formål godt og *bevise* dets egen virkelighed for dig.

Kapitel Femogtyve:

Kuren

I. Introduktion

25.1 Kristus i dig bebor ikke en krop. Dog, Han er i dig. Og således må det være, at *du* ikke er indeni en krop. Det, der er indeni dig, kan ikke være udenfor. Og det er sikkert, at du ikke kan være adskilt fra det, der er i selve centeret i dit liv. Det, der giver dig liv, kan ikke huses i død. Lige så lidt kan du. Kristus er indenfor en ramme af hellighed, hvis eneste formål er at blive synliggjort for dem, der ikke kender Ham, så Han kan opfordre dem til at komme til Ham og se Ham, hvor de troede, deres kroppe var. Så vil deres kroppe smelte væk, så de kan indramme Hans hellighed i dem.

25.2 Ingen, der bærer Kristus i sig, kan fejle i at genkende Ham overalt. *Undtagen* i kroppe. Og så længe de tror, *de* er i kroppe, hvor de tænker, de er, kan Han ikke være der. Og så bærer de Ham uden at vide det og gør Ham ikke manifest. Og således anerkender de Ham ikke, hvor Han er. Menneskesønnen er ikke den opstandne Kristus. Dog bor Guds Søn nøjagtigt, hvor han er og vandrer med ham indeni sin hellighed, så tydelig at se som hans særlighed bliver fremvist indeni Hans krop.

25.3 Kroppen *behøver* ingen helbredelse. Men sindet, der tænker, det *er* en krop, er bestemt sygt! Og det er her Kristus fremsætter kuren. Hans formål omslutter kroppen med Hans lys og fylder den med den hellighed, der skinner fra Ham. Og intet, som kroppen siger eller gør, laver andet end at gøre Ham manifest. For de, der kender Ham ikke, bærer den Ham i blidhed og kærlighed for at helbrede deres sind. Sådan er den mission, som din broder har til dig. Og sådan må det være, at din mission er til ham.

II. Den Udpegede Opgave

25.4 Det kan ikke være, at det er svært at udføre den opgave, som Kristus udpegede dig til at udføre, da det er Ham, Der udfører den. Og i udførelsen af den vil du lære, kroppen kun synes at være midlet til at gøre det. For Sindet er Hans. Og så må det være dit. Hans hellighed dirigerer kroppen gennem det sind, der er ét med Ham. Og du er manifesteret for din hellige broder, som han er for dig. Her er den hellige Kristus møde med Sig Selv; ej heller bliver nogen som helst forskelle opfattet som at stå mellem Hans helligheds aspekter, der mødes og slutter sig sammen og hæver Ham op til Hans Fader, hel og ren og værdig til Hans evige kærlighed.

25.5 Hvordan kan du manifestere Kristus i dig, medmindre du ser på hellighed og ser Ham der? Opfattelse fortæller dig, at *du* er manifesteret i det, du ser. Besku kroppen, og du vil tro, at du er der. Og enhver krop, du ser på, minder dig om dig selv - din syndighed, din ondskab og frem for alt din død. Og ville du ikke foragte den, der fortæller dig dette og i stedet søge hans død? Budskabet og budbringeren er én. Og du *må* se din broder som dig selv. Indrammet i hans krop vil du se din syndighed, hvori du står fordømt. Sat i hans hellighed, proklamerer Kristus i ham *sig selv* som dig.

25.6 Opfattelse er et valg af det, du ønsker, du selv skal være - den verden, du ønsker at leve i, og den tilstand, hvori du mener, dit sind vil være tilfreds og tilfredsstillet. Den vælger, hvor du mener, din tryghed ligger, ved din beslutning. Den åbenbarer dig for dig selv, som du ville have dig til at være. Og den er altid trofast mod dit formål, som den aldrig adskiller sig fra eller giver den mindste bevidnelse til noget som helst, formålet i dit sind ikke fastholder. Opfattelse er en del af det, det er dit formål at beskue, for midler og mål er aldrig adskilte. Og således lærer du det, der synes at have et adskilt liv, ikke har noget.

25.7 *Du* er midlet for Gud - ikke adskilt, ej heller med et liv adskilt fra Hans. Hans Liv er manifesteret i dig, der er Hans Søn. Hvert aspekt af Ham Selv er indrammet i hellighed og perfekt renhed, i Hammelsk

forelskelse og så fuldstændig, at det kun ønsker, at det kan frigive alt det, det ser på til sig selv. Dets udstråling skinner gennem enhver krop, som det ser på, og børster al dens mørke til lys blot ved at se forbi det *til* lyset. Sløret bliver løftet gennem dets blidhed, og intet skjuler Kristiansigt for dets beskuere. Og I står begge der foran Ham nu for at lade Ham trække det slør til side, der ser ud til at holde jer separate og adskilte.

25.8 Eftersom I *tror*, at I er adskilte, præsenterer Hamlen også sig selv for jer som adskilt. Ikke, at den er i sandhed, men at den forbindelse, der er blevet givet jer til at slutte jer til sandheden, kan nå jer gennem det, I forstår. Fader og Søn og Helligånd er som én, som alle dine brødre slutter sig til som én i sandhed. Kristus og Hans Fader har aldrig været adskilte, og Kristus bor indeni din forståelse i den del af dig, der deler Hans Faders Vilje. Helligånden forbinder den anden del, det lille bitte vanvittige ønske om at være adskilt, anderledes og særlig til Kristus for at gøre enheden tydelig for det, der *virkelig* er ét. I denne verden bliver dette ikke forstået, men *kan* blive undervist i.

25.9 Helligånden tjener Kristi formål i dit sind, så at særlighedens mål kan blive rettet, hvor fejlen ligger. Fordi Hans formål stadigt er ét med både Faderen og Sønnen, kender Han Guds vilje og det, *du* virkelig vil. Men dette bliver forstået af sind opfattet som et, bevidst om, det er et og således *oplevet*. Det er Helligåndens funktion at undervise dig i, *hvordan* denne enhed bliver oplevet, *det*, du må gøre, så det kan blive oplevet, og *hvor* du skulle gå hen for at gøre det.

25.10 Alt dette noterer sig tid og sted, som om de var forskellige, for mens du tænker, at en del af dig er adskilt, er begrebet om enhed forbundet som én, meningsløst. Det er indlysende, at et så splittet sind aldrig kunne være underviseren af en Ænhed, der forener alle ting indeni sig selv. Og så må Det, der *er* indeni dette sind og *virkeligt* forener alle ting til sammen, være dets Underviser. Dog må det bruge det sprog, som dette sind kan forstå i den tilstand, som det tror, det er i. Og Det må bruge al indlæring til at overføre illusioner til sandheden, tage alle falske idéer om det, du er, og føre dig hinsides dem til den sandhed, der *er* hinsides dem. Alt dette kan ganske enkelt blive reduceret til dette:

25.11 *Det, der er det samme, kan ikke være forskelligt,
Og det, der er ét kan ikke have adskilte dele.*

III. Frelseren Fra Mørket

25.12 Er det ikke tydeligt, at det, kroppens øjne opfatter, fylder dig med frygt? Måske tror du, at du finder et håb om tilfredshed der. Måske har du lyst til at opnå nogen fred og tilfredshed i verden, som du opfatter

den. Dog må det være tydeligt, at udkommet ikke ændrer sig. På trods af dine håb og ønsker, *altid* er fortvivlelse resultatet. Og der er ingen undtagelse, ej heller vil der nogensinde være. Den eneste værdi, som fortiden kan rumme, er, at du lærer, at den ikke gav dig nogen belønninger, som du ville ønske at beholde. For kun således vil du blive villig til at give afkald på den og have den til at gå bort for evigt.

25.13 Er det ikke mærkeligt, at du stadig værner om et håb om tilfredsstillelse fra den verden, du ser? På ingen måde på noget som helst tidspunkt eller sted har noget som helst andet end frygt og skyld været din belønning. Hvor længe er nødvendig for, at du indser, chancen for forandring i *denne* henseende er næppe værd at forsinke ændringer for, der kan resultere i et bedre udkomme. For én ting er sikker - den måde, du ser og længe har set på, giver ingen støtte at basere dine fremtidige forhåbninger på og ingen forslag til succes overhovedet. At anbringe dine forhåbninger, hvor ingen håb ligger, *må* gøre dig håbløs. Dog er denne håbløshed dit valg, mens du ville søge efter håb, hvor intet nogensinde bliver fundet.

25.14 Er det ikke også sandt, at du har fundet noget håb *adskilt* fra dette - noget glimtende, ubestandigt, vaklende, dog dunkelt set, at håbefuldhed er berettiget af grunde, der ikke er i denne verden? Og dog kan dit håb om, at de stadigt kan være her, stadigt forhindre dig i at opgive den håbløse og ulønnende opgave, du har sat dig selv. Kan det give mening at fastholde den fikserede overbevisning, at der er grund til at opretholde forfølgelsen af det, der altid har fejlet med begrundelsen, at det pludselig vil lykkes og bringe det, det aldrig har bragt før?

25.15 Dets fortid *har* fejlet. Vær glad for, at det er borte indeni dit sind til at formørke det, der er der. Tag ikke formen for indhold, for formen er kun et middel til indhold. Og rammen er kun et middel til at holde billedet op, så at det kan blive set. En ramme, der skjuler billedet, har intet formål. Det kan ikke *være* en ramme, hvis det er den, du ser. Uden billedet er rammen uden dens betydning. Dens *formål* er at fremhæve billedet fra og ikke den selv.

25.16 Hvem hænger en tom ramme på en væg og står foran den i dyb ærbødighed, som om et mesterværk var der til at se? Dog, hvis du ser din broder som en krop, *er* det kun dette, du gør. Det mesterværk, som Gud har sat indeni denne ramme, er alt, der er at se. Kroppen rummer det et stykke tid uden at tilsløre det på nogen som helst måde. Dog, det, Gud har skabt, behøver ingen ramme, for det, Han har skabt, støtter og indrammer Han indeni Sig Selv. Hans mesterværk tilbyder Han dig at se. Og ville du hellere se rammen *i stedet* for dette? Og overhovedet ikke se billedet?

25.17 Helligånden er den ramme, Gud satte rundt om den del af Ham, som du ville se som adskilt. Dog er dens ramme sluttet sammen med dens Skaber, ét med Ham og med Hans mesterværk. Dette er dens formål, og du laver ikke rammen til billedet, når du vælger at se den på dens plads. Den ramme, som Gud har givet det, tjener ikke andet end Hans formål, ikke dit adskilt fra Hans. Det er dit *adskilte* formål, der tilslører billedet og værner om rammen i stedet for det. Dog har Gud sat Sit mesterværk ind i en ramme, der vil holde for evigt, når din er smuldret til støv. Men tro du ikke, billedet er ødelagt på nogen som helst måde. Det, Gud skaber, er sikkert mod al fordærvelse, uændret og perfekt i evighed.

25.18 Accepter Guds ramme i stedet for din, så vil du se mesterværket. Se på dets yndighed og forstå Sindet, der tænkte det, ikke i kød og blod, men i en ramme så yndig som Det Selv. Dens hellighed oplyser den syndfrihed, som mørkets ramme skjuler og kaster et slør af lys hen over billedets ansigt, som kun reflekterer lyset, der skinner fra det til dets Skaber. Tænk ikke, dette ansigt nogensinde blev formørket, fordi du så det i en ramme af død. Gud holdt det sikkert, så du måske kunne se på det og se den hellighed, som Han har givet det.

25.19 Indeni mørket, se frelseren *fra* mørket og forstå din broder, som hans Faders Sind viser ham til dig. Han vil træde frem fra mørket, når du ser på ham, og du vil ikke se mørket mere. Mørket rørte ham ikke, ej heller dig, der bragte ham frem for dig til at se på. Hans syndfrihed afbilder kun din. Hans blidhed bliver din styrke, og begge vil med glæde kigge indeni og se den hellighed, der må være der *på grund af* det, du kiggede på i ham. Han er den ramme, i hvilken din hellighed er sat, og det, Gud gav ham, må blive givet dig. Hvor meget han end overser mesterværket i sig og kun ser en ramme af mørke, er det stadig din eneste funktion at se det i ham, han ikke ser. Og i denne seen bliver synet delt, der ser på Kristus *i stedet* for at se død.

25.20 Hvordan kunne Hamlens Herre ikke være glad, hvis du værdsætter Hans mesterværk? Hvad kunne Han gøre andet end at tilbyde tak til dig, der elsker Hans Søn, som Han gør? Ville Han ikke gøre dig bekendt med Sin kærlighed, hvis du bare deler Hans lovprisning af det, Han elsker? Gud værdsætter skabelsen som den perfekte Fader, som Han er. Og så bliver Hans glæde gjort fuldstændig, når nogen som helst del af Ham slutter sig til Hans lovprisning ved at dele Hans glæde. Denne broder er Hans perfekte gave til dig. Og Han er glad og taknemmelig, når du takker Hans perfekte Søn for at være det, han er. Og al Hans tak og glæde lyser på dig, som ville fuldende Hans glæde sammen med Ham. Og således bliver *din* fuldendt. Ikke én stråle af mørke kan blive set af de, der vil at gøre deres Faders lykke fuldstændig og deres med Hans. Gud Selvs taknemmelighed bliver frit

tilbudt til enhver, der deler Hans formål. Det er ikke Hans vilje at være alene. Og det er heller ikke din.

25.21 Tilgiv din broder, og du kan ikke adskille dig selv fra ham eller fra hans Fader. Du *behøver* ingen tilgivelse, for de helt rene har aldrig syndet. Giv så det, Han har givet dig, så du kan se Hans Søn som én, og takke hans Fader, som Han takker dig. Tro heller ikke, at al Hans lovprisning bliver givet ikke til dig. For det, du giver, er Hans, og ved at give det lærer du at forstå, Hans gave til dig. Og giv Helligånden det, Han tilbyder Faderen og Sønnen ligeligt. Intet har magt over dig undtagen Hans Vilje og din, der kun udvider Hans Vilje. Det var til dette, du blev skabt og din broder med dig og ét med dig.

25.22 I er den samme, ligesom Gud selv er én og ikke delt i Sin Vilje. Og I må have ét formål, eftersom Han gav det samme til jer begge. Hans Vilje bliver bragt sammen efterhånden, som I slutter jer til viljen, at I bliver gjort fuldstændige ved at tilbyde jeres broder fuldstændiggørelse. Se ikke i ham den syndighed, han ser, men give ham ære, så du kan værdsætte dig selv og ham. Til hver af jer er givet frelsens kraft, der undslipper fra mørke ind i lys, til at være jeres at dele; at I kan se det som én, der aldrig har været separat eller adskilt fra al Guds kærlighed som ligeligt givet.

IV. Opfattelsens Grundlæggende Lov

25.23 I det omfang i hvilket du værdsætter skyld, i det omfang vil du opfatte en verden, hvori angreb er retfærdiggjort. I det omfang i hvilket, du anerkender, at skyld er meningsløs, i det omfang vil du opfatte, angreb kan ikke *blive* retfærdiggjort. Dette er i nøje overensstemmelse med synets grundlæggende lov: du ser det, du tror, er der, og du tror det der, fordi du *ønsker* det der. Opfattelse har ingen anden lov end dette. Resten stammer kun fra dette for at holde det oppe og tilbyde det støtte. Dette er opfattelsens form, tilpasset til denne verden fra Guds mere grundlæggende lov, at kærlighed skaber sig selv og intet andet *end* sig selv.

25.24 Guds love gælder ikke direkte for en verden, opfattelse styrer, for en sådan verden kunne ikke være blevet skabt af Sindet for hvilket, opfattelse ingen mening har. Dog afspejles Hans love overalt. Ikke, at den verden, hvor denne afspejling er, er virkelig overhovedet. Kun fordi Hans Søn tror, at den er det, og at Han ikke kunne lade sig selv blive adskilt fuldstændigt fra Sin Søns overbevisning. Han kunne ikke gå ind i Sin Søns sindssygdом med Ham, men Han kunne sikre sig, at Hans tilregnelighed gik derhen med Ham, så han ikke kunne gå tabt for evigt i sit ønskes vanvid.

25.25 Opfattelse hviler på at vælge; viden gør det ikke. Viden har kun én lov, fordi den kun har én Skaber. Men denne verden har to, der lavede den, og de ser den ikke som den samme. For hver især har den et forskellig formål, og for hver enkelt er den et perfekt middel til at tjene det mål, for hvilket den bliver opfattet. Af særlighed er den den perfekte ramme til at sætte den i gang - den perfekte slagmark til at føre dens krige, det perfekte ly for de illusioner, som den ville gøre virkelige. Ikke én opretholder den ikke i sin opfattelse; ikke én kan ikke være fuldt ud berettiget.

25.26 Der er en anden Frembringer af verden, den samtidige Korrigerer af den vanvittige overbevisning om, at noget som helst kunne blive fastlagt og opretholdt uden en eller anden slags forbindelse, der stadig holdt den indenfor Guds love; ikke som loven selv opretholder universet, som Gud skabte det, men i en eller anden form tilpasset behovet Guds Søn tror, han har. Korrigeret fejl er fejlens afslutning. Og således har Gud stadig beskyttet sin Søn, selv i fejl. Der er et andet formål i den verden som fejl lavede, fordi den har en anden Frembringer, Der kan forene dens mål med Hans Skabers formål. Efter Hans opfattelse af verden bliver intet set, der berettiger andet end tilgivelse og synet af perfekt syndfrihed. Intet opstår uden at blive mødt med øjeblikkelig og fuldstændig tilgivelse.

25.27 Intet forbliver et øjeblik til at skjule syndfriheden, der skinner uændret hinsides de ynkelige forsøg på særlighed til at sætte den ud af sindet, hvor den må være og lyse kroppen op *i stedet* for den. Hamlens lamper er ikke for den til at vælge at se dem, hvor den vil. Hvis den vælger at se dem et andet sted end deres hjem, som om de oplyste et sted, hvor de aldrig kunne være, og *du* er enig, må Frembringeren af verden rette din fejl, så du ikke forbliver i mørke, hvor lamperne ikke er. Alle og enhver her er gået ind i mørke, dog er ingen gået ind i det alene. [Ej heller behøver han blive mere end et øjeblik.] For han er kommet med Hamlens Hjælp indeni sig, rede til at føre ham *ud* af mørket ind i lyset på et hvilket som helst tidspunkt.

25.28 Den tid, han vælger, *kan* være når som helst, for hjælp er der og afventer kun hans valg. Og når han vælger at benytte sig af det, der er givet ham, så vil han se hver situation, som, han troede før, var et middel til at retfærdiggøre hans vrede, vendte sig til en begivenhed, der retfærdiggør hans kærlighed. Han vil helt klart høre, at de opfordringer til krig, han hørte før, virkelig er opfordringer til fred. Han vil forstå, at der, hvor han angreb, kun er et andet alter, hvor han med lige så stor lethed og langt mere lykke kan skænke tilgivelse. Og han vil genfortolke al fristelse som bare endnu en chance til at bringe ham glæde. Hvordan kan en misforståelse være en synd? Lad alle din broders fejl være intet for dig andet end en chance for dig til at se

arbejdet fra den Hjælper, givet dig til at se den verden, Han lavede, i stedet for din.

25.29 Hvad *er* så berettiget? Hvad ønsker du? For disse to spørgsmål er det samme. Og når du ser dem *som* det samme, er dit valg foretaget. For det er at se dem som ét, der bringer frigivelse fra troen, der *er* to måder at se på. Denne verden har meget at tilbyde din fred og mange chancer for at udvide din egen tilgivelse. Således er dens formål for de, der *ønsker* at se fred og tilgivelse nedstige på dem og tilbyde dem lyset.

25.30 Frembringeren af blidhedens verden har perfekt magt til at udligne den verden af vold og had, der synes at stå mellem dig og Hans mildhed. Den er ikke der i Hans tilgivende øjne. Og derfor behøver det ikke være der i dine. Synd er den fikserede overbevisning, opfattelse *kan ikke* ændre sig. Det, der er blevet fordømt, er fordømt og fordømt for evigt til at være utilgiveligt for evigt. Hvis så den *bliver* tilgivet, må syndens opfattelse have været forkert. Og således bliver forandring gjort mulig. Helligånden ser også det, Han ser, som langt hinsides chancen for forandring. Men på Hans syn kan synd ikke trænge ind, for synd er blevet *korrigeret* af Hans syn. Og så må det have været en fejl, ikke en synd. For det, den hævdede, aldrig kunne ske, er sket. Synd bliver angribet af straf og bevaret således. Men at tilgive den er at ændre dens tilstand fra fejl til sandhed.

25.31 Guds Søn kunne aldrig synde, men han kan ønske sig det, der ville såre Ham. Og han har magten til at tænke, at han kan blive såret. Hvad kan dette være andet end en misforståelse af Ham selv? Er dette en synd eller en fejltagelse, tilgivelig eller ej? Har han brug for hjælp eller fordømmelse? Er det dit formål, at han bliver frelst eller fordømt? Glem ikke, at det, han er for dig, vil gøre dette valg til *din* fremtid? For du foretager det nu, det øjeblik, hvor al tid bliver et middel til at nå et mål. Foretag så dit valg. Men erkend, at *i* dette valg er formålet med den verden, du ser, valgt og *vil* være berettiget.

V. Sammenslutning af Sind

25.32 Sind, der er sluttet sammen og *anerkender*, de er, kan ingen skyld føle. For de kan ikke angribe, og de glæder sig over, at dette er således, da de ser deres tryghed i denne lykkelige kendsgerning. Deres glæde er i den uskyld, de ser. Og således søger de efter den, fordi det er deres formål at beskue den og glæde sig. Alle og enhver søger efter det, der vil bringe ham glæde, som han definerer den. Det er ikke målet som sådan, der varierer. Dog er det den måde, hvorpå målet bliver *set*, der gør valget af midler uundgåeligt og hinsides håbet om forandring, medmindre målet bliver ændret. Og så bliver midlerne valgt endnu en

gang, da det, der vil bringe jubel, bliver defineret på en anden måde og søgt efter anderledes.

25.33 Opfattelsens grundlæggende lov kunne således blive sagt, "Du vil juble over det, du ser, fordi du *ser* det for at juble." Og medens du tænker, at lidelse og synd vil bringe dig glæde, så længe vil de være der for dig at se på. Intet er skadeligt eller gavnligt adskilt fra det, du ønsker. Det er dit ønske, der gør det til det, det er, i dets virkninger på dig. Fordi du *valgte* det som et middel til at opnå disse samme virkninger ved at tro på dem som værende bringerne af jubel og glæde. Selv i Hamlen gælder denne lov. Guds Søn skaber for at bringe sig glæde ved at dele sin Faders formål i sin egen skabelse, så Hans glæde kan blive forøget og Guds sammen med Hans.

25.34 I frembringere af en verden, der ikke er sådan, find hvile og trøst i en anden verden, hvor fred bor. Denne verden bringer du med dig til alle de udmattede øjne og trætte hjerter, der ser på synd og anslår dens triste refrain. Fra dig kan deres hvile komme. Fra dig kan en verden opstå, de vil glæde sig over at se på, og hvor deres hjerter er glade. I dig er der et syn, der strækker sig til dem alle og dækker dem i mildhed og lys. Og i denne udvidende lysverden skubbes mørket, de troede, var der, bort, indtil det ikke er andet end fjerne skygger, langt borte, ikke længe at blive husket efterhånden, som solen skinner dem til intet. Og alle deres "onde" tanker og "syndige" håb, deres drømme om skyld og nådeløs hævn og ethvert ønske om at såre og dræbe og dø vil forsvinde foran den sol, du bringer.

25.35 Ville du ikke gøre dette for Guds kærlighed? Og for *dig selv*? For tænk, hvad det ville gøre for dig. Dine "onde" tanker, der hjemsøger dig nu, vil synes stadigt fjernere og langt væk fra dig. Og de går længere og længere væk, fordi solen i dig er steget op, så de kan blive skubbet væk foran lyset. De bliver hængende et *lille* stykke tid i fordrejede former for langt væk til genkendelse og er væk for evigt. Og i sollyset vil du stå i stilhed, i uskyld og fuldstændigt frygtløs. Og fra dig vil hvilen, du fandt, udvide sig, så din fred aldrig kan falde bort og efterlade dig hjemløs. De, der tilbyder fred til alle og enhver, har fundet et hjem i Hamlen, verden ikke kan ødelægge. For den er stor nok til at holde verden indeni sin fred.

25.36 I dig er hele Hamlen. Hvert blad, der falder, bliver givet liv i dig. Hver fugl, der nogensinde sang, synger igen i dig. Og enhver blomst, der nogensinde har blomstret, har gemt sin parfume og sin yndighed til dig. Hvilket mål kan erstatte Guds og Hans Søns vilje om, at Hamlen bliver genoprettet til ham, for hvem det blev skabt som hans eneste hjem? Intet før og intet efter det. Intet andet sted, ingen anden tilstand eller tid. Intet hinsides eller tættere på. Intet andet. I en hvilken som

helst form. Dette kan du bringe til hele verden og alle de tanker, der kom ind i den og tog fejl i et lille stykke tid. Hvor kunne dine egne fejl bedre blive bragt til sandhed end af din villighed til at bringe Hamlens lys med dig efterhånden, som du vandrer hinsides mørkets verden ind i lys?

VI. Syndfrihedens Tilstand

25.37 Syndfrihedens tilstand er blot dette: Hele ønsket om at angribe er væk, og derfor er der ingen grund til at opfatte Guds Søn som andet, end det han er. Behovet for skyld er væk, fordi det ikke har noget formål, og er meningsløst uden syndens mål. Angreb og synd er bundet sammen som én illusion, hver især er årsagen til og målet for og retfærdiggøreren af den anden. Hver især er meningsløs alene, men synes at trække en mening ud af den anden. Hver især afhænger af den anden, uanset hvilken mening den synes at have. Og ingen kunne tro på den ene, medmindre den anden var sandheden, for hver attesterer, den anden *må* være sand.

25.38 Angreb gør Kristus til din fjende og Gud sammen med Ham. Må du ikke være bange for "fjender" som disse? Og må du ikke være bange for *dig selv*? For du har såret dig selv og gjort dit Selv til din "fjende". Og nu må du tro, at du ikke er dig, men noget fremmed for dig selv og "noget andet", et "noget", der skal frygtes i stedet for elskes. Hvem vil angribe noget som helst, han opfatter som fuldstændigt uskyldigt? Og hvem, *fordi* han ønsker at angribe, kan fejle i at tænke, at det må være skyldigt for at fortjene ønsket og lade ham være uskyldig? Og hvem ville se Guds Søn som uskyldig og ønske Ham død? Kristus står foran jer begge, hver gang I ser på hinanden. Han er ikke gået, fordi jeres øjne er lukkede. Men hvad er der at se ved at søge efter jeres frelser og se Ham gennem synsløse øjne?

25.39 Det er ikke Kristus, du ser ved at se således. Det er den "fjenden" forvekslet med Kristus, du ser på. Og hader, fordi der ingen synd er i ham for dig at se på. Du hører heller ikke hans sørgmodige råb, uændret i indhold, uanset i hvilken form råbet bliver foretaget om, at du forener dig med ham og slutter dig sammen med ham i uskyld og fred. Og dog, nedenunder egoets sanseløse hyl, sådan *er* råbet, som Gud har givet ham, så du måske hører i ham Hans Råb til dig og svarer ved at give det tilbage til Gud, der er Hans eget.

25.40 Guds Søn beder dig kun om dette - at du giver det tilbage til Ham, det tilkommer Ham, så du kan tage *del* i det sammen med Ham. Alene har ingen af jer det. Sådan må det forblive ubrugelig for begge. Sammen vil det give hver til hver især en ligelig styrke til at redde den anden og redde sig selv sammen med ham. Tilgivet af dig, tilbyder din

frelser dig frelse. Fordømt af dig tilbyder han dig død. I alle og enhver ser du ikke andet end afspejlingen af det, du valgte ham at være for dig. Hvis du beslutter mod hans rette funktion, den eneste, han har i sandhed, berøver du ham al den glæde, han ville have fundet, hvis han udførte den rolle, Gud gav ham. Men tro ikke Hamlen er mistet for ham alene. Det kan heller ikke blive genvundet, medmindre vejen bliver vist til ham gennem dig, så du kan finde den ved at gå ved hans side.

25.41 Det er intet offer, at han bliver frelst, for ved hans frihed vil du vinde din egen. At lade hans funktion blive opfyldt er ikke andet end midlet til at lade din blive. Og så går du mod Hamlen eller mod helvede, men ikke alene. Hvor smuk hans syndfrihed vil være, når du opfatter den! Og hvor stor vil din glæde være, når han er fri til at tilbyde dig synets gave, Gud gav ham til dig! Han har intet andet behov end dette - at du tillader ham frihed til at fuldføre den opgave, Gud gav til ham. Husk ikke andet end dette - det, som han gør, gør du sammen med ham. Og som du ser ham, således definerer du den funktion, han vil have for dig, indtil du ser ham anderledes og *lader* ham være det, Gud udpegede ham til at være for dig.

25.42 Mod det had, som Guds Søn muligvis nærer mod sig selv, bliver Gud troet at være uden magten til at frelse det fra helvedes smerte, Han skabte. Men i den kærlighed, han viser sig selv, bliver Gud gjort fri til at *lade* Sin Vilje blive gjort. I hver af jer ser du billedet på din egen overbevisning om det, Guds vilje må være for dig. I din tilgivelse vil du forstå Hans kærlighed til dig; gennem dine angreb vil du være overbevist om, at Han hader dig og tænke, at Hamlen må være helvede. Se endnu en gang på din broder, men ikke uden at forstå, at han er vejen til Hamlen eller til helvede, som du opfatter ham. Men glem ikke dette - den rolle, du giver ham, er givet *dig*, og du *vil* vandre den vej, du udpegede for ham, fordi det er din dom over dig selv.

VII. Den Særlige Funktion

25.43 Guds nåde hviler blidt på tilgivende øjne, og alt det, de ser på, taler om Ham til beskueren. Han kan ikke se noget ondt, intet i verden at frygte og ingen, der er anderledes end ham selv. Og når Han elsker dem, så ser han på sig selv med kærlighed og mildhed. Han ville ikke mere fordømme sig selv for sine fejl end at fordømme en anden. Han er ikke hævnens dommer eller syndens revser. Venligheden i hans blik hviler på ham selv med al den ømhed, det tilbyder andre. For han ville kun helbrede og kun velsigne. Og når han er i overensstemmelse med det, Gud vil, har han magten til at helbrede og velsigne alle dem, han ser på med Guds nåde i sit blik øjne.

25.44 Øjne bliver vant til mørke, og lyset fra den strålende dag virker smertefuldt for øjnene, så længe vant til de svage virkninger, opfattet i skumringen. Og de vender sig væk fra sollys og klarheden, det bringer til det, de ser på. Dæmpet virker bedre - lettere at se og lettere genkendt. På en eller anden måde synes det vage og mere uklare at være lettere at se på; mindre smertefuldt for øjnene end det, der er helt klart og utvetydigt. Dog, dette er ikke det, øjnene er *til*. Og hvem kan sige, at han foretrækker mørket og fastholde, han *ønsker* at se? *Ønsket* om at se nedkalder Guds nåde på dine øjne og bringer lysets gave, der gør syn muligt.

25.45 Vil du beskue din broder? Gud er glad for at få dig til at se på ham. Han vil ikke, din frelse skal være uigenkendt af dig. Han vil heller ikke, at han forbliver uden den funktion, som Han gav ham. Lad ham ikke mere være ensom, for de ensomme er de, der ikke ser nogen funktion i verden for dem at udfylde, intet sted, hvor de er behøvede, og intet mål, som kun de perfekt kan opfylde.

25.46 Sådan er Helligåndens form for opfattelse af særlighed - Hans brug af det, du har lavet, til at helbrede i stedet for skade. Til hver især giver Han en særlig funktion i frelse, som han alene kan udfylde - en del for kun ham. Planen er heller ikke færdig, før han finder sin særlige funktion og opfylder den del, der er tildelt ham til at fuldstændiggøre sig i en verden, hvor ufuldstændighed regerer.

25.47 Her, hvor Guds love ikke er fremherskende i perfekt form, kan han alligevel gøre *én* perfekt ting og træffe *ét* perfekt valg. Og ved denne handling med særlig trofasthed overfor en, opfattet som andet end ham selv, lærer han, at gaven blev givet til ham selv, og så *må* de være *ét*. Tilgivelse er den eneste funktion, meningsfuld i tid. Den er det middel, Helligånden bruger til at oversætte særlighed fra synd til frelse. Tilgivelse er for alle. Men når den hviler på alle, er den komplet, og enhver funktion i denne verden komplet med den. Så er tid ikke mere.

25.48 Dog, mens i tid er der stadig meget at gøre. Og hver må gøre det, der er tildelt ham, for på hans del afhænger hele planen. Han har en særlig del i tid, for således valgte han, og ved at vælge den lavede han den til sig selv. Hans ønske blev ikke nægtet, men forandret i form for at lade den tjene hans broder og ham selv og dermed blive et middel til at frelse i stedet for at miste. Frelse er ikke andet end en påmindelse om, at denne verden ikke er dit hjem; dens love er ikke påtvunget dig; dens værdier er ikke dine. [Og intet, som du tænker, du ser i den, er virkelig der overhovedet.] Og dette bliver set og forstået, når hver enkelt påtager sig sin del i dens ophævelse, som han gjorde i at lave den. Han har midlerne til begge, som han altid havde. Den

særlighed, han valgte til at såre sig selv, udnævnte Gud til at være midlet til hans frelse fra det selvsamme øjeblik, valget blev truffet. Hans særlige synd blev gjort til hans særlige nåde. Hans særlige had, blev hans særlige kærlighed.

25.49 Helligånden *behøver* din særlige funktion, så Hans kan blive opfyldt. Tro ikke, du mangler en særlig værdi her. Du ønskede det, og det *blev* givet dig. Alt det, du lavede kan tjene frelse let og godt. Guds Søn kan intet valg foretage, Helligånden ikke kan anvende på hans vegne og *ikke* imod ham selv. Kun i mørke forekommer din særlighed at være angreb. I lyset ser du den som din *særlige funktion* i planen til at frelse Guds Søn fra *alle* angreb og lade ham forstå, at han er tryk, som han altid har været og vil forblive både i tid og evighed. Dette er funktionen, givet hver enkelt af jer til hinanden. Så tag den blidt fra hinandens hånd, og lad frelse blive opfyldt perfekt i jer begge. Gør denne *ene* ting, så alting kan blive givet dig.

VIII. Omdannelse af Dommen

25.50 Og hvis Helligånden kan omdanne hver enkelt dom, som du har lagt på dig selv, til en velsignelse, så kan den ikke være en synd. Synd er den ene ting i hele verden, der *ikke kan* forandres. Den er uforanderlig. Og verden afhænger af dens uforanderlighed. Verdens magi kan synes at skjule synds smerte for syndere og bedrage med glitter og med svig. Dog ved hver enkelt, at syndens omkostning er død. Og sådan *er* det. For synd er en *anmodning* om død, et ønske om at gøre denne verdens fundament så sikkert som kærlighed, pålideligt som Hamlen og så stærk som Gud Selv. Verden *er* tryk imod kærlighed for alle og enhver, der tænker synd mulig. Den *vil* heller ikke ændre sig. Dog, *er* det muligt, det, Gud ikke skabte, skulle dele Hans skabelses egenskaber, når det modsætter sig dem på enhver måde?

25.51 Det kan ikke være, at "synderens" ønske om død er lige så stærk som Guds vilje til liv. Grundlaget for en verden, som Han ikke lavede, kan heller ikke være fast og sikkert ligesom Hamlen. Hvordan kunne det være, at helvede og Hamlen er det samme? Og er det muligt, at det, Han ikke ville, ikke kan blive ændret? Hvad er uforanderligt foruden Hans Vilje? Og hvad kan dele Dens egenskaber undtagen Den Selv? Hvilket ønske kan rejse sig mod Hans vilje og være uforanderligt? Hvis du kunne indse, at *intet* er uforanderligt andet end Guds vilje, ville dette kursus ikke være svært for dig. For det er dette, som du ikke tror. Dog er der intet andet, du *kunne* tro, hvis du bare kiggede på det, der virkeligt er.

25.52 Lad os gå tilbage til det, vi sagde før, og tænke mere omhyggeligt over det. Det må være sådan, at enten er Gud vanvittig, eller denne verden er et sted for vanvid. Ikke én af Hans tanker giver nogen som helst mening overhovedet indeni denne verden. Og intet, som verden tror som sandt, har nogen som helst betydning i Hans Sind overhovedet. Det, der ikke giver mening og ingen betydning har, *er* sindssyge. Og det, der er vanvid, *kan ikke* være sandheden. Hvis én overbevisning så dybt værdsat her var sand, så er enhver Tanke, Gud nogensinde havde, en illusion. Og hvis kun én af Hans Tanker er sand, så er alle overbevisninger, verden giver nogen som helst betydning, falske og giver ingen mening overhovedet. Dette *er* det valg, du foretager. Forsøg ikke at se det anderledes, og fordrej det heller ikke til noget, det ikke er. For kun denne beslutning *kan* du foretage. Resten er op til Gud og ikke til dig.

25.53 At retfærdiggøre én værdi, som verden opretholder, er at fornægte din Faders tilregnelighed og *din*. For Gud og Hans elskede Søn tænker ikke forskelligt. Og det er deres tankes overensstemmelse, der gør Sønnen til en med-Skaber med det Sind, Hvis Tanke skabte ham. Og hvis han vælger at tro én tanke i modsætning til sandheden, har han besluttet, at han ikke er sin Faders Søn, fordi Sønnen er vanvittig, og tilregnelighed må ligge adskilt fra både Faderen *og* Sønnen. Dette *tror* du. Tænk ikke, at denne overbevisning afhænger af den form, den antager. Den, der tænker, verden er tilregnelig på *nogen som helst* måde, er retfærdiggjort i *noget som helst*, den tænker, eller bliver opretholdt af *nogen som helst* form for fornuft, mener, dette er sandt. Synd er ikke virkelig, *fordi* Faderen og Sønnen ikke er sindssyge. Denne verden er meningsløs, *fordi* den hviler på synd. Hvem kunne skabe det uforanderlige, hvis det ikke hviler på sandhed?

25.54 Helligånden har magten til at ændre hele grundlaget for den verden, du ser, til noget andet - et ikke sindssygt grundlag, hvorpå en tilregnelig opfattelse kan blive baseret, en anden verden opfattet. Og én, hvori intet bliver modsagt, der ville føre Guds Søn til tilregnelighed og glæde. Intet vidner om død og grusomhed, om adskillelse og om forskelle. For her opfattes alt som én, og ingen mister, så hver enkelt kan vinde.

25.55 Afprøv alting, som du tror, mod denne betingelse. Og forstå, at alting, der opfylder dette ene krav, er din tro værdig. Men intet andet. Det, der ikke er kærlighed, er synd, og hver af dem opfatter den anden som sindssyg og meningsløs. Kærlighed er grundlaget for en verden, opfattet som fuldstændig vanvittig for syndere, der tror, deres er vejen til tilregnelighed. Men synd er lige så sindssyg indeni kærlighedens syn, hvis blide øjne ville se hinsides galskaben og hvile fredfyldt på sandhed. Hver især ser en uforanderlig verden, da hver især definerer

den uforanderlige og evige sandhed om det, du er. Og hver afspejler et syn på det, Faderen og Sønnen må være for at gøre det synspunkt meningsfuldt og tilregneligt.

25.56 Din særlige funktion er den særlige form, hvori den kendsgerning, at Gud ikke er sindssyg, forekommer mest fornuftig og meningsfuld for dig. Indholdet er det samme. Formen er tilpasset til dine særlige behov og til det særlige tidspunkt og sted, hvor du tror, du befinder dig, og hvor du kan være fri af sted og tid, og alt det, du tror, må begrænse dig. Guds Søn kan ikke være bundet af tid eller sted heller ikke noget, Gud ikke ville. Dog, hvis Hans vilje bliver set som vanvid, så kræver den form for tilregnelighed, der gør det mest acceptabelt for de, der er sindssyge, et særligt valg. Dette valg kan heller ikke blive truffet *af* de sindssyge, hvis problem er, deres valg er ikke frie og truffet med fornuft i forstandens lys.

25.57 Det *ville* være vanvid at betro frelse til de sindssyge. Fordi Han *ikke* er vanvittig, har Gud udpeget En lige så tilregnelig som Ham til at oprejse en mere tilregnelig verden til at møde synet for alle, der valgte sindssygdom som sin frelse. Til denne Ene er valget givet af form, bedst egnet til ham; en, der ikke vil angribe den verden, han ser, men gå ind i den i stilhed og *vise* ham, han er vanvittig. Denne Ene peger kun på et alternativ, en *anden* måde at kigge på det, han har set før, og anerkender som den verden, hvori han lever og troede, han forstod før.

25.58 Nu *må* han sætte spørgsmålstegn ved dette, fordi alternativets form er én, som han ikke kan fornægte eller overse eller fejle i at opfatte fuldstændigt overhovedet. For hver især er hans særlige funktion designet til at blive opfattet som mulig og mere og mere ønsket efterhånden, som den *beviser* for ham, at den er et alternativ, han virkelig *ønsker*. Fra denne position tilbyder hans syndighed og al den synd, han ser i verden, ham mindre og mindre - indtil han kommer til at forstå, at den *koster* ham hans tilregnelighed og står mellem ham og et hvilket som helst håb, han har, om at *være* tilregnelig. Han bliver heller ikke efterladt uden undslippelse fra vanvid, for han har en særlig rolle i alle og enhvers undslippelse. Han kan ikke mere blive efterladt udenfor uden en særlig funktion i håbet om fred, end Faderen kunne overse sin Søn og gå forbi ham i skødesløs tankeløshed.

25.59 Hvad er pålideligt bortset fra Guds kærlighed? Og hvor bor tilregnelighed *bortset* fra i Ham? Den Ene, der taler for Ham, kan vise dig dette i det alternativ, Han valgte specielt for dig. Det er Guds vilje, at du husker dette og således dukker op fra dybeste sorg til perfekt glæde. Accepter den funktion, der er blevet tildelt dig i Guds Egen plan om at vise Sine Sønner, at helvede og Hammel er forskellige, *ikke* det samme. Og at i Hamlen er *de* alle det samme uden de forskelle, der

ville have lavet et helvede ud af Hamlen og en Hammel ud af helvede, hvis sådan sindssyge havde været mulig.

25.60 Hele troen på, at nogen mister afspejler kun den underliggende grundsætning, Gud, må være sindssyg. For i denne verden ser det ud til, at én må vinde, *fordi* en anden tabte. Hvis *dette* var sandt, så var Gud bestemt vanvittig! Men hvad er denne overbevisning bortset fra en form for den mere basale grundsætning "Synd er virkelig og styrer verden"? For hver lille gevinst må en eller anden miste og betale det nøjagtige beløb i blod og lidelse. For ellers ville det onde sejre og ødelæggelse være den samlede pris for nogen som helst gevinst overhovedet. Du, som tror, at Gud er vanvittig, se nøje på dette og forstå, at det må være sådan, at enten Gud eller *dette* må være sindsygt, men næppe begge.

25.61 Frelse er genfødslen af den idé, ingen *kan* miste for, at nogen som helst kan vinde. Og alle *må* vinde, hvis nogen som helst ville være en vinder. Her er tilregnelighed genoprettet. Og på denne ene klippe af sandhed kan tro på Guds evige tilregnelighed hvile i fuldkommen tillid og perfekt fred. Fornuft er tilfredsstillet, for alle sindssyge overbevisninger kan blive korrigeret her. Og synd *må* være umulig, hvis *dette* er sandt. Dette er den klippe, hvorpå frelse hviler, udsigtspunktet, hvorfra Helligånden giver mening og retning til den plan, hvori din særlige funktion har en rolle. For her bliver din særlige funktion gjort hel, fordi den deler det heles funktion.

25.62 Husk, al fristelse er kun dette - en vanvittig overbevisning om, at Guds sindssyge ville gøre dig tilregnelig og give dig det, du ønsker. At enten Gud eller du må tabe til vanvid, fordi jeres mål *ikke kan* blive forenet. Død kræver liv, men livet bliver ikke opretholdt for enhver pris. Ingen kan lide for, at Guds vilje kan blive opfyldt. Frelse er Hans vilje, *fordi* du deler den. Ikke for dig alene, men for det Selv, der er Guds Søn. Han *kan ikke* miste, for hvis han kunne, ville tabet være hans Faders, og i Ham er intet tab muligt. Og dette er tilregneligt, *fordi* det er sandheden.

IX. Frelsens princip

25.63 Helligånden kan bruge alt det, du giver Ham til din frelse. Men Han kan ikke bruge det, du tilbageholder, for Han kan ikke tage det fra dig uden din villighed. For hvis Han gjorde det, ville du tro, at Han vred det fra dig mod din vilje. Og så ville du ikke lære, det *er* din vilje at være uden det. Du behøver ikke give det til Ham fuldstændigt villigt, for hvis du kunne, ville du ikke have noget behov for Ham. Men dette har Han behov for - at du foretrækker, at Han tager det i stedet for, at du beholder det for dig selv alene og erkender, at det, der

ikke bringer tab til nogen, ville du ikke kende. Så meget et det nødvendigt at tilføje til den idé, at ingen kan miste for, at du kan vinde. Og intet mere.

25.64 Her er det eneste princip, frelse behøver. Det er heller ikke nødvendigt, at din tro på det er stærk, urokkelig og uden angreb fra alle overbevisninger, modsat det. Du *har* ingen fast loyalitet. Men husk, frelse er ikke behøvet af de frelste. Du bliver ikke opfordret til at gøre det, som én, der stadigt er splittet imod sig selv, ville finde umuligt. Hav lidt tro på, at visdom kunne blive fundet i sådan en sindstilstand. Men vær du taknemmelig for, at kun lidt tro bliver *bedt* dig om. Hvad *andet* end lidt tro er tilbage på de, der stadigt tror på synd? Hvad kunne de vide om Hamlen og de frelstes retfærdighed?

25.65 Der er en type af retfærdighed i frelse, hvorom verden intet ved. For verden er retfærdighed og *hævn* det samme, for syndere ser kun retfærdighed som deres straf, måske opfyldt af en anden, men ikke undsluppet. Syndens love *kræver* et offer. Hvem det måtte være, gør ingen forskel. Men død må være prisen og må blive betalt. Dette er ikke retfærdighed, men sindssyge. Dog, hvordan kunne retfærdighed blive defineret uden sindssyge, hvor kærlighed betyder had, og død bliver set som sejr og triumf over evighed og tidløshed og liv?

25.66 Du, der ikke kender retfærdighed, kan stadigt spørge og lære svaret. Retfærdighed ser på alle på den samme måde. Det er ikke retfærdigt, at én skulle mangle på grund af det, en anden har. For det er hævn uanset hvilken form, den antager. Retfærdighed kræver *intet* offer, for et hvilket som helst offer bliver foretaget for, at synden kan blive bevaret og beholdt. Det er en betaling, tilbudt som syndens pris, men ikke den fulde pris. Resten bliver taget fra en anden til at blive lagt ved siden af din lille betaling for at "sone" for alt det, du vil beholde og ikke opgive. Således bliver ofret set som delvist dig med en anden som langt den største del. Og i den totale pris, jo større hans, jo mindre er din. Og retfærdighed, som er blind, bliver tilfredsstillet ved at blive betalt, det betyder ikke noget af hvem. Kan dette *være* retfærdighed? Gud kender intet til dette. Men retfærdighed kender Han *bestemt* og kender den godt. For Han er fuldstændig retfærdig overfor alle.

25.67 Hævn er fremmed for Guds sind, *fordi* Han kender til retfærdighed. At være retfærdig er at være fair og *ikke* være hævngherrig. Fairhed og hævngherrighed er umulig, for hver især modsiger den anden og benægter, at den er virkelig. Det er umuligt for dig at dele Helligåndens retfærdighed med et sind, der kan forestille sig særlighed overhovedet. Dog, hvordan kunne Han være retfærdig, hvis Han fordømmer en synder for de forbrydelser, han ikke lavede,

men tænker, han gjorde? Og hvor ville retfærdighed være, hvis Han krævede af dem, der er besat af idéen om straf, at de lægger den til side uden hjælp og opfatter, den ikke er sand? Det er ekstremt svært for de, der stadig tror på, synd er meningsfuld, at forstå Helligåndens retfærdighed.

25.68 De *må* tro, Han deler deres egen forvirring og kan ikke undgå den hævn, som deres egen tro på retfærdighed må medføre. Og så frygter de Helligånden og opfatter Guds "vrede" i Ham. De kan heller ikke stole på, Han ikke vil slå dem ihjel med lynnedslag revet ud af Hamlens "ild" fra Guds egen vrede hånd. De tror *virkeligt*, at Hamlen er helvede og *er* bange for kærlighed. Og dyb mistanke og skælven af frygt kommer over dem, når de bliver fortalt, at de aldrig har syndet. Deres verden afhænger af synds stabilitet. Og de opfatter "truslen" om det, Gud kender som retfærdighed, som værende mere ødelæggende for dem selv og for deres verden end hævn, som de forstår og elsker.

25.69 Således tænker de på tabet af synd som en forbandelse. Og flygter fra Helligånden, som om Han var et sendebud fra helvede, sendt ovenfra med forræderi og list for at arbejde på Guds hævn mod dem i en befriers og vens forklædning. Hvad kunne Han være for dem andet end en djævel klædt i en engels kappe for at bedrage dem. Og hvilken undslippelse har Han for dem bortset fra en dør til helvede, der synes at se ud som Hamlens port?

25.70 Dog kan retfærdighed ikke straffe de, der beder om straf, men har en Dommer, Der ved, at de er helt uskyldige i sandhed. Med retfærdighed er Han bundet til at sætte dem fri og give dem al den ære, de fortjener og har nægtet sig selv, fordi de ikke er fair og ikke kan forstå, at de er uskyldige. Kærlighed er ikke forståelig for syndere, fordi de tænker, at retfærdighed er adskilt fra kærlighed og står for noget andet.

25.71 Og således opfattes kærlighed som svag og hævn stærk. For kærlighed har *tabt*, da dømmekraften forlod dens side, og er for svag til at frelse fra straf. Men hævn uden kærlighed har *vundet* i styrke ved at være separat og adskilt fra kærlighed. Og hvad andet end hævn kan nu hjælpe og frelse, mens kærlighed står svagt ved siden af med hjælpeløse hænder, berøvet retfærdighed og livskraft og magtesløs overfor at kunne redde? Hvad kan Kærlighed bede dig om, der tænker, at alt dette er sandt? Kunne Han med retfærdighed og kærlighed tro på, du, i din forvirring, har meget at give? Du bliver ikke bedt om at stole længe på Ham. Ikke længere end du ser det, Han tilbyder dig, og det, du anerkender, du ikke kunne give dig selv.

25.72 I Guds egen retfærdighed anerkender Han alt, du fortjener, men forstår også, at du ikke kan acceptere det til dig selv. Det er Hans særlige funktion at holde de gaver frem til dig, den uskyldige *fortjener*. Og hver og en, som du accepterer, bringer glæde til Ham såvel som dig. Han ved, at Hamlen bliver gjort rigere af hver enkelt, du accepterer. Og Gud glæder sig, når Hans Søn modtager det, som kærlig retfærdighed ved tilkommer ham. For kærlighed og retfærdighed er *ikke* forskellige. *Fordi* de er det samme, står barmhjertighed ved Guds højre hånd og giver Guds Søn magt til at tilgive *sig selv* for synd.

25.73 For ham, der fortjener alting, hvordan kan det forekomme, at noget som helst holdes borte fra ham? For det ville bestemt være uretfærdigt og unfair overfor al den hellighed, der er i ham, uanset hvor meget han ikke ved det. Gud kender ingen uretfærdighed. Han ville ikke lade Sin Søn at blive dømt af de, der søger hans død og ikke kunne se hans værdi overhovedet. Hvilke ærlige vidner kunne de indkalde til at tale på hans vegne? Og hvem ville komme for at bønfalde for ham og ikke imod hans liv? Ingen retfærdighed ville blive givet ham af dig. Dog sikrede Gud, at retfærdighed *ville* blive ydet den Søn, som Han elsker og ville beskytte mod al unfairhed, du måtte søge at tilbyde i troen på, hævn *er* det, der tilkommer ham.

25.74 Som særlighed ikke bekymrer sig om, hvem der betaler syndens pris, så den bliver betalt, lægger Helligånden ikke mærke til hvem, der kigger på uskyld omsider, forudsat at den bliver set og anerkendt. For bare *ét* vidne er nok, hvis han ser sandt. Enkel retfærdighed beder ikke om mere. Af hver enkelt beder Helligånden om, han vil være den ene, så retfærdighed kan vende tilbage til kærlighed og der blive tilfredsstillet. Hver særlig funktion, Han tildeler, er kun for dette - at hver enkelt lærer, at kærlighed og retfærdighed ikke er adskilte. Og begge bliver styrket af deres forening med hinanden. Uden kærlighed er retfærdighed forudindtaget og svag. Og kærlighed uden retfærdighed er umulig. For kærlighed er rimelig og kan ikke tugte uden årsag. Hvilken årsag kan *være* berettiget til et angreb på den uskyldige? Så i retfærdighed korrigerer kærlighed fejl, men ikke i hævn. For det ville være uretfærdigt overfor uskyld.

25.75 Du kan være et perfekt vidne til kærlighedens *og* retfærdighedens magt, hvis du forstår, det er umuligt, Guds Søn kunne fortjene hævn. Du behøver ikke opfatte under alle omstændigheder, at dette er sandt. Du behøver heller ikke se på din oplevelse indeni verden, som kun er skygger af alt, der *virkelig* sker indeni dig selv. Den forståelse, du behøver, kommer ikke fra dig, men fra et større Selv, så fantastisk og helligt, at Han ikke kunne tvivle på hans uskyld. Din særlige funktion er et kald til ham, så han kan smile til dig, hvis

syndfrihed han deler. Hans forståelse vil være *din*. Og således er Helligåndens særlige funktion blevet opfyldt. Guds Søn har fundet et vidne til sin syndfrihed og ikke til sin synd. Hvor lidt du behøver give Helligånden, så enkel retfærdighed kan blive givet dig!

25.76 Uden upartiskhed er der ingen retfærdighed. Hvordan kan særlighed være retfærdig? Døm ikke, fordi du ikke kan, ikke fordi du også er en elendig synder. Hvordan kan den særlige *virkeligt* forstå, at retfærdighed er den samme for alle? At tage fra én og give til en anden må være en uretfærdighed overfor dem begge, eftersom de er ligeværdige i Helligåndens øjne. Deres Fader gav den samme arv til begge. Den, der ville have mere eller mindre, er ikke klar over, at han har alt. Han er ingen dommer over det, der må tilkomme en anden, fordi han mener, at han mangler. Og så må han være misundelig og forsøge at tage bort fra den, han dømmes. Han er ikke upartisk og kan ikke se rimeligt på en andens rettigheder, fordi hans egne er blevet skjult for ham.

25.77 Du har *ret* til hele universet - til perfekt fred, fuldstændig befrielse fra alle syndens virkninger og til det evige liv, glædesfyldt og fuldstændigt på enhver måde, som Gud udpegede til Sin hellige Søn. Dette er den eneste retfærdighed, Hamlen kender, og alt hvad Helligånden bringer til jorden. Din særlige funktion viser dig intet andet end, perfekt retfærdighed *kan* sejre for dig. Og du er sikker mod hævn i alle former. Verden bedrager, men den kan ikke erstatte Guds retfærdighed med en version, der er dens egen. For kun kærlighed *er* retfærdig og *kan* opfatte, hvilken retfærdighed må tildeles Guds Søn. Lad kærlighed beslutte og frygt aldrig for, at du i din urimelighed vil berøve dig selv det, Guds retfærdighed har tildelt dig.

X. Hamlens Retfærdighed

25.78 Hvad kan det være andet end hovmod at tro, at dine små fejl ikke kan blive ophævet af Hamlens retfærdighed? Og hvad kunne dette betyde andet end, at de er synder og ikke fejltagelser, for evigt ukorrigerbare og skal blive mødt med hævn ikke med retfærdighed? Er du villig til at blive befriet fra alle synds virkninger? Du kan ikke besvare dette, før du ser alt det, svaret må medføre. For hvis du svarer "ja", betyder det, at du vil forlade alle denne verdens værdier til fordel for Hamlens fred. Ikke *én* synd ville du beholde. Og ikke *én* tvivl om, at dette er muligt, vil du have kær, så synd bliver holdt på plads. Du mener, at sandhed har større værdi nu end *alle* illusioner. Og du anerkender, at sandhed må blive afsløret for dig, fordi du ikke ved, hvad den er.

25.79 At give modvilligt er ikke at vinde gaven, fordi du er modvillig i at *acceptere* den. Den bliver gemt til dig, indtil modvilje mod at modtage den forsvinder, og du vil den at blive givet dig. Guds retfærdighed garanterer taknemmelighed, ikke frygt. Intet, du giver, bliver mistet for dig eller nogen som helst, men værdsat og bevaret i Hamlen, hvor alle de skatte, givet til Guds Søn, bliver opbevaret for ham og tilbudt hvem som helst, der bare rækker sin hånd frem i villighed til at modtage dem. Skatten bliver heller ikke mindre efterhånden, som den bliver givet ud. Hver gave *tilføjer* kun til forsyningen. For Gud er rimelig. Han kæmper ikke mod Sin Søns modvilje mod at opfatte frelse som en gave fra Ham. Dog ville Hans retfærdighed ikke blive tilfredsstillet, før den er modtaget af alle.

25.80 Vær sikker på, at et hvilket som helst svar på et problem, Helligånden løser, vil altid vil være et, hvori ingen mister. Og dette må være sandt, fordi Han beder om intet offer fra nogen som helst. Et svar, der kræver det mindste tab for nogen som helst, har ikke løst problemet, men har føjet til det og gjort det større, sværere at løse og *mere* urimeligt. Det er umuligt, Helligånden kunne se urimelighed som en løsning. For Ham må det, der er urimeligt, blive korrigeret, *fordi* det er urimeligt. Og enhver fejl er en opfattelse, hvori mindst én bliver set urimeligt. Således bliver retfærdighed ikke tildelt Guds Søn. Når nogen som helst bliver set som at lide tab, er han blevet fordømt. Og straf bliver det, der tilkommer ham i stedet for retfærdighed.

25.81 Synet af uskyld gør straf umulig og retfærdighed sikker. Helligåndens opfattelse efterlader ingen grund til et angreb. Kun et *tab* kunne retfærdiggøre angreb, og tab af nogen som helst art, kan Han ikke se. Verden løser problemer på en anden måde. Den ser en løsning som en tilstand, hvori det bliver besluttet, hvem skal vinde, og hvem skal tabe - hvor meget skal den ene tage, og hvor meget kan taberen stadig forsvare.

25.82 Dog forbliver problemet stadigt uløst, for *kun* retfærdighed kan oprette en tilstand, hvori der ingen taber er, ingen efterladt uretfærdigt behandlet og berøvet, og således med grunde til hævn. Problemløsning kan ikke være hævn, hvilket i bedste fald kan bringe et andet problem tilføjet det første, hvori mordet ikke er indlysende. Helligåndens problemløsning er måden hvorpå problemet *ender*. Det er blevet løst, *fordi* det er blevet mødt med retfærdighed. Indtil det er, vil det gentage sig, fordi det endnu ikke er blevet løst. Princippet om, at retfærdighed betyder, ingen kan miste, er afgørende for denne kurs. For mirakler *afhænger* af retfærdighed. Ikke som den ses gennem denne verdens øjne, men som Gud kender den, og som viden bliver afspejlet i det syn, Helligånden giver.

25.83 *Ingen* fortjener at tabe. Og det, der ville være uretfærdigt overfor ham, kan ikke forekomme. Helbredelse må være for alle og enhver, *fordi* han ikke fortjener et angreb af nogen som helst art. Hvilken rækkefølge kan der være i mirakler, medmindre en eller anden fortjener at lide mere og andre mindre? Og *er* dette retfærdighed overfor de helt uskyldige? Et mirakel *er* retfærdighed. Det er ikke en særlig gave til nogle, til at blive tilbageholdt fra andre som mindre værdige, mere fordømte og dermed adskilte fra helbredelse. Hvem findes der, der kan være adskilt fra frelse, hvis dens *formål* er afslutningen på særlighed? Hvor er frelsens retfærdighed, hvis nogle fejl er utilgivelige og berettiger hævn i stedet for helbredelse og freds tilbagevenden?

25.84 Frelse kan ikke søge at hjælpe Guds Søn til at være mere urimelig, end han har søgt at være. Hvis mirakler, Helligåndens gave, blev givet specielt til en udvalgt og speciel gruppe og holdt adskilt fra andre som mindre fortjenende, så er Han særlighedens *allierede*. Det, Han ikke kan opfatte, vidner Han ikke om. Og alle er ligeværdigt berettede til Hans gave af helbredelse og udfrielse og fred. At give et problem til Helligånden at løse for dig betyder, at du *ønsker* det løst. At holde det for dig selv til at løse uden Hans hjælp er at beslutte, at det skulle forblive uafklaret, uforløst og varigt i dets uretfærdigheds og angrebs magt. Ingen *kan* være uretfærdige overfor dig, medmindre du først har besluttet at *være* uretfærdig. Og så må problemer opstå for at blokere din vej, og fred blive spredt af hadets vinde.

25.85 Medmindre, du tænker, at alle dine brødre har en ligeværdig ret til mirakler sammen med dig, vil du ikke gøre krav på din ret til dem, fordi du var uretfærdig overfor én med ligeværdige rettigheder. Søg at fornægte, og du *vil* føle dig fornægtet. Søg at berøve, og du *er* blevet berøvet. Et mirakel kan *aldrig* blive modtaget, fordi en anden ikke kunne modtage det. Kun tilgivelse tilbyder mirakler. Og benådning må være retfærdig overfor alle og enhver.

25.86 De små problemer, som du beholder og skjuler, bliver dine hemmelige synder, fordi du ikke valgte at lade dem blive fjernet for dig. Og så samler de støv og vokser, indtil de dækker alting, som du opfatter og efterlader dig rimelig overfor ingen. Ikke én rettighed er du overbevist om, du har. Og bitterhed, med retfærdiggjort hævn og barmhjertighed mistet, dømmes dig som uværdig til tilgivelse. De utilgivne *har* ingen barmhjertighed til at skænke en anden. Derfor må dit eneste ansvar være at tage tilgivelse til dig selv. Det mirakel, du modtager, *giver* du. Hvert enkelt bliver en illustration af den lov, hvorpå frelse hviler - at retfærdighed må blive gjort overfor alle, hvis nogen som helst skal blive helbredt. Ingen kan tabe, og alle må få gavn af den.

25.87 Hvert enkelt mirakel er et eksempel på det, retfærdighed kan opnå, når den bliver tilbudt ens til alle og enhver. Den bliver modtaget og givet ligeligt. Det er bevidsthed om at, at give og modtage er det samme. Fordi den ikke gør det samme ulig, ser den ingen forskelle, hvor ingen findes. Og således er den det samme for alle og enhver, fordi den ikke ser nogen forskelle i dem. Dens tilbud er universelt, og den underviser kun i ét budskab:

25.88 *Det, der er Guds, tilhører alle og enhver og tilkommer dem virkeligt.*

Kapitel Seksogtyve:

Overgangen

I. Introduktion

26.1 I angrebets "dynamik" er ofring en nøgleide. Den er det omdrejningspunkt, hvorpå *al* kompromis, *alle* desperate forsøg på at slå en handel af, og alle konflikter opnår en tilsyneladende balance. Den er symbolet på det centrale tema, at *en eller anden må miste*. Dens fokus på kroppen er tydelig, for den er altid et forsøg på at *begrænse tab*. Kroppen er i sig selv et offer - en opgivelse af magt under navnet af at redde blot en smule til dig selv. At se en broder i en anden krop adskilt fra din er udtrykket for et ønske om at se en lille del af ham og ofre resten. Kig på verden, og du vil intet se, knyttet til noget som helst andet ud over det selv. Alle tilsyneladende enheder kan komme lidt nærmere eller gå lidt længere væk, men *kan ikke* sammenslutte sig.

II. Enhedens "ofring"

26.2 Den verden, du ser, er baseret på "ofring" af enhed. Den er et billede på en fuldstændig splittelse og total mangel på sammenslutning. Omkring hver enhed er bygget en mur så tilsyneladende solid, at den ser ud som om det, der er indeni, aldrig kan række udenfor, og det, der er ude, aldrig kan række ind og slutte sig sammen med det, der er låst væk indenfor muren. Hver del må ofre den anden del for at holde sig selv komplet. For hvis de sluttede sig sammen, ville hver enkelt miste sin egen identitet, og ved deres adskillelse opretholdes deres selver.

26.3 Det lidt, som kroppen indhegner, *bliver* jeget, bevaret gennem ofring af al resten. Og al resten må *miste* denne lille del og forblive ufuldstændig for at holde dens egen identitet intakt. I denne opfattelse af dig selv ville tab af kroppen bestemt være et offer. For synet af

kroppe bliver tegnet på, at offer er begrænset, og noget er stadig tilbage til dig alene. Og for, at denne smule kan tilhøre dig, er der placeret grænser på alting udenfor, fuldstændigt ligesom de er på alting, du tænker, er dit. For at give og modtage *er* det samme. Og at acceptere grænserne for en krop er at påtvinge disse grænser på hver broder, som du ser. For du må se ham, som du ser dig selv.

26.4 Kroppen *er* et tab og *kan* bringes til at ofre sig. Og mens du ser din broder som en krop adskilt fra dig og separat i hans celle, kræver du offer af ham *og* dig. Hvilket større offer kunne blive krævet end, at Guds Søn opfatter sig selv uden sin Fader? Og hans Fader uden Sin Søn? Alligevel kræver hvert offer, at de skal være adskilte og uden den anden. Erindringen om Gud *må* blive fornægtet, hvis noget som helst offer blive bedt om af nogen som helst. Hvilket vidnesbyrd om Guds Søns helhed bliver set indeni en verden af adskilte kroppe, uanset hvor meget han bevidner sandheden? Han er *usynlig* i en sådan verden. Hans Sang om forening og om kærlighed kan heller ikke blive hørt overhovedet. Dog er det givet ham at få verden til at trække sig tilbage for hans Sang og få synet af ham til at erstatte kroppens øjne.

26.5 De, der ville se vidnerne til sandhed i stedet for til en illusion, beder blot om, at de måtte se et formål i verden, der giver den mening og gør den meningsfuld. Uden din særlige funktion *har* denne verden ingen mening for dig. Dog, den kan blive et skattekammer så rigt og grænseløst som Hamlen selv. Intet øjeblik passerer her, hvori din broders hellighed ikke kan blive set at tilføje en grænseløs forsyning til enhver mager rest og lille bitte stump lykke, som du tildeler dig selv.

26.6 Du *kan* miste enheden af syne, men *kan ikke* lave et offer ud af dens virkelighed. Du kan heller ikke *miste* det, du ville ofre, og heller ikke afholde Helligånden fra Hans opgave med at vise dig, at det ikke er blevet mistet. Hør så den Sang, din broder synger til dig. Og lad verden trække sig tilbage og tag resten, som hans vidnesbyrd tilbyder på freds vegne. Men døm ham ikke, for du vil ingen Befrielsessang høre for dig selv og heller ikke se det, den er givet ham at vidne om, så du kan se det og glæde dig med ham. Gør ikke hans hellighed til et offer for din tro på synd. Du ofrer *din* uskyld med hans og dør hver gang, du ser i ham en synd, der fortjener død.

26.7 Dog, hvert øjeblik kan du blive genfødt og givet liv igen. Hans hellighed giver liv til dig, der ikke kan dø, fordi hans syndfrihed er kendt af Gud og kan ikke mere blive ofret af dig end lyset i dig kan blive udslettet, fordi han ikke ser det. Du, der ville lave et offer ud af livet og få dine øjne og ører til at bære vidnesbyrd om Guds og Hans hellige Søns død, tænk ikke, at du har magt til at gøre dem til det, Gud

ikke ville, de skulle være. I Hamlen er Guds Søn ikke spærret inde i en krop og heller ikke ofret i ensomhed til synd.

26.8 Og ligesom han er i Hamlen, således må han være for evigt og overalt. Han er den samme for evigt - født igen hvert enkelt øjeblik, uberørt af tid og langt hinsides rækkevidden af noget som helst offer af liv eller død. For han lavede ingen af dem, og kun én blev givet ham af Én, Der ved Hans gaver, aldrig kan lide offer og tab. Guds retfærdighed hviler i blidhed på Hans Søn og holder ham tryk mod al uretfærdighed, verden ville lægge på ham. Kunne det være, at *du* kunne gøre hans synder til virkelighed og ofre hans Faders Vilje for ham?

26.9 Fordøm ham ikke ved at se ham indeni det rådnende fængsel, hvor han ser sig selv. Det er din særlige funktion at sikre, døren bliver åbnet, så han kan komme frem for at skinne på dig og give dig frihedens gave tilbage ved at modtage den af dig. Hvad er Helligåndens særlige funktion andet end at frigive Guds hellige Søn fra den fængsling, han lavede for at holde sig selv fra retfærdighed? Kunne din funktion være en opgave adskilt og separat fra Hans Egen?

III. Fejlformerne

26.10 Det er ikke svært at forstå grundene til, at du ikke beder Helligånden om at løse *alle* problemer for dig. Han har ikke større vanskeligheder med at løse nogle end andre. Ethvert problem er det samme for Ham, fordi hver enkelt løses i *samme* henseende og gennem den *samme* tilgang. De aspekter, der behøver løsning, ændrer sig ikke, uanset hvilken form problemet synes at antage. Et problem kan dukke op i de mange former, og det vil gøre det, så længe problemet varer. Det tjener intet formål at forsøge at løse det i en særlig form. Det vil gentage sig og derefter gentage sig igen og endnu en gang, indtil det er blevet besvaret for altid og ikke vil rejse sig igen i nogen som helst form. Og først da er du frigivet fra det.

26.9 11 Helligånden tilbyder dig frigivelse fra *ethvert* problem, som du tror, du har. De er det samme for Ham, fordi hver enkelt, uanset den form det synes at antage, er et krav om, at nogen lider tab og foretager et offer, som du måtte vinde. Og når situationen bliver udarbejdet, så ingen mister, er problemet forsvundet, fordi det var en fejl i opfattelse, der nu er blevet rettet. Én fejl er ikke vanskeligere for Ham at bringe til sandhed end en anden. For der *er* kun en fejl - hele idéen om, at tab er muligt og kunne resultere i gevinst for nogen som helst. Hvis dette var sandt, så ville Gud være urimelig, synd ville være mulig, angreb være retfærdiggjort og hævn rimelig.

26.12 Denne ene fejl i nogen som helst form har *én* korrektion. Der er intet tab; at tænke, der er, er en fejltagelse. Du *har* ingen problemer, selvom du tænker, du har. Og alligevel kunne du ikke tænke det, hvis du så dem forsvinde ét efter ét uden hensyntagen til størrelse, kompleksitet eller sted og tid, eller nogen som helst egenskab, som du opfatter, der får hver enkelt til at synes forskellig fra resten. Tænk ikke de grænser, du påtvinger det, du ser, kan begrænse Gud på nogen som helst måde.

26.13 Retfærdighedens mirakel kan rette *alle* fejl. Ethvert problem er en fejl. Den gør Guds Søn uret og er derfor ikke sand. Helligånden vurderer ikke uretfærdigheder som store eller små eller mere eller mindre. De har ingen egenskaber for Ham. De er fejltagelser, som Guds Søn lider under, men unødvendigt. Og så tager Han tornene og naglene væk. Han standser ikke for at bedømme, om såret er stort eller lille. Han foretager kun én dom - at såre Guds Søn *må* være urimeligt, og derfor er det ikke tilfældet.

26.14 Du, som tror, det er trygt kun at give nogle fejltagelser til at blive korrigeret, mens du holder de andre for dig selv, husk dette: retfærdighed er total. Der findes ikke sådan en ting som delvis retfærdighed. Hvis Guds Søn er skyldig, så er han fordømt, og han fortjener ingen barmhjertighed fra retfærdighedens Gud. Men bed ikke Gud om at straffe ham, fordi du finder ham skyldig og ville have ham til at dø. Gud tilbyder dig midlerne til at se hans uskyld. Ville det være rimeligt at straffe ham, fordi du ikke vil kigge på det, der er at se? Hver gang du holder et problem for dig selv at løse eller at dømme, at det er et, der ikke har nogen løsning, har du gjort det storslået og hinsides håbet om helbredelse. Du fornægter, retfærdighedens mirakel *kan* være fair.

26.15 Hvis Gud er retfærdig, så kan der ingen problemer være, som retfærdighed ikke kan løse. Men du tror, at nogle uretfærdigheder er rimelige og gode og nødvendige for at bevare dig selv. Det er disse problemer, som du tænker er storslåede og ikke kan blive løst. For der findes dem, du *ønsker* skal lide tab, og ingen, som du *ønsker* skal blive skånet fra offer fuldstændigt. Overvej endnu en gang din særlige funktion. *Én* er givet dig til at se i ham hans perfekte syndfrihed. Og du vil intet offer bede ham om, fordi du ikke kunne ville, han lider tab. Retfærdighedens mirakel, du kalder frem, vil hvile på dig lige så sikkert som på ham. Helligånden vil heller ikke være tilfreds, før den er modtaget af alle og enhver. For det, du giver til Ham, *er* alles og enhver, og ved din givne det kan Han sikre, at alle og enhver modtager det ligeværdigt.

26.16 Tænk derefter på, hvor storslået din egen frigivelse vil blive, når du er villig til at modtage korrektion for alle dine problemer. Du vil ikke beholde ét, for smerte i nogen som helst form vil du ikke ønske. Og du vil se hvert enkelt lille sår forløst foran Helligåndens blide syn. For de *er* alle små i Hans blide øjne og ikke mere værd end bare et lille suk, før de forsvinder, for at være for evigt ophævet og uerindret. Det, der engang syntes at være et særligt problem, en fejltagelse uden en afhjælpning eller en lidelse uden en kur, er blevet forvandlet til en universel velsignelse. Oftring er væk. Og i dens sted kan Guds kærlighed blive husket og vil skinne al hukommelse væk om oftring og tab.

26.17 Gud kan ikke blive husket, før retfærdighed bliver elsket i stedet for frygtet. Han kan ikke være uretfærdig overfor nogen som helst eller noget som helst, fordi Han ved, at alting, der er, tilhører Ham og vil for evigt være, som Han skabte det. Intet, Han elsker, kan være andet end syndfrit og uden angreb. Din særlige funktion åbner døren vidt op hinsides hvilken, erindringen om Hans kærlighed er holdt fuldstændigt uberørt og ubesmittet. Og alt, du behøver at gøre, er kun at ønske, at Hamlen bliver givet dig i stedet for helvede, og enhver bolt og barriere, der synes at holde døren sikkert spærret og låst, vil bare falde væk og forsvinde. For det er ikke din Faders Vilje, at du skulle tilbyde eller modtage mindre end Han gav, da Han skabte dig i perfekt kærlighed.

IV. Grænselandet

26.18 Komplexitet er ikke af Gud. Hvordan kunne den være, når alt det, Han ved, er *én*? Han kender til *én* skabelse, *én* virkelighed, *én* sandhed og kun *én* Søn. Intet er i konflikt med *én*hed. Hvordan kunne der så være kompleksitet i Ham? Hvad er der at beslutte? For det er konflikt, der gør valg muligt. Sandheden er enkel - den er *én* uden en modsætning. Og hvordan kunne strid komme ind i dens enkle tilstedeværelse og bringe kompleksitet, hvor *én*hed er? Sandheden træffer ingen beslutninger, for der er intet at beslutte *imellem*. Og kun, hvis der var, kunne at vælge være et nødvendigt skridt i fremgangen mod *én*hed. Det, der er alting, efterlader plads til intet andet.

26.19 Dog, er denne størrelsesorden hinsides omfanget af denne læseplan. Det er heller ikke nødvendigt, vi dvæler ved noget som helst, der ikke umiddelbart kan blive fattet. Der er et grænseland af tanke, der står mellem denne verden og Hamlen. Det er ikke et sted, og når du når frem, er det adskilt fra tid. Her er mødestedet, hvor tanker bliver bragt sammen - hvor modstridende værdier mødes, og alle illusioner bliver lagt ned ved siden af sandhed, hvor de bliver dømt til at være usande. Dette grænseland er lige hinsides Hamlens port. Her bliver

enhver tanke gjort ren og helt enkel. Her *bliver* synd fornægtet, og alting, der er, bliver modtaget i stedet.

26.20 Dette er rejsens slutning. Vi har henvist til den som den virkelige verden. Og dog er der en modsigelse her i den forstand, at ordene antyder en begrænset virkelighed, en delvis sandhed, et uddrag af universet gjort sandt. Dette er, fordi viden ingen angreb foretager på opfattelse. De bliver bragt sammen, og kun én fortsætter forbi porten, hvor Énhed er. Frelse er et grænseland, hvor sted og tid og valg stadig har mening, og dog kan det blive set, at de er midlertidige, malplacerede, og ethvert valg er allerede foretaget.

26.21 Intet, som Guds Søn tror, kan blive ødelagt. Men det, der er sandt for ham, må blive bragt til den sidste sammenligning, som han nogensinde vil foretage, den sidste vurdering, der vil være mulig, den endelige dom over denne verden. Det er sandhedens dom over illusion, af viden over opfattelse - den har ingen mening og findes ikke. Dette er ikke din beslutning. Det er kun en enkel erklæring om en enkel kendsgerning. Men i denne verden *er* der ingen enkle kendsgerninger, fordi det, der er det samme, og det, der er forskelligt forbliver uklart. Den ene væsentlige ting at overhovedet foretage et valg om er denne sondring. Og her ligger forskellen mellem verdenerne. I denne er valg gjort umuligt. I den virkelige verden er valg forenklet.

26.22 Frelse stopper lige uden for Hamlen, for kun opfattelse behøver frelse. Hamlen blev aldrig mistet og kan således ikke blive frelst. Dog, hvem kan foretage et valg mellem at ønske Hamlen og ønsket om helvede, medmindre han anerkender, de *ikke* er det samme? Denne forskel er det indlæringsmål, dette kursus har fastsat. Det vil ikke gå hinsides dette mål. Dets eneste formål er at undervise i, hvad der er det samme, og hvad der er anderledes ved at give plads til at foretage det eneste valg, der *kan* blive foretaget.

26.23 Der er intet grundlag for valg i denne komplekse og overkomplicerede verden. For ingen forstår, hvad der er det samme og synes at vælge, hvor der intet valg virkeligt er. Den virkelige verden er området for valg gjort virkeligt, ikke i resultatet, men i opfattelsen af *alternativer* til valg. At der *er* valg er en illusion. Dog indeni denne ene ligger ophævelsen af *enhver* illusion, denne ikke undtaget.

26.24 Er dette ikke som din særlige funktion, hvor adskillelsen bliver ophævet ved ændring af formål i det, der engang var særlighed og nu er forening? *Alle* illusioner er kun én. Og i anerkendelsen af, dette er således, ligger evnen til at opgive alle forsøg på at vælge mellem dem og *gøre* dem forskellige. [Hvor enkelt er valget mellem to ting så klart uensartede.] Der *er* ingen konflikt her. Intet offer er muligt i afståelsen

fra en illusion, anerkendt som sådan. Hvor al virkelighed er blevet trukket tilbage fra det, der aldrig var sandt, kan det være svært at opgive og vælge det, der *må* være sandt?

V. Hvor Synd Er Forsvundet

26.25 Tilgivelse i denne verden er tilsvarende Hamlens retfærdighed. Den oversætter syndens verden til en enkel verden, hvor retfærdighed kan blive genspejlet fra hinsides porten, bag hvilken total mangel på grænser ligger. Intet i grænseløs kærlighed kunne behøve tilgivelse. Og det, der er velgørenhed indeni verden, giver plads til enkel retfærdighed forbi porten, der åbner sig ind i Hamlen. Ingen tilgiver, medmindre han har troet på synd og stadig er overbevist om, at han har meget at blive tilgivet. Tilgivelse bliver således det middel hvormed, han lærer, han intet har gjort at tilgive. Tilgivelse hviler altid på den, der tilbyder den, indtil han ser sig selv ikke have behov for den mere. Og således vender han tilbage til sin virkelige funktion med at skabe, som hans tilgivelse tilbyder ham igen.

26.26 Tilgivelse gør syndens verden til en verden af glørværdighed, vidunderlig at se. Hver blomst skinner i lys, og hver fugl synger af Hamlens glæde. Der er ingen bedrøvelse, og der er ingen afsked her, for alt er fuldstændigt tilgivet. Og det, der er blevet tilgivet, må tilslutte sig, for intet står imellem for at holde dem separate og adskilte. De syndfri må opfatte, at de er ét, for intet står imellem for at skubbe den anden ud. Og i det rum, som synden efterlod ledigt, slutter de sig sammen som én, gladeligt anerkendende det, der er en del af dem, ikke er blevet holdt adskilt og separat.

26.27 Det hellige sted, hvorpå du står, er kun det rum, som synd har efterladt. Og her ser du Kristi ansigt opstå i dens plads. Hvem kunne skue Kristi ansigt og ikke huske Hans Fader, som Han virkelig er? Hvem kunne frygte kærlighed og stå på den plads, hvor synd har efterladt et sted for Hamlens alter til at stige op og tårne sig højt over verden og række hinsides universet for at berøre hele skabelsens hjerte? Hvad er Hamlen andet end en sang af taknemmelighed og kærlighed og lovprisning fra alt skabt til Kilden til dets skabelse? Det helligste af andre er opsat, hvor synd en gang var troet at være. Og her kommer hvert lys i Hamlen for at blive genoptændt og forøget i glæde. For her blev det, der var mistet, genoprettet til dem, og al deres udstråling gjort hel igen.

26.28 Tilgivelse bringer ingen små mirakler at lægge foran Hamlens port. Her kommer Sønnen af Gud Selv for at modtage hver enkelt gave, der bringer ham nærmere til hans hjem. Ikke én bliver mistet, og ingen bliver værdsat mere end nogen som helst anden. Hver enkelt

minder ham om hans Faders kærlighed lige så sikkert som resten. Og hver enkelt underviser ham i, at det, han frygtede, elsker han mest. Hvad *andet* end et mirakel kunne ændre hans sind, så han forstår, at kærlighed ikke kan *blive* frygtet? Hvilket andet mirakel er der end dette? Og hvad andet *behøver* der være for at få rummet mellem jer til at forsvinde?

26.29 Hvor synd engang blev opfattet, vil en verden rejse sig, der vil blive et alter for sandheden, og *du* vil slutte dig til Hamlens lys der og synge deres sang af taknemmelighed og lovprisning. Og når de kommer til dig for at blive komplette, således vil du gå med dem. For ingen hører Hamlens sang og forbliver uden en stemme, der tilføjer sin kraft til sangen og gør den endnu sødere. Og hver enkelt slutter sig til at synge ved alteret, der blev rejst indenfor det lille bitte sted, som synd erklærede var dens eget. Og det, der var lille bitte den gang, er steget op til en størrelseorden af sang, hvori universet har tilsluttet sig med kun en enkelt stemme. Denne lille bitte plet af synd, der stadigt står mellem jer, tilbageholder den lykkelige åbning af Hamlens port. Hvor lille er hindringen, der tilbageholder Hamlens rigdom fra dig! Og hvor stor vil glæden i Hamlen være, når du slutter dig til det mægtige kor til Guds kærlighed!

VI. Den lille hindring

26.30 En lille hindring kan bestemt synes stor for de, der ikke forstår, at mirakler er alle det samme. Dog, undervisning, det er det, dette kursus er *til*. Dette er dets eneste formål, for kun det er alt, hvad der er at lære. Og du kan lære det på mange forskellige måder. Al indlæring er en hjælp til eller hindring for Hamlens port. Intet derimellem er muligt. Der er kun to lærere, der peger på forskellige måder. Og du vil gå langs den vej, din valgte lærer fører dig. Der er kun to retninger, du kan tage, så længe tid består, og valg er meningsfuldt. For aldrig vil en anden vej blive lavet bortset fra vejen til Hamlen. Du vælger kun, om du vil gå *mod* Hamlen eller væk til intetsteds. Der *er* intet andet at vælge.

26.31 Intet er nogensinde tabt andet end tid, der i sidste ende er [intet. Det er] kun en lille hindring for evigheden, ganske meningsløs for verdens virkelige Lærer. Dog, eftersom du *virkelig* tror på [dens virkelighed], hvorfor skulle du spille den på at gå intet steds, når den *kan* blive brugt til at række efter et mål så højt, som indlæring kan opnå? Tænk ikke, vejen til Hamlens port er vanskelig overhovedet. Intet, du påtager dig med et bestemt formål og stor beslutsomhed og lykkelig tillid, ved at holde hinandens hånd og holde trit med Hamlens sang, er vanskeligt at gøre. Men det er bestemt svært at vandre væk,

alene og elendig, ned ad en vej, der fører til intet, og som ikke har noget formål.

26.32 Gud gav ikke Sin Lærer til at erstatte den, du lavede, for at være i konflikt med den. Og det, Han ville erstatte, er blevet erstattet. Tid varede kun et øjeblik i dit sind uden indflydelse på evigheden. Og så er al tid passeret, og alting er nøjagtigt, som det var, før vejen til intethed blev lavet. Tidens lille klik, hvori den første fejltagelse blev begået, og dem alle indeni den ene fejltagelse, rummede også *korrektionen* for den ene og alle dem, der kom indeni den første. Og i det lille bitte øjeblik, var tiden borte, for det var alt, den nogensinde var. Det, Gud gav svar på, *er* besvaret og er borte.

26.33 Til dig, der stadig tror, du lever i tid og ikke ved, den er borte, Helligånden vejleder dig stadig gennem den uendeligt lille og meningsløse labyrint, du stadig opfatter i tid, skønt den for længe siden er borte. Du tænker, du lever i det, der er fortid. Hver enkelt ting du kigger på, så du kun et øjeblik for længe siden, før dens uvirkelighed gav plads for sandhed. Ikke én illusion er stadig ubesvaret i dit sind. Usikkerhed blev bragt til sikkerhed for så længe siden, at det virkelig er svært at holde den til dit hjerte, som om den stadig var foran dig.

26.34 Det lille bitte øjeblik du ville beholde og gøre evigt, passerede forbi i Hamlen for hurtigt til noget som helst at lagde mærke til, det var kommet. Det, der forsvandt for hurtigt til at påvirke Guds Søns enkle viden, kan næppe stadig være der for dig til at vælge som din lærer. Kun i fortiden - en ældgammel fortid, for kort til at lave en verden som svar på skabelse - så denne verden ud til at opstå. For meget længe siden, i et så lille bitte tidsinterval, at ikke én tone i Hamlens sang blev mistet.

26.35 Dog, i hver enkelt utilgivende handling eller tanke, i enhver dom og i al overbevisning om synd, bliver det ene øjeblik stadig kaldt tilbage, som om det kunne blive lavet igen i tid. Du holder en ældgammel erindring foran dine øjne. Og han, der lever i erindringer alene, er ubevidst om, hvor han er.

26.36 [Tilgivelse er den store frigivelse fra tid. Den er nøglen til at lære, at fortiden er forbi. Vanvid taler ikke mere. Der *er* ingen anden lærer og ingen *anden* vej. For det, der er blevet ophævet, er ikke længere. Og hvem kan stå på en fjern kyst og drømme sig over et hav til et sted og en tid, der for længe siden er passeret forbi? Hvor *virkelig* en hindring kan denne drøm være for, hvor han virkelig *er*? For dette er kendsgerning og ændrer sig *ikke* uanset hvilke drømme, han har. Dog kan han stadig *forestille* sig, at han er et andet sted og i en anden

tid. I det ekstreme kan han vildlede sig selv med, at dette er sandt og fra blot at forestille sig gå ind i overbevisning og vanvid, ganske overbevist om, at hvor han ville foretrække at være, *er* han.]

26.37 Er dette en *hindring* for det sted, hvorpå han står? Er noget som helst ekko fra fortiden, som han måske hører, en kendsgerning for det, der er der til at høre, hvor han er nu? Og hvor meget kan hans egne vrangforestillinger om tid og sted bevirke en ændring i, hvor han virkeligt er? Den utilgivne er en stemme, der kalder fra en fortid for evigt passeret forbi. Og alting, der peger på den som virkelig, er ikke andet end et ønske om, at det, der er væk, kunne blive gjort virkeligt igen og set som her og nu i stedet for det, der *virkeligt* er nu og her. Er dette en hindring for sandheden, fortiden er væk og kan ikke blive givet tilbage til dig? Og *ønsker* du det skræmmende øjeblik beholdt, hvor Hamlen syntes at forsvinde, og Gud blev frygtet og gjort til et symbol på dit had?

26.38 Glem rædselstiden, der er blevet korrigeret og ophævet for så længe siden. Kan synd modstå Guds Vilje? Kan det være op til dig at se fortiden og putte den i nuet? Du kan *ikke* gå tilbage. Og alting, der peger vejen i retningen af fortiden, sætter dig ikke på andet end en mission, hvis resultat kun kan være uvirkeligt. Således er den retfærdighed din evig elskende Fader har sikret må komme til dig. Og fra din egen urimelighed overfor dig selv har Han beskyttet dig. Du *kan ikke* gå vild, fordi der ikke er nogen anden måde end Hans og intetsteds kan du gå undtagen til Ham.

26.39 Ville Gud tillade sin Søn at gå vild langs en vej, for længe siden en erindring om tid, der er forbi? [Dette kursus vil kun lære dig det, der er nu.] Et forfærdeligt øjeblik i en fjern fortid, nu fuldstændigt korrigeret, er uden betydning eller værdi. Lad de døde og forsvundne være fredfyldt glemte. Genopstandelse er kommet til at indtage sin plads. Og nu er du en del af genopstandelse, *ikke* af død. Ingen tidligere illusioner har magten til at holde dig på dødens sted, en hvælving Guds Søn trådte ind i et øjeblik for øjeblikkeligt at blive genoprettet til sin Faders perfekte Kærlighed. Og hvordan kan han blive holdt i lænker for længe siden fjernet og borte for evigt fra hans sind?

26.40 Den Søn, som Gud skabte, er så fri, som Gud skabte ham. Han blev genfødt det øjeblik, han valgte at dø i stedet for at leve. Og vil du ikke tilgive ham nu, fordi han begik en fejl i fortiden, som Gud ikke husker, og som ikke er der? Nu skifter du frem og tilbage mellem fortid og nutid. Somme tider virker fortiden virkelig, som om den var nutiden. Stemmer fra fortiden bliver hørt og bliver derefter betvivlet. Du er som én, der stadig hallucinerer, men mangler overbevisning om

det, han opfatter. Dette er grænselandet mellem verdenerne, broen mellem fortiden og nutiden. Her forbliver fortidens skygge, men stadig bliver et nutidigt lys svagt anerkendt. Når det først er set, kan dette lys aldrig blive glemmt. Det må trække dig fra fortiden ind i nutiden, hvor du virkelig *er*.

26.41 Skyggestemmerne ændrer ikke tidens eller evighedens love. De kommer fra det, der er fortid og borte og hindrer ikke den sande eksistens af her og nu. Den virkelige verden er den anden del af hallucinationen, tid og død er virkelig og har eksistens, der kan *blive* opfattet. Denne forfærdelige illusion blev fornægtet i ikke andet end den tid, det tog for Gud at give sit svar på illusion for alle tider og enhver omstændighed. Og så var den der ikke mere til at blive oplevet som der.

26.42 Hver dag og hvert minut i hver dag og hvert øjeblik, som hvert minut rummer, genoplever du kun det ene øjeblik, hvor rædsels tid blev erstattet af kærlighed. Og så dør du hver dag for at leve igen, indtil du krydser mellemrummet mellem fortid og nutid, som ikke er et mellemrum overhovedet. Sådant er hvert enkelt liv - et tilsyneladende interval fra fødsel til død og videre til liv igen, en gentagelse af et øjeblik forbi for længe siden, der ikke kan *blive* genoplevet. Og hele tiden ikke er andet end den vanvittige overbevisning om, at det, der er forbi, stadig er her og nu.

26.43 Tilgiv fortiden, og giv slip i den, for den *er* væk. Du står ikke længere på det sted, der ligger mellem verdenerne. Du er gået videre og har nået den verden, der ligger ved Hamlens port. Der er ingen hindring for Guds Vilje eller noget som helst behov for, at du igen gentager en rejse, der var ovre for længe siden. Se blidt på hinanden og skue den verden, hvori opfattelsen af dit had er blevet forvandlet til en verden af kærlighed.

VII. Den Udnævnte Ven

26.44 Hvad som helst i denne verden, som, du er overbevist om, er godt og værdifuldt og værd at stræbe efter, kan såre dig og vil gøre det. Ikke fordi, det har magten til at såre, men bare fordi du har benægtet, det ikke er andet end en illusion, og har gjort den virkelig. Og den *er* virkelig for dig. Den er *ikke* ingenting, og gennem dens opfattede virkelighed er den kommet ind i hele verden af syge illusioner. Al tro på synd, på angrebs magt, på sår og skade, på offer og død er kommet til dig. For ingen kan gøre *én* illusion virkelig og stadig undslippe resten. For hvem kan vælge at beholde dem, som han foretrækker, og

finde den tryghed, som sandheden alene kan give? Hvem kan tro, illusioner er de samme og stadig fastholde, at selv én er bedst?

26.45 Lev ikke jeres små liv i ensomhed med én illusion som jeres eneste ven. Dette er intet venskab, Guds Søn værdigt, heller ikke et, som han kunne forblive tilfreds med. Dog, Gud har givet ham en bedre Ven i Hvem al magt på jorden og i Hamlen hviler. Den ene illusion, som *du* tænker er ven, tildækker *Hans* nåde og majestæt for dig og holder Hans venskab og tilgivelse fra din indbydende omfavnelser. Uden Ham er du venneløs. Søg ikke en anden ven til at indtage Hans plads. Der *er* ingen anden ven. Det, Gud udpegede, har ingen erstatning, for hvilken illusion kan erstatte sandheden?

26.46 Den, der bor i skygger er bestemt alene, og ensomhed er ikke Guds Vilje. Ville du tillade en skygge at tilrane sig den trone, som Gud udpegede til din Ven, hvis du bare indså, dens tomhed har efterladt *din* tom og ubesat? Gør ingen illusion til ven, for hvis du gør, kan den ikke andet end tage pladsen for Ham, som Gud har kaldt din Ven. Og det er Ham, der er din *eneste* ven i sandhed. Han bringer dig gaver, der ikke er af denne verden, og kun Han, til hvem de er blevet givet, kan sikre, at du modtager dem. Han vil anbringe dem på din trone, når du laver plads til Ham på Hans.

VIII. Genvurdering af Principper

26.47 Dette er et kursus i mirakler. Og som sådan må lovene om helbredelse blive forstået, før formålet med kurset kan blive opnået. Lad os genvurdere de principper, vi har dækket, og arrangere dem på en måde, der opsummerer alt det, der må ske, for helbredelse kan blive mulig. For når den først er mulig, *må* den forekomme. Al sygdom kommer fra adskillelse. Når adskillelsen fornægtes, forsvinder den. For den er væk så snart, idéen, der bragte den, er blevet helbredt og blevet erstattet af tilregnelighed. Sygdom og synd bliver set som virkning og årsag i et forhold, holdt skjult for bevidsthed, så den kan blive omhyggeligt beskyttet mod fornuftens lys.

26.48 Skyld *beder* om straf, og dens anmodning bliver tilstået - ikke i sandhed, men i skyggernes og illusionernes verden, bygget på synd. Guds Søn opfatter det, han ville se, fordi opfattelse *er* et opfyldt ønske. Opfattelsen forandrer sig, lavet til at indtage pladsen for uforanderlig viden. Dog er sandhed uændret. Den kan ikke blive opfattet, men kun kendt. Det, der bliver opfattet, antager mange former, men ingen giver mening. Bragt til sandhed bliver dens meningsløshed ganske åbenbar. Holdt adskilt fra sandhed, synes den at have en mening og være virkelig.

26.49 Opfattelsens love er modsat sandhed, og det, der er sandt for viden, er ikke sandt for noget som helst, der er adskilt fra den. Dog har Gud givet svar på verden af sygdomme, der gælder for *alle* dens former. Guds svar er evigt, skønt det fungerer i tid, hvor det er behovet. Dog, fordi det *er* af Gud, påvirker tidens love ikke dets virkninger. Det er i denne verden, men ikke en del af den. For det er virkeligt og bor, hvor al virkelighed må være. Idéer forlader ikke deres kilde, og deres virkning ser kun ud til at være adskilt fra dem. Idéer er af sindet. Det, der bliver projiceret ud og synes at være ydre for sindet, er ikke udenfor overhovedet, men en virkning af det, der er inde og ikke har forladt sin kilde.

26.50 Guds svar ligger, hvor troen på synd må være, for kun der kan dens virkninger blive fuldstændigt ophævet og uden årsag. Opfattelsens love må blive vendt om, fordi *de* er omvendinger af sandhedens love. Sandhedens love vil for evigt vil være sande og kan ikke omvendes, dog kan de blive *set* som vendt på hovedet. Og dette må blive rettet, hvor illusionen omvendt ligger.

26.51 Det er umuligt, at én illusion er mindre medgørlig overfor sandhed, end resten er. Men det *er* muligt, at nogle bliver givet større værdi og mindre villigt tilbudt til sandhed til helbredelse og til hjælp. Ingen illusion har nogen som helst sandhed i sig. Dog ser det ud til, at nogle er mere sande end andre, selvom dette helt klart ikke giver mening overhovedet. Alt det, et hierarki af illusioner kan vise, er forkærlighed, ikke virkelighed. Hvilken relevans har forkærlighed for sandheden? Illusioner er illusioner og er falske. Din forkærlighed giver dem ingen virkelighed. Ikke én er sand på nogen som helst måde, og alle må give efter med ligeværdig lethed det, Gud gav som svar på dem alle. Guds Vilje er Æn. Og et hvilket som helst ønske, der synes at gå imod Hans vilje, har intet fundament i sandheden.

26.52 Synd er ikke fejl, for den går hinsides korrektion til umulighed. Dog, troen på, at den er virkelig, har fået nogle fejl til at synes for evigt udenfor håb om helbredelse og de varige grunde til helvede. Hvis dette var således, ville Hamlen blive modarbejdet af sin egen modsætning, lige så virkelig som den. Så ville Guds Vilje blive splittet i to, og hele skabelsen blive underkastet lovgivningen af to modstridende kræfter, indtil Gud bliver utålmodig, splitter verden fra hinanden og går til angreb på Sig Selv. Således har Han mistet sin forstand, proklameret synd har taget Hans virkelighed fra Ham og bragt Hans kærlighed omsider til at bøje sig for hævn. For et sådant sindsygt billede kan et sindsygt forsvar blive forventet, men *kan ikke* fastslå, at billedet må være sandt.

26.53 Intet giver mening, hvor ingen mening er. Og sandhed *behøver* intet forsvar for at gøre den sand. Illusioner har ingen vidner og ingen virkninger. Den, der ser på dem, bliver kun bedraget. Tilgivelse er den eneste funktion her og tjener til at bringe den glæde, som denne verden fornægter overfor ethvert aspekt af Guds Søn, hvor synd blev tænkt at herske. Måske ser du ikke den rolle, tilgivelse spiller i at ende død og alle overbevisninger, der rejser sig fra tåger af skyld.

26.54 Synder er overbevisninger, som du påtvinger mellem din broder og dig selv. De begrænser dig til tid og sted og giver dig en lille plads, en anden lille plads til ham. Denne skillen ad bliver symboliseret i din opfattelse af en krop, der er klart adskilt og en ting for sig selv. Dog, det, dette symbol repræsenterer, er kun dit ønske om at *være* noget for dig selv og adskilt. Tilgivelse tager det *væk*, der står mellem din broder og dig selv. Det er ønsket om, at du bliver sluttet sammen med ham og *ikke* adskilt. Vi kalder det "ønske", fordi det stadig forestiller sig andre valgmuligheder og endnu ikke har nået hinsides verdenen af valg fuldstændigt.

26.55 Dog er dette ønske i tråd med Hamlens tilstand og ikke i modsætning til Guds Vilje. Selvom det kommer kort ved langt fra at give dig din fulde arv, fjerner det *virkeligt* de forhindringer, som du har anbragt mellem Hamlen, hvor du er, og anerkendelse af hvor og hvad du er. Kendsgerninger er uændrede. Dog, kendsgerninger kan blive fornægtet og dermed ukendte, skønt de var kendte, *før* de blev fornægtet.

26.56 Frelse, perfekt og fuldstændig, beder kun om et lille ønske om, at det, der er sandt, er sandt; en lille smule villighed til at overse det, der ikke er der; et lille suk, der taler for Hamlen som en forkærlighed frem for denne verden, som død og ødemark synes at herske over. Med glædesfyldt svar vil skabelsen rejse sig indeni dig for at erstatte den verden, du ser, med Hamlen, fuldstændig perfekt og komplet. Hvad er tilgivelse andet end en villighed til, sandhed er sand? Hvad kan forblive uhelbredt og brudt af fra en Énhed, Der holder alle ting indeni Sig Selv? Der *er* ingen synd. Og ethvert mirakel er muligt det øjeblik, at Guds Søn opfatter, at hans ønsker og Guds Vilje er ét.

26.57 Hvad er Guds vilje? Han vil, Hans Søn har alting. Og dette garanterede Han, da Han skabte ham som alting. Det er umuligt, at noget som helst går tabt, hvis det, du *har*, er det, du *er*. Dette er det mirakel, ved hvilket skabelsen blev din funktion, delende den med Gud. Det bliver ikke forstået adskilt fra Ham og har derfor ingen mening i denne verden.

26.58 Her beder Guds Søn virkelig ikke om for meget, men alt for lidt. Han ville ofre sin egen identitet med alting for at finde en lille skat, der var hans egen. Og dette kan han ikke gøre uden en følelse af isolation, tab og ensomhed. Dette er den skat, han har søgt at finde. Og han kunne kun være bange for den. Er frygt en skat? Kan usikkerhed være det, du *ønsker*? Eller er det en fejl ved din vilje og det, du *virkelig* er? Lad os overveje det, fejlen er, så den kan blive rettet, ikke beskyttet.

26.59 Synd er overbevisning om, angreb kan blive projiceret udenfor sindet, hvor overbevisningen opstod. Her er den faste overbevisning om, at idéer *kan* forlade deres kilde, gjort virkelig og meningsfuld. Og fra denne fejl opstår syndens og ofringens verden. Denne verden er et forsøg på at bevise din uskyld, mens du værdsætter angreb. Dens fejlslag ligger i, at du *stadigt* føler dig skyldig, dog uden at forstå *hvorfor*. Virkninger bliver set som adskilte fra deres kilde og synes at være hinsides din kontrol eller at forhindre. Det, der således bliver *holdt* adskilt, kan aldrig slutte sig til.

26.60 Årsag og virkning er én, ikke adskilte. Gud vil, at du lærer det, der altid har været sandt - at Han skabte dig som en del af Ham, og dette må stadigt være sandt, *fordi* idéer ikke forlader deres kilde. Sådan er skabelsens lov - at hver enkelt idé, sindet undfanger, *føjer* kun til dets overflod, *tager* aldrig bort. Dette er lige så sandt for det, der bliver passivt ønsket som det, der bliver sandt villet, for sindet kan ønske at blive bedraget, men kan ikke få det til at være det, det ikke er. Og at tro, idéer kan forlade deres kilde, er at invitere illusioner til at være sande *uden* succes. For aldrig vil succes være mulig i at forsøge at bedrage Guds Søn.

26.61 Miraklet bliver muligt, når årsag og konsekvens bliver bragt sammen, ikke holdt adskilte. Helbredelse af virkning uden årsag kan kun skifte virkninger til andre former. Og dette er *ikke* frigivelse. Guds Søn kunne aldrig blive tilfreds med mindre end fuld frelse og flugt fra skyld. For ellers kræver han stadigt, at han må foretage et eller andet offer og fornægter således, at alting er hans, ubegrænset af tab af nogen som helst slags. Et lille bitte offer er nøjagtigt det samme i dets virkninger, som hele idéen om ofring er. Hvis tab i nogen som helst form er mulig, så er Guds Søn gjort ufuldstændig og er ikke sig selv. [Han vil heller ikke kende sig selv eller anerkende sin vilje.] Han har afsvoret sin Fader og sig selv og gjort dem begge til sine fjender i had.

26.62 Illusioner tjener det formål, de blev lavet til at tjene. Og ud fra deres formål når de frem til en hvilken som helst betydning, som de synes til at have. Gud gav til alle illusioner, der blev lavet, et *andet* formål, der kunne retfærdiggøre et mirakel, uanset hvilken form de antog. I ethvert mirakel ligger al helbredelse, for Gud gav svar til dem

alle som én. Og det, der er et for Ham, må være det samme. Hvis du er overbevist om, at det, der er det samme, er anderledes, bedrager du dig kun selv. Det, Gud kalder én, vil for evigt være én, ikke adskilt. Hans Rige *er* forenet - således blev det skabt og således vil det altid være.

26.63 Miraklet kalder kun på dit ældgamle navn, som du vil genkende, fordi sandheden er i din erindring. Og i dette navn kalder din broder på sin frigivelse og din. Hamlen skinner på Guds Søn. Fornægt ham ikke, så du kan blive løsladt. Hvert enkelt øjeblik bliver Guds Søn genfødt, indtil han vælger ikke at dø igen. I ethvert ønske om at såre, vælger han død i stedet for det, hans Fader vil for ham. Dog giver hvert øjeblik liv til ham, fordi hans Fader vil, at han skulle leve.

26.64 I korsfæstelse er forløsning lagt, for helbredelse bliver ikke behøvet, hvor der ingen smerte eller lidelse er. Tilgivelse er svaret på angreb af en hvilken som helst slags. Så bliver angreb frataget dets virkninger, og had bliver besvaret i kærlighedens navn. Til dig til hvem, det er blevet givet at frelse Guds Søn fra korsfæstelse og fra helvede og død, al ære være for evigt. For du har magt til at frelse Guds Søn, fordi hans Fader ville, at det skulle være sådan. Og i dine hænder ligger al frelse både til at blive tilbudt og modtaget som én.

26.65 At bruge den magt, Gud har givet dig, som Han ville have den brugt, er naturligt. Det er ikke hovmodigt at være som Han skabte dig eller bruge det, Han gav til at besvare alle Hans Søns fejltagelser og sætte ham fri. Men det *er* hovmodigt at lægge den magt, som Han gav, til side og vælge et lille meningsløst ønske i stedet for det, Han vil. Guds gave til dig er grænseløs. Der er ingen omstændighed, den ikke kan besvare, og intet problem som ikke bliver løst indeni dens nådige lys.

26.66 Vær i fred, hvor Gud vil have dig til at være, og vær det middel, hvorved din broder finder den fred, hvori dine ønsker bliver opfyldt. Lad os forene os i at bringe velsignelse til syndens og dødens verden. For det, der kan frelse hver enkelt af os, kan frelse os alle. Der er ingen forskel blandt Guds Sønner. Enheden, som særlighed fornægter, frelser dem alle for det, der er ét, kan ikke have nogen særlighed. Og alting tilhører hver enkelt af dem. Ingen ønsker ligger mellem en broder og hans egne. At få fra én er at berøve dem alle. Og dog er at velsigne bare én at give velsignelse til dem alle som én.

26.67 Dit ældgamle navn hører til alle og enhver ligesom deres til dig. Kald din broders navn, og Gud vil svare, for på Ham kalder du. Kunne Han nægte at svare, når Han *allerede* har svaret alle, der påkalder Ham? Et mirakel kan ingen ændringer lave overhovedet. Men det kan gøre det, der altid har været sandt, genkendelig for de, der ikke ved

det. Og med denne lille gave af sandhed, som blot får lov at være sig selv - tillade Guds Søn at være sig selv og frigive hele skabelsen til at påkalde Guds Navn som én.

IX. Frelsens øjeblikkelighed

26.68 Det ene tilbageværende problem, som du har, er, at du ser et interval mellem det tidspunkt, hvor du tilgiver og vil modtage fordelene ved tillid. Dette afspejler det lidt, du vil holde mellem jer, så I kan være en lille smule adskilt. For tid og rum er én illusion, der antager forskellige former. Hvis den er blevet projiceret hinsides dit sind, tænker du på den som tid. Jo nærmere den bringes til, hvor den er, jo mere tænker du på den i form af rum.

26.69 Der er en afstand, I ville holde adskilt fra hinanden, og dette rum ser I som tid, fordi I stadig tror, I er ydre for hinanden. Dette gør tillid umulig. Og I kan ikke tro, at tillid ville løse ethvert problem *nu*. Således tænker I, det er mere sikkert at forblive lidt forsigtig og lidt på vagt overfor interesser, opfattet som adskilte. Fra denne opfattelse kan du ikke forestille dig at opnå det, tilgivelse tilbyder *nu*. Det interval, du tænker, ligger mellem at give og modtagelse af gaven, synes at være ét, hvori du ofrer og lider tab. Du ser senere frelse, ikke øjeblikkelige resultater.

26.70 Frelse *er* øjeblikkelig. Medmindre du opfatter den således, vil du være bange for den og tro, at risikoen for tab er stor fra det tidspunkt, dens formål bliver gjort til dit, og til dens virkninger vil komme til dig. I denne form er den fejl stadig tilsløret, der er kilden til frygt. Frelse *ville* udlette det rum, du stadig ser mellem jer og lade jer øjeblikkeligt blive som én. Og det er *her*, du frygter, tabet ville ligge. Projicér ikke denne frygt på tid, for tid er ikke den fjende, som du opfatter. Tid er ligeså neutral, som kroppen er, undtagen i forhold til det, du ser den tjener *til*. Hvis I stadig holder et lille mellemrum mellem jer, ønsker I lidt tid, hvori tilgivelse bliver tilbageholdt en stund. Dette får intervallet mellem det tidspunkt, hvori tilgivelse bliver tilbageholdt og givet til at synes farligt med rædsel retfærdiggjort.

26.71 Dog, er rummet mellem jer tydeligt *nu* og kan ikke blive opfattet i fremtidig tid. Ikke mere kan det blive overset, undtagen indenfor nutiden. Fremtidigt tab er ikke din frygt. Men nuværende *tilslutning* er din rædsel. Hvem kan føle forladthed undtagen *nu*? En fremtidig årsag har endnu ingen virkninger. Og derfor må det være, at hvis du frygter, er der en *nuværende* årsag. Og det er *dette*, der behøver korrektion, ikke en fremtidig tilstand.

26.72 De planer, du laver for tryghed, er alle lagt for fremtiden, hvor du *ikke kan* planlægge. Intet formål er blevet givet den endnu og det, der vil ske har endnu ingen årsag. Hvem kan forudsige virkninger uden en årsag? Og hvem kunne frygte virkninger, medmindre han troede, de *var* blevet forårsaget og dømt katastrofale *nu*? Tro på synd vækker frygt og ser fremad, ligesom dens årsag ser tilbage, men *overser* det, der er her og nu. Dog, kun her og nu må dens årsag være, hvis dens virkninger allerede er blevet bedømt som skræmmende. Og ved at overse dette, bliver den beskyttet og holdt adskilt fra helbredelse. For et mirakel er *nu*. Det står allerede her i nuværende nåde indeni det eneste tidsinterval, som synd og frygt har overset, men som er alt, der er, angående tid. Udarbejdelsen af al korrektion tager ingen tid overhovedet.

26.73 Dog kan *accepten* af udarbejdelsen synes at tage for evigt. Ændringen af formål, Helligånden bragte til dit forhold, har i sig alle virkninger, som du vil se. De kan blive set på *nu*. Hvorfor vente til de udfolder sig i tid og frygte, de måske ikke kommer, selvom allerede der? Du er blevet fortalt, at alting bringer godt, der kommer fra Gud. Og dog synes det som om, dette ikke er således. Godt i katastrofes form er vanskeligt at have tillid til på forhånd. Der er virkeligt heller ingen mening i denne idé.

26.74 Hvorfor skulle det gode fremtræde i ondskabs form? Og er det ikke bedrag, hvis det gør? Dets årsag er her, hvis det dukker op overhovedet. Hvorfor er dets virkninger så ikke tydelige? Hvorfor i fremtiden? Og du søger at være tilfreds med suk og med "ræsonnement", du ikke forstår nu, men vil en eller anden dag. Og så vil dets betydning være klar. Dette er ikke fornuft, for det er uretfærdigt og antyder tydeligt straf, indtil befrielsens tidspunkt er ved hånden. I betragtning af en ændring af formål til det gode, er der ingen grund til et interval, hvori katastrofen rammer, at blive opfattet som "god" en eller anden dag, men nu i form af smerte. Dette er en ofring af *nu*, der ikke kunne være den omkostning, Helligånden beder om for det, Han gav uden en omkostning overhovedet.

26.75 Dog, denne illusion har en årsag, som, selvom usand, allerede må være i dit sind. Og denne illusion er kun én virkning, som den frembringer, og én form, hvori dens resultat bliver opfattet. Dette tidsinterval, hvor gengældelse opfattes som den form, hvori det "gode" optræder, er kun ét aspekt af det lille rum, der ligger mellem jer, stadig utilgivet.

26.76 Vær ikke tilfreds med fremtidig lykke. Det giver ingen mening, og er *ikke* din retfærdige belønning. For du har årsag til frihed *nu*. Hvad tjener frihed i en fanges form? Hvorfor skulle udfrielse være

forklædt som død? Forsinkelse er meningsløs, og det "ræsonnement", der ville fastholde, virkninger af nuværende årsag må blive udskudt, indtil en fremtidig tid, er kun en benægtelse af, at konsekvens og årsag må komme som ét. Se ikke på tiden, men på det lille rum mellem jer, der stadig skal udfries fra. Og lad ikke det være forklædt som tid og således bevaret, fordi dets form bliver ændret, og det, det *er*, kan ikke blive genkendt. Helligåndens formål *nu* er dit. Bør ikke Hans lykke ligeså være din?

X. For De Er Kommet

26.77 Tænk blot på, hvor hellig du må være, fra hvem Stemmen for Gud kærligt kalder på din broder, så du kan vække den stemme i ham, der svarer på din kalden! Og tænk på, hvor hellig han må være, når din egen frelse sover i ham med hans frihed tilføjet! Lige meget hvor meget, du ønsker, han skal være fordømt, er Gud i ham. Og aldrig vil du vide, Han også er i dig, mens du angriber Hans valgte hjem og kæmper med Hans vært. Se blidt på ham. Se med kærlige øjne på ham, der bærer Kristus indeni sig, så du kan komme til at se hans glørværdighed og glæde dig over, at Hamlen ikke er adskilt fra dig.

26.78 Er det for meget at bede om lidt tillid til ham, der bærer Kristus til dig, så du kan blive tilgivet alle dine synder og efterladt uden en eneste en, du stadig værner om? Glem ikke, at en skygge holdt mellem din broder og dig selv, tilslører Kristi ansigt og erindringen om Gud. Og ville du bytte Dem for et ældgammelt had? Jorden, hvorpå du står, er hellig grund på grund af Dem, Der, som de står der med dig, har velsignet den med Deres uskyld og fred.

26.79 Hadets blod falmer for at lade græsset vokse sig grønt igen og lade blomsterne være hvide og strålende i sommersolen. Det, der var et sted for død, er nu blevet et levende tempel i en verden af lys. På grund af Dem. Det er Deres Tilstedeværelse, der har løftet hellighed til igen at indtage sin ældgamle plads på en ældgammel trone. På grund af Dem er der skabt mirakler som græs og blomster på den golde jord, som had havde afsvedet og lagt øde. Det, had har frembragt, har De ophævet. Og nu står du på jord så hellig, Hamlen bøjer sig for at slå sig sammen med den og lave den som den selv. Skyggen af et ældgammelt had er borte, og al den sygdom og visnen er borte for evigt fra det land, hvor De er kommet.

26.80 Hvad er et Handrede eller et tusind år for Dem eller titusinder? Når De kommer, er tidens formål opfyldt. Det, der aldrig var, passerer til intethed, når De er kommet. Det, had gjorde krav på, bliver overgivet til kærlighed, og frihed oplyser enhver levende ting og løfter

den ind i Hamlen, hvor lysene vokser sig endnu lysere efterhånden, som hver enkelt kommer hjem. Det ufuldstændige bliver gjort fuldstændigt igen, og Hamlens glæde er blevet forøget, fordi det, der er dens eget, er blevet genoprettet til den. Den blodige jord er rensset, og de sindssyge har afkastet deres beklædningsgenstande af sindssyge for at slutte sig til Dem på jorden, hvorpå du står.

26.81 Hamlen er taknemmeligt for denne gave af det, der har været tilbageholdt så længe. For De er kommet for at samle Deres Egne. Det, der har været låst, bliver åbnet; Det, der blev holdt adskilt fra lys bliver holdt op, så lys kan skinne på det og ikke efterlade noget sted eller nogen afstand til at være mellem Hamlens lys og verden.

26.82 Det helligste af alle steder på jorden er, hvor et ældgammelt had er blevet en nuværende kærlighed. Og De kommer hurtigt til det levende tempel, hvor der er oprettet et hjem til Dem. Der er intet helligere sted i Hamlen. Og De er kommet for at dvæle indeni templet tilbudt Dem til at være Deres hvilested såvel som dit. Det, had har frigivet til kærlighed, bliver det lyseste lys i Hamlens udstråling. Og alle lysene i Hamlen lysere vokser i taknemmelighed for det, der er blevet genoprettet.

26.83 Omkring dig svæver engle kærligt for at holde alle formørkede tanker om synd borte og holde lyset, hvor det er kommet ind. Dine fodspor lyser verden op, for hvor du vandrer går tilgivelse gladeligt med dig. Ingen på jorden tilbyder andet end tak til en, der har gendannet sit hjem og beskyttet ham mod bitter vinter og isnende kulde. Og skal Hamlens Herre og Hans Søn give mindre i taknemmelighed over så meget mere?

26.84 Nu er den Levende Guds tempel genopbygget som vært for Ham igen til Hvem, det blev skabt. Hvor Han dvæler, dvæler Hans Søn sammen med Ham, aldrig adskilte. Og De giver tak for, at De er velkomne omsider. Hvor, der stod et kors, står nu den opstandne Kristus, og ældgamle ar bliver helbredt indeni Hans øjne. Et ældgammelt mirakel er kommet for at velsigne og erstatte et ældgammelt fjendskab, der kom for at dræbe. I blid taknemmelighed vender Gud Faderen og Sønnen tilbage til det, der er Deres og vil for evigt være. Nu er Helligåndens formål udført. For De er kommet! For De er kommet omsider!

XI. Den Resterende Opgave

26.85 Hvad er der så tilbage til at blive ophævet for dig for at kunne virkeliggøre Deres Tilstedeværelse? Kun dette - du har et forskelligt

synspunkt på, hvornår angreb er retfærdiggjort, og når du opfatter, det er urimeligt og ikke burde tillades. Når du opfatter det som urimeligt, tror du, at et svar af vrede nu er retfærdigt. Og dermed ser du det, der er det samme, som forskelligt. Forvirring er ikke begrænset. Hvis den forekommer overhovedet, vil den være total. Og dens tilstedeværelse, i en hvilken som helst form, vil skjule Deres Tilstedeværelse. De bliver kendt med klarhed eller slet ikke. Forvirret opfattelse vil blokere viden. Det er ikke et spørgsmål om størrelsen af forvirringen, eller hvor meget den forstyrrer. Dens enkle tilstedeværelse lukker døren til Deres og holder Dem ukendt der.

26.86 Hvad betyder det, hvis du opfatter angreb i visse former for at være urimelige overfor dig? Det betyder, der må være nogle former, hvori du tænker det *rimeligt*. For hvordan kunne nogle ellers blive vurderet som urimelige? Nogle bliver så givet mening og opfattet som fornuftige. Og kun nogle bliver set som meningsløse. Og dette fornægter den kendsgerning, at *alle* er meningsløse - ligeligt uden en årsag eller konsekvens og kan ikke have virkninger af *nogen som helst* art. Deres Tilstedeværelse bliver tilsløret af et hvilket som helst slør, der står mellem Deres skinnende uskyld og din bevidsthed om, det er din egen, og den tilhører *ligeligt* enhver levende ting sammen med dig. Gud begrænser ikke. Og det, der er begrænset, kan *ikke* være Hamlen. Så det *må* være helvede.

26.87 Urimeghed og angreb er *én* fejltagelse, så fast sammenføjet, at hvor den ene bliver opfattet, må den anden blive set. Du kan ikke *blive* urimeligt behandlet. Den overbevisning om, du er, er ikke andet end en anden form af idéen om, du er berøvet af en anden, ikke dig selv. Projektion af ofrets årsag er ved roden af alting, opfattet som at være urimeligt og ikke dine retfærdige tilkommender. Dog, er det *dig*, der beder dig selv om dette i dyb uretfærdighed overfor Guds Søn. Du har ingen fjende undtagen dig selv, og du er virkelig fjende overfor ham, fordi du ikke kender ham *som* dig selv. Hvad kan være mere uretfærdigt end at blive berøvet det, han *er*, fornægtet retten til at være sig selv og bedt om at ofre sin Faders kærlighed og din, som noget, der ikke tillkommer ham?

26.88 Pas på fristelsen til at opfatte dig selv som uretfærdigt behandlet. I dette synspunkt søger du at finde en uskyld, der ikke er Deres, men din alene og på bekostning af en andens skyld. Kan uskyld blive købt ved at give din skyld til en eller anden anden? Og *er* dette uskyld, som dit angreb på ham, forsøger at få? Er det ikke gengældelse for dit eget angreb på den Guds Søn, du søger? Er det ikke mere sikkert at tro, at du er uskyldig i dette og gjort til offer på trods af din uskyld? Ligeegyldigt hvilken måde skyldspillet bliver spillet på, *må* der være

tab. En eller anden må miste sin uskyld for, at en eller anden anden kan tage den fra ham og gøre den til sin egen.

26.89 Du tænker, din broder er urimelig overfor dig, fordi du tænker, at én må være urimelig for at gøre den anden uskyldig. Og i dette spil opfatter du ét formål med hele dit forhold. Og dette søger du at føje til formålet givet det. Helligåndens formål er at lade Tilstedeværelsen af dine hellige Gæster blive kendt for dig. Og til dette formål *kan* intet blive tilføje, for verden er formålsløs bortset fra dette. At tilføje eller tage bort fra dette *ene* mål er kun at tage alt formål fra verden og fra dig selv. Og hver enkelt urimelighed, som verden lader til at lægge på dig, har *du* lagt på *den* ved at gøre den formålsløs uden den funktion, som Helligånden ser. Og simpel retfærdighed er således blevet fornægtet for alle levende ting på jorden.

26.90 Det, denne uretfærdighed gør mod dig, der dømmes uretfærdigt, og der ser, som du har dømt, kan du ikke vurdere. Verden bliver dunkel og truende, og ikke et spor af al den lykkelige funklen, som frelse bragte, kan du opfatte til at lysne din vej. Og så ser du dig selv berøvet lys, overgivet til mørket, urimeligt efterladt uden et formål i en meningsløs verden. Verden er rimelig, fordi Helligånden har bragt uretfærdighed til lyset indeni, og der er al urimelighed blevet løst og blevet erstattet med retfærdighed og med kærlighed. Hvis du opfatter uretfærdighed noget som helst sted, behøver du ikke sige andet end:

26.91 Ved dette fornægter jeg virkelig Faderens og Sønnens nærvær. Og jeg ville hellere kende til Dem end at se uretfærdighed, som Deres tilstedeværelse skinner væk.

Kapitel Syvogtyve:

Kroppen og Drømmen

I. Introduktion

27.1 Ønsket om at blive urimeligt behandlet er et kompromisforsøg, der ville kombinere angreb og uskyld. Hvem kan *kombinere* det fuldstændigt uforenelige og lave en enhed af det, der aldrig kan sammenslutes? Gå du den blide vej, og du vil intet ondt frygte og ingen skygger om natten. Men anbring ingen rædselsymboler på din vej, ellers vil du væve en tornekrone, hvorfra din broder og du selv ikke vil undslippe. Du kan ikke korsfæste dig selv alene. Og hvis du bliver urimeligt behandlet, må han lide den urimelighed, som du ser. Du kan ikke ofre dig selv alene. For ofring er total. Hvis det kunne forekomme overhovedet, ville det indebære hele Guds skabelse og Faderen med ofringen af Hans elskede Søn.

27.2 I din *frigørelse* fra offer bliver hans gjort manifest og vist som at være hans egen. Men enhver smerte, du lider, ser du som bevis på, at han er skyldig i angreb. Således ville du få dig selv til at være tegnet på, at han har mistet sin uskyld og ikke behøver andet end at se på dig for at erkende, at han er blevet fordømt. Og det, der, for dig, har været urimeligt, vil komme til ham i retfærdighed. Den uretfærdige hævn, som du lider under nu, tilhører ham, og når den hviler på ham, bliver du sat fri. Ønsk ikke at gøre dig selv til et levende symbol på hans skyld, for du vil ikke undslippe den død, du har lavet til ham. Men i hans *uskyld*, finder du din egen.

II. Billedet af korsfæstelsen

27.3 Når som helst du går med til at lide smerte, at blive berøvet, urimeligt behandlet eller med behov for noget som helst, gør du ikke andet end at anklage din broder for angreb på Guds Søn. Du holder et billede af din korsfæstelse foran hans øjne, så han kan se, at hans synder er skrevet i Hamlen med dit blod og din død og går forud for ham og lukker porten af og fordømmer ham til helvede. Dog, dette er skrevet i helvede og ikke i Hamlen, hvor du er hinsides angreb og beviser hans uskyld. Billedet af dig selv, du tilbyder ham, viser du *dig selv* og giver det hele din tro. Helligånden tilbyder dig at give ham et billede af dig selv, hvori der ingen smerte og ingen bebrejdelser er overhovedet. Og det, der blev gjort til martyr på grund af hans skyld, bliver det perfekte vidne til hans uskyld.

27.4 Vidnets magt er hinsides tro, fordi det bringer overbevisning i sit kølvand. Vidnet bliver troet, fordi han peger hinsides sig selv på det, han repræsenterer. En syg og lidende du repræsenterer ikke andet end din broders skyld - det vidne, som du sender, så han ikke glemmer de skader, han gav, som du sværger på, at han aldrig vil undslippe. Dette syge og triste billede accepterer *du*, hvis bare det kan tjene til at straffe ham. De syge er ubarmhjertige overfor alle og enhver, og i smitte søger de virkelig at dræbe. Døden synes at være en let pris, hvis de kan sige: "Se mig, broder; ved din hånd dør jeg." For sygdom er vidnet til hans skyld, og døden ville bevise, at hans fejltagelser må være synder.

27.5 Sygdom er ikke andet end en "lille" død; en form for hævn endnu ikke total. Dog taler den med sikkerhed for det, den repræsenterer. Det dystre og bitre billede, du har sendt din broder, har *du* set på med dyb sorg. Og alting, som det har vist til ham, har du troet, fordi det bevidnede skylden i ham, som du opfattede og elskede. Nu i hænderne gjort blide af Hans berøring, lægger Helligånden et billede af en anden dig. Det er stadig et billede af en krop, for det, du *virkelig* er, kan ikke blive set eller afbildet. Dog er denne ikke blevet brugt til

angrebsformål og har derfor aldrig lidt af smerter overhovedet. Det vidner om den evige sandhed, at du ikke kan *blive* såret og peger hinsides den selv på både din uskyld og hans.

27.6 Vis *dette* til din broder, som vil se, at ethvert ar er helbredt og enhver tåre tørret bort i latter og i kærlighed. Og han vil se på sin tilgivelse der og med helbredte øjne se hinsides den til den uskyld, som han ser i dig. Her er beviset på, at han aldrig har syndet - at intet, som hans vanvid bød ham gøre, nogensinde blev gjort eller nogensinde havde virkninger af nogen art; at ingen bebrejdelser, som han lagde på sit hjerte, nogensinde var retfærdiggjorte, og intet angreb kan nogensinde røre ham med det forgiftede og nådeløse stik af frygt. Bevidn hans uskyld og *ikke* hans skyld. *Din* helbredelse er hans trøst, og hans helbred, fordi den *beviser*, illusioner ikke er sande.

27.7 Det er ikke vilje til livet, men ønske om død, der er motivationen i denne verden. Dens eneste formål er at bevise, skyld er virkelig. Ingen verdslig tanke eller handling eller følelse har en anden motivation end denne. Disse er vidnerne, der bliver fremkaldt til at blive troet og give overbevisning til det system, de taler for og repræsenterer. Og hver især har de mange stemmer, der taler til din broder og dig selv i forskellige tungemål. Og dog til begge er budskabet det samme. Udsmykning af kroppen søger at vise, hvor dejlige vidnerne for skyld er. Bekymringer for kroppen demonstrerer, hvor skrøbeligt og sårbart dit liv er, hvor let ødelæggelse er af det, du elsker. Depression taler om død og forfængelighed om virkelig bekymring over hvad som helst overhovedet. Det stærkeste vidnesbyrd om frugtesløshed, der styrker alle de andre og hjælper dem med at male det billede, hvori synd er berettiget, er sygdom i en hvilken som helst form, den antager.

27.8 De syge har grund til hver enkelt af deres unaturlige ønsker og underlige behov. For hvem kunne leve et liv, så hurtigt afskåret og ikke påskønne værdien af forbigående glæder? Hvilke nydelser kan der være, der vil vare? Er de skrøbelige ikke berettiget til at tro, at hvert stjålet stump af nydelse er deres retmæssige betaling for deres små liv? Deres død vil betale prisen for dem alle, hvad enten de nyder godt af deres fordele eller ej. Enden på livet må komme, uanset hvilken måde livet bliver brugt på. Og find så nydelse i det hurtigt forbigående og flygtige.

27.9 Disse er ikke synder, men vidner til den mærkelige tro, at synd og død er virkelige, og uskyld og synd vil ende på samme måde indeni gravens afslutning. Hvis dette var sandt, *ville* der være grund til at forblive tilfreds med at søge efter forbigående nydelser og værne om små fornøjelser, hvor du kan. Dog, i dette billede bliver kroppen ikke opfattet som neutral og uden et indbygget mål i den selv. For den

bliver symbolet på bebrejdelse, tegnet på skyld, hvis konsekvenser stadig er der til at se, så årsagen kan aldrig blive benægtet.

27.10 Din funktion er at vise din broder, synd kan ingen årsag *have*. Hvor nytteløst må det være for dig selv at se et billede af beviset på, at det, din funktion er, aldrig kan være! Helligåndens billede ændrer ikke kroppen til noget, den ikke er. Det tager kun alle tegn på anklage og på bebrejdelse fra den. Afbilledet uden et formål bliver den hverken set som syg eller rask eller dårlig eller god. Ingen grunde bliver tilbudt, så den kan blive bedømt på nogen som helst måde overhovedet. Den har intet liv, men den er heller ikke død. Den står adskilt fra al oplevelse af frygt eller kærlighed. For nu vidner den ikke om noget endnu, dens formål er åbent og sindet gjort frit igen til at vælge, hvad den er *til*. Nu bliver den ikke fordømt, men venter på, et formål bliver givet, så den kan udføre den funktion, som den vil modtage.

27.11 I dette tomme rum, hvorfra syndens mål er blevet fjernet, er Hamlen fri til at blive husket. Her kan dens fred komme og perfekt helbredelse indtage dødens sted. Kroppen kan blive et tegn på liv, et løfte om forløsning og et åndedræt af udødelighed for dem, der er blevet syge af at trække vejret i den stinkende duft af død. Lad den have helbredelse som sit formål. Så vil den sende det budskab frem, den har modtaget, og med dens sundhed og yndighed forkynde den sandhed og værdi, den repræsenterer. Lad den modtage magten til at repræsentere et endeløst liv, for evigt uangrebet. Og så skal dens budskab til din broder være: "Se mig, broders; ved din hånd lever jeg."

27.12 Den enkle måde at lade dette blive opnået på er blot denne – ikke at lade kroppen have noget formål fra fortiden, da du var sikker på, du vidste, dens formål var at fremme skyld. For dette insisterer på, at dit forkrøblede billede er et varigt tegn på det, det repræsenterer. Dette efterlader ingen plads, hvor et andet syn, et andet formål, kan blive givet den. Du kender *ikke* dens formål. Du gav kun *illusioner* et formål til en ting, du lavede, for at skjule din funktion for dig selv. Denne ting uden et formål kan ikke skjule den funktion, som Helligånden gav. Så lad dens formål og din funktion begge blive forsonet omsider og set som et.

III. Frygten for helbredelse

27.13 Er helbredelse skræmmende? For mange, ja. For anklager er en hindring for kærlighed, og beskadigede kroppe er anklagere. De står fast i vejen for tillid og fred og erklærer, at de skrøbelige ikke kan have nogen tillid, og at de beskadigede ikke har nogen grunde til fred. Hvem, der er blevet såret af sin broder, kunne stadig elske og stole på ham? Han har angrebet og vil angribe igen. Beskyt ham ikke, fordi din

beskadigede krop viser, at du må blive beskyttet mod ham. At tilgive kan være en velgørehedshandling, men den tilkommer ham ikke. Han kan få medlidenhed for sin skyld, men ikke blive frikendt. Og hvis du tilgiver ham hans overtrædelser, føjer du bare til al den skyld, han virkelig har fortjent.

27.14 De uhelbredte *kan ikke* benåde. For de er vidnerne til, at benådning er uretfærdig. De ville beholde konsekvenserne af den skyld, de overser. Dog, ingen kan tilgive en synd, som han tror, er virkelig. Og det, der har konsekvenser, *må* være virkeligt, fordi det, det har gjort, er der til at se. Tilgivelse er ikke medlidenhed, der kun forsøger at benåde det, den ved, er sandheden. Godt kan ikke *blive* byttet for ondt, for tilgivelse fastlægger ikke først synd og tilgiver den *så*. Hvem kan sige og mene, "Min broder, du har såret mig, og dog, fordi jeg er den bedste af os to, tilgiver jeg dig mit sår." Hans benådning og dit sår kan ikke eksistere sammen. Det ene fornægter det andet og *må* gøre det falsk.

27.15 At være vidne til synd og dog tilgive, det er et paradoks, som fornuft ikke kan se. For det fastholder det, der er blevet gjort mod dig, fortjener ingen benådning. Og ved at give den giver du din broder barmhjertighed, men bevarer beviset for, han ikke virkeligt er uskyldig. De syge forbliver anklagere. De kan ikke tilgive deres brødre og lige så sig selv. For ingen, i hvem sand tilgivelse hersker, kan lide. Han holder ikke beviset for synd foran sin broders øjne. Og således må han have overset det og fjernet det fra sit eget. Tilgivelse kan ikke være for det ene og ikke for det andet. Den, der tilgiver, *er* helbredt. Og i hans helbredelse ligger beviset på, at han har benådet i sandhed og ikke beholder noget spor af fordømmelse, som han stadigt ville holde mod sig selv eller nogen som helst levende ting.

27.16 Tilgivelse er ikke virkelig, *medmindre* den bringer en helbredelse til din broder og dig selv. Du må bevidne, hans synder ingen indflydelse havde på dig for at demonstrere, de ikke var virkelige. Hvordan kunne han ellers være skyldfri? Og hvordan kunne hans uskyld blive retfærdiggjort, medmindre hans synder ikke har nogen virkning til at berettige skyld? Synder er kun hinsides tilgivelse, fordi de ville medføre virkninger, der ikke kan blive ophævet og fuldstændigt overset. I deres ophævelse ligger beviset på, at de blot var fejl. *Lad* dig selv blive helbredt, så du kan blive tilgivende og tilbyde din broder og dig selv frelse. En ødelagt krop viser, sindet ikke er blevet helbredt. Et mirakel af helbredelse beviser, at adskillelse er uden virkning. Det, du ville bevise for ham, vil du tro. Bevidnelsens magt *kommer* fra din overbevisning. Og alting, du siger eller gør eller tænker, bevidner kun om det, du underviser ham i.

27.17 Din krop kan være middel til at undervise i, at den aldrig har lidt smerter på grund af ham. Og i sin helbredelse kan den give ham stumt vidnesbyrd om hans uskyld. Det er dette vidnesbyrd, der kan tale med magt større end tusind tunger. For her er hans tilgivelse *bevist* for ham. Et mirakel kan tilbyde ham intet mindre, end det har givet dig. Således viser din helbredelse, at dit sind er helbredt og har tilgivet det, han ikke gjorde. Og så er han overbevist om, at hans uskyld aldrig blev mistet og helbredt sammen med dig.

27.18 Således ophæver miraklet, alt det, som verden bevidner, aldrig kan ophæves. Og håbløshed og død må forsvinde foran livets ældgamle fanfares kalden. Denne kalden har magt langt hinsides det svage og elendige råb om død og skyld. Faderens ældgamle kalden på Hans Søn og Sønnens på til sit eget, vil endnu være den sidste fanfare, som verden nogensinde vil høre. Broder, der *er* ingen død. Og dette lærer du, når du ikke ønsker andet end at vise din broder, at du ikke har noget sår fra ham. Han tror, dit blod er på hans hænder, og således står han fordømt. Dog er det givet dig at vise ham med din helbredelse, at hans skyld ikke er andet stoffet i en meningsløs drøm.

27.19 Hvor retfærdige mirakler er! For de skænker en ligeværdig gave af fuldstændig befrielse fra skyld til din broder og dig selv. Din helbredelse frelser ham fra smerte så vel som dig, og du er helbredt, fordi du ønskede godt for ham. Dette er den lov, miraklet adlyder; at helbredelse ingen særlighed ser overhovedet. Den kommer ikke fra medlidenhed, men fra kærlighed. Og kærlighed ville bevise, al lidelse er ikke andet end en forfængelig forestilling, et tåbeligt ønske uden virkning. Dit helbred er et resultat af dit ønske om at se din broder uden blod på hans hænder eller skyld på hans hjerte, tynget af beviset for synd. Og det, du ønsker, *bliver* givet dig at se.

27.20 "Omkostningerne" ved din sindsro er hans. Dette er den "pris", som Helligånden og verden tolker forskelligt. Verden opfatter det som en erklæring om den "kendsgerning", at din frelse *ofrer* hans. Helligånden *ved*, din helbredelse er hans vidne og kan ikke være adskilt fra hans overhovedet. Så længe, som han indvilliger i at lide, vil du være uhelbredt. Dog kan du vise ham, at hans lidelse er formålsløs og helt uden årsag. Vis ham din helbredelse, og han vil ikke indvillige i at lide mere. For hans uskyld er blevet fastlagt i dit syn og hans. Og latter vil erstatte dit suk, fordi Guds Søn huskede, at han *er* Guds Søn.

27.21 Hvem frygter så helbredelse? Kun de til hvem, deres brødre ofrer, og smerte bliver set som at repræsentere deres egen sindsro. Deres hjælpeløshed og svaghed repræsenterer grundene til, at de *retfærdiggør* hans smerte. Det konstante stik af skyld, han lider under, tjener til at bevise, at han er slave, men at de er frie. Den konstante

smerte, de lider under, demonstrerer, at de er fri, *fordi* de holder ham bundet. Og sygdom bliver ønsket for at forhindre et skift i balance i ofret. Hvordan kunne Helligånden blive afskrækket et øjeblik, endnu mindre, fra at argumentere mod et argument for sygdom som dette? Og behøver din helbredelse blive forsinket, fordi du standser for at lytte til sindssygdom?

27.22 [Korrektion er *ikke* din funktion. Den tilhører Òn, Der kender til retfærdighed, *ikke* til skyld. Hvis du overtager korrektionens rolle, mister du tilgivelsens funktion. Ingen kan tilgive, før han lærer, korrektion er *ikke andet end* at tilgive og *aldrig* anklage. Alene *kan* du *ikke* se, at de er det samme, og derfor er korrektion *ikke* af dig. Identitet og funktion er det samme, og *ved* din funktion kender du dig selv. Og hvis du så forveksler din funktion med en Andens funktion, *må* du være forvirret om dig selv og hvem, du er. Hvad er adskillelsen andet end et ønske om at tage Guds funktion fra Ham og *forenægte*, at den er Hans? Dog, hvis den ikke er Hans, er den ikke din, for du *må* miste det, du ville tage bort.

27.23 [I et splittet sind *må* identitet synes at være delt. Ingen som helst kan heller ikke opfatte en forenet funktion, der har modstridende formål og forskellige mål. Korrektion, for et så splittet sind, *må* være en måde at straffe synder på, som, du tænker, er *dine*, i en eller anden anden. Og således bliver han dit offer, *ikke* din broder, *forskellig* fra dig, i, at han er *mere skyldig* og således med behov for din korrektion som den mere *uskyldige* end han. Dette splitter hans funktion fra din og giver jer begge en *forskellig* rolle. Og så *kan* I *ikke* blive opfattet som en, og med én enkelt funktion ville det *betyde* én fælles identitet med kun ét mål.

27.24 [Korrektion, *du* ville foretage, *må* adskille, fordi det er den funktion, givet den *af* dig. Når du opfatter, korrektion er det *samme* som benådning, så ved du også, Helligåndens sind, og dit er ét. Og så bliver din *egen* Identitet fundet. Dog *må* Han arbejde med det, der bliver *givet* Ham, og du tillader Ham kun i dit *halve* sind. Og således repræsenterer Han den *anden* halvdel og synes at have et *forskelligt* formål fra det, du værdsætter, og som, du tænker, er dit. Således synes din funktion *delt*, med en halvdel *i opposition* til en halvdel. Og disse to halvdele lader til at repræsentere en splittelse indeni et selv opfattet som to.]

27.25 Overvej, hvordan denne selvopfattelse *må* strække sig, og overse ikke den kendsgerning, at enhver tanke strækker sig, fordi det *er* dens formål, der er det, det virkelig er. Fra en idé om selv som to kommer der nødvendigvis et syn på funktion, splittet mellem de to. Og det, du ville korrigere, er kun halvdelen af fejlen, som, du tænker, er det hele.

Din broders synder bliver det centrale mål for korrektion for, at dine fejl og hans egne ikke bliver set som én. Dine er fejltagelser, men hans er synder og ikke det samme som dine. Hans fortjener straf, mens dine i rimelighed burde blive overset.

27.26 I denne fortolkning af korrektion vil du ikke engang se dine egne fejl. Korrektionens fokus er blevet anbragt udenfor dig selv på en, der ikke kan være en del af dig, så længe denne opfattelse varer. Det, der bliver fordømt, kan aldrig blive returneret til dets anklager, der hadede det og stadig hader det. Dette er din broder, fokus for dit had, uværdig til at være del af dig og således udenfor dig selv - den anden halvdel, der bliver fornægtet. Og kun det, der bliver tilbage uden hans tilstedeværelse, bliver opfattet som hele dig. For denne resterende halvdel må Helligånden repræsentere den anden halvdel, indtil du anerkender, den *er* den anden halvdel. Og dette gør Han ved at give jer begge en funktion, der er én, ikke forskellig.

27.27 Korrektion er funktionen givet begge, men ingen af jer alene. Og når den bliver opfyldt som *fælles*, må den rette fejltagelser i jer begge. Den kan ikke efterlade fejltagelser i den ene uhelbredt og sætte den anden fri. Det er et delt formål, der ikke kan blive fælles, og således kan det ikke være den funktion, som Helligånden ser som Hans. Og du kan trygt stole på, at Han ikke vil udføre en funktion, Han ikke kan forstå og genkende som Sin. For kun således kan Han fastholde og bevare din intakt på trods af jeres adskilte syn på det, jeres funktion er. Hvis Han opretholdt splittet funktion, var du bestemt fortabt. Hans manglende evne til at se Sit mål splittet og særskilt for jer hver især bevarer jeres Selv fra at blive gjort opmærksom på nogen som helst anden funktion end Dens egen. Og således bliver hebredelse givet jer begge.

27.28 Korrektion må blive overladt til En, Der ved, korrektion og tilgivelse er det samme. Med et halvt sind bliver dette ikke forstået. Så overlad korrektion til Sindet, der *er* forenet og fungerer som ét, fordi Det ikke er splittet i formål, og sder opfatter en enkelt funktion som Dets *eneste*. Her bliver den funktion givet Det opfattet som at være Dets egen og ikke adskilt fra det, Dets Giver opretholder, *fordi* den er blevet fælles. I Hans accept af denne funktion ligger midlerne, hvorved dit sind bliver forenet. Hans eneste formål forener de halvdele af dig, som du opfatter som adskilte. Og hver især tilgiver den anden, så han kan acceptere sin anden halvdel som del af sig.

IV. Det Umuliges Symbol

27.29 Magt kan ikke modsætte sig. For modsættelsen ville svække den, og svækket magt er en modsigelse i idéer. Svag styrke er

meningsløs, og magt brugt til at svække bliver anvendt til at begrænse. Og derfor må den være begrænset og svag, fordi det er dens formål. Magt er modsætningsløs for at kunne være sig selv. Ingen svaghed kan trænge ind på den uden at ændre den til noget, den ikke er. At svække er at begrænse og påtvinge en modsætning, der er i modstrid med det begreb, den angriber. Og med dette slutter den idéen til et noget, den ikke er, og gør den uforståelig. Hvem kan forstå et dobbelt begreb, såsom "svækket magt" eller som "hadefuld kærlighed?"

27.30 Du har besluttet, at din broder er et symbol på en "hadefuld kærlighed", en "svækket magt" og frem for alt en "levende død". Og så har han ingen betydning for dig, for han står for det, der er meningsløst. Han repræsenterer en dobbelt tanke, hvor halvdelen bliver annulleret af den tilbageblevne halvdel. Dog, selv dette bliver hurtigt modsagt af den halvdel, den annullerede, og så er de begge borte. Og nu står han for intet. Symboler, der kun repræsenterer idéer, der ikke kan være, må stå for tomt rum og intethed. Dog kan intethed og tomt rum *ikke* være forstyrrelser. Det, der *kan* forstyrre bevidstheden om virkeligheden, er troen på, at der er noget *der*.

27.31 Det billede af din broder, som du ser, betyder ingenting. Der er ingenting at angribe eller at fornægte, elske eller hade eller udstyre med magt eller se som svag. Billedet er blevet fuldstændigt annulleret, fordi det symboliserede en modsætning, der annullerede *tanken*, det repræsenterer. Og således har billedet ingen årsag overhovedet. Hvem kan opfatte virkning uden en årsag? Hvad kan det årsagsløse være andet end intethed? Billedet af din broder, som du ser, er fuldstændigt fraværende og har aldrig været. Så lad det tomme rum, det optager, blive *anerkendt* som ledigt, og tiden viet til at se på det, blive opfattet brugt til lediggang, en ubesat tid.

27.32 Et tomt rum, der ikke bliver set som fyldt, et ubrugt tidsinterval, ikke set som brugt og fuldt optaget, bliver en stille invitation til sandheden til at komme ind og gøre sig hjemme. Ingen forberedelser kan blive foretaget, der vil forøge invitationens virkeligt tiltrækning. For det, du efterlader som ledigt, vil Gud udfylde, og hvor Han er, *må* sandheden være. Usvækket magt uden modsætning er det, skabelse *er*. For dette *er* der ingen symboler. Intet peger hinsides sandheden, for hvad kan stå for mere end alting? Dog må sand ophævelse være venlig. Og således er den første erstatning af dit billede et andet billede af en anden slags.

V. Det stille svar

27.36 I stilhed bliver alle ting besvaret og ethvert problem bliver stiltfærdigt løst. I konflikt kan der ingen svar *være* og ingen løsning, for dens formål er at gøre ingen løsning mulig og at sikre, at intet svar vil være klart. Et problem, sat i konflikt, *har* intet svar, for det bliver set på forskellige måder. Og det, der ville være et svar fra ét synspunkt, er ikke et svar i et andet lys. Du *er* i konflikt. Således må det være klart, at du ikke kan besvare noget som helst overhovedet, for konflikt har ingen begrænsede virkninger. Dog, hvis Gud gav et svar, må der være en måde, hvorpå dine problemer bliver løst, for det, Han vil, er allerede blevet gjort.

27.37 Således må det være, at tiden ikke er involveret, og ethvert problem kan blive besvaret nu. Dog må det også være, at i din sindstilstand er løsning umulig. Derfor må Gud have givet dig en måde at nå til en anden sindstilstand på, hvor svaret allerede er der. Sådan er det hellige øjeblik. Det er her, at alle dine problemer burde blive bragt og *forladt*. Her hører de hjemme, for her er deres svar. [Og hvor dets svar er, må et problem være enkelt og let blive løst.] Det må være meningsløst at forsøge at løse et problem, hvor svaret ikke kan være. Dog, lige så sikkert må det blive løst, hvis det bliver bragt der til, hvor svaret *er*.

27.38 Forsøg ingen problemer at løse andet end indenfor det hellige øjeblik sikkerhed. For der *vil* problemet blive besvaret og løst. Udenfor vil der ingen løsning være, for der er intet svar der, som kunne blive fundet. Intetsteds udenfor bliver et enkelt simpelt spørgsmål stillet nogensinde. Verden kan kun stille et dobbelt spørgsmål med mange svar, ud af hvilke ingen af dem vil gøre det. Den stiller bestemt ikke et spørgsmål for at blive besvaret, men kun for at generklære dens synspunkt. Alle spørgsmål stillet indeni denne verden er ikke andet end en måde at *kigge* på, ikke et spørgsmål stillet. Et spørgsmål stillet med had, kan ikke blive besvaret, fordi det er et svar i sig selv. Et dobbelt spørgsmål spørger og svarer, begge bevidner det samme i forskellig form.

27.39 Verden stiller kun *ét* spørgsmål. Det er dette: "Af disse illusioner, hvilke af dem er sande? Hvilke fastlægger fred og tilbyder glæde? Og som kan bringe undslippelse fra al den smerte, som denne verden er lavet af?" Uanset hvilken form spørgsmålet tager, er dets formål det samme. Det spørger, men for at fastlægge synd er virkelig og svarer i form af forkærlighed. "Hvilken synd foretrækker du? Det er den, som du skulle vælge. De andre er ikke sande. Hvad kan kroppen få, som du ville ønske mest af alt? Den er din tjener og din ven. Men fortæl den, hvad du ønsker, og den vil tjene dig kærligt og godt." Og dette er ikke et spørgsmål, for det fortæller dig, hvad du ønsker, og hvor du skal gå hen efter det. Det efterlader ingen plads til at stille

spørgsmålstegn ved dets overbevisninger bortset fra, at det, det erklærer, tager spørgsmåls form.

27.40 Et pseudo-spørgsmål har intet svar. Det *dikterer* svaret, endog medens det spørger. Således er alle spørgsmålstegn indeni verden en form for propaganda for det selv. Fuldstændigt ligesom kroppens vidner ikke er andet end sanserne fra indeni den selv, således er svarene på verdens spørgsmål indeholdt indeni spørgsmålene. Hvor svarene repræsenterer spørgsmålene, tilføjer de intet nyt, og intet er blevet lært.

27.41 Et ærligt spørgsmål er et indlæringsværktøj, der spørger om noget, du *ikke* ved. Det sætter ikke betingelser for svar, men spørger blot, hvad svaret burde være. Men ingen i en tilstand af konflikt er fri til at stille dette spørgsmål, for han ønsker ikke et ærligt svar, hvor konflikten ender. Kun i det hellige øjeblik kan et ærligt spørgsmål blive ærligt stillet. Og fra spørgsmålets mening kommer svarets meningsfuldhed. Her er det muligt at adskille dine ønsker fra svaret, så det kan blive givet dig og også blive *modtaget*. Svaret bliver givet overalt. Dog er det kun her det kan blive *hørt*.

27.42 Et ærligt svar beder om intet offer, fordi det besvarer spørgsmål, sandt stillet. Verdens spørgsmål spørger kun fra hvem, bliver ofring krævet, og spørger ikke, om offer er meningsfuldt overhovedet. Og så, *medmindre* svaret fortæller "fra hvem", vil det forblive ukendt, uhørt, og således bliver spørgsmålet bevaret intakt, fordi det gav svaret til sig selv. Det hellige øjeblik er det interval, hvori sindet er stille nok til at høre et svar, der ikke er en følge indenfor det stillede spørgsmål. Det tilbyder noget nyt og anderledes end spørgsmålet. Hvordan kunne det blive besvaret, hvis det kun gentager sig selv?

27.43 Forsøg derfor ingen problemer at løse i en verden, hvori svaret er blevet blokeret. Men bring problemet til det eneste sted, der rummer svaret kærligt til dig. Her er de svar, der vil løse dine problemer, fordi de står adskilt fra dem og ser det, der *kan* blive besvaret - hvad spørgsmålet *er*. Indeni verden rejser svarene blot et andet spørgsmål, skønt de efterlader det første ubesvaret. I det hellige øjeblik kan du bringe spørgsmålet til svaret og modtage svaret, der blev lavet *til* dig.

VI. Det Helbredende eksempel

27.44 Den eneste måde at helbrede på er at blive helbredt. Miraklet strækker sig uden din hjælp, men du er behøvet for, at det kan begynde. Accepter helbredelsens mirakel, og det vil gå frem på grund af det, det *er*. Det er dets natur at strække sig det øjeblik, det bliver født. Og det bliver født i det øjeblik, det bliver tilbudt og *modtaget*.

Ingen kan bede en anden om at blive helbredt. Men han kan lade *sig selv* blive helbredt og således tilbyde den anden det, han har modtaget. Hvem kan skænke en anden det, han ikke har? Og hvem kan dele det, han nægter sig selv? Helligånden taler til *dig*. Han taler ikke til en aller anden anden. Dog, ved din lytten, strækker Hans stemme sig, fordi du har *accepteret* det, Han siger.

27.45 Sundhed er vidnesbyrdet om sundhed. Så længe det er ubevidnet, forbliver det uden overbevisning. Når demonstreret, først da er det blevet bevist og *må* fremtvinge overbevisning. Ingen bliver helbredt gennem dobbeltbudskaber. Hvis du kun ønsker at blive helbredt, helbreder du. Dit *eneste* formål gør dette muligt. Men hvis du er bange for helbredelse, kan den ikke komme gennem dig. Den eneste ting, der er nødvendig for en helbredelse, er en mangel på frygt. De frygtsomme bliver ikke helbredt og kan ikke helbrede. Dette betyder ikke, konflikten må være borte for evigt fra dit sind. For hvis den var, ville der da ikke være behov for helbredelse. Men det betyder *bestemt*, hvis kun for et øjeblik, du elsker uden angreb. Et øjeblik er tilstrækkeligt. Mirakler venter ikke på tid.

27.46 Det hellige øjeblik er miraklets opholdssted. Derfra fødes hvert enkelt ind i denne verden som vidne til en sindstilstand, der har transcenderet konflikt og er nået til fred. Den bærer trøst fra fredens sted ind på slagmarken og demonstrerer, at krig har ingen virkning. For alle de sår, som krig har søgt at bringe, bliver de sønderbrudte kroppe og de knuste lemmer, de skrigene døende og de tavse døde blidt løftet op og trøstet. Der *er* ingen bedrøvelse, hvor et mirakel er kommet for at helbrede. Og intet mere end blot *ét* øjeblik af din kærlighed uden angreb er nødvendigt for, at alt dette sker. I det ene øjeblik er du helbredt, og i det enkelte øjeblik bliver al helbredelse gjort.

27.47 Hvad står adskilt fra dig, når du accepterer den velsignelse, som det hellige øjeblik bringer? Vær ikke bange for velsignelse, for Den, Der velsigner dig, elsker hele verden og efterlader ikke noget i verden, der kunne blive frygtet. Men hvis du viger tilbage fra velsignelse, vil verden bestemt synes skræmmende, for du har tilbageholdt dens fred og trøst og efterladt den til at dø. Ville en verden, så bitterligt berøvet, ikke blive kigget på som en fordømmelse af den, der kunne have frelst den, men trådte tilbage, fordi han var bange for at blive helbredt? Alle de døendes øjne bringer bebrejdelse, og lidelse hvisker: "Hvad er der at frygte?" Overvej dens spørgsmål vel. Det bliver bedt dig om på dine vegne. En døende verden beder kun om, at du hviler et øjeblik fra angreb på dig selv, så den bliver helbredt.

27.48 Kom til det hellige øjeblik og bliv helbredt, for intet, der er modtaget der, bliver efterladt ved din tilbagevender til verden. Og fra at blive velsignet, vil du bringe velsignelse. Livet er givet dig til at give til den døende verden. Og lidende øjne vil ikke længere anklage, men skinne i tak til dig, som gav velsignelse. Det hellige øjeblik udstråling vil oplyse dine øjne og give dem syn til at se hinsides al lidelse og se Kristi ansigt i stedet. Helbredelse *erstatte* lidelse. Den, der ser på den ene, kan ikke opfatte den anden, for de kan ikke begge være der. Og det, du ser, vil verden bevidne og vil vidne om.

27.49 Således er din helbredelse alt, hvad verden behøver for, at den kan blive helbredt. Den behøver *én* lektion, der er blevet lært perfekt. Og når du glemmer den, vil verden minde dig blidt om det, du har undervist i. Ingen forstærkning vil dens tak tilbageholde fra dig, der lader dig selv blive helbredt, så den kan leve. Den vil fremkalde sine vidner for at vise Kristi ansigt til dig, der bragte synet til dem, hvorved de blev vidner til det. Anklagens verden bliver erstattet af *én*, hvori alle øjne kærligt ser på den Ven, der bragte dem deres frigivelse. Og lykkeligt vil din broder opfatte de mange venner, han troede var fjender.

27.50 Problemer er ikke konkrete, men de antager konkrete former, og disse konkrete former udgør verden. Og ingen forstår sine problemers natur. Hvis han gjorde, ville det ikke mere være der for ham at se. Selve dets natur er, at det *ikke* er. Og således, medens han opfatter det, *kan* han *ikke* opfatte det, som det er. Men helbredelse er tydelig i konkrete tilfælde og generaliserer for at inkludere dem alle. Dette er, fordi de virkelig er det samme på trods af deres forskellige former. Al indlæring sigter mod overførsel, der bliver komplet i to situationer, der bliver set som *én*, fordi *kun* fælles elementer er der. Dog kan dette kun blive opnået af *Èn*, Der ikke ser de forskelle, du ser. Den totale overførsel af din indlæring bliver ikke foretaget af dig. Men den er blevet foretaget på trods af, at alle de forskelle, du ser, overbeviser dig om, at de ikke kunne være virkelige.

27.51 Din helbredelse vil udvide sig og vil blive bragt til problemer, som, du troede, ikke var dine egne. Og det vil også blive åbenlyst, at dine mange forskellige problemer vil blive løst efterhånden, som et hvilket som helst af dem er blevet blevet undsluppet. Det kan ikke være deres forskelle, der gjorde dette muligt, for indlæring springer ikke fra situationer til deres modsætninger og bringer de samme resultater. Al helbredelse må bevæge sig frem på en lovlig måde i overensstemmelse med love, der er blevet korrekt opfattet, men aldrig krænket. Frygt du ikke den måde, du opfatter dem på. Du tager fejl, men der er *Èn* indeni dig, Der har *ret*.

27.52 Så overlad overførslen af din indlæring til Den Ene, Der virkelig forstår dens love, og Som vil garantere, at de forbliver ukrænkede og ubegrænsede. Din del er blot at anvende det, Han har undervist dig i på *dig selv*, og Han vil gøre resten. Og således vil magten af din indlæring blive bevist for dig af alle de mange forskellige vidner, den finder. Din broder vil blive set først blandt dem, og hinsides hver enkelt er der et tusinde mere. Hver enkelt kan synes at have et problem, der er forskelligt fra resten. Dog bliver de løst sammen. Og deres fælles svar viser, spørgsmålene ikke kunne have været adskilte.

27.53 Fred være med dig, til hvem helbredelse bliver tilbudt. Og du vil lære, at fred bliver givet dig, når du accepterer helbredelsen for dig selv. Dens totale værdi behøver ikke blive vurderet af dig for at lade dig forstå, at du har nydt godt af den. Det, der skete i det øjeblik, hvori kærlighed trådte ind uden angreb, vil forblive hos dig for evigt. Din helbredelse vil være en af dens virkninger, ligesom din broders vil. Overalt, hvor du går, vil du beskue dens mangfoldiggjorte virkninger. Dog vil alle de vidner, som du beskuer, være langt færre end alle, der virkelig er. Uendelighed kan ikke blive forstået ved blot at optælle dens adskilte dele. Gud takker dig for din helbredelse, for Han ved, at den er en kærlighedsgave til Hans Søn, og derfor bliver den givet til Ham.

VII. Formålet med Smerte

27.54 Smerte demonstrerer, kroppen må være virkelig. Den er en høj, tilslørende stemme, hvis skrig ville gøre det tavst, Helligånden siger, og holde Hans ord fra din bevidsthed. Smerter tvinger opmærksomhed, trækker den væk fra Ham og fokuserer den på sig selv. Dens formål er det samme som nydelse, for de er begge midler til at gøre kroppen virkelig. Det, der deler et fælles formål, er det samme. Dette er formålets lov, der forener alle de, der tager del i den indeni sig selv. Nydelse og smerte er ligeligt uvirkelige, fordi deres formål ikke kan blive opnået. Således er de midler for ingenting, for de har et mål uden en mening. Og de deler den mangel på mening, som deres formål har.

27.55 Synd skifter fra smerte til nydelse og igen til smerte. For begge vidner er det samme og bærer kun èt budskab: "Du er her indeni denne krop, og du kan blive såret. Du kan også få nydelse, men kun med smertes pris." Disse vidner ledsages af mange flere. Hvert enkelt virker forskellig, fordi det har et andet navn, og således synes det at svare på en anden lyd. Bortset fra dette er syndernes vidner ens. Kald nydelse smerte, og den vil såre. Kald smerte en nydelse, og smerten bag nydelsen vil ikke blive følt mere. Synds vidner skifter kun fra navn til navn efterhånden, som én træder frem og en anden tilbage. Dog,

hvilken er forrest gør ingen forskel. Syndens vidner hører kun dødens kalden.

27.56 Denne krop, formålsløs i sig selv, indeholder alle dine minder og alle dine håb. Du bruger dens øjne til at se, dens ører til at høre, og lader det fortælle dig, hvad det er, den føler. *Den ved det ikke*. Den fortæller dig kun de navne, du gav den til at bruge, når *du* kalder vidnerne til dens virkelighed frem. Du kan ikke vælge blandt dem hvilke, der er virkelige, for en hvilken som helst du vælger er ligesom resten. Dette navn eller det, men intet mere, vælger du. Du gør ikke et vidne sandt, fordi du kaldte ham ved sandheds navn. Sandheden bliver fundet i ham, hvis det er sandhed, han *repræsenterer*. Og ellers lyver han, om du så ville kalde ham ved Gud Selvs hellige navn.

27.57 Guds Vidne ser ingen vidner *imod* kroppen. Han hører heller ikke på vidnerne ved andre navne, der taler på andre måder for dens virkelighed. Han *ved*, den ikke er virkelig. For intet kunne rumme det, du tror, den rummer indeni. Den kunne heller ikke fortælle en del af Gud selv, hvad den burde føle, og hvad dens funktion er. Dog må Han elske hvad som helst, du holder kær. Og for hvert enkelt vidne til kroppens død sender Han et vidne til dit liv i Ham, Der ingen død kender. Hvert mirakel, Han bringer, er vidner om, at kroppen ikke er virkelig. Dens smerter og nydelser helbreder Han ens, for *alle* syndens vidner erstatter virkeligt Hans.

27.58 Miraklet skelner ikke mellem de navne ved hvilke, syndens vidner bliver kaldt. Det beviser kun, at det, de repræsenterer, ingen virkning har. Og dette beviser det, fordi dets egne virkninger er kommet for at indtage deres plads. Det betyder ikke noget ved hvilket navn, du kaldte din lidelse. Den er ikke længere der. Den Ene, Der bringer miraklet, opfattede dem alle som én og kaldte dem ved navn af frygt. Ligesom frygt er vidne til død, således er miraklet vidnet til liv. Det er et vidne, ingen kan fornægte, for det er virkningerne af liv, det bringer. De døende lever, de døde står op, og smerte er forsvundet. Dog, et mirakel taler ikke kun for sig selv, men det, det repræsenterer.

27.59 Kærlighed har også symboler i en verden af synd. Miraklet tilgiver, fordi det står for det, der er tidligere tilgivelse, og er sandt. Hvor tåbeligt og sindssygt det er at tænke, at et mirakel er bundet af love, som det udelukkende kom for at ophæve! Syndens love har forskellige vidner med forskellige styrker. Og de vidner om forskellige lidelser. Dog for Den, Der sender mirakler frem for at velsigne verden, er et lille stik af smerte, lidt verdslig nydelse og døden selv kun en enkelt lyd – en kalden på helbredelse og et klagende råk om hjælp indeni en verden af elendighed. Det er deres *ensartethed*, at miraklet bevidner. Det er deres *ensartethed*, at det *beviser*.

27.60 De love, der kalder dem forskellige, er opløst og *vist* som magtesløse. Formålet med et mirakel er at gennemføre dette. Og Gud Selv har garanteret miraklers styrke for det, de vidner om. Vær vidner til miraklet og ikke syndens love. Der er intet behov for at lide mere. Men der er behov for, at du bliver helbredt, fordi verdens lidelse har gjort den døv for dens frelse og udfrielse.

27.61 Verdens genopstandelse venter på din helbredelse og din lykke, så du kan demonstrere verdens helbredelse. Det hellige øjeblik vil erstatte al synd, hvis du blot bærer dets virkninger med dig. Og ingen vil vælge at lide mere. Hvilken bedre funktion kunne du tjene end denne? Bliv helbredt, så du kan helbrede, og lad ikke syndens love blive anvendt på dig. Og sandheden vil blive åbenbaret for dig, der valgte at lade kærligheds symboler indtage syndens plads.

VIII. Lidelsens Illusion

27.62 Lidelse er et eftertryk på alt det, verden har gjort for at skade dig. Her bliver verdens demente version af frelse tydeligt vist. Ligesom en drøm om straf, hvori drømmeren er ubevidst om det, der bragte angrebet mod ham selv, ser han sig selv angrebet uretfærdigt og af noget ikke ham selv. Han er offeret for dette "noget andet", en ting udenfor ham selv for hvilket, han ikke har nogen grund til at blive holdt ansvarlig. Han må være uskyldig, fordi han ikke ved, hvad han gør, men hvad der gøres mod ham. Dog er hans eget angreb på ham selv stadig tydeligt, for det er ham, der bærer lidelsen. Og han kan ikke undslippe, fordi dens kilde bliver set uden for ham selv.

27.63 Nu bliver du vist, du *kan* undslippe. Alt, hvad der er behøvet, er, du ser på problemet, som det *er*, og ikke den måde, du har opsat det på. Hvordan kunne der være en anden måde at løse et problem på, der er meget enkelt, men er blevet tilsløret af tunge skyer af komplikationer, der blev lavet for at *holde* problemet uløst? Uden skyerne vil problemet dukke frem i al sin primitive enkelhed. Valget vil ikke være svært, fordi problemet er absurd, når set klart. Ingen har svært ved at beslutte sig til at lade et simpelt problem blive løst, hvis det bliver *set* som sårende for ham og også meget let fjernet.

27.64 Det "ræsonnement", hvormed verden bliver lavet, hvorpå den hviler, ved hvilket den bliver opretholdt, er simpelthen dette: "*Du* er årsagen til det, jeg gør. Din tilstedeværelse *retfærdiggør* mit raseri, og du eksisterer og tænker *adskilt* fra mig. Så længe du angriber, må jeg være uskyldig. Og det, jeg lider af, er dit angreb." Ingen, der ser på dette "ræsonnement" nøjagtigt, som det er, kunne fejle i at se, at det ikke er følgerigtigt, og det giver ingen mening. Dog synes det

fornuftigt, fordi det *ser* ud som om, verden sårede dig. Og således synes det som om, der intet behov er for at gå hinsides det åbenlyse med hensyn til årsag.

27.65 Der er *bestemt* et behov. Verdens undslippelse fra fordømmelse er et behov, som mennesker i verden er sluttet sammen om at dele. Dog anerkender de ikke deres fælles behov. For hver enkelt tænker, at hvis han gør sin del, vil fordømmelsen af verden hvile på ham. Og det er dette, som han opfatter at *være* hans del i dens udfrielse. Hævn må have et fokus. Ellers er hævnerens kniv i hans egen hånd og rettet mod ham selv. Og han må se den i en andens hånd, hvis han ville være et offer for angreb, han ikke valgte. Og således lider han under de sår en kniv, han ikke holder, har tilføjet ham selv. Dette er *formålet* med den verden, han ser. Og således set på stiller verden de midler til rådighed, hvormed dette formål synes at blive opfyldt.

27.66 Midlerne bevidner formålet, men er ikke selv en årsag. Årsagen vil heller ikke blive ændret ved at se den adskilt fra dens virkninger. Årsagen *producerer* virkningerne, som derefter bærer vidnesbyrd om årsagen og ikke dem selv. Se så hinsides virkninger. Det er ikke her årsagen til lidelse og synd må ligge. Og dvæl ikke ved lidelsen og synd, for de er kun genspejlinger af deres årsag.

27.67 Den rolle, du spiller i at redde verden fra fordømmelse, er din *egen* undslippelse. Glem ikke, at vidnet for ondskabens verden ikke kan tale for andet end det, der har set et behov for ondskab i verden. Og dette er, hvor din skyld først blev skuet. I adskillelse fra din broder blev det første angreb på dig selv begyndt. Og det er dette verden bærer vidnesbyrd om. Søg ikke en anden årsag eller kig blandt de mægtige legioner af dens vidner efter dens ophævelse. De *støtter* dens krav på din loyalitet. Det, der skjuler sandheden, er ikke, hvor du skulle kigge, for at *finde* sandheden. Vidnerne for synd står alle indeni ét lille rum. Og det er *her* du finder årsagen til dit perspektiv på verden.

27.68 En gang var du ubevidst om det, årsagen til alting, verden lod til at påtvinge dig, uinviteret og ubudent, virkelig måtte være. På én ting var du sikker - af alle de mange årsager, du opfattede som bringende dig smerte og lidelse, var din skyld ikke blandt dem. Du har heller ikke på nogen som helst måde anmodet om dem for dig selv. Dette er sådan *alle* illusioner bliver til. Den, der laver dem, ser ikke sig selv som lavende dem, og deres virkelighed afhænger ikke af ham. Uanset hvilken årsag de har, er det noget ganske adskilt fra ham, og det, han ser, er *adskilt* fra hans sind. Han kan ikke betvivle sine drømmes virkelighed, fordi han ikke ser den rolle, han spiller i at lave dem og få dem til at synes virkelige.

27.69 Ingen kan vågne fra en drøm, verden drømmer *for* ham. Han bliver en del af en eller anden andens drøm. Han kan ikke vælge at vågne op fra en drøm, han ikke lavede. Hjælpeløs står han, et offer for en drøm undfanget og værdsat af et adskilt sind. Lige gyldig overfor ham må dette sind bestemt være, så tankeløst overfor hans fred og lykke, som vejret er eller tidspunktet på dagen. Det elsker ham ikke, men kaster ham som det vil ind i en hvilken som helst rolle, der tilfredsstillers dets drøm. Så ringe er hans værd, at han kun er en dansende skygge, der hopper op og ned i henhold til et meningsløst komplot, udtænkt indeni tomgangsdrømmen om verden.

27.70 Dette er det eneste billede, du kan se, det ene alternativ, du kan vælge, den anden mulighed for årsag, hvis du *ikke* er drømmeren af dine drømme. Og dette er det, du vælger, hvis du fornægter, årsagen til lidelse er i *dit* sind. Vær virkelig glad for det, for således er du den *eneste* afgører af din skæbne i tid. Valget er dit at foretage mellem en sovende død og drømme om det onde eller en lykkelig opvågnen og livsglæde. Hvad kunne du vælge imellem *andet end* liv eller død, vågne eller sove, fred eller krig, dine drømme eller din virkelighed? Dog hvis valget virkeligt er givet dig, så må du se årsagerne til de ting, du vælger mellem, nøjagtigt *som* de er, og *hvor* de er. Hvilke valg kan blive truffet mellem to tilstande hvoraf kun en bliver klart anerkendt? Hvem kunne være fri til at vælge mellem virkninger, når kun en bliver set som op til ham?

27.71 Et ærligt valg kunne aldrig blive opfattet som et, hvori valget er splittet op mellem et lille bitte dig og en enorm verden med forskellige drømme om sandheden i dig. Kløften mellem virkelighed og drømme ligger ikke mellem at drømme om verden og det, du drømmer i hemmelighed. *De* er ét. At drømme om verden er kun en del af din egen drøm, du gav væk og så som om, begge dele var dens begyndelse og slutning. Dog blev den begyndt af *din* hemmelige drøm, som du ikke opfatter, selvom den forårsagede den del, du ser og ikke betvivler, er virkelig. Hvordan kunne du betvivle den, medens du ligger sovende og drømmer i hemmelighed om, at dens årsag er virkelig?

27.72 En broder adskilt fra dig selv, en ældgammel fjende, en morder, der forfølger dig om natten og planlægger din død, dog planlægger, at den skal være vedvarende og langsom – om dette drømmer du. Dog nedenunder denne drøm er endnu en anden, hvori du bliver morderen, den hemmelige fjende, ådselsæderen og ødelæggeren ligeligt af din broder og verdenen. Her er *årsagen* til lidelse, rummet mellem dine drømme og din virkelighed. Det lille mellemrum, du ikke engang ser, fødestedet for illusioner og for frygt, tiden for rædsel og for

ældgammelt had, katastrofens øjeblik, alt er her. Her er *årsagen* til uvirkelighed. Og det er her, at den vil blive ophævet.

27.73 *Du* er drømmeren af drømmeverdenen. Ingen anden årsag har den og vil heller ikke nogensinde have. Intet mere skræmmende end en tomgangsdrøm har gjort Guds Søn rædselslagen og fået ham til at tro, at han har mistet sin uskyld, fornægtet sin Fader og lavet krig mod sig selv. Så skræmmende er drømmen, så tilsyneladende virkelig, han kunne ikke kunne vågne til virkeligheden uden rædslens sved og et skrig af dødelig frygt, medmindre en blidere drøm gik forud for hans opvågningen og tillod hans roligere sind byde velkommen, ikke at frygte, den Stemme, der kalder med kærlighed for at vække ham. [En blidere drøm, hvori hans lidelse blev helbredt, og hvor hans broder var hans ven.] Gud ville, han vågnede blidt og med glæde. Og gav ham midler til at vågne uden frygt. Accepter drømmen, Han gav i stedet for din. Det er ikke svært at ændre en drøm, når først drømmeren er blevet anerkendt.

27.74 Hvil i Helligånden og tillad Hans blide drømme at indtage pladsen for dem, du drømte om rædsel og om frygt for død. Han bringer tilgivende drømme, hvori valget ikke er, hvem er morderen, og hvem skal være offeret. I de drømme, Han bringer, *er* der ingen mord, og der *er* ingen død. Drømmen om skyld falmer fra dit syn, selvom dine øjne er lukkede. Et smil er kommet for at lysne dit sovende ansigt op. Søvnens er fredelig nu, for disse er lykkelige drømme.

27.75 Drøm blødt om din syndfrie broder, som forener sig med dig i hellig uskyld. Og fra denne drøm vil Hamlens Herre Selv vække sin elskede Søn. Drøm om din broders venlighed i stedet for at dvæle i dine drømme om hans fejltagelser. Vælg hans tankefuldhed at drømme om i stedet for at opregne de sår, han gav. Tilgiv ham hans illusioner og tak ham for al den hjælpsomhed, han gav. Og børst ikke hans mange gaver til side, fordi han ikke er perfekt i dine drømme.

27.76 Han repræsenterer sin Fader, Som du ser som tilbydende dig både liv og død. Broder, Han giver kun liv. Dog, det, du ser som gaver, din broder tilbyder, repræsenterer de gaver, du drømmer, din Fader giver dig. Lad alle dine broders gaver blive set i lys af godgørenhed og venlighed, tilbudt dig. Og lad ingen smerter forstyrre din drøm om dyb værdsættelse af hans gaver til dig.

IX. Drømmens "Helt"

27.77 Kroppen er den centrale figur i verdens drømning. Der er ingen drøm uden den, den eksisterer heller ikke uden drømmen, hvori den

handler, som om den var en person, til at blive set og blive troet. Den indtager den centrale plads i enhver drøm, der fortæller historien om, hvordan den blev lavet af andre kroppe, født ind i verdenen udenfor kroppen, lever et lille stykke tid og dør for at blive forenet i støvet med andre kroppe, der dør ligesom den selv. I den korte tid tildelt den at leve, søger den efter andre kroppe som dens venner og fjender. Dens sikkerhed er dens største bekymring. Dens bekvemmelighed er dens vejledende regel. Den prøver at kigge efter nydelse og undgå de ting, der ville være sårende. Frem for alt prøver den at undervise sig selv i, dens smerter og glæder er forskellige og kan kendes fra hinanden.

27.78 Verdens drømning antager de mange former, fordi kroppen søger på de mange måder at bevise, den er selvbestemmende og virkelig. Den putter ting på sig selv, som den har købt med små metalskiver eller papirstrimler, verden erklærer som værdifulde og gode. Den arbejder for at få dem ved at gøre meningsløse ting og smider dem væk for meningsløse ting, den ikke behøver og ikke engang ønsker. Den ansætter andre kroppe, så de kan beskytte den og samle flere meningsløse ting, som den kan kalde sine egne. Den ser sig omkring efter særlige kroppe, der kan dele dens drøm. Nogle gange drømmer den, at den er en besejrer af kroppe svagere end den selv. Men i nogle faser af drømmen er den slaven for kroppe, der ville såre og torturere den.

27.79 Kroppens række af eventyr fra fødselstidspunktet til at dø er temaet for enhver drøm, verden nogensinde har haft. "Helten" i denne drøm vil aldrig ændre sig, ej heller vil dens formål. Selvom drømmen i sig selv antager mange former og synes at vise en stor variation af steder og begivenheder, hvori dens "helt" finder sig selv, har drømmen kun ét formål, undervist i på de mange måder. Denne enkelte lektion prøver den at undervise i igen og til stadighed igen, og endnu en gang i, at den er *årsag* og *ikke* virkning. Og *du* er dens virkning og *kan ikke* være dens årsag.

27.80 Således er du ikke drømmeren, men drømmen. Og så vandrer du passivt ind og ud af steder og begivenheder, som *den* konstruerer. At dette er alt, hvad kroppen gør, er sandt, for den *er* kun en figur i en drøm. Men hvem reagerer på figurer i en drøm, medmindre han ser dem som om, de var virkelige? I det øjeblik, han ser dem, som de *er*, har de ikke flere virkninger på ham, fordi han forstår, han *gav* dem deres virkninger ved at forårsage dem og få dem til at synes virkelige.

27.81 Hvor villig er du til at undslippe virkninger af alle de drømme, verden nogensinde har haft? Er det dit ønske ingen drøm at lade fremstå som at være årsagen til hvad, det er, du gør? Lad os så bare se på drømmens begyndelse, for den del, du ser, er kun den anden del,

hvis årsag ligger i den første. Ingen sovende og drømmende i verden husker sit angreb på sig selv. Ingen tror, der virkelig var en tid, hvor han intet kendte til en krop og aldrig kunne have forestillet sig denne verden som virkelig. Han ville straks have set, at disse idéer er én illusion, for latterlig til noget som helst andet end at blive leet bort. Hvor alvorlige de nu synes at være! Og ingen kan huske, hvornår de ville være blevet mødt med latter og vantro.

27.82 Vi *kan* huske dette, hvis vi bare ser direkte på deres årsag. Og vi vil se grundene til latter, ikke en årsag til frygt. Lad os vende tilbage til drømmen, han gav bort til drømmeren, der opfatter drømmen som adskilt fra ham selv og gjort mod ham. Ind i evigheden, hvor alle er én, krøb der en lille bitte vanvittig idé, hvor Guds Søn huskede ikke at le. I hans glemsel blev tanken en seriøs idé og mulig både med mulig gennemførelse og virkelige virkninger. Sammen kan vi le dem begge væk og forstå, at tid ikke kan trænge ind på evigheden. Det *er* en spøg at tænke, at tiden kan komme til at omgå evigheden, hvilket *betyder*, der er ingen tid.

27.83 En tidløshed, hvori tiden bliver gjort virkelig; en del af Gud, der kan angribe den selv; en adskilt broder som en fjende; et sind indeni en krop, er alle former for cirkularitet, hvis afslutning begynder ved dens begyndelse, ender ved dens årsag. Den verden, du ser, skildrer nøjagtigt det, du troede, du gjorde. Bortset fra, at nu tror du, at det, du gjorde, bliver gjort mod dig. Skylden for det du troede, bliver anbragt udenfor dig selv og på en skyldig verden, der drømmer dine drømme og tænker dine tanker i stedet for dig. Den bringer sin hævn, ikke din egen. Den holder dig snævert indesluttet indeni en krop, som den straffer på grund af alle de syndige ting, kroppen gør indeni dens drøm. Du har ingen magt til at få kroppen til at standse dens onde gerninger, fordi du ikke lavede den og ikke kan kontrollere dens handlinger eller dens formål eller dens skæbne.

27.84 Verden demonstrerer kun en ældgammel sandhed - du vil tro, at andre gør mod dig *nøjagtigt* det, du tænker, du gjorde mod dem. Men når du først er blevet vildledt til at beskyldte dem, vil du ikke se årsagen til det, de gør, fordi du *ønsker* skylden at hvile på dem. Hvor barnlig er denne lunefulde enhed til at beholde din uskyld ved at skubbe skyld udenfor dig selv, men aldrig give slip! Det er ikke let at opdage spøgen, når dine øjne overalt omkring dig ser dens tunge konsekvenser, men uden deres ubetydelige årsag. Uden årsagen synes dens virkning bestemt alvorlig og trist. Dog følger de kun. Og det er deres *årsag*, der intet følger og kun er en spøg.

27.85 Med blid latter opfatter Helligånden årsagen og kigger ikke på virkninger. Hvordan kunne Han ellers rette din fejl, der helt har overset

årsagen? Han beder dig om at bringe hver frygtelig virkning til Ham, så I kan se sammen på dens tåbelige årsag og le sammen med Ham et stykke tid. Du bedømmer virkninger, men Han har bedømt deres årsag. Og ved Hans dom bliver virkninger fjernet. Måske kommer du med tårer, men hører Ham sige, "Min broder, Guds hellige Søn, se din tomgangsdrøm, hvori dette kunne forekomme," og du vil forlade det hellige øjeblik med din latter og din broders sluttet til Hans.

27.86 Frelsens hemmelighed er kun dette: at *du* gør dette mod dig selv. Lige gyldigt hvilken form angrebet har, er dette stadig sandt. Hvem som helst, der indtager rollen som fjende og som angriber, er dette stadig sandheden. Uanset hvad, der synes at være årsagen til en hvilken som helst smerte og lidelse, du føler, er dette stadig sandt. For du ville ikke reagere overhovedet på figurer i en drøm, du vidste, at *du* drømte. Lad dem være så hadefulde og så ondskabsfulde, som de kan være, de kunne ingen virkning have på dig, medmindre du fejlede i at anerkende, det er *din* drøm. Denne enkelte lektion lært vil sætte dig fri fra lidelse, uanset hvilken form den antager.

27.87 Helligånden vil gentage denne ene inkluderende lektion om udfrielse, indtil den er blevet lært, uanset formen for lidelse, der bringer dig smerte. Uanset hvilket sår du bringer Ham, vil Han svare med denne meget enkle sandhed. For dette ene svar tager *årsagen* til enhver form for sorg og for smerte væk. Formen påvirker ikke Hans svar overhovedet, for Han ville kun lære dig den eneste årsag til dem alle, uanset hvad deres form er. Og du vil forstå, at mirakler afspejler den enkle erklæring,

27.88 *Jeg har gjort denne ting, og det er denne, jeg ville ophæve.*

27.89 Bring så alle former for lidelse til Ham, Der ved, at hver enkelt er som resten. Han ser ingen forskelle, hvor ingen eksisterer, og han vil undervise dig i, hvordan hver enkelt bliver forårsaget. Ingen har en forskellig årsag fra alle de andre, og de bliver alle sammen let ophævet med kun en enkelt lektion, sandt lært. Frelse er en hemmelighed, kun du har holdt borte fra dig selv. Universet forkynder det således. Dog giver du ingen ommærksomhed til dets bevidnelser overhovedet. For de bevidner den ting, du ikke *ønsker* at vide. De synes at holde det hemmeligt for dig. Dog behøver du kun at lære, du bare vælger, *ikke* at lytte, *ikke* at se. Hvor anderledes vil du opfatte verden, når dette bliver anerkendt! Når du tilgiver verden din skyld, vil *du* være fri af den. Dens uskyld kræver *ikke* din skyld, og ej heller hviler *din* skyldfrihed på dens synder.

27.90 Dette er det åbenlyse - en hemmelighed holdt fra ingen anden end dig selv. Og det er dette, der har fastholdt dig adskilt fra verden og

holdt din broder adskilt fra dig. Nu behøver du blot at lær, at I *begge* er uskyldige eller skyldige. Den ene ting, der er umulig, er, at I er forskellige fra hinanden; at de *begge* er sande. Dette er den eneste hemmelighed endnu at lære. Og det vil ikke være nogen hemmelighed, du er helbredt.

Kapitel Otteogtøve:

Ophævelsen af frygt

I. Introduktion

28.1 Miraklet gør ingenting. Alt hvad, det gør, er at *ophæve*. Og dermed ophæver det forstyrrelsen af det, der er blevet gjort. Det tilføjer ikke, men fjerner blot. Og det, det tager væk, er væk for længe siden, men bliver holdt i erindringen og ser ud til at have øjeblikkelige virkninger. Denne verden var forbi for længe siden. De tanker, der lavede den, er ikke længere i sindet, der tænkte på dem og elskede dem i et lille stykke tid. Miraklet viser kun, fortiden er væk, og det, der i sandhed er væk, har ingen virkninger. At huske en årsag kan kun producere illusioner om dens tilstedeværelse, ikke virkninger.

28.2 Alle virkningerne af skyld er her ikke mere. For skyld er forbi. I dens afgang forsvandt dens konsekvenser uden årsag. Hvorfor ville du klamre dig til den i erindringen, hvis du ikke *begærede* dens virkninger? At huske er så selektiv som opfattelse, da det er dens fortid. Det er opfattelsen af fortiden, som om den forekom nu og stadig var der til at se. Hukommelse, ligesom opfattelse, er en færdighed, fundet på af dig til at indtage pladsen af det, Gud gav i din skabelse. Og som alle de ting, du lavede, kan den blive brugt til at tjene et andet formål og til at være middel til noget andet. Den kan blive brugt til at helbrede og ikke til at såre, hvis du ønsker det således.

28.3 Intet anvendt til helbredelse repræsenterer en indsats til at gøre noget som helst overhovedet. Det er en anerkendelse af, at du ingen behov har, der betyder, at noget må blive gjort. Det er en uselektiv erindring, der ikke bliver brugt til at forstyrre sandhed. Alle ting, Helligånden kan bruge til helbredelse, er blevet givet Ham uden det indhold og de formål, som de er blevet lavet til. De er kun færdigheder uden en anvendelse. De *afventer* deres brug. De har ingen helligelse og intet mål.

II. Den nuværende hukommelse

28.4 Helligånden kan bestemt gøre brug af hukommelse, for Gud Selv er der. Dog er dette ikke en erindring om tidligere begivenheder, men

kun om en nuværende tilstand. Du har så længe været vant til at tro, at erindring kun rummer det, der er fortid, at det er svært for dig at indse, det er en færdighed, der kan huske *nu*. Begrænsningerne på at huske, som verden påtvinger den, er lige så enorme som de, du lader verden påtvinge dig. Der *er* ingen forbindelse af erindring til fortiden. Hvis du ville have den der, så er den der. Men kun dit *ønske* lavede forbindelsen, og kun du har holdt det til en del af tid, hvor skyld stadig ser ud til at blive hængende.

28.5 Helligåndens brug af hukommelse er helt adskilt fra tid. Han søger ikke at bruge den som et middel til at bevare fortiden, men snarere som en måde at give *slip* i den på. Erindring rummer det budskab, den modtager, og gør det, den bliver givet at gøre. Den skriver ikke budskabet eller udpeger det, det er til. Ligesom kroppen, er den formålsløs i sig selv. Og hvis den synes at tjene til at værne om ældgammelt had og tilbyder dig billeder af uretfærdigheder og sår, som du gemte, er dette det, du bad dens budskaber om at være, og dette er det, den er. Forpligtet overfor dens hvælvinger er historien om hele kroppens fortid skjult der. Alle de mærkelige associationer, lavet for at holde fortiden i live, nutiden død, bliver opbevaret indeni den, ventende på din ordre om, de bliver bragt til dig og levet igen. Og således ser deres virkninger ud til at blive forøget med tiden, der tog deres årsag bort.

28.6 Dog, tid er kun en anden fase af det, der ingenting gør. Den arbejder hånd i hånd med alle de andre egenskaber, hvormed du søger at holde sandheden om dig selv skjult. Tid tager hverken bort eller kan gendanne. Og dog gør du mærkelig brug af den, som om fortiden havde forårsaget nutiden, hvilket kun er en konsekvens, hvori ingen forandringer kan blive gjort mulige, fordi dens årsag er borte. Dog må ændring have en årsag, der vil vare, ellers varer den ikke ved. Ingen ændring kan blive lavet i nuet, hvis dens årsag er fortid. Kun fortiden bliver holdt i erindringen efterhånden, som du gør brug af den, og således er det en måde at holde fortiden imod nuet på.

28.7 Husk *ingenting*, som du lærte dig selv, for du blev dårligt undervist. Og hvem ville beholde en meningsløs lektion i sit sind, når han kan lære og kan bevare en bedre? Når ældgamle minder om had dukker op, husk, at deres årsag er væk. Og så kan du ikke forstå det, de er til. Lad ikke årsagen, som du ville give dem nu være det, den var, der gjorde dem til det, de var eller syntes at være. Vær glad for, at den er væk, for dette er det, du ville blive benådet fra. Og se i stedet de nye virkninger af årsag accepteret *nu*, med konsekvenser *her*. De vil overraske dig med deres yndighed. De ældgamle nye idéer, de bringer, vil være de lykkelige konsekvenser af en årsag så ældgammel, at den langt overgår den spændvidde af hukommelse, som din opfattelse ser.

28.8 Dette er Årsagen, Helligånden har husket for dig, når du ville glemme. Den er ikke fortidig, fordi Han ikke lod Den blive uerindret. Den har aldrig ændret sig, fordi der aldrig var et tidspunkt, hvori Han ikke holdt Den sikkert i dit sind. Dens konsekvenser vil bestemt virke nye, fordi du troede, at du ikke huskede deres Årsag. Dog var den aldrig fraværende fra dit sind, for det var ikke din Faders Vilje, at Han skulle være uerindret af Sin Søn.

28.9 Det, *du* husker, var aldrig. Det kom fra årsagsløshed, som du forvekslede med årsag. Det kan kun fortjene latter, når du lærer, du har husket konsekvenser, der var årsagløse og *aldrig* kunne være virkninger. Miraklet minder dig om en Årsag for evigt tilstedeværende, perfekt uberørt af tid og forstyrrelse - aldrig ændret fra det, Den *er*. Og *du* er Dens virkninger, så uforanderlig og så perfekt som Den Selv. Dens erindring ligger ikke i fortiden og venter heller ikke på fremtiden. Den bliver ikke åbenbaret i mirakler. De minder dig kun om, at Den ikke er borte. Når du tilgiver Den for dine synder, vil Den ikke længere være fornægtet.

28.10 Du, der har forsøgt at lægge en dom på din egen Skaber, kan ikke forstå, det er ikke Ham, der har lagt en dom på sin Søn. Du ville fornægte Ham Hans virkninger, dog er de aldrig blevet fornægtet. Der var ingen tid, hvori Hans Søn kunne blive fordømt for det, der var årsagsløst og imod Hans Vilje. Det, din erindring ville bevidne, er kun frygten for Gud. Han har ikke gjort den ting, du frygter. Lige så lidt har du. Og så er din uskyld ikke blevet mistet. Du behøver ingen helbredelse for at blive helbredt. I stilhed se i miraklet en lektion om at tillade, Årsag at have Sine *egne* virkninger og intet gøre, der ville forstyrre.

28.11 Miraklet kommer stille ind i sindet, der stopper et øjeblik og er stille. Det rækker blidt fra dén stille tid, og fra sindet det da helbredte i stilhed til andre sind for at dele dets stilfærdighed. Og de vil slutte sig til intet at gøre for at forhindre dets strålende forlængelse tilbage ind i Sindet, Der forårsagede alle sind at være. Født ud af deling, kan der ikke være nogen pause i tid til at forårsage miraklet forsinkelse i at skynde sig til alle urolige sind og bringe dem et øjeblik af stilhed, når erindringen om Gud vender tilbage til dem. Deres egen erindring er stille nu, og det, der er kommet til at indtage dens plads vil ikke blive fuldstændigt uerindret bagefter.

28.12 Han til Hvem tid bliver givet tilbyder tak for hvert stille øjeblik, givet Ham. For i det øjeblik bliver Hans erindring tilladt at tilbyde alle dens skatte til Guds Søn til hvem, de er blevet opbevaret. Hvor gladeligt tilbyder Han dem til den, til hvem Han er blevet givet dem!

Og hans Skaber deler Sin tak, fordi Han ikke ville blive berøvet sine virkninger. Øjeblikkets stilhed, som Hans Søn accepterer, giver velkomst til evigheden og Ham og lader Dem komme ind, hvor De ville være. For i det øjeblik gør Guds Søn intet, der ville gøre Ham selv bange.

28.13 Hvor øjeblikkeligt erindringen af Gud opstår i det sind, der ingen frygt har til at holde erindringen borte. Dets egen erindring er borte. Der er ingen fortid til at holde dens skræmmende billede i vejen for glad opvågning til nuværende fred. Evighedens trompeter giver genlyd gennem hele stillheden, forstyrrer den dog ikke. Og det, der nu bliver husket, er ikke frygt, men er snarere årsagen til, at frygt blev lavet til at gøre uerindret og ophævet. Stillheden taler med blide lyde om kærlighed, Guds Søn husker fra før, hans egen erindring kom mellem nutiden og fortiden for at lukke dem ude.

28.14 Nu er Guds Søn omsider bevidst om nuværende Årsag og Dens godartede virkninger. Nu forstår han, det, han har lavet, er årsagsløst og laver ingen virkninger overhovedet. Han har intet gjort. Og ved at se dette, forstår han, at han aldrig havde behov for at gøre noget som helst og aldrig gjorde. Hans Årsag *er* dens virkninger. Der var aldrig en årsag ud over Den, der kunne frembringe en anden fortid eller fremtid. Dens virkninger er uforanderligt evige, hinsides frygt, og forbi syndens verden fuldstændigt.

28.15 Hvad er blevet mistet ved at se det årsagsløse ikke? Og hvor er offer, når erindringen om Gud er kommet for at indtage tabets sted? Hvilken bedre måde at lukke den lille kløft mellem illusioner og virkelighed på end ved at tillade erindringen om Gud at flyde over den og lave den til en bro, et øjeblik vil være nok til at nå hinsides? For Gud har lukket den med Sig Selv. Hans erindring er ikke forsvundet og har efterladt en strandet Søn for evigt på en kyst, hvor han kan skimte en anden kyst, han aldrig kan nå. Hans Fader vil, at han bliver løftet op og blidt båret over. Han har bygget broen, og det er Ham, der vil transportere sin Søn over den. Frygt ikke for, at Han vil fejle i det, Han vil. Heller ikke, at du bliver udelukket fra den Vilje, der er til dig.

III. Omvending af Virkning og Årsag

28.16 Uden en årsag kan der ikke være nogen virkninger, og dog uden virkninger er der ingen årsag. Årsagen til en årsag bliver *lavet* af dens virkninger; Faderen er en fader ved sin Søn. Virkninger skaber ikke deres årsag, men de fastlægger dens årsag. Sønnen giver således Faderskab til sin Skaber og modtager den gave, som han har givet Ham. Det er, *fordi* han er Guds Søn, at han også må være en fader, der skaber, som Gud skabte ham. Skabelsens cirkel har ingen ende. Dens

begyndelse og dens slutning er den samme. Men i sig selv holder den hele skabelsens univers uden begyndelse og uden en ende.

28.17 Faderskab *er* skabelse. Kærlighed må blive udstrakt. Renhed er ikke indespærret. Det er den uskyldiges natur at være for evigt uindespærret uden én barriere eller begrænsning. Således er renhed ikke af kroppen. Den kan heller ikke blive fundet, hvor begrænsning er. Kroppen kan blive helbredt af dens virkninger, der er lige så ubegrænsede, som den selv er. Dog må al helbredelse blive til, fordi sindet bliver anerkendt som ikke indeni kroppen, og dets uskyld er ganske adskilt fra den, og hvor *al* helbredelse er. Så hvor er helbredelse? Kun hvor dens årsag bliver givet dens virkninger. For sygdom er et meningsløst forsøg på at give virkninger til årsagsløshed og *få* den til at være en årsag.

28.18 Guds Søn forsøger altid i sygdom at gøre et forsøg på at gøre sig selv sin årsag og ikke tillade sig selv at være sin Faders Søn. På grund af dette umulige ønske tror han ikke, at han er Kærligheds virkning og må være årsag på grund af det, han er. Helbredelsens årsag er den eneste Årsag til alting. Den har kun *én* virkning. Og i denne erkendelse bliver årsagsløshed ingen virkninger givet, og ingen bliver set. Et sind indeni en krop og en verden af andre kroppe, hver enkelt med adskilte sind, er dine "skabelser", du det "andet" sind, skabende med virkninger ulig dig selv. Og som deres "fader/moder" må du være som dem. Der er overhovedet intet som helst andet sket end, at du har lagt dig til at sove og drømt en drøm, hvori du var en fremmed for dig selv og ikke andet end en del af en andens drøm.

28.19 Miraklet vækker dig ikke, men viser dig kun, hvem drømmeren *er*. Det underviser dig i, der er et valg af drømme, medens du stadig sover, afhængigt af formålet med din drømning. Ønsker du drømme om helbredelse eller drømme om død? En drøm er som en erindring på den måde at forstå, den viser det, du *ønskede* vist til dig. En tom lagerbygning med en åben dør rummer alle dine stumper af erindringer og drømme. Dog, hvis du er drømmeren, opfatter du i det mindste så meget - at *du* har forårsaget drømmen og kan også acceptere en anden drøm. Men for denne ændring i drømmens indhold, må det blive indset, at det er dig, der drømte drømningen, som du ikke kan lide. Det er ikke andet end en virkning, som *du* har forårsaget, og du ville ikke *være* årsag til denne virkning.

28.20 I drømme om mord og angreb er du offeret i en døende dræbt krop. Men i tilgivende drømme bliver ingen bedt om at være offeret og den lidende. Disse er de lykkelige drømme, miraklet bytter for dine egne. Det beder dig ikke om at lave en anden - kun at du ser, du lavede den, du ville bytte for denne. Denne verden er årsagsløs, ligesom

enhver drøm er, som nogen som helst har drømt indeni verden. Ingen planer er mulige, og intet design eksisterer, der kunne blive fundet og forstået.

28.21 Hvad andet kunne blive forventet af en ting, der ingen årsag har? Dog, hvis den ingen årsag har, har den intet formål. Du kunne måske forårsage en drøm, men aldrig vil du give den virkelige virkninger. For det ville ændre dens årsag, og det er dette, du ikke kan gøre. Drømmeren af en drøm er ikke vågen, men ved ikke, han sover. Han ser illusioner om sig selv som syg eller rask, deprimeret eller lykkelig, men uden en stabil årsag med garanterede virkninger.

28.22 Miraklet fastslår, at du drømmer en drøm, og at dens indhold ikke er sandt. Dette er et afgørende skridt i håndtering af illusioner. Ingen er bange for dem, når han opfatter, at han fandt på dem. Frygten blev holdt på plads, *fordi* han ikke så, at han var forfatter til drømmen, og ikke en figur i drømmen. Han giver sig selv de konsekvenser, som han drømmer, han gav sin broder. Og det er ikke andet end dette, drømmen har sammensat og har tilbudt ham at vise ham, at hans ønsker er blevet udført. Således frygter han sit *eget* angreb, men ser det ved en andens hænder. Som offer lider han under dets virkninger, men ikke deres årsag. Han forfattede ikke sit eget angreb, og han er uskyldig i det, han forårsagede. Miraklet gør intet andet end at vise ham, at han ikke har gjort noget. Det, han frygter, er årsag uden de konsekvenser, der ville få det til at forårsage. Og således var det aldrig.

28.23 Adskillelsen begyndte med drømmen om, Faderen blev berøvet Sine virkninger og magtesløs over at fastholde dem, da Han ikke længere var deres Skaber. I drømmen lavede drømmeren sig selv, men det, han lavede, har vendt sig imod ham og påtaget sig rollen som dets skaber, som drømmeren havde. Og ligesom han hadede sin skaber, således har figurerne i drømmen hadet ham. Hans krop er deres slave, som de misbruger, fordi de motiver, han har givet den, har de adopteret som deres egne. Og hader den for den hævn, den ville tilbyde dem. Det er deres hævn mod kroppen, der synes at bevise, at drømmeren ikke kunne være drømmens frembringer. Virkning og årsag bliver først splittet og derefter vendt om, så at virkning bliver en årsag; og årsagen virkning.

28.24 Dette er adskillelsens endelige trin, med hvilket frelse, der fortsætter med at gå den *anden* vej, begynder. Dette endelige trin er en virkning af det, der er gået forud, der fremstår som en årsag. Miraklet er det første trin til at give tilbage til årsag funktionen som årsag, ikke virkning. For denne forvirring har frembragt drømmen, og så længe den varer, vil opvågningen blive frygtet. Kaldet til at vågne vil heller ikke blive hørt, fordi det synes at være kaldet til at frygt.

28.25 Ligesom hver lektion, som Helligånden anmoder dig om at lære, er miraklet tydeligt. Det demonstrerer det, Han ville have dig til at lære, og viser dig, dets virkninger er det, du *ønsker*. I Hans tilgivende drømme bliver virkningerne af dine ophævet og hadede fjender opfattet som venner med barmhjertig hensigt. Deres fjendtlighed bliver nu set som årsagløs, fordi de ikke lavede den. Og du kan acceptere rollen som den, der lavede deres had, fordi du kan *se*, at det ikke har nogen virkning. Nu er du befriet fra så meget af drømmen; verden er neutral, og de kroppe, der stadigt synes at bevæge sig omkring som adskilte ting, behøver ikke at blive frygtet. Og så er de ikke syge.

28.26 Miraklet giver årsagen til frygt tilbage til dig, der lavede den. Men det viser også, at da det ingen virkning havde, er det ikke årsag, fordi årsagens funktion er at have virkninger. Og hvor virkningerne er væk, er der ingen årsag. Således bliver kroppen helbredt af mirakler, fordi de viser, sindet *lavede* sygdom og anvendte kroppen til at være offer eller virkning af det, det lavede. Dog underviser halvdelen af lektionen ikke i det hele. Miraklet er nytteløst, hvis du ikke lærer andet end, at kroppen kan blive helbredt, for dette er ikke den lektion, det blev sendt for at undervise i. Lektionen *er*, sindet var sygt, der troede, kroppen kunne være syg; at projicere den skyld ud forårsagede ingenting og havde ingen virkninger.

28.27 Denne verden er fuld af mirakler. De står i skinnende stilhed ved siden af enhver drøm om smerte og lidelse, om synd og skyld. De er drømmens alternativ, valget til at være drømmeren snarere end fornægte den aktive rolle med at finde på drømmen. Det er de glade virkninger af at tage konsekvensen af sygdom tilbage til dens årsag. Kroppen bliver frigjort, fordi sindet anerkender, "Dette bliver ikke gjort imod mig, men *jeg* gør dette." Og således bliver sindet frit til at foretage et andet valg i stedet. Begyndende her fra, vil frelse fortsætte med at ændre forløbet af hvert trin i nedstigningen til adskillelse, indtil alle trinene er blevet opsporet, stigen er borte, og hele drømmen om verden er ophævet.

IV. Aftalen om at blive medlem

28.28 Det, der venter i perfekt sikkerhed hinsides frelse er ikke vores anliggende. For du er knapt begyndt at tillade dine første usikre skridt at blive ledt op ad stigen, adskillelse førte dig nedad. Miraklet alene er dit anliggende i øjeblikket. Her er hvor, vi må begynde. Og efter at være begyndt, vil vejen blive gjort rolig og enkel i opstigningen til at vågne og afslutningen af drømmen. Når du accepterer et mirakel, tilføjer du ikke din frygtdrøm til én, der allerede er ved at blive drømt.

Uden støtte vil drømmen blegne bort uden virkninger. For det er *din* støtte, der styrker den.

28.29 Intet sind er sygt, før et andet sind er indforstået med, at de er adskilte. Og således er det deres *fælles* beslutning at være syge. Hvis du tilbageholder enighed og accepterer den rolle, *du* spiller i at gøre sygdom virkelig, kan det andet sind ikke projicere sin skyld uden din hjælp til at lade det blive opfattet som separat og adskilt fra dig. Således bliver kroppen ikke opfattet som syg af begge jeres sind fra adskilte synspunkter. At forene sig med en broders sind forhindrer *årsagen* til sygdom og opfattede virkninger. Helbredelse er virkningerne af sind, der slutter sig sammen, da sygdom kommer fra sind, der adskiller sig.

28.30 Miraklet gør intet nøjagtigt, *fordi* sindene er sluttet sammen og ikke kan adskille. Dog i drømningen er dette blevet vendt om, og adskilte sind bliver set som kroppe, der er adskilte, og som ikke kan slutte sig sammen. Tillad ikke din broder at være syg, for hvis han er, har du overladt ham til hans egen drøm ved at dele den med ham. Han har ikke set sygdomsårsagen, hvor den er, og du har overset kløften mellem jer, hvor sygdommen er blevet avlet. Således er I *sluttet sammen* i sygdom for at bevare den lille kløft uhelbredt, hvor sygdom omhyggeligt bliver holdt beskyttet, værdsat og opretholdt af fast overbevisning for, at Gud ikke skulle komme og bygge bro over den lille kløft, der fører til Ham. Bekæmp ikke Hans komme med illusioner, for det er Hans komme, som du ønsker over alt andet, der ser ud til at glinse i drømmen.

28.31 Slutning på drømning er slutningen på frygt, og kærlighed var aldrig i drømmenes verden. Kløften *er* lille. Dog rummer den pestilensens frø og enhver form for sygdom, fordi den er et ønske om at holde adskilt og ikke sammenslutte. Og således ser den ud til at give en årsag til sygdom, der *ikke* er dens årsag. *Formålet* med kløften er den eneste årsag, som sygdom har. For den blev skabt for at holde dig adskilt i en krop, som du ser som om, *den* var årsagen til smerter.

28.32 Årsagen til smerte er adskillelse, ikke kroppen, som kun er dens virkning. Dog er adskillelse kun et tomt rum, omsluttende intet, gørende intet og så uvæsentlig som den tomme plads mellem krusningerne, som et skib har lavet ved at passere forbi. Og dækket lige så hurtigt efterhånden, som vand strømmer ind for at lukke kløften efterhånden, som bølgerne i sammenslutningen dækker den. Hvor er kløften mellem bølgerne, når de har sluttet sig sammen og tildækket det rum, der syntes at holde dem adskilte et lille stykke tid? Hvor er grundene til sygdom, når sindene har sluttet sig sammen for at lukke den lille kløft mellem dem, hvor sygdommenes frø syntes at vokse?

28.33 Gud bygger broen, men kun i det rum, der er efterladt rent og ledigt af miraklet. Sygdomsfrøene og skyldens skam kan Han ikke slå bro over, for Han kan ikke ødelægge den fremmede vilje, som Han ikke skabte. Lad dens virkninger være væk, og grib dem ikke med ivrige hænder for at beholde dem for dig selv. Miraklet vil børste dem alle til side og således lave plads til Ham, Der vil at komme og bygge bro til Hans Søns tilbagevenden til Ham Selv.

28.34 Tæl derefter sølv miraklerne og de gyldne drømme om lykke som alle de skatte, du ville opbevare i verdens skattekammer. Døren er åben, ikke for tyve, men for dine sultende brødre, der forvekslede skindet fra en rullesten med guld, og som opbevarede en bunke sne, der skinnede som sølv. De har intet tilbage bag den åbne dør. Hvad er verden andet end en lille kløft, opfattet som rivende evigheden fra hinanden og brydende den op i dage og måneder og år? Og hvad er du, der lever indeni verden, andet end et billede af Guds Søn i knuste stykker, hver enkelt skjult indeni en adskilt og usikker lille smule ler?

28.35 Vær ikke bange, men lad din verden blive oplyst af mirakler. Og hvor kløften blev set at stå mellem jer, slut dig til din broder der. Og sygdom vil blive set *uden* en årsag. Drømmen om helbredelse i tilgivelse ligger og viser dig blidt, at du aldrig syndede. Miraklet ville intet bevis efterlade om skyld til at bringe dig vidne på det, der aldrig var. Og i dit skatkammer vil det lave en plads til velkomst af din Fader og dit Selv. Døren er åben, så alle de kan komme, der ikke længere ville sulte og ville nyde overflodens festmåltid, sat foran dem der. Og de ville mødes med dine inviterede Gæster, miraklet har bedt om at komme til dig.

28.36 Dette er et festmåltid bestemt ulig dem, verdens drømning har vist. For her, jo mere, at nogen som helst modtager, jo mere er tilbage til alle resten at dele. Gæsterne har bragt ubegrænsede forsyninger med Sig. Og ingen bliver berøvet eller kan berøve. Her er et festmåltid Faderen lægger sig foran sin Søn og deler det ligeligt med ham. Og i Deres deling kan der ikke *være* nogen kløft, hvori overflod formindskes og bliver mager. Her kan de magre år komme ind ikke, for tid venter ikke på dette festmåltid, der ingen ende har. For Kærlighed har dækket Sit bord i rummet, der syntes at holde dine Gæster adskilt fra dig.

V. Den Større Sammenføjning

28.37 At acceptere Soningen for dig selv betyder ikke at give støtte til en eller andens drøm om sygdom og om død. Det betyder, at du ikke deler hans ønske om at adskille og lade ham vende illusioner mod sig

selv. Du ønsker heller ikke, at de i stedet bliver vendt mod dig. Således har de *ingen* virkninger. Og du er fri af drømme om smerte, fordi du lader ham være det. Medmindre du hjælper ham, vil du lide smerter sammen med ham, fordi dét er dit ønske. Og du bliver en figur i hans drøm om smerte, ligesom han i din. Således bliver I begge illusioner og uden identitet. I could blive hvem som helst eller hvad som helst afhængigt af, hvis onde drøm I deler. Du kan bare være sikker på én ting - at du er ond, for du har del i drømme om frygt.

28.38 Der er en måde at finde sikkerhed på lige *her* og *nu*. Afslå at være en del af skræmmende drømme, uanset hvilken form de antager, for du vil miste identitet i dem. Du *finder* dig selv ved ikke at acceptere dem som forårsagende dig og givende dig virkninger. Du står adskilt fra dem, men ikke adskilt fra ham, der drømmer dem. Således adskiller du drømmeren fra drømmen og tilslutter dig den ene, men giver *slip* i den anden. Drømmen er ikke andet end en illusion i sindet. Og med sindet *ville* I forene jer, men *aldrig* med drømmen. Det er drømmen, du frygter, og *ikke* sindet. Du ser dem som de samme, fordi du tror, at *du* ikke er andet end en drøm. Og det, der er virkeligt, og det, der ikke er andet end en illusion i dig selv, ved du ikke og kan ikke skelne fra hinanden.

28.39 Ligesom dig tænker din broder, han er en drøm. Tag ikke del i hans illusion af ham selv, for din identitet afhænger af hans virkelighed. Tænk snarere på ham som et sind, hvori illusioner stadigt varer ved, men som et sind, der er broder til dig. Han er ikke broder lavet af det, han drømmer, ej heller er hans krop, "helten" i drømmen, din broder. Det er hans *virkelighed*, der er din broder, ligesom din er for ham. Dit sind og hans er sluttet sammen i broderskabet. Hans krop og hans drømme ser kun ud til at lave en lille kløft, hvor dit er forbundet med hans.

28.40 Og dog, mellem jeres sind er der ingen kløft. At slutte sig til hans drømme er således at møde ham ikke, fordi hans drøm ville adskille sig fra dig. Derfor, frigør ham blot med din påstand om broderskab og ikke med drømme om frygt. Lad ham anerkende, hvem han er ved ikke at støtte hans illusioner med din tro, for hvis du gør, vil du have tro på *dine*. Med tro på dine, vil han ikke blive sat fri, og *du* bliver holdt trælbundet til hans drøm. Og drømme om frygt vil hjemsøge den lille kløft, beboet af intet andet end illusioner, som I har støttet i hinandens sind.

28.41 Vær sikker på, at hvis du gør din del, vil han gøre sin, for han vil slutte sig til dig, hvor du står. Kald ikke på ham for at møde dig i kløften mellem jer, eller du må tro, at det er din virkelighed såvel som hans. Du *kan ikke* gøre hans del, men dette *gør* du, når du bliver en

passiv figur i hans drøm i stedet for en drømmer af dine egne. Identitet i drømme er meningsløs, fordi drømmeren og drømmen er ét. Den, der *deler* en drøm, må *være* den drøm, han deler, fordi en årsag bliver produceret ved at dele.

28.42 Du deler forvirring, og du *er* forvirret, for i kløften eksisterer intet stabilt selv. Det, der er det samme, synes forskelligt, fordi det, der er det samme, fremtræder som at være uligt. Hans drømme er dine, fordi du *lader* dem være det. Men hvis du tog dine egne bort, ville han være fri af dem og ligeså af sine egne. Dine drømme er vidner til hans, og hans bevidner sandheden af dine. Dog, hvis du ser, der *er* ingen sandhed i dine, vil hans drømme [forsvinde foran hans øjne], og han vil forstå det, der *lavede* drømmen.

28.43 Helligånden er i *begge* jeres sind, og Han er *En*, fordi der er ingen kløft, der adskiller Hans *Énhed* fra Den selv. Kløften mellem jeres kroppe betyder ikke noget, for det, der er sluttet sammen i Ham, er *altid* ét. Ingen er syge, hvis en eller anden anden accepterer sin forening med ham. Hans ønske om at være et sygt og adskilt sind kan ikke bestå uden et vidne eller en årsag. Og *begge* er borte, hvis en eller anden vil at blive forenet med ham. Han har drømme om, at han var adskilt fra sin broder, der, ved at dele ikke hans drøm, har efterladt rummet mellem dem ledigt. Og Faderen kommer for at slutte sig til Sin Søn, Helligånden tilsluttede sig.

28.44 Helligåndens funktion er at tage det ituslåede billede af Guds Søn og putte brikkerne på plads igen. Dette hellige billede, fuldstændigt helbredt, holder Han frem til ethvert adskilt stykke, der tænker, det er et billede i sig selv. Til hver enkelt tilbyder han sin identitet, som hele billedet repræsenterer, i stedet for bare et lille brudt stykke, som han insisterede på var ham selv. Og når han ser *dette* billede, vil han anerkende sig selv. Hvis du deler ikke din broders onde drøm, *er* dette billedet, som miraklet vil anbringe indeni den lille kløft, efterladt rent fra alle sygdommens og syndens frø. Og her vil Faderen modtage Sin Søn, fordi Hans Søn var nådig overfor sig selv.

28.45 Jeg takker Dig, Fader, vel vidende du vil komme og lukke hver lille kløft, der ligger mellem de ituslåede stykker af din hellige Søn. Din hellighed, komplet og perfekt, ligger i enhver af dem. Og de *er* sluttet sammen, fordi det, der er i ét, er i dem alle. Hvor hellig er det mindste sandskorn, når det bliver anerkendt som værende del af det fuldstændiggjorte billede af Guds Søn! De former, de brudte stykker synes at have, betyder intet. For helheden er i hver enkelt. Og ethvert aspekt af Guds Søn er nøjagtigt det samme som enhver anden del.

28.46 Slut dig ikke til din broders drømme, men slut dig til *ham*, og hvor du slutter dig til Hans Søn, er Faderen. Hvem søger erstatninger, når han opfatter, han ikke har mistet noget? Hvem ville *ønske* at have sygdommenes "fordele", når han har modtaget den enkle lykke ved sundhed? Det, Gud har givet, kan ikke *være* et tab, og det, der ikke er af Ham, har ingen virkninger. Hvad ville du så opleve indeni kløften? Sygdommenes frø kommer fra overbevisningen om, at der er *glæde* i adskillelse, og at opgive den ville være et *offer*. Men mirakler er resultatet, når du ikke insisterer på at se det i kløften, der ikke er der. Din villighed til at give *slip* i illusioner er alt, hvad Guds Søns Helbreder har brug for. Han vil anbringe helbredelsens mirakel, hvor sygdommenes frø var. Og der vil *intet* tab være, men *kun* gevinst.

VI. Alternativet til Drømme om Frygt

28.47 Hvad er en fornemmelse af sygdom andet end en fornemmelse af begrænsning? Af en splitten *af* og adskillelse *fra*? En kløft opfattet mellem jer selv og det, der bliver opfattet som sundhed? Det gode bliver set udenfor; det onde inde. Og således adskiller sygdom os selv fra det gode og holder det onde inde. Gud er *alternativet* til drømme om frygt. Den, der tager del i dem, kan aldrig tage del i Ham. Men de, der trækker deres sind tilbage fra at dele dem, *deler* Ham. Der er intet andet valg. Medmindre du deler det, kan intet eksistere. Og *du* eksisterer, fordi Gud delte Sin vilje med dig, så Hans skabelse kunne skabe.

28.48 Det er *delingen* af de onde drømme om had og ondskab, bitterhed og død, om synd og lidelse og smerte og tab, der gør dem virkelige. Udelt bliver de opfattet som meningsløse. Frygten er væk fra dem, fordi du ikke gav dem din støtte. Hvor frygt er væk, der *må* kærlighed komme, fordi der *er* kun disse alternativer. Hvor den ene dukker op, forsvinder den anden. Og den, du deler, bliver den eneste, du har. Du har den, som du accepterer, fordi det er den eneste, du *ønsker* at have. Du deler ingen onde drømme, hvis du tilgiver drømmeren og opfatter, at han ikke er den drøm, han lavede. Og så kan han ikke være en del af dine, hvorfra I *begge* er fri. Tilgivelse adskiller drømmeren fra den onde drøm og sætter ham således fri.

28.49 Husk, hvis du deler en ond drøm, vil du tro, du *er* den drøm, du deler. Og af frygt for den, vil du ikke *ønske* at kende din egen Identitet, fordi du tænker, at *den* er skræmmende. Og du *vil* fornægte dit Selv og vandre på en fremmed jord, som din Skaber ikke lavede, og hvor du synes at være noget, du ikke er. Du *vil* føre krig mod dit Selv, der synes at være din fjende, og *vil* angribe din broder som en del af det, du hader. Der *er* intet kompromis. Du er dit Selv eller en illusion.

Hvad kan der være mellem illusion og sandheden? En middelgrund, hvor du kan være en ting, der ikke er, må du være en drøm, og kan ikke være sandheden.

28.50 Du har undfanget en lille kløft mellem illusioner og sandheden til at være det sted, hvor al din sikkerhed ligger, og hvor dit Selv er trygt skjult af det, du har lavet. Her er en verden fastlagt, der er syg, og dette er den verden kroppens øjne opfatter. Her er de lyde, den hører - de stemmer, som dens ører blev lavet til at høre. Dog, syn og lyde, kroppen kan opfatte, er meningsløse. Den kan hverken se eller høre. Den ved ikke, hvad det *er* at se, hvad at lytte er *til*. Den er lige så lidt i stand til at opfatte, som den kan dømme eller forstå eller vide. Dens øjne er blinde; dens ører er døve. Den kan ikke tænke, og så kan den ikke have virkninger.

28.51 Hvad er der, Gud skabte, til at være syg? Og hvad kan det, Han ikke skabte, være? Lad ikke dine øjne beskue en drøm, dine ører bære vidnesbyrd om illusion. De blev lavet til at se på en verden, der ikke er der, for at høre de stemmer, der ikke kan lave nogen lyd. Dog er der andre lyde og andre syn, der *kan* blive set og hørt og forstået. For øjne og ører er sanseløse sanser, og det, de ser og hører, rapporterer de kun. Det er ikke dem, der hører og ser, men *dig*, der sammensætter ethvert forrevet stykke, hver enkelt sanseløs stump og stykke af bevis og laver et vidne til den verden, du ønsker. Lad ikke kroppens ører og øjne opfatte disse utallige fragmenter, set indeni den kløft, som du forestillede dig, og lad dem overtale deres fremstiller til, hans forestillinger er virkelige.

28.52 Skabelse beviser virkelighed, fordi den deler den funktion, alle skabelse deler. Den er ikke lavet af små stumper af glas, et stykke træ, en tråd eller to måske, alt sammen sammensat for at bevidne dens sandhed. Virkeligheden er ikke afhængig af dette. Der *er* ingen kløft, der adskiller sandheden fra drømme og fra illusioner. Sandhed har ikke efterladt nogen plads til dem noget som helst sted eller tidspunkt. For den fylder ethvert sted og hver gang og gør dem fuldstændigt udelelige.

28.53 I, der tror, der *er* en lille kløft mellem jer, forstår ikke, at det er her, at I bliver holdt som fanger i en verden, opfattet som eksisterende her. Den verden, I ser, eksisterer ikke, fordi det sted, hvor I opfatter den, er ikke virkeligt. Kløften er omhyggeligt skjult i tåge, og tågede billeder rejser sig for at dække den med vage, usikre former og skiftende former, for evigt uvæsentlige og usikre. Dog, i kløften er der *ingenting*. Og der er ingen ærefrygtindgydende hemmeligheder og ingen mørklagte grave, hvor rædsel stiger op fra dødens knogler. Se på

den lille kløft, og du beskuer syndens uskyld og tomhed, som du vil se indeni dig selv, når du har mistet frygten for at *anerkende* kærlighed.

VII. De Hemmelige Løfter

28.54 Den, der straffer kroppen, er sindssyg. For her bliver den lille kløft set, og alligevel er den her ikke. Den har heller ikke dømt sig selv og gjort sig til at være det, den ikke er. Den forsøger ikke at gøre smerte til glæde og at søge efter varig nydelse i støvet. Den fortæller dig ikke, hvad dens formål er, og kan ikke forstå, hvad den er til. Den gør ikke til offer, fordi den ikke har nogen vilje, ingen præferencer og ingen tvivl. Den undrer sig ikke over, hvad den er. Og den behøver derfor ikke at konkurrere. Den *kan* blive gjort til offer, men *kan ikke* føle sig selv som offer. Den accepterer ingen rolle, men gør det, den bliver fortalt, uden angreb.

28.55 Det er i sandhed et meningsløst synspunkt at holde ansvarlig for syn en ting, der ikke kan se, og bebrejde den for de lyde, du ikke kan lide, selvom den ikke kan høre. Den lider ikke under den straf, du giver, fordi den ingen følelse har. Den opfører sig på måder, du ønsker, men foretager aldrig valget. Den bliver ikke født og dør ikke. Den kan kun følge formålsløst på den sti, hvor den er blevet sat. Og hvis den sti bliver ændret, vandrer den lige så let en anden vej. Den tager ikke parti og dømmer ikke den vej, den rejser. Den opfatter ingen kløft, fordi den ikke hader. Den kan blive *brugt* til had, men den kan ikke blive lavet hadefuld derved.

28.56 Den ting, du hader og frygter og afskyr og *ønsker*, kender kroppen ikke. Du sender den frem for at søge adskillelse og at være en adskilt ting. Og *så* hader du den, ikke for det, den er, men for de anvendelser, du har gjort af den. Du skrumper fra det, den ser, og det, den hører, og hader dens skrøbelighed og lidenhed. Og du foragter dens handlinger, men ikke dine egne. Den ser og handler for *dig*. Den hører *din* stemme. Og den er skrøbelig og lille efter *dit* ønske. Den synes at straffe dig og fortjener således dit had for de begrænsninger, den bringer dig. Dog har du gjort den til et symbol for de begrænsninger, som du ønsker, dit *sind* skal have og se og *beholde*.

28.57 Kroppen *repræsenterer* kløften mellem den lille smule af sind, du kalder dit egen, og al resten af det, der *virkelig* er dit. Du hader det, dog tænker du, det *er* dit selv, og at uden det ville dit selv være fortabt. Dette er det hemmelige løfte, som du har aflagt sammen med enhver broder, der ville vandre adskilt. Dette er den hemmelige ed, du aflægger igen, når som helst du opfatter dig selv angrebet. Ingen kan lide, hvis han ikke ser sig angrebet og *tabende* af angreb. Uerklæret og

uhørt i bevidsthed er enhver sygdom. Dog er den et løfte til en anden om at blive såret af ham og at angribe ham til gengæld.

28.58 Sygdomme er vrede handlet ud på kroppen, så at *den* vil lide smerter. Den er den åbenlyse virkning af det, der blev lavet i hemmelighed, i overensstemmelse med en andens hemmelige ønske om at være adskilt fra dig, ligesom du ville være adskilt fra ham. Medmindre I *begge* er enige om, at det er jeres ønske, kan det ingen virkninger have. Hvem som helst, der siger: "Der *er* ingen kløft mellem mit sind og dit" har holdt Guds løfte, ikke hans lille bitte ed om at være for evigt trofast indtil død. Og ved hans helbredelse bliver hans broder helbredt.

28.59 Lad dette være din aftale med hver enkelt - at du er et med ham og ikke adskilt. Og han vil holde løftet, som du laver sammen med ham, fordi det er det, han har lavet til Gud, som Gud har lavet til ham. Gud holder sine løfter; Hans Søn holder sine. I hans skabelse sagde hans Fader, "Du er elsket af Mig og Jeg af dig for evigt. Vær du perfekt som Mig Selv, for du kan aldrig være adskilt fra Mig." Hans Søn husker ikke, at han svarede "Jeg vil", skønt han blev født i det løfte. Dog minder Gud ham om det, hver gang han ikke deler et løfte om at være syg, men lader sit sind blive helbredt og forenet. Hans hemmelige løfter er magtesløse foran Guds Vilje, Hvis løfter han deler. Og det, han erstatter, er ikke hans vilje, der har lavet et løfte af sig selv til Gud.

VIII. Det smukke forhold

28.60 Gud beder om intet, og Hans Søn, ligesom Ham, behøver bede om intet. For der er ingen mangler i ham. Et tomt rum, en lille kløft, ville være en mangel. Og det er kun der, han kunne ønske sig noget, han ikke har. Et rum, hvor Gud ikke er, en kløft mellem Faderen og Sønnen er ikke Viljen af nogen af dem, der har lovet at være én. Guds løfte er et løfte til Ham *Selv*, og der er ingen, der kunne være usand overfor det, Han vil som del af det, Han *er*. Løftet om, at der ikke er nogen kløft mellem Ham *Selv* og det, Han *er*, kan ikke være falsk. Hvilken vilje kan komme mellem det, der *må* være et, og i Hvis helhed der ingen kløft kan *være*?

28.61 Det smukke forhold, du har med alle dine brødre, er en del af dig, fordi det er en del af Gud *Selv*. Er du ikke syg, hvis du nægter dig selv din helhed og dit helbred, Kilden til hjælp, Kaldet til helbredelse og Kaldet til at helbrede? Din frelser venter på helbredelse, og verden venter sammen med ham. Du er heller ikke adskilt fra den. For helbredelse vil være én eller overhovedet ikke, da dens enhed er, hvor

helbredelsen ligger. Hvad kunne være korrektionen for adskillelse, andet end dens modsætning? Der er ingen middelgrund i noget som helst aspekt af frelse. Du accepterer den fuldstændigt eller accepterer den ikke. Det, der er uadskilt, må blive tilsluttet. Og det, der er sluttet sammen, kan ikke være adskilt.

28.62 Enten er der en kløft mellem dig og din broder, eller I *er* som én. Der er intet ind imellem, intet andet valg og ingen loylitet at splitte mellem de to. En splittet loyalitet er ikke andet end troløshed overfor begge og får dig kun til i at snurre rundt og gribe usikkert efter et hvilket som helst halmstrå, der synes at holde et løfte om lettelse. Dog, hvem kan bygge sit hjem på et halmstrå og regne med det som ly mod vinden? Kroppen kan blive gjort til et hjem som dette, fordi den mangler fundament i sandheden. Og dog, *fordi* den gør, kan den ses som *ikke* dit hjem, men blot som en hjælp til at hjælpe dig med at nå det hjem, hvor Gud bor.

28.63 Med *dette* som formål er kroppen helbredt. Den bliver ikke brugt til at vidne om adskillelsens og sygdommens drøm. Den bliver heller ikke tomt beskyldt for det, den ikke gjorde. Den tjener til at hjælpe helbredelsen af Guds Søn, og til *dette* formål kan den ikke *være* syg. Den vil ikke slutte sig til et formål ikke dit eget, og du har *valgt*, at den ikke skal være syg. Alle mirakler er baseret på dette valg og givet dig det øjeblik, det er foretaget. Ingen former for sygdomme er immune, fordi valget ikke kan træffes med hensyn til form. Valget af sygdom *synes* at være en form, dog er det ét, som er det modsatte. Og *du* er syg eller rask i overensstemmelse hermed.

28.64 Men aldrig dig alene. Denne verden er ikke andet end drømmen om, at du kan *være* alene og tænke uden at påvirke dem, der er adskilt fra dig. At være alene må betyde, at du er adskilt, og hvis du er, kan du ikke andet *end* at være syg. Dette synes at bevise, at du må være adskilt. Dog alt, det betyder, er, at du prøvede at holde et løfte om at være tro mod troløshed. Dog, troløshed *er* sygdom. Det er som huset, bygget på halmstrå. Det ser ud til at være ganske solidt og tungt i sig selv. Dog kan dets stabilitet ikke blive bedømt adskilt fra dets fundament. Hvis det hviler på halmstrå, er der ikke behov for at spærre døren og låse vinduerne og gøre boltene fast. Vinden *vil* vælter det, og regn *vil* kommer og bringe det ind i glemslen.

28.65 Hvilken mening er der i at søge at være tryk i det, der blev *lavet* til fare og frygt? Hvorfor belaste det med yderligere låse og lænker og tunge ankre, når dets svaghed ikke ligger i det selv, men i skrøbeligheden af den lille kløft af intethed, hvorpå det står? Hvad *kan* være trykt, der hviler på en skygge? Ville du bygge dit hjem på det, der vil falde sammen under en fjers vægt?

28.66 Dit hjem er bygget på din broders sundhed, på hans lykke, hans syndfrihed og alting, hans Fader lovede ham. Intet hemmeligt løfte, du har lavet i stedet, har rystet hans hjemms Grundlag. Vindene vil blæse på det, og regnen vil slå imod det, men med ingen virkning. Verden vil vaske væk, og dog vil dette hus stå for evigt, for dets styrke ligger ikke i det selv alene. Det er en ark af sikkerhed, der hviler på Guds løfte om, at Hans Søn er for evigt i sikkerhed i Ham Selv. Hvilken kløft kan lægge sig mellem trygheden i dette ly og dets Kilde? Herfra kan kroppen blive set som det, den er og hverken mindre eller mere værdifuld end det omfang, den kan bruges til at befri Guds Søn til hans hjem. Og med dette hellige formål er den gjort til et hjem for hellighed en lille stund, fordi den deler din Faders Vilje med *dig*.

Kapitel Niogtyve:

Opvågningen

I. Introduktion

29.1 Der er ingen tid, intet sted, ingen tilstand, hvor Gud er fraværende. Der er intet at frygte. Der er ingen måde, hvorpå en kløft kunne blive opfattet i den helhed, der er Hans. Det kompromis, den mindste og allermindste kløft ville repræsentere i Hans evige kærlighed, er ganske umulig. For den ville betyde, Hans kærlighed kunne huse en antydning af had; Hans blidhed til tider vende sig til angreb; og Hans evige tålmodighed undertiden fejle. Alt dette er du overbevist om, når du opfatter en kløft mellem din broder og dig selv. Hvordan kunne du så stole på Ham? For Han må være bedragerisk i Sin kærlighed. Så vær på vagt; lad Ham ikke komme for tæt på og efterlad en kløft mellem dig og Hans kærlighed, hvorigennem du kan undslippe, hvis der er behov for at flygte for dig.

29.2 Her er frygten for Gud set mest tydelig. For kærlighed *er* forræderisk for dem, der frygter, eftersom frygt og had aldrig kan være adskilte. Ingen der hader er andet end bange for kærlighed og derfor *må* han være bange for Gud. Sikkert det er, at han ikke ved, hvad kærlighed betyder. Han frygter at elske og elsker at hade, og derfor tænker han, at kærlighed er skræmmende - had er kærlighed. Dette er den konsekvens, den lille kløft må bringe for dem, der værner om den og tænker, at den er deres frelse og deres håb.

29.3 Frygt for Gud! Den største forhindring, som fred må flyde over, er endnu ikke borte. Resten er forbi, men denne er stadig tilbage til at blokere din sti og få vejen til lys til at synes mørk og skræmmende, farlig og dystert. Du havde besluttet, at din broder er din fjende.

Somme tider en ven måske forudsat, at jeres adskilte interesser gjorde jeres venskab muligt i et stykke tid. Men ikke uden en kløft mellem jer, så han ikke forvandler sig til en fjende igen. [Lad ham komme tæt på dig, og du sprang tilbage; Da du nærmede dig, trak han sig øjeblikkeligt tilbage.] Et forsigtigt venskab, begrænset i omfang og omhyggeligt afgrænset i mængde, blev den traktat, du havde lavet med ham. I delte en kvalificeret indirekte forståelse, hvori en klausul om adskillelse var et punkt, som I begge var enige om at beholde intakt. Og overtrædelse af dette blev tænkt på som at være et traktatbrud, der ikke skulle være tilladt.

II. Lukningen af Kløften

29.4 Kløften mellem jer er ikke et rum mellem to adskilte kroppe. Dette synes kun at adskille jeres separate sind. Den er symbolet på et løfte lavet om at mødes, når I foretrækker det, og skilles ad indtil I begge vælger at mødes igen. Og så synes jeres kroppe at komme i kontakt og markere et mødested at tilslutte jer. Men det er altid muligt at gå jeres adskilte veje. Betinget af "retten" til at skilles, vil I gå med til at mødes fra tid til anden og holde jer adskilt i intervaller af adskillelse, der beskytter jer mod kærlighedens "offer". Kroppen frelser jer, for den slipper væk fra total ofring og giver jer tid til igen at opbygge jeres adskilte selv, som I er overbevist om formindskes efterhånden, som I mødes.

29.5 Kroppen *kunne* ikke adskille jeres sind, medmindre du ville have den til at være en årsag til adskillelse og afstand set mellem jer. Således udstyrer du den med en magt, der ikke ligger i den selv. Og heri ligger dens magt over *dig*. For nu tror du, at den afgør, hvornår I mødes og begrænser jeres evne til at være i fællesskab med hinandens sind. Og nu fortæller den dig, hvor du skal gå hen, og hvordan du skal gå derhen, hvad der er muligt for dig at påtage dig, og hvad du ikke kan gøre. Den dikterer, hvad dens helbred kan tolerere, og hvad der vil trætte den og gøre den syg. Og dens "iboende" svagheder opsætter begrænsningerne for, hvad I ville gøre, og holder jeres formål begrænset og svagt.

29.6 Kroppen *vil* tilpasse sig dette, hvis du ville have den således. Den vil kun tillade begrænset svælgen i "kærlighed" med mellemrum af had ind imellem. Og den vil tage kommandoen over, hvornår "elske", og hvornår synke mere sikkert ind i frygt. Den vil være syg, fordi du ikke ved, hvad det at elske betyder. Og således *må* du misbruge hver enkelt omstændighed og alle og enhver, du møder og se i dem et formål ikke dit eget.

29.7 Det er ikke kærlighed, der beder om et offer. Men frygt *kræver* kærlighedens ofring, for i kærligheds nærvær kan frygt ikke opholde sig. For at opretholde had *må* kærlighed blive frygtet og kun undertiden være til stede, undertiden borte. Således bliver kærlighed set som forræderisk, fordi den synes at komme og gå usikkert og ingen stabilitet tilbyde dig. Du ser ikke, hvor begrænset og svag din loyalitet er, og hvor ofte du har krævet, at kærlighed går bort og efterlader dig stiltfærdigt alene i "fred."

29.8 Kroppen, uskyldig i et hvilket som helst mål, er din undskyldning for varierende mål, *du* rummer, og tvinger kroppen til at opretholde. Du frygter ikke dens svaghed, men dens mangel på styrke *eller* svaghed. Ville du anerkende, at intet står mellem jer? Vil du vide, der er ingen kløft bag hvilken du kan skjule dig? Der er et chok, der kommer de, der lærer, deres frelser er ikke deres fjende mere. Der er en agtpågivenhed, der bliver vækket ved at lære, at kroppen ikke er virkelig. Og der er overtoner af tilsyneladende frygt omkring det glade budskab, "Gud er kærlighed."

29.9 Dog alt, hvad der sker, når kløften er væk, er evig fred. Intet mere end det og intet mindre. Uden frygten for Gud, hvad kunne tilskynde dig til at opgive Ham? Hvilke legetøj eller pyntegenstande i kløften kunne tjene til at holde dig tilbage et øjeblik fra Hans kærlighed? Ville du tillade kroppen at sige "nej" til Hamlens kalden, hvis du ikke var bange for at finde et tab af selv ved at finde Gud? Dog *kan* dit Selv gå tabt ved at blive fundet?

III. Gæsterne kommer

29.10 Hvorfor ville du ikke opleve det som befrielse fra lidelse at lære, at du er fri? Hvorfor ville du ikke hylde sandheden i stedet for at se på den som en fjende? Hvorfor synes en let sti, så tydeligt markeret, den er umuligt at fare vild på, tornet, rå og alt for vanskelig for dig at følge? Er det ikke, fordi du ser den som vejen til helvede i stedet for at se på den som en enkel måde uden et offer eller noget som helst tab, at finde dig selv i Hamlen og i Gud på? Indtil du anerkender, du opgiver intet, indtil du forstår, der *er* intet tab, vil du have noget fortrydelse over den vej, du har valgt. Og du vil ikke se de mange gevinster, dit valg har tilbudt dig. Men selvom du ikke ser dem, er de der. Deres *årsag* er trådt i kraft, og de må være til stede, hvor deres årsag er trådt ind.

29.11 Du har accepteret helbredelsens Årsag, og således må det være, du er helbredt. Og blevet helbredt, må magten til at helbrede også nu være din. Miraklet er ikke en adskilt ting, der sker pludseligt, som en virkning uden en årsag. Det er heller ikke i sig selv en årsag. Men hvor

dets årsag er, må det være. Nu er det forårsaget, skønt endnu ikke opfattet. Og dets virkninger er der, skønt endnu ikke set. Se indad nu, og du vil ikke skue en grund til fortrydelse, men bestemt årsag til glad jubel og håb om fred.

29.12 Det *har* været håbløst at forsøge at finde håbet om fred på en slagmark. Det *har* været nytteløst at forlange undslippelse fra synd og smerte over det, der blev lavet til at tjene funktionen af at *fastholde* synd og smerte. For smerte og synd er én illusion, ligesom had og frygt er, angreb og skyld, kun én. Hvor de er årsagsløse, er deres virkninger væk, og kærlighed må komme, hvor som helst de ikke er. Hvorfor jubler du ikke? Du er fri for smerte og sygdom, elendighed og tab og alle virkninger fra had og angreb. Ikke mere er smerte din ven og skyld din gud, og du burde byde kærlighedens virkninger velkommen.

29.13 Din gæst *er* kommet. Du bad Ham, og Han kom. Du hørte Ham ikke træde ind, for du bød Ham ikke fuldstændigt velkommen. Og dog kom Hans gaver med Ham. Han har lagt dem ved dine fødder og beder dig nu om, at du vil kigge på dem og tage dem som dine egne. Han *behøver* din hjælp til at give dem til alle, der vandrer adskilte i overbevisningen om, de er adskilte og alene. De vil blive helbredt, når du accepterer dine gaver, fordi din Dæst vil byde alle og enhver velkommen, hvis fødder har rørt den hellige jord, hvorpå du står, og hvor Hans gaver til dem er lagt.

29.14 Du ser ikke, hvor meget du nu kan give på grund af alting, du har modtaget. Dog, Han, Der trådte ind, venter kun på, at *du* kommer til, hvor du inviterede Ham til at være. Der er intet andet sted, hvor Han kan finde sin vært, eller hvor Hans vært kan mødes med Ham. Og intet andet sted kan Hans gaver af fred og glæde og al den lykke, Hans tilstedeværelse bringer, blive opnået. For de er der, hvor Han er, der bragte dem med Sig, så de kunne blive dine. Du kan ikke se din Gæst, men du *kan* se de gaver, Han bragte. Og når du kigger på dem, vil du tro, Hans Tilstedeværelse må være der. For det, du nu kan gøre, kunne ikke blive gjort uden den kærlighed og nåde, Hans Tilstedeværelse rummer.

29.15 Sådan er den levende Guds løfte - Hans Søn har liv, og alt levende er en del af Ham, og intet andet har liv. Det, *du* har givet "liv", er ikke levende og symboliserer kun dit ønske om at være levende adskilt fra liv, levende i død, med død opfattet som liv og levende død. Forvirring følger på forvirring her, for på forvirring har denne verden været baseret, og der er intet andet, den hviler på. Dens grundlag forandrer sig ikke, selvom den synes at være i konstant forandring. Men hvad er det, bortset fra det forvirringens tilstand virkeligt

betyder? Stabilitet for de, der er forvirrede, er meningsløs, og skift og forandring bliver loven, hvorpå de fastlægger deres liv.

29.16 Kroppen forandrer sig ikke. Den repræsenterer den større drøm, at forandring er mulig. At forandre er at opnå en tilstand ulig den, du befandt dig i før. Der *er* ingen forandring i udødelighed, og Hamlen kender den ikke. Men her på jorden har den et dobbelt formål, for den kan blive brugt til at undervise i modsatrettede ting. Og de afspejler læreren, der underviser i dem. Kroppen kan se ud til at ændre sig med tiden, med sygdom eller med helbred og med begivenheder, der ser ud til at ændre den. Dog betyder dette kun, sindet forbliver uændret i dets overbevisning om det, formålet med kroppen er.

29.17 Sygdom er et krav om, at kroppen er en ting, den ikke er. Dens intethed er garanti for, at den *ikke kan* være syg. I dit krav om, at den er mere end dette, ligger idéen om sygdom. For det beder om, at Gud skal være mindre end alt det, Han virkeligt er. Hvad bliver der da af dig, for det *er* dig fra hvem, ofringen bliver bedt om? For Han bliver fortalt, at del af Ham ikke længere tilhører Ham. Han må ofre dit selv, og i Hans offer bliver du gjort til mere, og Han bliver formindsket af tabet af dig. Og det, der er borte fra Ham bliver din gud og beskytter dig mod at være del af Ham.

29.18 Den krop, der bliver bedt om at være en gud, vil blive angrebet, fordi dens intethed ikke er blevet anerkendt. Og så ser den ud til at være en ting med magt i sig selv. Som noget, kan den blive opfattet og tænkt at føle og handle og holde dig i dens greb som fange af den selv. Og den kan fejle i at være det, du forlangte, at den skulle være. Og du vil hade den for dens lidenhed uopmærksom på, at fejlen ikke ligger i, at den ikke er mere, end den burde være ham ham ham ham, men kun i din fejl i at opfatte, at den er ingenting. Dog er dens intethed din frelse, hvorfra du ville flygte.

29.19 Som "noget" bliver kroppen bedt om at være Guds fjende og erstatte det, Han er med lidenhed og begrænsning og fortvivelse. Det er Hans tab, du fejrer, når du beskuer kroppen som en ting, du elsker, eller kigger på den som en ting, du hader. For hvis Han er summen af alting, eksisterer det, der ikke er i Ham, ikke, og Hans fuldstændiggørelse *er* dets intethed. Din frelser er ikke død, og Han bor heller ikke i det, der blev bygget som tempel til døden. Han lever i Gud, og det er dette, der gør ham til frelser for dig og *kun* dette. Hans krops intethed befrier din fra sygdom og fra død. For det, der er dit, kan ikke være mere eller mindre end det, der er hans.

IV. Guds Vidner

29.20 Fordøm din frelser ikke, fordi han tror, han er en krop. For hinsides hans drømme er hans virkelighed. Men han må lære, han er en frelser først, før han kan huske det, han er. Og han må frelse den, der ville blive frelst. Hans lykke afhænger af at frelse dig. For hvem er frelser, andet end den, der *giver* frelse? Således lærer han, den må være hans at give. Medmindre han giver, vil han ikke vide, han har, for at give er *bevist* på at have. Kun de, der tænker, at Gud bliver formindsket af deres styrke, kunne fejle i at forstå, dette må være sådan. For hvem *kunne* give, medmindre han har, og hvem kunne tabe ved at give det, der må blive *forøget* derved?

29.21 Tænker du, Faderen mistede Sig Selv, da Han skabte dig? Blev Han gjort svag, fordi Han delte Sin kærlighed? Blev Han gjort ufuldstændig af din perfektion? Eller er du *bevist* på, at Han er perfekt og fuldstændig? Fornægt Ham ikke Hans vidne i den drøm, Hans Søn foretrækker frem for sin virkelighed. Han må blive frelser *fra* den drøm, han lavede, så han kan blive fri for den. Han må se en eller anden anden som *ikke* en krop, ét med sig uden den mur, verden har bygget for at holde adskilt alle levende ting, der ved ikke, at de lever. Inden i drømmen om kroppe og om død er endnu et tema for sandhed - ikke mere måske end bare en lille bitte gnist, et rum af lys skabt i mørket, hvor Gud stadig skinner.

29.22 Du kan ikke vække dig selv. Dog kan du *lade* dig selv blive vækket. Du kan overse din broders drømme. Så perfekt kan du tilgive ham hans illusioner, han bliver din frelser fra dine drømme. Og efterhånden, som du ser ham skinne i det rum af lys, hvor Gud opholder sig indeni mørket, vil du se, at Gud Selv er, hvor hans krop er. Foran dette lys forsvinder kroppen, da tunge skygger må vige for lys. Mørket kan ikke vælge, at det forbliver. Lysets komme *betyder*, det er borte. I herlighed vil du så se din broder og forstå det, der *virkelig* fylder kløften så længe opfattet som holdende jer adskilt.

29.23 Der, på dens plads, har Guds Vidne fremlagt den blide vej af venlighed overfor Guds Søn. Den, du tilgiver, bliver givet magt til at tilgive dig dine illusioner. Af din friheds gave bliver den givet til dig. Gør plads til kærlighed, som du ikke skabte, men som du *kan* udvide. På jorden betyder det at tilgive din broder, så mørket kan blive løftet fra dit sind. Når lyset er kommet til ham gennem din tilgivelse, vil han ikke glemme sin frelser og efterlade ham ufrelst. For det var i *dit* ansigt, han så lyset, som han ville holde ved siden af sig efterhånden, som han vandrer gennem mørket til det evigtvarende lys.

29.24 Hvor hellig er du, at Guds Søn kan være din frelser i midten af drømme om ødemarker og katastrofe. Se, hvor ivrigt han kommer og træder til side fra tunge skygger, der har skjult ham og skinner på dig i taknemmelighed og kærlighed. Han er sig selv, men ikke sig selv alene. Og ligesom hans Fader mistede ikke del af Sig i din skabelse, således er lyset i ham stadig mere strålende, fordi du gav dit lys til ham for at redde ham fra mørket. Og nu må lyset i dig være så strålende, som det skinner i ham. Dette er den gnist, der skinner indeni drømmen - at du kan hjælpe ham med at vågne og være sikker på, hans vågne øjne hviler på dig. Og i hans glade frelse er du frelst.

V. Drømme Roller

29.25 Tror du, at sandheden kun kan være *nogle* illusioner? De er drømme, *fordi* de ikke er sande. Deres ligeligt manglende sandhed bliver grundlaget for miraklet, hvilket betyder, at du har forstået, at drømme er drømme, og at undslippelse ikke afhænger af drømmen, men kun af at vågne. Kunne det være, at nogle drømme bliver beholdt, og andre vågnet fra? Valget er ikke mellem hvilke drømme at beholde, men kun om du ønsker at leve i drømme eller at vågne fra dem. Således er det; miraklet udvælger ikke nogle drømme til at forblive urørt af dets godgørenhed. Du kan ikke drømme nogle drømme og vågne fra nogle, for enten sover du eller er vågen. Og drømning følger kun med en af disse.

29.26 De drømme, du tror, du kan lide, vil holde dig tilbage lige så meget som de, hvori frygten bliver set. For *hver* drøm er kun en drøm om frygt, uanset hvilken form den synes at antage. Frygten ses indeni, udenfor eller begge dele. Eller den kan være forklædt i behagelig form. Men aldrig er den fraværende i drømmen, for frygt er materialet i drømme, hvoraf de alle er lavet. Deres form kan forandre sig, men de kan ikke blive lavet af noget andet. Miraklet var bestemt forræderisk, hvis det tillod dig stadigt at være bange, fordi du ikke *anerkendte* frygt. Du ville så ikke være villig til at vågne, for hvilket miraklet forbereder vejen.

29.27 I enkleste form kan det blive sagt, angreb er en besvarelse af uopfyldt funktion, som *du* opfatter funktionen. Den kan være i dig eller en anden, men hvor den bliver opfattet, vil det være der, den bliver angrebet. Depression eller overfald må være temaet i enhver drøm, for de er lavet af frygt. Den tynde forklædning af nydelse og af glæde, hvori de kan være pakket ind, tilslører kun let den tunge klump af frygt, der er deres kerne. Og det er *dette*, miraklet opfatter og ikke indpakningen, hvori den er bundet.

29.28 Når du er vred, er det så ikke, fordi en eller anden har fejlet i at udfylde den funktion, *du* tildelte ham? Og bliver dette ikke "grunden" til, dit angreb er retfærdiggjort? De drømme, du tænker, du kan lide, er dem, hvori de funktioner, du har givet, er blevet udfyldt, de behov, som du tilskriver til dig, bliver opfyldt. Det betyder ikke noget, om de bliver opfyldt eller blot ønsket. Det er idéen om, at de *eksisterer*, hvorfra frygten opstår. Drømme bliver ikke ønsket mere eller mindre. De bliver ønsket eller ej. Og hver enkelt repræsenterer en eller anden funktion, som du har tildelt, et eller andet mål, som en begivenhed, eller krop, eller en ting *burde* repræsentere og *burde* opnå for dig. Hvis det lykkes, tænker du, du kan lide drømmen. Hvis det skulle fejle, tænker du, at drømmen er trist. Men uanset om det lykkes eller fejler, er ikke dets kerne, men bare det spinkle betræk.

29.29 Hvor lykkelige dine drømme ville blive, hvis du *ikke* var den, der gav den "passende" rolle til enhver figur, som drømmen indeholder. Ingen kan fejle andet end din idé om ham, og der er intet *andet* forræderi end dette. Kernen i drømme, Helligånden giver, er *aldrig* en af frygt. Indpakningen ser muligvis ikke ud til at ændre sig, men det, de betyder, *har* ændret sig, fordi de dækker noget andet. Opfattelse bliver afgjort af deres formål på den måde at forstå, de synes at *være* det, de er *til*. En skygge figur, der angriber, bliver en broder, der giver dig en chance for at hjælpe, hvis dette bliver drømmens funktion. Og drømme om tristhed bliver således vendt til glæde.

29.30 Hvad *er* din broder til? Du ved det ikke, fordi *din* funktion er uklar for dig. Tilskriv ham ikke en rolle, som du forestiller dig, ville bringe lykke til dig. Og prøv ikke at skade ham, når han fejler i at antage den rolle, som du tildelte ham i det, du drømmer, dit liv var beregnet til at være. Han beder om hjælp i enhver drøm, han har, og du har hjælp at give ham, hvis du ser drømmens funktion, som Han opfatter dens funktion, Der kan udnytte alle drømme som midler til at tjene den funktion, givet Ham. Fordi Han elsker drømmeren ikke drømmen, bliver hver enkelt drøm et tilbud om kærlighed. For i dens centrum er Hans kærlighed til dig, som oplyser en hvilken som helst form, den antager, med kærlighed.

VI. Den Uforanderlige Bolig

29.31 Der er et sted i dig, hvor hele denne verden er blevet glemt, hvor ingen erindring om synd og illusion stadig hænger. Der er et sted i dig, som tiden har forladt, og ekkoer af evigheden bliver hørt. Der er et hvilested så stille, ingen lyd undtagen en lovsang til Himmelen stiger op for at glæde Gud Faderen og Sønnen. Hvor begge opholder sig,

bliver De husket, begge. Og hvor De er, er Himmelen og er fred. Tænk ikke, at du kan forandre Deres hvilested. For din Identitet hviler i Dem, og hvor De er, må *du* for evigt være.

29.32 Himmelenes uforanderlighed er i dig, så dybt inde i, at intet i denne verden kan andet end passere forbi, ubemærket og uset. Den stille uendelighed af endeløs fred omgiver dig blidt i dens bløde omfavelse, så stærk og stille, rolig i dens Skabers mægtighed; intet kan trænge ind på den hellige Søn af Gud indeni. Her er den rolle, Helligånden giver til dig, der venter på Guds Søn og ville skue ham vågnet og være glad. Han er en del af dig, og du af ham, fordi han er hans Faders Søn og ikke til noget som helst formål, du måtte se i ham. Intet bliver der bedt dig om andet end at acceptere det uforanderlige og evige, der opholder sig i ham, for din Identitet er der. Freden i dig kan kun blive fundet i ham. Og enhver tanke om kærlighed, du tilbyder ham, bringer dig kun nærmere din opvågning til evig fred og til endeløs glæde.

29.33 Denne hellige Søn af Gud er som dig selv - spejlet af hans Faders kærlighed til dig, den bløde påmindelse om hans Faders kærlighed, ved hvilken han blev skabt, og der stadig opholder sig i ham, ligesom den opholder sig i dig. Vær meget stille og hør Guds stemme i ham, og lad den fortælle dig det, hans funktion er. Han blev skabt, så du kunne blive hel, for kun det komplette kan være en del af Guds færdiggørelse, Der skabte dig.

29.34 Der er ingen gave, Faderen beder dig om, andet end du kun ser i hele skabelsen den strålende glørelighed af Hans gave til dig. Sku Hans Søn, Hans perfekte gave, i hvem hans Fader stråler for evigt, og til hvem hele skabelsen er givet som hans egen. Fordi han har den, bliver den givet dig, og hvor den ligger i ham, sku din fred. Den ro, der omgiver dig, bor i ham, og fra denne ro kommer de lykkelige drømme, hvori jeres hænder er sluttet sammen i uskyld. Disse er ikke hænder, der griber fat i drømme om smerte. De holder intet sværd, for de har sluppet taget i enhver forgæves illusion i verden. Og værende tomme, modtog de i stedet en broders hånd, hvori fuldstændigørelsen lå.

29.35 Hvis du blot kendte det strålende mål, der ligger hinsides tilgivelse, ville du ikke holde fast ved nogen som helst tanke, uanset hvor let dens berøring af ondt kan forekomme at være. For du ville forstå, hvor store omkostningerne var ved at fastholde noget som helst, Gud ikke gav i sind, der kan dirigere hånden til at velsigne og føre Guds Søn til hans Faders hus. Ville du ikke *ønske* at være en ven for ham, skabt af hans Fader som Hans hjem? Hvis Gud anser ham værdig til Sig Selv, ville *du* da angribe ham med hænder af had? Hvem ville lægge blodige hænder på Himmelen selv og håbe på at finde dets fred?

Din broder tænker, han holder dødens hånd. Tro ham ikke. Men lær i stedet, hvor velsignet er du, der kan befri ham bare ved at tilbyde ham din.

29.36 En drøm er givet dig, hvori han er din frelser, ikke din fjende i had. En drøm er givet dig, hvori du har tilgivet ham for alle hans drømme om død - en drøm om håb, deler du med ham i stedet for at drømme onde adskilte drømme om had. Hvorfor synes, det så svært at dele denne drøm? For medmindre Helligånden giver drømmen dens funktion, blev den lavet til had og vil fortsætte i døds tjenester. Hver enkelt form, den antager, kalder på død på en eller anden måde. Og de, der tjener dødens herre, er kommet for at tilbede i en adskilt verden, hver især med sit lille bitte spyd og rustne sværd for at holde sine ældgamle løfter om at dø.

29.37 Sådan er frygtens kerne i enhver drøm, der er blevet holdt adskilt fra brug af Ham, Der ser en anden funktion for en drøm. Når drømme bliver delt, mister de angrebets og adskillelsens funktion, selvom det var for dette, at enhver drøm blev lavet. Dog intet i drømmenes verden forbliver uden håb om forandring og forbedring, for her er ikke, hvor forandringsløshed bliver fundet. Lad os bestemt være glade for, at dette er således, og søg ikke det evige i denne verden. Tilgivelse af drømme er midlet til at træde til side fra drømning om en verden udenfor dig selv. Og fører endelig hinsides alle drømme til freden i det evigtvarende liv.

VII. Tilgivelse og fred

29.38 Hvor villig er du til at tilgive din broder? Hvor meget ønsker du fred i stedet for uendelig strid og elendighed og smerte? Disse spørgsmål er de samme i forskellig form. Tilgivelse *er* din fred, for heri ligger slutningen på adskillelse og drømmen om fare og ødelæggelse, synd og død; af vanvid og mord, sorg og tab. Dette er "offeret" frelse beder om og gladeligt tilbyder fred i stedet for dette.

29.39 Sværg ikke at dø, du hellige Søn af Gud! Du laver en handel, som du ikke kan holde. Livets Søn kan ikke blive dræbt. Han er udødelig ligesom sin Fader. Det han er, kan ikke blive lavet om. Han er den eneste ting i hele universet, der *må* være én. Det, der synes evigt, vil alt have en ende. Stjernerne vil forsvinde, og nat og dag vil ikke være mere. Alle ting, der kommer og går, tidevandene, årstiderne og mændenes liv; alle ting, der ændrer sig med tid og blomstrer og falmer, vil ikke vende tilbage. Hvor tid har sat en ende, er ikke hvor det evige er. Guds Søn kan aldrig ændre sig efter det, mennesker har gjort ham til. Han vil være, som han var, og som han er, for tid

udpegede ikke hans skæbne eller satte timen for hans fødsel og død. Tilgivelse vil ikke ændre ham. Dog venter tid på tilgivelse for, at tidens ting kan forsvinde, fordi de ikke har nogen brugbarhed.

29.40 Intet overlever sit formål. Hvis det bliver undfanget til at dø, dø må det, medmindre det ikke antager dette formål som sit eget. Ændring er det eneste, der kan kan blive gjort til en velsignelse her, hvor formålet ikke er fastlagt, uanset hvor uforanderligt det synes at være. Tænk ikke, at du kan sætte et mål ulig Guds formål med dig og fastlægge det som uforanderligt og evigt. Du kan give dig selv et formål, som du ikke har. Men du *kan ikke* fjerne magten til at skifte mening og se et andet formål der. Forandring er den største gave, Gud gav til alt det, du ville gøre evigt, for at sikre, at kun Himmelen ikke ville forgå.

29.41 Du blev ikke født til at dø. Du kan ikke forandre dig, fordi din funktion er blevet fastlagt af Gud. Alle andre mål er sat i tid og forandring, så tiden kan blive bevaret, undtagen *ét*. Tilgivelse sigter ikke mod at beholde tid, men mod dens slutning, når den ingen brugbarhed har. Dens formål sluttede; den er borte. Og hvor den engang holdt tilsyneladende magt, er nu den funktion genoprettet, som Gud oprettede for Sin Søn ved fuld bevidsthed. Tid kan ikke gøre en ende på dens opfyldelse, heller ikke dens uforanderlighed. Der er ingen død, fordi de levende deler den funktion, deres Skaber gav til dem. Livets funktion kan ikke være at dø. Den må være livets forlængelse, at den er som *ét* for evigt og for altid uden ende.

29.42 Denne verden vil kun binde dine fødder og binde dine hænder og dræbe din krop, hvis du tænker, at den blev lavet for at korsfæste Guds Søn. For selvom den var en drøm om død, behøver du ikke lade den stå for dette for dig. Lad *dette* blive ændret, og intet andet end det i verden må også blive ændret. For intet her bliver bliver andet end defineret som det, du anser det for. Hvor dejlig er den verden, hvis formål er tilgivelse af Guds Søn! Hvor fri for frygt, hvor fyldt med velsignelse og med lykke! Og sikke en glædelig ting det er at dvæle lidt i ophold på et så lykkeligt sted! Det kan heller ikke blive glemt i en sådan verden, det *er* et lille stykke tid, indtil tidløshed kommer stiltfærdigt for at indtage tidens plads.

VIII. Den Vedvarende Illusion

29.43 Søg ikke udenfor dig selv. For det vil fejle, og du vil græde hver gang en afgud falder. Himmelen kan ikke blive fundet, hvor den ikke er, og der kan ingen fred være undtagen der. Hver afgud, som du

tilbeder, når Gud kalder, vil aldrig svare i Hans sted. Der *er* intet andet svar, du kan erstatte med og finde den lykke, Hans svar bringer. Søg ikke udenfor dig selv. For al din smerte kommer simpelthen fra en forgæves søgen efter det, du ønsker, og insisterer på, hvor det må blive fundet. Hvad nu, hvis det ikke er der? Foretrækker du, at du har ret eller er lykkelig? Vær du glad for, at du bliver fortalt, hvor lykke opholder sig og ikke længere søger andre steder. Du *vil* fejle. Men det er givet dig at kende sandheden og ikke at søge efter den udenfor dig selv.

29.44 Ingen, der kommer her, må andet end stadig have håb, en eller anden vedvarende illusion eller en eller anden drøm om, at der er noget udenfor ham selv, der vil bringe lykke og fred til ham. Hvis alting er i ham, kan dette ikke være således. Og derfor, ved hans komme, fornægter han sandheden om sig selv og søger efter noget *mere* end alting, som om en del af det var blevet skilt fra og fundet, hvor alt resten ikke er. Dette er det formål, han skænker kroppen - at den søger efter det, han mangler, og giver ham det, der ville gøre ham selv komplet. Og således vandrer han omkring uden mål og med i søgen efter noget, som han ikke kan finde, i overbevisningen om, at han er det, han ikke er.

29.45 Den vedvarende illusion vil drive ham til at opsøge tusind afguder og at søge hinsides dem et tusind mere. Og hver enkelt vil fejle ham, alle undtagen én; for han vil dø og forstå ikke, den afgud, han søger, *er* ikke andet end hans død. Dens form ser ud til at være udenfor ham selv. Dog søger han at dræbe Guds Søn indeni og bevise, at han er besejrer af ham. Dette er det formål, enhver afgud har, for denne, rollen, der blev tilskrevet den, og dette, rollen, der ikke kan *blive* udført.

29.46 Når som helst du forsøger at nå et mål, hvori kroppens forbedring blive sat i rollen som hovedbegunstiget, prøver du at frembringe din død. For du tror, at du kan lide mangel, og mangel *er* død. At ofre er at give op og således være uden og at have lidt tab. Og ved denne given op, bliver livet givet afkald på. Søg ikke udenfor dig selv. Søgningen indebærer, du ikke er hel indeni og frygter for at se på din ødelæggelse og foretrækker at søge udenfor dig selv efter det, du er.

29.47 Afguder må falde, *fordi* de ikke har noget liv, og det, der er livløst, *er* et tegn på død. Du kom for at dø, og hvad ville du forvente andet end at *opfatte* de tegn på død, du søger? Ingen tristhed og ingen lidelse forkynder et budskab andet end fundet af en afgud, der repræsenterer en parodi på livet, der i dens livløshed er virkelig død, undfanget som virkelig og givet levende form. Dog må hver især fejle

og smuldre og forfalde, fordi en form for død ikke kan være liv, og det, der er ofret, kan ikke være helt.

29.48 Alle afguder i denne verden blev lavet for at holde sandheden indeni fra at blive kendt af dig og for at opretholde loyalitet overfor drømmen om, at du må finde det, der er udenfor dig selv, for at være komplet og lykkelig. Det er forgæves at tilbede afguder i håb om fred. Gud opholder sig indeni, og din færdiggørelse ligger i Ham. Ingen afgud indtager Hans plads. Håb ikke på afguder. Søg ikke udenfor dig selv. Lad os glemme formålet med den verden, fortiden har givet den. For ellers *vil* fremtiden være som fortiden, og ikke andet end en række deprimerende drømme, hvori alle afguder svigter dig én efter én, og du ser død og skuffelse alle steder.

29.49 For at ændre alt dette og åbne en vej op for håb og frigivelse i det, der så ud til at være en endeløs cirkel af fortvivlelse, behøver du ikke andet end at beslutte, at du ikke *kender* verdens formål. Du giver den mål, den ikke har, og således beslutter du, hvad den er til. Du prøver at se i den et sted af afguder, fundet udenfor dig selv, med magt til at fuldføre det, der er indeni, ved at splitte det, du er, mellem de to. Du *vælger* dine drømme, for de er det, du ønsker, opfattet som om det var blevet givet dig. Dine afguder gør det, du ville have dem til at gøre, og har den magt, du tilskriver dem. Og du forfølger dem forgæves i drømmen, fordi du ønsker deres magt som din egen.

29.50 Dog hvor er drømme andet end i et sind, der sover? Og kan en drøm lykkes i at lave de billeder, den projicerer uden or sig selv, virkelige? Spar tid, mine brødre; lær det, tid er *til*. Og fremskynd afslutningen af afguder i en verden, gjort trist og syg ved at se afguder der. Jeres hellige sind er altre for Gud, og hvor Han er, kan ingen afguder være. Frygten for Gud er ikke andet end frygten for tab af afguder. Den er ikke frygten for tab af din virkelighed. Men du har lavet din virkelighed til en afgud, som du må beskytte mod sandhedens lys. Og hele verden bliver det middel, hvormed denne afgud kan blive reddet. Frelse ser således ud til at true livet og tilbyde død.

29.51 Det er ikke således. Frelse søger at bevise, der *er* ingen død, og *kun* liv. Ofringen af død er intet mistet. En afgud *kan ikke* indtage Guds sted. Lad Ham minde dig om Hans kærlighed til dig, og søg ikke at drukne Hans Stemme i messer af dyb fortvivlelse til afguder af dig selv. Søg ikke udenfor din Fader efter dit håb. For håb om lykke er *ikke* fortvivlelse.

IX. Kristus og anti-Krist

29.52 Hvad er en afgud? Tænker du, du ved det? For afguder er uanerkendte som sådan og aldrig for det, de virkelig er. Det er den eneste magt, som de har. Deres *formål* er uklart, og de bliver både frygtet og tilbedt, *fordi* du ikke ved, hvad de er til, og hvorfor de er blevet lavet. Et afgud er et billede af din broder, som du ville værdsætte mere end det, han *er*. Afguder bliver lavet, så han kan blive udskiftet, uanset hvilken form de har. Og det er dette, der aldrig bliver opfattet og anerkendt. Det være sig en krop eller en ting, et sted, en situation eller en omstændighed, et genstand, ejet eller ønsket, eller en krævet eller opnået ret, det er det samme.

29.53 Lad ikke deres form bedrage dig. Afguder er ikke andet end erstatninger for din virkelighed. På en eller anden måde er du overbevist om, de vil komplettere dit lille selv med sikkerhed i en verden, opfattet som farlig, med kræfter, samlet mod din selvtillid og fred i sindet. De har magten til at forsyne dig med det, du mangler og føje den værdi til, som du ikke har. Ingen tror på afguder, der ikke har gjort sig selv til slaver af lidenhed og tab. Og må således søge hinsides sit lille selv efter styrke til at løfte sit hoved og stå adskilt fra al den elendighed, verden afspejler. Dette er straffen for ikke at kigge indad efter sikkerhed og stille ro, der befrier dig fra verden og lader dig stå adskilt i ro og fred.

29.54 En afgud er et falskt indtryk eller en falsk tro – en eller anden form for anti-Krist, der udgør et kløft mellem Kristus og det, du ser. En afgud er et ønske gjort håndgribeligt og givet form og således opfattet som virkeligt og set udenfor sindet. Dog er den stadig en tanke og kan ikke forlade sindet, der er dens kilde. Formen er heller ikke adskilt fra den idé, den repræsenterer. Alle former for anti-Krist modsætter sig Kristus og falder ned foran Hans ansigt som et mørkt slør, der ser ud til at lukke dig ude fra Ham, alene i mørke. Dog er lyset der. En sky slukker ikke solen. Et slør kan ikke mere forvise det, det synes at adskille, heller ikke formørke lyset selv en tøddel.

29.55 Denne verden af afguder *er* et slør over Kristi ansigt, fordi dens *formål* er at adskille din broder fra dig selv. Et mørkt og skræmmende formål, dog en tanke uden magten til at ændre ét græsstrå fra noget levende til et tegn på død. Dens form er intetsteds, for dens kilde opholder sig indeni dit sind, hvor Gud ikke opholder sig. Hvor er dette sted, hvor det, der findes overalt, er blevet udelukket og holdt adskilt? Hvilken hånd kunne blive holdt op for at blokere Guds vej? Hvis stemme kunne gøre krav på, Han ikke kommer ind? Det "Mere end alting" er ikke en ting, der får dig til at ryste og at vakle af frygt. Kristi fjende er intetsteds. han kan ikke antage nogen form, hvori han *nogensinde* vil være virkelig.

29.56 Hvad er en afgud? Ikke noget! Den må være overbevist om, før den synes at komme til live og bliver *givet* magt, så den kan blive frygtet. Dens liv og kraft er dens troendes gave, og dette er det, miraklet genopretter til det, der *har* liv og magt, værdig til Himmels gave og evig fred. Miraklet genopretter ikke sandheden, lyset har sløret imellem ikke slukket. Det løfter blot sløret og *lader* sandheden skinne det ubesværet, den er. Den behøver ikke tro for at være den selv, for den *er blevet* skabt, så den *er*. Et afgud er fastlagt overbevisning, og når den bliver trukket tilbage, "dør" afguden".

29.57 Dette er anti-Krist - den mærkelige idé, der er en magt efter almægtighed, et sted hinsides det uendelige, en tid, der transcenderer det evige. Her er afgudernes verden sat af idéen om, denne magt og sted og tid bliver givet form og former verdenen, hvor det umulige er sket. Her kommer de dødsløse for at dø, de altomfattende for at lide tab, de tidløse at blive gjort til slaver i tid. Her forandrer de forandringsløse sig; Guds fred, for evigt givet til alle levende ting, giver plads til kaos. Og Guds Søn, så perfekt, syndfri og så kærlig som sin Fader, kom for at hade et lille stykke tid; for at lide smerte og i sidste ende at dø.

29.58 Hvor er en afgud? Intetsteds! Kan der være en kløft i det, der er uendeligt, et sted, hvor tiden kan afbryde evigheden? Et sted af mørke, sat hvor alt er lys, en dyster alkove, adskilt fra det, der er endeløst, *har* intet sted at være. En afgud er hinsides, hvor Gud har sat alle ting for evigt og ikke har efterladt nogen plads til noget som helst andet at være undtagen Hans Vilje. Ingenting og intetsteds må en afgud være, mens Gud er alting og alle steder.

29.59 Hvilket formål har en afgud da? Hvad er den *til*? Dette er det eneste spørgsmål, der har de mange svar, hvert enkelt afhængigt af den, til hvem spørgsmålet er blevet stillet. Verden *tror* på afguder. Ingen kommer, medmindre han tilbad dem og stadigt forsøger at søge efter en, der dog måske kan tilbyde ham en gave, virkeligheden ikke indeholder. Hver enkelt tilbeder af afguder nærer håb om, hans særlige guddomme vil give ham mere, end andre mænd besidder. Det *må* være mere. Det gør ikke rigtig noget, mere af hvad - mere skønhed, mere intelligens, mere rigdom eller endnu mere lidelse og mere smerte. Men *mere* af noget er en afgud *til*. Og når én fejler, indtager en anden dens plads med håb om at finde mere af noget andet. Bliv ikke bedraget af formerne, det "noget" antager. Et afgud er et middel til at få *mere*. Og det er *dette*, der er imod Guds vilje.

29.60 Gud har ikke de mange Sønner, men kun Æn. Hvem kan have mere, og hvem kan blive givet mindre? I Himmelen ville Guds Søn blot le, hvis afguder kunne trænge ind i hans fred. Det er for Ham,

Helligånden taler og fortæller dig, afguder *har* intet formål her. For mere end Himmelen kan du aldrig få. Hvis Himmelen er indeni, hvorfor ville du søge efter afguder, der ville gøre Himmelen mindre, for at give dig mere, end Gud skænkede til din broder og til dig som ét med Ham? Gud *gav* dig alt, der er. Og for at være sikker på, du ikke kunne miste det, gav Han også det samme til enhver levende ting. Og således *er* enhver levende ting en del af dig ligesom af Ham Selv. Ingen afgud kan fastlægge dig som *mere* end Gud. Men du vil aldrig være tilfreds med at være *mindre*.

X. Den Tilgivende Drøm

29.61 Afgudens slave er en *villig* slave. For villig må han være for at lade sig selv bøje sig ned i tilbedelse for det, der intet liv har, og søge efter magt i de magtesløse. Hvad skete der med den hellige Søn af Gud, at dette kunne være hans ønske - at lade sig falde lavere end stenene på jorden og vende sig mod afguder for, at de løfter ham op? Hør så din historie i den drøm, du lavede, og spørg dig selv, om det ikke er sandheden, at du er overbevist om, at det *ikke* er en drøm. En drøm om dom kom ind i sindet, som Gud skabte perfekt som Ham Selv. Og i den drøm blev Himmelen ændret til helvede, og Gud gjorde en fjende ud af sin Søn.

29.62 Hvordan kan Guds Søn vågne op fra drømmen? Det er en drøm om dom. Så må han ikke dømme, og han *vil* vågne. For drømmen vil synes at vare, mens han er en del af den. Døm ikke, for ham, der dømmes, *vil* have behov for afguder, der vil holde dommen tilbage fra at hvile på ham selv. Han kan heller ikke kende det Selv, han har fordømt. Døm ikke, fordi du gør dig selv til en del af onde drømme, hvor afguder er din "sande" identitet og din frelse fra den dom, lagt i rædsel og skyld på dig selv.

29.63 Alle figurer i drømmen er afguder, lavet til at redde dig fra drømmen. Dog, de er *del* af det, de er blevet lavet til at redde dig fra. Således *holder* en afgud drømmen i live og forfærdelig, for hvem kunne ønske sig én, medmindre han var i rædsel og fortvivlelse? Og dette repræsenterer afguden, og således *er* tilbedelse af den tilbedelsen af fortvivlelse og rædsel og den drøm, hvorfra de kommer. Dom er en uretfærdighed overfor Guds Søn, og det *er* retfærdighed, at den, der dømmes ham, ikke vil undslippe den straf, han har pålagt sig selv indeni den drøm, han lavede. Gud kender til retfærdighed, ikke til straf. Men i drømmen om dom angriber du og bliver fordømt og ønsker at være slaven af afguder, der er bliver indskudt mellem din dom og den straf, den bringer.

29.64 Der *kan* ikke være nogen frelse i drømmen efterhånden, som du drømmer den. For afguder må være en del af den for at redde dig fra det, du er overbevist om, du har opnået og har gjort for at gøre dig selv syndig og slukke lyset i dig. Små børn, det er der. Du drømmer kun, og afguder er de legetøj, du drømmer, du leger med. Hvem har brug for legetøj andet end børn? De foregiver, de hersker over verden og giver deres legetøj magten til at bevæge sig omkring og tale og tænke og føle og tale for *dem*. Dog, alt, hvad deres legetøj ser ud til at gøre, er i sindet hos dem, der leger med dem. Men de er ivrige efter at glemme, at de fandt på drømmen, hvori deres legetøj er virkelige, og anerkender heller ikke, deres ønsker er deres egne.

29.65 Mareridt er barnlige drømme. Legetøjerne har vendt sig mod barnet, der troede, han gjorde dem virkelige. Dog *kan* en drøm angribe? Eller *kan* et legetøj vokse sig stort og farligt og voldsomt og vildt? Dette er barnet overbevist om, fordi han frygter sine tanker og giver dem til legetøjerne i stedet for. Og deres virkelighed bliver hans egen, fordi de synes at redde ham fra hans tanker. Dog holder de hans tanker levende og virkelige, men set udenfor ham selv, hvor de kan vende sig mod ham for hans forræderi imod dem. Han tænker, han *behøver* dem, så han måske kan undslippe sine tanker, fordi han tænker, tankerne er virkelige. Og så laver han et legetøj ud af hvad som helst for at få sin verden til at forblive udenfor ham selv, og lege, at han kun er en del af *den*.

29.66 Der er en tid, hvor barndom burde være passeret og forbi for evigt. Søg ikke at beholde børns legetøj. Læg dem alle væk, for du har ikke behov for dem mere. Drømmen om dom er en barneleg, hvori barnet bliver faderen, magtfuld, men med et barns ringe visdom. Det, der sårer ham, bliver ødelagt; det, hjælper ham, velsignet. Bortset fra, at han dømmes dette, ligesom et barn gør, der ikke ved, hvad sårer, og hvad vil helbrede. Og dårlige ting synes at ske, og han er bange for alt det kaos, i en verden, han tænker, er styret af de love, han lavede. Dog er den virkelige verden upåvirket, af den verden, han tænker, er virkelig. Dens love er heller ikke blevet ændret, fordi han ikke forstod.

29.67 Den virkelige verden er stadig ikke andet end en drøm. Bortset fra, figurerne er blevet ændret. De bliver ikke set som afguder, der forråder. Det er en drøm, hvori ingen blive brugt til at erstatte noget andet, heller ikke indskudt mellem de tanker, sindet undfanger, og det, det ser. Ingen bliver brugt til noget, han ikke er, for barnlige ting er alle blevet lagt bort. Og det, der engang var en drøm om dom, er nu blevet en drøm, hvor alt er glæde, fordi det er det *formål*, som den har. Kun tilgivende drømme kan komme ind her, for tid er næsten forbi. Og

de former, der kommer ind i drømmen, bliver nu opfattet som brødre, ikke i dom, men i kærlighed.

29.68 Tilgivende drømme behøver ikke vare ved. De er ikke lavet for at adskille sindet fra det, det tænker. De søger ikke at bevise, drømmen bliver drømt af en eller anden anden. Og i disse drømme bliver en melodi hørt, som alle husker, selvom han ikke har hørt den siden før, al tid begyndte. Tilgivelse, når den er komplet, bringer tidløshed så når, Himmels sang kan blive hørt, ikke med ørerne, men med den hellighed, der aldrig forlod alteret, der opholder sig for evigt dybt inde i Guds Søn. Og når Han hører denne sang igen, ved Han, at Han aldrig har hørt den ikke. Og hvor er tid, når drømme om dom er blevet lagt væk?

29.69 Hver gang du føler frygt i nogen som helst form - og du *er* frygtsom, hvis du ikke føler en dybt tilfredshed, en sikkerhed på hjælp, en rolig forsikring om, Himmelen går med dig - vær sikker på, at du lavede en afgud og vær overbevist om, den vil forråde dig. For nedenunder dit håb om, at den vil frelse dig, ligger skylden og smerten over selvforræderi og usikkerhed, så dyb og bitter, at drømmen ikke fuldstændig kan skjule hele din fornemmelse af undergang. Dit selvforræderi *må* resultere i frygt, for frygt *er* dom, helt sikkert førende til den hektiske søgen efter afguder og død.

29.70 Tilgivende drømme minder dig om, at du lever i tryghed og ikke har angrebet dig selv. Så smelter dine barnlige rædsler væk, og drømme bliver et tegn på, at du har lavet en ny begyndelse, ikke et andet forsøg på at tilbede afguder og *beholde* angreb. Tilgivende drømme er venlige overfor alle, der figurerer i drømmen. Og således bringer de drømmeren fuld frigørelse fra drømme om frygt. Han frygter ikke for sin dom, for han har ikke dømt nogen som helst og har heller ikke forsøgt at blive frigjort gennem dom fra det, dom *må* påtvinge. Og hele tiden husker han det, han glemte, da dom syntes at være måden at frelse ham på fra dens straf.

Kapitel Tredive:

Den Nye Begyndelse

I. Introduktion

30.1 Den nye begyndelse bliver nu fokus i læseplanen. Målet er klart, men nu behøver du konkrete metoder til at nå det. Den hastighed, hvormed det kan blive nået, afhænger af denne ene ting alene - din villighed til at praktisere ethvert trin. Hver enkelt vil hjælpe en lille smule hver gang, den bliver forsøgt. Og sammen vil disse trin føre dig

fra drømme om dom til tilgivende drømme og ud af smerte og frygt. De er ikke nye for dig, men de er mere idéer end tankeregler for dig endnu. Så nu behøver vi at praktisere dem et stykke tid, indtil de er de regler, som du lever efter. Vi søger at gøre dem til vaner nu, så du vil have dem rede til et hvilket som helst behov.

II. Regler for beslutning

30.2 Beslutninger er kontinuerlige. Du ved ikke altid, hvornår du foretager dem. Men med lidt praksis med dem, du anerkender, begynder et sæt at forme sig, der leder dig gennem resten. Det er ikke klogt at lade dig blive optaget af hvert trin, du tager. Det rette sæt, vedtaget bevidst hver enkelt gang du vågner, vil bringe dig et godt stykke fremad. Og hvis du finder modstand stærk og engagement svag, er du ikke rede. *Bekæmp ikke dig selv.* Men tænk på den slags dag, du ønsker, og fortæl dig selv, der *er* en måde, hvorpå selve denne dag kan ske netop sådan. Prøv så igen at have den dag, du ønsker.

30. 3 Udgangspunktet begynder med dette:

30.4 *I dag vil jeg ingen beslutning tage på egen hånd.*

30.5 Dette betyder, at du vælger ikke at være dommeren over, hvad du skal gøre. Men det må også betyde, at du ikke vil dømme de situationer, hvor du vil blive kaldet til at svare. For hvis du dømmer dem, har du opsat reglerne for, hvordan du burde reagere på dem. Og så kan et andet svar kun frembringe forvirring og usikkerhed og frygt.

30.6 Dette er dit store problem nu. Du beslutter dig stadigt og beslutter *derefter* at spørge, hvad du burde gøre. Og det, du hører, løser muligvis ikke problemet, som *du* så det først. Dette fører til frygt, fordi det modsiger det, du opfatter, og således føler du dig angrebet. Og derfor vred. Der er regler, hvorved dette ikke vil ske. Men det forekommer bestemt til at begynde med, mens du lærer, hvordan at høre.

30. 7 Gennem hele dagen på et hvilket som helst tidspunkt du tænker på det og har et roligt øjeblik til refleksion, fortæl dig selv igen den slags dag, du ønsker, de følelser, du ville have, de ting, du ønsker skal ske med dig, og de ting du ville opleve og sig,

30.8 *Hvis jeg ingen beslutning tager på egen hånd,
Dette er dagen, der vil blive givet mig.*

30.9 Disse to procedurer, godt praktiseret, vil tjene dig til at lade dig blive ledet uden frygt, for modstand vil ikke først opstå og derefter blive et problem i sig selv.

30.10 Men der vil stadig være tidspunkter, hvor du har dømt allerede. Nu vil svaret provokere angreb, medmindre du hurtigt indstiller dit sind på at ønske et svar, der vil virke. Vær sikker på, at dette er sket, hvis du føler dig uvillig til at sidde ned og bede om at få svaret givet dig. Dette betyder, du *har* besluttet af dig selv og ikke kan se *spørgsmålet*. Nu behøver du bruge en hurtig genoprettelse, før du spørger.

30.11 Husk endnu en gang den dag, du ønsker, og anerkend, at noget er sket, der ikke er del af den. Indse så, at du har stillet et spørgsmål på egen hånd og må have angivet et svar på dine vilkår. Så sig,

30.12 *Jeg **har** ingen spørgsmål. Jeg glemte det, jeg skulle beslutte.*

30.13 Dette annullerer de betingelser, du har sat, og lader svaret vise dig det, spørgsmålet virkelig må have været.

30.14 Prøv at overholde denne regel uden tøven på trods af din modstand. For du er *allerede* blevet vred, og din frygt for at blive svaret på en anden måde end den, din version af spørgsmålet beder om, vil vinde momentum, indtil du er overbevist om, den dag, du ønsker, er en, hvori du får *dit* svar på *dit* spørgsmål. Og du vil ikke få det, for det ville ødelægge dagen ved at frarøve dig det, du *virkelig* ønsker. Dette kan være meget hårdt at indse, når du først har besluttet de regler på egen hånd, der lover dig en lykkelig dag. Dog kan denne beslutning stadigt blive ophævet af enkle metoder, som du kan acceptere.

30.15 Hvis du er så uvillig til at modtage, du ikke engang kan give slip i dit spørgsmål, kan du begynde at ombestemme dig med dette:

30.16 *I det mindste kan jeg beslutte, jeg ikke kan **lide** det, jeg føler nu.*

30.17 Så meget er åbenlyst og baner vejen for det næste lette trin.

30.18 Havende besluttet, at du ikke kan lide den måde, du føler på, hvad kunne være lettere end at fortsætte med,

30.19 *Og så **håber** jeg, at jeg har taget fejl.*

30.20 Dette virker imod fornemmelsen af modstand og minder dig om, at hjælp ikke bliver påtvunget dig, men er noget, som du ønsker, og

som du behøver, fordi du ikke kan lide den måde, hvorpå du føler. Denne lille bitte åbning vil være nok til at lade dig gå videre med bare nogle få skridt, du behøver for at lade dig selv blive hjulpet.

30.21 Nu er du nået vendepunktet, fordi det er faldet dig ind, at *du* vil vinde, hvis det, du har besluttet, ikke er sådan. Indtil dette punkt er nået, vil du tro, at din lykke afhænger af at have *ret*. Men så meget fornuft har du nu opnået - du ville være bedre stillet, hvis du tog *fejl*.

30.22 Dette lille bitte gran af visdom vil være tilstrækkeligt til at føre dig videre. Du er ikke tvunget, men håber blot at få en ting, du ønsker. Og du kan sige med perfekt ærlighed,

30.23 *Jeg ønsker en anden måde at se dette på.*

30.24 Nu har du skiftet mening om dagen og har husket det, du *virkelig* ønsker. Dens formål er ikke længere blevet tilsløret af den vanvittige tro på, du ønsker den med det mål at have ret, når du tager fejl. Således er beredskabet til at bede bragt til din bevidsthed, for du kan ikke være i konflikt, når du beder om det, du ønsker, og ser, at det *er* dette, som du beder om.

30.25 Dette sidste trin er ikke andet end en anerkendelse af manglende modstand mod at blive hjulpet. Det er en erklæring om et åbent sind, ikke sikkert endnu, men villigt til at blive vist:

30.26 *Måske der er en anden måde at se dette på.
Hvad kan jeg miste ved at spørge?*

30.27 Således kan du nu stille et spørgsmål, der giver mening, og så vil svaret også give mening. Du vil heller ikke kæmpe imod det, for du ser, at det er *dig*, der vil blive hjulpet af det.

30.28 Det må være klart, at det er lettere at have en lykkelig dag, hvis du forhindrer ulykkelighed fra at træde ind overhovedet. Men dette kræver praktisering af reglerne, der vil beskytte dig mod frygtens hærgen. Når dette er blevet opnået, er den sorgelige drøm om dom for evigt blevet ophævet. Men i mellemtiden har du behov for at praktisere reglerne for dens ophævelse. Lad os så overveje endnu en gang de allerførste af de beslutninger, der bliver tilbudt her.

30.29 Vi sagde, at du kan begynde en lykkelig dag med beslutsomheden om ikke at tage beslutninger på egen hånd. Dette synes at være en virkelig beslutning i sig selv. Og dog, du *kan ikke* træffe beslutninger på egen hånd. Det eneste spørgsmål er virkeligt, hvad du vælger at foretage dem med. Det er virkelig alt. Den første

regel er så ikke tvang, men en enkel erklæring om en enkel kendsgerning. Du vil ikke foretage beslutninger på egen hånd, *uanset* hvad du beslutter. For de bliver foretaget sammen med afguder eller med Gud. Og du beder om hjælp fra Kristus eller fra anti-Krist, og den, du vælger, vil slutte sig sammen med dig og fortælle dig, hvad du skal gøre.

30.30 Din dag er ikke tilfældig. Den bliver bestemt af den, du vælger at leve den med, og hvordan den ven, hvis råd du har søgt, opfatter din lykke. Du beder altid om råd, før du kan beslutte noget som helst. Lad *dette* blive forstået, og du kan se, der ikke kan være tvang her og heller ikke grund til modstand, så du måske kan være fri. Der *er* ingen frihed fra det, der må ske. Og hvis du tænker, der er, må du tage fejl.

30.31 Den anden regel er ligeså ikke andet end en kendsgerning. For du og din rådgiver må være enige om det, du ønsker, før det kan ske. Det er er ikke andet end denne overenskomst, der tillader alle ting at ske. Intet kan blive forårsaget uden nogen form for forening, det være sig med en drøm om dom eller Stemmen for Gud. Beslutninger forårsager resultater, *fordi* de ikke bliver foretaget i isolation. De bliver foretaget af dig og din rådgiver for dig selv og for verdenen ligeså. Den dag, du ønsker, tilbyder du til verdenen, for det vil blive det, du har bedt om, og vil forstærke din rådgivers styre i verden. Hvis rige er verden for dig i dag? Hvilken slags dag vil du beslutte at have?

30.32 Der behøves kun to, der ville have lykke denne dag, at love den til hele verden. Der behøves kun to til at forstå, at de ikke kan beslutte på egen hånd at garantere den glæde, de bad om, vil blive fuldt ud delt. For de har forstået den grundlæggende lov, der gør beslutning magtfuld og giver den alle virkninger, som den nogensinde vil have. Der behøves kun to. Disse to er sluttet sammen, før der *kan* være en beslutning. Lad dette være den eneste påmindelse, som du husker, og du vil få den dag, du ønsker, og give den til verden ved at have den selv. Din dom er blevet løftet fra verden af din beslutning om en lykkelig dag. Og som du har modtaget, således må du give.

III. Viljens Frihed

30.33 Forstår du ikke at, at modsætte dig Helligånden er at bekæmpe *dig selv*? Han fortæller dig ikke om andet end *din* vilje; Han taler for *dig*. I Hans guddommelighed er ikke andet end din egen. Og alt det, Han ved, er ikke andet end din viden, gemt til dig, så du kan udføre din vilje gennem Ham. Gud *beder* dig om at udføre din vilje. Han slutter sig til *dig*. Han opsatte ikke sit Rige alene. Og selve Himmelen repræsenterer ikke andet end din vilje, hvor alting skabt er til dig.

Ingen livsgnist blev andet end skabt med dit glade samtykke, som du ville have det til at være. Og ikke en eneste Tanke, som Gud nogensinde har haft, ventede på andet end din velsignelse for at blive født. Gud er ingen fjende af dig. Han beder ikke om mere end, at Han hører dig kalde Ham "Ven".

30.34 Hvor vidunderligt er det at gøre din vilje! For det er frihed. Der er intet andet, der nogensinde burde blive kaldt ved friheds navn. Medmindre du gør din vilje, er du ikke fri. Og ville Gud efterlade sin Søn uden det, Han Selv har valgt? Gud sikrede kun, at du aldrig ville miste din vilje, da Han gav dig Sit perfekte svar. Hør det nu, så du kan blive mindet om Hans kærlighed og lære din vilje. Gud ville ikke have Sin Søn gjort til fange af det, Han ikke ønsker. Han *slutter* sig til dig i at ville dig være fri. Og at modsætte sig Ham er at foretage et valg imod *dig selv* og vælge, at *du* skal være bundet.

30.35 Se endnu en gang på din fjende, den du valgte at hade i stedet for at elske. For således blev hadet født ind i verden, og således blev frygtens herredømme fastlagt der. Hør nu Gud tale til dig gennem Ham, Der er Hans stemme og din ligeså, der minder dig om, at det ikke er din vilje at hade og være en fange af frygt, en slave til døden, en lille skabning med et lille liv. Din vilje er grænseløs; det er ikke din vilje, at den skal være bundet. Det, der ligger i dig, har sluttet sig sammen med Gud Selv i hele skabelsens fødsel. Husk Ham, Der har skabt dig og gennem din vilje skabt alting. Ikke én skabt ting giver dig andet end tak, for det er ved din vilje, at den blev født. Ingen af Himmelenes lys skinner undtaget for dig, for det blev sat i Himmelen ved din vilje.

30.36 Hvilken årsag har du til vrede i en verden, der kun venter på din velsignelse for at være fri? Hvis du var fange, kunne Gud Selv ikke være fri. For det, der bliver gjort mod ham, som Gud elsker så meget, bliver gjort mod Gud Selv. Tænk ikke, at Han vil at binde dig, Der har gjort dig til medSkaber af universet sammen med Ham. Han ville ikke andet end at holde din vilje for evigt og for altid ubegrænset.

30.37 Denne verden afventer den frihed, du vil give, når du har anerkendt, at *du* er fri. Men du vil ikke tilgive verden, før du har tilgivet Ham, der gav din vilje til dig. For det er *ved* din vilje, verden bliver givet frihed. Du kan heller ikke være fri adskilt fra Ham, Hvis hellige Vilje du deler. Gud vender sig mod dig for at bede om, verden bliver frelst, for ved din egen frelse bliver den helbredt. Og ingen, går på jorden, må andet end være afhængig af din beslutning om, at han lærer, døden har ingen magt over ham, fordi han deler din frihed efterhånden, som han deler din vilje. Det *er* din vilje at helbrede ham,

og fordi du har besluttet det sammen *med* ham, bliver han helbredt. Og nu er Gud tilgivet, for du valgte at se på din broder som en ven.

IV. Hinsides Alle Afguder

30.38 Afguder er ganske specifikke. Men din vilje er universel, da du er ubegrænset. Og så har den ingen form, og dens indhold udtrykker sig heller ikke på formbetingelser. Afguder er grænser. De er overbevisningen om, at der er former, der vil bringe lykke, og at *ved* at begrænse bliver alt opnået. Det er, som om du sagde, "Jeg har intet behov for alting. Denne lille ting ønsker jeg, og den vil være som alting for mig." Og dette må fejle i at tilfredsstille, fordi det *er* din vilje, at alting skal være dit. Beslut dig for afguder, og du beder om tab. Beslut for sandhed, og alting *er* dit.

30.39 Det er ikke form, du søger. Hvilken form kan være en erstatning for Gud Faderens Moderens kærlighed? Hvilken form kan indtage pladsen for al kærligheden i guddommeligheden i Gud Sønnen? Hvilken afgud kan lave to ud af det, der er én? Og *kan* de ubegrænsede blive begrænset? Du *ønsker* ikke en afgud. Det er ikke din vilje at have en. Den vil ikke skænke dig den gave, du søger. Når du beslutter dig for formen af det, du ønsker, mister du forståelsen for dets formål. Så ser du din vilje indeni afguden, og reducerer den således til en bestemt form. Dog, dette kunne aldrig *være* din vilje, fordi det, der tager del i al skabelse, ikke kan være tilfreds med små idéer og små ting.

30.40 Bag søgningen efter enhver afgud ligger længsel efter færdiggørelse. Helhed har ingen form, fordi den er ubegrænset. At søge efter en speciel person eller en ting at føje til dig for at gøre dig selv komplet kan kun betyde, at du er overbevist om, at en eller anden form mangler. Og ved at finde dette, vil du opnå færdiggørelse i en form, du kan lide. Dette er *formålet* med en afgud - at du ikke vil kigge hinsides den til kilden af overbevisningen om, at du *er* ufuldstændig. *Kun* hvis du havde syndet, kunne dette være således. For synd er den idé, du er alene og adskilt fra det, der er helt. Og det ville derfor være nødvendigt for søgning efter helhed at blive udført *hinsides* grænserne for dig selv.

30.41 Det er aldrig afguden, du ønsker. Men det, du tænker, den tilbyder dig, du bestemt ønsker dig og har *retten* til at bede om. Det kunne heller ikke være muligt, det blev nægtet. Din vilje til at være fuldstændig er ikke andet end Guds vilje, og dette bliver *givet* dig ved at være Hans. Gud kender ikke form. Han kan ikke svare dig i vendinger, der ingen mening har. Og din vilje kunne ikke blive tilfredsstillet med tomme former, ikke lavet til andet end at udfylde en

kløft, der ikke er der. Det er ikke dette, du *ønsker*. Skabelse giver ingen adskilt person og ingen adskilt ting magten til at fuldende Guds Søn. Hvilken afgud kan blive påkaldt til at give Guds Søn det, Han allerede har?

30.42 Færdiggørelse er Guds Søns funktion. Han har intet behov for at søge efter den overhovedet. Hinsides alle afguder står hans hellige vilje til ikke at være andet end det, han er. For mere end helhed er meningsløst. Hvis der var ændringer i ham, hvis han kunne blive reduceret til nogen som helst form og begrænset til det, der ikke er i ham, ville han ikke være, som Gud skabte ham. Hvilken afgud kan han behøve for at være sig selv? For kan han give en del af sig væk? Det, der ikke er helt, kan ikke gøre helt. Men det, der virkelig bliver bedt om, kan ikke *blive* nægtet. Din vilje *er* bevilget. Ikke i nogen som helst form, der ville tilfredsstille dig ikke, men i hele den fuldstændige, dejlige Tanke, Gud rummer om dig.

30.43 Intet, som, Gud kender ikke, eksisterer. Og det, Han kender, eksisterer for evigt, uforanderligt. For tanker varer ved så længe som sindet, der tænkte på dem, gør. Og i Guds sind er der ingen afslutning eller et tidspunkt, hvor Hans Tanker var fraværende eller kunne lide under ændringer. Tanker bliver ikke født og kan ikke dø. De deler deres skabers egenskaber, og de har heller ikke et liv adskilt fra hans. De tanker, du tænker, er i dit sind, ligesom du er i Sindet, der tænkte på dig. Og således er der ingen adskilte dele i det, der eksisterer indeni Guds Sind. Det er for evigt ét, evigt forenet og i fred.

30.44 Tanker synes til at komme og gå. Dog, alt, hvad dette betyder, er, at du somme tider er bevidst om dem og somme tider ikke. En ikke husket tanke bliver født igen for dig, når den vender tilbage til din bevidsthed. Dog døde den ikke, da du glemte den. Den var altid der, men du var ubevidst om den. Den Tanke, Gud rummer om dig, er fuldstændigt uændret af din glemsel. Den vil altid være nøjagtigt, som den var, før den tid, da du glemte, og vil være nøjagtigt den samme, når du husker. Og den er det samme indeni intervallet, da du glemte den.

30.45 Guds tanker er langt hinsides alle forandringer og skinner for evigt. De afventer ikke fødsel. De venter på velkomst og erindring. Den Tanke, Gud rummer om dig, er som en stjerne, uforanderlig i en evig himmel. Så højt i Himmelen er den sat, at de, udenfor Himmelen, ikke ved, den er der. Alligevel skinner den stadigt og hvidt og dejligt gennem hele evigheden. Der var ingen tid, den ikke var der; intet øjeblik, hvor dens lys blev svagere eller mindre perfekt, var der nogensinde.

30.46 Den, der kender Faderen, kender dette lys, for Han er den evige himmel, der holder den tryk, for evigt løftet op og sikkert forankret. Dens perfekte renhed afhænger ikke af, om den bliver set på jorden eller ej. Himmelen omfavner den og holder den blødt på dens perfekte sted, der er så langt fra jorden, som jorden er fra Himmelen. Det er ikke afstanden, heller ikke tiden, der holder denne stjerne usynlig for jorden. Men de, der søger efter afguder, kan ikke vide, denne stjerne er der.

30.47 Hinsides alle afguder er den Tanke, Gud rummer om dig fuldstændigt upåvirket af verdens tummel og af rædsel, drømme om fødsel og død, der her bliver drømt, de myriader af former, som frygt kan antage; ganske uforstyrret, forbliver den Tanke, Gud rummer om dig, nøjagtigt som den altid var. Omgivet af en stilhed så komplet, ingen lyd af kamp kommer nær den mindste smule, hviler den i sikkerhed og perfekt fred. Her er din eneste virkelighed holdt tryk, fuldstændig ubevidst om hele den verden, der tilbeder afguder, og som ikke kender Gud. I fuldkommen forvisning om dens uforanderlighed og dens hvile i dens evige hjem, har Tanken, Gud rummer om dig, aldrig forladt dens Skabers Sind, Som den kender, som dens Skaber ved, at den er der.

30.48 Hvor kunne den tanke, Gud rummer om dig, eksistere andre steder, end hvor du er? Er din virkelighed en ting adskilt fra dig og i en verden, som din virkelighed intet ved om? Udenfor dig er der ingen evig himmel, ingen uforanderlig stjerne og ingen virkelighed. Himmels Søns sind i Himmelen er, for der er Faderens og Sønnens Sind sluttet sammen i skabelse, der ikke kan have nogen ende. Du har ikke to virkeligheder, men én. Du kan heller ikke være *bevidst* om mere end én. En afgud *eller* den Tanke, Gud rummer om dig er din virkelighed. Glem så ikke, at afguderne må holde det skjult, du er, ikke fra Guds Sind, men fra dit eget. Stjernen skinner stadigvæk; himlen har aldrig ændret sig. Men du, den hellige Søn af Gud Selv, er ubevidst om din virkelighed.

V. Sandheden Bag Illusioner

30.49 Du *vil* angribe det, der ikke tilfredsstiller, og således vil du ikke se, at du har fundet på det. Du bekæmper *altid* illusioner. For sandheden bag dem er så dejlig og så stille i yndig blidhed, hvis du var bevidst om den, ville du helt glemme forsvarsberedthed og kaste dig i dens favn. Sandheden kunne aldrig blive angrebet. Og dette vidste du, da du lavede afguder. De blev lavet, så dette måske kunne blive glemt. Du angriber ikke andet end falske idéer og aldrig de sandfærdige. Alle afguder er de falske idéer, du lavede til at udfylde den kløft, du tænker,

opstod mellem dig selv og det, der er sandt. Og du angriber dem for de ting, du tror, de repræsenterer. Det, der ligger hinsides dem, kan ikke blive angrebet.

30.50 De trættende, utilfredsstillende guder, du lavede, er opblæste barnelegetøjer. Et barn bliver bange, når et træhoved springer op, når en lukket æske pludselig bliver åbnet, eller når en blød og lydløs ulden bjørn begynder at knirke, når han tager fat i den. De regler, han lavede for kasser og for bjørne, har svigtet ham og har knækket hans "kontrol" over det, der omgiver ham. Og han er bange, fordi han troede, at reglerne beskyttede ham. Nu må han lære. æskerne og bjørnerne bedrog ham ikke, brød ingen regler eller betød, at hans verden blev gjort kaotisk og utryg. Han tog fejl. Han misforstod det, der gjorde ham tryk og troede, at det var forsvundet.

30.51 Kløften, der ikke er der, er fyldt med legetøj i utallige former. Og hver enkelt ser ud til at bryde reglerne, du har fastsat for det. Det *var* aldrig den ting, du troede. Det må fremstå som at bryde dine regler for tryghed, eftersom reglerne var forkerte. Men *du* er ikke i fare. Du kan le ad opspringende hoveder og knirkende legetøj, ligesom det barn gør, der lærer, de ikke er nogen trussel mod ham. Dog, mens han kan lide at lege med dem, opfatter han dem stadig som adlydende regler, som han lavede for sin fornøjelses skyld. Så der er stadigt regler, som de kan synes at bryde og skræmme ham. Dog, *er* han prisgivet med sit legetøj? Og *kan* de repræsentere en trussel mod ham?

30.52 Virkelighed overholder Guds love og ikke de regler, du opsætter. Det er Hans love, der garanterer din tryghed. Alle illusioner, som du tror om dig selv, adlyder *ingen* love. De synes at danse lidt tid i overensstemmelse med de regler, du har fastlagt for dem. Men så falder de og kan ikke rejse sig igen. De er ikke andet end legetøj, mine børn. Sørg ikke over dem. Deres dans bragte dig aldrig glæde. Men de var heller ikke ting til at skræmme dig eller gøre dig tryk, hvis de adlød dine regler. De må hverken blive værnet om eller angrebet, men blot betragtet som børns legetøj uden bare en enkelt betydning i sig selv. Se én i dem, og du vil se dem alle. Se ingen i dem, og de vil ikke røre dig.

30.53 Fremtrædelsesformer bedrager, *fordi* de er fremtrædelsesformer og ikke virkelighed. Dvæl ikke ved dem i nogen som helst form. De tilslører kun virkeligheden, og de bringer frygt, *fordi* de skjuler sandheden. Angrib ikke det, du har lavet for at *lade* dig blive bedraget, for således beviser du, at du *er* blevet bedraget. Angreb *har* magt til at gøre illusioner virkelige. Dog, det, det gør, er ingenting. Hvem kunne blive gjort bange af en magt, der ikke kan have virkelige virkninger overhovedet? Hvad kan det være andet end en illusion, der får ting til

at se ud som den selv? Kig roligt på dens legetøj og forstå, at de er afguder, som kun danser til forgæves ønsker. Giv dem ikke din tilbedelse, for de er der ikke. Dog, det bliver ligeligt glemt i angreb. Guds Søn behøver ingen forsvar mod sine drømme. Hans afguder truer ham ikke overhovedet. Hans eneste fejltagelse er, at han tænker dem virkelige. Hvad kan illusionernes magt *gøre*?

30.54 Fremtrædelsesformer kan kun bedrage det sind, der *ønsker* at blive bedraget. Og du kan foretage et simpelt valg, der for evigt vil placere dig langt hinsides bedrag. Du behøver ikke bekymre dig om, hvordan dette vil blive gjort, for dette kan du ikke forstå. Men du *vil* forstå, at mægtige forandringer er blevet til hurtigt, når du beslutter én meget enkel ting - du *ønsker* ikke noget som helst, en afgud giver. For således erklærer Guds Søn, at Han er fri for afguder. Og således *er* Han fri.

30.55 Frelse er bestemt et paradoks! Hvad kunne den være undtagen en lykkelig drøm? Den beder dig kun om, at du tilgiver alle ting, som ingen nogensinde gjorde ved at overse det, der ikke er der, og ikke se på det uvirkelige som virkelighed. Du bliver kun bedt om at lade din vilje ske og ikke længere søge efter de ting, du ikke ønsker. Og du bliver bedt om at lade dig selv være fri for alle drømme om det, du aldrig var, og ikke søge mere at erstatte Guds Vilje med styrken i tomme ønsker.

30.56 Her begynder drømmen om adskillelse at falme og forsvinde. For her begynder den kløft, der ikke er der, at blive opfattet uden det rædsellegetøj, som du lavede. Intet mere end dette bliver der bedt om. Vær bestemt glad for, frelse beder om så lidt, ikke så meget. Den beder om *ingenting* i virkeligheden. Og selv i illusioner beder den kun om tilgivelse som erstatning for frygt. Sådan er den eneste regel for lykkelige drømme. Kløften bliver tømt for frygtens legetøj, og så er dens uvirkelighed tydelig. Drømme er til *intet*. Og Guds Søn kan intet behov have for dem. De tilbyder ham ikke en eneste ting, som han nogensinde kunne ønske. Han bliver udfriet fra illusioner af sin vilje og kun gendannet til det, Han er. Hvad kunne Guds plan for Hans frelse være andet end et middel til at give ham til ham Selv?

VI. Det Eneste Formål

30.57 Den virkelige verden er den sindstilstand, hvori det eneste formål med verden bliver set at være tilgivelse. Frygt er ikke dens mål, og *undslippelse* fra skyld bliver dens mål. Værdien af tilgivelse bliver opfattet og indtager pladsen for afguder, der ikke længere bliver søgt,

for deres "gaver" bliver ikke holdt kære. Ingen tomme regler bliver opsat, og ingen krav bliver stillet til nogen som helst eller noget som helst om at sno sig og passe ind i drømmen om frygt. I stedet er der et ønske om at forstå alle skabte ting, som de virkelig er. Og det bliver erkendt, at alle ting først må blive tilgivet og *derefter* forstået.

30.58 Her bliver det tænkt, at forståelse bliver *erhvervet* ved angreb. Der er det klart, at ved angreb bliver forståelse *mistet*. Tåbeligheden ved at forfølge skyld som mål bliver anerkendt fuldt ud. Og afguder bliver ikke ønsket der, for skyld bliver forstået som den eneste årsag til smerte i nogen som helst form. Ingen bliver fristet af dens forgæves appelering, for lidelse og død er blevet opfattet som ikke ønskede ting og ikke stræbt efter. Muligheden for frihed er blevet begrebet og budt velkommen, og midlet ved hvilket den kan blive opnået, kan nu blive forstået. Verden bliver et håbets sted, fordi dens eneste formål er at være et sted, hvor håb om lykke kan blive opfyldt. Og ingen står udenfor dette håb, fordi verden er forenet i overbevisningen om, verdens formål er ét, som alle må dele, hvis håb skal blive mere end bare en drøm.

30.59 Ikke endnu bliver Himmelen helt husket, for tilgivelsens formål er stadig tilbage. Dog er alle sikre på, han vil gå hinsides tilgivelse, og han bliver kun, indtil den er blevet gjort perfekt i ham selv. Han har intet ønske om noget som helst andet end dette. Og frygt er faldet væk, fordi han er forenet i sit formål med sig selv. Der er et håb om lykke i ham, så sikkert og konstant, han næsten ikke kan blive og vente lidt længere med sine fødder stadig rørende ved jorden. Dog er han glad for at vente, indtil enhver hånd er sluttet til og ethvert hjerte gjort rede til at rejse sig og gå med ham. For således bliver han gjort rede til det trin, hvori al tilgivelse er blevet efterladt.

30.60 Det sidste trin er Guds, fordi det kun er Gud, Der kunne skabe en perfekt Søn og dele Sit Faderskab med ham. Ingen udenfor Himmelen ved, hvordan det kan være for, at forstå dette er Himmelen selv. Selv den virkelige verden har stadig et formål nedenunder skabelse og evighed. Men frygt er borte, fordi dens formål er tilgivelse, ikke afgudsdyrkelse. Og således bliver Himmelens Søn parat til at være sig selv og at huske, at Guds Søn ved alting, hans Fader forstår og forstår det perfekt sammen med Ham.

30.61 Den virkelige verden kommer stadig til kort over dette, for dette er Guds eget formål - kun Hans, og dog fuldstændig delt og perfekt opfyldt. Den virkelige verden er en tilstand, hvori sindet har lært, hvor let afguder går væk, når de stadig bliver opfattet, men ikke er ønsket. Hvor villigt sindet kan lade dem gå væk, når det har forstået, at

afguder er intet og intetsteds og er formålsløse. For kun da kan skyld og synd blive set uden et formål og som meningsløse.

30.62 Således bliver den virkelige verdens formål let bragt ind i bevidsthed for at erstatte syndens og skyldens mål. Og alt, der stod mellem dit billede af dig selv, og det du er, vasker tilgivelse gladeligt væk. Dog, Gud behøver ikke at skabe sin Søn igen for, at det, der er hans, bliver givet tilbage til ham. Kløften mellem din broder og dig selv var aldrig *der*. Og det, Guds Søn vidste i skabelsen, må han vide igen.

30.63 Når brødre slutter sig til et formål i frygtens verden, står de allerede i udkanten af den virkelige verden. Måske ser de stadig tilbage og tænker, de ser en afgud, som de ønsker. Dog er deres sti helt sikkert blevet sat væk fra afguder frem mod virkelighed. For da de sluttede deres hænder sammen, var det Kristi hånd, de tog, og de vil se på Ham, Hvis hånd de holder. Kristi ansigt bliver set på, før Faderen bliver husket. For Han må være uerindret, indtil Hans Søn er nået hinsides tilgivelse til Guds kærlighed. Dog bliver Kristi kærlighed accepteret først. Og så vil den viden komme, De er Æn.

30.64 Hvor lyst og let er trinnet over frygtens verdens snævre grænser, når du har anerkendt, Hvis hånd du holder! Indeni din hånd er alting, du behøver for at vandre væk fra frygt for evigt med perfekt selvtillid og gå direkte videre og hurtigt nå til porten af Himmels selv. For Han, hvis hånd du holder, ventede kun på, at du sluttede dig til Ham. Nu, da du er kommet, ville Han forsinke at vise dig vejen, som Han må vandre med dig? Hans velsignelse ligger lige så sikkert på dig, som Hans Faders kærlighed hviler på Ham. Hans taknemmelighed overfor dig er hinsides din forståelse, for du har gjort Ham i stand til at rejse sig fra lænker og gå sammen med dig til Hans Faders hus.

30.65 Et ældgammelt had forsvinder fra verden. Og med det går alt had og al frygt. Se ikke længere tilbage, for det, der ligger forude er alt, hvad I nogensinde har ønsket i jeres hjerter. Opgiv verden! Men ikke for at ofre. I *ønskede* den aldrig. Hvilken lykke, I har søgt efter her, bragte jer ikke smerte? Hvilket øjeblik af tilfredshed blev ikke købt for en frygtelig pris med lidelsens mønter? Glæde *har* ingen omkostninger. Den er din hellige ret, og det, du betaler for, er ikke lykke. Bliv fremskyndet på din vej af ærlighed, og lad ikke dine oplevelser her bedrage i tilbageblik. De var ikke fri for bitre omkostninger og glædeløs konsekvens.

30.66 Se ikke tilbage, undtagen med ærlighed. Og når en afgud frister dig, tænk på dette:

30. 67 *Der var aldrig en tid, en afgud bragte
Dig noget som helst andet end skyldens "gave".
Ikke én blev købt undtagen med smerteomkostninger,
Den blev heller aldrig betalt af dig alene.*

30.68 Så vær barmhjertige overfor jeres broder. Og vælg ikke tankeløst en afgud ved at huske, at han vil betale omkostningerne lige så vel som jer. For han vil blive forsinket, når I ser tilbage, og I vil ikke opfatte, Hvis kærlige hånd I holder. Så se fremad og gå i tillid med glade hjerter, der banker af håb og ikke dundrer af frygt.

30.69 Guds Vilje ligger for evigt i dem, hvis hænder er sluttet sammen. Indtil de sluttede sig til, troede de, Han var deres fjende. Men da de sluttede sig til og delte et formål, var de frie til at lære, deres vilje er én. Og således må Guds vilje nå til deres bevidsthed. De kan heller ikke glemme længe, at den ikke er andet end deres egen.

VII. Tilgivelsens Berettigelse

30.70 Vrede er *aldrig* berettiget. Angreb har *intet* fundament. Det er her undslippelse fra frygt begynder og vil blive gjort komplet. Her bliver den virkelige verden givet i bytte for rædseldrømme. For det er på dette, tilgivelse hviler og ikke er andet end naturligt. Du bliver ikke bedt om at tilbyde benådning, hvor angreb er fortjent og ville være berettiget. For dette ville betyde, at du tilgiver en synd ved at overse det, der virkelig er der. Dette er ikke benådning. For det ville antage, at ved at reagere på en måde, der ikke er berettiget, ville din benådning være svaret på angreb, der var blevet foretaget. Og således er benådning upassende ved at blive bevilget, hvor det ikke passer sig.

30.71 Benådning er *altid* berettiget. Den har et *sikkert* fundament. Du tilgiver ikke det utilgivelige eller overser et virkeligt angreb, der kalder på straf. Frelse ligger ikke i at blive bedt om at komme med unaturlige svar, der er upassende overfor det, der er virkeligt. I stedet beder den blot om, at du reagerer passende på det, der ikke er virkeligt, ved ikke at opfatte det, der ikke er sket. Hvis benådning var uberettiget, ville du blive bedt om at ofre dine rettigheder, når du gengælder angreb med tilgivelse. Men du bliver blot bedt om at se tilgivelse som den naturlige reaktion på pinsel, der hviler på fejl og således kalder på hjælp. Tilgivelse er det *eneste* tilregnelige svar. Det *forhindrer* dine rettigheder i at blive ofret.

30.72 Denne forståelse er den eneste ændring, der lader den virkelige verden rejse sig for at indtage pladsen for drømme om rædsel. Frygt kan ikke opstå, medmindre angreb er berettiget, og hvis det havde et

virkeligt fundament, ville benådning intet have. Den virkelige verden bliver opnået, når du opfatter, grundlaget for tilgivelse er ganske virkeligt og fuldt berettiget. Mens du anser den for at være en uberettiget gave, må den *opretholde* den skyld, du ville "tilgive". Uberettiget tilgivelse *er* angreb. Og det er alt, verden nogensinde kan give. Den benåder "syndere" somme tider, men forbliver opmærksom på, at de har syndet. Og således fortjener de ikke den tilgivelse, som den giver.

30.73 Dette er den falske tilgivelse, som verden bruger for at *holde* fornemmelsen af synd i live. Og anerkendende Gud er retfærdig, synes det umuligt, Hans benådning kunne være virkelig. Således er frygten for Gud det sikre resultat af at se benådning som ufortjent. Ingen, der ser sig selv som skyldige, kan undgå frygten for Gud. Men han bliver frelst fra dette dilemma, hvis han kan tilgive. Sindet må tænke på sin Skaber, som det ser på det selv. Hvis du kan se, din broder fortjener benådning, har du lært, tilgivelse er din ret lige så meget som hans. Du vil heller ikke tænke, at Gud har en skræmmende dom til hensigt for dig, som din broder ikke fortjener. For det er sandheden, at du hverken kan fortjene mere eller mindre end ham.

30.74 Tilgivelse anerkendt som fortjent vil helbrede. Den giver miraklet dets styrke til at overse illusioner. Det er således, du lærer, at du må også blive tilgivet. Der kan ingen fremtrædelsesformer være, der *ikke* kan blive overset. For hvis der var, ville det være nødvendigt, først må der være en eller anden synd, der står hinsides tilgivelse. Der ville være en fejl, der er mere end en fejltagelse - en særlig form for fejl, der forbliver uforanderlig, evig og hinsides korrektion eller undslippelse. Der ville være en fejl, der havde magten til at ophæve skabelse og at lave en verden, der kunne erstatte den og ødelægge Guds Vilje. Kun hvis dette var muligt, kunne der være nogle fremtrædelsesformer, der kunne modstå miraklet og ikke blive helbredt af det.

30.75 Der er intet sikrere bevis på, afgudsdyrkelse er det, du ønsker, end en overbevisning om, der er nogle former for sygdom og for glædesløshed, tilgivelse ikke kan helbrede. Dette betyder, at du foretrækker at beholde nogle afguder og endnu ikke er parat til at give slip på alle afguder. Og således tror du, at nogle fremtrædelsesformer er virkelige og ikke fremtrædelsesformer overhovedet. Bliv ikke bedraget af betydningen af en fast overbevisning om, at nogle fremtrædelsesformer er sværere at se forbi, end andre er. Det betyder *altid*, du tænker, tilgivelse må være begrænset. Og du har fastsat et mål om delvis benådning og en begrænset undslippelse fra skyld for *dig*. Hvad kan dette være undtagen en falsk tilgivelse af dig selv og alle og enhver, der synes adskilt fra dig?

30.76 Det må være sandt, miraklet kan helbrede *alle* former for sygdom, eller det kan ikke helbrede. Dets formål kan ikke være at bedømme, hvilke former er virkelige, og hvilke fremtrædelsesformer er sande. Hvis én fremtrædelsesform må forblive adskilt fra helbredelse, må én illusion være del af sandhed. Og du kunne ikke undslippe al skyld, men kun nogle former af den. Du må tilgive Guds Søn *fuldstændigt*. Eller du vil beholde et billede af dig selv, der ikke er helt, og vil forblive bange for at kigge indeni og finde undslippelse fra enhver afgud der. Frelse hviler på tro, der *kan ikke* være nogle former for skyld, som du ikke kan tilgive. Og så kan der ikke være fremtrædelsesformer, der har erstattet sandheden om Guds Søn.

30.77 Se på din broder med villigheden til at se ham, som han er. Og hold ikke en del af ham udenfor din villighed til, at han bliver helbredt. At helbrede er at gøre hel. Og det, der er helt, kan ingen manglende dele have, der er blevet holdt udenfor. Tilgivelse hviler på at anerkende dette og at være glad for, der ikke kan være nogle former for sygdom, som miraklet må mangle magten til at helbrede.

30.78 Guds Søn er perfekt, eller han kan ikke *være* Guds Søn. Du vil heller ikke kende ham, hvis du tænker, han ikke fortjener undslippelsen fra skyld i *alle* dens former og *hele* dens konsekvens. Der er ingen anden måde at tænke på ham på end denne, hvis du ville vide sandheden om dig selv:

30.79 *Jeg takker dig, Fader, for din perfekte Søn,
Og i hans herlighed vil jeg se min egen.*

30.80 Her er det glædesfyldte udsagn, at der er ingen former for ondskab, der kan overvinde Guds Vilje - den glade anerkendelse, at det ikke er lykkedes skyld, ved dit ønske, at gøre illusioner virkelige. Og hvad er dette anden end en simpel erklæring om sandheden?

30.81 Se på din broder med dette håb i dig, og vil du forstå, han ikke kunne begå en fejl, der kunne ændre sandheden i ham. Det er ikke vanskeligt at overse fejltagelser, der ikke er blevet givet nogen virkning. Men det, du ser som havende magt til at lave en afgud ud af Guds Søn, vil du *ikke* benåde. For han er blevet et udskåret billede for dig og et tegn på død. Er *dette* din frelser? Tager hans Fader fejl af Sin Søn? Eller er *du* blevet bedraget angående ham, der er blevet givet dig til at helbrede, til *din* frelse og udfrielse?¹⁴

VIII. Den Nye Fortolkning

30.82 Ville Gud have overladt meningen med verden til din fortolkning? Hvis Han havde, *har* den ingen mening. For det kan ikke være, at mening ændrer sig konstant og dog er sand. Helligånden ser på verden som med ét formål, uforanderligt fastlagt. Og ingen situation kan påvirke dens mål, men må være i overensstemmelse med det. For kun hvis dens mål kunne ændre sig med enhver situation, kunne hver enkelt være åben for fortolkning, der er anderledes, hver gang du tænker på den. Du tilføjer et element i det manuskript, du skriver, for hvert minut på dagen, og alt det, der sker nu, betyder noget andet. Du fjerner et andet element, og enhver betydning skifter tilsvarende.

30.83 Hvad afspejler dine manuskripter andet end dine planer for det, dagen *burde* være? Og således bedømmer du katastrofe og succes, går fremad, trækker dig tilbage og gevinst og tab. Disse vurderinger bliver alle foretaget i overensstemmelse med de roller, manuskriptet tildeler. Den kendsgerning, de ingen mening har i sig selv, bliver demonstreret af den lethed, hvormed disse etiketter bliver ændret til andre domme, truffet om forskellige aspekter af oplevelse. Og når så ved at kigge tilbage, du tænker, du ser en anden betydning i den, der gik forud. Hvad har du virkelig gjort undtagent at vise, der *var* ingen mening der? Men du tildelte en mening i lyset af mål, der ændrer sig med enhver betydning, skiftende, når de ændrer sig.

30.84 Kun et konstant formål kan udstyre begivenheder med stabil betydning. Men det må give *én* betydning til dem alle. Hvis de bliver givet forskellige betydninger, må det være sådan, at de ikke afspejler andet end forskellige formål. Og dette er al den betydning, som de har. Kan *dette* være betydning? Kan forvirring være det, betydning betyder? Opfattelse kan ikke være i konstant forandring og tage højde for stabilitet i betydning noget som helst sted. Frygt er en aldrig berettiget dom. Dens tilstedeværelse har ingen anden betydning end at vise, du skrev et frygtsomt manuskript og er tilsvaende bange for det. Men ikke fordi den ting, du frygter, har skræmmende betydning i sig selv.

30.85 Et fælles *formål* er det eneste middel, hvormed opfattelse kan blive stabiliseret og én fortolkning givet til verden og alle oplevelser her. I dette fælles formål bliver én dom delt af alle og alt det, du ser. Du behøver ikke at dømme, for du har lært, én betydning er blevet givet alting, og du er glad for at se den overalt. Den kan ikke ændre sig, *fordi* du ville opfatte den overalt, uændret af omstændigheder. Og så *tilbyder* du den til alle begivenheder, og lader dem tilbyde dig stabilitet.

30.86 Undslippelse fra dom ligger simpelthen i dette - alle ting har kun et formål, som du deler med hele verden. Og intet i verden kan

være imod det, for det tilhører alt, ligesom det tilhører dig. I ét enkelt formål er afslutningen på alle idéer om ofring, der må antage et forskelligt formål for den, der vinder, og ham, der mister. Der kunne ingen tanke om ofring være adskilt fra denne idé. Og det er denne idé om forskellige mål, der får opfattelse til at skifte og betydning til at ændre sig. I ét forenet mål bliver dette umuligt, for jeres enighed får fortolkning til at stabilisere sig og vedvare.

30.87 Hvordan kan kommunikation virkelig blive fastlagt, så længe symbolerne, der bliver anvendt, betyder forskellige ting? Helligåndens mål giver én fortolkning, meningsfuld for dig og for din broder. Således kan du kommunikere med ham og han med dig. I symboler, som I begge kan forstå, bliver ofringen af betydningen ophævet. Al ofring indebærer tabet af din evne til at se forhold mellem begivenheder. Og kigget på adskilt, *har* de ingen mening. For der er intet lys, hvormed de kan blive set og forstået. De har intet formål. Og det, de er til, kan ikke blive set. I en hvilken som helst tanke om tab *er* der ingen mening. Ingen har været enige med dig om det, det betyder. Det er en del af et forvrænget manuskript, der ikke kan blive fortolket med mening. Det må for evigt være uforståeligt. Dette er ikke kommunikation. Dine mørke drømme er ikke andet end de meningsløse, isolerede manuskripter, du skriver i søvne. Kig ikke på adskilte drømme efter mening. Kun drømme om benådning kan blive delt. De betyder det samme for jer begge.

30.88 Fortolk ikke ud af ensomhed, for det, du ser, betyder intet. Det vil skifte i det, det står for, og du vil tro, verden er et usikkert sted, hvori du vandrer i fare og usikkerhed. Det er kun dine *fortolkninger*, der mangler stabilitet, for de er ikke på linje med det, du virkelig er. Dette er en tilstand så tilsyneladende utryg, at frygt *må* opstå. Fortsæt ikke således, mine brødre. Vi har *én* Fortolker. Og gennem Hans brug af symboler bliver vi sluttet sammen, så de betyder det samme for os alle. Vores fælles sprog lader os tale med alle vores brødre, og til at forstå sammen med dem, tilgivelse er blevet givet til os alle, og således kan vi kommunikere igen.

IX. Forandringsløs Virkelighed

30.89 Fremtrædelsesformer bedrager men kan blive ændret. Virkeligheden er forandringløs. Den bedrager ikke overhovedet, og hvis du fejler i at se hinsides fremtrædelsesformer, *bliver* du bedraget. For alting, du ser, vil ændre sig, og dog troede du det virkeligt før, og nu tænker du det virkeligt igen. Virkelighed bliver således reduceret til form og er i stand til forandring. Virkeligheden er forandringsløs. Det er dette, der gør den virkelig og holder den adskilt fra *alle*

fremtrædelsesform. Den må transcendere alle former for at være sig selv. Den *kan ikke* ændre sig.

30.90 Miraklet er midlet til at demonstrere, at alle fremtrædelsesformer kan ændre sig, fordi de *er* fremtrædelsesformer og ikke kan have den forandringsløshed virkelighed indebærer. Miraklet bekræfter frelse fra fremtrædelsesformer ved at *vise*, de kan ændre sig. Din broder har en forandringsløshed i sig hinsides både fremtræden og bedrag. Det bliver tilsløret af skiftende syn på ham, som du *opfatter* som hans virkelighed. Den lykkelige drøm om ham antager formen af fremtræden af hans perfekte helbred, hans perfekte frihed fra alle former for mangel og tryghed imod katastrofe af alle typer. Miraklet er bevis på, han ikke er bundet af tab eller lidelse i nogen som helst form, fordi det så let kan blive *ændret*. Dette demonstrerer, at det *aldrig* var virkeligt og ikke kunne stamme fra hans virkelighed. For den er forandringsløs og har ingen virkninger, som noget som helst i Himmelen eller på jorden nogensinde kunne ændre. Men fremtrædelsesformer bliver vist at være uvirkelige, *fordi* de ændrer sig.

30.91 Hvad er fristelse andet end et ønske om at gøre illusioner virkelige? Det synes ikke at være ønsket, at ingen virkelighed er sådan. Dog er det en påstand om, at nogle former for afguder har en magtfuld tiltrækning, der gør dem sværere at modstå end dem, du ikke *ønsker* skal have virkelighed. Så fristelse er intet andet end dette - en bøn om, miraklet ikke rører nogle drømme, men holder deres uvirkelighed tilsløret og giver dem virkelighed i stedet. Og Himmelen giver intet svar på bønnen, og miraklet kan heller ikke blive givet til dig til at helbrede fremtrædelsesformer, du ikke kan lide. Du har fastlagt *grænser*. Det, du beder om, *bliver* givet dig, men ikke af Gud, Der ingen grænser kender. Du har begrænset *dig selv*.

30.92 Virkelighed er forandringsløs. Mirakler viser kun det, du har indskudt mellem virkelighed og din bevidsthed, er uvirkeligt og ikke griber ind overhovedet. Omkostningerne ved troen, der må være nogle fremtrædelsesformer hinsides håbet om forandring, er, at miraklet ikke konsekvent kan komme fra dig. For du har bedt om, det bliver tilbageholdt fra magten til at helbrede alle drømme. Der er intet mirakel, du ikke kan få, når du *ønsker* helbredelse. Men der er intet mirakel, der kan gives dig, medmindre du ønsker det. Vælg det, du ville helbrede, og Han, Der giver alle mirakler, er ikke blevet givet frihed til at skænke Guds Søn sine gaver. Når han bliver fristet, fornægter han virkelighed. Og han bliver den villige slave af det, han valgte i stedet.

30.93 *Fordi* virkeligheden er forandringsløs, er et mirakel allerede der for at helbrede alle ting, der ændrer sig, og tilbyde dem til dig til at se

på i lykkelig form, blottet for frygt. Det vil blive givet dig til at se på din broder således. Men ikke så længe du ville have det anderledes i nogle henseender. For dette betyder ikke andet end, du ikke ville have ham helbredt og hel. Kristus i ham er perfekt. Er det dette, at du vil kigge på? Så lad der ikke være nogen drømme om ham, som du foretrækker frem for at se dette. Og du vil se Kristus i ham, fordi du *lod* Ham komme til dig. Og når Han har vist Sig for dig, vil du være sikker på, at du er som Ham, for Han er det ændringsløse i din broder og i dig.

30.94 Dette vil du kigge på, når du beslutter, der ikke er én fremtrædelsesform, du ville beholde i stedet for det, din broder virkelig er. Lad ingen fristelse til at foretrække en drøm tillade usikkerhed at træde ind her. Bliv ikke skyldig og bange, når du bliver fristet af en drøm om det, han er. Men giv den ikke magt til at erstatte det forandringsløse i ham i dit syn på ham. Der er ingen falske fremtrædelsesformer, der vil andet end falme bort, hvis du anmoder om et mirakel i stedet. Der er ingen smerte, hvorfra han ikke bliver fri, hvis du kun ville have ham til at være det, han er. Hvorfor skulle du frygte at se Kristus i ham? Du skuer kun *dit Selv* i det, du ser. Efterhånden, som han bliver helbredt, bliver du gjort fri af skyld, for hans fremtrædelsesform *er* din egen for dig.

Kapitel Enogtrediv:

Frelsens Enkelhed

I. Introduktion

31.1 Hvor enkel er frelse! Alt, den siger, er, det, der aldrig var sandt, er ikke sandt nu og vil aldrig blive det. Det umulige er ikke sket og kan ingen virkninger have. Og det er det hele. Kan dette være svært at lære for nogen som helst, der *ønsker*, det skal være sandt? Kun uvillighed til at lære det, kunne gøre en så let lektion vanskelig. Hvor svært er det at se, at det, der er falsk, ikke kan være sandt, og det, der er sandt, ikke kan være falsk? Du kan ikke længere sige, at du ikke oplever forskelle i falskt og sandt. Du er blevet fortalt nøjagtigt, hvordan du skelner det ene fra det andet, og præcist, hvad du skal gøre, hvis du bliver forvirret. Hvorfor fortsætter du så med ikke at lære sådanne enkle ting?

31.2 Der *er* en grund. Men bland ikke de enkle ting, frelse beder dig lære, sammen med vanskeligheder. Den underviser kun i det meget indlysende. Den går videre fra én tydelig lektion til den næste i lette trin, der blidt fører dig fra den ene til den anden uden belastning overhovedet. Dette kan ikke være forvirrende, dog *er* du forvirret. For på en eller anden måde tror du, at det, der er fuldstændigt forvirret, er

lettere at lære og forstå. Det, I har lært jer selv, er en så gigantisk indlæringspræstation, det er virkelig utroligt. Men I gennemførte det, fordi I ønskede det og holdt ikke pause i jeres flid for at bedømme, om det var svært at lære eller for kompliceret til at begribe.

31.3 Ingen, der forstår det, du har lært, hvor omhyggeligt du har lært det, og de smerter, du gennemgik for at praktisere og gentage lektioner uendeligt i enhver form, du kunne forestille dig dem, kunne nogensinde betvivle magten i din indlæringsevne. Der er ingen større magt i verden. Verden blev lavet af den og afhænger selv nu ikke af noget andet. De lektioner, I har undervist jer selv i, er blevet så overindlært og fikseret, de rejser sig som tunge gardiner for at tilsløre det enkle og det indlysende. Sig ikke, du ikke kan lære *dem*. For din magt til at lære er stærk nok til at undervise dig i, at din vilje ikke er din egen, dine tanker ikke tilhører dig, og selv du er en eller anden anden.

31.4 Hvem kunne fastholde, at lektioner såsom disse er lette? Dog har du lært mere end dette. Du har fortsat med at tage ethvert skridt, ligegyldigt hvor vanskeligt, uden klage, indtil en verden blev bygget, der passede dig. Og enhver lektion, der udgør verden, opstår fra den første indlæringspræstation – af en så enorm størrelsesorden, Helligåndens Stemme synes lille og stille foran dens omfang. Verden begyndte med én mærkelig lektion, der var magtfuld nok til at gøre Gud glemt og Hans Søn en fremmed for sig selv i eksil fra hjemmet, hvor Gud selv fastlagde Ham. I, der har lært jer selv, Guds Søn er skyldig, sig ikke, at I ikke kan lære de enkle ting, frøse lærer jer!

31.5 Indlæring er en evne, I lavede og gav jer selv. Den blev ikke lavet for at udføre Guds Vilje, men for at opretholde et ønske om, at Den kunne blive modsat sig, og at en vilje adskilt fra Den var endnu mere virkelig end Den. Og dette har indlæring søgt at demonstrere, og du har lært det, den blev lavet til at undervise i. Nu står din ældgamle overindlæring ubøjelig foran sandhedens Stemme og underviser dig i, at Dens lektioner ikke er sande, for svære at lære, for svære at se og for modsat det, der virkelig er sandt. Dog *vil* du lære dem, for deres indlæring er det eneste formål med din indlæringsevne, Helligånden ser i hele verden. Hans enkle lektioner i tilgivelse har en magt, der er mægtigere end din, fordi de kalder fra Gud og fra dit Selv på dig.

31.6 Er dette en *lille* Stemme, så lille og stille, Den ikke kan rejse sig over den sanseløse støj fra lyde, der ingen mening har? Gud ville ikke, Hans Søn glemmer Ham. Og magten i Hans Vilje er i Stemmen, der taler for Ham. Hvilken lektion vil du lære? Hvilket udkomme er uundgåeligt, sikkert som Gud, og langt hinsides al tvivl og alle spørgsmål? Kan det være, din lille indlæring, mærkelig i udkommet og

utrolig i vanskeligheder, vil modstå de enkle lektioner, der bliver undervist dig i ethvert øjeblik af hver dag, siden tid begyndte og indlæringen var blevet lavet?

31.7 Der er kun lektioner at lære. Hver har sit udkomme i en forskellig verden. Og hver enkelt verden følger helt sikkert fra sin kilde. Det sikre resultat af lektionen, at Guds Søn er skyldig, er den verden, du ser. Det *er* en verden af rædsel og fortvivlelse. Der er heller ikke håb om lykke i den. Der er ingen plan for tryghed, du kan lave, der nogensinde vil lykkes. Der er ingen glæde, som du kan søge efter her og håbe at finde. Dog, dette er ikke det eneste udkomme, som din indlæring kan frembringe. Hvor meget du end måske har overindlært din valgte opgave, er den lektion, der afspejler Guds kærlighed, stadig stærkere. Og du *vil* lære, Guds Søn er uskyldig, og se en anden verden.

31.8 Udkommet af lektionen, at Guds Søn er skyldfri, er en verden, hvori der ingen frygt er, og alt er oplyst af håb og funkler med en blid venlighed. Intet kalder på dig med andet end en blød tiltrækning for at blive din ven og lade det slutte sig sammen med dig. Og aldrig forbliver en kalden uhørt, misforstået, heller ikke efterladt ubesvaret på det selvsamme tungemål, hvormed kaldet blevet foretaget. Og du vil forstå, at det var denne kalden, som alle og enhver og alting indeni verden *altid* har foretaget sig, men du havde ikke opfattet den, som den var. Og nu ser du, at du tog fejl. Du var blevet bedraget af former, kaldet var skjult i. Og så hørte du det ikke og havde mistet en ven, der altid ønskede at være del af dig. Den bløde, evige kalden på hver del af det hele af Guds skabelse bliver hørt over hele den verden, denne anden lektion bringer.

31.9 Der er ingen levende ting, der ikke deler den universelle vilje, at den ville være hel, og at du ikke efterlader dens kalden uhørt. Uden dit svar bliver den overladt til at dø, ligesom den bliver frelst fra døden, når du har hørt dens kalden som den ældgamle kalden til liv og har forstået, at den ikke er andet end din egen. Kristus i dig husker Gud med al den sikkerhed, hvormed Han kender Hans kærlighed. Men kun hvis Hans Søn er uskyldig, kan Han være kærlighed. For Gud ville bestemt være frygt, hvis Han, som Han skabte uskyldig, kunne være en slave af skyld. Guds perfekte Søn husker sin skabelse. Men i skyld har Han glemt det, Han virkelig er.

31.10 Frygt for Gud følger lige så sikkert fra lektionen, at Hans Søn er skyldig, ligesom Guds kærlighed må blive husket, når han lærer sin uskyld. For had må være fader til frygt og se på dens fader som på sig selv. Hvor du tager fejl, der fejler i at høre kaldet, der ekkkoer forbi ethvert tilsyneladende kald på død, der synger bag ethvert morderisk angreb og bønfalder om, at kærlighed genopretter den døende verden!

Du forstår ikke, Hvem der kalder på dig hinsides hver enkelt form for had, hvert enkelt kalden på krig. Dog vil du genkende Ham efterhånden, som du giver Ham svar på det sprog, som Han kalder med. Han vil dukke op, når du har svaret Ham, og du vil i Ham vide, at Gud *er* kærlighed.

31.11 Hvad er fristelse andet end et ønske om at foretage den forkerte beslutning om det, du ville lære, og få et udkomme, som du ikke ønsker? Den er en erkendelsen af, at den er en uønsket sindstilstand, der bliver det middel, hvormed valget bliver genvurderet; et andet udkomme set som foretrukket. Du bliver bedraget, hvis du tror, du ønsker katastrofe og uenighed og smerte. Hør ikke kaldet på dette indeni dig selv. Men lyt hellere til det dybere kald, der appellerer til fred og glæde, hinsides det. Og hele verden vil *give* dig glæde og fred. For som du hører, svarer du. Og se! Dit svar er beviset på det, du lærte. Dets udkomme er den verden, du ser på.

31.12 Lad os være stille et øjeblik og glemme alle ting, vi nogensinde lærte, alle tanker, vi havde, og enhver forudgående opfattelse, som vi rummer om det, ting betyder, og det deres formål er. Lad os ikke huske vores egne idéer om det, verden er til. Vi ved det ikke. Lad ethvert billede, rummet af alle og enhver blive løsnet fra vores sind og fejlet bort. Vær uskyldig i at dømme, uopmærksom på nogen som helst tanker om ondt eller om godt, der nogensinde har krydset dit sind om nogen som helst. Nu kender vi ham ikke. Men du *er* fri til at lære om ham og lære af ham på ny. Nu er han født igen for dig, og du bliver født igen for ham uden fortiden, der dømte ham til at dø, og du med ham. Nu er han fri til at leve, ligesom du er fri, fordi en ældgammel indlæring døde og efterlod en sted for sandhed til at blive genfødt.

II. Illusionen om en Fjende

31.13 En gammel lektion bliver ikke overvundet ved at modsætte sig den nye og den gamle. Den bliver ikke besejret, så sandheden bliver kendt, eller kæmpet imod for at tabe til sandheds tiltrækning. Der er intet slag, der må blive forberedt, ingen tid til at blive brugt, og ingen planer, der behøver at blive lagt for at bringe det nye ind. Der *er* en ældgammel kamp, ført *mod* sandheden, men sandheden reagerer ikke. Hvem kunne blive såret i sådan en krig, medmindre han sårer sig selv? Han har ingen fjende i sandhed. Og kan han blive angrebet af drømme?

31.14 Lad os genvurdere det igen, der synes at stå mellem dig og sandheden om det, du er. For der er trin i dets opgivelse. Det første er en beslutning, som *du* foretager. Men bagefter bliver sandheden *givet*

dig. Du ville *fastlægge* sandhed. Og efter dit ønske opsætter du to valg, der skal foretages hver gang, du tænker, du må beslutte dig for noget som helst. Ingen af dem er sande. De er heller ikke forskellige. Dog må vi se på dem begge, før du kan kigge forbi dem til det ene alternativ, der *er* et andet valg. Men ikke i drømme, du lavede, så dette muligvis blev skjult for dig.

31.15 Det, *du* ville vælge mellem, er ikke et valg og giver ikke andet end illusionen om, at det er frit, for det vil have ét udkomme begge veje. Således er det virkelig ikke et valg overhovedet. Lederen og følgeren dukker frem som adskilte roller, hver især tilsyneladende besiddende fordele, I ikke ville ønske at miste. Så i deres sammensmeltning ser der ud til at være håb om tilfredshed og fred. I ser jer selv adskilt i begge disse roller, for evigt splittet mellem de to. Og enhver ven eller fjende bliver et middel til at hjælpe dig med at redde dig selv fra dette.

31.16 Måske kalder du det kærlighed. Måske tænker du, at det er berettiget mord omsider. Du hader den, du gav lederens rolle, når du ville have den, og du hader også, at han ikke antager den somme tider, du ønsker lade følgeren i dig opstå og give lederskabets rolle væk. Og det er dette, du lavede din broder *til* og lærte at tænke, at dette *er* hans formål. Medmindre han tjener det, har han ikke udført den funktion, der blev givet ham af dig. Og dermed fortjener han døden, fordi han intet formål og ingen nytte har for dig.

31.17 Og hvad med ham? Hvad ønsker han at få fra dig? Hvad kunne han ønske andet end det, du ønsker fra ham? Heri er livet lige så let som døden, for det, du vælger, vælger du lige så godt for ham. To kald laver du til ham, ligesom han til dig. Mellem *disse* to *er* valg, fordi der fra dem *er* et forskelligt udkomme. Hvis han er lederen eller følgeren for dig, betyder det ikke noget, for du har valgt død. Men hvis han kalder på død eller kalder på liv, på had eller på tilgivelse og på hjælp, er det ikke det samme i udkomme. Hør det ene, og du er adskilt fra ham og er fortabt. Men hør det andet, og du slutter dig sammen med ham, og i dit svar bliver frelse fundet. Den stemme, du hører i ham er ikke andet end din egen. Hvad beder han dig om? Og hør godt efter! For han beder om det, der kommer til dig, fordi du ser et billede af *dig selv* og hører *din* stemme bede om det, du ønsker.

31.18 Før du svarer, hold pause for at tænke på dette:

31.19 *Svaret, som jeg giver min broder, er
Det jeg beder om. Og det jeg lærer
Om ham er det, jeg lærer om mig selv.*

31.20 Lad os så vente et øjeblik og være stille og glemme alting, vi troede, vi hørte, og huske hvor meget, vi ikke ved. Denne broder hverken fører eller følger os, men går ved siden af os på den selvsamme vej. Han er ligesom os, så nær eller langt væk fra det, vi ønsker, som vi vil lade ham være. Vi får ingen gevinster, han ikke får sammen med os, og vi falder tilbage, hvis han ikke går fremad. Tag ikke hans hånd i vrede, men i kærlighed, for i hans fremgang tæller du din egen. Og vi går adskilt langs vejen, medmindre du holder ham trygt ved din side.

31.21 Fordi han er din lige i Guds kærlighed, vil du blive frelst fra alle fremtrædelsesformer og svare Kristus, Der kalder på dig. Vær stille og lyt. Tænk ikke ældgamle tanker. Glem de dystre lektioner, som du lærte om denne Søn af Gud, der kalder på dig. Kristus kalder på alle med ligelig ømhed, ser ingen ledere og ingen følgere og hører kun ét svar til dem alle. Fordi Han hører én stemme, kan Han ikke høre et andet svar end det, Han gav, da Gud udnævnte Ham til sin eneste Søn.

31.22 Vær meget stille et øjeblik. Kom uden alle tanker om det, du nogensinde har lært før, og læg alle billeder, du lavede, til side. Det gamle vil falde væk foran det nye uden din modstand eller hensigt. Der vil ingen angreb være på de ting, du tænkte var dyrebare og med behov for omsorg. Der vil ingen angreb være på dit ønske om at høre et kald, der aldrig blev foretaget. Intet vil såre dig på dette hellige sted, hvortil du kommer for at lytte lydløst og lære sandheden om det, du virkelig ønsker. Ikke mere end dette vil du blive bedt om at lære. Men efterhånden, som du hører det, vil du forstå, du kun behøver at komme væk uden de tanker, du ikke ønskede, og som aldrig var sande.

31.23 Tilgiv din broder for alle fremtrædelsesformer, der ikke er andet end gamle lektioner, som du har lært dig selv om syndigheden i *dig*. Hør ikke andet end hans kald på barmhjertighed og frigivelse fra alle de skræmmende billeder, han rummer af det, han er, og af det, du må være. Han er bange for at vandre med dig og tænker måske, at en smule bagved, en smule foran, ville være et mere sikkert sted for ham at være. Kan *du* gøre fremskridt, hvis du tænker det samme og kun går videre, når han ville træde tilbage og falde tilbage, når han ville gå fremad? For så glemmer du rejsens mål, der ikke er andet end at beslutte at vandre sammen *med* ham, så hverken føre an eller følge. Således er det en ej, I går *sammen*, ikke alene. Og i dette valg bliver udkommet af indlæring forandret, for Kristus bliver genfødt til jer begge.

31.24 Et øjeblik tilbragt uden dine gamle idéer om, hvem din mægtigee ledsager er, og det, han *burde* bede om, vil være nok til at lade dette ske. Og du vil forstå, at hans formål er det samme som dit.

Han beder om det, *du* ønsker og behøver, ligesom dig. Det tager måske en forskellig form i ham, men det er ikke formen, du svarer på. Han beder, og du modtager, for I er kun kommet med ét formål - at I begge kan lære, I elsker hinanden med en broders kærlighed. Og som en broder, må hans Fader være den samme som din, eftersom han er ligesom dig selv.

31.25 Sammen bliver jeres fælles arv husket og accepteret af jer begge. Alene bliver den fornægtet af jer begge. Er det ikke tydeligt, at medens du stadigt insisterer på at lede eller følge, tænker du, at du går alene uden nogen ved din side? Dette er vejen til intetsteds, for lyset kan ikke blive givet, mens du vandrer alene, og så kan du ikke se, hvilken vej du går. Og således er der forvirring og en følelse af endeløs tvivl, når du vakler frem og tilbage i mørket og alene. Dog er disse ikke andet end fremtrædelsesformer af det, rejsen er, og hvordan den små blive foretaget. For ved siden af dig er Æn, Der holder lyset foran dig, så at hvert skridt bliver taget med sikkerhed og vished om vejen. Et blind for øjnene kan bestemt tilsløre dit syn, men kan ikke få vejen selv til at blive mørk. Og Han, der rejser med dig, *har* lyset.

III. De Selvanklagede

31.26 Kun de selvanklagede fordømmer. Når du forbereder dig på at foretage et valg, der vil resultere i forskellige udkommer, er der først en ting, der må blive overindlært. Den må blive en besvarelsesvane så typisk for alting, du gør, at den bliver dit første svar på al fristelse og på enhver situation, der opstår. Lær denne, og lær den godt, for det er her en forsinkelse af lykke bliver forkortet med en tidsspan, du ikke kan forestille dig. Du hader aldrig din broder for hans synder, men *kun* for dine egen. Uanset hvilken form hans synder ser ud til at antage, skjuler de kun den kendsgerning, at du er overbevist om, de er dine og derfor fortjener et "retfærdigt" angreb.

31.27 Hvorfor skulle hans synder *være* synder, hvis du ikke var overbevist om, de ikke kunne blive tilgivet i dig? Hvorfor er de virkelige i ham, hvis du ikke var overbevist om, at de er din virkelighed? Og hvorfor angriber du dem overalt, medmindre du hader dig selv? Er *du* en synd? Du svarer "ja", når som helst du angriber, for med angreb hævder du, at du er skyldig og må give, som du fortjener. Og hvad kan du fortjene andet end det, du *er*? Hvis du ikke var overbevist om, at du fortjente angreb, ville det aldrig forekomme, at du giver angreb til nogen som helst andre overhovedet. Hvorfor skulle du? Hvad ville gevinsten være for dig? Hvad kan resultatet blive, som du ville *ønske*? Og hvordan kunne mord bringe dig fordel?

31.28 Synder er i kroppe. De bliver ikke opfattet i sind. De bliver ikke set som formål, men handlinger gør. Kroppe handler, og sind gør ikke. Og derfor må kroppen være skyld i det, den gør. Den bliver ikke set som at være en passiv ting, adlydende dine kommandoer uden at gøre noget af sig selv overhovedet. Hvis du er synd, *er* du en krop, for sindet handler ikke. Og formålet må være i kroppen, ikke sindet. Kroppen må handle på egen hånd og motivere sig selv. Hvis du er synd, låser du sindet inde i kroppen, og du giver dets formål til dets fængselshus, der handler i stedet for det. En fangevogter følger ikke ordre, men *påtvinger* fangen ordre.

31.29 Dog er *kroppen* fange og *ikke* sindet. Kroppen tænker ingen tanker. Den har ingen magt til at lære, at benåde heller ikke slavebinde. Den giver ingen ordre, som sindet behøver at tjene og sætter heller ingen betingelser, som det må adlyde. Den holder ikke andet end det villige sind, der ville opholde sig i den, i fængsel. Den bliver syg ved det sinds befaling, der ville være dens fange. Og den bliver gammel og dør, fordi sindet er sygt indeni det selv. Indlæring er alt, hvad der forårsager forandring. Og således kunne kroppen, hvor ingen indlæring kan forekomme, aldrig ændre sig, medmindre sindet foretrækker, kroppen ændrer sig i dens fremtrædelsesform for at passe til det formål, sindet har givet. For det *kan* lære, og *der* bliver alle ændringer lavet.

31.30 Det sind, der tænker, det er en synd, har kun ét formål - at kroppen skal være syndens kilde og holde det i det fængselshus, det valgte, og vogte over det og holde det selv i skak, en sovende fange af de snerrende hunde af had og ondskab, af sygdom og angreb, af smerte og alder, af sorg og lidelse. Her bliver tankerne om ofring bevaret, for her hersker skyld og beordrer, at verden skal være som den selv - et sted, hvor ingenting kan finde barmhjertighed eller overleve frygtens hærgen undtagen i mord og i død. For her bliver du gjort til synd, og synd kan ikke opholde sig i de glade og de frie, for de er fjender, som synd må dræbe. I døden blive synd bevaret, og de, der tænker, at de er synd, mål dø for det, de tror, de er.

31.31 Lad os være glade for, du *vil* se det, du er overbevist om, og at det er blevet givet dig at *ændre* det, du er overbevist om. Kroppen vil ikke andet end følge. Den kan aldrig lede dig, hvor du ikke ville være. Den vogter ikke over ikke din søvn og forstyrrer heller ikke din opvågning. Befri din krop fra fængsling, og du vil ikke se nogen som fange af det, du er undsluppet. Du vil ikke ønske at holde dine udvalgte fjender i skyld og heller ikke holde dem i lænker til illusionen om en skiftende kærlighed, du tænker, er venner.

31.32 De uskyldige løslader i taknemmelighed over *deres* løsladelse. Og det, de ser, opretholder deres frihed fra fængsling og død. Åbn dit sind for forandring, og der vil ingen ældgammel straf være, afkrævet af din broder *eller* dig selv. For Gud har sagt, der er intet offer, der kan blive bedt om; der *er* intet offer, der kan blive foretaget.

IV. Det Virkelige Alternativ

31.33 Der er en tendens til at tro, at verden kan tilbyde trøst og undslippelse fra problemer, som dens formål er at *beholde*. Hvorfor skulle dette være sådan? Fordi den er et sted, hvor valg blandt illusioner synes at være det *eneste* valg. Og du har kontrol over dine valgs udkomme. Således tænker du, for indenfor det smalle bånd fra fødsel til død bliver der givet dig lidt tid til at bruge til dig alene, en tid, hvor alle og enhver er i konflikt med dig, men du kan vælge, hvilken vej, der fører dig ud af konflikt og væk fra vanskeligheder, der bekymrer dig ikke. Dog *er* de din bekymring. Hvordan kan du så undslippe dem ved at efterlade dem? Det, der må gå med dig, tager du med dig, uanset hvilken vej du vælger at vandre langs.

31.34 *Virkeligt* valg er ingen illusion. Men verden har ingen at tilbyde. Alle dens veje fører ikke til andet end til skuffelse, intethed og død. Der *er* ingen valg i dens alternativer. Søg ikke undslippelse fra problemer her. Verden blev lavet, så problemer ikke kunne blive undsluppet. Bliv ikke bedraget af alle de forskellige navne, dens veje er blevet givet. De har kun et mål. Og hver af dem er ikke andet end midlet til at opnå det mål, for det er her, alle detn veje vil føre hen, uanset hvor forskellige de synes at begynde, uanset hvor forskelligt de ser ud til at gå hen. Deres ende er sikker, for der er intet valg blandt dem. De vil alle sammen føre til død. På nogle rejser er du munter et stykke tid, før dysterheden træder ind. Og på nogle bliver tornene mærket med det samme. Valget er ikke, *hvad* vil enden være, men *hvornår* den kommer.

31.35 Der er ikke noget valg, hvor enhver ende er sikker. Måske ville du foretrække at prøve dem alle, før du virkeligt lærer, de er kun én. De veje, denne verden kan tilbyde, ser ud til at være ganske store i antal, men tiden må komme, hvor alle og enhver begynder at se, hvor lig de er hinanden. Mænd er døde af at se dette, fordi de ingen vej så, undtagent de stier verden tilbød. Og ved at lære, de førte intetsteds, mistede de deres håb. Og dog var dette den tid, de kunne have lært deres største lektion. Alle må nå dette punkt og gå hinsides det. Det er bestemt sandt, at der overhovedet intet valg er indeni verden. Men dette er ikke lektionen i sig selv. Lektionen har et formål, og i *dette* kommer du til at forstå, hvad det er *til*.

31.36 Hvorfor ville du søge at prøve en anden vej, en anden person eller et andet sted, når du har lært måden, lektionen begynder på, men endnu ikke opfatter det, den er til? Dens formål er svaret på den søgen, som alle må gennemføre, der stadig er overbevist om, at der er et andet svar at finde. Lær nu, uden fortvivlelse, der er ingen håb om svar i verden. Men bedøm ikke lektionen, der kun er *begyndt* med dette. Søg ikke en anden vejviser i verden, der synes at pege på endnu en vej. Kig ikke længere efter håb, hvor der ingen er. Gør din indlæring hurtig *nu*, og forstå du kun spilder tid, medmindre du går hinsides det, du har lært til det, der endnu er at lære. For fra dette laveste punkt vil indlæring føre til højder af lykke, hvori du ser formålet med lektionen skinne klart og perfekt indenfor dit indlæringsgreb.

31.37 Hvem ville være villig til at blive vendt væk fra alle verdens veje, medmindre han forstod deres virkelige formålsløshed? Er det ikke nødvendigt, at han begynder med dette for at søge en anden vej i stedet? For mens han ser et valg, hvor der ingen er, hvilken beslutningsmagt kan han bruge? Den mægtigste frigørelse af magt må begynde med at lære, hvor den virkelig har et *brug*. Og hvilken beslutning har magt, hvis den bliver anvendt i situationer uden valg?

31.38 At lære, at verden kun kan tilbyde ét valg, uanset hvilken form det måtte have, er begyndelsen på accept af, at der er et virkeligt alternativ i stedet. At kæmpe imod dette trin er at besejre dit formål her. Du kom ikke for at lære at finde en vej, verden ikke rummer. Søgningen efter forskellige veje i verden er ikke andet end søgningen efter forskellige former for sandhed. Og dette ville *forhindre* sandheden i at blive nået.

31.39 Tænk ikke, at lykke nogensinde bliver fundet ved at følge en vej *væk* fra den. Dette giver ingen mening og *kan ikke* være vejen. Til dig, der synes at finde dette kursus for svært at lære, lad mig gentage, at for at nå et mål må du bevæge dig fremad i dets retning, *ikke* væk fra det. Og hver vej, der fører den anden vej, vil ikke fremme formålet i at blive fundet. Hvis *dette* er vanskeligt at forstå, så *er* dette kursus umuligt at lære. Men først da. For ellers er det en enkel undevisning i det åbenlyse.

31.40 Der *er* et valg, som du har magt til at foretage, når du har set de virkelige alternativer. Indtil dette punkt er nået, *har* du ingen valg, og du kan kun beslutte, hvordan du ville vælge endnu bedre at bedrage dig selv igen. Dette kursus forsøger at undervise i intet mere end, at beslutningsmagten ikke kan ligge i at vælge forskellige former af det der stadig er den *samme* illusion og den *samme* fejltagelse. Alle valg i verden afhænger af dette - du vælger mellem din broder og dig selv, og

du vil vinde så meget, som han vil tabe, og det, du mister er det, der bliver givet ham. Hvor aldeles i modsætning til sandhed er dette, når lektionens formål er at undervise i, at det, din broder mister, har *du* mistet, og det han vinder, er det, der bliver givet *dig*.

31.41 Han har ikke forladt Sine Tanker! Men du glemte Hans Tilstedeværelse og huskede ikke Hans Kærlighed. Ingen vej i verden kan føre til Ham, og intet verdenslig mål er et med Hans. Hvilken vej i hele verden vil føre indad, når hver vej blev lavet for at adskille rejsen fra det formål, den *må* have, medmindre den ikke er bygget til andet en forgæves vandring? Alle veje, der fører væk fra det, du er, vil føre dig til forvirring og fortvivlelse. Dog har Han aldrig efterladt Sine Tanker til at dø uden deres Kilde for evigt i dem selv. Han har ikke forladt Sine Tanker! Han kunne ikke mere skilles fra dem, end de kunne holde Ham ude. I enhed med Ham opholder de sig, og i deres Ænhed bliver begge holdt komplette.

31.42 Der *er* ingen vej, der fører væk fra Ham. En rejse fra *dig selv* eksisterer ikke. Hvor tåbeligt og sindssygt det er at tænke, at der kunne være en vej med sådan et mål! Hvor kunne den føre hen? Og hvordan kunne du fås til at rejse på den og vandre der uden din egen virkelighed som ét med dig? Tilgiv dig selv dit vanvid, og glem alle meningsløse rejser og alle målløse mål. De har ingen mening. Du kan ikke undslippe fra det, du er. For Gud *er* barmhjertig og lod ikke Sin Søn forlade Ham. For det Han er, vær taknemmelig, for i det er din undslippelse fra vanvid og fra død. Intet andet sted end hvor Han er, kan *du* blive fundet. Der *er* ingen sti, der ikke fører til Ham.

V. Selvopfattelse Versus Selv

31.43 Verdens indlæring er bygget på et begreb om selvet, tilpasset verdens virkelighed. Det passer godt til den. For dette et billede er, der passer en verden af skygger og illusioner. Her vandrer det hjemmefant, hvor det, det ser, er ét med det. Opbygningen af et begreb om selvet er den indlæring, verden er *til*. Dette er dens formål - at du kommer uden et selv og laver et efterhånden, som du går fremad. Og på det tidspunkt, du når "modenhed", har du perfektioneret det til at møde verden på lige vilkår, ét med dens krav.

31.44 Et *begreb* om selvet er lavet af *dig*. Det bærer ingen lighed med dig selv overhovedet. Det er en afgud, lavet til at tage pladsen i din virkelighed som Guds Søn. Begrebet om selvet, verdenen ville undervise i, er ikke den ting, det fremstår som at være. For det er lavet til at tjene to formål, men kun et af disse kan sindet anerkende. Det første præsenterer uskyldens ansigt, aspektet handlet *på*. Det er dette

ansigt, der smiler og charmerer og endog synes at elske. Det søger efter ledsagere, og det ser til tider med medlidenhed på lidelsen og tilbyder somme tider trøst. Det er overbevist om, at det er godt indeni en ond verden.

31.45 Dette aspekt kan blive vred, for verden er ond og er ikke i stand til at yde den kærlighed og det husly, som uskyld fortjener. Og så er dette ansigt ofte vådt af tårer over de uretfærdigheder, som verden giver dem, der ville være gavmilde og gode. Dette aspekt laver aldrig det første angreb. Men hver dag laver hundrede små ting, små angreb på dets uskyld, der provokerer det til irritation og til sidst får det til at åbne for at fornærme og mishandle.

31.46 Uskyldens ansigt, som begrebet om selv bærer så stolt, kan tåle angreb i selvforsvar, for er det ikke en velkendt kendsgerning, verden håndterer forsvarsløs uskyld med hårdhændethed? Ingen, der laver et billede af sig selv, udelader dette ansigt, for han har brug for det. Den anden side *ønsker* han ikke at se. Dog er det her verdens indlæring har fastsat sit syn, for det er her verdens "virkelighed" er fastsat for at sørge for, at afguder varer ved.

31.47 Nedenunder uskyldens ansigt er der en lektion om, at begrebet om selvet blev lavet til at undervise med. Det er en lektion i en frygtelig forskydning og en frygt så ødelæggende, at ansigtet, der smiler ovenover den, for evigt må se væk, så det ikke opfatter det forræderi, det skjuler. Lektionen underviser i dette: "Jeg er den ting, du lavede ud af mig, og efterhånden, som du ser på mig, står du fordømt på grund af det, jeg er." På dette begreb om selvet smiler verden med godkendelse, for den garanterer, verdens veje er trygt bevaret, og de, der går på dem, vil ikke undslippe.

31.48 Her er den centrale lektion, der sikrer, din broder bliver fordømt for evigt. For det, du er, er nu blevet hans synd. For dette er ingen tilgivelse mulig. Det, han gør, betyder ikke længere noget, for din anklagende finger peger på ham, urokkelig og dødbringende i dens mål. Den peger på dig ligeså, men dette bliver holdt stadigt dybere i tågerne under uskyldens ansigt. Og i disse indhyllede hvælvinger bliver alle hans synder og dine bevaret og opbevaret i mørke, hvor de ikke kan blive opfattet som fejl, hvilket lyset helt sikkert ville vise. Du kan hverken blive bebrejdet for det, du er, eller ændre de ting, det får dig til at gøre. Og I er hver især symbolet på jeres synder for hinanden, lydløst og dog med uophørlig uopsættelighed fordømmende jeres broder for den hadede ting, I er.

31.49 Begreber bliver lært. De er ikke naturlige. Adskilt fra indlæring, eksiterer de ikke. De bliver ikke givet, og de må blive lavet. Ikke ét af

dem er sande, og mange kommer fra feberfantasier, brændvarme af had og forvrængninger, født af frygt. Hvad er et begreb andet end en tanke, som ophavsmanden giver sin egen mening? Begreber opretholder verden. Men de kan ikke blive brugt til at demonstrere, verden er virkelig. For de er alle lavet indeni verden, født i dens skygge, vokset på dens måder og til sidst "modnet" i dens tanke. De er idéer om afguder, malet med verdens pensler, der ikke kan lave ét enkelt billede, der repræsenterer sandhed.

31.50 Et begreb om selvet er meningsløst, for ingen her kan se, hvad det er *til*, og kan derfor ikke forestille sig, hvad det *er*. Dog er al indlæring, som verden styrer, begyndt og endt med det ene formål at lære dig dette begreb om dig selv, så du vil vælge at følge denne verdens love og aldrig søge at gå ud hinsides dens veje og heller ikke anerkende den måde, du ser dig selv på. Nu må Helligånden finde en måde at hjælpe dig på til at se, dette begreb om selvet må blive ophævet, hvis nogen som helst fred i sindet skal kunne blive givet dig. Det kan heller ikke blive aflært undtagen af lektioner, målrettede til at undervise i, at du er noget *andet*. For ellers ville du blive bedt om at bytte det, du nu tror, med fuldstændigt tab af selv, og større rædsel ville opstå i dig.

31.51 Således er Helligåndens lektionsplaner arrangeret i lette trin, selv om der til tider kan være en vis mangel på lethed og en vis stress, er der ingen rystelser af det, der blev lært, men bare en genoversættelse af det, der synes at være beviset på dets vegne. Lad os overveje, hvilket bevis, der er for, at du er det, din broder lavede ud af dig. For selvom du endnu ikke opfatter, at dette er det, du tænker, har du helt sikkert lært på nuværende tidspunkt, at du *opfører* dig som om, det var. Reagerer han for *dig*? Og vidste han nøjagtigt, hvad der ville ske? Kunne han se din fremtid og ordinere den, inden den kom, hvad du skulle gøre under alle omstændigheder? Han må have lavet verden såvel som dig for at have sådan forhåndsviden om de kommende ting.

31.52 At du er det, din broder lavede ud af dig, synes højst usandsynligt. Selv hvis han gjorde det, hvem gav uskyldens ansigt til dig? Er dette *dit* bidrag? Hvem er så det "dig" der lavede det? Og hvem bliver bedraget af al din godhed og angriber den således? Lad os glemme begrebets tåbelighed og blot tænke på dette - der er to dele, i det, du selv tænker, du er. Hvis den ene blev frembragt af din broder, hvem var der til at lave den anden? Og for hvem må noget blive holdt skjult? Hvis verden er ond, er der stadig intet behov for at skjule det, *du* er lavet af. Hvem er der til at se? Og hvad andet end det, der bliver angrebet, kunne have *behov* for forsvar?

31.53 Måske er grunden til, at dette begreb må blive holdt i mørke, at i lyset er den, der ikke ville tro, det var sandt, *dig*. Og hvad ville ske med den verden, du kender, hvis alle dens understøtninger blev fjernet? Dit begreb om verden *afhænger* af dette begreb om selv. Og begge ville forsvinde, hvis et af dem nogensinde blev gjort til genstand for tvivl. Helligånden søger ikke at kaste dig ind i panik. Så Han spørger, om blot et *lille* spørgsmål måske kunne stilles.

31.54 Der er alternativer til den ting, som du må være. Du kan måske f.eks. være den ting, du valgte, at få din *broder* til at være. Dette skifter begrebet om selvet fra det, der er fuldstændigt passivt og giver i det mindste plads til aktivt valg og en eller anden anerkendelse af, at samspil må have været trådt ind. Der er en eller anden forståelse af, at du valgte for jer begge, og det, han repræsenterer, har betydning, der blev givet det af dig. Det viser også nogle glimtvis syn af opfattelsens lov, at det, du ser, afspejler tilstanden i *opfatterens* sind. Dog, hvem var det, der foretog udvælgningen først? Hvis du er det, du valgte din broder skulle være, var der alternativer at vælge imellem, og en eller anden må først have besluttet sig for at vælge det ene og give slip i de andre.

31.55 Selv om dette trin har gevinster, nærmer det sig endnu ikke et grundlæggende spørgsmål. Noget må være gået *forud* for disse begreber om selvet. Og noget må have foretaget den indlæring, der gav fik dem til at opstå. Dette kan heller ikke blive forklaret ud fra det ene eller det andet synspunkt. Hovedfordelen ved at skifte til det andet fra det første er, at *du* på en eller anden måde trådte ind i valget med din beslutning. Men denne gevinst bliver betalt med næsten lige så stort tab, for nu står *du* anklaget for at være skyld i det, din broder er. Og du må dele hans skyld, fordi du valgte den for ham i dit eget billede. Medens kun han var forræderisk før, må du nu blive fordømt sammen med ham.

31.56 Begrebet om selvet har altid været verdens store beskæftigelse. Og alle og enhver er overbevist om, at han må finde svaret på gåden om sig selv. Frelse kan blive set som intet mere end *undslippelsen* fra begreber. Den beskæftiger sig ikke med sindets indhold, men med den enkle erklæring, at det *tænker*. Og det, der kan tænke, har valg og *kan* blive vist, at forskellige tanker har forskellige konsekvenser. Så det kan lære, at alt det, det tænker, afspejler den dybe forvirring, som det føler for, hvordan det blev lavet, og hvad det er. Og vagt ser begrebet om selvet ud til at svare på det, det ikke ved.

31.57 Søg ikke dit Selv i symboler. Der kan ikke *være* noget begreb, der kan stå for det, du er. Hvad betyder det, hvilket begreb du accepterer, mens du opfatter et selv, der samspiller med det onde og

reagerer på modbydelige ting? Dit begreb om dig selv vil stadig forblive ganske meningsløst. Og du vil ikke opfatte, at du ikke kan samspile med andre end at dig selv. At se en skyldig verden er ikke andet end tegnet på, din indlæring er blevet vejledt af verden, og du beskuer den, som du ser dig selv. Begrebet om selvet favner alt det, du ser på, og intet er udenfor denne opfattelse. Hvis du kan blive såret af noget som helst, ser du et billede af dine hemmelige ønsker. Intet mere end dette. Og i din lidelse af nogen som helst slags ser du dit eget skjulte ønske om at dræbe.

31.58 Du vil lave mange begreber om selvet efterhånden, som indlæringen skrider frem. Hver enkelt viser forandringerne i dine egne forhold efterhånden, som din opfattelse af dig selv bliver forandret. Der vil være noget forvirring hver gang, der er skift, men vær du taknemmelig for, at verdens indlæring løsner sit greb om dit sind. Og vær du sikker og lykkelig i tilliden til, at den vil forsvinde omsider og forlade dit sind i fred. Anklagerens rolle vil dukke op mange steder og i de mange former. Og hver enkelt vil synes at anklage *dig*. Dog, vær ikke bange for, det ikke vil blive ophævet.

31.59 Verden kan ikke undervise i nogen billeder af dig, medmindre du *ønsker* at lære dem. Der vil komme et tidspunkt, hvor alle billeder er forsvundet, og du vil se, du ikke ved, hvad du er. Det er til dette uforseglede og åbne sind, at sandhed vender tilbage, uhindret og ubundet. Hvor begreberne om selvet er lagt af, bliver sandhed åbenbaret, nøjagtigt som den *er*. Når tvivl og spørgsmål er blevet rejst om ethvert begreb og blevet anerkendt som foretaget uden formodninger, der ville udholde lyset, så er sandheden ladet fri til at træde ind i sin helligdom, ren og fri for skyld. Der er ingen erklæring, som verden er mere bange for at høre end dette:

31.60 *Jeg kender ikke den ting, jeg er, og ved derfor ikke hvad jeg gør, hvor jeg er, eller hvordan at kigge på verden eller på mig selv.*

31.61 Dog, i denne indlæring bliver frelse født. Og det, du er, vil *fortælle* dig om Det Selv.

VI. Anerkender Ånden

31.62 Du ser kødet eller anerkender Ånden. Der er intet kompromis mellem de to. Hvis den ene er virkelig, må den anden være falsk, for det, der er virkeligt, fornægter dets modsætning. Der er ikke noget andet valg i syn end dette. Det, du beslutter i dette, afgør *alt*, hvad du ser og tænker er virkeligt og holder som sandt. På dette ene valg

afhænger hele din verden, for her har du fastlagt det, du er, som kød eller Ånd i din egen overbevisning. Hvis du vælger kød, vil du aldrig undslippe kroppen som din egen virkelighed, for du har valgt, at du *ønsker* det sådan. Men vælg Ånden, og hele Himmelen bøjer sig for at røre dine øjne og velsigne dit hellige syn, så du måske ikke kan se kødets verden mere undtagen for at helbrede og trøste og velsigne.

31.63 Frelse er ophævelse. Hvis du vælger at se kroppen, beskuer du en verden af adskillelse, ikke-forbundne ting og begivenheder, der ikke giver mening overhovedet. Denne her dukker op og forsvinder i døden; den der bliver dømt til lidelse og tab. Og ingen er nøjagtigt, som han var et øjeblik tidligere, og han vil heller ikke være den samme, som han nu er, et øjeblik senere. Hvem kunne have tillid, hvor så meget forandring bliver set, for hvem er værdig, hvis han ikke er andet end støv? Frelse er ophævelse af alt dette. Og bestandighed opstår i synet hos dem, hvis øjne frelse har frigivet fra at se på omkostningerne ved at beholde skyld, fordi de valgte at give slip i den i stedet.

31.64 Frelse beder dig ikke om at beskue Ånden og ikke opfatte kroppen. Den beder blot om, at dette skulle være dit *valg*. For du kan se kroppen uden hjælp, men ikke forstå, hvordan se en verden adskilt fra den. Det er din verden, frelse vil ophæve og lade dig se en anden verden, *dine* øjne aldrig kunne finde. Vær ikke bekymret for, hvordan dette nogensinde kunne være. Du forstår ikke, hvordan det, du ser, rejste sig for at møde dit syn. For hvis du gjorde det, ville det være væk. Uvidenhedens slør bliver trukket hen over det onde og det gode og må blive passeret, for at begge kan forsvinde, så at opfattelse ingen skjulesteder finder. Hvordan bliver dette gjort? Det bliver ikke gjort overhovedet. Hvad kunne der være indeni universet, som Gud skabte, der stadig må blive gjort?

31.65 Kun i hovmod kunne du forestille dig, at *du* må gøre vejen til Himmelen tydelig. Midlet er givet dig til at se den verden, der vil erstatte den, du lavede. Din vilje ske! I Himmelen som på jorden er dette for evigt sandt. Det gør ikke noget, hvor du er overbevist om, du er, og heller ikke det, du tænker, sandheden om dig selv virkelig må være. Det gør ingen forskel, hvad du kigger på, eller hvad du vælger at føle eller tænke eller ønske. For Gud Selv har sagt: "Din vilje ske." Og den *bliver* gjort mod dig i overensstemmelse hermed.

31.66 Du, der er overbevist om, at du kan vælge at se Guds Søn, som du ville have ham til at være, glem ikke, at intet begreb om dig selv vil stå imod sandheden om det, du er. At ophæve sandhed ville være umuligt. Men begreber er ikke vanskelige at ændre. *Ét* syn, klart set, der ikke passer til billedet, som det blev opfattet før, vil forandre verden for øjne, der lærer at se, fordi begrebet om *selvet* har ændret

sig. Er *du* usårlig? Så er verden harmløs i dit syn. Tilgiver *du*? Så er verden tilgivende, for du har tilgivet den dens overtrædelser, og så ser den på dig med øjne, der ser som dine. Er *du* en krop? Så bliver hele verden opfattet som forræderisk og ude på at dræbe.

31.67 Er du en Ånd, dødløs og uden løftet om fordærvelse og syndens plet på dig? Så bliver verden set som stabil, fuldt ud værdig til din tillid; et lykkeligt sted at hvile i et stykke tid, hvor intet behøver at blive frygtet, men kun elsket. Hvem er uvelkommen for den venlige af hjertet? Og hvad kunne såre den sandt uskyldige? Din vilje bliver gjort, du hellige barn af Gud. Det gør ikke noget, om du tænker, du er på jorden eller i Himmelen. Det, din Fader vil for dig, kan aldrig forandre sig. Sandheden i dig forbliver lige så strålende som en stjerne, så ren som lys, så uskyldig som Kærlighed selv. Og du *er* værdig til, at din vilje bliver gjort!

VII. Frelserens Syn

31.68 Indlæring er forandring. Frelse søger ikke at bruge et middel endnu for fremmed for din tænkning til at være en hjælp og heller ikke at foretage den slags forandringer, du ikke kunne genkende. Begreber er nødvendige, mens opfattelsen varer, og at *ændre* begreber er frelsens opgave. For den må handle i kontraster, ikke i sandhed, som ikke har nogen modsætning og ikke kan ændre sig. I denne verdens begreber er den skyldige "dårlig". den "gode" er uskyldig. Og ingen her rummer andet end et begreb om sig selv, hvori han tæller det "gode" for at benåde sig for det "dårlige". Han har heller ikke tillid til det "gode" i nogen som helst og tror, at det "dårlige" må lure bag ved. Dette begreb understreger forræderi, og tillid bliver umulig. Det kunne heller ikke forandre sig, mens du opfatter det "dårlige" i *dig*.

31.69 Du kunne ikke *anerkende* dine "onde" tanker, så længe som du ser værdi i angreb. Du vil opfatte dem somme tider, men vil ikke se dem som meningsløse. Og så kommer de i skræmmende form med indhold stadigt skjult for at ryste dit sørgelig begreb om dig selv og formørke det med endnu en "forbrydelse". Du kan ikke give dig selv din uskyld, for du er for forvirret over dig selv. Men skulle *én* broder dæmre for dit syn som fuldstændig værdig til tilgivelse, så *bliver* dit begreb om dig selv fuldstændigt ændret. *Dine* "onde" tanker er tilgivet med hans, fordi du lader dem alle påvirke dig ikke. Ikke længere valgte du, at du skulle være tegnet på ondskab og på skyld i ham. Og efterhånden, som du gav din tillid til det, der er godt i ham, gav du det til det gode i dig.

31.70 Med hensyn til begreber er det således, du ser ham som mere end bare en krop, for det gode er aldrig det, kroppen synes at være. Kroppens handkinger bliver opfattet som kommende fra den mere "basale" del af dig og således også af ham. Ved at fokusere på det gode i ham bliver kroppen gradvist mindre fremtrædende i dit syn og vil i længden blive betragtet som lidt mere end bare en skygge, der kredser rundt om det gode. Og dette vil være dit begreb om *dig selv*, når du er nået verdenen hinside det syn, dine øjne alene kan tilbyde dig at se. For du vil ikke fortolke det, du ser, uden den Hjælper, som Gud har givet dig. Og i Hans syn *er* der en anden verden.

31.71 Du lever i den verden lige så meget som i denne. For begge er begreber om dig selv, der kan ombyttes, men aldrig opretholdt i fællesskab. Kontrasten er langt større, end du tænker, for du vil elske dette begreb om dig selv, fordi det ikke blev lavet til dig alene. Født som en gave til en eller anden, ikke opfattet som dig selv, er den blevet givet *dig*. For din tilgivelse, tilbudt ham, er nu blevet accepteret for jer *begge*.

31.72 Hav tro på ham, der vandrer med dig, så at dit frygtsomme begreb om dig selv måske kan ændre sig. Og se på det gode i ham, så du måske ikke bliver bange for dine "onde" tanker, fordi de ikke slører dit syn på ham. Og alt, dette skift kræver, er, at du er *villig* til, at denne lykkelige forandring finder sted. Intet mere end dette, bliver der bedt om. Husk på dets vegne, hvad begrebet om dig selv, som du nu rummer, har bragt dig i dets kølvand, og byd den glade kontrast tilbudt dig velkommen. Hold din hånd frem, så du kan få den gave af venlig tilgivelse, som du tilbyder én, hvis behov for den er nøjagtig det samme som dit. Og lad det grusomme begreb om dig selv blive ændret til et, der bringer Guds fred.

31.73 Begrebet dig selv, som du nu rummer, ville garantere din funktion her forbliver for evigt uopfyldt og ugjort. Og således dømmer det dig til en bitter fornemmelse af dyb depression og nytteløshed. Dog behøver det ikke at være fikseret, medmindre du vælger at fastholde det forbi håbet om forandring og at holde det statisk og skjult indeni dit sind. Giv det i stedet til Ham, Der forstår de ændringer, det har brug for, for at lade det tjene den funktion, der er givet dig til at bringe dig fred, så du kan tilbyde fred for at få den som din. Alternativer er i dit sind til at bruge, og du *kan* se dig selv på en anden måde. Ville du ikke hellere se på dig selv som *nødvendig* for frelse af verden i stedet for som frelsens fjende?

31.74 Begrebet om selvet står som et skjold, en stille barrikade foran sandheden og skjuler den for dit syn. Alle ting, du ser, er billeder, fordi du ser på dem som gennem en barriere, der dæmper dit syn og

forvrider din vision, så at du ikke beskuer noget med klarhed. Lyset bliver holdt fra alting, du ser. I det højeste skimter du en skygge af det, der ligger hinsides. I det mindste ser du blot på mørket og opfatter de rædselsvækkende forestillinger, der kommer fra skyldige tanker og begreber født af frygt. Og det, du ser, *er* helvede, for frygt er helvede. Alting, der er givet dig, er til frigivelse - synet, visionen og den indre Vejleder leder dig alle ud af helvede med dem, du elsker, ved siden af dig og universet med dem.

31.75 Besku din rolle indeni universet! For enhver del af sand skabelse har Kærlighedens og Livets Herre overdraget *al* frelse fra helvedes elendighed. Og for hver enkelt har Han tilladt nåden at være en frelser for de hellige, der specielt er betroet hans omsorg. Og dette lærer han, når først han kigger på *én* broder, ligesom han kigger på sig selv og ser spejlet af sig selv i ham. Således bliver begrebet om ham selv lagt af, for intet står mellem hans syn og det, han ser på for at bedømme det, han beskuer. Og i dette ene syn ser han Kristi ansigt og forstår, at han kigger på alle og enhver, når han ser denne Ene. For der er lys, hvor mørket var før, og nu bliver sløret løftet fra hans syn.

31.76 Sløret over Kristi ansigt, frygten for Gud og for frelse og kærligheden til skyld og død, de er alle forskellige navne på kun én fejl - at der er et rum mellem dig og din broder, holdt adskilt af en illusion om dig selv, der holder ham væk fra dig og dig væk fra ham. Dommens sværd er det våben, som du giver til illusionen om dig selv, så det måske kan kæmpe for at beholde det rum, ubesat af kærlighed, der holder din broder væk. Dog, mens du holder dette sværd, må du opfatte kroppen som dig selv, for du er bundet til adskillelse fra synet af ham, der holder spejlet til et andet syn på det, han er og således det, *du* må være.

31.77 Hvad er fristelsen andet end ønsket om at blive i helvede og elendighed? Og hvad kunne dette give anledning til andet end et billede af dig selv, der *kan* være elendig og forblive i helvede og pinsel? Den, der har lært at se sin broder *ikke* som dette, har reddet sig selv, og dermed er han en frelser for resten. Til alle og enhver har Gud betroet alting, fordi en delvis frelser ville være en, der kun delvist er frelst. De hellige, som Gud har givet hver enkelt af jer at frelse, er alle og enhver, du møder eller kigger på uden at vide, hvem de er, alle dem, du så et øjeblik og glemte, og dem, du kendte for længe siden, og dem, du endnu vil møde, de glemte og de endnu ikke fødte. For Gud har givet dig sin Søn til at frelse fra ethvert begreb, han nogensinde har haft.

31.78 Dog, mens du ønsker at opholde dig i helvede, hvordan kunne du være frelseren af Guds Søn? Hvordan ville du kende hans

hellighed, mens du ser ham adskilt fra din? For hellighed bliver set gennem hellige øjne, der ser på uskylden indeni og derfor forventer at se den overalt. Og så kalder de det frem i alle og enhver, de ser på, så han måske kan være den, de forventer af ham. Dette er frelserens syn - at han ser sin uskyld i alt det, han kigger på, og ser sin egen frelse overalt. Han rummer intet begreb om sig selv mellem sine rolige og åbne øjne og det, han ser. Han *bringer* lyset til det, han kigger på, så han måske kan se det, som det virkelig er.

31.79 Uanset hvilken form fristelse synes at antage, afspejler den aldrig andet end et ønske om at være et selv, som du ikke er. Og fra det ønske opstår et begreb, der underviser i, at du *er* den ting, du ønsker at være. Det vil forblive dit begreb om dig selv, indtil ønsket, der affødte det, ikke længere bliver holdt kært. Men mens du værner om det, vil du beskue din broder i ligheden med det selv, hvis billede ønsket avlede fra *dig*. For syn *kan* ikke repræsentere andet end et ønske, fordi det ikke har magt til at skabe. Dog kan det kigge med kærlighed eller kigge med had, ikke afhængigt af andet end det enkle valg af, om du ville slutte dig sammen med det, du ser, eller holde dig selv adskilt og separat.

31.80 Frelserens syn er lige så uskyldigt om det, din broder er, som det er fri af en hvilken som helst dom over dig selv. Det ser ingen fortid i nogen som helst overhovedet. Og således tjener det et fuldstændigt åbent sind, uoverskyet af gamle begreber og parat til kun at kigge på det, nutiden rummer. Det kan ikke dømme, fordi det ikke ved. Og anerkendende dette, spørger det blot: "Hvad er meningen med det, jeg beskuer?" Så blive svaret givet. Og døren holdt åben for Kristi ansigt til at skinne på den, der i uskyld beder om at se hinsides gamle idéers og ældgamle begrebers slør, holdt så længe og kært imod Kristi syn i dig.

31.81 Så vær årvågen overfor fristelse og husk, at det ikke er andet end et ønske, sindsygt og meningsløst, at lave dig selv til en ting, som du ikke er. Og tænk også på den ting, som du ville være i stedet. Det er en ting af vanvid, smerte og død; en ting med forræderi og sort fortvivlelse, af svigtende drømme og intet tilbageværende håb undtagen at dø og ende drømmen om frygt. *Dette* er fristelse, intet mere end dette. Kan *dette* være svært at vælge *imod*? Overvej hvad fristelsen *er* og se de virkelige alternativer, du vælger mellem. Der *er* kun to. Bliv ikke bedraget af det, der ser ud som de mange valg. Der er helvede eller Himmelen, og af disse vælger du kun én.

31.82 Lad ikke verdens lys, givet til dig, være skjult for verden. Den *behøver* lyset, for den er bestemt mørk, og mænd fortvivler, fordi frelserens syn bliver tilbageholdt, og det, de ser, er død. Deres frelser

står, uvidende og ukendt, og beskuer dem med uåbnede øjne. Og de kan ikke se, før han kigger på dem med seende øjne og tilbyder dem tilgivelse sammen med sine egen. Kan du, til hvem Gud siger, "Befri min Søn!" blive fristet til ikke at lytte, når du lærer, at det er *dig*, for hvem Han beder om frigivelse? Og hvad andet end dette er, hvad dette kursus ville undervise i? Og hvad andet end dette er der for dig at lære?

VIII. Vælg Endnu Engang

31.83 Fristelse har én lektion, den ville undervise i i alle dens former, hvor som helst den forekommer. Den ville overbevise Guds hellige Søn om, han er en krop, født i det, der må dø, ude af stand til at undslippe dens skrøbelighed og bundet af det, den beordrer ham til at føle. Den sætter grænserne for det, han kan gøre; dens magt er den eneste styrke, han har; Hans greb kan ikke overskride dens lille bitte rækkevidde. Ville du *være* dette, hvis Kristus dukkede op for dig i al Sin glørværdighed, og ikke beder dig om andet end dette:

31.84 *Vælg endnu en gang, om du ville indtage din plads blandt verdens frelsere eller ville forblive i helvede og hold dine brødre der.*

31.85 For Han *er* kommet, og Han beder *om* dette.

31.86 Hvordan foretager du valget? Hvor let dette bliver forklaret! Du vælger altid mellem din svaghed og Kristi styrke i dig. Og det, du vælger, er det, du tænker er virkeligt. Simpelthen, ved aldrig at bruge svaghed til at dirigerer dine handlinger har du ingen magt givet den. Og Kristi lys i dig bliver givet ansvaret for alting, du gør. For du har bragt din svaghed til Ham, og Han har givet dig Sin styrke i stedet.

31.87 Prøvelser er ikke andet end lektioner, som du fejlede i at lære, præsenteret endnu en gang, så hvor du lavede et fejlagtigt valg før, kan du nu foretage et bedre og således undslippe al smerte, som det, du valgte før, har bragt til dig. I enhver vanskelighed, al nød og enhver forvirring kalder Kristus på dig og siger blidt: "Min broder, vælg igen." Han ville ikke efterlade én kilde til smerte uhelbredt og heller ikke lade noget som helst billede være tilbage til at tilsløre sandheden. [Han ville fjerne al elendighed fra dig, hvem Gud skabte altre til glæde.] Han ville ikke efterlade jer trøstesløse, alene i drømme om helvede, men ville frigøre jeres sind fra alting, der skjuler Hans ansigt for jer. Hans hellighed er jeres, fordi Han er den *eneste* magt, der er virkelig i jer. Hans styrke er jeres, fordi Han er det Selv, som Gud skabte som Sin eneste Søn.

31.88 De billeder, du laver, kan *ikke* overvinde det, Gud Selv ville have dig til at være. Så vær aldrig bange for fristelse, men se den som det, den er - endnu en chance til at vælge igen og lade Kristi styrke vinde overhånd under alle omstændigheder og ethvert sted, du rejste et billede af dig selv tidligere. For det, der ser ud til at skjule Kristi ansigt er magtesløst foran Hans majestæt og forsvinder foran Hans hellige syn. Verdens frelsere, der ser som Han, er blot dem, der valgte Hans styrke i stedet for deres egen svaghed, set adskilt fra Ham. De vil forløse verden, for de er sluttet sammen i al Guds Viljes magt. Og det, de vil, er *kun* det, Han vil.

31.89 Så lær den lykkelige vane at reagere på al fristelse til at opfatte dig selv som svag og elendig med disse ord:

31.90 *Jeg er som Gud skabte mig. Hans Søn kan intet lide. Og jeg er Hans Søn.*

31.91 Således bliver Kristi styrke inviteret til at sejre og erstatte al din svaghed med den styrke, der kommer fra Gud, og som aldrig kan fejle. Og således er mirakler så naturlige som frygt og kvaler syntes at være, før valget af hellighed blev foretaget. For i dette valg er falske sondringer forsvundet, illusoriske alternativer lagt af og intet tilbage til at forstyrre sandhed.

31.92 Du *er*, som Gud skabte dig, og det er enhver levende ting, du kigger på, uanset hvilke billeder du ser. Det, du beskuer som sygdom og som smerte, som svaghed og som lidelse og tab, er ikke andet end fristelse til at opfatte dig selv forsvarsløs og i helvede. Giv ikke efter for dette, og du vil se al smerte i enhver form, hvor som helst den forekommer, bare forsvinde som dug for solen. Et mirakel er kommet for at helbrede Guds Søn og lukke døren til Hans drømme om svaghed og åbne vejen for Hans frelse og frigivelse. Vælg endnu en gang det, du ville have ham til at være ved at huske, at ethvert valg, du foretager, fastlægger din egen identitet, som du vil se den og være overbevist om, den *er*.

31.93 Nægt mig ikke den lille gave, jeg beder om, når jeg til gengæld lægger Guds fred og magt til at bringe denne fred til alle og enhver, der vandrer i verden usikre, ensomme og i konstant frygt, foran dine fødder. For det er givet dig at slutte dig sammen med ham og gennem Kristus i dig løfte sløret fra hans øjne og lade ham kigge på Kristus i sig. Mine brødre i frelse, fejl ikke i at høre min stemme og lytte til mine ord. Jeg beder om intet andet end jeres *egen* frigivelse. Der er intet sted for helvede i en verden, hvis yndighed dog kan være så intens og så inkluderende, der kun er ét skridt derfra til Himmelen. Til

jeres trætte øjne bringer jeg et syn af en anden verden, så ny og ren og frisk, I vil glemme den smerte og sorg, som I så før. Dog, dette et syn er, som I må dele med alle, I ser, for ellers ser I det ikke. At give denne gave er måden hvorpå, I gør den til jeres. Og Gud ordinerede i kærlig venlighed, at den skulle være til jer.

31.94 Lad os være glade for, at vi kan vandre verden rundt og finde så mange chancer til at opfatte en anden situation, hvor Guds gave endnu en gang kan blive anerkendt som vores! Og således vil alle rester af helvede, de hemmelige "synder" og skjult had være væk. Og al den yndighed, som de skjulte, fremstår som Himmelens græsplæner for vores syn for at løfte os højt over de tornede veje, vi rejste på, før Kristus dukkede op. Hør mig, mine brødre, hør og slut jer til mig. Gud har ordineret, jeg kan ikke kalde forgæves, og i Hans sikkerhed hviler jeg tilfreds. For I vil høre, og I vil vælge igen. Og i dette valg er alle og enhver frie.

31.95 Jeg takker Dig, Fader, for disse hellige, der er mine brødre, ligesom de er Dine Sønner. Min tro på dem er Din. Jeg er lige så sikker på, at de vil komme til mig, som I er sikre på det, de er og for evigt vil være. De vil acceptere den gave, jeg tilbyder dem, fordi Du gav den mig på deres vegne. Og ligesom jeg ikke ville gøre andet end Din hellige Vilje, således vil de vælge. Og jeg giver tak for dem. Frelsens sang vil genlyde gennem verden med ethvert valg, de træffer. For vi er én i formål, og helvedes afslutning er nær.

31.96 I glædesfyldt velkomst er min hånd rakt ud til enhver broder, der ville slutte sig sammen med mig for at nå forbi fristelse, og som kigger med fast beslutsomhed mod det lys, der skinner hinsides med perfekt bestandighed. Giv mig mine egne, for de tilhører Dig. Og kan Du fejle i det, der ikke er andet end er Din vilje? Jeg giver Digr tak for det, mine brødre er. Og efterhånden, som hver enkelt vælger at slutte sig til mig, vokser takkesangen fra jorden til Himmelen fra små bitte spredte meloditråde til ét inkluderende kor fra en verden, forløst fra helvede og takket være Jer.

31.97 Og nu siger vi "Amen." For Kristus er kommet for at dvæle i det opholdssted, Du fastsatte for Ham, før tid var, i rolig evighed. Rejsen lukker og slutter på det sted, hvor den begyndte. Intet spor af den er tilbage. Ikke én illusion tillægges tro, og ikke én plet af mørke er stadigt tilbage til at skjule Kristi ansigt for nogen som helst. Jeres Vilje er gjort, fuldstændigt og perfekt, og al skabelsemanifestation anerkender Jer og kender Jer som den eneste Kilde, den har. Klart i Jeres Lighed skinner lyset frem fra alting, der lever og bevæger sig i Jer. For vi er nået til, hvor vi alle sammen er Èn, og vi er hjemme, hvor I ville have os til at være.

